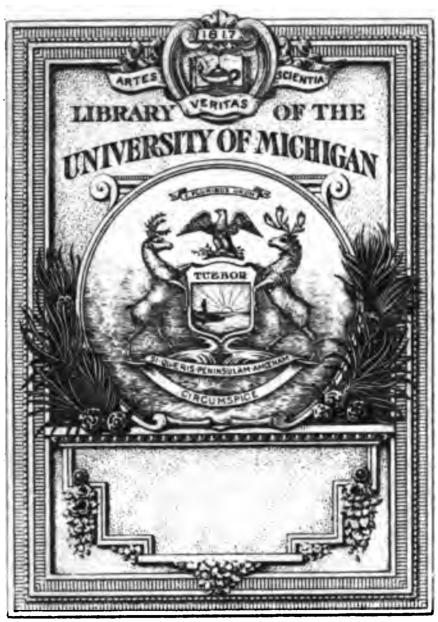

1817
ARTES
VERITAS
SCIENTIA
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
TUEBOR
SI QUAERIS PENINSULAM AMOENAM
CIRCUMSPICE

POETAE LYRICI GRAECI.

TERTIIS CURIS

RECENSUIT

THEODORUS BERGK.

PARS III.

POETAS MELICOS CONTINENS.

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.
MDCCCLXVII.

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEUBNERI.

POETAE MELICI.

Ne quis miretur, quod *Olympum* a melicorum poetarum numero segregavi, pauca praemunienda sunt. Olympo nullus hic locus, neque enim carmina, sed tantum modos tibiarum cantibus aptos composuit, quamquam pervagatus est error, quem a veteribus acceptum etiam nostri homines fovent, velut Volckmann in commentario, quo Plutarchi librum de Musica illustravit, et Westphal de metr. arte II 1 p. 126, qui Olympum et poetam et musicum fuisse perhibent. At *νόμους αὐλῳδικοὺς* primus condidit Clonas Tegeata, qui Terpandro minor aetate fuit et Terpandri exemplo excitatus eiusque *νόμους κιθαρῳδικοὺς* aemulatus hoc novavit: vid. Plut. de mus. c. 3 et 5 ac praeterea c. 4: *οἱ δὲ τῆς κιθαρῳδίας νόμοι πρότερον πολλῷ χρόνῳ τῶν αὐλῳδικῶν κατεστάθησαν ἐπὶ Τερπάνδρου.* Olympus autem rursus aetate antecessit Terpandrum, hinc Plut. c. 29: *Ὄλυμπον ἐκεῖνον, ᾧ δὴ τὴν ἀρχὴν τῆς Ἑλληνικῆς τε καὶ νομικῆς μούσης ἀποδιδόασιν.* Igitur *νόμοι*, quos Olympus condidit, *αὐλητικοὶ* fuerunt, non *αὐλῳδικοί*: idque plane testificatur Plut. c. 7: *ἐπεὶ δὲ τοὺς αὐλῳδικοὺς νόμους καὶ κιθαρῳδικοὺς ὁμοῦ τοὺς ἀρχαίους ἐμπεφανίκαμεν, μεταβησόμεθα ἐπὶ μόνους* (scr. *νόμους*) *τοὺς αὐλητικούς· λέγεται γὰρ τὸν προειρημένον Ὄλυμπον αὐλητὴν ὄντα τῶν ἐκ Φρυγίας ποιῆσαι νόμον αὐλητικὸν εἰς Ἀπόλλωνα τὸν καλούμενον Πολυκέφαλον.* Adversari sane videtur alius locus c. 5: *ἐξηλωκέναι δὲ τὸν Τέρπανδρον Ὁμήρου μὲν τὰ ἔπη, Ὀρφέως δὲ τὰ μέλη· ὁ δ' Ὀρφεὺς οὐδένα φαίνεται μεμιμημένος· οὐδεὶς γάρ πω γεγένητο εἰ μὴ οἱ τῶν αὐλῳδικῶν ποιηταί.* hic enim Plutarchus *νόμοις αὐλῳδικοῖς* vel principem locum videtur vindicare: at manifestus librariorum est error, nam scribendum *οἱ τῶν αὐλητικῶν ποιηταί.* Maior dubitatio est de alio loco c. 4, ubi de Terpandri et Archilochi aetate disserit: *πρεσβύτερον γοῦν αὐτὸν* (*Τέρπανδρον*) *Ἀρχιλόχου ἀποφαίνει Γλαῦκος ὁ ἐξ Ἰταλίας ἐν συγγράμματι τῷ περὶ ἀρχαίων ποιητῶν τε καὶ μουσικῶν· φησὶ γὰρ αὐτὸν δεύτερον γενέσθαι μετὰ τοὺς πρώτους ποιήσαντας αὐλῳδίαν.* His verbis si Olympus eiusque discipuli significantur, censendum est ipsum Plutarchum negligenter verbo non apto usum esse (quemadmodum etiam alia inscitiae documenta in hoc libro edidit); nam *αὐλητικήν* dici oportebat: sin recte se habet *αὐλῳδίας* vocabulum, non iam de Olympo accipiendus est locus, sed de Callino, elegiacae poesis principe. Igitur Olympus, qui ante Clonam *αὐλῳδικῶν νόμων* inventorem vixit, *αὐλητικοὺς νόμους* condidit, modos tantum, neque vero carmina composuit. — Sane Suidas dicit: *Ὄλυμπος . . . αὐλητὴς καὶ ποιητὴς μελῶν καὶ ἐλεγείων*, atque is, quem grammaticus descripsit, haud dubie poetam fuisse credidit,

sed in eum errorem inductus est, quemadmodum nostri homines, quoniam ignoravit vocabula *ποίημα* et *ποιητής* etiam de musicis, qui modos faciunt, usurpari: ita planissime Aristotel. Probl. XIX 19, 20: *καὶ πάντες οἱ ἀγαθοὶ ποιηταί, πυκνὰ πρὸς τὴν μέσην ἀπαντῶσι· κἂν ἀπέλθωσι, ταχὺ ἐπανέρχονται· πρὸς δὲ ἄλλην οὕτως οὐδεμίαν.* atque eodem vocabulo Plutarchus vel potius Aristoxenus, quem ille descripsit, etiam Olympum appellat c. 11, ubi enarmonii generis inventio ei vindicatur: *τὸ γὰρ ἐν ταῖς μέσαις ἐναρμόνιον πυκνόν, ᾧ νῦν χρῶνται, οὐ δοκεῖ* (adde cum Westphalio *ἐκείνου*) *τοῦ ποιητοῦ εἶναι*: neque aliter accipiendus locus c. 18: *μαρτυρεῖ γοῦν τὰ Ὀλύμπου τε καὶ Τερπάνδρου ποιήματα καὶ τῶν τούτοις ὁμοιοτρόπων πάντων*: nam ibi de modorum simplicitate, non de carminibus agitur. — Ceterum Olympi nomi hi recensentur, in *Apollinem* qui *Πολυκέφαλος* dictus est, quem alii Crateti Olympi discipulo tribuebant, Plut. c. 7. Pindar. Pyth. XII 15 ibique schol. et Hesych. v. *Πολυκεφ.* (ubi non recte citharoedicum melos dicitur*), *Ἁρμάτειος νόμος*, quem Plut. c. 7 maiori Olympo vindicare studet, in *Minervam*, vid. Plut. c. 33, qui etiam *νόμος ὄρθιος* dictus est, cf. Dio Chrys. I 1—3, eundem fortasse respexit Plato Cratyl. 417 E, in *Martem* Plut. c. 29: et hunc utrumque Olympi nomum olim existimabam respici in iis, quae Plut. c. 27 ex Aristoxeno descripsit: *ἐξήρκει δ' αὐτῷ* (*Πλάτωνι*) *τὰ εἰς τὸν Ἄρη καὶ Ἀθηνᾶν καὶ τὰ σπονδεῖα· ἐπιρρῶσαι γὰρ ταῦτα ἱκανὰ ἀνδρὸς σώφρονος ψυχήν.* *Νόμον Φρύγιον* (*μέλος Φρύγιον, τὰ Φρύγια*) memorat schol. Aristoph. Acharn. 14, quemadmodum correxi infra p. 812, quorsum etiam spectat Plut. c. 19, ubi de Olympo eiusque secta dicit: *ἐχρῶντο γὰρ αὐτῇ* (*τῇ συνημμένων νήτῃ*) *οὐ μόνον κατὰ τὴν κροῦσιν ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ μέλος ἐν τοῖς Μητρῴοις καὶ ἔν τισι τῶν Φρυγίων.* ubi Westphal Hist. Artis Mus. I 152 non recte legendum censet *ἔν τισιν ἄλλοις τῶν Φρυγίων*, integra sunt haec verba, quae nihil aliud significant, quam *in nonnullis partibus nomi Phrygii.* Porro Olympi *Μητρῷα* adhibet Plut. c. 19 et 29, denique *ἐπικήδειον ἐπὶ τῷ Πύθωνι* c. 15. Hos Olympi nomos satis diu viguisse testantur Plato et Aristoteles, sed quod Plutarchus scribit c. 7: *τοὺς νόμους τοὺς ἁρμονικοὺς ἐξήνεγκεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, αἷς νῦν χρῶνται οἱ Ἕλληνες ἐν ταῖς ἑορταῖς τῶν θεῶν*, non ad Plutarchi aetatem referendum est, sed Heraclidem Ponticum sive alium antiquum auctorem fideliter sequitur.

---

*) Hunc Olympi nomum haud dubie respicit Epicrates comicus poeta ap. Athen. XIII 570 B: *Τὰς μὲν γὰρ ἄλλας ἔστιν αὐλούσας ἰδεῖν Αὐλητρίδας πάσας Ἀπόλλωνος νόμον, Διὸς νόμον * * * * Αὗται δὲ μόνον αὐλοῦσιν Ἱέρακος νόμον.* Ac fortasse etiam *Διὸς νόμος* qui hic memoratur, Olympi esse perhibebatur: quae desunt, non possunt certa emendatione restitui, quamquam possis suspicari, *τὸν ἁρμάτιον, τὸν ὄρθιον*, Meineke scripsit *Ἑρμοῦ νόμον, Πανὸς νόμον, Διὸς νόμον*, quae auctoritate destituta sunt.

I.

EUMELUS.

ΠΡΟΣΟΔΙΟΝ ΕΙΣ ΔΗΛΟΝ.

Τῷ γὰρ Ἰθωμάτᾳ καταθύμιος ἔπλετο Μοῖσα
ἁ καθαρὰ . . . καὶ ἐλεύθερα σάμβαλ' ἔχουσα.

Eumelus. Pausanias IV 33, 3: *ἄγουσι δὲ καὶ ἑορτὴν ἐπέτειον Ἰθωμαῖα (οἱ Μεσσήνιοι)· τὸ δὲ ἀρχαῖον καὶ ἀγῶνα ἐτίθεσαν μουσικῆς· τεκμαίρεσθαι δ' ἔστιν ἄλλοις τε καὶ Εὐμήλου τοῖς ἔπεσιν· ἐποίησε γοῦν καὶ τάδε ἐν τῷ προσοδίῳ τῷ ἐς Δῆλον· τῷ γὰρ κτλ. οὐκοῦν ποιῆσαί μοι δοκεῖ τὰ ἔπη καὶ μουσικῆς ἀγῶνα ἐπιστάμενος τιθέντας.* Hoc carmen etiam IV 4, 1 memorat: *ἐπὶ δὲ Φίντα τοῦ Συβότα πρῶτον Μεσσήνιοι τότε τῷ Ἀπόλλωνι ἐς Δῆλον θυσίαν καὶ ἀνδρῶν χορὸν ἀποστέλλουσι· τὸ δέ σφισιν ᾆσμα προσόδιον ἐς τὸν θεὸν ἐδίδαξεν Εὔμηλος, εἶναί τε ὡς ἀληθῶς Εὐμήλου νομίζεται μόνα τὰ ἔπη ταῦτα.* Atque denuo V 19, 10, ubi epigrammata arcae Cypseliae ab Eumelo facta esse coniicit: *τὰ ἐπιγράμματα δὲ τὰ ἐπ' αὐτῆς τάχα μέν που καὶ ἄλλος τις ἂν εἴη πεποιηκώς, τῆς δὲ ὑπονοίας τὸ πολὺ ἐς Εὔμηλον τὸν Κορίνθιον εἶχεν ἡμῖν, ἄλλων τε ἕνεκα καὶ τοῦ προσοδίου μάλιστα, ὃ ἐποίησεν ἐς Δῆλον.* Suspicari igitur licet in peculiari aliqua re hoc Eumeli carmen cum signis et titulis illius arcae conspiravisse. — V. 1. *Μοῖσα*, Pd *μοῖρα*. — V. 2 om. Pd. *ἁ καθαρὰ* om. Vab. — *σάμβαλ'* BMPcdAgVbRLb, *σάματα* Pa, *σάματ'* reliqui, hinc non recte Goldhagen *ᾄσματ'* scripsit. Ego lacunam indicavi, puto poetam scripsisse *ἁ καθαρὰν κιθάραν*, quae dixisse videtur tibicinum arti adversatus, quae tunc in Graecia laetissima capiebat incrementa. Emperius coniecit *ἁ καθαρὰ καὶ ἐλευθέριος καλὰ σ. ἔχ.*

II.

TERPANDER.

Septem nomos Terpandro tribuit Photius p. 302, 16: *Νόμος ὁ κιθαρῳδικὸς τρόπος τῆς μελῳδίας, ἁρμονίαν ἔχων ταύτην* (*τακτὴν*) *καὶ ῥυθμὸν ὡρισμένον ἦσαν δὲ ἑπτὰ οἱ ὑπὸ Τερπάνδρου· ὧν εἷς ὄρθιος, τετράδιος* (*τετραοίδιος*), *ὀξύς*· eademque Suidas v. *νόμος* et *ὄρθιος νόμος*. Ac totidem recenset Plut. de mus. c. 4: *ἐκεῖνος γοῦν τοὺς κιθαρῳδικοὺς πρῶτος ὠνόμασε Βοιώτιόν τινα καὶ Αἰόλιον Τροχαῖόν τε καὶ Ὀξύν, Κηπίωνά τε καὶ Τερπάνδρειον καλῶν, ἀλλὰ μὴν καὶ Τετραοίδιον.* discrepat vero, quod *ὄρθιον*, quem Photius Terpandro tribuit, non recenset: hunc quidem etiam Pollux agnoscit, qui octo nomos Terpandreos iusto ordine recenset IV 65: *νόμοι δὲ οἱ Τερπάνδρου ἀπὸ μὲν τῶν ἐθνῶν ὅθεν ἦν Αἰόλιος καὶ Βοιώτιος, ἀπὸ δὲ τῶν ῥυθμῶν ὄρθιος καὶ τροχαῖος, ἀπὸ δὲ τρόπων ὀξὺς καὶ τετραῴδιος* (unus liber *τετράοιδος*, fort. *τετραοίδιος*), *ἀπὸ δὲ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐρωμένου Τερπάνδρειος καὶ Καπίων· σφάλλονται δὲ οἱ καὶ ἀπόθετον προστιθέντες αὐτῷ καὶ σχοινίωνα· οὗτοι γὰρ αὐλητικοί* (scr. *αὐλῳδικοί*). Atque Terpandri *Ὄρθιος νόμος* non fuit diversus ab hymno in Apollinem, vid. quae dixi ad fr. 2. Adde praeterea Suid. v. *Ὄρθιον νόμον καὶ τροχαῖον· τοὺς δύο νόμους ἀπὸ τῶν ῥυθμῶν ὠνόμασε Τέρπανδρος, ἀνατεταμένοι δ' ἦσαν καὶ εὔτονοι.* Fallitur enim Volckmann, qui *ὄρθιον νόμον* ab hoc loco alienum esse censet, quippe qui fuerit *αὐλητικός*: at duo fuerunt diversi *νόμοι ὄρθιοι*, alter *κιθαρῳδικὸς* Terpandri, quos modos hymnus in Apollinem exhibebat, alter *αὐλητικὸς* Olympi, ut videtur, qui *νόμος Ἀθηνᾶς* dictus est. Illi vero, quos Photius et Suidas sequuntur, cum septem tantum *νόμους* Terpandro vindicant, videntur unum ei abiudicavisse, fortasse *Αἰόλιον*: Plutarchum horum auctoritatem non sequi manifestum est, nam *ὄρθιον*, quem illi testificantur, omisit, quamquam mirum est a Plutarcho hunc nomum praetermissum esse; fortasse octo enumeraverat, ut scribendum sit: *ἀλλὰ μὴν καὶ Τετραοίδιον καὶ Ὄρθιον.* Ceterum quod Schol. Aristoph. Ach. v. 14 Phrygium nomum Terpandro tribuit, haud dubie error est, *τὸ δὲ Βοιώτιον μέλος οὕτω καλούμενον, ὅπερ εὗρε Τέρπανδρος, ὥσπερ καὶ τὸ Φρύγιον*, ubi scribendum *ὥσπερ καὶ Ὄλυμπος ὁ Φρὺξ τὸ Φρύγιον*, quod ex parte firmat Apostol. XI 79.

I. ΕΙΣ ΔΙΑ.

1.

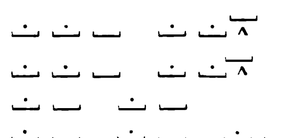
Ζεῦ πάντων ἀρχά, 631
πάντων ἁγήτωρ,
Ζεῦ, σοὶ σπένδω
ταύταν ὕμνον ἀρχάν.

II. ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

2.

Ἀμφί μοι αὖτε ἄναχθ' ἑκαταβόλον
ἀειδέτω φρήν.

Terpander. Fr. 1. Clemens Alexandr. Strom. VI 784: *ἡ τοίνυν ἁρμονία τοῦ βαρβάρου ψαλτηρίου τὸ σεμνὸν ἐμφαίνουσα τοῦ μέλους ἀρχαιοτάτη τυγχάνουσα ὑπόδειγμα Τερπάνδρῳ μάλιστα γίνεται πρὸς ἁρμονίαν τὴν Δώριον ὑμνοῦντι τὸν Δία ὧδέ πως· Ζεῦ κτλ.* Eadem Arsen. 261. Apostol. III 29 c. — V. 2. *ἀγήτωρ* Clem. *ἁγήτωρ* Arsen. — V. 3. *σπένδω* scripsi, legebatur *πέμπω*. — V. 4. *ταύταν*, Ritschl coniecit *ταύταν τάν*, in tres paroemiacos anapaesticos haec discribens, qui numeri ab huius nomi gravitate alieni: sed ipse quoque erravi, cum censerem duos esse versus ex binis paeonibus epibatis compositos: nam quamvis illius metri speciem haec referre videantur, tamen isti quoque numeri cum a Terpandri arte, tum ab hoc carmine abhorrent. Hoc nomi exordium, quod quatuor versibus constare videtur, partim molossos, partim spondeos exhibet: pedes autem haud dubie sunt porrecti trochaei qui *σημαντοὶ* nuncupantur vel integri vel catalectici, et *σπονδεῖοι διπλοῖ* sive *μείζους*, ut hoc sit diagramma:

Rossbach (Metr. Gr. I p. 100) item trochaeos semantos agnoscit, sed duos esse versus ex quaternis pedibus compositos putat, ut in clausula octo inania sint tempora, quod mihi parum verisimile videtur. Contra Caesar (Rhythm. p. 177), qui item duos versus descripsit, quorum prior voce *Ζεῦ* terminatur, iamborum potius productorum, qui *Ὄρθιοι* appellantur, numerum sibi deprehendisse videtur. — Ceterum quod Terpandrum praeter hymnos in Iovem (fr. 1) et Apollinem (fr. 2) etiam nomum in Minervam composuisse olim suspicatus sum, iam retracto; nam Pollux, qui IV 66 haec dicit: *τὸ μέντοι τῶν ψιλῶν κιθαριστῶν ὄργανον, ὃ καὶ Πυθικὸν ὀνομάζεται, δακτυλικόν τινες κεκλήκασιν· νόμοι δ' αὐτῶν Διός, Ἀθηνᾶς, Ἀπόλλωνος, ἴαμβοι, ἰαμβίδες, παριαμβίδες.* non citharoedicos nomos recenset, quos Terpander condere solebat, sed eos, quos citharistae solis fidibus canebant.

Fr. 2. Schol. Aristoph. Nub. 595: *Τὸ δὲ ἀμφί μοι αὖτε ἐκ τῶν Τερπάνδρου προοιμίων· καὶ γὰρ ἐκεῖνος οὕτως ἤρξατο· ἀμφί μοι αὖτις ἄνακτα, καὶ τὸ προοιμιάζεσθαι δὲ ἀμφιανακτίζειν ἔλεγον.* et ibid.

III. (ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΣ.)

* 3.

Σπένδωμεν ταῖς Μνάμας
παισὶν Μώσαις
καὶ τῷ Μωσάρχῳ
Λατοῦς υἱεῖ.

μιμεῖται δὲ τῶν διθυράμβων τὰ προοίμια· συνεχῶς γὰρ χρῶνται ταύτῃ τῇ λέξει· διὸ καὶ ἀμφιάνακτας αὐτοὺς ἐκάλουν. ἔστι δὲ Τερπάνδρου· ἀμφ' ἐμοὶ ἄνακτα ἑκατηβόλον. Huc respicit Hesych. *ἀμφὶ ἄνακτα· ἀρχὴ κιθαρῳδικοῦ νόμου.* Auctius Suidas *Ἀμφιανακτίζειν· τὸ προοιμιάζειν . . . Περίανδρος* (scr. *Τέρπανδρος*)· *ἀμφί μοι αὖτις* (sic AB, v. *αὖθις*) *ἄνακτα.* (eadem Zonar. 163) et deinde: *ἀμφιανακτίζειν· ᾄδειν τὸν Τερπάνδρου νόμον, τὸν καλούμενον Ὄρθιον, οὗ τὸ προοίμιον ταύτην τὴν ἀρχὴν εἶχεν· Ἀμφί μοι αὐτὸν* (sed AB *αὖ τὸν*) *ἄναχθ' ἑκατηβόλον ᾀδέτω* (A *ἀοιδέτω*, B *ἀειδέτω*) *φρήν. ἔστι δὲ καὶ ἐν Εὐναίᾳ* (recte Dindorf *Εὐνείδαις*, quae Cratini fuit fabula) *καὶ ἐν Ἀναγύρῳ* (ita A, *ἐν ἀναργύρῳ* BE, *ἐν ἀγύρῳ* vulgo: Aristophanis comoediam dici iam Küster intellexit). His Suidae verbis abusus Hartung duos hexametros edolavit: *Ἀμφί μοι αὖτις ἄναχθ' ἑκατηβόλον (ἔσπετε Μῶσαι), ἀδέα τῷ φρήν ἐστι καὶ εὔνοία καὶ ἀρωγά.* Hermann hexametrum composuit hoc modo:

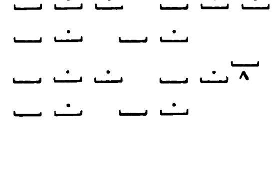
Ἀμφί μοι αὖτε ἄναχθ' ἑκατηβόλον ᾀδέτω ἁ φρήν.

Ego tetrametrum dactylicum et penthemimeres iambicum restitui: nam videtur ob id ipsum hic nomus *ὄρθιος* nuncupatus esse, quoniam Terpander primus in hoc quidem carminum genere cum dactylis consociavit iambicum numerum: iambus autem a principio videtur *ὄρθιος* vocatus esse, unde etiam postea versus, qui ex puris iambis fuit compositus, hoc nomen sibi vindicabat, vid. Atil. Fort. II 10, 2 et 4. — V. 1. *αὖτε* et *ἑκαταβόλον* scripsi, in epecdosi *αὖτις* et *ἑκατηβόλον*. — Ceterum fortasse ex fine huius nomi petitum:

Ἀλλὰ ἄναξ μάλα χαῖρε.

Cf. Zenob. V 99: *Σὺν δὲ θεοὶ μάκαρες· τοῦτο ἐπιλέγουσιν οἱ ῥαψῳδοί, ὡς καὶ οἱ κιθαρῳδοί· ἀλλ' ἄναξ μάλα* (B *μέγα*) *χαῖρε.* Hesych. *Ἀλλ' ἄναξ· ἐξόδιον κιθαρῳδοῦ τὸ καθαπάδον καὶ τὸ νῦν·* corrigunt *τὸ κατεπᾳδόμενον*, sed malim: *κατὰ Τέρπανδρον, καὶ τό· νῦν (δὲ θεοὶ μάκαρες, ῥαψῳδοῦ).* cf. Eust. Il. 239, 13: *ἰστέον δέ, ὅτι ἐκ τοῦ ἀλλ' ἄναξ, ὅπερ ἐνταῦθα παρὰ τῷ ποιητῇ κεῖται, ἀρχή τις ἐξοδίου κιθαρῳδικοῦ τό· ἀλλὰ ἀλλ' ἄναξ, ὡς ἱστορεῖ Αἴλιος Διονύσιος.*

Fr. 3. Keil Anal. Gramm. 6, 6: *Σπονδεῖος δ' ἐκλήθη τοῦ ῥυθμοῦ ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς σπονδαῖς ἐπαυλουμένου τε καὶ ἐπᾳδομένου, οἷον· Σπένδωμεν κτλ.* Hephaest. p. 170 ed. 2. Terpandro haec tribuenda esse iam in epecdosi suspicatus sum. De divisione versuum ambigi potest, antea tres versus descripsi *Σπ. τ. Μ. παισίν* | *Μ. κ. τῷ* | *Μ. Λ. υἱεῖ*, nunc quatuor: videtur hoc prooemium ex orthiis et spondeis maioribus constare, ut hoc sit diagramma:

IV. (ΕΙΣ ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΥΣ.)

* 4.

Ὦ Ζηνὸς καὶ Λήδας κάλλιστοι σωτῆρες. 632

5.

Σοὶ δ' ἡμεῖς τετράγηρυν ἀποστέρξαντες ἀοιδὰν
ἑπτατόνῳ φόρμιγγι νέους κελαδήσομεν ὕμνους.

Leutsch Philol. XI 336 trochaeos semântos esse censet. — V. 1. *Σπένδωμεν*, Schol. Heph. *σπένδομεν*. — *Μνάμας* Keil, legebatur *μνάμαις*. — V. 2. *παισίν*, Sch. H. *ποσί*. — *Μώσαις* scripsi et v. 3 *Μωσάρχῳ*, legebatur *μούσαις* et *μουσάρχῳ*. — V. 4. *Λατοῦς*, Sch. H. *Λητοῦς*. — *υἱεῖ* sch. H., *ὑϊέϊ* gr. Keilii.

Fr. 4. Dionys. Halic. de compos verb. c. 17: *παράδειγμα δὲ αὐτοῦ* (molossi) *τόδε· ὦ Ζηνὸς κτλ.* Terpandro tribui, quemadmodum etiam Leutsch Phil. XI 342 censet, qui trochaeis semantis constare existimat: mihi orthii quatuor videntur esse; fluctuat Rossbach I 99. — *Κάλλιστοι*, Schaefer *καλλίστας* coniecit. — Aliquando putavi haec augenda esse duobus vocabulis *εὐσέλμων ναῶν*, quae suppeditare visus est Sext. Empir. p. 411, 1: *καὶ τούτῳ συμφωνεῖ τὸ τοὺς Διοσκούρους ἀγαθούς τινας εἶναι δαίμονας σωτῆρας εὐσέλμων νεῶν*, qui haud dubie nobilem alicuius poetae locum respexit. Postea autem hunc Sexti locum adhibui ad versum redintegrandum, quem sive ex iambo aliquo sive ex tragoedia adscripsit Aelian. V. H. I 30: *φέρε, Διόσκουροι τοῖς δειλαίοις γενώμεθα σωτῆρες ἔνθα καὶ ἀγαθοὶ παραστάται, τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον ἐπὶ τῶν θεῶν τούτων*, ut poeta ille dixerit:

εὐσέλμων νεῶν
σωτῆρες ἔνθα κἀγαθοὶ παραστάται.

sed fortasse uterque poeta pariter illa verba adhibuit.

Fr. 5. Strabo XIII 618: *οὗτος* (*Ἀρίων*) *μὲν οὖν κιθαρῳδός· καὶ Τέρπανδρον δὲ τῆς αὐτῆς μουσικῆς τεχνίτην γεγονέναι φασὶν καὶ τῆς αὐτῆς νήσου, τὸν πρῶτον ἀντὶ τῆς τετραχόρδου λύρας ἑπταχόρδῳ χρησάμενον, καθάπερ καὶ ἐν τοῖς ἀναφερομένοις ἔπεσιν εἰς αὐτὸν λέγεται· Σοὶ δ' κτλ.* (ubi Dhi *τετραγυριν*, et v. 2 DFhi *ἑοὺς*, mox *κελαδήσαμεν*). Eadem Euclid. Introd. Harm. 19 (Pappus Cram. An. Par. I 56, 10). — *Τετράγηρυς ἀοιδὰ* cur appelletur, incertum; Volckmann ad Plut. de mus. p. 81 componit sed dubitanter cum *τετραοιδίῳ νόμῳ*, quo nomine ipsius Terpandri hymnus insignis fuit: vid. Plut. de mus. c. 4, sed is ipse nomus unde hoc nomen consecutus sit incertum. Quod si illa Volckmanni suspicio vera esset, censendum foret Terpandrum, cum prius in deum aliquem *νόμον τετραοίδιον* condidisset, postea in eundem deum novum hunc hymnum adornavisse. Sed haud scio an *τετράγηρυς ἀοιδὰ* omnino sit antiqua sacrorum carminum forma ac species, quae carmina, ut coniicio, quatuor tantum partibus constabant (*ἀρχά, κατατροπά, ὀμφαλός, σφραγίς*), quas Terpander tribus additis auxit (*μεταρχά, μετακατατροπά, ἐπίλογος*). cf. Pollux IV 66: *μέρη δὲ τοῦ κιθαρῳδικοῦ νόμου, Τερπάνδρου κατανείμαντος, ἑπτά· ἀρχά, μεταρχά, κατατροπά, μετακατατροπά, ὀμφαλός, σφραγίς.* Ita

6.

Ἔνθ' αἰχμά τε νέων θάλλει καὶ μῶσα λίγεια
καὶ δίκα εὐρυάγυια, καλῶν ἐπιτάρροθος ἔργων.

7.

Plut. de Mus. c. 6: *τὸ γὰρ πρὸς τοὺς θεοὺς ὡς βούλονται ἀφοσιούμενοι, ἐξέβαινον εὐθὺς ἐπί τε τὴν Ὁμήρου καὶ τῶν ἄλλων ποίησιν· δῆλον δὲ τοῦτ' ἔστι διὰ τῶν Τερπάνδρου προοιμίων.*

8.

Ioh. Lyd. de mens. 72: *Τέρπανδρός γε μὴν ὁ Λέσβιος Νύσσαν λέγει τετιθηνηκέναι τὸν Διόνυσον, τὸν ὑπό τινων Σαβάζιον ὀνομαζόμενον, ἐκ Διὸς καὶ Περσεφόνης γενόμενον, εἶτα ὑπὸ τῶν Τιτάνων σπαραχθέντα.*

enim legendum est, vulgo *ἔπαρχα* (*ἔπταρχα*) *μέταρχα κατάτροπα μετακατάτροπα.* — V. 1. *σοὶ δ' ἡμεῖς*, Euclid. *ἡμεῖς τοι* (*τοι* om. Bryenn.). — *ἀποστέρξαντες* Euclid., *ἀποστρέψαντες* Strabo. — *ἀοιδὰν* cod. Bar. Bryenn., ceteri *ἀοιδήν*. — V. 2. affert Clem. Alex. Strom. VI 814 om. poetae nom.

Fr. 6. Plut. Lycurg. c. 21: *ὅλως δ' ἄν τις ἐπιστήσας τοῖς Λακωνικοῖς ποιήμασιν . . . . οὐ κακῶς ἡγήσαιτο καὶ τὸν Τέρπανδρον καὶ τὸν Πίνδαρον τὴν ἀνδρείαν τῇ μουσικῇ συνάπτειν· ὁ μὲν γὰρ* (*Τέρπανδρος*) *οὕτως πεποίηκε περὶ τῶν Λακεδαιμονίων· Ἔνθ' ... εὐρυάγυια.* Integrum fragm. affert Arrian. Tact. 44, 3: *ὥστε ἐς τήνδε τὴν βασιλείαν, ἣν Ἀδριανὸς εἰκοστὸν τοῦτ' ἔτος βασιλεύει, πολὺ μᾶλλον ξυμβαίνειν μοι δοκεῖ τὰ ἔπη ταῦτα, ἧπερ ἐς τὴν πάλαι Λακεδαίμονα, ἔνθ' κτλ.* — V. 1. *μῶσα* Arrian., *μοῦσα* Plut. — *λίγεια*, ap. Plut. C *λιγεῖ*. — V. 2. *εὐρυάγυια*, Schneidewin *εὐ ἀραρυῖα*, ego conieci *εὐρυάνασσα* (nomen certe *Εὐρυβάνασσα* Spartae satis frequens, vid. Ahrens II 45. Keil Inscr. Spart. I et tituli Laconici in Annal. Inst. Arch. XXXIII) vel *εὐθυάγυια*, nisi forte licet tueri traditam scripturam Arati loco v. 105: *Δίκη . . . ἀγειρομένη δὲ γέροντας ἠέ που εἰν ἀγορῇ ἢ εὐρυχόρῳ ἐν ἀγυιῇ.* Est fortasse ex carmine, quo Lacedaemoniorum discordiam composuit, de quo carmine vide quae dixi ad Pindari fr. 250.

III.

POLYMNASTUS.

1.

Pausanias I 14, 4: *Θάλης δ' ὁ Λακεδαιμονίοις τὴν νόσον παύσας οὔτε ἄλλως προσήκων οὔτε πόλεως ἦν Ἐπιμενίδῃ τῆς αὐτῆς· ἀλλ' ὁ μὲν Κνώσσιος, Θάλητα δ' εἶναί φησι Γορτύνιον Πολύμναστος Κολοφώνιος, ἔπη Λακεδαιμονίοις ἐς αὐτὸν ποιήσας.* Ceterum quod *ἔπη* dicit Pausanias, non melicum, sed vel heroicum vel elegiacum hoc carmen fuisse significat, cf. Theocriti epigr. 19, 5: *ὡς ἐμμελής τ' ἐγένετο κἠπιδέξιος Ἔπεά τε ποιεῖν πρὸς λύραν τ' ἀείδειν.* — Pindarus cum fr. 169 dicit: *φθέγμα μὲν πάγκοινον ἔγνωκας Πολυμνάστου Καλοφωνίου ἀνδρός*, Polymnasti sive apophthegma sive notum aliquem versum adhibuit: sed hoc maxime verisimile. Alia, quae de Polymnasto memoriae prodita sunt, nullas carminum reliquias suppeditant, vide Comment. de Com. Att. p. 230, ubi Cratini versus, quem servavit schol. Aristoph. Eq. 1284, ita videtur redintegrandus esse: *καὶ Πολυμνήστει' ἀείδει μουσικήν τ' Οἰωνίχου Μανθάνει.*

IV.

ALCMAN*).

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΔΙΑ ΛΥΚΑΙΟΝ. 1—11.

1. [1.]

⏒́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑̄ –́ ⏑ – ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ – ⏑̄

Alcman. Grammatici, qui Alcmanis carmina in ordinem redegerunt, ab Hymno in Iovem orsi sunt, ut par erat: huius hymni argumentum satis illustrat Himer. Or. V 3: *Ἀλκμαίων δ' ὁ τὴν Δώριον λύραν Λυδίοις κεράσας ᾄσμασιν, ἐτύγχανε μὲν διὰ τῆς Σπάρτης εἰς Διὸς Λυκαίου κομίζων ᾄσματα, οὐ μὴν παρῆλθε τὴν Σπάρτην, πρὶν καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν καὶ Διοσκόρους ἀσπάσασθαι.* Nam haec verba haud dubie significant poetam hymno in Iovem inseruisse Spartae et Dioscurorum laudes. At composuit poeta etiam peculiare carmen in Dioscuros, atque huic carmini vel propter argumenti similitudinem grammatici secundum tribuerunt locum (vid. fr. 12). Et ipsi quidem numeri versuum indicio sunt, utrum fragmentum aliquod de Dioscuris ad Hymnum I an ad Hymnum II pertineat, nam hymnus I constat, ut testatur Maximus Planudes, strophis ternorum versuum, sed *ἀνομοίων*, quae usque iterabantur, sed hymnus II, ut nunc plane apparet, lege solutus: verum ubi poetae sententia tantum refertur, ambigi licet, quo sit referendum. Disseruit de his Schneidewin ad Orion. p. 1 seqq., sed veram rei rationem non perspexit. Hymni in Iovem singulae strophae ternis constant versibus, duobus dactylicis, tertio iambico: verum hic versus negotium facessit, nam quarto loco bis reperitur spondeus (fr. 4 et 6), qui trimetrorum legi prorsus adversatur. Itaque olim existimavi trochaicum esse trimetrum anacrusi auctum, cuius tertius pes vice dipodiae trochaicae fungatur, velut est in hyporchemate laconico ap. Aristoph. Lysistr. 1253:

Ποττὰ κᾶλα, τὼς Μήδως τ' ἐνίκων.

Sed tamen scrupulus iniicitur, quod alias in hac versus sede spondei loco etiam iambus reperitur, velut fr. 1 v. 3 et fr. 7. Praeterea, quoniam haec Alcmanica stropha ad similitudinem Archilochiae:

---

*) Numeri adiecti sunt editionis Welckerianae.

Μῶσ' ἄγε, Μῶσα λίγεια πολυμμελὲς
αἰενάοιδε μέλος
νεοχμὸν ἄρχε παρσένοις ἀείδεν.

2. [31.] 634

. . . . . Ἐγώνγα δ' ἀείσομαι
ἐκ Διὸς ἀρχομένα.

3. [78.]

Ὑμέ τε καὶ σφετέρως
ἵππως . . . . . .

Καὶ βήσσας ὀρέων δυσπαιπάλους
οἷος ἦν ἐπ' ἥβης·
ὄγμος κακῶν δὲ γήραος καθαιρεῖ.

prope accedit, consentaneum est, clausulam quoque non plane diversam fuisse. Novavit tamen hic quoque aliquid Alcman, etenim versus iambicus non tribus dipodiis, sed duabus tripodiis constat, quemadmodum est in Anacreontis versu fr. 93:

Ὦ 'ραννὲ δὴ λίην, πολλοῖσι γὰρ μέλεις.

Vel sic tamen duo versus refragari videntur, sed fr. 4 *ἁγνὸς* ut legatur ipsa sententia flagitat, fr. 7 *κέκλαγ'*, quam formam doricae dialecti lex requirit, non perfecti, sed aoristi formam esse censeo. Ita iam omnis difficultas remota est.

Fr. 1. Maxim. Plan. Rhett. V p. 510 ed. Walz. postquam aliud Alcmanis fr. (36) attulit, pergit: *ἐξ ἀνομοίων δὲ (στροφὴ συγκειμένη) ὡς τόδε· Μῶσ' κτλ.* et v. 3. Priscian. de metr. Terent. 251 ed. Lindem. (II 425 Keil) nominatim ex Alcmane affert: „Alcman autem *in primo* catalectum trimetrum fecit habentem in quarto loco modo iambum, modo spondeum sic: *Νεοχμὸν ἄρχε παρσένοις ἀείδεν.*“ Est autem ipsum huius hymni exordium. — V. 1 affert Et. M. 589, 47 sine poetae nomine: *Μῶσά γε Μῶσα λίγεια.* et Apollon. de Synt. I 4, ubi vulgo *Μῶσα γε λιγεῖα.* — *πολυμμελὲς* Ven., *πολυμελὴς* Ald., *πολυμελὲς* rell. — V. 2. *αἰενάοιδε* de coniectura restitui (de accentu cf. Arcad. p. 86), sive *αἰϊνάοιδε* malis, quamquam Dorienses etiam *αἰέν* dixisse testatur Cram. An. Ox. I 71, 19, vulgo *ἀεὶ δὲ*, unde Hermann *ἀοιδᾶς*, sed cod. Par. 2918 *ἀεὶν ἄειδε*, sch. An. *αἰὲν ἄειδε*, quod ipsum recepit Walz. Hartung *αἰολάοιδε* scripsit. — V. 3. *νεοχμὸν*, ap. Plan. cod. Par. 2916 *νεωχμὸν*, ut Erotian. 262: *Νεωχμόν* (Klein *νεοχμόν*)· *νεώτατον, ὡς καὶ Ἀλκμὰν ἐν α'* (AB *αη'*) *μελῶν.* ap. Prisc. libri *νεομον.* — *παρσένοις* Prisc. libri, sed codd. Plan. *πάρ σ' ἕνοις, ἐπ' ἀρσένοις, ἐπ' ἄρσενας.* — *ἀείδεν*, ap. Prisc. libri *αιειδεν*, ap. Planud. *καὶ ἄειδε.*

Fr. 2. Vita Arati ed. Buhle II 437: *ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι καὶ Πίνδαρος κατεχρήσατο τῷ ἔπει τούτῳ, λέγων· ὅθεν περ καὶ Ὁμηρίδαι ἄρχονται, Διὸς ἐκ προοιμίου· καὶ Ἀλκμάν· ἐγὼ δὲ ἀεί σοι με ἐκ Διὸς ἀρχόμενα.* Valckenaer *ἐγὼ δ' ἀείσομαι ἐκ Δ. ἀρχόμενος*, scripsi *ἐγώνγα* (nisi malis *ἐγὼ λίγ'*) et *ἀρχομένα*, nam puellarum chorus hoc carmen cantavit, ut fr. 1 v. 3 docet.

Fr. 3. Apollon. de pron. 399 B: *πλεῖστα γοῦν ἔστι παρ' ἑτέροις εὑρεῖν, σφέτερον πατέρα ἀντὶ τοῦ ὑμέτερον. . . . Ἀλκμάν· Ὑμέ κτλ.* Callimacho tribuere vult Ahrens Dialect. Dor. 263.

4. [2.]

Καὶ ναὸς ἁγνὸς εὐπύργω Σεράπνας.

5.

Schol. Eurip. Troad. v. 212 ed. Cobet: *οἰκητήριόν φησι τὰς Θεράπνας τῶν Διοσκούρων παρόσον ὑπὸ τὴν γῆν τῆς Θεράπνης εἶναι λέγονται ζῶντες, ὡς Ἀλκμαίων (Ἀλκμάν) φησίν.*

* 6.

Χερσόνδε κωφὸν ἐν φύκεσσι πίτνει.

7. [6.]

Ἁ Μῶσα κέκλαγ', ἁ λίγεια Σειρήν.

* 8.

Τὼς τέκε οἱ θυγάτηρ
Γλαύκω μάκαιρα.

Fr. 4. Priscan. de metr. Terent. 251 (II 428 Keil) postquam fr. 1 v. 3 attulit: *Καὶ ναὸς ἁγνᾶς εὐπύργω Σεράπνας* (*εντυργων εραπνας* A, versum omisit R): „Hic quarto loco spondeum habet." ut certum sit hunc versum ad idem carmen pertinere, ex quo petitum est fr. 1. Cf. Harpocr. 95, 20: *Θεράπναι* (ABC *Θεράπνη*) *τόπος ἐστὶν ἐν Λακεδαίμονι, οὗ μνημονεύει καὶ Ἀλκμὰν* (D *Ἀλκαῖος*) *ἐν α'.* Similia Phot. 85, 7 et Suid. v. *Θεράπναι*. Therapnis Dioscurorum templum sanctissimum, vid. Pausan. III 20, 1 et Schol. Pind. Isthm. I 43. — *ἁγνὸς* scripsi, quod Hermann coniecit, legebatur *ἁγνᾶς*.

Fr. 6. Priscian. ibid. pergit: „Similiter *Χερσόνδε* (*Χέρσονδε* Ald., *ΧΕΡΣΑΝΔΕ* RVA) *κωφὸν* (*ΚΩΦΩΝ* A) *ἐν φύκεσσι* (Ald. *φύκεσι*, A *φούκεσσι*) *πιτνεῖ* (om. R, scripsi *πίτνει*). Quarto loco spondeum posuit, nam *φυ* producitur teste Heliodoro, qui ait Simonidem hoc frequenter facere." Apparet hunc quoque versum Alcmanis ex eodem carmine esse.

Fr. 7. Aristid. II 508: *Ἀκούεις δὲ καὶ τοῦ Λάκωνος λέγοντος εἰς αὐτόν τε καὶ τὸν χορόν· Ἡ Μῶσα κεκλήγει, ἡ λίγεια Σειρήν,* ubi Γ *κεκλήγη*, Welcker *κέκληγ'*, *ἡ* correxit, Schneidewin *ἁ* scripsit, ego *κέκλαγ' ἁ* substitui, quod *ἔκλαγε*, non *κέκληγε* esse puto. Versum ut huc referrem me non tantum numerorum similitudo permovit, sed confirmat hanc suspicionem ipse Aristides cum addit: *προστίθει δὲ κἀκεῖνο, ὅτι αὐτῆς τῆς Μούσης δεηθεὶς κατ' ἀρχὰς ὁ ποιητής, ἵν' ἐνεργὸς ἐπ' αὐτῆς γένοιτο, εἶτα ὥσπερ ἐξέστη καὶ φησίν, ὅτι τοῦτο ἐκεῖνο χορὸς αὐτὸς ἀντὶ τῆς Μούσης γεγένηται.* Vides quam apte haec conveniant, si sumamus fr. 1 proxime praecessisse.

Fr. 8. Schol. Apoll. Rhod. I 146: *Φερεκύδης δὲ ἐν τῇ β' ἐκ Λαοφόντης τῆς Πλευρῶνος Λήδαν καὶ Ἀλθαίαν Θεστίῳ γενέσθαι φησίν·*

9.

Schol. cod. Bernens. ad Virg. Georg. III 89: „Amycla urbs in Peloponneso: equos autem a Neptuno Iunoni datos Alcman lyricus dicit Cyllarum et Xanthum, quorum Polluci Cyllarum, Xanthum fratri eius concessum esse dictum est; Cyllarus enim equus fuit Pollucis, et magni currus Achillis.“

10. [3.]

Pausan. I 41, 4: Μεγαρέως δὲ Τίμαλκον παῖδα τίς μὲν ἐς Ἄφιδναν ἐλθεῖν μετὰ τῶν Διοσκούρων ἔγραψε; πῶς δ' ἂν ἀφικόμενος ἀναιρεθῆναι νομίζοιτο ὑπὸ Θησέως; ὅπου καὶ Ἀλκμὰν ποιήσας ᾆσμα ἐς τοὺς Διοσκούρους, ὡς Ἀθήνας (Ἀφίδνας) ἕλοιεν καὶ τὴν Θησέως ἀγάγοιεν μητέρα αἰχμάλωτον, ὅμως Θησέα φησὶν αὐτὸν ἀπεῖναι. Cf. Schol. Hom. Il. γ 242: Ἑλένη ἁρπασθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, ἀγνοοῦσα τὸ συμβεβηκὸς μεταξὺ τοῖς ἀδελφοῖς Διοσκούροις κακόν, ὑπολαμβάνει δι' αἰσχύνης αὐτῆς μὴ πεπορεῦσθαι τούτους εἰς Ἴλιον, ἐπειδὴ προτέρως ὑπὸ Θησέως ἡρπάσθη, καθὼς προείρηται. Διὰ γὰρ τὴν τότε γενομένην ἁρπαγὴν Ἄφιδνα πόλις Ἀττικῆς πορθεῖται καὶ τιτρώσκεται Κάστωρ ὑπ' Ἀφιδνοῦ τοῦ τότε βασιλέως κατὰ τὸν δεξιὸν μηρόν· οἱ δὲ Διόσκουροι, Θησέως μὴ τυχόντες, λαφυραγωγοῦσι τὰς Ἀφίδνας (Ἀθήνας A). ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς Πολεμωνίοις (unus cod. τελαμωνίοις) ἢ τοῖς (ἤ τοι D) κυκλικοῖς καὶ ἀπὸ μέρους παρὰ Ἀλκμᾶνι τῷ λυρικῷ (de quo difficillimo loco cf. Prelleri Polemo p. 16 seqq.). Ἀθήνας, non Ἀφίδνας et apud Pausaniam et in schol. Il. legendum esse contendit Schubart (Methodologie der Kritik p. 95), sed quod utitur ad illam lectionem stabiliendam versiculo, qui legebatur in arca Cypseli (Pausan. V 19, 3) Τυνδαρίδα Ἑλέναν φέρετον, Αἴθραν δ' ἕλκετον Ἀθάναθεν, omnino fallitur: non nego ita scriptum fuisse in arca, quamquam Ἀθάναθεν fortasse ipsius Pausaniae vel eius librariorum error est; at poeta scripserat: Τυνδαρίδα Ἑλέναν φέρετον Αἴθραν τ' Ἀφίδναθεν, quae artifex addito verbo ἕλκετον interpolavit. — Ceterum Schneidewin duce O. Müllero tribuere vult Alcmani quod est ap. Hesych.: Ἀσανέων πόλιν· τὰς Ἀφίδνας· ubi Palmerius Ἀσαναίων coniecit, sed cum hymni I numeris hoc aegre conciliari potest.

11. [3.]

Pausan. III 26, 2: Θαλαμῶν δὲ ἀπέχει σταδίους εἴκοσιν ὀνομαζομένη Πέφνος ἐπὶ θαλάσσῃ, πρόκειται δὲ νησὶς πέτρας τῶν μεγάλων οὐ μείζων, Πέφνος καὶ ταύτῃ τὸ ὄνομα· τεχθῆναι δὲ ἐνταῦθα τοὺς Διοσκούρους φασὶν οἱ Θαλαμᾶται· τοῦτο μὲν δὴ καὶ Ἀλκμᾶνα

ὅτι δὲ Γλαύκου ἐστὶ καὶ Ἀλθαίας αἰνίττεται λέγων· τοὺς τέκε θυγάτηρ Γλαύκῳ μάκαιρα. φασὶ τὸν μὲν Πολυδεύκην Διός, τὸν δὲ Κάστορα Τυνδάρεω. Apparet Ἀλθαίας ortum esse ex errore, nomine quod in superiore versu legitur, repetito, scripsi Ἀλκμάν· τὼς τέκε οἱ θ. Γλαύκω μάκαιρα.

ἐν ᾄσματι οἶδα εἰπόντα· τραφῆναι δὲ οὐκέτι ἐν τῇ Πέφνῳ φασὶν αὐτούς, ἀλλ' Ἑρμῆν τὸν ἐς Πελλάναν κομίσαντα εἶναι. — Ceterum fr. 9. 10. 11 dubitanter retuli, ut iam supra significavi, nam non licet decernere, quid horum in primo, quid in secundo hymno Alcman memoraverit, ac verisimile est poetam etiam in aliis carminibus Castorum fabularem historiam attigisse.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΥΣ. 12—17. 635

12. [3.]

⏒ –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ –
⏒ –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ . . .

Κάστωρ τε πώλων ὠκέων δματῆρες, ἱππόται σοφοί,
καὶ Πωλυδεύκης κυδρός.

* 13. [66.]

Καὶ κῆνος ἐν σάλεσσι πολλοῖς ἧμενος μάκαρς ἀνήρ.

Fr. 12. Herodian. *περὶ σχημ.* 61: *Ἀλκμανικὸν σχῆμα τὸ μεσάζον τὴν ἐπαλλήλων ὀνομάτων ἢ ῥημάτων θέσιν πληθυντικοῖς ἢ δυϊκοῖς ὀνόμασιν ἢ ῥήμασι. τέσσαρα δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ τοιαῦτα· ἧχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος. πλεονάζει δὲ τοῦτο τὸ σχῆμα παρ' Ἀλκμᾶνι τῷ λυρικῷ, ὅθεν καὶ Ἀλκμανικὸν ὠνόμασται. εὐθὺς γοῦν ἐν τῇ δευτέρᾳ ᾠδῇ παρείληπται· Κάστωρ τε* (A *κάστορε*) *π. ὠκέων* (ita A, *ὠκεα* CD, om. B) *δαμάντορες* (A, *δαμαντῆρες* BCD) *ἱππόται σοφοὶ* (*ἱππότα σοφώ* CD) *κ. Π. κυδρὸς* (B *κῦδρος*, CD *κύδεος*). Eadem Schol. Pind. Pyth. IV 318 ubi *ταχέων δμητῆρες* (unde *δματῆρες* cum Schneidewino scripsi), Schol. Od. *κ* 513, ubi *Κάστωρ ὠκ. Π. ἐλατῆρες καὶ Πολυδεύκης*, eademque iterat Eustath. 1667, 34, nisi quod *ἐλατῆρε* et *Πολυδεύκεις* exhibet. — V. 2. *Πωλυδεύκης* scripsi, legebatur *Πολυδεύκης*, cf. fr. 16 pag. I v. 1. Welcker Mus. Rhen. X 405 sic constituit:

Κάστωρ τε πώλων ὠκέων δαμάντορε,
ἱππότα σοφώ,
καὶ Πολυδεύκης κυδρός.

Fr. 13. Hephaest. 3 sine poetae nom.: *Ἤτοι γὰρ λήγει* (A *λήξει*) *εἰς δύο σύμφωνα, οἷον Τίρυνς, οὐδέ τι τεῖχος ἐπήρκεσε* (hoc ex epico poeta petitum videtur) *καί· Καὶ κεῖνος* (sic AFlHB, *καὶ 'κεῖνος* E, *κἀκεῖνος* Turn. C) *ἐν σάλεσιν* (Welcker *σαλέεσιν* i. e. *θαλέεσσιν*, Pauwius et Hermann recte *σάλεσσιν*) *ἧμενος* (E *κείμενος γρ. ἧμενος*, A *ἡμένος*, Turn. in calce *κείμενος*) *μάκαρς ἀνήρ* (A *ἀνῆρ*). Redintegratus est Alcmanis versus ex Apollon. de pronom. 335 B: *Αἰολεῖς κῆνος, … Δωριεῖς τῆνος … σπανίως διὰ τοῦ κ, Καὶ κεῖνος ἐν σάλεσιν πολλοῖς ἧμενος, Ἀλκμάν.* Versus huc a me relatus propter numerorum similitudinem, quos non admodum frequentasse videtur Alcman. Alcman Herculem dicere videtur, qui vitae aermunis defunctus consummata feli-

* 14.

Μάκαρς ἐκεῖνος.

15.

Schol. Clem. Alex. T. IV 107 ed. Klotz: Ἱπποκόων τις ἐγένετο Λακεδαιμόνιος, οὗ υἱοὶ ἀπὸ τοῦ πατρὸς λεγόμενοι Ἱπποκοωντίδαι ἐφόνευσαν τὸν Λικυμνίου υἱόν, Οἰωνὸν ὀνόματι, συνόντα τῷ Ἡρακλεῖ, ἀγανακτήσαντες ἐπὶ τῷ πεφονεῦσθαι ὑπ' αὐτοῦ κύνα αὐτῶν· καὶ δὴ ἀγανακτήσας ἐπὶ τούτοις ὁ Ἡρακλῆς πόλεμον συγκροτεῖ κατ' αὐτῶν καὶ πολλοὺς ἀναιρεῖ, ὅτε καὶ αὐτὸς τὴν χεῖρα ἐπλήγη· μέμνηται καὶ Ἀλκμὰν ἐν α'. Μέμνηται καὶ Εὐφορίων ἐν Θρᾳκὶ τῶν Ἱπποκόωντος παίδων, τῶν ἀντιμνηστήρων τῶν Διοσκούρων. Scholiasta hic Herculem solum Hippocoontidas devicisse dicere videtur, neque aliter Apollod. Bibl. III 10, 5: Ἱπποκόωντος μὲν οὖν ἐγένοντο παῖδες Δορυκλεύς, Σκαῖος, Ἐναρσφόρος (ita Heyne, legebatur Ἐμάρσφορος) Εὐτείχης (ita libri, vulgo Εὐτύχης) Βουκόλος, Λυκάν (ita libri praeter P, qui Λύκανον, vulgo Λύκων), Τέβρος, Ἱππόθοος, Εὔρυτος, Ἱπποκορυστής, Ἀλκίνους, Ἄλκων. Τούτους Ἱππυκόων ἔχων παῖδας Ἰκαρίωνα καὶ Τυνδάρεων ἐξέβαλε Λακεδαίμονος· οἱ δὲ φεύγουσι πρὸς Θέστιον καὶ συμμαχοῦσιν αὐτῷ πρὸς τοὺς ὁμόρους πόλεμον ἔχοντι. καὶ γαμεῖ Τυνδάρεως Θεστίου θυγατέρα Λήδαν. Αὖθις δέ, ὅτε Ἡρακλῆς Ἱπποκόωντα καὶ τοὺς τούτου παῖδας ἀπέκτεινε, κατέρχονται καὶ παραλαμβάνει Τυνδάρεως τὴν βασιλείαν. ubi Apollodorus epicos poetas, ut opinor, Hesiodi κατάλογον γυναικῶν, secutus est: ac similiter supra II 7, 3, postquam narravit Herculis expeditioni contra Hippocoontidas etiam Cephea cum viginti filiis interfuisse eosque omnes una cum Iphicle interemtos esse, dicit Tyndareum ab Hercule Hippocoontidis victis in regnum restitutum esse: Ἡρακλῆς δὲ κτείνας τὸν Ἱπποκόωντα καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, χειρωσάμενος τὴν πόλιν, Τυνδάρεω (scr. Τυνδάρεων) καταγαγὼν τὴν βασιλείαν παρέδωκε τούτῳ: et ad eundem fere modum Diodor. IV 33 haec enarrat.

citate fruebatur. Herculem, quem Graeci heroicis vel divinis honoribus colere solebant, etiam post mortem ἄνδρα dici a poeta illius saeculi et Spartano equidem non miror: nam Spartae quidem Herculis sacra non videntur ea religione, quam in plerisque aliis civitatibus deprehendimus, culta fuisse. Ἡρακλεῖον, quod Pausan. III 15, 3 et 5 memorat, haud dubie iam fuit dedicatum, cum Alcman hoc carmem condidit; alia Herculis signa idem memorat III 14, 6 et 9.

Fr. 14. Apollon. de pron. 334 A: Ἀλλὰ καὶ Ἀλκμὰν πρώτῳ Μάκαρς ἐκεῖνος φησί. Non est ut putant, idem fragmentum atque praegressum, sed poeta non sine vi quadam illa repetit, auctiore pronominis forma usus. Nam ex eodem carmine utrumque fragmentum esse petitum, non est dubium. Commode autem Apollon. hic indicat, ex *primo* libro locum desumtum esse.

Verum etiam Tyndarum et filios huic pugnae interfuisse verisimile est: certe Spartanorum haec memoria fuisse videtur, hinc in Apollinis Amyclaei solio inerat *Τυνδάρεω πρὸς Εὔρυτον μάχη* (Paus. III 18, 11), qui Eurytus fuit Hippocoontis filius. Alcman igitur in hoc hymno in Dioscuros haud dubie praecipuas partes tribuit Tyndaridis, cf. fr. 16. col. I v. 1, nec tamen Herculem praetermisit, id quod Clementis scholiasta dilucide testatur, et ad Herculem referendum, ut puto, fr. 13. Ceterum secundum Pausaniam III 15, 5 Hercules bis pugnavit cum Hippocontidis Oeoni caedem ulturus, primum solus ut videtur, ac tunc vulneratus est, postea maioribus opibus adiutus extinxit adversarios: fortasse ad hunc modum Alcman rem exposuit.

16.

Insignes hae reliquiae hymni in Dioscuros ex Aegyptiacorum sepulcrorum situ in lucem protractae sunt: reperit hoc chartae fragmentum Mariette anno 1855 in sepulcro, quod fuit haud ita procul a secunda Pyramide, eamque chartam Eggero permisit, qui postquam Brunet de Presle recte perspexit, Alcmanis esse hoc versus, edidit in libro, qui inscriptus est: *Mémoires d'histoire ancienne et de philologie* Parisiis 1863 p. 159 seq. Paginae sunt tres, sed primae paginae pars sinistra abscissa, ita ut nullus versus sit integer: tertiae paginae deterrima est conditio; media fere integra servata. Addita sunt in marginibus scholia, sed illa quoque maximam partem prope evanida: apparet autem haec ex amplis veterum grammaticorum commentariis in breviarium redacta et selecta esse: nam difficillima haec carmina, si quae alia, interpretum industriam exercuerunt; sed integrum commentarium non capiebant harum paginarum angustiae. Valde autem dolendum est, quod Eggerus non addidit archetypi exemplum, ita ut permultis locis prorsus sit incertum, quid in charta illa extet*), quamvis virum doctissimum cum cura et fide in describendo versatum esse consentaneum sit**); neque mihi contigit novum exemplum huius chartae nancisci. Eggerus quidem apographum tantum chartae edidit, paucis quibusdam locis poetae verba instaurare vel explicare conatus: sed continuo B. ten Brink in Philologo XXI p. 126 seq. difficultate negotii haud deterritus haec pro viribus in integrum restituere aggressus est, et nonnulla recte emen-

*) Eggerus saepe significavit litteras esse obscuras et ambiguas, at indicandum fuit, quae unius cuiusque litterae reliquiae observari possint. Praeterea maxime incommodum est, quod scripturam continuam chartae exhibere noluit: itaque saepius dubii haeremus, utrum in charta litterae aliquot desiderentur nec ne. Denique accentuum notae et similia, quae in hac charta plerumque addita sunt, in Eggeri apographo saepe obscurata aut vitiata esse apparet.

**) Illud quoque aegre ferimus, quod Eggerus neque satis plene neque plane chartae conditionem indicavit: velut quod dicit 160: „au bord inférieur du manuscrit, sous chacune des trois colonnes, on distingue des traces d'une écriture plus grosse, qui ne paraît pas du même temps, et qui, d'ailleurs, sous la troisième colonne, paraît tracée juste en sens invers de la première écriture.“ prorsus obscurum est.

davit, sed idem alia, quae omnino non possunt instaurari, levissimis coniecturis tentavit. Denique ipse disserui de his Alcmanis reliquiis in Philologo XXII 1 seq.

Alcmanis hos versus esse planissime docent veterum grammaticorum testimonia, vide ad pag. I v. 6. pag. II 27. 30. 31, ac si recte emendavi etiam v. 20. Iure autem Egger universam hanc carminis Alcmanici particulam hymno in Dioscuros adscripsit, ad quem hymnum ego iam dudum praeeunte Schneidewino retuleram p. I v. 6, qui ex Crameri Anecdotis iam antea innotuit. Neque enim audiendus Brink, qui negat continui carminis partem servatam esse, sed a grammatico aliquo ex diversis carminibus haec decerpta et pro arbitrio coniuncta esse. Apparet etiam hoc carmen a virginum choro cantatum esse, ac nunc demum paulo planius perspicitur, quae *παρθενείων* Alcmanis fuerit indoles. Carmen fuit in honorem Dioscurorum conditum, huc spectat Hippocoontidarum clades, quam poeta p. I v. 1—12 summatim perstringit: etiam ea, quae deinceps sequuntur, ad Castores pertinere consentaneum est, sed tam male habitae atque adeo obscurae sunt reliquiae, ut non liceat in integrum restituere. Sed p. II et III poeta fabulari argumento misso virginum chorum compellat, et potissimum in laude Agesichorae et Agidus versatur, sed hic quoque poeta ingeniosus tanta libertate et audacia utitur, ut vel in media parte, quae sola integra est servata, difficillimum sit poetae consilium satis assequi. Carmen hoc non minutis strophis constat, quemadmodum hymnus in Iovem Lycaeum, sed lege est solutum; tamen hic quoque pericopas dispares facile dignoscas: atque olim has pericopas diremtas fuisse indicio est, quod p. II post v. 29 lineola videtur addita fuisse*), quae quidem in apographo non comparet, ac fortasse aliis etiam locis Eggeri diligentiam fugit.

De numero Hippocoontidarum dissentiunt veteres: Apollod. III 10, 5 (vid. supra fr. 15) duodecim nominatim recenset, quos omnes interemtos esse dicit: Diodorus IV 33 viginti dicit, verum decem tantum una cum Hippocoonte occisos esse perhibet; sed praeterea *τῶν ἄλλων Σπαρτιατῶν παμπληθεῖς*: Hippocoontidarum numerus videtur auctus esse ut congrueret cum Cephei filiis: sed hic quoque Diodorus cum Apollodoro (II 7, 3) non plane consentit, siquidem tres de viginti Cephei filiis sospites ac superstites fuisse prodidit. Alcman quid secutus sit incertum: novem Hippocoontidas hic nominatim recenset, sed alios in iis versibus, qui non sunt servati, commemoratos fuisse certum est, atque ipse denique dicit, se alios silentio praetermittere. Ex iis, quos recenset, *Enarsphorus*, *Sebrus*, *Hippocorystas*, *Euteiches*, *Eurytus* etiam ab Apollodoro recensentur, *Lycaethus* ab ipso Alcmane additur, tria nomina de coniectura redintegrata, *Alcimus*, *Dorceus*, *Eumedes*, quos Pausanias testificatur. Illud inprimis memorabile, ab Alcmane hic eos potissimum recenseri, quorum memoriam monumenta vetusta Spartae servarunt, id quod

---

*) Egger p. 174: „On n'y voit qu'une trace, et une trace douteuse, de la division en strophes: c'est le tiret placé entre les lignes 29 et 30 de la deuxième colonne."

Pausanias docet III 15, 1: *ἔστι δὲ τῆς στοᾶς, ἣ παρὰ τὸν Πλατανιστᾶν πεποίηται, ταύτης ὄπισθεν ἡρῷα, τὸ μὲν Ἀλκίμου, τὸ δὲ Ἐναραιφόρου, καὶ ἀφεστηκὸς οὐ πολὺ Δορκέως* (*Δερκέως* Va)· *τὸ δὲ ἐπὶ τούτῳ Σεβροῦ· παῖδας δὲ Ἱπποκόωντος εἶναι λέγουσιν. ἀπὸ δὲ τοῦ Δορκέως* (MVa *Δερκέως*) *κρήνην τὴν πλησίον τοῦ ἡρῴου Δορκείαν, τὸ δὲ χωρίον τὸ* (aut delenda haec vocula, aut excidit aliquid) *Σέβριον* (scr. *Σεβρεῖον*) *καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ Σεβροῦ. τοῦ Σεβρίου δέ ἐστιν ἐν δεξιᾷ μνῆμα Ἀλκμᾶνος, ᾧ ποιήσαντι ᾄσματα οὐδὲν ἐς ἡδονὴν αὐτῶν ἐλυμήνατο τῶν Λακώνων ἡ γλῶσσα, ἥκιστα παρεχομένη τὸ εὔφωνον· Ἑλένης δὲ ἱερὰ καὶ Ἡρακλέους, τῆς μὲν πλησίον τοῦ τάφου τοῦ Ἀλκμᾶνος, τῷ δὲ ἐγγυτάτω τοῦ τείχους, ἐν αὐτῷ δὲ ἄγαλμα Ἡρακλέους ἐστὶν ὡπλισμένον· τὸ δὲ σχῆμα τοῦ ἀγάλματος διὰ τὴν πρὸς Ἱπποκόωντα καὶ τοὺς παῖδας μάχην γενέσθαι λέγουσιν.* itaque Spartani Alcmanis monumentum eo ipso loco exstruxerunt, cui adhaerebat Hippocoontidarum memoria, quam poeta hoc carmine illustraverat. Erant praeterea alia Hippocoontidarum monumenta seorsim illa quidem sed haud ita procul condita, vid. Paus. III 14, 6: *ἐς τοῦτον τον δρόμον ἰόντι ἀπὸ τοῦ τάφου τῶν Ἀγιδῶν ἔστι μὲν ἐν ἀριστερᾷ μνῆμα Εὐμήδους (Ἱπποκόωντος δὲ καὶ οὗτος ὁ Εὐμήδης), ἔστι δὲ ἄγαλμα ἀρχαῖον Ἡρακλέους, ᾧ θύουσιν οἱ σφαιρεῖς.* et ib. 7: *πρὸς δὲ τοῦ δρόμου τῇ ἀρχῇ Διόσκουροί τέ εἰσιν ἀφετήριοι καὶ ὀλίγον προελθόντι ἡρῷον Ἄλκωνος· τὸν δὲ Ἄλκωνα λέγουσιν Ἱπποκόωντος παῖδα εἶναι· παρὰ δὲ Ἄλκωνος τὸ ἡρῷον Ποσειδῶνός ἐστιν ἱερόν, δωματίτην δὲ ἐπονομάζουσιν.*

Pagina I.

πω̄λυδευκης
λυ̏καις ον εγκαμουσιν ά λέγω
φόρον τε καὶ σεβρον ποδωκη
ντετον βιᾶτὰν
ν τε το̄ν κὸρὺστὰν
τε Ϝ[ά]νακτά ταρήϊον
τέ̆ξοχον ημισίων
ω τον αγροταν
μεγαν ευρυτον τε
πώρω κλύνον
τε τὼς ἀριστὼς
αρήσομες
αραῖσα πὰντω̃ν
γεραῖτάτοι
εδειλος αλκᾶ
ερωπων ες ωρανον ποτήσθω
ρητων γᾰμων ταν αφροδῑταν
αν] μεσαν ή̱ντινα
παι δης άκὼ
ιτες δε διος δ[ο]μον
ην ερογλεφὰροι
τάτοι
γα δαίμων
φίλοις
[δεδ]ωκεδωρα
γαρέον
ίλευ ʹβα
τια? ν?
γαιᾱς
έβᾱ τω̃ν δαμοσι̂ωι
μαρμαρωι μυλάκρωι
εναἶδᾱς
αυ? τοι
πον ᾰλαστα δε

οτι τοιαυτ η
δια τον λυκαι
ον ου συνισ
ρὶθ

φερεὲ εν?
τ ιπποκων ουμ
αρεστον . . . τον ς
υ
οαλκ αρυ
χατου πατρος?
δηριτιδας
νοματ

οτι τον πορον ειρηκε τον αυτον
τωι υπο του ησιοδου μεμυθευ
μενωι χαει

αριστο αίδας παμφιλος
αιδας

Pagina II.

εργἆπασὸν κακα μὴσἀμέναι
εστί τις σιῶν τίσις — αν δου
ὁ δε [βί]ος οστις ευφρων — χ
αμεραν . . . α πλεκει — αρι
ακηρυκτος εγων δ αείδω
αγιδ το φῶς ορῶ
ρεύγἆλιον ονπερ ἄμιν — ρ [τ]ης[αγ]ησιχο π
ἆγιδω μαρτῦρεται
φαέν . ν εμε δ ουτ επὰινὲν
ουτε καμεσθαινιν ᾶ κλεννᾶ — duo versus evanidi. χορηγος
η
οὐδε? αὼς ἐῆι δοκεει γαρείμεν αυτα
ευπρεπης τὼ σὼί περαῖοις
ενβατοις στἆσειεν ιππον
καὶ? τον[α]εθλοφόρον κὰνὰχαδα
π υποπετριδίων ονείρων — οτι τα θαυμ[ατα τερατωδε
ου χωρησομεν κέλης — αμικται ενω? . . . . τοις
ενετικός . ἃ δε χαιτα — ονειροις προσαπτειν κ[αι καὶ δια του φυ? νεως
τας εμας ανεψιας — κατα το[ν] ονειρον τον αυτον
αγησιχόρας επανθεῖ — ροις ρα οικουντα
αρυσας ακήρατος — εσται τοπω παραγᾶ
τοτ αργυριον προσωπον — απ ομ εν τη οδυσσειαι
διαφρ? αδ αν τι τοι λεγω — παρ δ ισαν ωκεανοιο ροα
αγησιχόρα μεν αὗτα
αδε δευτερα πέδἆὴδὼι το ειδος — δα πετραν
χ *ιπποσυβην κολαξ διος δραμειται*
ται πελειάδες γαρ ἄμιν — ικων ιππιον?
χ *ορθρίαι φᾶρος φεροίσαις*
νυκτα διαμβροσιαν απεσχατων?
αστιον αν ειρομέναι μαχονται
ουτῖ γαρ τι πορφυρᾶς — την
τοσσος κόρος ὣστ αμύναι
ουτε ποικίλος δρακων
πανχρύσιος ουδε μιτρᾶ
λυδίᾶ νεᾶν[ί]δων

αροτρον
ορθιαι φαρος σωσιφανης αροτρον οτι
την[ια]ζω και αγησιχοραν περιστεραις ικαζουσι

Pagina III.

δι πλακαι αγησιχορα?
ρω ϑ νοι
φίλ
ιανοι αρωναγαλμα
ουδετεννιοσκῶ? μαι
αλλου τως εἱδης
ουδε σῠ σις ἧρα
ουδε̃ς ἁ σ ας ενϑέναφάσεῖς
ᾰστάφις ο˙ το
και ποτι φ δυλλᾰ
δᾱμα ατα . . ειανϑεμίς
αλλαγ με ηρει
ουγαρᾰ υρας
Ἁγησιχ αυτου Η α αυτον
ἀγἶδο ϑωστηναι ευρ
ϑὼς τίς επαινεῖ
ἀλλατᾱν ανα αννσις
χ δεξασϑαι α
και τελος
ειποιμι κα μεν ἁυτᾱ
παρϑενος μεγαν? εν? ωρ? άνω β̂εβ̂ακα
γλαύξ εγω ω ωτι μαλλον?
ἁνδανειν γαρ αρεσκειν επιϑυμω
Η ἁμινἰατρως?
εξαγησιχορας μιδες
αναεϑρα
τοτε γαρ
τως εα (vel εδ)
τ κυβερν
κλεννᾶι μα
α δε ταν σηρι
αοιδοτεραν
χ οιαι? γαρ αν
παιδων δεν ξάνϑω ροαις
φϑεγγεται δ λαιο
κύκνος ἁδυ ω ξανϑαῖ κομις και τατον χ

χορ[ος] στε μεν εκ ια παρϑενων οτε δε εκ ῑ φυουν
τιων χορηγον αντ ια δειν ῑ εξην γαρ α?
αριϑμον ειπειν? ο τον αριϑ
παρϑενων

Pagina I.

Τὸν ἔκτα Πωλυδεύκης,
καὶ σέ, Λύκαισ', ὃν ἐν καμοῦσιν ἀλέγω,
Ἐναρσφόρον τε καὶ Σέβρον ποδώκη,
Ἄλκιμον τε τὸν βιατάν,
ἵππων τε τὸν κορυστάν,
Εὐτείχη τε ϝάνακτα ϝαρήιον,
Δορκέα τ' ἔξοχον ἡμισίων,

Pag. I. V. 1 supplevi sed dubitanter; cum in Hippocoontidarum clade non solum Pollucis, sed etiam Castoris et Herculis fuerint partes, verisimile est Alcmanem hic unum aliquem a Polluce interfectum commemoravisse: omnia autem nomina, quae deinceps sequuntur, credo suspensa esse a voce *παρήσομες* v. 12: videtur enim poeta aliquot pugnas singulares accuratius descripsisse, tum, ut paucis rem absolveret, reliquos, qui in illo proelio ceciderunt, nominatim tantum recensuisse. — V. 2. redintegravi et correxi; scholiasta, cuius verba sic videntur restituenda .... *διὰ τὸν Λύκαι(θον), ὃν οὐ σύνισ(μεν συνα)ριθ(μούμενον τοῖς Ἱπποκοωντίδαις)* significat Lycaethum a solo Alcmane in Hippocoontis filiorum numerum relatum esse; fortasse, quae fuit poetae audacia, unum aliquem ex aequalibus sed vita iam defunctum, ut memoriam eius perpetuaret, huic indici inseruit, quorsum etiam spectare videtur quod addit: *ὃν ἐν καμοῦσιν ἀλέγω* h. e. *cano.*—Brink non recte *Λυκαῖον* corrigit, ad Iovem referens, et scholion sic constituit: *ὅτι τοιαῦτα ἢ διὰ τὸν Λυκαῖον οὐ σύνισμεν.* — V. 3. *Ἐναρσφόρον* scripsi, ut est apud Apollodorum, Egger *Ἐναραιφόρον* secundum Pausaniam, Brink *Ἐναρφόρον.* — *Σέβρον*, apud Paus. *Σεβρός*, ap. Apollod. *Τέβρος* scribitur, nomen videtur non diversum a fluvio, qui *Σίβρος* dictus, vid. Steph. Byz. — V. 4. *Ἄλκιμον* Egger, quemadmodum Pausanias appellat, *Ἀλκίνουν* Apollodorus. — V. 5. *ἵππων* Brink, i. e. quem *Ἱπποκορυστήν* dixit Apollod., insolens sane genus dicendi, sed Alcmanem haud dedecet. — V. 6 quomodo supplendus sit, ostendit Cram. An. Ox. I 159, 2: *οὐ γὰρ πάντως τὰ μὲν κύρια ἀεὶ βαρύνεται, τὰ δὲ ἐπιθετικὰ ὀξύνεται, ἀλλὰ εἴ που βαρύνεται τὸ κύριον, τὸ ἐπιθετικὸν ὀξύνεται· εἰ οὖν ἐστιν Εὐτείχης ὄνομα παρ' Ἀλκμᾶνι· Εὐτείχη τ' ἄνακτ' Ἀρήϊον, καὶ ὤφειλεν εἶναι τούτῳ τῷ λόγῳ Εὐτείχεα· πόθεν οὖν ἡ τετριμμένη βαρεῖα τάσις*; (eodem respicit Schol. Il. *π* 57) sed ibi Aeolicum Bau bis oblitteratum; in charta *ϝάνακτά ταρήιον* est, prius recte, alterum vitium contraxisse puto, nam Crameri grammaticus indicat, haec ad Eutichem referenda esse, itaque hic quoque aeolicam litteram *ϝαρήιον* restitui. Egger chartae scripturam tenet, sed *Ἀρήιος* nusquam inter Hippocoontis filios refertur, Brink *Εὐτείχη τε ϝάνακτά τ' ἀρήιον Ἱπποκόωντα*, cui coniecturae et Crameri gramm. adversatur, neque conciliari potest cum reliquiis proximi versus; idem scholion hoc modo correxit: *Φερεκύδης* (ita etiam Egger) *ἐν ... τῶν Ἱπποκοωντιδῶν τὸν ἄριστον λέγει τοῦτον.* Ego nihil expedio. — V. 7. *Δορκέα* scripsi, quem Pausanias memorat, item redintegravi v. 8 et 9: *Εὐμήδη* item Pausanias suppeditavit: *ἀγρέταν* scripsi, nam *ἀγρόταν* librarii est error, qui substituit vocabulum magis tritum: huc refero Hesychii glossam *ἀγρέταν, ἡγεμόνα, θεόν.* adde Aeschyli Pers. v. 1002: *βεβᾶσι γὰρ τοί περ ἀγρέται στρατοῦ*, ubi libri itidem *ἀγρόται* exhibent. Neque enim existimandum est *ο* in locum litterae *ε* successisse, quod nec rationem habet, nec firmatur usu, nam et *κωλαγρέται* dicebantur, et apud Spartanos *ἱππαγρέται* et *παιδαγρέται.* Scholion sic conformavit Brink: *ὁ Ἀλκμάν* (hoc vel *Ἀλκαῖος*

καὶ στρατῶ τὸν ἀγρέταν
Εὐμήδη μέγαν, Εὔρυτόν τε
ἐσλὸν ἀν πώρω κλόνον,
ἄλλως τε τὼς ἀρίστως
ἥρωας παρήσομες.
Οὕτω γὰρ αἶσα· παντῶν
ὃν τέκον σιῶν γεραιτάτοι
Πόρος τε Γᾶ τε, δεινὸς ἀλκᾷ,
ἔργων ἀπερώπων ἐς ὠρανὸν ποτήσθω
μάρτυς ἀρρήτων γάμων τὰν Ἀφροδίταν.

etiam Egger) *Εὔρυτον λέγει ἐσχάτου πατρὸς δεύτερον δηρίσασθαι. ὀνόματα.* Ego nihil dispicio, nisi forte *Διευχίδας* Megaricorum scriptor fuit adhibitus, cuius nomen alibi quoque similes corruptelas expertum est. — V. 10. *ἐσλὸν ἀν* addidi, *πῶρος* belli tumultum sive laborem significat, non recte Egger *Κλόνον* proprium nomen esse putat, Brink audacter *Βωκόλον* scripsit. — V. 11. 12 redintegravi, *ἥρωας* paenultima correpta dictum: ac *παρήσομες* scribendum esse etiam Egger vidit, Brink *γαρύσομες*. — V. 13. *οὕτω* praemisi, *γὰρ αἶσα* Brink restituit. — V. 14 et 15 restitui auxilio scholiastae, cuius adnotatio haec est: *ὅτι τὸν Πόρον εἴρηκε τὸν αὐτὸν τῷ ὑπὸ τοῦ Ἡσιόδου μεμυθευμένῳ Χάει.* Amorem Alcman dicit, cuius parentes *Γᾶν* et *Πόρον* esse finxit, cf. Plat. Sympos. 203 B, hinc scholiasta ut cum Hesiodo haec conciliaret satis ille quidem inepte commentus est *Πόρον* dici *Χάος*. Scripsi *δεινὸς*, in charta est *δειλος*. — V. 16 et 17 redintegravi, sed Amoris quaenam hic sint partes, prorsus obscurum, nisi forte huc spectat id, quod Euphorione auctore usus significat Schol. Clem. (vide supra fr. 15): *Μέμνηται καὶ Εὐφορίων ἐν Θρακὶ τῶν Ἱπποκόωντος παίδων, τῶν ἀντιμνηστήρων τῶν Διοσκούρων.* Brink v. 16 *ἀστερωπὸν ἐς ὠρανὸν* scripsit. — Reliquam autem huius paginae partem vix licet restituere, nisi quod v. 20 scribendum:

. . *Χάριτες δὲ Διὸς δόμον*
. . *ἱμερογλεφάροι.*

Χάριτες etiam Egger suspicatus est: Brink *αἱ χάριτες*, at ne sic quidem versus integer, fuit fortasse *ἁγναὶ Χάριτες δέ*, deinde *ἱμερογλεφάροι* correxi, non recte Egger *ἐρογλεφάροι* interpretatur *ἐρωτογλεφάροι*. — V. 23 Brink *ἐγώνγα δαίμων*, v. 26 idem *μελιγαρύων*, v. 30 idem *ἔβα τῶν δαμοσίων*, v. 31 idem *μαρμάρων μυλάκρων* vel *μάρμαροι μύλακροι* requirit, quae futiles sunt coniecturae: describitur pugna, in qua alter alterum ingente lapide percellit, id quod in memoriam revocat Castorum pugnam adversus Idam et Lyncea, vid. Pind. Nem. X 67. Theocr. XXII 207. — V. 32 fuerit:

τὸν δ' ἔμαρψεν Ἀΐδας.

velut est in versu Aeschyleo *Ἐμπεδὴς γάμορος μάρψεν Ἀΐδας*, vide ad Hipponactis fr. 113. quamquam etiam suspicatus sum Alcmanis, non Aeschyli esse verba, ut hic scribendum sit:

Ἐμπεδὴς μαρμάρῳ μυλάκρῳ
Γάμορος μάρψεν Ἀΐδας.

Scholion additum: *Ἀριστο(φάνης) Ἀΐδας, Πάμφιλος Ἄιδας*, arguit criticos dubitavisse, utrum trisyllaba an disyllaba forma hic Alcman usus fuerit. Brink male *ἐν Ἀΐδαο* scripsit.

Pagina II.

"Αλαστα δὲ
ἔργα πάσον κακὰ μησαμέναι.
ἔστι τις σιῶν τίσις.
ὁ δ' (ὄλβι)ος, ὅστις εὔφρων
ἁμέραν (δι)απλέκει
ἀκήρυκτος· ἐγὼν δ' ἀείδω
'Αγιδῶ· τὸ φῶς ὁρω-
ρ' εὐϝάλιον, ὅνπερ ἅμιν
'Αγιδῶ μαρτύρεται·

Pag. II. V. 1 nullo negotio expedivi, Brink scripsit *ἄνθρωπον, ἄλαστα δὲ ϝέργα, πᾶσιν κακὰ μησαμένα*, quemadmodum etiam Egger *μησαμένα* vel *μησαμέναις* requirit. Alcman videtur haec de Tyndari filiabus dixisse, cf. Hesiod. ap. Schol. Eurip. Orest. 239 et inprimis Hom. Od. Ω 199: *οὐχ ὡς Τυνδαρέου κούρη κακὰ μήσατο ἔργα κουρίδιον κτείνασα πόσιν, στυγερὴ δέ τ' ἀοιδὴ ἔσσετ' ἐπ' ἀνθρώπους.* — V. 3. *ὄλβιος* recte restituit Brink, neque tamen institutam sententiam perspexit, v. 4 *ἀναπλέκει* (i. e. *χαίταν*) corrigens, potius *διαπλέκει* scribendum. In scholio Egger *'Αρίσταρχος* legendum suspicatur, sed fuit fortasse *'Αρχίλοχος*. — V. 5 Poeta, fabulari argumento perfunctus, ad virgines, quae hoc carmen canebant, se convertit, ac nominatim appellat *Agido* (pag. II 6. 8. III 12) et *Agesichoram* (pag. II 19. 23. III 11. 22), praeterea *Agesichorae* nomen etiam in scholiis ad II 7. II 34. III 1 comparet: sed fortasse praeter has tertia erat, siquidem schol. ad II 34 dicit:

Σωσιφάνης ἄροτρον· ὅτι
τὴν [ια]ζω καὶ 'Αγησιχόραν περιστεραῖς εἰκάζουσιν.

ubi antea legendum proposui *τὴν 'Αγιδὼ καὶ (τὴν) 'Αγησιχόραν*, nam *ἰαζὼ* nomen nullum est: sed ipse iam ambigo, nam Egger dicit litteram Z certam esse (p. 171: „si le ζ n'était pas très-lisible dans le manuscrit, au lieu de *'Ιαζώ*, j'aurais plus volontière restitué ici *Νησώ*.") vel sic tamen librarium hac littera vice alius usum esse consentaneum est, fuit fortasse *'Αναξώ*: ac tres virgines pulcritudine insignes a poeta laudatas fuisse etiam alia argumenta suadent, de quibus dicetur infra. Brink hic scripsit *ἀείδω· 'Αγίδαο τὸ φῶς ὁρῶ.* de Agesichora haec interpretatus, quae Agidae fuerit consobrina; Agidam hunc esse Alcmanis patronum eundemque tunc choregi munere functum esse, quorsum refert scholion ad v. 10. Falsa haec omnia: nam Alcmanis patrono *Agesidas* fuit nomen, vid. Heracl. Pont. polit. c. 2, *choregus* autem, quem dicit scholiasta, ipse est Alcman, vid. Athen. XIV 633 A: *ἐκάλουν δὲ (οἱ Λακεδαιμόνιοι) καὶ χορηγούς, ὥς φησιν ὁ Βυζάντιος Δημήτριος ἐν τετάρτῳ περὶ ποιημάτων, οὐχ ὥσπερ νῦν τοὺς μισθουμένους τοὺς χορούς, ἀλλὰ τοὺς καθηγουμένους τοῦ χοροῦ, καθάπερ αὐτὸ τοὔνομα σημαίνει.* Agido potius Agesichorae fuisse videtur consobrina, vide ad v. 15 seq. Nomen *'Αγιδὼ* quamquam alibi non legitur, recte tamen a nomine *'Αγις* descendit, quemadmodum *Λαμπιδὼ* (Plato Alcib. I 123 E) a nomine *Λάμπις*. Scripsi igitur *τὸ φῶς ὅρωρ' εὐϝάλιον, ὅνπερ ἅμιν 'Αγιδὼ μαρτύρεται*, i. e. *ortum est solis lucidum iubar, quod nobis Agido nuntiat* (sive *ostendit*). Comparat enim deinde Agido cum *Phaenna*, una

Φαένναν ἐμὲ δ' οὔτ' ἐπαινὲν
οὔτε καμέσθαι νιν ἁ Κλεννὰ
οὐδ' Ἀὼς ἐῆ· δοκέει γὰρ ἦμεν αὔτα
εὐπρεπὴς τώς, ῷπερ αἴ τις

. .

ex numero Gratiarum, quae pariter atque Clenna soror et Aurora fuit solis praenuntia. *φῶς εὐϝάλιον* cf. Eurip. Iphig. T. 1138: *Λαμπρὸν ἱπποδρόμον βαίην, ἔνθ' εὐάλιον ἔρχεται πῦρ. εὐϝάλιον* (sive *εὐγάλιον* malis, nam haud raro haec varietas deprehenditur, cf. Hesych. *γέλαν, αὐγὴν ἡλίου*) Bau aeolicae metathesin ostendit, *ὄνπερ* i. e. *ὄπερ* quamquam alias non exstat, tamen ratione haud est destitutum. Librarius sane legit *τὸ φῶς ὀρῶ ρευγ ἅλιον*, sed non video quomodo haec possint expediri, nam etiam si scripseris *τὸ φῶς ὀρῶ· φεῦγ' ἅλι'*, non tamen reliqua recte procedunt. Antea sic distinxi *ὄνπερ ἅμιν Ἀγιδὼ μαρτύρεται Φαένναν*, i. e. *ortus est sol, qui nobis testatur Agido unam de Gratiis* i. e. *pulcerrimam ostendit*, minus commode. — V. 9. *Φαένναν* scripsi, in charta est *φαεν·ν*, v. 11 *οὐδ'*, in charta *οὐδε*, v. 10 *καμέσθαι*, cuius loco antea *λασέσθαι* i. e. *ἐπιλαθέσθαι* commendaveram, nunc tueor: est fere eo modo dictum, quo Homerus Il. *Σ* 339: *ἀμφὶ δὲ σὲ Τρωαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι κλαύσονται . . . τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφί τε δουρί τε μακρῷ*. hoc est puellae amorem sibi conciliare. *Φαέννα* et *Κλεννὰ* Gratiarum nomina apud Spartanos Paus. IX 35, 1: *ἐπεὶ Λακεδαιμόνιοί γε εἶναι Χάριτας δύο καὶ Λακεδαίμονα ἱδρύσασθαι τὸν Ταϋγέτης φασὶν αὐτάς, καὶ ὀνόματα θέσθαι Κλήταν καὶ Φαένναν*. et rursus III 18, 4: *ἐς Ἀμύκλας δὲ κατιοῦσιν ἐκ Σπάρτης ποταμός ἐστι Τίασα· θυγατέρα δὲ νομίζουσιν εἶναι τοῦ Εὐρώτα τὴν Τίασαν, καὶ πρὸς αὐτῇ Χαρίτων ἐστὶν ἱερόν, Φαέννας καὶ Κλήτας, καθὰ δὴ καὶ Ἀλκμὰν ἐποίησεν. ἱδρύσασθαι δὲ Λακεδαίμονα Χάρισιν ἐνταῦθα τὸ ἱερὸν καὶ θέσθαι τὰ ὀνόματα ἥγηνται.* nec tamen hunc Alcmanis locum respexit Pausanias, sed haud dubie alium, in quo poeta pluribus Gratiarum memoriam illustraverat, cf. fr. 105. Quam Alcman hic v. 10 et pag. III v. 27 *Κλεννὰν* appellat, Pausanias *Κλήταν* vocat, sive quod Spartani vulgo hoc nomine utebantur (id quod Polemo apud Athen. IV 139 B suadet: *καὶ πρὸς τὴν Κορυθαλίαν καλουμένην Ἄρτεμιν, ἧς τὸ ἱερὸν παρὰ τὴν καλουμένην Τίασσάν ἐστιν ἐν τοῖς πρὸς τὴν Κλήταν μέρεσιν.*), sive quod Alcman in alio carmine ita variavit. Ceterum quemadmodum *Φαέννα* Aeolensium more dictum, ita etiam hanc *Κλένναν* potius quam *Κλεννὰν* dictam esse consentaneum est, sed infra III 27 charta liquido *Κλεννᾷ* testatur, hic videtur accentu omisso *Κλεννᾱ* olim scriptum fuisse. Gratiae autem, quae hic una cum Aurora memorantur, illius deae comites quasi vel sorores esse consentaneum est, id quod ipsa nomina arguunt. Neque tamen hic poeta ipsas deas dicit, sed illarum nominibus ornat tres virgines pulcras; Agido est Phaenna, Aurorae nomine Agesichoram notari puto, Clenna igitur tertia erit virgo Anaxo, sive quo alio nomine vocabatur. Brink scripsit *Φάενναν ἔμ' οὔτ' ἐπαινίεν·* et *οὔτε κάμ' ἐπαινίεν τε Κλένναν*, et *οὔτε . . . Ἀὼς ἔην* (*ἔῃ*). — V. 11. *ἧμεν* ut videtur corrector chartae, cum scriptum esset *εἶμεν*, nisi forte spiritum tantum adiicere voluit. — *αὔτα*, Brink *αὐτὰ*. Non Agido est, sed Agesichora, ut v. 16 seq. arguunt: consentaneum igitur est pronomen referri ad nomen proximum i. e. *Auroram*. — V. 12. *εὐπρεπὴς*, librarius hic quoque aberravisse videtur, malim *ἐκπρεπής*. — *τώς, ῷπερ αἴ τις* scripsi, in charta est *τὼ σῶί περαῖοις*, aut *ὦπερ* scribendum, aut *ῷπερ*, nam litterae mutae *ῑ* hic quoque locum concessum esse testantur Apoll. de pron. 321 et Herodianus ap. Eust. Il. 117, 41. *αἴ τις* dubitanter scripsi, nam Herodianus *ῷ τε* coaluisse censuit ex *ὡσεί τε*, quam explicationem vix videtur propositurus fuisse, si hoc loco *αἰ* subsequebatur, itaque

ἐν βάτοις στάσειεν ἵππον
Καιρὸν ἀεθλοφόρον καναχαδὰ (θέοντα).
Π(αῦ') ὑποπετριδίων ὀνείρων.
οὐχ ὁρῇς, ὁ μὲν κέλης
Ἐνετικός, ἁ δὲ χαίτα

nescio an scribendum sit *αὔοις ἐν βάτοις*, quamquam oratio duriuscula displicet. Brink *εὐπρεπὴς τώς, ὥσπερ Ἀώς.* — V. 14. *Καιρὸν* scripsi, charta *καὶ? τον*, Brink *ἵππον*, extremo autem versu addidi *θέοντα*, quod librarius omisit, quemadmodum etiam tragicorum poetarum lyrica carmina saepius mutilata sunt. Equus, quem poeta adhibet, est *κέλης Ἐνετικός*: *κελήτων* certamen Olympiae primum Ol. 33 institutum est, vicitque eo certamine Crauxidas Thessalus: fortasse non ita multo post Lacon aliquis sive Olympiae sive in alio mercatu item celete vicit, cui equo nobile *Καιροῦ* nomen indidit, ut Adrastei equi memoriam renovaret. Sed incerta haec. Quod poeta virginem equo aequiparavit, fortasse inde repetendum, quod Aurorae nomine Agesichoram insignivit: Aurora enim non tantum bigis vel quadrigis vehi credebatur, vide Voss Epist. Mythol. II 78 seqq., sed etiam equo insidet, hinc Eurip. Orest. 1000 *μονόπωλον ἐς ἀῶ*, ubi Scholiasta *Pegasum* Aurorae esse dicit, cf. Schol. Il. VI 155 ac fortasse etiam *λεύχιππος Ἀὼς* Theocriti XIII 11 et *λευκόπωλος ἡμέρα* Aeschyli Pers. 386 huc pertinet. Accedit, quod Spartanae virgines inprimis curriculo operam dare solebant, vid. Theocrit. XVIII 22 seq. et Hesychii glossas *Διονυσιάδες*, *Ἐνδριῶνας*, *Νέαι*, *Τριῶλαξ* et *Φοίβα*. — V. 15. Cum ipse poeta (*ὁ χορηγός*, ut scholiasta dicit) praecedentem pericopam i. e. v. 2—14 cecinisset, eam quae subsequitur v. 15—21 una de virginum choro, Agesichorae consobrina canit, sive Agido, sive, quod verisimilius arbitror, tertia, quam poeta Clennae Gratiae aequiperat, cui Anaxo nomen fuisse videtur. — *Παῦ'* scripsi, cum antea *ποῖ δ'* proposuissem, Brink *ποτ τῶν*. Amplum satis in margine additum scholium, quod aegre restitui potest: extrema sic conformavit Brink: *τὰ ὄνειρα οἰκοῦντα εἶναι ἐν τόπῳ παραγείῳ ἀποδίδωσιν Ὅμηρος ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ· παρ δ' ἴσαν Ὠκεανοῖο* (vulgo legitur apud Hom. Od. Ω 11 *Ὠκεανοῦ τε*) *ῥοὰς* (*καὶ Λευκάδα πέτρην Ἠδὲ παρ' Ἠελίοιο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων Ἤϊσαν*).: apparet autem magnam scholii partem plane oblitteratam esse, siquidem ad v. 24 rursus legitur (*Λευκ*)*άδα πέτραν*. Igitur ille grammaticus docte magis quam vere dicit somnia dici *ὑποπετρίδια*, quoniam somniorum sedes fuerit prope *Λευκάδα πέτραν*: at *ὑποπετρίδιος* potius per metathesin dictum pro *ὑποπτερίδιος*, id quod plane confirmat Et. M. 783, 20: *Ὑποπτέρων ὀνείρων* (recte V a m. sec. *ὑποπετριδίων ὀνείρων*) *Διονύσιος ὁ Σίδιος* (*Σιδώνιος* Boeckh) *πρῶτον ταύτῃ τῇ ἐπιβολῇ ἐχρήσατο, ᾗπερ χρῶνται οἱ γραμματικοί, ὡς τύμβος τυμβίδιος, παῦρος παυρίδιος, μοιχὸς μοιχίδιος* (ita ex Gaisfordii libris corrigendum), *οὕτως* (hoc quod deest in libris adieci) *πτερὸν πτερίδιος· ἐχρῆν οὖν εἰπεῖν καὶ τῶν ὑποπτέρων ὀνείρων τῶν ὑποπτεριδίων καὶ* (hoc addidi, reliqua ex librorum auctoritate emendavi) *ὑπερθέσει τῶν ὑποπετριδίων. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν.* Ac fortasse etiam in scholio eadem interpretatio fuit obscurius significata, siquidem grammaticus dixisse videtur, veteres solitos esse somniis aliisque, quae monstri instar sint, pinnas tribuere. Ceterum Lentz existimat Dionysii nomen in Et. M. ex interpolatione profectum esse, cum olim fuerit scriptum *ὕμνον εἰς Διοσκούρους πρώτῳ* (?) *Ἀλκμὰν ταύτῃ διὰ τοῦ διος παραγωγῇ ἐχρήσατο.* — V. 16. *οὐχ ὁρῇς; ὁ μὲν κέλης* scripsi, in charta est *ου χωρησομεν κέλης*, Brink *οὐ χωρήσομες ὡς κέλης*.

τᾶς ἐμᾶς ἀνεψιᾶς
Ἀγησιχόρας ἐπανθεῖ
ἀρύσας ἀκήρατος
τὸ ϝαργύριον πρόσωπον.
Διαφράδαν τί τοὶ λέγω;
Ἀγησιχόρα μὲν αὕτα·
ἁ δὲ δευτέρα πέδ' ἀηδῷ τὸ εἶδος
ἵπποσύβην κόλαξ Διὸς δραμεῖται.
ταὶ πελειάδες γὰρ ἀμίν
Ὀρθίᾳ φάρος φεροίσαις

V. 20. ἀρύσας (in charta est αρυσας, Brink ἄρυσας quod quomodo sit explicandum non addit) non dubito quin reconditum aliquod sit vocabulum, quod *aurum* significat, ut iam ante suspicatus sum: ac flavam Agesichorae comam fortasse etiam infra III 33 laudat ὠ ξανθᾶ κομίσκα. cf. M. Müller Vorles. über die Wissensch. der Spr. II 348, ubi de Aurorae equis secundum Indos disputat: „Diese Rosse werden sehr natürlich hári oder harít, glaenzend genannt, und es werden viele aehnliche Benennungen, wie z. B. aruná, *arusha*, rohít, u. s. w. auf sie angewandt, welche alle den Farbenglanz in seinen verschiedenen Abschattirungen ausdrücken.“ Aliquando conieci huc pertinere fr. 128 B, ut poeta scripserit Ἀρρύβας ἀκήρατος, quasi dicas *tanquam intonsus Molossus*. — V. 21. τὸ ϝαργύριον scripsi, in charta est τοτ αργύριον. Accusativum tuetur Homeri illud ἐπικίδναται αἶαν. Aeolicam litteram inde repetendam puto, quod ἄργυρος a radice ϝΡΑΓ descendere videtur. — V. 22—28 novam hanc pericopam chori totius esse manifestum est, hinc etiam scholiasta ad v. 26 ὅτι (fortasse addendum αἱ παρθένοι) ... τὴν [Ἰα]ζὼ καὶ (τὴν) Ἀγησιχόραν περιστεραῖς εἰκάζουσιν. — V. 22. τί scripsi (nam τι nimis languidum), ut chorus dicat *Quid opus est tibi planius dicere?* Brink διαφραδὲς ἄν τί τοι λέγω. — V. 24. de accusativi forma ἀηδῷ cf. Ahrens in Kuhnii Diario III p. 81 seq. — τὸ εἶδος, possis τὸ ϝεῖδος scribere, sed incerta omnia, cum non liceat versum proximum expedire: incommode autem accidit, ut hic quoque scholion prorsus oblitteratum sit, in ιxων fortasse scriptoris nomen delitescit, velut Ἀθηνικῶν, qui Σαμοθρᾳκικά scripsit, nec tamen abutar hac coniectura, ut apud Alcmanem κοίαξ sive κόαξ, i. e. κοίης, κόης, vel ut est in Spartanis titulis κοιακτήρ, κοακτήρ legendum esse suspicer. Dicuntur autem haec non de Agido, ut antea existimavi, sed de tertia virgine. — Brink ἁ δὲ δευτέρα πέδ' ἀηδόνειος et ἱπποσύνην (debebat certe ἱπποσύναν) κόλαξ Διὸς δραμεῖται, quem versum ad Tantalum refert, et in scholio εἰκὼν ἵππιος. — V. 27. Ὀρθίᾳ φάρος scripsi, in charta est ορθρίαι φᾶρος, sed scholion
αροτρον
ορθιαι φαρος σωσιφανης αροτρον, quod scholion descriptum ex codice, qui aliam recensionem exhibebat: atque huc spectat Herodian. περὶ μον. λέξ. 35, 31 ubi dicit ΦΑΡΟΣ correpta syllaba paenultima tria genera et varias significationes adsciscere, καὶ οὐδέτερον, ὁπότε σημαντικὸν τοῦ ἱματίου ἢ καὶ τοῦ ἀρότρου, ὡς καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι, ἀλλὰ καὶ παρ' Ἀντιμάχῳ· ἀεὶ φάρεος χατεύουσιν ἔχων. οὕτως ἐν τοῖς ἀντιγράφοις εὕρηται. φάρος si aratrum notat, correpta priore syllaba dictum esse omnino poetarum usus arguit, atque hanc explicationem in Alcmanis loco praeter Sosiphanem (quem in aliquo commentario de hoc versu disputavisse credo, quamquam Brink potius existimat in tragoediis ipsum hoc vocabulum adhibuisse) comprobavit Herodianus, atque huius auctoritas me movet, ut hanc scripturam sequar; nam poeta quid spectaverit

νύκτα δι' ἀμβροσίαν ἀπ' ἐσχάτων
ἄσσον αὐειρομέναι μάχονται.
Οὔτε γάρ τι πορφύρας
τόσσος κόρος, ὥστ' ἀμύναι,
οὔτε ποικίλος δράκων
παγχρύσιος, οὐδὲ μίτρα
Λυδία νεανίδων

Pagina III.

Ϝιανοφόρων ἄγαλμα,

prorsus obscurum: alii autem in hoc ipso loco *vestem* interpretabantur, hinc non solum in charta *φᾶρος* scriptum, sed etiam in scholii reliquiis comparet *διπλακαι*. Item, quoniam *ὀρθρίαι* non satis convenire videbatur cum proximis verbis *νύκτα δι' ἀμβροσίαν*, scholii ope *Ὀρθίᾳ* restitui, in Dianae sacris aratrum adhiberi sane insolens, sed tamen non negligenda Hesychii glossa *εὐλακία· Ἄρτεμις*. Egger *ὄρθριαι φᾶρος φεροίσαι*, Brink *ὀρθρίᾳ φᾶρος φεροίσαις*. — V. 28. *ἀπ' ἐσχάτων*, Brink *ἀπεσχέτων*, quod quid sit non intelligo. — V. 29. *ἄσσον αὐειρομέναι* scripsi, in charta est, *αστιον αυ ειρομέναι*, *ἄσσον* dubitanter posui, nam latet fortasse aliud quid, sed *αὐειρομέναι*, quae est aeolica forma vice vulgaris *ἀειρόμεναι*, certum. Brink *ἀντίον δ' αὖ εἰρυμέναι μάχονται*. — V. 30 et 31 Alcmanis nomine ex Aristophanis grammatici commentariis adscripsit Schol. Il. *E* 206: *φησὶ γὰρ ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης τὸ ἀμύνεσθαι . . . τίθεσθαι καὶ ἀντὶ ψιλοῦ τοῦ ἀμείψασθαι· φέρει γὰρ χρῆσιν ἔκ τε Ἀλκμᾶνος τὸ· οὐ γὰρ πορφύρας τόσος κόρος ὥστ' ἀμύνασθαι.* eadem Eustath. 546, 29. — *οὔτε* corrector chartae, erat *οὔτι*. — *τι* displicet, possis *σφι* coniicere, sed nimis incerta haec omnia: chori sane etiam haec pericopa (v. 30 seq.) haud dubie est, sed utrum de se an de illis virginibus loquantur, incertum. Possit aliquis hac ipsa pericopa uti, ut supra v. 27 *ὀρθρίαι φᾶρος φεροίσαις* tueatur, sed mihi quidem omnino nullo arctiore vinculo haec pericopa cum priore videtur coniuncta esse: ad popularis carminis modum poeta liberius exspatiatur, et fortasse hi ipsi versus (30 seqq.) e populari aliquo carmine, quod tunc omnibus notum fuit, desumpti sunt. — V. 31. *ἀμύναι*, Schol. Il. *ἀμύνασθαι*, librarii errore, quem non debebat Brink probare, nam metro media forma adversatur: recte autem Aristophanes *ἀμείψασθαι* (*ἀμεῖψαι*) interpretatur: nam sententia est: *purpurearum vestium non tanta est copia ut mutare liceat*, quemadmodum est Od. *Ξ* 521: *χλαῖναν . . . ἥ οἱ παρεκέσκετ' ἀμοιβάς*. — V. 32. *δράκων παγχρύσιος*, cf. Luciani Amor. c. 41: *οἱ περὶ καρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντες*. Hesych. *ὄφιες . . . καὶ τὸ χρυσοῦν περιβραχιόνιον*. et *ὄφεις· τὰ δρακοντώδη γινόμενα ψέλλια. Μένανδρος Παρακαταθήκῃ· τοὺς ὄφεις λέγει, καλῶς γέ μοι ἠγόρασας*. et Nicostratus fr. inc. 7: *ἀλύσεις, καθετῆρας, δακτυλίους, βουβάλι', ὄφεις*. — V. 34. *Λυδία*, non recte Egger *Λυδιᾶν*.

Pag. III. V. 1. *Ϝιανοφόρων* sive *Ϝειανοφόρων* malis scripsi, in charta est *ιανοι αρων*, adiectivo hoc usus Antimachus fr. 90: *ἑανηφόρος Ἠὼς* dixit, licuitque *ᾱ* producere, quemadmodum est apud Pindarum fr. 53, 14 *φοινικοεάνων ὁπότ' οἰχθέντος Ὡρᾶν θαλάμου*. nec tamen tale epitheton huic loco satis conveniens, nescio an poeta scripserit *οὐδὲ μίτρα*

οὐδὲ γύννιος κόμαι,
ἀλλ' οὐδὲ ταϝὼς εὐειδής,
οὐδὲ κύπασσις Ἥρας,
οὐδ' ἐς ἄσας — ἄνθεμα φασεῖς —
ἀσταφίς.

Λυδία νεανίδων
Οἰανθιάδων ἄγαλμα.

ut hoc ipsum fuerit in Locrico carmine, quali usum esse Alcmanem supra suspicatus sum. Brink *Ἰαζοῖ* (vel *Θεανοῖ*) *ἀρῶν ἄγαλμα.* — V. 2. *οὐδὲ γύννιος κόμαι* dubitanter scripsi, in charta est *ουδετυννιοσκῶ? μαι*, unde Brink *οὐδέν τι διοσκέω μάλιστα.* — V. 3. *ἀλλ' οὐδὲ ταϝὼς εὐειδὴς* dedi, legebatur *αλλον τως ειδης*. Flabellum dixit ex pavonis pennis confectum, *εὐειδὴς* prima correpta adhibitum. — V. 4. *οὐδὲ κύπασσις Ἥρας* conieci, in charta est *ουδε σῦ? σις ῾ηρα.* dici videtur picta vestis, qualem fortasse etiam Spartae virgines Iunoni dedicare solebant, quemadmodum Eleae virgines peplum Iunoni Olympiae offerebant, vid. Pausan. V 16, 2. — V. 5. *οὐδ' ἐς ἄσας — ἄνθεμα φασεῖς — ἀσταφίς* scripsi, in charta est *ουδ' ἐς ᾱ σ ας ενθένα φὰσεῖς ἄστάφις. Ἀσταφίς* haud dubie inaures significat, alias *βότρυς* similiter dici solet, vid. Aristoph. Thesmophor. II. frag. 6 v. 2. Hesychius: *Βοτρύδια· ἐνωταρίων εἶδος, οἱ δὲ βότρυς ἢ* (excidisse videtur *στροβίλια*) *Θεσμοφοριαζούσαις.* cf. Pollux V 97: *περὶ δὲ τοῖς ὠσὶν ἕρματα διόπας, ἐλλόβια, ἐνώτια, ἕλικας, ἑλικτῆρας, σίγλας κατὰ τοὺς Αἰολέας, κατὰ δὲ τοὺς Δωριέας ἀρτίαλα. ἐκαλεῖτο δὲ παρὰ τοῖς κωμῳδοῖς καὶ ἐγκλαστρίδια καὶ στροβίλια καὶ βοτρύδια καὶ πλάστρα καὶ καρυατίδες καὶ ἱπποκάμπια καὶ κενταυρίδες καὶ ἔντροφον καὶ τρίπους.* Itaque scripsi *ἐς ἄσας*, haec sive *αὔσας* antiquissima forma fuit vocis *οὖας, οὖς*, quam servarunt Laconum coloni, vid. Hesych. *ἄτα* (*ἄτα*) *ὦτα· Ταραντῖνοι*, atque ipse Alcman alibi *ἀάνθα*: sane idem Hesychius *ἐξωβάδια· ἐνώτια· Λάκωνες*, at hae glossae Laconum sermonem, qualis post Alexandrum magnum fuit, exhibent. Deinde *ἄνθεμα φασεῖς* scripsi, quae verba poeta interseruit ipse suorum interpres, id quod ab hoc poesis genere non abhorret; similiter fr. 120 inaurium species vocatur *ἀάνθα* i. e. *aurium flos* sive *decus*. Antea suspicabar hoc versu delitescere *οὐδ' ἐς ἄσας ἕν θ' ἕνα* (sive *ἔς θ' ἕνα*) id quod Theocrit. XVIII 14. dixit *ἐπεὶ καὶ ἕνας καὶ ἐς ἀώ*, nam Boeoti dicebant *ἄας*, vid. Hesych: *ἄας· εἰς αὔριον· Βοιωτοί· οἱ δὲ τὸ εἰς τρίτην.* id quod olim in Il. Θ 470 legebatur, adde ibid: *ἐνς ἄς· αὔριον. Ἕνα* autem fuerit detritum ex *ἕνας*: de variis formis huius adverbii vid. Ahrens D. Dor. 385; sed statim abieci hanc suspicionem. Brink *Ἀγησιχόρας* nomen hic sibi deprehendisse visus est.

Quae praeterea in pagina III leguntur tam male habita tamque difficilia sunt, ut pauca tantum expedire liceat, velut v. 7 fortasse *φίλυλλα* delitescit, deminutiva forma vocis *φίλη*, quam proprium nomen *Φιλύλλιος* testificatur, et ad eundem modum *Φείδυλλα* alia mulierum nomina ficta sunt. — V. 8 Brink coniecit *δαμώματ' ᾄδει Ἀνθεμίς* vel *δαμώματ' ἄδεν ἂν θέμις. Ἀνθεμίς* poterat etiam saltatio, quae alias *ἄνθεμα* vocatur, nuncupari, sed incerta hic omnia. — V. 10 videtur *πορφύρας* scriptum fuisse. — V. 11 fuit haud dubie versus paroemiacus, ut paucas quasdam litteras interceptas esse appareat: sed *αυτου* quod etiam scholiastae adnotatio *α* (superscr. Π) *αυτου* tuetur doricae dialecto adversatur, latet fortasse virginis nomen, velut *Ἀναξοῦς.* — V. 13 scholiastae adnotatio *θωστηναι ευρ* videtur hunc in modum redintegranda *θωστῆναι· εὐθηνεῖν* sive *εὐθηνεῖσθαι*, ita ut Alcmanis versus fuerit:

θωστεὶς (sive *θωστεῖσ'*) *ἐπαινεῖ.*

Aoristum tuetur Hesychius *θωθῆναι· φαγεῖν, γεύσασθαι.* Alcman autem *θωστείς* videtur scripsisse potius quam *θωθεὶς* vel *θωσθεὶς*, ne littera aspirata iteraretur. Brink permire *θῶα τίς δ' ἐπαινιεῖ*; et in scholio· *θῶα· τὴν ὕαιναν· Εὐριπίδης.* — V. 14 seq. ex parte certe instaurare licet, siquidem scholion adscriptum *ανα αννσις*. Itaque scribendum:

Ἀλλὰ τᾶν (ἐμᾶν) ⏑ –
δέξασθαι ἄ(ναν μενοινᾶν)
καὶ τέλος ⏑ – ⏑ –

cf. Hesych.: *ἄναν· ἄνυσιν·* et *ἄνη, ἄνυσις, καὶ πρᾶξις.* Similiter Callim. in Iov. v. 90: *αὐτὸς ἄνην ἐκόλουσας, ἀνέκλασσας δὲ μενοινήν.* — V. 17 sic constituit Brink:

Εἴποιμι· κα(λὰ) μέν (ἐστιν) αὐτὰ
παρσένος· μεγάλα δ' ἐξ ὠράνω βέβακε
γλαύξ· ἐγὼ (θέλ)ω (δ' Ἔρ)ωτι μᾶλλον
ἁνδάνειν.

at v. 17 non recte *ἐστὶν* addidit, v. 18 poetam *ὠράνω* dedisse propter aeolicum accentum non est credibile, in charta est haud dubie *ἄνω*, sed quod deinde *βέβακα* scriptum est, num *λέλακα* corrigendum sit satis incertum. Deinde scholion in margine *ἀρέσκειν ἐπιθυμῶ* fidem facit poetam ita fere scripsisse:

γλαύξ· ἐγὼ τὤρωτι μᾶλλον
ἁνδάνειν (ποθῶ· τί) γὰρ
ἁμὶν ἰατρώς;

accusativus eodem modo explicandus est, quo latini dicere solent: *Quo mihi fortunam, si non conceditur uti*, quamquam graecum exemplum non est in promptu. — V. 23 fortasse fuit *κάναθρα* vel *κάναστρα* (nam *κάνασθρα* scribere non ausim); de quo Polemo peculiarem scripserat librum. Brink *ἀν' αἰθέρα.* — V. 24 et 25 in tenuibus his reliquiis *τοτε γαρ* et *τως εα* (*εδ*) Brink putat fr. 100 latere *τὸ νέκταρ αὐτὼς ἔδμεναι.* — V. 26 Brink *τὰν κυβέρνασιν.* — V. 27 seq. Brink *Κλέννα μάλιστα· ἁ δὲ τὰν σύριγγα.* At fuit potius:

Ἁ δὲ τᾶν Σειρη(νίδων)
(ὄπ') ἀοιδοτέραν (ἵητι.)

— V. 30 Brink *οἵ αἳ γὰρ ἀναφθέγγομαι.* — V. 31 conieci:

Παιδῶν δέ(κα) Ξάνθω ῥοαῖς.

Huc pertinet Scholion in ima margine, cuius initium sic restituendum: *ὁ χορὸς ὁτὲ μὲν ἐκ ια παρθένων, ὁτὲ δὲ ἐκ ι, Οἰνουντίων χορηγούντων.* Pagi enim *Οἰνοῦντος* chorus videtur fuisse, *Ξάνθος* autem, ut opinor, antiquitus vocabatur rivus, qui *Κνακιὼν* (ita Herodianus, apud Lycophr. 550 est *Κνηκειών*, Choerobosc. 296 *Κνακνών* producta paenultima) dicitur in rhetra Lycurgi, postea *Οἰνοῦς* appellatus est: tria haec nomina eodem redeunt: *Ξάνθος* fortasse a vatibus et poetis dictus est rivus, et huc videtur spectare scholion v. 32 (*πα*)*λαιότατον*, Brink *λειότατον*, idem Alcmanis versus ita conformavit:

Παίσδων δ' ἐνὶ Ξάνθω ῥοαῖς
φθέγγεται δὴ ἀδυμέστατον
κύκνος ἀδύς· ὦ ξανθαὶ κορίσκαι.

αδυμέστατον ex fr. 137 ascivit, at hoc minime cum *ἀδὺς* debebat copulari. Scholion Brink ita correxit: *φησὶν Ἀνδροτίων, τὸν χορηγὸν ἐξελών, ἀντὶ ια δεῖν ι, ἔξω τοῦ χορηγοῦ, τὸν ἀριθμὸν εἰπεῖν καὶ σκοπεῖν*

* 17. [22.]

Ἔπη τάδε καὶ μέλος Ἀλκμὰν
εὗρε, γεγλωσσαμένον
κακκαβίδων στόμα συνθέμενος.

(ΕΙΣ ΗΡΑΝ.)

18. [29.]

Καὶ τὶν εὔχομαι φέροισα
τόνδ' ἑλιχρύσω πυλεῶνα 637
κηρατῶ κυπαίρω.

μόνον τὸν ἀριθμὸν τῶν παρθένων. Ego v. 32 et 33 in hunc fere modum conformandos puto:

> *φθέγγεται δ' (ὡς ἀχέτας)*
> *κύκνος ἆδυ(μον)· ὦ ξανθᾶ κομίσκα . . .*

sed poterat etiam *φθέγγεται λιγύπτερος* legi.

Fr. 17. Athen. IX 390 A: *καλοῦνται δὲ οἱ πέρδικες ὑπ' ἐνίων κακκάβαι, ὡς καὶ ὑπ' Ἀλκμᾶνος λέγοντος οὕτως· ἐπῆγε κτλ. σαφῶς ἐμφανίζων ὅτι παρὰ τῶν περδίκων ᾄδειν ἐμάνθανε. διὸ καὶ Χαμαιλέων ὁ Ποντικὸς ἔφη τὴν εὕρεσιν τῆς μουσικῆς τοῖς ἀρχαίοις ἐπινοηθῆναι ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ἐρημίαις ᾀδόντων ὀρνίθων, ὧν κατὰ μίμησιν λαβεῖν στάσιν τὴν μουσικήν.* Numeri plane iidem sunt atque in fragmento Parisino (fr. 16); nam paroemiacum logaoedicum excipit dimeter trochaicus, hunc tetrameter dactylicus qui legitur supra fr. 16 col. I v. 7 II 1. itaque non dubitavi ad hoc Parthenium referre, quamquam poterat poeta iisdem numeris etiam in alio carmine uti. — V. 1. *ἔπη τάδε καὶ μέλος* scripsi, legebatur *ἐπῆγε* (ita APV, *ἐπήγαγε* L) *δὲ καὶ μέλος*, Hermann *ἔπαγε*, Meineke *ἔπειγε δὴ καὶ μέλος*, Emperius *ἔπη δέ τι καὶ μέλος* vel *ἔπη τάδε κἀμμέλος*. Ceterum cf. Theocr. Epigr. 19, 5 de Archilocho *ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο κἠπιδέξιος Ἐπεά τε ποιεῖν πρὸς λύραν τ' ἀείδειν.* — V. 2. *εὗρε γεγλωσσαμένον κακκαβίδων στόμα συνθέμενος* Meineke, legebatur *εὗρέ τε γλωσσάμενον κακκαβίδων ὄνομα συνθέμενος*, Emperius *εὗρε, τὸ γλώσσαλγόν ποκα* (vel *θάμα*) *κακκαβίδων στόμα συνθέμενος*, Hermann *εὗρέ τε γλῶσσα νόμον, Κακκαβίδων ὅμαδον Συνθέμενος.* Ego olim proposui *εὕρετο, γλωσσάνεμον* (ut *ποδήνεμος* dici solet) *κακκαβίδων ὄπα συνθέμενος*, Hartung *ἔπη δέ τε καὶ μέλος Ἀλκμὰν εὕρετο, γλυκυστόμων κακκαβίδων ὄπα συνθέμενος.*

Fr. 18. Athen. XV 681 A: *Μνημονεύει αὐτοῦ (τοῦ ἑλιχρύσου) Ἀλκμὰν ἐν τούτοις· καί τιν' εὔχ. κτλ.* — V. 1. *καὶ τὶν* scripsi, Casaubonus *καί τιν*, vulgo *καί τιν'*. — *εὔχομαι*, Hecker *ἔρχομαι*. — *φέροισα* A, *φέροισαν* Cant. L. — V. 2. *πυλεῶνα κηρατῶ* Boissonade, *πυλέωνα ἀκηράτω* Casaubonus (quod probans Hartung *καὶ κυπαίρω* scripsit), *πύλεω ἀκηράτων* Cant. L. — V. 3. *κυπαίρω* Welcker, *κυπέρω* libri, sed cf. Eust. Od. 1648, 7: *καὶ κύπειρον κύπαιρον παρ' Ἀλκμᾶνι.* atque etiam apud Homerum Il. Φ 351 *αἱ ἐκ τῶν πόλεων* hanc formam suppeditabant. Ex hymno in Iunonem haec esse petita docet Athen. XV 678 A: *Πυλεών· οὕτως καλεῖται ὁ στέφανος, ὃν τῇ Ἥρᾳ περιτιθέασιν οἱ Λάκωνες, ὥς φησι Πάμφιλος.*

(ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.)

19. [67.]

Ἐμέ, Λατοΐδα, τέο δαυχνοφόρον.

ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ.

* 20. [113.]

Ἐπαμμένα πέρι δέρματα θηρῶν.

* 21.

Οὐδὲ τῶ Κνακάλω οὐδὲ τῶ Νυρσύλα.

22. [18.]

Θριδακίσκα τε καὶ κριβανωτός . .

Fr. 19. Apollon. de pron. 356 B: *Ἡ σέο μεταβάλλει τὸ σ εἰς τὸ τ παρὰ Δωριεῦσιν, Ἀλκμάν· ἐμὲ Λατοίδα τέο δ' αχοσχορον.* quod correxi. *Δαυχνοφόρον* i. e. *δαφνηφόρον.* Hermann coni. *Ἀλκμὰν ἐν ε'· Λατοίδα, τέο δ' ἀρχέχορον* cf. inscriptionem Lesbiacam ap. Conze (Iter Lesb.) tab. XVII 1: *τᾶς τε Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος Μαλέοντος* (corr. *Μαλόεντος*) *ἀρχίχορον.* Schneidewin *τέο λάχος χορόν.*

Fr. 20. Schol. Hom. Il. φ 485: *ἐναίρειν, φονεύειν ἢ σκυλεύειν· περιάπτεται γὰρ (ἡ Ἄρτεμις) νεβρίδας· Ἀλκμάν· ἐπάμεναι παρὰ δ. θ.* Scripsi *ἐπαμμένα πέρι,* (Hartung *ἐπειμένα πέρι* praeoptavit.) et iam Welcker *ἐπαμμέναι* coniecit.

Fr. 21. Schol. Hephaest. p. 77 ed. 2 Gaisf.: *Ἡλιόδωρος δέ φησι κοσμίαν εἶναι τῶν παιωνικῶν τὴν κατὰ πόδα τομήν, ὅπως ἡ ἀνάπαυσις διδοῦσα χρόνον ἑξασήμους τὰς βάσεις ποιῇ καὶ ἰσομερεῖς ὡς τὰς ἄλλας. οἷον· οὐδὲ τῶ κνακάλω οὐδὲ τῶ νυρσύλα. Alcmanis* haud dubie est versus, ex carmine aliquo in *Dianam* petitus, quod testificatur Menander, cuius locum infra fr. 23 adscripsi: et quod ille dicit poetam excitare deam ex plurimis montibus, fluviis, urbibus, plane convenit: nam Cnacalus Arcadiae mons Dianae sacer, vid. Paus. VIII 23, 4: *Καφυάταις δὲ ἱερὰ θεῶν Ποσειδῶνός ἐστι καὶ ἐπίκλησιν Κνακαλησίας Ἀρτέμιδος· ἔστι δὲ αὐτοῖς καὶ ὄρος Κνάκαλος, ἔνθα ἐπέτειον τελετὴν ἄγουσι τῇ Ἀρτέμιδι.* A rupium colore videtur mons nomen traxisse, quemadmodum etiam in Laconica prope Lan fuit *ὄρος Κνακάδιον* Paus. III 24, 6. Alterum nomen *Νυρσύλα* vel montis vel fluvii fuisse videtur.

Fr. 22. Athen. III 114 F: *Αἱ δὲ παρ' Ἀλκμᾶνι θριδακίσκαι λεγόμεναι αἱ αὐταί εἰσι ταῖς Ἀττικαῖς θριδακίναις· λέγει δὲ οὕτως ὁ Ἀλκμάν· Θριδακίσκα* (ita AC, *θριδακίσκαι* B, *θριδακίσκας* PVL) *τε καὶ κριβανωτός* (P *κριβανωτώς*)*· Σωσίβιος δ' ἐν τρίτῳ περὶ Ἀλκμᾶνος κρίβανα φησὶ λέγεσθαι πλακοῦντάς τινας τῷ σχήματι μαστοειδεῖς.* Antea scripsi .. *θριδακίσκα καὶ κριβανωτώς* ... in iambos haec redigens, sed Alcmanem *θριδακίσκαν*, non *θριδακίσκον* dixisse ipse Athenaeus confirmat: versus est creticus, quem ut hymno in Dianam adscriberem non tam prioris fr. 21 similitudo fecit, sed Athenaei locus XIV 646 A:

ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΑΝ.

23. [33.]

Κύπρον ἱμερτὰν λιποῖσα καὶ Πάφον περιρρύταν.

(Π Α Ι Α Ν.)

24. [37.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
⏑ –́ – – ⏑ ⏑ – –

Φοίναις δὲ καὶ ἐν θιάσοισιν 638
ἀνδρείων παρὰ δαιτυμόνεσσιν
πρέπει παιᾶνα κατάρχειν.

---

25. [11.]

– –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑
–́ ⏑ – ⏑ ⏖́ ⏑ – ⏑
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
– ⏖́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –

ὁμοίως καὶ Σωσίβιος ἐν τρίτῳ περὶ Ἀλκμᾶνος, τῷ σχήματι μαστοειδεῖς φάσκων εἶναι αὐτούς· χρῆσθαι δ' αὐτοῖς Λάκωνας πρὸς τὰς τῶν γυναικῶν ἑστιάσεις, περιφέρειν τε αὐτούς, ὅταν μέλλωσιν ᾄδειν τὸ παρεσκευασμένον ἐγκώμιον τῆς παρθένου αἱ ἐν τῷ χορῷ ἀκόλουθοι. ubi *παρθένος* haud dubie Diana dicitur.

Fr. 23. Strabo VIII 340: *Καὶ Ἀλκμάν· Κύπρον κτλ.* Eadem Eust. Il. 305, 34. Respicit huc Menander Walzii Rhet. IX 135: *Μέτρον μέντοι τῶν κλητικῶν ὕμνων ἐν μὲν ποιήσει ἐπιμηκέστερον· ἅμα μὲν γὰρ ἐκ πολλῶν τόπων ἔξεστιν τοὺς θεοὺς ἐπικαλεῖν ὡς παρὰ Σαπφοῖ καὶ τῷ Ἀλκμᾶνι πολλαχοῦ εὑρίσκομεν· τὴν μὲν γὰρ Ἄρτεμιν ἐκ μυρίων ὀρέων, μυρίων δὲ πόλεων, ἔτι δὲ ποταμῶν ἀνακαλεῖ· τὴν δὲ Ἀφροδίτην Κύπρου, Κνίδου, Συρίας, πολλαχόθεν ἀνακαλεῖ κτλ.*

Fr. 24. Strabo X 482: *τὰ δὲ συσσίτια ἀνδρεῖα παρὰ μὲν τοῖς Κρησὶν καὶ νῦν ἔτι καλεῖσθαι* (*λέγει* Ἔφορος), *παρὰ δὲ τοῖς Σπαρτιάταις μὴ διαμεῖναι καλούμενα ὁμοίως πρότερον· παρ' Ἀλκμᾶνι γοῦν οὕτω κεῖσθαι· Φοίναις. . . . κατάρχειν.* — V. 1. *Φοίναις*, *φοίνες* B (ex corr. *φθοίναις*, ut K), *θοίναις* n (a m. s.) *o*, *φοίνινες* CDhis. — V. 2. *ἀνδρείων*, *ἀνδρίων* BCDhi, *ἀνδρεῖων* Meineke, — *παρὰ*, Cobet *παρ*. — V. 3. *πρέπει* Ursinus, vulgo *πρέπε*.

Fr. 25. Steph. Byz. v. *Ἐρυσίχη· Πόλις Ἀκαρνανίας· ...τὸ ἐθνικὸν Ἐρυσιχαῖος, περὶ οὗ πολὺς λόγος τοῖς ἀρχαίοις· ὁ Τεχνικὸς γὰρ καὶ Ἡρωδιανός φασιν* (fort. del. *καὶ Ἡρωδιανός* et deinde *φησιν* restituen-

Οὐκ εἶς ἀνὴρ ἄγροικος οὐδέ
σκαιὸς οὐδὲ παρὰ σοφοῖσιν
οὐδὲ Θεσσαλὸς γένος
οὐδ' Ἐρυσιχαῖος οὐδὲ ποιμήν,
ἀλλὰ Σαρδίων ἀπ' ἀκρᾶν.

26. [12.] 639

Οὔ μ' ἔτι, παρθενικαὶ μελιγάρυες ἱμερόφωνοι,

dum), ὅτι σεσημείωται τὸ Ἐρυσίχαιος προπαροξυνόμενον ἐν τοῖς ἐθνικοῖς· μήποτε οὖν τὸ χαῖον ἐγκεῖσθαι, ὅ ἐστιν ἡ βουκολικὴ ῥάβδος, καὶ τὸν ἐρύσω μέλλοντα. διχῶς οὖν ἔσται, ὡς ἐστὶ δῆλον παρ' Ἀλκμᾶνι (P ἀκβάνῃ, V ἀήβαντι) ἐν ἀρχῇ τοῦ δευτέρου τῶν Παρθενείων ᾀσμάτων· φησὶ γάρ· Οὐκ . . . Ἐρυσιχαῖος. εἰ γὰρ τῷ Θεσσαλὸς γένος συναπτέον, ἐθνικόν ἐστι καὶ προπερισπάσθω· Ἡρωδιανὸς ἐν ταῖς Καθόλου προσῳδίαις καὶ Πτολεμαῖος ἔφη· εἰ δὲ τῷ οὐδὲ ποιμὴν συνάψειέ τις, λέγων· οὐδ' ἐρυσιχαῖος οὐδὲ ποιμήν (sic vulgo, ΠRV ἢ ἐρυσιχαῖος τὸ οὐδὲ ποιμήν, A ἢ ἐρυσιχαῖος τὸ δὲ οὐδὲ ποιμήν, Meineke λέγων τό· οὐδὲ ποιμὴν ἢ ἐρυσίχαιος), πρόδηλον ὡς προπαροξυνθήσεται καὶ δηλοῖ τὸν βουκόλον ἢ τὸν αἰπόλον, πρὸς ὃ τὸ ποιμὴν ἁρμόδιον ἐπαχθήσεται. Initium affert Chrysipp. περὶ ἀποφατικῶν c. 21: Εἰ Ἀλκμὰν ὁ ποιητὴς οὕτως ἀπεφαίνετο· Οὐκ ἧς ἀνὴρ ἀγροῖκος οὐδὲ σκαιός. ubi quod ἧς pro εἷς legitur ex errore (EIC et HC) ortum videtur, sed recte ἄγροικος, Steph. ἄγριος. — V. 2. παρὰ σοφοῖσιν, conieci παρσενῆος vel οὐδέ περ ἀσύφηλος, Iacobs παράσοφος, Hartung παράσοφος σύ, Welcker παρ' ἀσόφοισιν, Meineke παρ' ἀσόφοιϊν. — V. 4 et 5 redintegrandi sunt ex Strabone X 460, ubi haec leguntur: Τῆς δὲ μεσογαίας κατὰ μὲν τὴν Ἀκαρνανίαν Ἐρυσιχαίους τινάς φησιν Ἀπολλόδωρος λέγεσθαι, ὧν Ἀλκμὰν μέμνηται· Οὐδ' Ἐρυσιχαῖος, Καλυδώνιος οὐδὲ ποιμήν, ἀλλὰ Σ. ἀπ' ἄκραν, ubi Καλυδώνιος οὐδὲ Casaubonus scripsit, libri καλυδωναίον δὲ vel καλυδωνέου δέ, vel κλυδωναίον δέ, vel denique κλυδωνέου δέ. At delendum plane est Καλυδώνιος apud Strabonem, quae est interpretatio vocis Ἐρυσιχαῖος, namque Stephanus satis luculenter docet, versum fuisse οὐδ' Ἐρυσιχαῖος οὐδὲ ποιμήν, Hartung scripsit Ἐρυσιχαῖος οὐδὲ ποιμήν priore vocula οὐδὲ deleta, Stephani verba non satis recte interpretatus. — V. 5. ἀκρᾶν Villebrun, codd. ἄκραν, praeter lx, qui ut vulgo ἄκρας. Respicit vocem Ἐρυσιχαῖος Schol. Apoll. Rhod. IV 972. Etym. M. 180, 27. Philemon 16. Gramm. Cram. An. Ox. I 10, 28: Τὰ διὰ τοῦ αιος εἰ ἔχει πρὸ τῆς αι διφθόγγου τὸ χ, προπερισπῶνται, οἷον ἀρχαῖος, τροχαῖος· σεσημείωται τὸ Ἀχαιὸς καὶ Ἐρυσιχαιὸς ἔθνος. Ceterum hoc fortasse fuit carmen, in quo poeta recensuit varias gentes, apud quas ipsius nomen vigeat, vid. fr. 118.

Fr. 26. Antig. Caryst. Hist. Mir. 27, (23): Τῶν δὲ ἀλκυόνων οἱ ἄρσενες κηρύλοι καλοῦνται· ὅταν οὖν ὑπὸ τοῦ γήρως ἀσθενήσωσι καὶ μηκέτι δύνωνται πέτεσθαι, φέρουσιν αὐτοὺς αἱ θήλειαι ἐπὶ τῶν πτερῶν λαβοῦσαι· καί ἐστι τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀλκμᾶνος λεγόμενον τούτῳ συνῳκειωμένον· φησὶν γὰρ ἀσθενὴς ὢν διὰ τὸ γῆρας καὶ τοῖς χοροῖς οὐ δυνάμενος συμπεριφέρεσθαι οὐδὲ τῇ τῶν παρθένων ὀρχήσει· Οὔ μ' ἔτι κτλ. — V. 1. οὔ μ' ἔτι, cod. Pal. quem inspexit Holder οὐ μέν τι. — ἱμερόφωνοι scripsi cum Barkero, idemque Schneidewin edidit, legebatur ἱερόφωνοι.

γυῖα φέρειν δύναται· βάλε δὴ βάλε κηρύλος εἴην,
ὅς τ' ἐπὶ κύματος ἄνθος ἅμ' ἀλκυόνεσσι ποτῆται
νηλεγὲς ἦτορ ἔχων, ἁλιπόρφυρος εἴαρος ὄρνις.

27. [13]

Πολλαλέγων ὄνυμ' ἀνδρί, γυναικὶ δὲ Πασιχάρηα.

28. [21.]

Δῦσαν δ' ἄπρακτα νεανίδες, ὦστ'
ὄρνεις ἱέρακος ὑπερπταμένω.

V. 2. cod. Pal. βάλε δή, βάλε et in margine κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ ᾱ ἀρκτικοῦ στοιχείου· ἔχει γὰρ τὸ ὅλον ἀβάλε, σημαντικὸν εὐχῆς ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ ὄφελεν, εἴθε, αἴθε. Apoll. de coni. Bekk. An. II 522: Τὸ ἄβαλε ἐντελές ἐστι· καὶ σαφὲς ἐκ τῆς ἐκτάσεως τοῦ α· καὶ ἀφαιρεθὲν γὰρ τὸ αὐτὸ δηλοῖ· Βάλε δή, βάλε κ. ε. et rursus 568. Idem legitur in Bekk. An. II 946. Cram. An. Ox. I 265, 1. Et. M. 186, 43. Schol. Arist. Av. 299. Suid. v. Κηρύλος. — V. 3. Satis intempestive Hecker ἀν' (vel ὑφ') ἀλκυόνεσσι φορεῖται. Imitatur Aristoph. Av. 251: ὧν τ' ἐπὶ πόντιον οἶδμα θαλάσσης Φῦλα μετ' ἀλκυόνεσσι ποτᾶται. ubi Schol. ἔστι δὲ παρὰ τὰ Ἀλκμᾶνος· ὅστ' ἐπὶ ... ποτᾶται· διὸ καὶ Δωρικῶς εἴρηται, unde apparet etiam apud Aristophanem ποτῆται restituendum esse. Cf. Zon. 121: Ἀλκμάν· ὄρνεον θρηνητικόν. ubi Goettling: Ἀλκυών· ὀ. θ. Ἀλκμάν recte videtur corrigere. — V. 4. νηλεγὲς scripsi, Antig. νηλεὲς, ἀδεὲς Photius 348, 22: Ὄρνις· ... καὶ Δωριεῖς ὄρνιξ, παρ' Ἀλκμᾶνι δὲ ἅπαξ ὄρνις· Ἀδεὲς κτλ., unde Boissonade νηδεές coniecit, Hecker νωλεμές. Cf. Hesych. Νηλεγές· οἰκτρόν (Alberti ἄνοικτον), ἀθρήνητον. Ultima verba ἁλ. εἴ. ὄ. affert Athen. IX 473 D, Hecker male ἱερὸς (ἱαρὸς) ὄρνις.

Fr. 27. Aristid. II 40: Τί δὲ ὁ τῶν παρθένων ἐπαινέτης τε καὶ σύμβουλος λέγει ὁ Λακεδαιμόνιος ποιητής; Πολλαλέγων κτλ. πολλά, φησίν, ὁ ἀνὴρ λεγέτω, γυνὴ δὲ οἷς ἂν ἀκούσῃ χαιρέτω. ubi Sch.: ὁ Ἀλκμάν. Πολλαλέγων Herm., v. πολλὰ λέγων. — ὄνυμ', M ὄνυσιμ'. — Πασιχάρηα Hermann, πᾶσι χαρήα Θ, πάσῃ χάσῃ χαρῆα M, πάσῃ χαρηά L.

Fr. 28. Athen. IX 373 E: Ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ πληθυντικοῦ ὄρνεις λέγουσιν, πρόκειται τὸ Μενάνδρειον μαρτύριον. ἀλλὰ καὶ Ἀλκμάν που φησί· Λῦσαν κτλ. Δῦσαν scripsi, quamquam alias brevior forma ἔδυν non ἔδυσαν usitata est. Welker (Mus. Rh. X 406) frustra defendit λῦσαν. Olim αὖσαν scripsi, et a me monitus proposuit Schneidewin, vel potius ἄϋσαν ἄπρακτα, quandoquidem alias trisyllaba tantum forma, extat. At in hac comparatione timoris potius quam clamoris fieri solet mentio, ut est apud Alcaeum fr. 27: ἔπταζον ὦστ' ὄρνιθες ὦκυν Αἴετον ἐξαπίνας φάνεντα, adde Soph. Ai. 167. Alcman Nausicaae ministras dicit, quae cum Ulixem conspexissent, subito timore percelluntur, cf. Homeri Od. VI 138: τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη. Ad idem hoc carmen pertinent fr. 29. 30. 31. 32, cf. quae dixi in Philol. XVI 590 seq. Ceterum Welcker et Rossbach tetrametrum acatalectum exhibent, quos nolui sequi, nam Alcman versiculos minutos adamavit. — V. 2. ὄρνεις PVL, ὄρνις B, ὄρνιθος A. — ὑπερπταμένω Dindorf, vulgo ὑπερπταμένου, BP ὑπερπταμένῳ.

29.

Ζεῦ πάτερ, αἰ γὰρ ἐμὸς πόσις εἴη.

30. [79.]

Σφεὰ δὲ προτὶ γούνατα πίπτω.

31. [80.]

Τῷ δὲ γυνὰ ταμία σφεᾶς ἔειξε χώρας.

32. [114.]

(Ἄρκτον δ') ἐπ' ἀριστερὰ χηρὸς ἔχων.

33. [23.] 640

Καί ποκά τοι δώσω τρίποδος κύτος,
ᾧ κ' ἔνι . . . . . λε' ἀγείρῃς·
ἀλλ' ἔτι νῦν γ' ἄπυρος, τάχα δὲ πλέος

Fr. 29. Schol. Hom. Od. ζ 244: *Αἲ γὰρ ἐμοὶ . . . ἐνθάδε ναιετάων*: ἄμφω μὲν ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος· διστάζει δὲ περὶ τοῦ πρώτου, ἐπεὶ καὶ *Ἀλκμὰν* αὐτὸν μετέβαλε, *παρθένους λεγούσας* εἰσάγων· *Ζεῦ κτλ.*

Fr. 30. Apollon. de pron. 399 B: *Πλεῖστα γοῦν ἔστι παρ' ἑτέροις εὑρεῖν, σφέτερον πατέρα ἀντὶ τοῦ ὑμέτερον . . . Ἀλκμάν· Ὑμέ κτλ.* (fr. 3) *Σφεὰ δὲ κτλ.* — *προτὶ* Bekker, cod. *ποτι.* — *γούνατα*, malim *γώνατα*. cf. Homeri Od. η 146: *Σόν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἱκάνω πολλὰ μογήσας.* Ceterum Ahrens hunc versiculum Callimacho vindicat.

Fr. 31. Cyrillus ap. Cram. An. Par. IV 181, 27: *εἴκω, τὸ ὑποχωρῶ, ἔνθεν καὶ τὸ οἶκος, εἰς ὃν ὑποχωροῦμεν, ὡς Ἀλκμάν· τὸ δὲ γύναι ταμίας σφέας εἶξε χώρας*, quae correxi; adde Apollon. de pron. 402 B: *τὸ σφεᾶς ἔειξε* (cod. *σφεασε ειξεν*) *χώρας παρ' Ἀλκμᾶνι τῷ ε̄ πλεονάζει.*

Fr. 32. Eustath. Il. 110, 25: *Μονῆρες δὲ ἐν θηλυκοῖς ἡ χείρ, ἣ κλίνεται διχῶς, ποτὲ μὲν διὰ τοῦ ε̄, ὅθεν καὶ χέρνιβα, ποτὲ δὲ διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου, ποτὲ δὲ κατὰ Ἡρωδιανὸν καὶ μετατεθείσης αὐτῆς εἰς η̅, ᾧ μαρτυρεῖ φησὶν Ἀλκμὰν ἐν τῷ· ἐπ' ἀρ. κτλ.* Versum redintegravi, cf. Homeri Od. ε 276: *Ἄρκτον . . τὴν γάρ δή μιν ἄνωγε Καλυψώ, δῖα θεάων Ποντοπορευέμεναι, ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.* — Fortasse alia quoque huc pertinent, velut fr. 54 *Σὲ γὰρ ἄζομαι* (cf. Od. ζ 108: *ὡς σὲ γύναι ἄγαμαί τε τέθηπά τε*), fr. 14 *Μάκαρς ἐκεῖνος* (Od. ζ 158 *κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος*), fr. *πληθρίον* (Od. ε 270. 315).

Fr. 33. Athen. X 416 C: *Καὶ Ἀλκμὰν δὲ ὁ ποιητὴς ἑαυτὸν ἀδηφάγον εἶναι παραδίδωσιν ἐν τῷ τρίτῳ* (B γω) *διὰ τούτων· Καί ποκά τοι κτλ.* Respicit huc Aelian. Var. H. I 27. — V. 1. *ποκα*, fort. *τόκα.* — V. 2. *ᾧ κ' ἔνι . . . . . λε' ἀγείρῃς* Dindorf praeeunte Hermanno, A *ᾧ κ' ενιλεα γ̄ειρης*, B *ᾧ κενιλεα γ̄ εἴρης*, PVL *ὧ καὶ νιλέα τριήρης.* Welcker Mus. Rh. X 408 *ᾧ κ' ἔνι λεῖα τριήρης· ἀλλ' ἔτι | ἔντι γε νῦν ἄπυρος*, Hartung *ᾧ κ' ἔνι πυάνιόν σοι ἀγείρῃς.* — V. 3. *ἔτι* AB, *ἔντι* PVL. — *ἄπυρος* L, *ἄπειρος* BPV.

ἔτνεος, οἷον ὁ παμφάγος Ἀλκμάν
ἠράσθη χλιερὸν πεδὰ τὰς τροπάς·
οὔτι γὰρ ἠῢ τετυγμένον ἔσθει,
ἀλλὰ τὰ κοινὰ γάρ, ὥσπερ ὁ δᾶμος,
ζατεύει.

34. [25.]

Πολλάκι δ' ἐν κορυφαῖς ὀρέων, ὅκα
θεοῖσιν ἅδῃ πολύφαμος ἑορτά,
χρύσιον ἄγγος ἔχοισα μέγαν σκύφον,
οἷά τε ποιμένες ἄνδρες ἔχουσιν,
χερσὶ λεόντειον γάλα θήσαο,

V. 4. ἔτνεος L, ἔπνεος P, ἔπνεο V. — V. 5. χλιερὸν πεδὰ Casaubonus, libri χαίερον παῖδα. Ceterum fortasse legendum est χλιερὸν ἠράσθη. — V. 6. ἠῢ censor Ienensis Athenaei, vulgo οὐ, Schweighaeuser οὐ τὸ non recte probante Welckero. — τετυγμένον L, τετυμμένον ABPV. — ἔσθει, fort ἐσθίει, quod Hartung quoque proposuit. Meineke scripsit ἠράσθη χλιερὸν πεδὰ τὰς τροπὰς ἔσθειν· οὔτι γὰρ ἠῢ τετυγμένον, ἀλλὰ κτλ. — V. 7. κοινὰ Casaubonus, libri καινά.

Fr. 34. Athen. XI 498 F: Ἀσκληπιάδης δὲ ὁ Μυρλεανὸς ἐν τῷ περὶ τῆς Νεστορίδος φησίν, ὅτι τῷ σκύφει καὶ τῷ κισσυβίῳ τῶν μὲν ἐν ἄστει καὶ μετρίων οὐδεὶς ἐχρῆτο, συβῶται δὲ καὶ νομεῖς καὶ οἱ ἐν τῷ ἀγρῷ· ... καὶ Ἀλκμὰν δέ φησι· Πολλάκι κτλ. — V. 1. ὅκα, B ὅσα. — V. 2. θεοῖσιν ἅδῃ Hermann, vulgo θεοῖς ἅδῃ, quod frustra tuetur Welcker, qui de his versibus disputavit in Mus. Rh. X 254. — πολύφαμος Fiorillo, libri πολύφανος, quod Welcker alii putant dorice pro πολύφωνος dictum esse, id quod iure suo Ahrens de dial. Dor. 182 addubitavit, melius conveniret, si quis πολὺ φαεινὸς interpretaretur, quemadmodum est apud Pindarum Isth. V 30 ἐν θυσίαισι φαενναῖς, at insolens eiusmodi compositum. Olim πολύφοινος h. e. πολύθοινος scripsi. — V. 3. χρύσιον scripsi, legebatur χρύσεον. — ἔχοισα AB, ἔχουσα PVL. — V. 5. χερσὶ λεόντειον γάλα Fiorillo, θήσαο ego, codd. χερσὶ λεοντέον (sic B, χερσίλεον τέον PV, λεοντέον L) ἐπαλαθεῖσα: Fiorillo θεῖσα pariter atque ἄτρυφον tanquam interpretamenta abiecit, Hermann χερσὶ λεόντεον ἓν γάλα θεῖσα coniecit, ego olim θεῦσα scripsi, sed hoc non solum propter formae insolentiam offendit, verum etiam praesens tempus ferri nequit, ubi omnino praeteritum requiritur: itaque nunc θήσαο scripsi (nam neque contracta forma θῆσα, neque θήσας satis placet), ubi asyndeton θήσαο ... ἐτύρησας, quamvis non satis gratum, tamen rationem habet. Fiorillo autem, qui verissime vidit γάλα restituendum esse, commode adhibuit Aristid. I 49: Καὶ δύναιτ' ἂν καὶ ὄνους πτεροῦν (ὁ Διόνυσος), οὐχ ἵππους μόνον· ὥσπερ καὶ λεόντων γάλα ἀμέλγειν ἀνέθηκέ τις αὐτῷ Λακωνικὸς ποιητής. Sane Aristides Bacchum dicit leonum lac mulgere, Alcman eadem attribuit mulieri: nec tamen recte Emperius, cum antea θῆσθαι proposuisset, postea ut hanc difficultatem removeret, ἔχων σὺ pro ἔχοισα et θήσας scripsit. Fiorillo Baccham aliquam dei ministram dici existimavit: mihi vel Bacchi aliquam comitem, velut Μέθην, vel Δαῖτα (Sophocles Triptol. fr. 539: Ἦλθεν δὲ Δαὶς θάλεια, πρεσβίστη θεῶν) poeta dicere visus est, quamquam etiam de matre

τυρὸν ἐτύρησας μέγαν ἄτρυφον ἀργιφόνταν.

* 35. [14.]

Ἕρπει γὰρ ἄντα τῷ σιδάρῳ τὸ καλῶς κιθαρίσδειν.

36. [26.] 641

Ἔρος μ'ε δαὖτε Κύπριδος Ϝέκατι
γλυκὺς κατείβων καρδίαν ἰαίνει.

Deorum cogitavi, cuius religio iam ante Alcmanis saeculum in Peloponnesum haud dubie fuit propagata, cf. quae Pausanias in Arcadicis (VIII 44, 3) dicit: πρός τε τοῦ Ἀλφειοῦ τῇ πηγῇ ναός τε Μητρὸς θεῶν ἐστὶν οὐκ ἔχων ὄροφον καὶ λέοντες δύο λίθου πεποιημένοι, hinc etiam ipse Alpheus λεόντειος πόρος dictus, vid. Hesych. (Hartung de Diana et Nymphis Caryatidibus cogitat.) Sed ut hoc in medio relinquam, non est mirum, si Aristides, qui Alcmanis hunc locum non satis firma tenebat memoria, haec ad Bacchum transtulit, cui eiusmodi facinus inprimis convenire videbatur. Minime vero audiendus Welcker, qui Aristidis locum ab Alcmane plane alienum ratus, hunc poetam existimat Spartanam mulierem alloqui, quae diis obtulerit in aureo vasculo caseum, qui vel in leonis similitudinem formatus vel leonis imagine ornatus fuerit, itaque corrigit χερσὶ λεόντειον σπαλαθεῖσα vel παλαθεῖσα (*in massam cogens*) quorum neutrum graeci sermonis consuetudine firmatur: persuasit tamen Schneidewino, qui Philol. X 352 χερσὶ λεόντεον εἰκόνα θεῖσα legendum censuit. — V. 6. ἀργιφόνταν Welcker, ἀργειοφεονται A, ἀργειοφόνται BP, ἀρχύφεόν τε VL, ego olim Ἀργειφόντᾳ conieci, ut hoc nomine Alcman appellaverit Bacchum, quemadmodum Apollinem Sophocles (vid. Et. Gud. 72, 52). Meineke ἀργιοφόντᾳ edidit: sed ἀργιφόνταν dixisse Alcmanem correpta antepaenultima testatur gramm. Hamburgensis editus a Welckero et Schneidewino (M. Rh. X 256, Phil. X 350): τὰ παρὰ τῇ γραφῇ διαφορούμενα· εἰσὶ ταῦτα· ἀργειφόντης. καὶ τύρος ἐντηρήσας μέγαν ἀργύφαν. ἀργιφόντα· εἴκελος ἀστεροπῇ καὶ τὸ ἴκελος. Lepide autem et solita usus audacia poeta caseum ἀργιφόνταν appellavit, nam recte puto Welckerum accusativum restituisse. Est autem hic versus, ut videtur, strophae novissimus, itaque poeta trochaicam clausulam in locum dactylorum substituit, nam dactylis trium temporum hic haud dubie usus est.

Fr. 35. Plut. vit. Lycurgi c. 21: Μουσικωτάτους γὰρ ἅμα καὶ πολεμικωτάτους ἀποφαίνουσιν αὐτοὺς (Λακεδαιμονίους)· ἕ ρ π ε ι κτλ. ὡς ὁ Λ α κ ω ν ι κ ὸ ς ποιητὴς εἴρηκε. Eadem s. poetae n. de fort. Alex. II c. 2. — ἕρπει, Scaliger coni. ῥέπει. — κιθαρίσδειν, C κιδδαρίδειν. Welcker τῶ σιδάρω et κιθαρίσδεν requirit. In proecdosi coniunxi cum fr. 24.

Fr. 36. Athen. XIII 600 F: Ἀρχύτας δ' ὁ ἁρμονικός, ὥς φησι Χαμαιλέων, Ἀ λ κ μ ᾶ ν α γεγονέναι τῶν ἐρωτικῶν μελῶν ἡγεμόνα, καὶ ἐκδοῦναι πρῶτον μέλος ἀκόλαστον ὄντα καὶ περὶ τὰς γυναῖκας καὶ τὴν τοιαύτην μοῦσαν εἰς τὰς διατριβάς· διὸ καὶ λέγειν ἔν τινι τῶν μελῶν· Ἔ ρ ο ς κτλ. — V. 1. δαὖτε scripsi, vulgo δ' αὖτε, Buttmann δεῦτε. — Ϝέκατι scripsi, legebatur ἕκατι.

37. [27.]

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒
– –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
–́ – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –

Τοῦθ' ἀδεᾶν Μωσᾶν ἔδειξεν
δῶρον μάκαιρα παρθένων
ἁ ξανθὰ Μεγαλοστράτα.

38. [34.]

'Αφροδίτα μὲν οὐκ ἔστι, μάργος δ' Ἔρως οἷα παῖς παίσδει
ἄκρ' ἐπ' ἄνθη καβαίνων, ἃ μή μοι θίγῃς, τῶ κυπαιρίσκω.

39. [30.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Χρύσιον ὅρμον ἔχων ῥαδινᾶν πετάλοισι καλχᾶν.

Fr. 37. Athen. XIII 600 F: *Λέγει δὲ καὶ ὡς τῆς Μεγαλοστράτης οὐ μετρίως ἐρασθείς, ποιητρίας μὲν οὔσης, δυναμένης δὲ καὶ διὰ τὴν ὁμιλίαν τοὺς ἐραστὰς προσελκύσασθαι. λέγει δ' οὕτως περὶ αὐτῆς· Τοῦθ' ἀδεῖαν μοῦσαν κτλ.* Est fort. ex eodem carmine ex quo fr. 36. — V. 1. *ἀδεᾶν* scripsi, vulgo *ἀδεῖαν*, Stephanus *ἀδειᾶν*. — *Μωσᾶν* Schneidewin, vulgo *Μοῦσαν*, Stephanus *Μουσᾶν*. — V. 2. *παρθένων*, fort. *παρσένων*.

Fr. 38. Hephaest. 76: *Δύναται δὲ καὶ μέχρι τοῦ ἑξαμέτρου προκόπτειν τὸ μέτρον διὰ τὸ τριακοντάσημον μὴ ὑπερβάλλειν· καὶ εἴη ἂν ἑξάμετρον καταληκτικὸν τὸ καλούμενον τοῦ Ἀλκμᾶνος ἐκ μόνων ἀμφιμάκρων· Ἀφρ. κτλ.* Eadem Apostol. IV 62, 6. — V. 1. *παῖς παίσδει*
η
Bentley, *παῖς δὴ* Turneb., *παίσδει* CE, *παίσδει* AP, *παίσδα* FlBNH Apost. Fort. huc pertinet Hesych. *Παίσδη* (cod. *παῖς δὴ*) *παιδαριεύη*, ut sit scribendum *παίσδη· παιδαριεύεται*. — V. 2. *ἐπ' ἄνθη*, *ἐπ' ἄνθης* A, *ἐπάνθης* P, *αἰπάνθης* C. — *ἃ μή*, A *αμή*. — Hartung *ἄκρ' ἐπ' ἀνθηνὰ βαίνων*, abusus Hesychii glossa *ἀνδηνόν, ἀνθηρόν, βαπτόν*, ubi dudum *ἀνθινόν* restitutum est. — *καβαίνων* Pauwius, vulgo *καββαίνων*, Ursinus *καμβαίνων*, Apost. *ἄνθηκα βαίνων*. — *τῶ κυπαιρίσκω* A, ut scripserat Welcker, vulgo *τῷ κυπαιρίσκῳ*, Apost. *τῶ κιπαρίσσω*.

Fr. 39. Athen. XV 682 A: *Τῶν δὲ καλχῶν μέμνηται καὶ Ἀλκμὰν ἐν τούτοις· Χρύσεον κτλ.* — *χρύσιον* B, *χρύσεον* Ursinus, vulgo *χρύσειον*. — *ῥαδινᾶν* . . . *καλχᾶν* Dalecampius, vulgo *ῥαδινὰν* . . . *καλχάν*. — *πετάλοισι*, fort. scribendum *πέταλσι*. Nunc versus est hexapodia logaoedica, ut fr. 34 v. 6.

40. [50.] 642

Δύσπαρις, αἰνόπαρις, κακὸν Ἑλλάδι βωτιανείρῃ.

41. [51.]

Καί ποτ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ὦαθ' ἑταίρων
Κίρκα ἐπάλειψ . . . ασα.

42. [82.]

Τίς δ' ἄν, τίς ποκα ῥᾶ ἄλλω νόον ἀνδρὸς ἐπίσποι;

43. [124.]

Καὶ ποικίλον ἶκα, τὸν ἀμπέλων
ὀφθαλμῶν ὀλετῆρα.

44. [116.]

Τῷ δὲ σκομύνθεα κατ' ἂν κάρραν μάβως ἐπίαζεν.

Fr. 40. Schol. Hom. Il. γ 39: *Δύσπαρι: ἐπὶ κακῷ ὠνομασμένε Πάρι, κακὲ Πάρι. Καὶ Ἀλκμὰν φησί· Δύσπαρις κτλ.* Eadem Eust. 379, 38, ubi *καὶ αἰνόπαρις*.

Fr. 41. Schol. Hom. Il. π 236: *Καὶ Ἀλκμὰν γὰρ φησί· Καί ποτ' κτλ. οὐ γὰρ αὐτὴ ἤλειψεν, ἀλλ' ὑπέθετο Ὀδυσσεῖ.* — V. 1. *ὦαθ'* scripsi et sic Schneidewin et Dindorf, vulgo *ὠτά θ'*. — *ἑταίρων* Heyne, codd. *ἑτάρων*. — V. 2. *Κίρκα ἐπάλειψ . . . ασα* scripsi, legebatur *Κίρκη ἐπαλείψασα*, Heyne *ἐπήλειψεν* coniecit, mihi poeta scripsisse videtur:

Κίρκα ἐπάλειψ(εν καρὸν χερὶ δεψήσ)ασα.

cf. Od. μ 47: *ἐπὶ δ' οὔατ' ἀλεῖψαι ἑταίρων, κηρὸν δεψήσας μελιηδέα.* adde 173: *αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξέϊ χαλκῷ τυτθὰ διατμήξας, χερσὶ στιβαρῇσι πίεζευν· αἶψα δ' ἰαίνετο κηρός, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἴς Ἠελίου τ' αὐγὴ Ὑπεριονίδαο ἄνακτος*, sed novissimus hic versus expungendus, quippe qui a rhapsodo aliquo sit additus. Antea apud Alcmanem suspicatus sum legendum esse: *καὶ τότ' . . . Κίρκα ἐπάλειψ' αἶψα.*

Fr. 42. Apollon. de Adv. in Bekk. An. II 566, 11: *Ἑξῆς ῥητέον καὶ περὶ τοῦ ῬΑ. Ἀλκμάν· Τίς ἄν, τίς ποκα ῥὰ κτλ. τίς δ'* Schneidewin, vulgo *τίς*, nisi forte *τίς κα* (sive *καν*) scribendum. — *ῥᾶ* scripsi, non *ῥὰ* vel *ῥᾳ*, est enim ex *ῥέα* contractum. — *ἄλλω* Bekker, cod. *ἀλλά*. — *ἐπίσποι*, fort. *ἐνίσποι*.

Fr. 43. Ammon. v. *ἶπες· ... ἶκες δὲ τὰ διεσθίοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀμπέλων. Καὶ ποικίλον κτλ.* — V. 1. *ἀμπέλων* (vel potius *ἀμπέλω*) *ὀφθαλμῶν* scripsi, legebatur inverso ordine *ὀφθαλμῶν ἀμπέλων*. Est autem versus 1 anapaestus generis logaoedici, quo genere usum esse hunc poetam testis est Hephaest. c. 8 extremo, ubi Alcmanem metrum Archebuleum adhibuisse auctor est. Antea scripseram *ὀφθαλμῶν ἀμπελίνων*, Reiske *ἁπαλῶν*, Schneidewin delevit.

Fr. 44. Herodian. *περὶ μον. λέξ.* 44, 10: *Παρὰ δὲ Ἀλκμᾶνι διὰ τοῦ ᾱ (πιάζω). τῷ δὲ σκομύνθεα κατ' ἂν κάρραν μάβως ἐπίαζε.* Lehrs coni.

45. [4.]

Μῶσ' ἄγε, Καλλιόπα, θύγατερ Διός,
ἄρχ' ἐρατῶν ἐπέων, ἐπὶ δ' ἵμερον
ὕμνῳ καὶ χαρίεντα τίθει χορόν.

46. [40.] 643

Πάρ θ' ἱερὸν σκόπελον παρά τε Ψύρα.

47. [7.]

Εἴπατέ μοι τάδε, φῦλα βροτήσια.

48. [47.]

Οἷα Διὸς θυγάτηρ
ἔρσα τρέφει καὶ Σελάνας [δίας].

τῶ δέσποινα θεὰ καττὰν κάραν ἀμβᾶσ' ἐπίαζε de Venere vel Ate cogitans. Nauck τῷ δὲ κόρυν θεὰ καττὰν κάραν λαβῶσ' ἐπίαζε. Non possum expedire, olim proposui dubitanter τῷ δὲ σκόλλυν θεὰ | καττὰν καρὰν ἀβρῶς πίαζεν, Hartung τῷ δὲ κόρυν θεὰ καττᾶν κορρᾶν μαλακῶς ἐπίαζεν.

Fr. 45. Hephaest. 40: Ἀλκμὰν καὶ ὅλας στροφὰς τούτῳ τῷ μέτρῳ κατεμέτρησε· Μῶσ' ἄγε κτλ. Eadem Max. Plan. V 510 ed. Walz. Arsen. Viol. 360. Apostol. XI 94, 4. — V. 1 etiam Hephaest. 24 et Schol. — V. 2. ἵμερον, Max. ἱερόν. — V. 3. ὕμνῳ Heph. (nisi quod A ὕμνω), ὕμνω Ars. Apost., ὕμνον Max.

Fr. 46. Schol. Odyss. γ 171: Νήσου ἐπὶ Ψυρίης] νησίδιον μικρόν, ἔχον λιμένα νηῶν εἴκοσιν. Ἀλκμάν· Παρά τε ἱερὸν σκόπελον παρά τε Ψύρα τὸν Διόνυσον ἄγοντες. Eadem Eust. 1462, 46. Cram. An. Par. III 433, 19. Schneidewin a me monitus vidit Alcmanis versum cum Cratini fragmento Ψύρα τὸν Διόνυσον ἄγοντες (vid. Meineke II 1, 208) temere coaluisse. — πάρ θ' Buttmann, vulgo παρά τε, sed Cobet male ad eundem modum παρ τε Ψύρα.

Fr. 47. Aristid. II 509: Ἀλλαχῇ δὲ (ὁ Ἀλκμὰν) οὕτω σφόδρα ἔνθεος γίγνεται ὥστε φαίης ἂν ὅτι οὐδ' οὑτωσὶ κατὰ τὸ ῥῆμα ἔνθεός ἐστιν, ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο ὥσπερ θεὸς τῶν ἀπὸ μηχανῆς λέγει· Εἴπατε κτλ. Itaque in hoc quoque carmine de se praedicaverat poeta. Est fort. ex eodem carmine ex quo est fr. 33.

Fr. 48. Plut. Sympos. III 10, 3: Δροσοβολεῖ γὰρ ταῖς πανσελήνοις μάλιστα διατηκόμενος (ὁ ἀήρ), ὥς που καὶ Ἀλκμὰν ὁ μελοποιὸς αἰνιττόμενος τὴν δρόσον ἀέρος θυγατέρα καὶ Σελήνης· Οἷα, φησί, Διὸς θ. ἔρσα (vulgo μέγα) τ. κ. Σελ. (om. δίας). et de facie in orbe lunae c. 25 ubi οἷα om., praeterea Διὸς codd. pariter atque δίας om., et Quaest. nat. c. 24, ubi additum est δίας. Respicit Macrob. Saturn. VII 16. Ego δίας cancellis sepsi, quamquam epitheton hoc convenit Lunae, cf. Hymn. Hom. 32 v. 8 et 17; fortasse autem Σελαναίας scribendum, sed quoniam numeri ambigui, satius coniecturis abstinere. Hartung Ἔρσα τρέφει Σελαναίας τε.

49. [64.]

Ταῦτα μὲν ὡς ἂν ὁ δᾶμος ἅπας.

50. [60.]

Μέγα γείτονι γείτων.

51. [65.]

Οὐ γὰρ ἐγώνγα, ϝάνασσα, Διὸς θύγατερ.

52. [69.] 644

Πρὸς δὲ τὲ τῶν φίλων.

* 53.

Τεὶ γὰρ Ἀλέξανδρος δάμασεν.

* 54.

Σὲ γὰρ ἅζομαι.

55.

Ἔχει μ' ἄχος, ὦ 'λὲ δαῖμον.

Fr. 49. Hephaest. 40: *Τῷ δὲ ἑφθημιμερεῖ (δακτυλικῷ κέχρηται) Ἀλκμάν· Ταῦτα μὲν κτλ.* cf. Schol. Heph. 176. — *δᾶμος*, vulgo *δῆμος*.

Fr. 50. Schol. Hom. Il. χ 305: *Ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι. Λείπει τὸ ἀγαθόν, ὡς Ἀλκμάν· Μέγα κτλ.*

Fr. 51. Apollon. de Pron. 324 B: *Οἱ αὐτοὶ Δωριεῖς ἘΓΩΝΓΑ καὶ ἘΓΩ'ΝΗ· Οὐ γὰρ ἔγωνγα ἄνασσα Δ. θ. Ἀλκμάν.* — scripsi *ἐγώνγα* (vid. Etym. M. 315, 11) et *ϝάνασσα*.

Fr. 52. 53. 54. Apollon. de Pron. 366 C: *Ἡ ΣΈ ὁμοίως πρὸς πάντων κοινή· Δωριεῖς διὰ τοῦ τ· ... Πρὸς κτλ. Ἀλκμάν. Καὶ ἔτι μετὰ τοῦ ι· Τεῒ γὰρ Ἀλεξάνδρῳ δάμασαι. Καὶ ἔτι κοινῶς· Σὲ γὰρ ἅζομαι·* (hoc affert etiam de Syntaxi 139). Alcmani etiam haec duo fragmenta tribui, et fr. 53 correxi, Bekker *Ἀλέξανδρος δεδάμασται*, Ahrens *Ἀλεξάνδρῳ δάμασεν*, de Venere et Helena interpretatus, Hartung *τεὶ γὰρ καὶ Ἀλεξάνδρῳ δεδάμασται*, male negans *τεὶ* accusativi formam esse.

Fr. 55. Etym. M. 622, 44: *ἐκ δὲ τοῦ ὀλοὸς γίνεται ἡ κλητικὴ ὀλοέ, καὶ κατὰ συγκοπὴν ὀλέ, ἐὰν δὲ ὀλὸς ᾖ ἡ εὐθεῖα, γένοιτ' ἂν ἡ κλητικὴ ὀλὲ καὶ οὐκ ἔστι συγκοπή· οἷον Ἔχει μ' ἄχος* (M *ὄχος*) *ὦ ὀλὲ δ.* Alcmanis esse docet Grammat. An. Ox. Cram. II p. 461, 32 et Schol. Il. κ 134: *Οὐδὲ τὸ Ἀλκμανικὸν ἔχοι μάχης ὦ λε δαῖμον· τοῦ γὰρ ὄλωλε συγκοπή ἐστιν.* Cf. etiam An. Cram. Ox. I 442 not. Scripsi *ὦ 'λὲ*, cum antea *ὦ ὀλὲ* edidissem, Hartung *ὠλοέ*.

56. [81.]

Σφοῖς ἀδελφιδεοῖς
κᾶρα καὶ φόνον.

* 57.

Μηδέ μ' ἀείδην ἀπέρυκε.

58. [123.] 645

– ∸ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
– ∸ ⏑ – – ∸ ⏑ . . . .

Ῥίπας, ὄρος ἀνθέον ὕλᾳ,
Νυκτὸς μελαίνας στέρνον.

59. [5.]

∸ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
∸ ⏑ ⏑ – ⏑́⏑ ⏑ – ⏑ –

Μῶσα, Διὸς θύγατερ,
ὠρανίαφι λίγ' ἀείσομαι.

Fr. 56. Apollon. de Pron. 403: *Πάλιν δὴ ὁ Ἀλκμὰν τὸ σφέας ἀντὶ ἑνικοῦ ἔταξε· Καὶ τὸ σφοῖς ἀδελφιδέοις κάραν* (*κᾶρα* Bekker) *καὶ φόνον.* ubi scribendum *τὸ σφεᾶς* (respicit fr. 31) *ἀντὶ ἑνικοῦ ἔταξε· καὶ τό· Σφοῖς κτλ.* quod vidit etiam Ahrens. Hartung *σφοῖσιν ἀδελφιδεοῖς κᾶράς τε καὶ φόνον.*

Fr. 57. Etym. Va ap. Gaisf. Et. M. p. 327: *τὸ γὰρ λακωνικόν ἐστιν ἀείδειν ἢ ἀείδεν. μὴ δ' ἔμ' ἀείδειν ἀπ.* Cf. Phavor. p. 115 (ubi *οὐ ἀείδεν* pro *ἢ*). apparet *ἀείδην* scribendum esse, nec dubium est *Alcmanis* esse versiculum.

Fr. 58. Schol. Soph. O. C. 1248: *Νυχιᾶν ἀπὸ Ῥιπᾶν· ... λέγει δὲ αὐτὰ ἐννύχια διὰ τὸ πρὸς τῇ δύσει κεῖσθαι· μέμνηται δὲ καὶ Ἀλκμὰν λέγων οὕτως· Ῥιπὰς ὄρος ἔνθεον ὕλαι ν. μ. στέρνων* (*στέρνον* Triclin.). Emendavit Lobeck, qui praeterea *Ῥιπᾶν* scripsit. Conieci *Ῥίπας ὄρος, ἔνθ' ἔσαν εὐναὶ Νυκτὸς μελανοστέρνω*, Schoemann *Ῥ. ὄρος ἔνθεον αὐλά τε Νυκτὸς μελαίνας ἀστέρων*, Hartung *ἔνθα θεράπναι Νυκτὸς μελανοστέρνω.*

Fr. 59. Schol. Hom. Il. *ν* 588: *Τῇ φι παραγωγῇ ὁ ποιητὴς κατὰ τριῶν κέχρηται πτώσεων, ἐπὶ γενικῆς, δοτικῆς, αἰτιατικῆς ... ἐπὶ δὲ κλητικῆς Ἀλκμὰν ὁ μελοποιὸς οὕτως· Μῶσα κτλ. ἔστι γὰρ οὐρανία.* V. 2 legitur etiam Schol. Il. *β* 233. Resp. Apollon. de Adv. 575, 29: *Ἔστι δὲ καὶ παρὰ Ἀλκμᾶνι καὶ κατὰ κλητικῆς τὸ οὐρανία οὐρανίαφιν.* Cram. An. Ox. I 293, 23: *ἀπὸ κλητικῆς, ὡς τὸ οὐρανίαφι· οὐρανίαφί γ' ἀείσομαι.* Et. M. 800, 10 (*καὶ ἐν κλητικῇ ὦ οὐρανία, λίγ' αἴων καὶ οὐρανίαφι*). Et. Gud. 411, 16 (*Οὐρανίαφι φίλη γα' εἴσομαι*). Fuit fortasse versus herous: *Μῶσα, Διὸς θύγατερ, λίγ' ἀείσομαι ὠρανίαφιν.* Dronke nimia audacia usus *οὐρανόφιν* coniecit, Hartung scripsit *Μῶσα, Διὸς θύγατερ, τὶν.*

60. [10.]

⏒ – ⏑́⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –
⏒ ⏑ –́ ⏑ ⏑́ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
– –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⏒ – –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Εὕδουσιν δ' ὀρέων κορυφαί τε καὶ φάραγγες,
πρώονες τε καὶ χαράδραι,
φύλλα θ' ἑρπετά θ' ὅσσα τρέφει μέλαινα γαῖα,
θῆρες ὀρεσκῷοί τε καὶ γένος μελισσᾶν 646
καὶ κνώδαλ' ἐν βένθεσι πορφυρέας ἁλός·
εὕδουσιν δ' οἰωνῶν
φῦλα τανυπτερύγων.

61.

Ἦρ' αὐτὸν Φοῖβον ὄνειρον εἶδον.

Fr. 60. Apollon. Lex. Hom. 101, 18: *Ἔνιοι δὲ θῆρας μὲν καὶ θηρία λέγοντες λέοντας καὶ παρδάλεις καὶ λύκους καὶ πάντα τὰ παραπλήσια τούτοις, ἑρπετὰ δὲ πάλιν κοινῶς τὰ γένη τῶν ὄφεων, κνώδαλα δὲ τὰ θαλάσσια κήτη, φαλαίνας καὶ ὅσα τοιαῦτα, καθάπερ καὶ Ἀλκμὰν διαστέλλει λέγων οὕτως· Εὕδουσιν κτλ.* — V. 1. *φάραγγες* Villoison, cod. *φάλαγγες.* — V. 2. *πρώονές τε* Villoison, cod. *πρωτονέστε.* — V. 3. *φύλλα θ'* scripsi, vulgo *φῦλά τε.* — *ὅσσα* scripsi, cod. *ὅσα*, Schoemann *φῦλά τε ἑρπετὰ τόσσα*, Hartung *φῦλα τε ἑρπέθ' ὁπόσσα.* — V. 4. *θῆρες ὀρεσκῷοί τε* scripsi, legebatur *θῆρές τ' ὀρεσκῷοι.* Est hexapodia logaoedica, in his versibus Alcman longam syllabam etiam iis locis admisit ubi brevis requiritur, numerorum asperitatem nequaquam fugiens, velut fr. 16 pag. II 11 ib. pag. III 33 et fr. 66, 2:

Οὐδ' ἀὼς ἐῆ· δοκέει γὰρ ἦμεν αὖτα.
Κύκνος ἄδυμον. ὠ ξανθᾶ κομίσκα.
Ἐντί, τὸν κιθαριστὰν αἰνέοντι.

— *μελισσᾶν*, legebatur *μελισσῶν.* — V. 5 item hexapodia logaoedica est, sed initio versus iambica dipodia in locum ditrochaei substituta: simile est metrum, quod *Alcmanicum decasyllabum* vocat Schol. metr. Pind. Ol. XIV ⏑ – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓, nisi quod pentapodia constat. — Illud addo, me olim deleta praepositione *ἐν* et verbo *εὕδει* adiecto ad anapaesticum numerum haec revocavisse:

καὶ κνώδαλα βένθεσι πορφυρέας ἁλὸς εὕδει.

— *πορφυρέας*, legebatur *πορφυρῆς.* — *ἁλός*, Hartung suspicatur *λίμνας.* — V. 6. *εὕδουσιν*, conieci *εὕδησιν*, cf. Hesychius *εὕδεισι· ἡσυχάζει*, ubi etiam Meineke *εὕδησι* restituendum esse censuit, sed fortasse illa glossa ad Hom. Il. E 524 referenda est. — *οἰωνῶν* scripsi, legebatur *οἰωνῶν.*

Fr. 61. Apollon. de coni. Bekk. An. II 490: *Παρ' Ἀλκμᾶνι· Ἦρα*

62. [45.]

. (*Τύχα*), *Εὐνομίας τε καὶ Πειθοῦς ἀδελφὰ*
καὶ Προμαθείας θυγάτηρ.

63. [59.]

Πεῖρά τοι μαθήσιος ἀρχά.

64. [121.]

Ἔστι παρέντων μνᾶστιν ἐπιθέσθαι.

65. [72.]

Ὡς ἀμὲς τὸ καλὸν μελίσκον.

66. [73.]

. . . *Ὅσαι δὲ παίδες ἀμέων*
ἐντί, τὸν κιθαριστὰν αἰνέοντι.

τὸν Φοῖβον κτλ.—Scripsi *ἦρ' αὐτόν.*—*ὄνειρον* adverbiascit, quemadmodum alias *ὄναρ*. Versus Archebuleo similis, quo Alcmanem usum esse auctor est Hephaestio c. 8 extr., nisi quod pede minor est.

Fr. 62. Plutarch de fort. Rom. c. 4: *οὐ μὲν γὰρ (ἡ Τύχη) ἀπευθὴς κατὰ τὸν Πίνδαρον οὐδὲ δίδυμον στρέφοισα πηδάλιον, ἀλλὰ μᾶλλον Εὐνομίας κτλ. ὡς γενεαλογεῖ Ἀλκμάν.* — V. 1. *Τύχα* addidi, et scripsi deinde *τε καί*, vulgo *καί.*—*ἀδελφά* Schneidewin, vulgo *ἀδελφή*. — V. 2. *Προμαθείας* Schneidewin, vulgo *Προμηθείας*.

Fr. 63. Schol. Pind. Isthm. I 56: *Ὁ παθὼν καὶ τῷ νῷ προμαθὴς γίνεται· Ἀλκμάν· Πεῖρά τοι κτλ.*

Fr. 64. Eustath. Od. 1787, 43: *Λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς ἐκ τοῦ φιλῶ μετοχὴν φίλεις καὶ τοῦ φρονῶ φρόνεις . . . εἶς, ἧς κλίσιν παρὰ τοῖς ποιηταῖς φυλάττεσθαι εἰπὼν (Ἡρακλείδης) παράγει χρῆσιν ἐξ Ἀλκμᾶνος τό· Ἔστι κτλ.* — *ἐπιθέσθαι*, fort. *τίθεσθαι*.

Fr. 65. Apollon. de pron. 378 C: *Ἄμες Δώριον· Ἀλκμὰν ὡς ἀμὲς κτλ. οὐκ ἐπίληπτος δὲ ἡ τάσις, καθὸ τὰ πτωτικὰ ἀπέστραπται τὴν εἰς τὸ ες ὀξεῖαν.* — *μελίσκον*, Hartung *μελίσδομεν*.

Fr. 66. Apollon. de pron. 381 B: *Ἡ ἀμῶν παρὰ Δωριεῦσι καὶ σύναρθρον γενικὴν σημαίνει ἀκόλουθον τῇ ἀμός· τῇ μέντοι διαιρέσει ἡ πρωτότυπος διαλλάσσει τῆς κτητικῆς, οὐκέτι τὸ αὐτὸ ἀναδεχομένης· Ἀλκμάν· Ὅσαι δὲ κτλ.* — V. 1. *παίδες*, legebatur *παῖδες*. Hecker *ὅσσοι δὲ πεδ' ἀμέων* requirit.— V. 2. Chorus puellarum haec de ipso Alcmane dicit, quem *κιθαριστὰν* nuncupari non est mirum, siquidem Aristoxenus ap. Ammonium p. 81 significat, *κιθαρῳδοῦ* nomen recens usu receptum.

67. 647

Οἶδα δ' ὀρνίχων νόμως
πάντων.

68. [52.]

Δουρὶ δὲ ξυστῷ μέμηνεν Αἶας αἱματᾷ τε Μέμνων.

69. [48.]

Ὃς Ϝέθεν πάλοις ἔπαλὲν δαίμονάς τ' ἐδάσσατο.

Fr. 67. Athen. IX 374 D: *Οἱ Δωριεῖς λέγοντες ὄρνιξ τὴν γενικὴν διὰ τοῦ χ λέγουσιν ὄρνιχος. Ἀλκμὰν δὲ διὰ τοῦ σ τὴν εὐθεῖαν ἐκφέρει καὶ τὴν γενικὴν Οἶδα δι' ὀρνίχων ὅμως πάντων.* ubi B *νόμως*. Correxit Hermann. Fort. est ex eodem carmine ex quo fr. 25.

Fr. 68. Choerobosc. Epimer. I 94. (Bekk. An. III 1128): *ἀλλὰ καὶ τὸ Αἴας τὸ παρ' Ἀλκμᾶνι ἔχομεν σεσημειωμένον ὡς συστέλλον τὸ ᾱ· ἐκεῖνος γὰρ συνέστειλεν αὐτὸ εἰπών· Δουρὶ δὲ ξ. μ. Αἴας αἷμα τά τε μέμνων· ἔστι δὲ τροχαϊκὸν τὸ μέτρον καὶ μετρεῖται οὕτως· δουρὶ | δὲ ξυσ|τῷ μέ μηνεν | αἴας | αἷμα | τά τε | μέμνων. ἐν τῇ πέμπτῃ γὰρ χώρᾳ κεῖται, ἐν ᾗ οὐ τίθεται σπονδεῖος ἐν τροχαϊκῷ μέτρῳ.* Respicit etiam I 214, et rursus 377 affert usque ad *Αἴας*, eademque sine poetae n. Zonar. 564. Cf. Cram. An. Ox. III 283, 14: *τό· Δουρὶ δὲ ξυστῷ μέμηνεν Αἴας καὶ ὅσα τοιαῦτα κατὰ πάθος.* Integrum versum Draco Stratonic. 12 (*μίμνων*) et priorem partem 64 affert. *Αἶας* et *Μέμνων* scripsi cum Meinekio; *αἱματᾷ* emendavit Hermann, *αἱμάτα* requirit Schneidewin.

Fr. 69. Schol. Il. α 222: *Οὕτως δαίμονας καλεῖ θεοὺς ἤτοι ὅτι δαήμονες ... ἢ ὅτι διαιτηταί εἰσι καὶ διοικηταὶ τῶν ἀνθρώπων, ὡς Ἀλκμὰν ὁ λυρικός φησιν· Ὃς* (AD *οἳ*) *ἔθεν ... τ' ἐδάσσατο* (A *τεδάσσαντο*) *τοὺς μερισμούς, τὰς διαιρέσεις αὐτῶν.* Cram. An. Ox. IV 409, 16: *Οἱ ἔθεν πάλλοις ἔπαλλε δαίμονας, ἐδάσατο τοὺς μερισμοὺς καὶ τὰς διαιτήσας αὐτῶν.* Matranga An. 409: *οἷεθεν πάλιν ἔπαλλε, δαιήμονάς τ' ἐδάσατο, τοὺς μερισμούς, τὰς διαιτήσε·ς αὐτῶν.* Schol. cod. Vind. 49: *Ἀλκμὰν ὁ λυκόφρων φησίν· ἡέθεν πάλλ ἔπαλλε, δαίμονάς τ' ἐδάσσατο· τοὺς μερισμούς, τὰς διαιτήσεις.* cod. Vind. 61: *ὃς ἔθεν πάλλοις ἔπαλλεν δαίμονας· ἐδάσσατο τοὺς μ. τὰς διαιτήσεις αὐτῶν.* — *Ϝέθεν* scripsi, vulgo *ἔθεν*, Blomfield coni. *ὃς θεῶν παλούς*, quod debebat certe *πάλως* scribi; ego dativum teneo, cf. Soph. Electr. 709 *στάντες δ' ὅθ' αὐτοὺς* (poeta videtur scripsisse *ὅθεν σφας*) *οἱ τεταγμένοι βραβῆς κλήροις ἔπηλαν καὶ κατέστησαν δίφρους.* — *δαίμονας* haud dubie antiquitus iam corruptum; poeta scripserat *διανομάς*. cf. Callimach. ap. Schol. Eurip. Hec. 467: *Ἧχι πάλους ἐβάλοντο διεκρίναντό τε τιμὰς πρῶτα Γιγαντείου δαίμονες ἐκ πολέμου.* Eodem vitio laborat Aeschyli versus Eumen. 685: *Σύ τοι παλαιὰς δαίμονας καταφθίσας οἴνῳ παρηπάτησας ἀρχαίας θεάς*, ubi schol. Eurip. Alcest. v. 12 veram scripturam *διανομὰς* servavit. Ceterum in Alcmanis versu Nauck *δαιμονὰς* praefert, quod doricum esse putat pro *διανομάς*.

70. [19.] 648

Κῆπὶ τᾷ μύλᾳ δρυφῆται κῆπὶ ταῖς συναικλίαις.

71. [26.]

Αἶκλον Ἀλκμάων ἁρμόξατο.

72.

Ἧσκέ τις σκάφευς ἀνάσσων.

73. [36.]

Πρόσθ' Ἀπόλλωνος Λυκήω.

74. [17.]

Κλῖναι μὲν ἑπτὰ καὶ τόσαι τράπεσδαι
μακωνίδων ἄρτων ἐπιστέφοισαι,
λίνῳ τε σασάμῳ τε κὴν πελίχναις 649
πέδεσσι χρυσοκόλλα.

Fr. 70. Athen. IV 140 C: *Ἔτι φησὶν ὁ Πολέμων καὶ τὸ δεῖπνον ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἄϊκλον προσαγορεύεσθαι, παραπλησίως ἁπάντων Δωριέων οὕτως αὐτὸ καλούντων. Ἀλκμὰν μὲν γὰρ οὕτω φησί· Κῆπὶ κτλ. οὕτω τὰ συνδείπνια καλῶν.* — *κῆπὶ τᾷ μύλᾳ* Schweighaeuser, libri *κηπιταιμύλαι.* — *δρυφῆται*, olim *ῥυφῆται* scripsi, i. e. *ῥοφεῖται*, sed nescio an Alcman *δρυφᾶσθαι* eo sensu dixerit, quo est apud Hesych. *δρύφειν, περαίνειν*, et *δρυφόμενοι, φθειρόμενοι.* cf. etiam Welcker in Mus. Rh. X 407. — *συναικλίαις* Dindorf, vulgo *συναικλείαις*, BP *συνακλείαις.*

Fr. 71. Athen. IV 140 C: *Καὶ πάλιν· Ἄϊκλον κτλ.* — scripsi *αἶκλον.* — *ἁρμόξατο* PL, *ἀρμόξατο* V fortasse recte.

Fr. 72. Cram. An. Ox. I 159, 30: *Καὶ ὁ μὲν ποιητὴς τὴν ἄρχουσαν συστέλλει ἐν τῷ ἔσκεν, ὁ δὲ Ἀλκμὰν φυλάττει· Ἧσκε κτλ. Τινὲς δύο μὲν* (scr. *μέρη*) *φασί, ης ἀντὶ τοῦ ἦν Δωρικῶς, καὶ κε σύνδεσμος· οἱ Δωριεῖς ἢ μετὰ τοῦ ν λέγουσιν ἢ τροπῇ τοῦ ε εἰς κα.* — Scripsi *σκάφευς*, legebatur *σκαφεύς*. Deinde Alcman haud dubie *ϝανάσσων* scripserat.

Fr. 73. Apollon. de adv. Bekk. An. II 563: *Πρόσθε, πρόσθα, καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι οὕτω δεκτέον τὴν συναλοιφήν· Πρόσθ'* (ita Bast, cod. *πρὸς*) *κτλ.*

Fr. 74. Athen. III 110 F: *Μακωνίδων ἄρτων μνημονεύει Ἀλκμὰν ἐν τῷ πέμπτῳ* (sic Schweighaeuser, *ἐν τῶι ε'* A, *ἐν τῷ ιεω* P, *ἐν ἴεω* B, *ἐν τῷ πεντεκαιδεκάτῳ* VL) *οὕτως· Κλῖναι κτλ. ἐστὶ βρωμάτιον διὰ μέλιτος καὶ λίνου.* — V. 2. *ἐπιστέφοισαι* APV, *ἐπιστέφοι σε* B, *ἐπιστεφεὶς σελίνῳ* L. — V. 3. *λίνῳ τε σασάμῳ τε*, Schneidewin *λίνω τε σασάμω τε.* — *κὴν* BP, *κῆν* VL. — *πελίχναις*, P *πελλίχναις.* — V. 4. *πέδεσσι* ABDP, *πέδαισι* VL, *παίδεσσι* Schweighaeuser. Scribendum videtur *λίνῳ τε* (vel *δὲ*) *σασάμῳ τε* (i. e. *ἄρτοις λινωτοῖς καὶ σασαμωτοῖς*) *κἠμπελαίναις πέδεσσι χρυσοκόλλα.* Alias *ἐμπέλανα* dicuntur, vid.

75. [28.]

Ἤδη παρέξει πυάνιόν τε πόλτον
χίδρον τε λευκὸν κηρίναν τ' ὀπώραν.

76. [24.]

Ὥρας δ' ἔσηκε τρεῖς, θέρος
καὶ χεῖμα κὠπώραν τρίταν,
καὶ τέτρατον τὸ ϝῆρ, ὅκα
σάλλει μέν, ἐσθίεν δ' ἄδαν
οὐκ ἔστιν.

77. 78. [74. 75.] 650

. . . . . Αἰ γὰρ ἆμιν
τούτων μέλοι . . .
Ἁμὶν δ' ὑπαυλήσει μέλος.

Hesych. *ἐμπέλανα, πόπανα*, formam diphthongo auctam agnoscit idem: *Πέλαινα· πόπανα, μειλίγματα.* Femininum genus tuetur idem: *ἐπιπελάνιαι· ὀλαὶ καὶ πόπανα*, ubi fort. *ἐπιπέλαιναι* legendum. Hartung *ἐπιστεφεὶς σὺν λίνῳ τε σασάμῳ τε, κἠμπέλαινα Πελίκεσσι* (vel *πελικαῖσι*) *χρυσόκολλα.* Dixit etiam Welcker de his versibus in Mus. Rh. X 412. — Fortasse hoc fragmentum sicut etiam fr. 75 et alia quaedam quae sequuntur referendum ad illud carminum genus, quod Hesychius memorat: *Κλεψίαμβοι· Ἀριστόξενος· μέλη τινὰ παρ' Ἀλκμᾶνι.* quibuscum componas quae Athen. XIV 636 B ex Phillide ascripsit: *ἐν οἷς γὰρ τοὺς ἰάμβους ᾖδον ἰαμβύκας ἐκάλουν, ἐν οἷς δὲ παρελογίζοντο τὰ ἐν τοῖς μέτροις κλεψιάμβους.* ubi *παρακατελογίζοντο* omnino scribendum, nam *παρακαταλογὴ* vel *καταλογὴ* (vid. Hesych.) proprie dici solebat, quando assa voce carmina recitabant.

Fr. 75. Athen. XIV 648 B: *Πόλτου δὲ μνημονεύει Ἀλκμὰν οὕτως· Ἤδη κτλ. ἔστι δὲ τὸ πυάνιον, ὥς φησι Σωσίβιος, πανσπερμία ἐν γλυκεῖ ἡψημένη· χίδρον δὲ οἱ ἑφθοὶ πυροί· κηρίναν δὲ ὀπώραν λέγει τὸ μέλι.* Cf. Eust. Od. 1563, 1 et 1735, 50. — V. 1. *πυάνιον*, B *πεάνιον.*

Fr. 76. Athen. X 416 D: *Κἀν τῷ πέμπτῳ* (*ε'* AB, om. PVL) *δὲ* (*Ἀλκμὰν*) *ἐμφανίζει αὑτοῦ τὸ ἀδηφάγον λέγων οὕτως· Ὥρας κτλ.* — V. 1. *ἔσηκε τρεῖς* L, *ἔση καὶ κετρεῖς* PV, *ἔσακε τρεῖς* B. — V. 2. *χεῖμα κὠπώραν* censor Ienensis, *χεῖμα χὠπάραν* Schweighaeuser, *χειμάχῳ παραν* A, *χειμάχω παραν* B, *χιμάλῳ πάραν* P, *χιμαλῳ παρ' ἂν* V, *χειμὰν ὀπύραν* L. — V. 3. *τέτρατον* PL, *τέταρτον* V. — *ἦρ, ὅκα* Schweighaeuser, *ηροκας* A, *τὸ κρόκας* PVL, praeterea scripsi *ϝῆρ.* — V. 4. *σάλλει μὲν* Porson, libri *ἀλλ' εἰ μέν.* — *ἐσθίεν δ' ἄδαν* Porson, *ἔσθει ἐν δάδαν* PVL. — V. 5. *ἔστιν* B, vulgo *ἔστι.*

Fr. 77. 78. Apollon. de pron. 383 B: *Ἡ ΑΜΙΝ Δωρικὴ ἐγκλινομένη συστέλλει τὸ ῐ, ἐν οἷς προπερισπᾶται· Αἰ γὰρ ἆμιν τούτων μέλοι· ὀξύνομέν τε· Ἁμὶν κτλ. Ἀλκμάν.* — *τούτων*, Valckenaer *τωὕτῳ.*

79. [77.]

Καὶ χεῖμα πῦρ τε δάϝιον.

80.

Οἶκας μὲν ὡραίῳ λίνῳ.

81.

Λεπτὰ δ' ἄταρπος, νηλεὴς δ' ἀνάγκα.

82. [63.]

⏖́ ⏑ – – ⏑́ ⏑ – – ⏑́ ⏑ –

Φρύγιον αὔλησεν μέλος Κερβήσιον.

83. 84. [35.]

Περισσόν· αἶ γὰρ Ἀπόλλων ὁ Λύκηος.
Ἰνὼ σαλασσομέδοισ', ἃν ἀπὸ μάσδων.

Fr. 79. Priscian. I 21: „Inveniuntur etiam pro vocali correpta hoc digamma illi usi, ut Alcman: *Καὶ χ. κτλ.* est enim dimetrum iambicum et sic est proferendum ϝ, ut faciat brevem syllabam." Versus iterum legitur ibid. 22. Ceterum Prisciani, non librariorum errorem facile deprehendas.

Fr. 80. Cram. An. Ox. I 287, 4: *Καὶ εἶκα, ὃ σημαίνει το ὁμοιῶ, οἶκας κτλ. παρὰ Ἀλκμᾶνι.* At ibid. IV 368, 19: *εἶκα μὲν* legitur, et 415, 22: *Εἶκας παρ' Ἀλκμᾶνι.* itaque Bekk. An. III 1294, 5, sed ibid. 1404: *Οἶκας παρ' Ἀλκμᾶνι, ἀντὶ τοῦ ὅμοιος εἶ.* Gaisford tamen in Choerobosci Epim. II 871 et 587 bis *εἶκας* edidit, sed *οἶκας* tuetur etiam Herodian. *περὶ μον. λέξ.* 24, 9.

Fr. 81. Cram. An. Ox. I 60, 24: *Ἐὰν δ' ὦσιν ἐκ τοῦ ε̄ οὐκ ἔτι (γίνεται τροπὴ τοῦ η̄ εἰς ᾱ μακρόν), ἔλατος ἱππήλατος. Ἀλκμάν· Λεπτὰ δ' ἄτ. ἀνηλὴς δ' ἀνάγκη, ἐκ γὰρ τοῦ ἐλεεινή.* quae correxi. *Ἄταρπος* videtur Parcae filum dici, unde ipsa dea *Ἀταρπώ* dicta, vid. Schol. Od. *η* 179, atque etiam *Ἄτροπος* videtur *ἀτραπός* esse.

Fr. 82. Strabo XII 580: *Λέγεται δέ τινα φῦλα Φρύγια οὐδαμοῦ δεικνύμενα, ὥσπερ οἱ Βερέκυντες· καὶ Ἀλκμὰν λέγει· Φρύγιον κτλ. καὶ βόθυνός τις λέγεται Κερβήσιος ἔχων ὀλεθρίους ἀποφοράς.* — *αὔλησεν* scripsi, vulgo *ηὔλησε*, F *ηὔλισε.* — *Κερβήσιον* scripsi, vulgo *τὸ Κερβήσιον*, CFg *τὸ Κειρβήσιον*, Dhi *τὸ Κειρβήσειον.* Meineke *Κιρβήσιον* requirit, coll. Hesych. *Κιρβιαῖον ἔθνος ἐχόμενον Λυδῶν.* Ceterum Strabo non recte de populo ignoto cogitavit, a Corybantibus sive Cyrbantibus nomus ille dictus.

Fr. 83 et 84. Hephaest. 81: *Ἀπ' ἐλάσσονός τε ἐπιώνικον τρίμετρόν ἐστι παρ' Ἀλκμᾶνι· ὃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰαμβικὴν ἑξάσημον ἢ ἑπτάσημον· τὰς δὲ ἑξῆς δύο ἑξασήμους ἰωνικὰς καθαράς, οἷον· Περισσὸν κτλ.* Duo diversa fragmenta esse apparet. At valde dubium mihi vide-

85. [7.] 651

῞Εκατον μὲν Διὸς υἱὸν τάδε Μῶσαι κροκόπεπλοι.

86. [60.]

῞Αδοι Διὸς δόμῳ
ὁ χορὸς ἁμὸς καὶ τοί, ϝάναξ.

87. [53.]

⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑̄
⏑ –́ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑̱
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –

᾿Ανὴρ δ' ἐν ἀρμένοισιν
ἀλιτρὸς ἧστ' ἐπὶ θάκας κατὰ πέτρας

tur prius, nam mirificum plane illud *περισσόν*, quae mihi quidem videtur nota esse veteris alicuius metrici, qui illud *αἴ* redundare censuit, cum versum dimetrum ionicum esse censeret, quod non percepit Hephaestio. — Fr. 83. *Λύκηος* ACP, vulgo *Λύκειος*, E Turn. Fl *Λύκιος*. — Fr. 84. *σαλασσομέδοισ'*, *ἂν* scripsi, praeeunte Porsono, qui supplevit locum in hunc modum: *ῥίπτεν φάτις γαλασηνὸν Μελικέρταν*. vulgo *σαλασσομέδοισαν*, quod metro adversatur, sed verae lectionis vestigium servat P *σαλασσομέδοισάν*, A *ἰνω σαλασσομεδοισάν*, C *ἰνωσαλασσομέδοισαν*, ES Turn. *σάλας ὁμέδοισαν*, Fl *σάλας ὁ μ̈έδοισαν*. — *ἀπὸ μάσδων* C, reliqui *ἀπομάσδων*, Porson *ἀπὸ μασθῶν*.

Fr. 85. Hephaest. 66: *καὶ ὅλα μὲν οὖν ᾄσματα γέγραπται ἰωνικά, ὡς παρ' Ἀλκμᾶνι· Ἕκατον κτλ.* — V. 1. *῞Εκατον* Ursinus, vulgo *ἑκατόν*. Vulgo post *υἱόν* interpungitur, et dimetri esse putantur, sed affert ut tetrametrum grammaticus ap. Hermann. Elem. Doctr. Metr. 472 et gramm. Harlei. 332. Cf. Tricha 51.

Fr. 86. Apollon. de pron. 365 A: *Ὀρθοτονεῖται δὲ* (*τοί*) *καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι, συνήθως Δωριεῦσιν· ῞Αδοι κτλ. ϝάναξ* Maittaire, cod. *γ' αναξ*. Videtur esse ex hymno in Apollinem. Ceterum *δόμῳ* de vitio suspectum. Hartung *ἅδοι δὲ Διός τε δόμῳ χορός*.

Fr. 87. Schol. Pind. Ol. I 97: *Ἀλκαῖος δὲ καὶ Ἀλκμάν· λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ· ὁ μὲν Ἀλκαῖος ..., ὁ δὲ Ἀλκμάν* (haec tria verba addidit Boeckh)· *῞Οπως* (*ὅπη* W4) *ἀνὴρ δ' ἐν ἀσμένοισιν ἀλιτηρὸς ἧστ'* (*ἧσθ'* W4,Va2 *ἧσθ'*) *κτλ.* Scribendum *ὁ δὲ Ἀλκμὰν οὕτως· ἀνὴρ δ' ἐν ἀρμένοισιν ἀλιτρός*, ita ut ab *ἀλιτρὸς* novus versus inchoetur, nam v. 2 eiusdem est numeri, qui fr. 83 et 84 reperitur. Va2 duos exhibet versus, quorum prior voce *θάκας* terminatur. Hecker coniecit *ὅπως δ' ἀλιτηρὸς ἀνὴρ πᾶσιν ἐν ἀρμένοισιν*, Hermann delevit *ἐν ἀσμένοισιν*. — V. 2. *ἐπὶ θάκας*, *ἐπιθάκας* W3, Heyne *ἐπὶ θάκοις*. — *θάκαν* Alcman videtur dixisse non *θήκην*, sed *θᾶκον* sive *θάκησιν*. Hartung hoc plane oblitteravit *ἧσται κρεμαστᾶς κάτω πέτρας* scribens, et *κάτω* iam Hermann commendavit.

ὁρέοντι μὲν οὐδέν,
δοκέοντι δ' (ἐοικώς).

88.

Ὁπότε ὑπὸ τοῦ Ἱππολόχου, κλέος δ' ἔβαλλον οὐ νῦν ὑπεστάντων.

89. [83.]

Νικῷ δ' ὁ κάρρων.

90. [85.] 652

Μῆον ἢ κοδύμαλον.

91. [87.]

Μάγαδιν δ' ἀποθέσθαι.

92. [100.]

Ταυσία παλλακίω.

V. 3. 4 schol. Pind. *ὀρέων μὲν οὐδὲν δοκέων δέ*, sed Eust. Od. 1701, 23: *ὅτι δὲ φαντασία ἦν καὶ τὰ ἐπὶ Σισύφῳ ῥηθησόμενα πλάσματα, δηλοῖ καὶ ὁ Ἀλκμὰν ἐν τῷ ὀρέοντι μὲν οὐδέν, δοκέοντι δέ*, ubi quamvis dativus ex librarii errore ortus videri possit, tamen germanae lectionis vestigium superesse credo, nam particula *δέ* in enuntiato novissimo omnino non ferenda indicio est vocabulum aliquod interceptum esse, itaque *ἐοικώς* addidi. Welcker Mus. Rhen. X 242 seq. ita haec conformavit *Ὅπως ἀνὴρ δ' ἐν ἀσμένοις ἀλιτρὸς | ἧστ' ἐπὶ θάκας κάτα, πέτρας ὀρέων μέν | οὐδέν, δοκέων δέ.*

Fr. 88. Cram. An. Ox. I 418. 8: *Λέγεται δὲ (ὕπαιθα) καὶ ἄνευ τῆς θα παρὰ Ἀλκμᾶνι καὶ σημαίνει τὸ πρότερον· Ὁπότε κτλ. ἀντὶ τοῦ πρότερον.* Non expedio, olim conieci ad Hippocoontidarum caedem pertinere, *ὁπόθ' ὑπό θ' Ἱπποθόου Δορυκλέος τ' ἔβλη κορύνᾳ ὑπαιστάντων.* Ceterum cf. Hesych.: *ὑπαί· πρὸ τοῦ καὶ νῦν· ὑπαὶ πόδα.* Hartung *οὔτ' Εὐρύτου νιν, οὐ Δορυκλέος δόρυ Βάλλε νιν οὐδὲν ὑπαὶ Ἀντῶντα.*

Fr. 89. Apollon. Dysc. de synt. 212: *Ἡ εὐκτική, ὡς ἔχει τὸ παρ' Ἀλκμᾶνι· νικῷ κτλ.* Fragmentum fort. redintegrandum ex Et. Gud. 301, 6. (Cram. An. Par. IV 54. 23) *κάρρων· οἷον ναὶ κάρρων βῶς.*

Fr. 90. Athen III 81 F: *Ἀλκμὰν δὲ τὸ στρουθίον μῆλον ὅταν λέγῃ· μεῖον ἢ κ. Ἀπολλόδωρος δὲ καὶ Σωσίβιος τὸ Κυδώνιον μῆλον ἀκούουσιν.* — *μῆον*, legebatur *μεῖον.* — *κοδύμαλον*, A *κωδύμαλον*, B *κωδύμαλλον*, sed *κοδύμαλον* tuetur Hesychius.

Fr. 91. Athen. XIV 636 F: *Καὶ Ἀλκμὰν δέ φησι· Μάγαδιν δ'* (om. P) *ἀποθ.*

Fr. 92. Et M. 171, 7: *Αὔσιον, καὶ ὁ μὲν Ἴβυκος αὔσιον λέγει ... ὁ δὲ Ἀλκμάν· ταυσία παλλακίω* (PD *παυσία*).

93. [105.]

Καὶ Κέρκυρος ἀγεῖται.

94. [106.]

Ὄκκα δὴ γυνὰ εἴην.

95. [109.].

Ἐν Θεσσαλίῳ κλείτει.

96. [118.] 653

Λᾶδος εἱμένα καλόν.

97. [120.]

Τὰν Μῶσαν καταυσεῖς.

98. [103.]

Καλλὰ μελισδομέναι.

Fr. 93. Et. M. 506, 20: *Κέρκυρ . . . Ἀλκμάν φησι· Καὶ Κ. ἡγεῖται ἀπὸ εὐθείας τῆς Κέρκυρ, ἀλλ᾽ οὐκ εἴρηται.* Cf. Et. Gud. 316, 39. — Scripsi *ἀγεῖται*, Schneidewin *ἀγῆται.*

Fr. 94. Et. M. 620, 35: *Ὄκκα δὲ τύνη εἴην· παρὰ Ἀλκμᾶνι, τὸ ὅτε ὅκα λέγει ἡ διάλεκτος, εἶτα διπλασιάσασα ὅκκα· Περὶ παθῶν.* At Apollon. de Adv. in Bekk. An. II 606: *ὅτε ὅκα καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ κ. ὅκκα δὴ γυνή.* — Scripsi *γυνά.*

Fr. 95. Schol. Hom. Il. *μ* 66: *οὕτως καὶ τὸ κλειτός, οὐδέτερον γὰρ γενόμενον βαρύνεται παρ᾽ Ἀλκμᾶνι τῷ ἐν Θ. κλ.* Welcker confert Hesych.: *Κλείτει . . . ἀγαθῇ δόξῃ.* Contra Lobeck *Ῥηματικ.* 292 scribit *ἐν τῷ Θεσσαλικῷ κλείτει* et interpretatur *κλισμὸν Θεσσαλικόν*, Schneidewin coni. *Ἀλκμᾶνι ἐν τῷ ε΄.* Et. Gud. 327, 55: *κλῆτος* interpretatur *πλῆθος*, ut coniicere possis *ἐν Θεσσαλῷ κλήτει (κλείτει).*

Fr. 96. Eust. Il. 1147, 1: *Λῆδος . . . ὃ Δωριεῖς λᾶδος φασίν, ὡς Ἀλκμάν, Λ. εἱ. κ. ὅ ἐστιν λήδιον ἐνδεδυμένη εὐειδές.* itaque Didymus hoc littera *Ἰῶτα* carere censuit, quam alii videntur addidisse, quemadmodum etiam Ahrens *λᾷδος* scripsit coll. Hesych. *λαῖδος. λῆδος, τριβώνιον.*

Fr. 97. Eust. Od. 1547, 60: *Λέγει δὲ καὶ Ἀλκμάν· τὰν μοῦσαν καταύσεις ἀντὶ τοῦ ἀφανίσεις.* — *Μῶσαν* Welcker, *καταυσεῖς* ego correxi.

Fr. 98. Etymol. M. p. 486, 39: *καλά· τὸ καλὰ παρὰ Ἀλκμᾶνι* (add. DM *καλὰ*, P *καλλὰ* ut conieceram) *ἐστίν. οἷον· καλὰ* (DP *κάλλα*) *μελ.* Cram. An. Par. IV 63, 13: *τὸ καλὰ παρὰ Ἀλκμᾶνι καλὰ ἐσσὶν καὶ καλὰ μελισσομέναι.* scrib. *καλλὰ ἐστίν· καλλὰ μελισδομέναι.* Cf. Apollon. de adv. p. 565, 13.

99. [76.]

Τὰ Ϝὰ κάδεα.

100. [16.]

Τὸ νέκταρ ἔδμεναι.

101.

Ἀρτέμιτος θεράποντα.

102. [38.]

Plut. de mus. c. 14: *Οὐ μόνη δὲ κιθάρα Ἀπόλλωνος, ἀλλὰ καὶ αὐλητικῆς καὶ κιθαριστικῆς εὑρετὴς ὁ θεός . . . ἄλλοι δὲ καὶ αὐτὸν τὸν θεόν φασιν αὐλῆσαι, καθάπερ ἱστορεῖ ὁ ἄριστος μελῶν ποιητὴς Ἀλκμάν.*

103. [39.]

Schol. Theocr. V 83: *Πράξιλλα μὲν ἀπὸ Καρνείου φησὶν ὠνομάσθαι τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης υἱοῦ, ὃς ἦν ἐρώμενος τῷ Ἀπόλλωνι, (τὰ Κάρνεια), Ἀλκμὰν δὲ ἀπὸ Καρνέου* (P Ox. *Π Καρνίου, Καρανέυυ* Gen. a) *τινὸς Τρωικοῦ.* sed EFN *ἀπὸ Καρνέου τινὸς τοῦ υἱοῦ τῆς Δήμητρος* (Ahrens pro *τῆς Δήμητρος* exhibet *Δήμητρας*).

104. [41.] 654

Schol. Aristoph. Pac. 457: *Πρὸς τοὺς οἰομένους τῶν νεωτέρων τὸν αὐτὸν εἶναι Ἄρεα καὶ Ἐνυάλιον, κατ' ἐπίθετον· τινὲς δὲ Ἄρεως καὶ Ἐνυοῦς τὸν Ἐνυάλιον, οἱ δὲ Κρόνου καὶ Ῥέας. Ἀλκμᾶνα δὲ λέγουσιν ὁτὲ μὲν τὸν αὐτὸν λέγειν, ὁτὲ δὲ διαιρεῖν.*

105. [43.]

Pausan. III 18, 6: *Ἐς Ἀμύκλας δὲ κατιοῦσιν ἐκ Σπάρτης ποταμός ἐστι Τίασα. θυγατέρα δὲ νομίζουσιν εἶναι τοῦ Εὐρώτα τὴν*

Fr. 99. Apollon. de pron. 396 C: *Αἰολεῖς μετὰ τοῦ Ϝ κατὰ πᾶσαν πτῶσιν καὶ γένος· ... καὶ Ἀλκμὰν δὲ συνεχῶς αἰολίζων φησὶ τὰ εα κάδεα.* — Scripsi *Ϝά*, Welcker et Bekker *Ϝεά*, quod debebat *ἑϜά* vel *ἑϜὰ* dici.

Fr. 100. Athen. II 39 A: *Οἶδα δ' ὅτι Ἀναξανδρίδης τὸ νέκταρ οὐ ποτόν, ἀλλὰ τροφὴν εἶναι λέγει θεῶν . . . καὶ Ἀλκμὰν δέ φησι· τὸ νέκταρ ἔδμεναι αὐτούς.* fortasse etiam *αὐτῶς* poetae est. Cf. Eust. 1633, 1. Hartung *τὸ* delet.

Fr. 101. Eust. Od. 1618, 23: *κατὰ δὲ τὴν παρὰ Ἡρωδιανῷ Ἀλκμανικὴν χρῆσιν καὶ Ἀρτέμιδος Ἀρτέμιτος, οἷον· Ἀρτέμιτος θερ.* Ceterum scrib. videtur *Ἀρτάμιτος.*

Τίασαν· καὶ πρὸς αὐτῇ Χαρίτων ἐστὶν ἱερὸν Φαέννας καὶ Κλητᾶς, καθὰ δὴ καὶ Ἀλκμὰν ἐποίησεν. cf. supra fr. 16.

106.

Athenagor. Legat. pro Christ. c. 14: *Ἀλκμὰν καὶ Ἡσίοδος Μήδειαν, καὶ* (duo codd. Clarom. *ἢ*) *Νιόβην Κίλικες* (*ἵδρυνται θεούς*).

107. [46.]

Plut. de Herod. malig. c. 14: *Καίτοι τῶν παλαιῶν καὶ λογίων ἀνδρῶν οὐχ Ὅμηρος, οὐχ Ἡσίοδος, οὐκ Ἀρχίλοχος, οὐ Πείσανδρος, οὐ Στησίχορος, οὐκ Ἀλκμάν, οὐ Πίνδαρος Αἰγυπτίου ἔσχον λόγον Ἡρακλέους ἢ Φοίνικος, ἀλλ' ἕνα τοῦτον ἴσασι πάντες Ἡρακλέα τὸν Βοιώτιον ὁμοῦ καὶ Ἀργεῖον.*

108. [49.]

Tzetz. in Il. 65 ed. Herm.: *Θαλῆς, Πυθαγόρας, Πλάτων τε καὶ οἱ Στωικοὶ διαφορὰν ἴσασι δαιμόνων τε καὶ ἡρώων· δαίμονας γὰρ φάσκουσιν ἀσωμάτους εἶναι οὐσίας· ἥρωας δὲ ψυχὰς σωμάτων διαζυγείσας. Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ὅμηρος, Ἡσίοδός τε καὶ Ἀλκμὰν ὁ λυροποιὸς καὶ οἱ λοιποὶ ποιηταὶ ἀλληνάλλως ταῦτα ἐκδέχονται.*

109. [54.]

Aelian. Var. Hist. XII 36: *Ἐοίκασιν οἱ ἀρχαῖοι ὑπὲρ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τῆς Νιόβης παίδων μὴ συνᾴδειν ἀλλήλοις ... Ἀλκμὰν δέκα φησίν.*

110. [55.]

Aelian. Hist. Anim. XII 3: *Ὁμήρῳ μὲν οὖν φωνὴν Ξάνθῳ τῷ ἵππῳ δόντι συγγνώμην νέμειν ἄξια· ποιητὴς γάρ· καὶ Ἀλκμὰν δὲ μιμούμενος ἐν τοῖς τοιούτοις Ὅμηρον οὐκ ἂν φέροιτο αἰτίαν· ἔχει γὰρ ἀξιόχρεων εἰς αἰδῶ τὴν πρωτίστην τόλμαν.*

111. [119.]

Eust. Il. 1154, 25: *Καὶ ὅτι ἀκμονίδαι οἱ οὐρανίδαι δηλοῦσιν οἱ παλαιοί, ὡς δὲ Ἄκμονος ὁ οὐρανὸς ὁ Ἀλκμάν φασιν ἱστορεῖ.* Sed videtur *Ἄκμων* scripsisse, ita non solum Eudoc. 26: *ὡς δὲ Ἄκμων ὁ οὐρανὸς ὁ Ἀλκμὰν ἱστορεῖ,* sed etiam ipse Eust. 1150, 59: *ὁ τοῦ Κρόνου πατὴρ Ἄκμων ἐκαλεῖτο ἀπὸ τῆς τοῦ οὐρανοῦ φασὶν ἀκαμάτου φύσεως.* neque tamen ista interpretatio satis habet auctoritatis, nisi quod Hesych.: *ἄκμων· ἀπαθής· Κρόνος· οὐρανός.* Alii potius Coeli patrem ferunt, quemadmodum Et. M. 49, 47, qui ex scholiis Homericis eadem fere, quae Eusth. 1150 exhibet, *ὁ τοῦ Οὐρανοῦ πατήρ* dicit, Bekk. An. I 367, 12. Hesychius: *Ἀκμονίδης ὁ Χάρων καὶ ὁ Οὐρανός·*

Ἄκμονος γὰρ παῖς. Cornut. de Deor. nat. c. 1: *τινὲς δὲ τῶν ποιητῶν Ἄκμονος αὐτὸν (Οὐρανὸν) ἔφασαν εἶναι υἱόν.* Hesiodi versum affert 655
Schol. Simmiae ap. Iacobs Anth. Pal. T. III 824: *Ἀκμονίδαν δὲ τὸν οὐρανόν, Ἡσίοδος· Γαῖα μὲν Ἄκμονα ἔτικτεν, ἀπὸ δ' Ἄκμονος οὐρανός*, quibus Comes Natalis si recte memini addit *ἔσκεν.* Suspicatus aliquando sum Alcmanis hunc esse versum, sed potius ex *Titanomachia* petitus, quam videntur nonnulli Hesiodo tribuisse, vid. Cram. An. Ox. I 75, 12: *οἱ δὲ ἄκμονα τὸν αἰθέρα, αἰθέρος δ' υἱὸς Οὐρανός, ὡς ὁ τὴν Τιτανομαχίαν γράψας.* Etiam Antimachus fr. 42 Coelum *Ἀκμονίδην* appellat, Charon autem dictus est eodem nomine propterea, quoniam malleo armatus ferebatur. Ceterum cf. Roth ap. Kuhn II 44 seq.

112. [86.]

Athen. XIV 624 B: *Ταύτην δὲ τὴν ἁρμονίαν Φρύγες πρῶτοι εὗρον καὶ μετεχειρίσαντο, διὸ καὶ τοὺς παρὰ τοῖς Ἕλλησιν αὐλητὰς Φρυγίους καὶ δουλοπρεπεῖς τὰς προσηγορίας ἔχειν, οἷός ἐστιν ὁ παρὰ Ἀλκμᾶνι Σάμβας καὶ Ἄδων καὶ Τῆλος* (fort. *Τύλος* legendum).

113. [57.]

Schol. Hom. Il. *γ* 250: *Μήτηρ Πριάμου, ὥς φησι Πορφύριος ἐν τῷ περὶ τῶν παραλελειμμένων τῷ ποιητῇ ὀνομάτων, κατὰ μὲν Ἀλκμᾶνα τὸν μελοποιόν, Ζευξίππη, κατὰ δὲ Ἑλλάνικον, Στρυμώ* (D et cod. Vindob. n. 49. *Τρυμώ*). Cf. Eudoc. 194.

114. [58.]

Plut. de mus. c. 5: *Τοῦ δὲ Πολυμνήστου καὶ Πίνδαρος καὶ Ἀλκμὰν οἱ τῶν μελῶν ποιηταὶ ἐμνημόνευσαν.* non recte O. Müller *Alcaei* nomen substituere voluit Dor. II 315.

115. [61.]

Schol. Aristid. III 490: *Ὁ Κρὴς δὴ τὸν πόντον· παροιμία ἐπὶ τῶν εἰδότων μέν, προσποιουμένων δ' ἀγνοεῖν· ἀντὶ τοῦ νησιώτης ἀγνοεῖ τὴν θάλατταν. . . . λέγεται δὲ ἡ παροιμία καὶ οὕτως· ὁ Σικελὸς τὴν θάλατταν. Σὺ ὅρα* (sic A, *σύρας* BD Oxon., tanquam proprium hominis nomen, *σῦκα* videntur legisse Apostol. XIII 6, Arsen. 388): *γάρ, φασί, τὶς Σικελὸς ἐμπορευόμενος καὶ ναυαγήσας, εἶτα ἐκπεσών, ἐπὶ πέτρας καθήμενος, ὡς γαληνιῶσαν εἶδε τὴν θάλατταν, οἶδά φησιν ἃ βούλει, βούλει γὰρ καὶ αὐτόν με λαβοῦσα καταποντίσαι· ἐγὼ δὲ νῆσον οἰκῶν ἐκ παιδὸς οἶδα τὰ σὰ σοφίσματα. Ἀλκμὰν δὲ ὁ λυρικὸς μέμνηται τῆς παροιμίας.* Contra Zenob. V 30: *Ὁ Κρὴς τὴν θάλατταν ἐπὶ τῶν ἐν οἷς διαφέρουσι, ταῦτα φεύγειν προσποιουμένων ἡ παροιμία ἐστίν, ἐπειδὴ ναυτικώτατοι οἱ Κρῆτες ἐγένοντο· μέμνηται ταύτης Ἀλκαῖος*, ut utri fides sit habenda, nescias.

116. [62.]

Aristid. II 272: *Ἀλλ' ὅμως ἐῶ ταῦτα Πλάτωνος χάριν· ἔστω τὸ γειτόνημα ἁλμυρόν, ὥς φησιν*, ubi Schol. T. III 635: *Ἁλμυρὸν γειτόνημα· Ἀλκμὰν ὁ λυρικὸς τοῦτο εἶπεν· ἀντὶ τοῦ τί κακόν ἐστιν γείτονα ἔχειν τὴν θάλασσαν, ἢ ὅτι ἡ λέξις Πλατωνική ἐστιν.* Cf. Apostol. II 23. Arsen. 43 (*Ἁλμυρὸν γειτόνημ' ἔμβλεπε πόρρω*).

117. [15.]

Athen. I 31 C: *Ἀλκμάν που ἄπυρον οἶνον καὶ ἄνθεος ὄσδοντά φησι τὸν ἐκ Πέντε λόφων, ὅς ἐστι τόπος Σπάρτης ἀπέχων στάδια ἑπτά* (ξ C) *καὶ τὸν ἐκ Δενθιάδων, ἐρύματός τινος, καὶ* (om. D, verba *καὶ τὸν ἐκ Καρύστου . . . Ἀρκαδίας* hic collocavit Porson, vulgo leguntur post *Σταθμίταν*), *τὸν ἐκ Καρύστου, ὅς ἐστι πλησίον Ἀρκαδίας καὶ τὸν ἐξ Οἰνοῦντος καὶ τὸν ἐξ Ὀνόγλων καὶ Σταθμῶν. χωρία δὲ ταῦτα, τὰ καὶ* (verba *τὰ καὶ* plane delenda videntur), *πλησίον Πιτάνης· φησὶ γοῦν· Οἶνον δ' Οἰνουντιάδαν* (*Οἰνουντιάδην* vulgo, *Οἰνουντιάδα* B. Cf. Plut. vit. Lyc. 6): *ἢ Δένθιν ἢ Καρύστιον ἢ Ὄνογλιν ἢ Σταθμίταν. ἄπυρον δὲ εἶπε τὸν οὐχ ἑψημένον· ἐχρῶντο γὰρ ἑφθοῖς οἴνοις. Καρύστιον οἶνον* ex Alcmane affert Strabo X 446, Eust. Il. 281, 10, Steph. Byz. v. *Κάρυστος*, illud autem *ἄνθεος ὄσδοντα* affert Eust. 1449, 12 et 1633, 51. Respicit huc Hesych.: *Ὀνίγλιν· εἶδος οἴνου* et *Δένθις*. Poeta fort. scripsit:

Οἶνον δ' Οἰνουντιάδαν
ἢ Δένθιν ἢ Καρύστιον ἤ τ' Ὄνογλιν
ἢ Σταθμίταν
ἢ 'κ Πέντε λόφων ἄπυρόν τε καὶ ἄνθεος ὄσδοντ' . . .

nisi malis *ἢ 'κ Πέντε λόφων* cum priore versu iungere, ut sit dimeter; sed trimetrum anapaesticum catal. Alcmani tribuit Marius Victorinus.

118.

Aristid. II 508: *Ἑτέρωθι τοίνυν καλλωπιζόμενος παρ' ὅσοις εὐδοκιμεῖ* (*Ἀλκμάν*), *τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἔθνη καταλέγει, ὥστ' ἔτι νῦν τοὺς ἀθλίους γραμματιστὰς ζητεῖν, οὗ γῆς ταῦτ' εἶναι, λυσιτελεῖν δ' αὐτοῖς καὶ μακράν, ὡς ἔοικεν, ἀπελθεῖν ὁδὸν μᾶλλον ἢ περὶ τῶν Σκιαπόδων ἀνήνυτα πραγματεύεσθαι.* Alcman praeter varias gentes, apud quos nomen suum clarum esse iactabat, etiam fabulosum hominum genus commemoraverat *Στεγανόποδας*, vid. Strabo I 43: *Ἡσιόδου δ' οὐκ ἄν τις αἰτιάσαιτο ἄγνοιαν, Ἡμίκυνας λέγοντος καὶ Μακροκεφάλους καὶ Πυγμαίους, οὐδὲ γὰρ αὐτοῦ Ὁμήρου ταῦτα μυθεύοντος, ὧν εἰσὶ καὶ οὗτοι οἱ Πυγμαῖοι, οὐδ' Ἀλκμᾶνος Στεγανόποδας ἱστοροῦντος κτλ.* Similia ibid. VII 299: *Ἀλκμᾶνα δὲ στεγανόποδας* (*λέγειν*). Adde Cram. An. Ox. III 370, 8. Vulgo aves palustres dici solebant *στεγανόποδες ὄρνιθες* (vid. Arist. Hist. An. II 12. VIII 3.

Hesych. στεγανόποδες ὄρνιθες.). Alcman autem non hac forma videtur usus esse, sed aut *Στεγανάποδας* aut *Στεγνόποδας* dixit. Idem vero fortasse praeterea alias fabulosas gentes recensuit, quarum magnum numerum exhibent Strabo II 70 et Tzetz. Chil. VIII 629 seq., ubi qui v. 767 μονοτοκῆται dicuntur, emendandum est *Ἐνωτοκοῖται*, ut recte vidit Lobeckius, quemadmodum iam Kiesslingius idem nomen v. 638 restituit, cf. Nonni XXVII 94: ἀνέρες Οὐατοκοῖται, οἷσι θέμις δολιχοῖσιν ἐπ' οὔασιν ὕπνον ἰαύειν. eosdem nugator aliquis inseruit gentium Asianarum catalogo in Xenoph. Anab. VII 8, 25: καὶ Κόλχοι καὶ Μοσσύνοικοι καὶ Κοῖτοι (s. Κοῖται), nam καὶ Ἐνωτοκοῖται ibi scribendum: quamquam nescio an similiter decipi se passus sit Plinius Hist. N. IV 83, ubi in portentosa librorum scriptura *Enoechadloe* (*enoaedioae* al.) non *Hellenoscythae*, ut Urlichs coniecit, sed hoc ipsum nomen videtur delitescere, ac fortasse idem adscriptum fuit Christi imagini, quam Tertull. apol. 16 et ad nat. I 14 descripsit. — Ceterum de hoc Alcmanis carmine disputavit Schneidewin ad Orion. p. 20 seqq. cf. etiam supra fr. 25. Fortasse huc pertinet etiam Hesychii glossa *Τιθωνόκομον ἔθνος*.

119. [9.]

Diod. Sicul. IV 7: Περὶ δὲ τῶν Μουσῶν, ἐπειδήπερ ἐμνήσθημεν ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου πράξεσιν, οἰκεῖον ἂν εἴη διελθεῖν ἐν κεφαλαίοις· ταύτας γὰρ οἱ πλεῖστοι τῶν μυθογράφων καὶ μάλιστα οἱ δε- 657
δοκιμασμένοι φασὶ θυγατέρας εἶναι Διὸς καὶ Μνημοσύνης, ὀλίγοι δὲ τῶν ποιητῶν, ἐν οἷς ἐστι καὶ Ἀλκμὰν (Ἀλκμαίων FG), θυγατέρας ἀποφαίνονται Οὐρανοῦ καὶ Γῆς. Cf. Schol. Pind. Nem. III 16.

120. [96.]

Hesych.: *Ἀάνθα* (vulgo Ἄανθα)· εἶδος ἐνωτίου παρὰ Ἀλκμᾶνι ἢ Ἀριστοφάνει. Eadem Cram. An. Par. IV 84, 18 ubi ἀάνθα. ... ἢ Ἀριστοφάνει, corrigunt καὶ Ἀρ., conieci ὡς Ἀριστοφάνης, ut grammatici glossae Laconicae intelligantur, nisi forte Aristophanis commentarius intelligendus est, vide fr. 16 col. I v. 32.

121.

Cram. An. Ox. I 55, 7: Ἀγάζω ... τὸ θαυμάζω, ὅπερ παρὰ ἀγῶ, ἔστιν δὲ παρ' Ἀλκμᾶνι· *Αὐτὸν ἀγᾶ*. Videtur ipsum hunc versum adhibere Herodian. π. μ. λ. 22, 15: ἔστι γὰρ καὶ περισπώμενον ἐπὶ δευτέρας συζυγίας (ἀγῶ)· *εὖτ' ἂν τῇδ' ἄγε χρέος ἄνδρας*. Fort. scrib. *εὖτ' ἂν τόδ' ἀγᾷ χρέος ἀνήρ*. Hartung haec ab Alcmane aliena censet, corrigens τόδ' ἄγῃ ... ἄνδρας, quod sane Apollonii locus Argon. I 236 commendare videtur εὖτ' ἂν ἄγῃ χρέος ἄνδρας ὑπεὶρ ἅλα ναυτίλλεσθαι, sed adversatur Herodiani auctoritas. Lehrs Callimacho tribuit, εὖτ' ἂν τόδ' ἀγᾷ χρέος ἀνδρός scribens.

122. [115.]

Eust. Il. 314, 41: Ἀγέρωχοι δὲ οἱ ἄγαν γέρας ἔχοντες ... δηλοῖ δέ φασιν οὕτως ἡ λέξις τοὺς σεμνούς, ὡς Ἀλκμὰν βούλεται, Ἀλκαῖος δέ φασι καὶ Ἀρχίλοχος ἀγέρωχον τὸν ἄκοσμον καὶ ἀλαζόνα οἶδε. Proprie dicebantur tauri grege superbientes, nam idem est quod ἀγέλαυχοι.

123. [99.]

Etym. M. 22, 30: Ἄζω ... ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν λέγει, ὅτι παράγωγόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ ἄγος ἀγίζω καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄζω ... πόθεν δὲ δῆλον ἐκ τοῦ τὸν Ἀλκμᾶνα εἰπεῖν ἀγίσδεο ἀντὶ τοῦ ἄζεο, sed Va: ἀγίσδεο αὐτός· ἀντὶ γὰρ τοῦ ἀγίζεο καὶ ἄζω ἤτοι ξηραίνου εἰπεῖν, ἀγίσδεο εἶπεν. Fort. ἀγίσδεο δ' αὔτως.

124. [88.]

Steph. Byz. Αἰγιαλός ... τὸ ἐθνικὸν Αἰγιαλεύς, τὸ θηλυκὸν Αἰγιάλεια καὶ Αἰγιαλὶς παρὰ Ἀλκμᾶνι.

125.

Argum. Theocr. XII: Καὶ Ἀλκμὰν τὰς ἐπεράστους κόρας ἀΐτας λέγει, ubi L. Vat. 3: Ἀλκμὰν δὲ τὰς ἀΐτας χορδὰς ἀπεράστους φησίν. Corrigo ἀΐτιας κορδάς, cf. Etym. M. 43, 40: Ἀϊτίας χορδάς· σημαίνει δὲ τὰς ἐρωτικάς, Ἡρωδιανὸς προπαροξυτόνως λέγει ἀπὸ τοῦ αἶτις αἴτιδος, αἴτιδας καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ. Οἱ δὲ περὶ Ὦρον λέγουσιν, ὅτι εἰ ἦν οὕτως, οὐκ ὤφειλεν ἀποβάλλειν τὸ δ, τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ις θηλυκῶν οὐκ ἀποβάλλουσι τὸ δ. ἄμεινον οὖν παροξύνειν ἀπὸ τοῦ ἀΐτης. Cf. ibid. Gaisford et Et. Gud. 23, 3 et 12. Hartung ἀϊτίας κόρας praefert.

126. 658

Hesych.: Ἀλίβαπτον (cod. ἀλιβάπτοις, fort. ἀλιβάπτοις vel ἀλιβάπτοις· πορφυροῖς καὶ ἀλίβαπτον)· πορφυρᾶν ὄρνιν. Ἀχαιὸς καὶ Ἀλκμάν (cod. ἀλ.μάς). Schmidt scripsit ἀλιβάπτοις· πορφυροῖς, quemadmodum ap. Etym. 62, 45 extat, reliquis deletis, nam *Achaei* nomen ad aliam glossam ἁλιάποδα refert, *Alcmanis* autem nomen omnino alienum esse censet, corrigens καὶ ἀλίβας.

127. [89.]

Steph. Byz.: Ἀννίχωρον· μέμνηται Ἀλκμάν· οἱ οἰκοῦντες Ἀννίχωροι καὶ Ἀννίχωρες, πλησίον Περσῶν κείμενοι.

128 A.

Steph. Byz.: Ἀράξαι ἢ Ἄραξοι ἔθνος Ἰλλυρίας, ὡς Ἀλέξαν-

δρος Κορνήλιος ἐν τῷ περὶ τῶν παρ' Ἀλκμᾶνι τοπικῶς εἰρημένων.

128 B. [90.]

Steph. Byz.: Ἄρυβα· τὸ ἐθνικὸν Ἀρύβας· οὕτω γὰρ Ἀλκμάν· ita Gronov, A Ἄρρυβα et Ἀρρύβας, RV Ἄρρυββα et Ἀρρύββας, Westermann Ἄρυββα et Ἀρύββας.

129. [91.]

Steph. Byz.: Ἀσσός ... Ἀλέξανδρος δ' ὁ Κορνήλιος ἐν τῷ περὶ τῶν παρ' Ἀλκμᾶνι τοπικῶς ἱστορημένων Μιτυληναίων ἄποικον ἐν τῇ Μυσίᾳ φησὶν Ἀσσόν, ὅπου ὁ σαρκοφάγος γίγνεται λίθος.

130.

Hesych.: Βλῆρ (βλῆρ) δέλεαρ· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἄσθμα (αἶθμα corr. Schmidt collato Hesych. αἶθμα· δέλεαρ)· παρὰ Ἀλκμαίωνι ἡ λέξις. Schow Ἀλκαίῳ, et Aeolicum vocab. dicitur in Et. M. 200, 27; *Alcmani* tribuit Meineke.

131. [92.]

Steph. Byz. v. Γάργαρα. ... Ἀλκμὰν δὲ θηλυκῶς τὴν Γαργαρόν φησιν.

132. [101.]

Etym. M. 228, 35: Γεργύρα· ὁ ὑπόνομος, κυρίως δι' οὗ τὰ ὕδατα φέρεται τὰ ὄμβρια, γεώρυγά τινα ὄντα, τὰ ὑπὸ γῆν ὀρύγματα, καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ μετάθεσιν καὶ διπλασιασμὸν γεργύρα· ζήτει εἰς τὰ Γόργυρα· ὁ δὲ Ἀλκμὰν διὰ τοῦ ε γεργύρα (γέργυρα) φησί. Cf. Bekk. An. I 233, 27.

133. [125.]

Sch. Lucian. Anach. c. 22 (Bachm. An. II 339): Γέρρον ... Ἀλκμὰν δὲ ἐπὶ τῶν οἰστῶν τέθεικε τὴν λέξιν.

134. [93.]

Steph. Byz. v. Γραικός. ... Γραῖκες (A Γραῖες) δὲ παρὰ Ἀλκμᾶνι αἱ τῶν Ἑλλήνων μητέρες ... ἔστι δὲ ἢ μεταπλασμὸς ἢ τῆς Γραῖξ εὐθείας κλίσις ἐστίν.

135.

Bekk. An. II 949: *Τὸ δοάν παρ' Ἀλκμᾶνι Δωρικῶς ὀξύνεται, γεγονὸς οὕτω· δήν, δάν, δοάν.* Cf. Io. Alex. p. 42.

136. [94.]

Steph. Byz.: *Ἰσσηδόνες· ἔθνος Σκυθικόν. . . . Ἀλκμὰν δὲ μόνος Ἐσσηδόνας* (sic R, *Ἀσσεδόνας* A, *Ἀσεδόνας* V) *αὐτούς φησιν· εὑρίσκεται δὲ ἡ δευτέρα παρ' ἄλλοις διὰ τοῦ ε.*

137. [102.]

Etym. M. 420, 48: *Ἥδυμος . . . τὸ δὲ ὑπερθετικὸν ἡδυμέστατον Ἀλκμὰν ἔφη,* Schneidewin *ἁδυμέστατον.*

138. [122.]

Eustath. Od. 1892, 44: *Ἔτι ἰστέον, καὶ ὅτι τὸ εἰρημένον ἦν ἐπὶ τρίτου ἑνικοῦ προσώπου ὁ Ἀλκμὰν ἦς λέγει, μετειλημμένου τοῦ ν εἰς σ Δωρικῶς ὡς ὁ Ἡρακλείδης παραδίδωσιν.* Cf. Favor. 234.

139.

Cram. An. Ox. I 190, 20: *Ἠτὶ δὲ λέγει Ἀλκμὰν ἀντὶ τοῦ ἠσίν.*

140.

Cram. An. Ox. I 55, 21: *Σεσημείωται τὸ κάρχαρος . . . καὶ τὸ θηλυκὸν παρ' Ἀλκμᾶνι· καρχάραισι φωναῖς. καὶ ἐπίρρημα καρχαρῶς.* Legebatur *καρχάρεσσι.*

141. [117.]

Eust. Il. 756, 30: *Ἀντιθέσει τοῦ ν εἰς λ, ᾧ ἀντιστοιχοῦσι Δωριεῖς ἐν τῷ φίλτατος φίντατος . . . ἔλετο, ἔντο, καὶ Δωρικῶς γέντο, κέλετο, κέντο παρὰ Ἀλκμᾶνι.*

142. [104.]

Zonar. 1190: *Κερκολύρα, οὕτως ὁ Ἀλκμὰν ἐχρήσατο ἀντὶ τοῦ κρεκολύρα, ἔστι δὲ τοῦτο πάθος· τὸ δὲ κερκολύρα ἠχητικὴ λύρα. τὸ γὰρ κρέκε, κρέκε ἠχός ἐστι τῆς κιθάρας.* Adde Et. M. 506, 17: *Κέρκος· θηλυκῶς σκευός τι, ὥσπερ καὶ τρίπους ἢ θύρα χαλκῆ. Κερκολύρα* (hoc vulgo deest, sed add. DPM, cf. Mingarelli codd. Nan. 496) *· οὕτως ὁ Ἀλκμὰν ἐχρήσατο.* ut haec sit nova glossa. Prior glossa *Κέρκος* totidem verbis legitur in Bekk. An. I 271, 11. Ceterum cf. etiam Suid. *Κερκολύρα· ὄνομα τόπου,* ubi fort. *τόνου* legendum.

143. [84.]

Athen. III 81 D: *Κυδωνίων δὲ μήλων μνημονεύει Στησίχορος ἐν Ἑλένῃ οὕτως . . . καὶ Ἀλκμάν.*

144. 660

Schol. Hom. Od. ψ 76: *Ὁ δὲ Ἀλκμὰν καὶ τὰς γνάθους μάστακάς φησι παρὰ τὸ μασᾶσθαι.*

145.

Etym. Gud. 395, 52: *Μνήμη, μενήμη· . . . Ἀλκμὰν δέ, φασί, δόρκον αυτὴν καλεῖ· βλέπομεν γὰρ τῇ διανοίᾳ τὰ ἀρχαῖα.* Eadem duo codd. Par. not. ad Et. M. 580, 16. Emperius coni. *παλίδορκον*, O. Müller *φρασίδορκον*, Hartung *παλαιόδορκον.*

146. [112.]

Schol. Hom. Il. ρ 40: *Τὰ γὰρ εἰς τις λήγοντα θηλυκὰ δισύλλαβα, μὴ ὄντα ἐπιθετικά, παραληγόμενα δὲ τῷ ο ἤτοι μόνῳ ἢ σὺν ἑτέρῳ φωνήεντι, ὀξύνεσθαι θέλει, κοιτίς, Προιτίς, φροντίς, οὖτις τὸ ζῶον παρ' Ἀλκμᾶνι.* Cf. Arcad. 35, 3.

147. [95.]

Steph. Byz.: *Πιτνοῦσσαι· νῆσοι διάφοροι, ἃς Πιτυώδεις καλεῖ Ἀλκμάν.* Cf. Eust. Il. 355, 45.

148.

Cram. An. Ox. I 343, 11: *Καὶ πλῆτρον τὸ πηδάλιον καὶ ὑποκοριστικῶς εἶπεν Ἀλκμὰν πλήθριον*, scr. *πληθρίον.* cf. Ammon. p. 109. Fortasse petitum ex carmine, in quo Ulixis errores descripsit, vid. fr. 28.

149. [107.]

Et. M. 663, 53: *Περίηρς, ἐκ τοῦ Περιήρης, ἆρον τὸ η Περίηρς· ταύτῃ ἐάν σοι προτεθῇ παρ' Ἀλκμᾶνι, ὅτι, κλῖνον αὐτό, μὴ κλίνῃς· οὐ γὰρ ἀκολουθεῖ ἡ κατάληξις, εἰ γένοιτο Περιήρους, πρὸς τὴν Περιήρης εὐθεῖαν. Περὶ παθῶν.* Lobeck Proleg. Path. 282 coniecit poetam *Περίηρ* scripsisse, ut *Περίηρς* a grammaticis sit profectum. Pertinet fort. ad Hymnum in Dioscuros, fr. 12 seq. nam pater Tyndari fuit.

150. [98.]

Hesych.: *Νηρεύς· θαλάσσιος δαίμων· Ἀλκμὰν καὶ Πόρκον ὀνομάζει.*

151. [44.]

Suid. v. *χθονία*· . . . *καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι δέ, ὅτε φησὶ* χθόνιον τέρας *ἐπὶ τῆς Ἔριδος, τινὲς ἀντὶ τοῦ στυγνὸν ἐδέξαντο, ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ μέγα, ἐπεὶ πρὸς αὐτὴν λέγει.*

152. [108.] 661

Suid. v. *ψιλεύς· ἐπ' ἄκρου χοροῦ ἱστάμενος· ὅθεν καὶ* φιλόψιλος *παρὰ Ἀλκμᾶνι, ἡ φιλοῦσα ἐπ' ἄκρου χοροῦ ἵστασθαι.* Cf. Phot. 654, 15.

153. [110.]

Schol. Hom. Il. μ 137: *ἴσως δὲ βεβαρυτόνηται, ἐπεὶ καὶ τὸ ναῦος ἐβαρύνετο, καὶ τὸ Τραῦος κύριον καὶ τὸ* ψαῦος *παρ' Ἀλκμᾶνι.*

Bekker An. II 855: *Ὁ ὑποκορισμὸς ὄνομά ἐστι μικρότητος ἐμφαντικὸν καὶ κόραις ἐοικός· λαμβάνεται δὲ ἕνεκεν τοῦ πρέποντος, ὡς παρ' Ἀλκμᾶνι· * * * κόραι γὰρ αἱ λέγουσαι.* Exemplum aliquod excidit, atque etiam nunc reliquiae huius poetae abundant deminutivis vocabulis. Ceterum cf. Cramer. An. Ox. IV 273, 12: *ἢ διὰ τὸ πρέπον, ὡς παρὰ Ἀλκμᾶνι εὕρομεν* (legebatur *ἔχοντι*, sed infra 329, 11 ubi eadem repetuntur *παραλκὰν εὕρομεν* extat) *τὰς παρθένους ὑποκοριστικαῖς χρωμένας λέξεσι· πρέπει γὰρ τοῦτο παρθένοις.* — *Alcmanis* fortasse nomen *Alcaeo* cessit (quae nomina a librariis saepius sunt permutata) vid. fr. Alcaei 115 et 144 — Nauck Alcmanis nomen restituendum censet apud Herodianum *π. μον. λέξ.* 9, 31: *Εὐρυπῶν· Ἀλκμάν· Οἶσι δ' Εὐρυπῶν*, ubi legitur *εὐρυπῶν ἀλκμοῖς ἦδε ῥυπῶν*, contra Lehrs edidit *Εὐρυπῶν· Λακεδαιμονίοις Εὐρυπωντίδαι.* Locus nondum persanatus. — Schol. Hippocrat. V 484 ed. Littré Alcmani tribuit versum: *ὡς καὶ Ἀλκμάν φησιν· ἐν μὲν ἀνθρώπῳ ὀργαὶ κεκριμέναι μυρίαι*, hoc est:

Ὀργαὶ μὲν ἀνθρώπων διακεκριμέναι μυρίαι.

at hic versus vel propter numerorum indolem Alcmani abiudicandus, recteque ab aliis Bacchylidi tribuitur, vid. Bacch. fr. 44.

V.

ARION.

– –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏑ ⏑͡⏑́ ⏑ – –
– –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑͡⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏓
×̱ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
– –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –
⏑͡⏑ (×) ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – ⏑ –́ – – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓

Arion. Aelian. Hist. An. XII 45: *Τὸ τῶν δελφίνων φῦλον ὡς εἰσι φιλῳδοί τε καὶ φίλαυλοι, τεκμηριῶσαι ἱκανὸς καὶ Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος, ἔκ τε τοῦ ἀγάλματος τοῦ ἐπὶ Ταινάρῳ, καὶ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ γραφέντος ἐπιγράμματος· ἔστι δὲ τὸ ἐπίγραμμα·*

Ἀθανάτων πομπαῖσιν Ἀρίονα, Κύκλονος υἱόν,
Ἐκ Σικελοῦ πελάγους σῶσεν ὄχημα τόδε.

Ὕμνον δὲ χαριστήριον τῷ Ποσειδῶνι καὶ μάρτυρα τῆς τῶν δελφίνων φιλομουσίας, οἱονεὶ καὶ τούτοις ζωάγρια ἐκτίνων, ὁ Ἀρίων ἔγραψε·

Ὕψιστε θεῶν,
πόντιε χρυσοτρίαινα Πόσειδον,
γαιάοχ', ἐγκύμον' ἀν' ἅλμαν· 663
βραγχίοις περὶ δὲ σὲ πλωτοί
θῆρες χορεύουσι κύκλῳ,
κούφοισι ποδῶν ῥίμμασιν
ἐλάφρ' ἀναπαλλόμενοι, σιμοί,
φριξαύχενες, ὠκύδρομοι σκύλακες, φιλόμουσοι
δελφῖνες, ἔναλα θρέμματα
κουρᾶν Νηρεΐδων θεᾶν,
ἃς ἐγείνατ' Ἀμφιτρίτα·
οἵ μ' εἰς Πέλοπος γᾶν ἐπὶ Ταιναρίαν
ἀκτὰν ἐπορεύσατε πλαζόμενον Σικελῷ ἐνὶ πόντῳ,
κυρτοῖσι νώτοις ὀχέοντες,
ἄλοκα Νηρεΐας πλακός

καὶ ἔστιν ὁ ὕμνος οὗτος· Ὕψιστε κτλ. *Arioni* carmen abiudicat Boeckh in Actis Acad. Berol. 1836, 74, antiquioris tamen poetae esse statuit, cf. Welcker Opusc. I 95. Mihi vero novicium omnino videtur carmen, quod ante Euripidis aetatem vix potuit componi. Neque tamen mala fraude haec ficta esse arbitror, sed videntur hi versus petiti esse ex dithyrambo sive nomo, in quo poeta nescio quis fabularem Arionis memoriam non tam dedita opera, quam per parecbasin illustraverat: quos versus Aelianus errabundus ad ipsum Arionem retulit. Etiam Lehrs (Populaere Aufsaetze p. 204) hoc carmen, quod Hermann (ad Aristot. Poet. p. 235) venustissimum esse censuit, antiquo poeta indignum iudicat, non solum quod nimis sit exile, verum etiam quod attica dialectus passim dorico sermone temperata insit: sed quod ab ipso Aeliano hos versus conditos esse suspicatur, omnino fallitur: nam huius carminis numeri prorsus abhorrent ab istius saeculi usu et consuetudine. — V. 1—7 ἀναπαλλόμενοι affert Tzetz. in Cram. An. Ox. III 352, 19. — V. 2. χρυσοτρίαινα Hermann ad Aristot. Poet. p. 235, legebatur χρυσοτρίαινε. — V. 3. γαιήοχ', ἐγκύμον' ἀν' ἅλμαν Hermann, sed iunxit cum sequentibus et v. 4 περὶ δ' ἢ σὲ scripsit: a et edd. γαιήοχ' ἐγκυμονάλμαν, b γαιήοχε κυμονάρχα (Vat. κυκοναλκ'), Tzetz. γαιήοχε ἐγκύμον ἁλμάς. Locus nondum restitutus, displicet non solum ἐγκύμον' ἀν' ἅλμαν tamquam epitheti loco prioribus adiectum, sed etiam βραγχίοις. Conveniret εὔκυκλον ἅρμ' ἐλαύνων ἄβροχον· περὶ δὲ κτλ. sed non possum divinare, quid olim fuerit scriptum. — V. 4. βραγχίοις Hermann, βράγχιοι Ael., βράγχια Tz. — V. 5. χορεύουσι bv et edd. vett. et Tz., χορεύουσ' ἐν rel. — V. 6. ῥίμμασιν, Tz. ῥιπάσμασι (B ῥιάσμμασιν.) — V. 7. σιμοί bv, vulgo σεισμοί, Hermann σεισμῷ. — V. 9. ἔναλα, ἐνάλια b, ἔναλ' ἀθύρματα Valckenaer. — V. 10. Νηρεΐδων ma, vulgo Νηρηΐδων. — V. 12. οἵ μ' εἰς, ἣν ἐς b. — γᾶν, τὰν abv. — V. 13. ἐπορεύσατε, ἐπορεύσατο bv, ἐπόρευσαν Brunck. — πλαζόμενον om. m, πλαζομένην v. — V. 14. ὀχέοντες Brunck, vulgo χορεύοντες, nisi malis ὀχεῦντες. — V. 15. Νηρεΐας, vulgo Νηρείας, mabc νηρ'ας.

τέμνοντες, ἀστιβῆ πόρον, φῶτες δόλιοι
ὥς μ' ἀφ' ἁλιπλόου γλαφυρᾶς νεώς
εἰς οἶδμ' ἁλιπορφύρου λίμνας ἔριψαν.

V. 16. *ἀστιβῆ*, *ἀστικῆ* m, *ἀστίβητον* bv. — *δόλιοι* bv, *δ' ἔλιοι* a et edd., *ἔλειοι* M. — V. 17. *μ' ἀφ'* Hermann, vulgo *με ἀπὸ*. — *ἁλιπλόου*, *ἁλιπλοῦ* a, *ἁλιπλούου* b. — V. 18. *ἁλιπορφύρου* Reiske, vulgo *ἁλιπόρφυρον*. — *ἔριψαν* Hermann, vulgo *ῥίψαν*.

VI.

SAPPHO.

De *Sapphus* et *Alcaei* reliquiis scripserunt inprimis *Seidler* in Museo Rhenano 1829 p. 154 seq. *ego* ibid. 1835 p. 209 seqq. *Ahrens* ibid. T. VI 216 seq. et 351 seqq. et in Mus. Rhen. Novo T. I p. 382 seqq. Adde de dial. Aeol. 241 seqq. et de Dial. Dor. 536 seqq. *Hermann* in Opusculis VI 102 seqq. — *Sapphus* carmina a grammaticis ita disposita fuerunt, ut novem libris comprehensa essent, et subinde librorum, unde petita sunt fragmenta, numerus indicatur. Iam secundum grammaticos liber I comprehendebat ea carmina, quae Sapphicis strophis composita fuerunt (vid. Marius Plot. 299. Schol. metr. Pind. Pyth. I. Tricha 69), neque adversatur fr. 115, quod solum ad hunc librum refertur. — Lib. II et III carmina systematica comprehendisse docet Hephaest. p. 111: *κοινὰ δέ, ὅσα ὑπὸ συστήματος μὲν καταμετρεῖται, αὐτὸ δὲ τὸ σύστημα ἔχει πληρούμενον· οἷά ἐστι τὰ ἐν τῷ δ ε υ τ έ ρ ῳ καὶ τ ρ ί τ ῳ Σαπφοῦς, ἐν οἷς καταμετρεῖται μὲν ὑπὸ διστιχίας, αὐτὴ δὲ ἡ διστιχία ὁμοία ἐστί.* confer ibid. p. 116: *Σύστημα δέ ἐστι μέτρων συναγωγή, ἤτοι δύο ἢ πλειόνων, ἢ ὁμοίων ἢ ἀνομοίων· ἀνομοίων μὲν ὡς τὰ ἐλεγεῖα, ἑξαμέτρου γάρ ἐστι πρὸς πεντάμετρον κοινωνία, καὶ οἱ ἐπῳδοί· τὸ δὲ ἐξ ὁμοίων, ὡς τὸ δ ε ύ τ ε ρ ο ν Σαπφοῦς, ὡς προϊόντες δείξομεν.* et deinde p. 117: *Κοινὰ δὲ συστηματικά, ἅπερ καὶ ὁ κατὰ στίχον γεγράφθαι φάσκων, ὑγιῶς ἂν λέγοι, καὶ ὁ κατὰ σύστημα· ὡς τὸ δ ε ύ τ ε ρ ο ν καὶ τ ρ ί τ ο ν Σαπφοῦς. Διὰ μὲν γὰρ τὸ ἐν τοῖς παλαιοῖς ἀντιγράφοις κατὰ δύο ὁρᾶν παραγεγραμμένον ἕκαστον ᾆσμα, καὶ ἔτι διὰ τὸ μηδὲν εὑρίσκεσθαι ἀριθμοῦ περιττοῦ, κατὰ συστήματα νομίζομεν αὐτὰ γεγράφθαι· πάλιν δὲ τῷ ὅμοιον ἑκάτερον εἶναι τῶν ἐν τῇ δυάδι στίχων, καὶ τῷ δύνασθαι τὴν ποιήτριαν κατὰ τύχην τινὰ ἀρτίου πάντα ἀριθμοῦ πεποιηκέναι, φαίη τις ἂν κατὰ στίχον αὐτὰ γεγράφθαι.* adde Tzetz. Cram. An. Par. III 63. Et liber II comprehendebat carmina ex Pentametris aeolicis composita, vid. Hephaest. p. 42: *τῶν δὲ ἀκαταλήκτων τὸ μὲν πεντάμετρον καλεῖται Σαπφικὸν τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον, ᾧ τὸ δ ε ύ τ ε ρ ο ν Σαπφοῦς ὅλον γέγραπται·*

⏓ ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓

ubi affert fr. 37, potestque ad eundem numerum referri fr. 25, at aperte refragantur fr. 50, quod versus glyconeis similes exhibet, fr. 67, quod choriambicos tetrametros ostendit (ut potius libro III inserendum foret), denique fr. 79, quod secundum grammaticorum doctrinam ex ionicis a maiore constare videtur. — Liber III constabat choriambicis tetrametris Sapphicis, vid. Hephaest. p. 60: *τὸ δὲ ἀκατάληκτον Σαπφικὸν ἑκκαιδεκασύλλαβον, ᾧ τὸ τ ρ ί τ ο ν ὅλον Σαπφοῦς γέγραπται.*

⏓ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓

Liber V secundum Atil. Fortunat. II p. 353: („*Maecenas atavis edite regibus* Asclepiadeon metrum vocatur ... ante illum usi Alcaeus ... et Sappho hoc integro usa est *in libro quinto*“) versibus Asclepiadeis constabat, sed non confirmant duo quae supersunt fragmenta, nam fr. 44 ad Glyconeos, fr. 89 ad Ionicos a minore videtur pertinere. Sed huic quidem libro in-

1. [1.] *)

Ποικιλόθρον', ἀθάνατ' Ἀφρόδιτα,
παῖ Δίος, δολόπλοκε, λίσσομαί σε
μή μ' ἄσαισι μήτ' ὀνίαισι δάμνα,
πότνια, θῦμον·
ἀλλὰ τυῖδ' ἔλθ', αἴποτα κατέρωτα
τᾶς ἔμας αὔδως αἴοισα πήλυι
ἔκλυες, πάτρος δὲ δόμον λίποισα
χρύσιον ἦλθες

serta fuisse etiam alius generis carmina dilucide testatur Atilius Fortunat. I 315, ubi de versu hendecasyllabo sive Phalaecio disserit: „Nam hic versus apud Sappho frequens est, cuius in quinto libro complures huius generis et continuati et dispersi leguntur." — In libro VII tetrametros antispasticos (qui potius iambici asynarteti sunt) fuisse colligunt ex Hephaestione 60, sed haec interpretatio parum probabilis, vide ad fr. 90. — Denique *Epithalamia*, quae variis admodum numeris constabant, peculiari libro comprehensa fuisse auctor est Servius Virg. Georg. I 31, vide fr. 105. Has difficultates ita licet solvere, ut statuamus etiam Sapphus carminum duas recensiones olim exstitisse: quarum altera ab Aristophane ut videtur profecta carmina magis ad argumenti aequabilitatem disposita exhibuerit, altera ab Aristarcho, ut coniicio, adornata eadem carmina secundum numerorum genera digesta comprehenderit, qua quidem editione metrici antiqui potissimum usi sunt.

Fr. 1. Dionys. de comp. verb. c. 23: *Ἐποποιῶν μὲν οὖν ἔγωγε μάλιστα νομίζω τουτονὶ τὸν χαρακτῆρα (τὸν γλαφυρὸν) ἐπεξεργάσασθαι Ἡσίοδον, μελοποιῶν δὲ Σαπφὼ καὶ μετὰ ταύτην Ἀνακρέοντά τε καὶ Σιμωνίδην· . . . ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῆς μελοποιοῦ· Ποικιλόθρον' κτλ. Ταύτης τῆς λέξεως ἡ εὐέπεια καὶ ἡ χάρις ἐν τῇ συνεπείᾳ καὶ λειότητι γέγονε τῶν ἁρμονιῶν.* Notae hae sunt: A — Aldina, C — cod. Colbertinus, D — Darmstadiensis, collatus a Werfero, G — Guelpherbytanus collatus a Schneidewino, M — Monacensis, collatus a Goellero, P — Parisinus, cuius collatio extat apud Ahrensium Dial. Dor. 540, non diversus a Regio 1, quem Hudson adhibuit. — V. 1. *ποικιλόθρον'* bis exhibet Hephaest. 78 (ubi S *ποικιλόφρων*), *ποικιλόθρον* AP, *ποικιλόφρον* M, *ποικιλόφρων* D. — *Ἀφρόδιτα* Ahrens, vulgo *Ἀφροδίτα*, PC *Ἀφροδίταν*. — V. 2. *λίσσομαι*, D *λίσομαι*. — V. 3. *ἄσαισι* P Schol. Heph. 64, *ἄσσαισι* A, *ἄταισι* M ut olim legebatur, hinc M. Schmidt *μὴ μάταισι* coll. Hesych. *μάταισι· ταῖς ματαιότησιν*. — *ὀνίαισι* P, vulgo *ἀνίαισι* (Turneb. E Schol. Heph. *ἄσαις ἀμηδονίαισι*, qui scholiasta cum iterat *μὴ δ' ἠνίαισιν*). — V. 5. *τυῖδ'* Hephaest. 78 et Priscian. I 37, ap. Dionys. *τύδ'* (D *τὺ δελφὲ*). — *αἴ ποτα κατέρωτα*, Heph. *αἴ ποτε κατέρωτα*, (sed C *ποτα*), cf. Hesych.: *κατέροτα· καὶ ἄλλοτε*, ap. Dion. A *ἐλθέ που κατ' ἔρωτα*, M *ἔλφέ πόκα τ' ἔρ.*, D *δελφὲ πόκα τ' ἔρ.*, CP *ἐλθεποκα κατ' ἔρ.* Prisciani sordes nolui adscribere. — V. 6. *τᾶς ἔμας*, *τὰς ἐμὰς* AMD. — *αὔδως*, *αὐδῶς* P, *αὐδὰς* MD, *αἰδῶς* AC, vulgo *αὐδᾶς*. *κλήδως* Ahrens. — *αἴοισα πήλυι* scripsi, legebatur *αἴοις ἀπόλυ* (A *ἀπόλας*, M *ἀπόλ*, G *ἀντοις· ἀπώλυ.*), I. Vossius *αἴοισα πολλὺ* (Baxter *πόλλας*), Hermann *αἴοισα· πολλὰ δ' ἔκλυες*, M. Schmidt *ἀνίοισα πώλῳ*. — V. 7. *λίποισα*, A(P) *λιποῖσα*, vulgo *λιποῦσα*. — V. 8. *χρύσιον* Schneidewin, libri *χρύσειον*, vulgo *χρύσεον*.

*) Numeri adiecti sunt editionis Neuianae.

ἄρμ᾽ ὐποζεύξαισα· κάλοι δέ σ᾽ ἆγον
ὤκεες στροῦθοι περὶ γᾶς μελαίνας
πύκνα δινεῦντες πτέρ᾽ ἀπ᾽ ὠράνω αἴθε-
ρος διὰ μέσσω.
αἶψα δ᾽ ἐξίκοντο· τὺ δ᾽, ὦ μάκαιρα,
μειδιάσαισ᾽ ἀθανάτῳ προσώπῳ,
ἤρε᾽, ὄττι δηὖτε πέπονθα κὄττι
δηὖτε κάλημι, 666
κὄττ᾽ ἔμῳ μάλιστα θέλω γένεσθαι

V. 9. ἄρμ᾽ ὐποζεύξαισα scripsi, non ἅρμ᾽ ὑποζεύξαισα. Psilosin in Sapphus et Alcaei reliquiis ubique revocavi, non solum grammaticorum consensum (adde etiam Apollon. de pron. 263 C: πῶς δὲ οὐχὶ γελοίως Αἰολικὸν εἰρήσεται τὸ ἱερώνυμος καὶ ἔτι τὸ ὁμώνυμος δασυνόμενα;) sed etiam Balbillae epigrammatum fidem secutus: sane aliquot loci Sapphus et Alcaei refragari videbantur, sed ex his complures nunc librorum auctoritate emendati sunt, quo minus dubitavi ad eundem modum reliquos corrigere, velut Sapphus fr. 52 ἔρχεθ᾽ ὦρα et καθεύδω, fr. 54 ποθ᾽ ὧδ᾽ (ubi varia scriptura οὐδ᾽ testificatur ὠδ᾽ olim scriptum fuisse), fr. 68 οὔτε τότ᾽ οὔθ᾽ ὕστερον, cuius loci restitutio omnino incerta, fr. 93 ἐφίκεσθαι. Alcaei fr. 15 καθύπερθεν et πρώτισθ᾽ ὐπὸ (ubi libri partim πρώτιστα), fr. 62 ἐδέξανθ᾽ ἄγναι (quod corrigendum esse docet fr. 55), denique fr. adespot. 61 ἐφόρεις. Intactum reliqui Alc. fr. 39 καθέταν, quod quomodo sit corrigendum prorsus incertum. Fatendum sane psilosin passim ambiguitate laborare, velut Alc. fr. 75 εἶς i. e. εἷς, et multo magis Sapphus fr. 85 Κλᾶϊς ἀγαπάτα i. e. ἀ ἀγαπάτα, quare veterum grammaticorum more ibi syllabam productam notavi. At recentiores Aeolenses haud aspernati sunt spiritum asperum, id quod tituli docent, etiam Lesbii, in quibus est καθόδος alia; neque mirum, nam tempore vergente Aeolica quoque dialectus propius accessit ad communem sermonis consuetudinem. Ahrens Aeolicam psilosin arctioribus finibus circumscribendam censuit, sed quae sollerter excogitavit, infirma sunt. — ὐποζεύξαισα Neue, Ahrens ὐπαζεύξαισα, legebatur ὑποζεύξασα. — ἆγον, AD ἄγον, P ἄγων. Verba κάλοι . . . στροῦθοι affert Herodian. π. μον. λέξ. 42, 17. Respicit Athen. IX 391 E. cf. Hesych.: ὠκέες στρουθοί, ταχεῖς, εὐπρεπεῖς, κοῦφοι. Ceterum Blomfield coni. ὠκέα. — V. 10. περὶ γᾶς MDP, πτέριγας A, πτέρυγας Ursinus, quod olim probavi, ita ut v. 11 scriberem δινεύοντες eiecto vocabulo πτέρα, quod iam Ursinus delevit, Hermann πτέρυγος, postea πτέρυγας et περάτων ἀπ᾽ αἰθέρος. Apogr. Vict. περὶ γαρ μέλαιναν. Hartung ποτὶ γᾶς vel πεδὰ γᾶν μέλαιναν. — V. 11. δινεῦντες DM, δινῆντες PC, δινῦντες G ut vulgo. — πτέρ᾽, P πτέρα. — ὠράνω αἰθέρος διὰ μέσσω, APG ὠρανῶ· θέρος δ᾽ ἀμεσπω (A ἄμες πω), C ὠρανῶ· θέρος (de ultimis non constat), D (ἀπ)ωρανώθερος διὰ μέσω, M οὐρανὼ αἰθέρος διὰ μέσω. Ahrens coni. πύκνα δίννοντες (idem antea δίνεντες) πτέρ᾽ ἀπ᾽ ὠράνω θ᾽ ἔδος πεδὰ Λέσβω αἶψ᾽ ἄρ᾽ ἐξίκοντο. Hartung πτέρα πόρφυρ᾽, αἴθερος δ. μ. — V. 13. αἶψα δ᾽ MD et Vict. apogr., αἶψ᾽ ἄλλ᾽ PA, vulgata ante Hudsonum αἶψα δ᾽ ἄρ᾽. — ἐξίκοντο, M ἐξήκοντο, D ἐξήκοντος. — μάκαιρα, P μάκειρα. — V. 14. μειδιάσαισ᾽ Neue, vulgo μειδιάσασ᾽. — V. 15. δηὖτε Hermann, δ᾽ ἦυ το P, δ᾽ ἦν τὸ ceteri. — κὄττι, M κὤτι, D κὤτι κα, Sylburg κὤττι. — V. 16. δηὖτε Hermann, δ᾽ ηυτε P, διήν τε C, δ᾽ ἦν τε G, δεῦρο MD. — κέλημι M, καλημμι APC, κάλλημην D. — V. 17. κὄττ᾽ P, κὄττι G, κὤτι γ᾽ MD, κὤττι Schneidewin, fort. κὄττι μοι. — γένεσθαι, DM γενέσθω.

μαινόλᾳ θύμῳ· τίνα δηὖτε Πείθω
μαῖς ἄγην ἐς σὰν φιλότατα, τίς σ', ὦ
Ψάπφ', ἀδικήει;
καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει,
αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει,
αἰ δὲ μὴ φίλει, ταχέως φιλήσει
κωὐκ ἐθέλοισα.
ἔλθε μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον

V. 18 seq. τίνα δηὖτε Πείθω μαῖς ἄγην ἐς σὰν Seidler, nisi quod λαῖς scripsit, P τιναθ' ἐντεπείθωμαι (correctum in και vel βαι) σαγηνέσσαν, DM τίνα δ' ἠῦτε (M ηῦτε) πειθὼ (M πειθῶ) καὶ σαγήνεσσαν, A τίνα δ' εὖτε πείθωμαι σαγηνεύσαν, vulgo τίνα δ' εὖτε πύθωμαι σαγηνεῦσαι (φιλότητος σ', ὦ Σαπφώ, δίκην) ex manifesta interpolatione. Ego conieci τίνα δηὖτ' ἀπείθην (vel ἐπεύθω) μαῖς ἄγην ἐς σάν, Hermann τίνα δηὖτε πείθω καὶ σαγηνάεσσαν φιλότατα, Ahrens τίνα δηὖτε πείθω μὴ σάλην (i. e. ἀσαλεῖν, ἀφροντιστεῖν vid. Hesych.) εἰς σὰν φιλότατα, Hartung Seidlerum sequitur, sed ἄπυιθεν (i. e. ἄπωθεν) requirit. — σ' om. D. — V. 20. Ψάπφ' ἀδικήει Gaisford, cf. Et. M. 485, 41: οἱ Αἰολεῖς τὰ τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ ῆ προφέρουσιν, ἀδικήω, ὦφά τ' ἀδικήη (D ὦψαφ', M ὦψα δαδικήν), eadem Et. Gud. 294, 39 ubi ὄψαθ' ἀδικίη. Apud Dion. P τις σωψαπφα δίκη, MD σαπφὼ δίκη, A Ψαπφαδίκη, Ursinus et Stephanus Σαπφοῖ, ἀδικεῖ. Scripturam Ψάπφ' hoc loco librorum auctoritas tuetur, in epigrammate Anthol. Pal. IX 191 versus lex flagitat Ἤριννα Ψαπφοῦς, ubi Σαπφοῦς vulgo legitur, quod etiam Schneidewin correxit. — V. 21. αἰ, GP εἰ, D εἰ. — φεύγει, G φεύγεις, D φάγοι. — V. 22. αἰ, D οἰ. — δέκετ', P δέ κετ' D δέ τ'. — ἀλλά, ἄλλα PD. — V. 23. αἰ, D αἰ. — V. 24. κωὐκ ἐθέλοισα scripsi, nam de *puellae* amore agitur, minus recte Blomfield κωὐκ ἐθέλοισαν, PC κὠυκ (C κ' ωϋκ') ἐθέλοις, D κω ἐἰ (εἰαις) καὶ θέλεις, M κῶτ' εἰ καὶ θέλεις, G ἠώ ϋ καὶ ἐθέλοις, A κὠϋκ ἐθέλοι. Welcker (Mus. Rhen. XI 226 seq.) contendit omnino κωὐκ ἐθέλοισαν scribendum esse, quod etiam Schneidewin probavit, non rationibus usus, sed exemplis minime idoneis: neque enim aptum huic loco οὐκ ἐθέλοισαν, nam amor, quem iam non expetebat Sappho, molestus multo magis, quam gratus erat futurus. Iam si οὐκ ἐθέλοισαν scripseris, omnino ambiguum, utrum viri an puellae amorem Sappho expetiverit. Welcker non dubitavit ad viri desiderium hoc carmen referre, non recte, si quid video: omnino enim Sappho a virorum amoribus abhorrebat: Alcaei quidem desiderio obtemperare noluit: Phaonis pulchritudinem unum alterumve carmen videtur illustravisse, inde ortae fabulae de Sapphus impotente amore. At eadem mulierum amicitias ardentissimo desiderio expetebat, atque hoc ipsum carmen planissime arguit id quod Horatius dicit Carm. II 13, 24, ubi Sapphonis ingenium descripsit, *Aeoliis fidibus querentem Sappho puellis de popularibus.* Atque ob id ipsum grammatici hoc carmen primo loco posuerunt, nam ex Hephaestione colligo primi libri primam odam fuisse. Denique si quis accuratius huius carminis indolem examinaverit, animadvertet, Sapphonem hic ut alias lusisse et poetarum more ingenio indulgentem fictas res exaggerasse, cum carmen II, quod ad mulierem referendum esse manifestum est, ardentissimum desiderium prodat. Itaque etiam nunc tueor, quod olim commendavi, κωὐκ ἐθέλοισα. — V. 25. ἔλθε, ἐλθή D. — χαλεπᾶν, APC χαλεπάν, et AP μέριμναν. Accentus hic et similibus locis num Aeolici sermonis consuetudini conveniat valde dubito: equidem credo Aeolenses hic quoque accentu retracto χαλέπαν μερίμναν pronuntiavisse, et Κυλίχναν ἀπὸ Τηΐαν Alc. fr. 43, ut

ἐκ μεριμνᾶν, ὄσσα δέ μοι τέλεσσαι
θῦμος ἰμέρρει, τέλεσον· σὺ δ' αὔτα
σύμμαχος ἔσσο.

2. [2.]

Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θέοισιν

vel librorum pars exhibet, quemadmodum *Ποσείδαν* et *Ποτίδαν* dixerunt: nihil tamen novavi, pariterque *Ἑρμᾶς* Sapph. fr. 51 toleravi, ubi *Ἔρμας* potius exspectaveram. Sed quod nunc scribi solet *ἀμμέων* et *ὐμμέων* (Sapph. fr. 32. Alc. fr. 88 et 96), cuius loco Aeolenses etiam *ἄμμων* dicebant (vid. Apollon. de pron. 381 A: *ὡς τὴν ἁμὲς Δωρικὴν καὶ ἔτι τὴν ἄμμες Αἰολικὴν ὁμοίως ταῖς εἰς ες ληγούσαις εὐθείας ἰσοσύλλαβον ἔχειν γενικήν· ἁμῶν γὰρ καὶ ἄμμων*), id *ἄμμεων* et *ὔμμεων* scribere non dubitavi: nam littera ϝ semimuta nimis est debilis, quam quae hunc tenorem impediat, quemadmodum etiam Iones *Ἀλεύεω*, *Ὀρέστεω*, Attici *Μενέλεως*, *ἀνώγεων* dixerunt. Atque etiam apud Homerum passim veteres non tantum *ἧμων* et *ὗμων* sed etiam *ὕμεων* scribebant: v. schol. Il. *Ο* 499: *τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν*. Debebam fortasse eodem pacto etiam *ἄλγεων* (Alc. fr. 95) corrigere ubi *ἀλγέων* scribi solet, sed anceps haereo. Item *οὐδείς* et *οὐδέν* (Alc. fr. 50 et 76) non mutavi. Ac vel quae grammatici praecipiunt, dubitationi sunt obnoxia, velut quod dicunt Aeolenses *αὔταρ* et *ἄταρ* ut vulgus protulisse, quos secutus sum Sapph. fr. 73, non omni ex parte certum: nam fuerunt, qui vel apud Homerum *αὖταρ* scribendum censerent, velut grammaticus Et. M. 172, 30 et Ptolemaeus (Apollon. de coni. 508, 6), neque ratione caret, si diverso accentu in Homericis carminibus *αὖταρ* et *ἀτὰρ* scribatur. — V. 26. *ὄσσα* et *τέλεσσαι*, libri *ὅσα* et *τελέσαι*, sed deinde P *τέλεσσον*. — V. 27. *ἰμέρρει*, A *ἱμέρει*, P *ἰμέρει*, D *ἱμέρα*. — *σὺ δ' αὔτα*, DM *σὺ δ' αὐτᾶ*, conieci *σὺ δηὖτε* (*δαὖτε*), Ahrens *σὺ δ' αὔτᾳ*, (i. e. *σαυτῇ*). — V. 28. *ἔσσο*, vulgo *ἔσο*, om. AP, Ahrens coni. *ἔσθι* (i. e. *ἴσθι*).

Fr. 2. Longinus de Subl. c. 10: *Οἷον ἡ Σαπφὼ τὰ συμβαίνοντα ταῖς ἐρωτικαῖς μανίαις παθήματα ἐκ τῶν παρεπομένων καὶ ἐκ τῆς ἀληθείας αὐτῆς ἑκάστοτε λαμβάνει. Ποῦ δὲ τὴν ἀρετὴν ἀποδείκνυται; ὅτε τὰ ἄκρα αὐτῶν καὶ ὑπερτεταμένα δεινὴ καὶ ἐκλέξαι καὶ εἰς ἄλληλα συνδῆσαι. Φαίνεται κτλ. . . . φαίνομαι Ἀλλὰ πᾶν τολματὸν ἐπεὶ πένητα. Οὐ θαυμάζεις ὡς ὑπ' αὐτὸ τὴν ψυχήν, τὸ σῶμα, τὰς ἀκοάς, τὴν γλῶσσαν, τὰς ὄψεις, τὴν χρόαν, πάνθ' ὡς ἀλλότρια διοιχόμενα ἐπιζητεῖ καὶ καθ' ὑπεναντιώσεις ἅμα ψύχεται, καίεται, ἀλογιστεῖ, φρονεῖ; ἢ γὰρ φοβεῖται ἢ παρ' ὀλίγον τέθνηκεν* (Hermann *φρονεῖ, φοβεῖται, παρ' ὀλίγον τέθνηκεν*, contra Heller *ἢ γὰρ φοβεῖται, μὴ παρ' ὀλίγον τεθνήκῃ*), *ἵνα μὴ ἕν τι περὶ αὐτὴν πάθος φαίνηται, παθῶν δὲ σύνοδος*. Idem carmen respicit Plut. Erot. c. 18: *Αὕτη δὲ (ἡ Σαπφὼ) ἀληθῶς μεμιγμένα πυρὶ φθέγγεται καὶ διὰ τῶν μελῶν ἀναφέρει τὴν ἀπὸ τῆς καρδίας θερμότητα, Μούσαις εὐφώνοις ἰωμένη τὸν ἔρωτα, κατὰ Φιλόξενον.* — *ἡ καλὴ Σαπφὼ λέγει, τῆς ἐρωμένης ἐπιφανείσης τήν τε φωνὴν ἴσχεσθαι καὶ φλέγεσθαι τὸ σῶμα καὶ καταλαμβάνειν ὠχρότητα καὶ πλάνον αὐτὴν καὶ ἴλιγγον. Λεχθέντων οὖν ὑπὸ τοῦ Δαφναίου τῶν μελῶν ἐκείνων ὡς* . . . . Excidit hic Sapphus locus inde a v. 7. Disputavit de hoc carmine Heller in Philol. XI 431 seqq. — V. 1. *κῆνος* Apoll. de Pron. 335 A: *Αἰολεῖς κῆνος· φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖς* (ita cod.) *ἔ. ὤ.* v. ap. Long. ut videtur *κεῖνος*, sed non recte voluerunt ex eodem Apoll. 366 A: *Αἰολεῖς σὺν τῷ ϝ· φαίνεται ϝοι κῆνος*, *Σαπφώ*, *ϝοι* restituere, alius enim ille Sapphus est versus, cf. Catull., qui carm. LI haec vertit: *Ille mi par esse Deo videtur.*

ἔμμεν ὤνηρ, ὅστις ἐναντίος τοι 667
ἰζάνει, καὶ πλασίον ἆδυ φωνεύ-
σας ὑπακούει
καὶ γελαίσας ἰμερόεν, τό μοι μάν
καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν·
ὡς γὰρ εὔιδον βροχέως σε, φώνας
οὐδὲν ἔτ' εἴκει·
ἀλλὰ καμ μὲν γλῶσσα ἔαγε, λέπτον δ'
αὔτικα χρῷ πῦρ ὑπαδεδρόμακεν,
ὀππάτεσσι δ' οὐδὲν ὄρημ', ἐπιρρόμ-
βεισι δ' ἄκουαι.
ἀ δέ μ' ἴδρως κακχέεται, τρόμος δὲ

V. 2. ἔμμεν, Ahrens ἔμμεν'. — ὅστις, Blomfield ὅττις. — ἐναντίος codd., ἐναντίον vulgo. Ceterum cod. Par. ἐμμένων ἥροστις ἐναντιὸς τοιζάνει, Ambr. El. Laur. Vat. 2 3 ἐμμένων (Vat. 2 3 ἐμμένον) ἥρως τις ἐναντίος τοι. — V. 3. ἰζάνει Vat. 2, vulgo ἰζάνει, Blomfield ἰσδάνει. — πλασίον, Par. Ambr. Vat. 2 3 πλησίον, Laur. πλησίων. — ἆδυ φωνεύσας, vulgo ἀδυφωνεύσας, Neue ἆδυ φωνείσας, Vat. 2 ἀδὺ φώνου σαῖς, Vat. 3 ἀδύφων. σαῖς, Laur. Par. Ambr. ἀδύφων· σαις, Robortelli ἀδυφωνούσας, unde vulgo ἀδυφωνεύσας. — V. 5. γελαίσας Buttmann et Neue, vulgo γελώσας, sed Vat. 2 3 Par. Laur. γελαῖς, Ambr. El. γελᾶς· δή, Doederlein coni. καὶ γελᾶϊς. — μοι μάν Hartung, vulgo μοι μάν (ἐμάν), Vat. 2 3 Par. Laur. μὴ ἐμάν, Stephanus μοι τάν, Ahrens δὴ ἔμαν, Hermann μ' ἄμμαν. — V. 6. ἐπτόασεν, Laur. a m. sec. ἐποπτόασεν, Vat. 2 utrumque, Robortelli ἐπεπτόασεν. — V. 7. ὡς γὰρ εὔιδον βροχέως σε, φώνας scripsi, libri ὡς γὰρ σ' ἴδω (Vat. 2 3 εἴδω, El. ἰδῶ) βρόχεώς με (βροχέως με Laur. Ambr.) φωνάς (Laur. Ambr. φώνας), Seidler ὡς γὰρ εἰσίδω βροχέως σε φωνᾶς, Hermann ὡς ἴδω γάρ σε βρόχε', ὥς με φωνᾶς, Ahrens ὥς σε γὰρ Ϝίδω, βροχέως με φώνας. Hartung ὡς γὰρ εἶδόν σ', ἐκ βροχίοιο (quod interpretatur *e faucibus*). Heller ὡς γὰρ ἐσϜίδω, βροχέας. — V. 8. εἴκει, El. (Laur.) ἥκει, Toup ἵκει. — V. 9. καμ, Vat. 2 3 Par. Laur. κἄν. — μὲν γλῶσσα, Vat. 2 Laur. με γλῶσσαν. — ἔαγε, hiatum ut tollerent, correxerunt Ϝέαγε, quod potius ϜέϜαγε scribendum, quod etiam Christ requirit, ego proposui γλῶσσ' ἔϋαγε, nam in medio vocabulo melius quam in primore servatur littera Aeolica, ut εὐάλωκα et εὐέθωκεν testificantur, atque ita apud Hesiod. Op. 534 οὔτ' ἐπὶ νῶτ' εὔαγε (nisi νῶτα ϜέϜαγε malis) non νῶτα ἔαγε scribendum: diaeresin autem tuentur αὐτμή et ἀϋτμήν. Longe aliam lectionem praebet Plut. de profect. in virt. c. 10. γλῶσσ' ἔαγ', ἀν δὲ λέπτον, sed displicet penultima insolenter correpta. — V. 10. χρῷ scripsi, legebatur χρῶ, Ahrens χρῶν. — ὑπαδεδρόμακεν Par., Vat. 2 3 Laur. ὑπεδεδρόμακεν, vulgo ὑποδεδρ. — V. 11. ὀππάτεσσι (vel ὀππάτεσσιν) libri, Robortelli ὀμμάτεσσιν. — ὄρημ', ἐπιρρόμβεισι, P ὁρηῖ μὴ ἐπιρόμβεῖσι, Vat. 2 3 ὁρῆμ' (ορῆμ') ἡ ἐπιρομβεῖσι, Laur. ορῆμ' ἡ ἐπιρόμβεισι, vulgo ἐπιρρομβεῦσι, Manutius ὅρημι· βομβεῦσιν δ' ἀκοαί μοι. Ego conieci ἐπιβρόμεισι, Heller ἐπιρροίσδεισι. — V. 12. ἄκουαι Laur., PVat. 2 3 ἄκουε. — V. 13. ἀ δέ μ' ἴδρως κακχέεται scripsi, nisi malis ἀ δὲ Ϝίδρως, legebatur καδ δ' ἰδρὼς ψυχρὸς χέεται, Vat. 2 ἐκ δε μ' ἰδρῶς ψυχρὸς κα,κχέεται, Vat. 3 ἔκαδε μ' ἰδρὼς ψ. κ., Par. ἔκαδε μ' ἰδρῶς ψ. κ. Schneidewin coniecit κἄνθεμ' ἰδρῶς (vel ἐκ δὲ Ϝίδρως) κακχέεται, Hermann καδ δὲ Ϝίδρως κακχέεται. Conf. Cram.

πᾶσαν ἄγρει, χλωροτέρα δὲ ποίας 668
ἔμμι, τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεύης
φαίνομαι (ἄλλα).
ἀλλὰ πὰν τόλματον, [ἐπεὶ καὶ πένητα].

3. [3. 106.]

Ἄστερες μὲν ἀμφὶ κάλαν σελάνναν
ἂψ ἀποκρύπτοισι φάεννον εἶδος,
ὅπποτα πλήθοισα μάλιστα λάμπῃ
γᾶν . . .
. . . . ἀργυρία.

An. Ox. I 208, 13: Ἰ*ΔΡΩΣ*· τοῦτο παρ' Αἰολεῦσι θηλυκῶς λέγεται. ἀναδέχεται κλίσιν ἀκόλουθον θηλυκῷ γένει· Ἄδεμ' ἴδρως κακὸς χέεται, ὅμοιον τῷ ἠώς· εἶτα ἡ γενικὴ ἴδρῶς. Adde Schol. Hom. Il. χ 2. Et ψυχρὸς iam Spengel delevit. Resp. haec Plut. vit. Demetr. c. 38: Τῆς δὲ Στρατονίκης καὶ καθ' ἑαυτὴν καὶ μετὰ τοῦ Σελεύκου φοιτώσης πολλάκις ἐγίνετο τὰ τῆς Σαπφοῦς ἐκεῖνα περὶ αὐτὸν πάντα· φωνῆς ἐπίσχεσις ἐρύθημα πυρῶδες, ὄψεων ὑποδείξεις (Toll coni. ὑπολείψεις), ἱδρῶτες ὀξεῖς, ἀταξία καὶ θόρυβος ἐν τοῖς σφυγμοῖς, τέλος δὲ τῆς ψυχῆς κατὰ κράτος ἡττωμένης, ἀπορία καὶ θάμβος καὶ ὠχρίασις. Cf. de profect. in virtut. c. 10: τὰ Σαπφικὰ ταυτὶ παρέπεται, κατὰ μὲν γλῶσσ' ἔαγ' ἂν δὲ λ. αὐ. χρῶ πῦρ ὑποδέδρομε (l. ὑποδεδρόμηκε) καὶ ἀθόρυβον δὲ ὄψιν καὶ πρᾶον ὄμμα, φθεγγομένου δ' ἀκοῦσαι ποθήσειας. — V. 14. πᾶσαν ἄγρει, Vat. 2 3 πᾶσα, ν' ἀγρεῖ, Par. πᾶσ' ἀναγρεῖ, Ahrens παῖσαν corrigit. — V. 15. 'πιδεύης Hermann, antea 'πιδεύην scripsi cum Ahrensio, πιδεύειν Vat. 2, πιδεύσην Ambr. Par., πιδευκην Vat. 3 Laur. Heller τεθνάκην δ' ὀλίγω ˝τι δεῖν καὶ φαίνομαι ἄλλα, quod interpretatur ἐτεθνήκειν δ' ὀλίγου ἔτι δεῖν καὶ φαίνομαι ἄλλη ἢ οἵα ἦν. — V. 16. ἄλλα, i. e. ἠλεὴ (*demens*) adieci, Manutius ἄπνους, Hermann Ἀτθί, Hartung ἄλυι, quod ἄλῃ interpretatur, metro adversante. — V. 17. πὰν τόλματον, P παντόλματον, vulgo πᾶν τολματόν. Quae sequuntur ἐπεὶ καὶ (hoc codd., ut videtur omnes, praet. cod. Spengelii, om. Robortelli) πένητα uncis inclusi, nam videntur haec ad Longini orationem pertinere. fort. Ἀλλὰ πὰν τόλματον, ἐπεῖπεν· εἶτα (vel κᾆτα) οὐ θαυμάζεις (codd. θαυμάζοις vel θαυμαζοὶς) κτλ. Antea conieceram versu 16 integrum carmen absolvi, ut deinde sit scribendum πᾶν τὸ ᾀσμάτιον ἐπεῖπον· εἶτα οὐ θαυμ., similiter Ahrens πᾶν τὸ ᾀσμάτιον ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἢ γὰρ οὔ; θαυμάζεις κτλ. Hermann vero coni. φαίνομαι οὐδέν, ἀλλὰ παντόλματον ἀπεῖπεν ἦτορ, Heller πᾶν δὲ τολματέον ἐπὶ τἀγαπάτᾳ.

Fr. 3. Eust. Il. 729, 20: Ἰστέον ὅτι ἐν τῷ φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην οὐ τὴν πλησιφαῆ νοητέον καὶ πληροσέληνον· ἐν αὐτῇ γὰρ ἀμαυρά εἰσι τὰ ἄστρα ὡς ὑπεραυγαζόμενα, καθὰ καὶ ἡ Σαπφώ που φησίν· Ἀστέρες . . . λάμπῃ γᾶν. Eadem Cram. An. Par. III 233, 31. — V. 1. σελάνναν, legebatur σελάναν, vide ad fr. 52, 1. — V. 2. ἂψ, fort. αἶψ'. — ἀποκρύπτοισι Scaliger, vulgo ἀποκρύπτουσι, Ahrens ἀπυκρύπτοισι. — φάεννον Scaliger, vulgo φαεινόν. — εἶδος, An. ἦθος. — V. 3. ὅπποτα Ahrens, nisi forte antiquior forma fuit ὅπποταν, vid. H. Weber de dorica particula ΚΑ p. 21, Blomfield scripsit ὁππότ' ἂν, Neue ὁππότ' ἂν, apud Eust. est ὁπότ' ἂν, An. ὁπόταν. — πλήθοισα, An. πλήθησι. — μάλιστα, coniicio κάλιστα, ac sic etiam Ahrens. — V. 4. ἀργυρία adiecit Blomfield ex Iulian. Epp. XIX: Σαπφὼ ἡ καλὴ τὴν σελήνην

4. [4.] 669

'Αμφὶ δὲ [ὕδωρ] ψῦχρον κελάδει δι' ὕσδων
μαλίνων, αἰθυσσομένων δὲ φύλλων
κῶμα καταρρεῖ.

5. [5.]

. . . . Ἔλθε Κύπρι

ἀργυρέαν φησὶ καὶ διὰ τοῦτο τῶν ἄλλων ἀστέρων ἀποκρύπτειν τὴν ὄψιν, sed non recte ἀργυρέα γᾶν scripsit, quod ferri nequit, itaque olim αὔγαν pro γᾶν correxi. Sed ἀργυρέα αὔγαν quamvis coalescere potuerit, non tamen ἀργυρία, qua forma Sapphonem usam esse consentaneum est. Probabiliter Neue suspicatur γᾶν ἐπὶ πᾶσαν ἀργυρέα legendum, nisi quod praeterea alia omissa sunt, nam ἀργυρία mediam sedem occupare debebat. Ahrens Ἄστερες δι' ἀργυρίαν σελάναν.

Fr. 4. Hermog. Walz. Rhet. III 315: Καὶ τὰς μὲν οὐκ αἰσχρὰς ἡδονὰς ἔστιν ἁπλῶς ἐκφράζειν, οἷον κάλλος χωρίου καὶ φυτείας διαφόρους καὶ ῥευμάτων ποικιλίαν καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ταῦτα γὰρ καὶ τῇ ὄψει προσβάλλει ἡδονὴν ὁρώμενα καὶ τῇ ἀκοῇ, ὅτε ἐξαγγέλλοι τις. Ὥσπερ ἡ Σαπφώ· Ἀμφὶ δὲ ὕδωρ ψυχρὸν κ. δι' ὄσδων (sic Vind. Port., ἢ κλάδων marg. Vict.) μ. καὶ αἰθ. (Vind. supra ἢ κινουμένων) δὲ φ. κῶμα (Vind. supra ἢ ὕπνος, Par. ἐν ἄλλοις οὐκ ἔστι τὸ κῶμα) καταρρεῖ. καὶ ὅσα πρὸ τούτων γε καὶ μετὰ ταῦτα εἴρηται. In Schol. ib. VII 883: Ἀμφὶ δὲ ὕδωρ ψ. κ. δι' ὄσδων μαλίνων. sed Schol. V 534 recte ὕσδων et sic Et. Vindob. Cod. CCV f. 109: ὕσδος ὁ ὄζος παρ' Αἰολεῦσιν· οὗτοι γὰρ τρέπουσι τὸ ο εἰς υ καὶ τὸ ζ διαλύουσιν εἰς τὸ σ καὶ δ. ὡς παρὰ Σαπφοῖ· ἀμφὶ δὲ ὕδωρ ψυχρὸν κελαδεῖ δι' ὕσδων μαλίνων. — V. 1. ὕδωρ cancellis sepsi, quippe quod sit ex interpretatione additum, auctore Neuio. Antea conieceram ἀμφὶ δ' ὕδωρ ἱερὸν (vel ἴψοθεν) ψῦχρον. Sed sive de aqua, sive potius de aura circa fontem per frondes leniter spirante sermo fuit, certum est Nympharum hortos describi, cf. Demetr. Eloc. CXXXII: Εἰσὶν αἱ μὲν ἐν τοῖς πράγμασι χάριτες, οἷον Νυμφαῖοι κῆποι, ὑμέναιοι, ἔρωτες, ὅλη ἡ Σαπφοῦς ποίησις. Hom. Od. ρ 209: Ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὑδατοτρεφέων ἦν ἄλσος Πάντοσε κυκλοτερές, κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέεν ὕδωρ Ὑψόθεν ἐκ πέτρης, βωμὸς δ' ἐφύπερθε τέτυκτο Νυμφάων. Theocr. VII 135: Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο Αἴγειροι πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδε. Respicit haud dubie Ovid. Heroid. XV 157: „Est nitidus vitroque magis perlucidus omni Fons sacer: hunc multi numen habere putant. Quem supra ramos expandit aquatica lotos, Una nemus: tenero cespite terra viret.“ — V. 2. αἰθυσσομένων Neue, Hermog. καὶ αἰθυσσομένων, ubi Walz καὶ Hermogenis esse putat, quasi duo exempla afferantur. Conieci κατθυσσομένων, cf. Hesych.: Θύσσεται· τινάσσεται. et Θυσσόμεναι· σειόμεναι. — V. 3. καταρρεῖ, Ahrens καρρέει, si quid mutandum, malim κατάγρει.

Fr. 5. Athen. XI 463 E: Καὶ κατὰ τὴν καλὴν οὖν Σαπφώ· Ἐλθὲ . . . οἰνοχοοῦσα τούτοισι τοῖς ἑταίροις ἐμοῖς γε καὶ σοῖς (σοὶ AB) quae Athenaei sunt verba ut Welcker vidit, Hermann alii Sapphus versum Τοῖς δε τοῖς ἐμοῖς ἑτάροις τε καὶ σοῖς inesse putant. Fortasse est ex illo carmine, in quo Sappho fratrem Larichum pocula mini-

χρυσίαισιν ἐν κυλίκεσσιν ἄβρως
συμμεμιγμένον θαλίαισι νέκταρ
οἰνοχοεῦσα.

6. [6.]

Ἤ σε Κύπρος ἢ Πάφος ἢ Πάνορμος.

7. * 8. [7.] 670

Σοὶ δ' ἔγω λεύκας ἐπὶ βῶμον αἶγος

* * *

κἀπιλείψω τοι

* 9.

Αἴθ' ἔγω, χρυσοστέφαν' Ἀφρόδιτα,

strantem induxit, vid. fr. 139. — V. 2. χρυσίαισιν Neue, χρυσέαισιν vulgo, χρυσείαισιν libri. — ἄβρως scripsi, vulgo ἄβροις, Blomfield ἄβραις. — V. 4. οἰνοχοεῦσα scripsi, vulgo οἰνοχοοῦσα, Neue οἰνοχόεισα. Non ausus sum contractas formas Lesbiis abiudicare, velut Sappho fr. 1, 11 δινεῦντες, 2, 3 φωνεύσας (quamquam ibi lectio satis incerta), Alcaeus fr. 18, 5 μοχθεῦντες, 37, 3 ἐπαινεῦντες, fr. 102 μαρτυρεῦντας, denique Sappho fr. 54, 2 ὀρχεῦντ'. Similiter in titulis est εἰρωτῶντες et soluta forma ἀρκέην, quemadmodum etiam Balbilla ἐλάων scripsit: apud Theocritum plura extant exempla. Inprimis autem in participiis videtur usus fluctuasse, quemadmodum etiam apud Hesiodum Theog. v. 880 est πιμπλεῦσαι (nonnulli tamen libri πιμπλεῖσαι exhibent), apud eundem Op. 510 πιλνᾷ legitur, quamquam ibi fortasse rectius πίλναι scripseris, nam hunc poetam Aeolensium more etiam breviores has formas adhibuisse docet Op. 526 οὐ γάρ οἱ ἠέλιος δείκνυ νόμον ὁρμηθῆναι, hoc est δείκνυσι, quod fugit interpretes. — V. 3. θαλίαισι, Ahrens θαλέεσσι.

Fr. 6. Strabo I 40: Καὶ Σαπφώ· Ἤ σε κτλ. Est haud dubie ex hymno in Venerem, cf. Menander de Encom. Rhet. IX 136.

Fr. 7 et 8. Apoll. de pron. 364 C: ΣΟΙ. Ἀττικῶς. Ἴωνες, Αἰολεῖς ὁμοίως· Σοὶ δ' εγω λευκας ἐπιδωμον αἶγος. Σαπφώ. καὶ τὸ κατὰ ἀπόλυτον διὰ τ· Κάπιλείψω τοι. Posterius hoc ex eodem, ut videtur, carmine petitum est. — ἔγω, Bekker ἔγων. — ἐπὶ βῶμον Bekker, nisi forte fuit ἐπί τ' ὦμον (i. e. ὠμόν). Pro ἐπιδωμον Neue coni. περιδώσομ', Ahrens ἐπὶ δᾶμον (i. e. δημὸν) αἶγος (πίονα καύσω) — αἶγος, Welcker coniecit Αἶγος (Schneidewin Αἰγᾶς vel rectius Αἴγας) collato Strabone XIII 615, vide fr. 131, ego olim αἴγοις conieci, i. e. αἴγους sive αἶγας. Videtur Sappho describere sacrificium Veneri oblatum, quorsum fort. respicit Philostr. Imag. II 1.

Fr. 9. Apollon. de Synt. 247: Εἰσὶ τῆς εὐχῆς ἐπιρρήματα παραστατικά· Αἴθ' ἐγὼ γενόμαν (γενάμαν M, γενοίμην B, om. C). χρυσὸς αἴθ' (εἴθ' M, αἴθ' οὕτως C), ἀφροδίτα, τ. τ. π. λαχοίην (λαχοίη B) at recte A χρυσοστέφαν'.

τόνδε τὸν πάλον λαχόην.

10. [90.]

Αἴ με τιμίαν ἐπόησαν ἔργα
τὰ σφὰ δοῖσαι.

11. [47.]

. . . . . *Τάδε νῦν ἑταίραις*
ταῖς ἔμαισι τέρπνα κάλως ἀείσω.

12. [87.]

. . . . *Ὄττινας γάρ*
εὖ θέω, κῆνοί με μάλιστα σίνον-
ται . . . .

13. [59.] 671

. . . . . . *Ἔγω δὲ κῆν' ὄτ-*
τω τις ἐρᾶται.

V. 2. *λαχόην* correxi, cf. Et. M. 558, 28. Cram. An. Ox. IV 204, 5. Choerobosc. Epim. II 772.

Fr. 10. Apollon. de pron. 404 A: *Αἰολεῖς ἀμμέτερον καὶ ἄμμον καὶ ὔμμον καὶ σφόν. Σαπφώ· ἐμὲ τιμίαν ἐποίησαν ερτατα σφαδοισαι. Αἴ με* Seidler, *ἐπόησαν* Ahrens, *ἔργα τὰ σφὰ δοῖσαι* Is. Voss, nisi forte leg. *Αἴ με τιμίαν πόησαν ἔργα τὰ σφὰ δοῖσαι*, ut sit idem metrum quod fr. 84. Eandem sententiam protulerat Sappho etiam in carmine fr. 68, ubi vide Aristidis locum.

Fr. 11. Athen. XIII 571 D: *Καλοῦσι γοῦν καὶ αἱ ἐλεύθεραι γυναῖκες ἔτι καὶ νῦν καὶ αἱ παρθένοι τὰς συνήθεις καὶ φίλας ἑταίρας, ὡς ἡ Σαπφώ· τάδε κτλ.* — V. 2. *ἔμαισι* Seidler, vulgo *ἐμαῖς*, contra Blomfield: *Τάδε νῦν ἑτάραις ταῖσιν ἐμαῖς κτλ.*

Fr. 12. Et. M. 449, 34: *ὥσπερ δαμῶ δαμείω, οὕτω θῶ θέω· καὶ παρὰ Σαπφοῖ· ὄττινας κτλ.* — V. 1. *ὄττινας* Ahrens alii, vulgo *ὅττινας*. — V. 2. *κῆνοι* Blomfield, vulgo *κεῖνοι*. — *σίνονται*, Ahrens *σίννονται*.

Fr. 13. Apollon. de Synt. 291: *τό γε μὴν ἐρᾶν ὁμολογεῖ τὸ προσδιατίθεσθαι ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου· διὸ καὶ δεόντως ἡ Σαπφὼ ἐπιτεταμένῳ μᾶλλον ὀνόματι ἐχρήσατο· ἐγὼ δὲ* (hoc om. B) *καὶ ἡ νοττῶτις ἐρᾶται.* sed A *κηνοττωτις*, quod correxi, in proecdosi *κῆνο τῶ* scripsi, idque etiam Ahrens proposuit. nisi quod *ἔραται* scripsit, idem narrat se olim *κῆν' ὅτεω τις* coniecisse, postea improbasse. Hermann et Briggs *ἐρᾷ τευ.*

* 14.

Ταῖς κάλαις ὔμμιν (τὸ) νόημα τὦμον
οὐ διάμειπτον.

15. [60.]

Ἔγων δ' ἐμαύτᾳ
τοῦτο σύνοιδα.

16. [8.]

Ταῖσι (δὲ) ψῦχρος μὲν ἔγεντο θῦμος,
παρ δ' ἴεισι τὰ πτέρα . . .

17. [11.]

Τὸν δ' ἐπιπλάζοντες ἄμοι φέροιεν
καὶ μελεδώναις.

18. [12.] 672

Ἀρτίως μ' ἀ χρυσοπέδιλος Αὔως.

Fr. 14. Apollon. de pron. 384 C: *Υ̓́μμιν Αἰολεῖς· ταῖς κάλαις κτλ.* — V. 1. *τὸ* add. Bekker. — V. 2. *νόημα*, Cod. *νοημμα*, Ald. Corn. cop. 266. B Aeolenses *νόαμα* dixisse perhibet.

Fr. 15. Apollon. de pron. 324 B: *Αἰολεῖς βαρέως· ἔγων (ἐγών) δ' ἔμ' αὔτᾳ τ. σ. Σαπφώ.* Prorsus alio modo iterat haec 363 A: *καὶ παρὰ τοῖς Αἰολικοῖς δὲ ὡς ἐν παραθέσει ἀνεγνώσθη· ἔμ' αὔτα τοῦτ' ἔγων σύνοιδα.* Scribendum *ἐμαύτᾳ*, vid. Alcaei fr. 72. Ceterum Ahrens *συνόϊδα.*

Fr. 16. Schol. Pind. Pyth. I 10: *Ἡ δὲ Σαπφὼ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου ἐπὶ τῶν περιστερῶν· Ταῖσι ψυχρὸς κτλ.* — V. 1. *δὲ* adiecit Neue, Boeckh *ταῖς* scripsit, nec tamen emendatio certa, conieci *ταῖσιν αἶψ' ὔγρος*, nam *ταῖσιν ἄβληχρος* minus verisimile. — *ἔγεντο* Boeckh, vulgo *ἐγένετο.*

Fr. 17. Et. M. 335, 38: *Τὰ γὰρ δύο σσ εἰς ζ τρέπουσιν Αἰολεῖς· τὸ γὰρ ἐπιπλήσσω ἐπιπλάζω. Σαπφά· Τὸν δ' ἐπιπλάζοντ' ἄνεμοι φέροιεν.* Auctius Herodian. *περὶ μον. λέξ.* 23, 12: *τὸ δὲ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ πλάζω. Τὸν δὲ ἐπιπλάζοντες ἂν ἐμοὶ φ. καὶ μελεδῶναι ἀντὶ τοῦ ἐπιπλήσσοντες.* Verbum *ἐπιπλάζω* hinc affert Herodian. *περὶ διχρόν.* 360. Seidler scripsit *τὸν δ' ἐπιπλάζοντ' ἄνεμοι . . . καὶ μελέδωνα*, at epitheton illud ventis potius convenit, itaque scribendum *ἐπιπλάζοντες ἄμοι . . . καὶ μελεδώναις*, cf. Hesych. *Ἀμώνας· τὰς ἀνεμώνας Αἰολεῖς*, unde etiam descendit *μεταμώνιος. τὸν* autem referendum videtur ad verbum *σταλαγμός*, quod praecesserit, vid. Et. M. 576, 25: *Αἰολεῖς σταλαγμὸν τὴν ὀδύνην.*

Fr. 18. Ammon. 23: *Ἁμαρτάνει Σαπφὼ λέγουσα· Ἀρτίως μὲν ἀ χ. αὔ ὡς ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιρρήματος. μ' ἀ* Seidler scripsit, *αὔως* Scaliger, Ahrens praeterea *χρυσοπέδιλλος.*

19. [83.]

. . . . *Πόδας δέ*
ποίκιλος μάσλης ἐκάλυπτε, Λύδι-
ον κάλον ἔργον.

20. [84.]

. . . . *Παντοδάπαις μεμιγμέ-*
να χροΐαισιν.

* 21.

. . . *Ἔμεθεν δ' ἔχεισθα λάθαν.*

* 22.

. . . . . *Ἤ τιν' ἄλλον*
(μᾶλλον) ἀνθρώπων ἔμεθεν φίλησθα.

Fr. 19. Schol. Aristoph. Pac. 1174: *Διαφέρουσι γὰρ αἱ Λυδικαὶ βαφαί, καὶ Ὅμηρος ... καὶ Σαπφώ· πόδα δὲ κτλ.* Cf. Pollux VII, 93: *Τὰ μέντοι Τυρρηνικὰ εἴη ἂν ὁ Σαπφοῦς μάσθλης, Ποικίλος μάσθλης εἶπε* (om. Bekk.) *Λύδιον καλὸν* (A *κακὸν*) *ἔργον.* — V. 1. *πόδας* Seidler, vulgo *πόδα.* — V. 2. *μάσλης* Bekker in Polluce bis, ex codd. ut videtur, vulgo *μάσθλης*, ut ap. Schol. Arist.

Fr. 20. Schol. Apoll. Rhod. I 727: *Ἐρευθήεσσα δὲ* (*ἡ τοῦ Ἰάσονος δίπλαξ*), *ἀντὶ τοῦ πυῤῥά, ὑπέρυθρος, καὶ ἔστι παρὰ τὸ Σαπφικόν· παν. με. χροιαῖσιν*, ubi *χροΐαισιν* Seidler restituit.

Fr. 21 et 22. Apollon. de pron. 343 B: *Ἔμεθεν· πυκνῶς αἱ χρήσεις παρ' Αἰολεῦσιν· ἐμέθεν δ' ἔχεισθα λάθαν. ἢ τίν' ἄλλον ἀν. ἐμ. φιλῆσθα.* Haud dubie Sapphus sunt fragmenta. Non recte Hartung utrumque fragmentum in hunc modum coniunxit . . . , *ἔμεθεν δ' ἔχεισθα, | Ἄτθι, λάθαν* — ◡ ◡ *ἤ τιν' ἄλλον | μᾶλλον ἀνθρώπων ἔμεθεν φίλησθα;* Sunt diversorum carminum reliquiae, ne numeri quidem conveniunt, nam fr. 21 videtur eius numeri esse, quem fr. 58 et 59 deprehendimus, nisi forte scribendum *ἔμεθεν δ' ἔχεισθα | λᾶθος*, ut sint hendecasyllabi: certe nolui haec duo fragmenta separare. Fr. 22. V. 2. *μᾶλλον* adieci. — *φίλησθα* scripsi, vulgo *φιλῆσθα*, Ahrens *φίλεισθα.* Fr. 21 *ἔχεισθα* pariter atque *φίλησθα* fr. 22 indicativi formae sunt. Ceterum *ἔχεισθα* non magis rationem habet, quam *Ἐρέβευσφιν, ἐτέρηφιν*, similia: dicendum erat *ἔχεσθα*, et sic scriptum antiquitus, unde per errorem *ἔχεισθα* ortum. Similiter in Hom. Hymn. in Cer. 366 *σχήσησθα* legitur, ubi Hermann *σχήσεισθα* scripsit, quod fuit *σχήσεσθα*, item ap. Theognidem 1316 ubi cod. *ἔχοισθα* habet, Bekker *ἔχεισθα* scripsit, requiritur *ἔχεσθα.* Etiam in Epicharmi versu ap. Athen. VII 286 C: *ἔχησθα* scriptum. Sed Theocritus XXIX 4 *ἐθέλησθα* scripsit (Ahrens *ἐθέλεισθα*), id enim in suo exemplo Aeolicorum poetarum reperit. Potuit sane ipse sermo Graecorum a recta ratione desciscere, sed cum illae formae maturrime oblivione fuerint obsitae, verisimile est aberrasse librarios, qui antiquas litteras accommodaverunt sui saeculi consuetudini. Denique memorabile, sed satis dubium, quod Apollon. soph. 162, 26 dicit Aeolenses *φέσθα* dixisse *ἀντὶ τοῦ ἔλεγες.*

* 23.

Οὔ τι μοι ὔμμες.

24. [17.]

Ἄς θέλετ' ὔμμες.

* 25. 673

Καὶ ποθήω καὶ μάομαι.

26. [135.]

Κεῖνον, ὦ χρυσόθρονε Μοῦσ', ἔνισπες
ὕμνον, ἐκ τᾶς καλλιγύναικος ἐσθλᾶς
Τήιος χώρας ὃν ἄειδε τερπνῶς
πρέσβυς ἀγανός.

---

27. [93.]

Σκιδναμένας ἐν στήθεσιν ὄργας
μαψυλάκαν γλῶσσαν πεφύλαχθαι.

Fr. 23 et 24. Apollon. de pron. 379 B: *Ὑμεῖς. . . . Αἰολεῖς ὔμμες οὔ τί μοι ὔμμες. ἂς θέλετ' ὔμμες ἐν δευτέρῳ Σαπφώ.* Apparet prius fr. non esse Homericum Il. α 335, sed utrumque fragmentum Sapphus ex eodem libro videtur. — ἄς Ahrens, at servanda lectio ἄς. Ceterum uterque versus Adonii videntur, ut his in primo libro fuerit locus, non in secundo.

Fr. 25. Et. M. 485, 45: *Οἱ Αἰολεῖς. . . . ἀδικήω* (sequitur Sappho fr. 1, 20) . . . *ποθέω, ποθήω, οἷον· καὶ π. κ. μάχομαι* (DM *μάομαι*). Eadem Et. Gud. 294, 40 ubi *μάομαι* Videtur Sapphus esse.

Fr. 26. Athen. XIII 599 C: *Χαμαιλέων δ' ἐν τῷ περὶ Σαπφοῦς καὶ λέγειν τινάς φησιν εἰς αὐτὴν πεποιῆσθαι ὑπ' Ἀνακρέοντος τάδε· Σφαίρῃ δηυτε κτλ. . . . καὶ τὴν Σαπφὼ δὲ πρὸς αὐτὸν ταῦτά φησιν εἰπεῖν· κεῖνον κτλ. . . . Ὅτι δὲ οὐκ ἔστι Σαπφοῦς τοῦτο τὸ ᾆσμα παντί που δῆλον.* Possis suspicari illud tantum confictum esse, quod ad Anacreontem scriptum sit carmen, sed potius omne carmen subditicium esse censendum est. — V. 1. *κεῖνον* Ursinus, vulgo *κείνων*. — *ἔνισπες* Barnes, *εἶνασπες* PVL, *εἶνσπες* A. — V. 3. *Τήιος* Barnes, vulgo *ὁ Τήιος*, Hecker *Τηΐας*. — *ὃν* Ursin., vulgo *ὅσ'*. — V. 4. *ἀγανός* Barnes, libri *ἀγλαός*.

Fr. 27. Plutarch. de coh. ira c. 7: *Ἐν ὀργῇ δὲ σεμνότερον οὐδὲν ἡσυχίας, ὡς ἡ Σαπφὼ παραινεῖ, σκιδναμένης ἐν στήθεσιν ὀργῆς πεφυλάχθαι γλῶσσαν μαψυλάκταν*, Hermann *μαψυλάκαν* emendavit, Seidler restituit Adonios, Ahrens v. 2 *πεφύλαξο* scripsit, Hermann numeris aliter descriptis *ἐν* delet et *στάθεσιν* requirit.

28. [61.]

Αἴ δ' ἦχες ἔσλων ἵμερον ἢ κάλων,
καὶ μή τι ϝείπην γλῶσσ' ἐκύκα κάκον,
αἴδως κέ σ' οὐ κίχανεν ὄππατ', 674
ἀλλ' ἔλεγες περὶ τῶ δικαίως.

29. [62.]

Στᾶθι κἄντα φίλος . .
καὶ τὰν ἐπ' ὄσσοις ἀμπέτασον χάριν.

Fr. 28. Aristot. Rhet. I 9: *Τὰ γὰρ αἰσχρὰ αἰσχύνονται καὶ λέγοντες καὶ ποιοῦντες καὶ μέλλοντες, ὥσπερ καὶ Σαπφὼ πεποίηκεν εἰπόντος τοῦ Ἀλκαίου* (fr. 55). . . . *Αἴ δ' κτλ.* Adde Cram. An. Par. I 266, 25: *Εἴτε ὁ Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς ἤρα κόρης τινός, ἢ ἄλλος τις ἤρα, παράγει οὖν ὅμως ἡ Σαπφὼ διάλογον· καὶ λέγει ὁ ἐρῶν πρὸς τὴν ἐρωμένην· „θέλω τι εἰπεῖν πρὸς σέ, ἀλλ' ἐντρέπομαι, αἰδοῦμαι, αἰσχύνομαι.“ εἶτ' αὖθις ἀμοιβαδὶς ἡ κόρη λέγει πρὸς ἐκεῖνον· „ἀλλ' ἐὰν ἦς ἀγαθός, καὶ ὃ ἔμελλες πρός με εἰπε[illegible] ἦν ἀγαθόν, οὐκ ἂν ᾐδοῦ καὶ ᾐσχύνου οὕτως· ἀλλὰ μετὰ παρρ[illegible]ας ἔλεγες ἄν, βλέπων πρός με ἀνερυθριάστως.“* — V. 1. *ἦχες* Ac, *εἶχες* cod. Dresd., *ἴκες* Vb. — *ἔσλων* Steph. et Ursinus, vulgo *ἐσθλῶν*. — *ἵμερον* codd. ut videtur omnes, vulgo ex Scaligeri ut videtur coniectura *αἰ δ' ἶκέ σ' ἐσθλῶν ἵμερος* et similiter Nauck *αἰ δ' ἦχέ σ' . . . ἵμερος*. — V. 2. *μή τι ϝείπην* Blomfield, *μη τι τειπῆν* Ac, *μητ' εἰπεῖν* QYb. — *γλῶσσ' ἐκύκα*, Ac *γλῶσσαι κυκαῖ*. — V. 3. *κέ σ' οὐ κίχανεν* scripsi, vulgo *μέν σε οὐκ εἶχεν*, cod. Dresd. *κέν σε οὐ κἂν χεν*, Naeke *κέ σ' οὐκ ἂν εἶχεν*, Melhorn *κέ σ' οὐ κατεῖχεν*, Hermann *κέ τευς οὐκ εἶχεν*, Ahrens praeeunte Volgero *κε νῦν σ' οὐκ ἦχεν*, Scaliger *κεν οὐχί σ' εἶχεν*. — *ὄππατ'* Blomfield, libri *ὄμματ'*. — V. 4. *τῶ*, QZb *ὠ*, *ϝῶ* Spengel. — *δικαίως* scripsi, idemque coni. Ahrens, vulgo *δικαίω*, Spengel *δίκαιον*, Schneidewin *ἀλλ' ἔλεγες προσίδων δίχ' αἴδως*.

Fr. 29. Athen. XIII 564 D: *καὶ ἡ Σαπφὼ δὲ πρὸς τὸν ὑπερβαλλόντως θαυμαζόμενον τὴν μορφὴν καὶ καλὸν εἶναι νομιζόμενόν φησι· Στᾶθι κτλ.* — V. 1. Post *φίλος* aliquid intercidisse apparet, fortasse *κἄντα, φίλος, δράκε*, si forte Sappho versum Glyconeum cum Alcaico hendecasyllabo composuit, sin strophae Alcaicae fuit versus novissimus, possis *στᾶθι καὶ ἄντα φίλος βλέπαζε* vel tale quid supplere. Quod olim scripsi . . *κἄντα* | *στᾶθι φίλος καὶ* | *τὰν . . . . . χάριν·* in Sapphicae strophae formam haec redigens, dudum abieci, ne bini versus monosyllabo vocabulo terminentur. Bentley versum choriambicum esse ratus *Στᾶθι κἄντι φίλος καὶ τἆν ἐπ' ὄσσ' ἀμπέτασον χάριν* scripsit, Ahrens *Στᾶθι κάταντα φίλος καὶ τὰν ἐπ' ὄσσοις* | *ἀμπέτασον χάριν*, ut metrum sit encomiologicum, ut *κάταντα* ab hoc loco alienum. — V. 2. *ἀμπέτασον*, Ahrens *ὀμπέτασον*. Quod Hesychius habet *ἀμπέτασον, ἀνακάλυψον* alio videtur pertinere.— Fortasse haec petita sunt ex carmine, quod ad Phaonis amorem spectabat (cf. fr. 140), quamquam etiam in epithalamio haec poterant dici, certe a carmine in Alcaeum aliena sunt; A. Schoene de Sapphus fratre dicta esse suspicatur.

30. [66.]

Χρύσειοι δ' ἐρέβινθοι ἐπ' αἰόνων ἐφύοντο.

31. [67.]

Λάτω καὶ Νιόβα μάλα μὲν φίλαι ἦσαν ἕταιραι.

32. [16.]

Μνάσασθαί τινά φαμι καὶ ὕστερον ἄμμεων.

33. [14.]

Ἠράμαν μὲν ἔγω σέθεν, Ἄτθι, πάλαι πότα.

34. [27.]

Σμίκρα μοι πάϊς ἔμμεν ἐφαίνεο κἄχαρις.

Fr. 30. Athen. II 54 F: *Σαπφώ· χρύσειοι ἐρεβ. κτλ.* Cf. Eustath. 948, 44. Addidi *δ'*, quod etiam Hermann suspicatus est, Ahrens *χρύσιοι* scripsit.

Fr. 31. Athen XIII 571 D: *Καλοῦσι γοῦν καὶ αἱ ἐλεύθεραι γυναῖκες ἔτι καὶ νῦν καὶ αἱ παρθένοι τὰς συνήθεις καὶ φίλας ἑταίρας, ὡς ἡ Σαπφὼ ... καὶ ἔτι· Λατὼ* (P *κατὰ*) *καὶ κτλ.*—*μάλα*, B *μάλιστα*, Hartung *μάλα μέν ποτ' ἔσαν φίλαι | ἑταῖραι.* Ceterum cf. fr. 143.

Fr. 32. Dio Chrysost. Or. XXXVII T. II 535: *Μνάσασθαί* (Casaub. *μνάσεσθαι*) *τινα φάμη καὶ ἕτερον ἀμμέων, πάνυ γὰρ καλῶς εἶπεν ἡ Σαπφώ.* — *φαμὶ* BM e corr. ut Casaub. coniecerat, *ὕστερον* Volger restituit, Seidler ⏑ ⏑ – *χἄτερον* mavult. — *ἄμμεων*, M *ἀμμέω*. Ceterum quod deinde dicit Dio: *Λάθα μὲν γὰρ ἤδη τινὰς καὶ ἑτέρους ἔσφηλε καὶ ἐψεύσατο· γνώμη δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν οὐδένα, ᾗ κατ' ἄνδρα μοι ὀρθὸς ἕστηκας.* fort. etiam ex Sapphone petitum est. Sapphus esse conieci aliquando versum ap. Stob. Flor. XXVI 1:

Λάθα Πιερίδων στυγερὰ καὶ ἀνάρσιος,

qui temere cum Sophoclis loco coaluerit.

Fr. 33. Hephaest. 42: *Τῶν δὲ ἀκαταλήκτων τὸ μὲν πεντάμετρον καλεῖται Σαπφικὸν τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον, ᾧ δεύτερον Σαπφοῦς ὅλον γέγραπται· Ἠράμαν κτλ. Ἄτθι* Bentley, Fl. Turn. BHN *ἄτε*, CM *ἀτϊ*, Cod. Ming. 489 AP *ἄτοι*. — *πότα* Blomfield, legebatur *πόκα*. Eadem Apostol. VIII 68 b (*ἄτε*) et corrupte affert Plotius 260.

Fr. 34. Plutarch. Erot. c. 5: *Χάρις γὰρ οὖν, ὦ Πρωτόγενες, ἡ τοῦ θήλεος ὕπειξις τῷ ἄρρενι κέκληται πρὸς τῶν παλαιῶν, ὡς καὶ Πίνδαρος ἔφη τὸν Κένταυρον ἄνευ χαρίτων ἐκ τῆς Ἥρας γενέσθαι, καὶ τὴν οὔπω γάμων ἔχουσαν ὥραν ἡ Σαπφὼ προσαγορεύουσά φησιν, ὅτι Σμικρά μοι, παῖ, ἔμμεναι φαίνεαι κἄχαρις.* Cf. Schol. Pind. Pyth. II 75: *καὶ Σαπφώ· Μικρά μοι πάϊς ἔμμεναι λιθόχαρις*, ubi cod. Gott. *φῆλιεόχαρις* exhibet. Maxim. Tyr. XXIV 9: *Οὐ προσιέναι φησὶν ὁ Σωκράτης*

* 35. 675

Ἄλλα, μὴ μεγαλύνεο δακτυλίω πέρι.

36.

Οὐκ οἶδ' ὄττι θέω· δύο μοι τὰ νοήματα.

37. [9.]

Ψαύην δ' οὐ δοκίμοιμ' ὀράνω δύσι πάχεσιν.

* 38 [75.]

Ὠς δὲ παῖς πεδὰ μάτερα πεπτερύγωμαι.

Ἀλκιβιάδῃ, ἐκ πολλοῦ ἐρῶν, πρὶν ἡγήσατο ἱκανὸν εἶναι πρὸς λόγους, Σμικρά μοι παῖς ἔτι φαίνεο καὶ (Davis κοὐ) χαρίεσσα, Σαπφὼ λέγει. Quae emendavi: nam certum est, versum esse ex eodem carmine, quo superius fragmentum. Cf. Terentian. Maur. 2154: „Cordi quando fuisse sibi canit Atthida Parvam, florea virginitas sua cum foret." unde ortum illud ap. Mar. Victor. 152: „Cordi florea virginitas mihi cum foret." Ἄχαρις ex hoc loco afferre videtur Bekkeri Gramm. I 473, 25. Ceterum Ahrens ἔμμεν' flagitat. Hartung Σμίκρα μοι πάϊς, Ἄτθις, ἐφαίνεο κἄχαρις, quemadmodum ipse olim Σμίκρα μοι πάϊς ἔμμεναι, | Ἄτθι, φαίνεο κἄχαρις scripseram.

Fr. 35. Herodian. περὶ μον. λέξ. 26, 20: Ἐφυλαξάμην δὲ διαλέκτους διὰ τὸ (cod. τόδ')· ἄλλ' ἄν ποι μεγ. δακτυλίῳ περὶ. quae emendavi, quamquam dativus defendi potest. Hartung ἄτλ' ἂν μὴ' μεγαλύνεο δ. π. Sapphus haud dubie versus est.

Fr. 36. Chrysipp. περὶ ἀποφατικῶν c. 23: Εἰ Σαπφὼ οὕτως ἀποφαινομένη· Οὐκ οἶδ' κτλ. ἀπέφασκεν κτλ.

Fr. 37. Herodian. περὶ μον. λέξ. 7,28: Σημειῶδες ἄρα τὸ οὐρανός ὅτι ἤρξατο ἀπὸ φύσει μακρᾶς, Ἀλκαῖος δὲ καὶ εἰς ω̄ ἀποφαίνεται τὸ ὄνομα, . . . καὶ ἄνευ τοῦ ῡ ὀρανός, καὶ Σαπφώ· ψαύειν δὲ οὐ δοκεῖ μοι ὠρανῶ δυσπαχέα, quae correxi; neque tamen haec satis faciunt, fortasse rectius scripseris:

ψαύην δ' οὐ δοκίμοι δύσπαλες ὠράνω,

ut Horatius plane hunc versum transtulerit: *Sublimi feriam sidera vertice.* Ahrens ψαύην δ' οὐ δοκίμωμ' ὀράνω δυσεπαύχεα (i. e. δυσαυχέα), cum Hermann δοκέοιμ' et δυσαπαχέα scripsisset. Hecker et Brink οὐδέ τι ψαύην δοκίμωμι κράνῳ | ὠράνω δυσπάχεος.

Fr. 38. Et. M. 662, 32: Οἱ γὰρ Αἰολεῖς εἰώθασι προστιθέναι σύμφωνον, ὥσπερ τὸ ἐπτερύγωμαι πεπτερύγωμαι, ubi cod. Par. 346 addit οἷον· ὡς δὲ πάϊς παῖδα μητέρα πεπ. Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς περὶ πάθους. Similia Zonar. 1540, et cod. ap. Koen ad Gregor. Cor. 638, ubi πάϊδα ματέρα. Scripsi παῖς itaque etiam Ahrens, Koen πεδὰ restituit et Sapphoni tribuit, Neue πεπτερύγωται coniecit, comparans Catull. 3, 6 seq., fortasse recte.

39. [36.]

Ἦρος ἄγγελος ἰμερόφωνος ἀήδων.

* 40. [37.]

Ἔρος δαὖτέ μ' ὁ λυσιμέλης δόνει
γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρπετον.

* 41. [37.] 676

Ἄτθι, σοὶ δ' ἔμεθεν μὲν ἀπήχθετο
φροντίσδην, ἐπὶ δ' Ἀνδρομέδαν πότῃ.

42. [74.]

(Ἔρος δαὖτ' ἐτίναξεν ἔμοι φρένας),
ἄνεμος κατ' ὄρος δρύσιν ἐμπέσων.

43. [40.]

Ὄτα πάννυχος ἄσφι κατάγρει.

Fr. 39. Schol. Soph. Electr. 149: τὸ δὲ Διὸς ἄγγελος (ἡ ἀηδών) ὅτι τὸ ἔαρ σημαίνει . . . καὶ Σαπφώ· Ἦρος κτλ. Eadem Suid. v. ἀηδών, ubi ἡμερόφωνος.

Fr. 40. Hephaest. 42: Τὸ δὲ (Αἰολικὸν) τετράμετρον ἀκατάληκτόν ἐστι τοιοῦτον· Ἔρος κτλ. Sapphus haec esse certum est. — V. 1. Ἔρος AFl cod. Ursini, Ἔρως E Turneb. — δαὖτε, δηὖτε Seidler, vulgo δ' αὖτε. — δόνει A, vulgo δονεῖ, cod. Mingarelli p. 489 δυνεῖ, Fl μελήσδων εἰ.

Fr. 41. Hephaest. ibid. Vulgo coniungunt cum prioribus, sed est hoc alius carminis exordium. — V. 1. Ἄτθι, PMCA ἀτθί, vulgo Ἀτθίς. — σοὶ, A σοι. — V. 2. φροντίσδην Bentley, vulgo φροντὶς δ' ἦν. — πότῃ, P ut videtur πότη, CM ποτῇ, vulgo ποτέ. Ceterum cf. Maxim. Tyr. XXIV 8: Ὅ τι γὰρ ἐκείνῳ (Σωκράτει) Ἀλκιβιάδης καὶ Χαρμίδης καὶ Φαῖδρος, τοῦτο τῇ Λεσβίᾳ Γύριννα καὶ Ἀτθὶς καὶ Ἀνακτορία· καὶ ὅτι περ Σωκράτει οἱ ἀντίτεχνοι Πρόδικος καὶ Γοργίας καὶ Θρασύμαχος καὶ Πρωταγόρας, τοῦτο τῇ Σαπφοῖ Γοργὼ καὶ Ἀνδρομέδα· νῦν μὲν ἐπιτιμᾷ ταύταις, νῦν δὲ ἐλέγχει καὶ εἰρωνεύεται αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ Σωκράτους.

Fr. 42. Maxim. Tyr. XXIV 9: Ἐκβακχεύεται (Σωκράτης) ἐπὶ Φαίδρῳ ὑπὸ τοῦ Ἔρωτος, τῇ δὲ Σαπφοῖ ὁ Ἔρως ἐτίναξε τὰς φρένας, ὡς ἄνεμος κτλ. quae restitui. Ὡς a sophista additum, nisi malis ὡς ἄμος, i. e. ἄνεμος, vid. fr. 17. Hartung Ἔρος μοι φρένας αὖτ' ἐτίναξεν ὡς | ανεμος. — κατ' ὄρος, Nauck perperam coni. κατάρῃς coll. fr. 160.

Fr. 43. Apoll. de Pron. 386 B: (σφὶν) καὶ σὺν τῷ ᾱ λέγεται παρ'

44. [25.]

Χειρόμακτρα δὲ καγγόνων
πορφυρᾶ. . . .
καὶ ταῦτα μὲν ἀτιμάσεις,
ἔπεμψ' ἀπὺ Φωκάας
δῶρα τίμια καγγόνων.

Αἰολεῦσι· ὅτα παν. κτλ. Σαπφώ. Fortasse scribendum:

ὄππατ' (ἄωρος)
ὅτα πάννυχος ἄσφι κατάγρει.

Hartung *ὅτα πάννυχος ἄσφιν ἀγρυπνέει.*

Fr. 44. Athen. IX 410 D: *Σαπφὼ δ' ὅταν λέγῃ ἐν τῷ πέμπτῳ* (B *ἐν εω*) *τῶν μελῶν πρὸς τὴν Ἀφροδίτην· χειρόμακτρα δὲ καγγόνων πορφυρᾶ* (B *πορφυρὰ*), *καὶ ταῦτα* (sic PVL, *καταυτα* A, *κατταῦτα* B) *μὲν ἀτιμάσεις* (sic PVL, *ἀτατιμάσεις* A) *ἔπεμψ' ἀπὺ Φωκάας* (sic censor Ienensis, legebatur *ἔπεμψα πυφωκάας*, VL *πυφωκείας*) *δῶρα τίμια· καγγόνων κόσμον λέγει κεφαλῆς τὰ χειρόμακτρα*, ubi apparet *καγγόνων* ante *κόσμον* non ad Athenaei, sed ad Sapphus orationem referendum esse. Sappho cum libro quinto Asclepiadeis versibus usa esse perhibeatur, coniicias hic Asclepiadeos cum Glyconeis consociatos fuisse: sed tamen hoc satis incertum: quamquam enim v. 4 et 5 facile ad legem strophae Asclepiadeae redigi possunt, si

πρὸς σ' ἔπεμψ' ἀπὺ Φώκας
δῶρα τίμια καγγόνων

scripseris pro *Φωκάας* (haec enim forma legitur in titulo ap. Conze Iter Lesb. t. VI 1, ubi bis *ΕΜΦΩΚΑΙ* extat), tamen ex v. 1–3 aegre duos Asclepiadeos efficias: atque illud quoque dubium, utrum Athenaeus unum an duo fragmenta adscripserit. Maxime autem obscurum inauditum illud vocabulum *καγγόνων*, ubi mihi *ἰσαργύρων* delitescere videbatur, sed nimis hoc recedit a litterarum vestigiis, quae libri utroque loco firmiter tuentur. Casaubonus *πλαγγόνων* coniecit (cf. Hesych. *πλαγγών*), totum locum sic conformans: *Χειρ. δὲ πλαγγόνων πορφυρᾶ, καὶ ταῦτα μάλα τιμάεντά γ' ἔπεμψα Σαπφοῦς τεᾶς δῶρα τίμια*, Fiorillo *τὰ χειρόμακτρα τάδε καρήνων πορφυρᾶ, καὶ ταῦτα μηδ' ἀτιμάσῃς, ἔπεμψα Σαπφὼ κεῖνα δῶρα τίμια*, Iacobs *χειρόμακτρα πλαγγόνων πορφυρόβαπτα μὴ ἀτιμάσῃς ἃ πέμψα παρθενείας δῶρα τίμια*, postea *Χειρ. δὲ πλαγ. πορφυρᾶ ... μὴ ἀτιμάσῃς, ἃ πέμψα Σαπφὼ κορείας δ. τ.* Neue *καγγόνων* commendavit et quattuor versus glyconeos restituit *Χειρ. δὲ πορφυρᾶ | ταῦτα μὴ σύ γ' ἀτιμάσεις, | τά γ' ἔπεμψ' ἀπὺ Φωκάας | δῶρα τίμια καγγόνων.* Seidler scripsit *καγ κόμων πορφυρᾶ καταρτάμενα τιμᾶς. εἴς σ' ἔμπεμψ' ... καγ κόμων*, Hermann *καττόνων* (i. e. *κατατόνων*) et duo fragmenta esse censet: *καί· Ταῦτα τἄμ' ἀπατιμάσεις ὅσ' ἔπεμψ' . . . καττόνων.* Ahrens prius *καγγόνων* delet: *χερρόμακτρα δὲ πόρφυρα * * * ταῦτα μή ποτ' ἀτιμάσῃς, ὅσσ' ἔπεμψ' . . . καγ γόνων*, idem *χερρόμακτρα δὲ πορφύρας ἀπαυγάμενα τιμίας εἴς σ' ἔπεμψ' κτλ.*, Hartung *χειρόμακτρα δὲ πορφυρᾶ ταῦτα μή μοι ἀτιμάσῃς, ὅσσ' ἔπεμψ' . . . τίμια καγκύλων* (debebat *καγκύλαν*, quod *κογχῶν* interpretatur, coll. Hesychio: *Καγκύλας· κηκῖδας· Αἰολεῖς.*)

45. [24.] 677

Ἄγε δὴ χέλυ δῖά μοι
φωνάεσσα γένοιο.

46. [26.]

Κἀπάλαις ὑποθύμιδας
πλέκταις ἀμπ' ἀπάλᾳ δέρᾳ.

47. [122.]

Γέλλως παιδοφιλωτέρα.

48. [91.]

Μάλα δὴ κεκορημένας
Γόργως.

Fr. 45. Hermog. III 317. ed. Walz: *Καὶ ὅταν τὴν λύραν ἐρωτᾷ ἡ Σαπφὼ καὶ ὅταν αὕτη ἀποκρίνηται, οἷον· ἄγε χέλυ δῖά μοι* (cod. ap. Blomfield *ἄγε δὴ χέλυ* om. *μοι*) *λέγε, φωνάεσσα δὲ* (om. Vind. 1) *γίνεο. καὶ τὰ ἑξῆς.* Eustath. Il. 9, 41: *Ὁμηρικῶς δέ πως καὶ ἡ λυρικὴ Σαπφὼ σχηματίζουσα τῇ κιθάρᾳ ἐγκελεύεται· ἄγε μοι δῖα χέλυ, φωνάεσσα γένοιο.* unde locum correxi. Neue:

Ἄγε δῖα χέλυ μοι λέγε, φωνᾶσσα δὲ γίνεο·

similiter Blomfield, nisi quod *χελύνα λέγε* scripsit, at Aeolenses haud dubie *χέλυννα* dixerunt, vid. fr. 169. Hartung *ἄγε μοι χέλυ δῖα* praeoptat.

Fr. 46. Athen. XV 674 D: *Ἐκάλουν δὲ καὶ οἷς περιεδέοντο τὸν τράχηλον στεφάνους ὑποθυμιάδας. . . . καὶ Σαπφώ· καὶ πολλαῖς κτλ.* — V. 1. *κἀπάλαις* scripsi, vulgo *καὶ πολλαῖς.* — *ὑποθύμιδας* correxit Blomfield, vulgo *ὑποθυμιάδας*, AB *ὑποθυμιάδαις*, Cant. L *ὑποθυμιάδες.* — V. 2. *ἀμπ' ἀπάλᾳ δέρᾳ* Schweighaeuser, nisi *ἀμφ'* malis, codd. *ἄντια παλαιδέραι*, Ahrens *ἄντ' ἀπαλᾶν δερᾶν*

Fr. 47. Zenob. III 3: *Γελλὼ παιδοφιλωτέρα· ἐπὶ τῶν ἀώρως τελευτησάντων, ἤτοι ἐπὶ τῶν φιλοτέκνων μέν, τρυφῇ δὲ διαφθειρόντων αὐτά· Γελλὼ γάρ τις ἦν παρθένος· καὶ ἐπειδὴ ἀώρως ἐτελεύτησε, φασὶν οἱ Λέσβιοι αὐτῆς τὸ φάντασμα ἐπιφοιτᾶν ἐπὶ τὰ παιδία καὶ τοὺς τῶν ἀώρων θανάτους αὐτῇ ἀνατιθέασι. Μέμνηται ταύτης Σαπφώ.* Sic etiam Et. M. 795, 9, sed rectius Suidas *Γελλοῦς παιδοφιλωτέρα*, itaque Ahrens *Γέλλως* scripsit.

Fr. 48. Ald. Cornu Cop. 268 B: *οἷον ἡ Σαπφὼ τῆς Σαπφῶς, καὶ ἡ Λητὼ τῆς Λητῶς, καὶ δηλοῦσιν αἱ χρήσεις οὕτως ἔχουσαι· τὸ δὲ ἐκ Σαπφῶς ἀμελγόμενος μέν τοι φέρω· καὶ παρ' αὐτῇ τῇ Σαπφοῖ· Μάλα δὴ κεκορημένου στόργος.* Ursinus *κεκορημένος στόργος.* Emendavi haec, et *Gorgus* nomen latere iam Toup suspicatus est.

49. [94.]

Βρενθείω βασιλήΐω.

50. [54.] 678

Ἔγω δ' ἐπὶ μαλθάκαν
τύλαν σπολέω μέλεα.

51. [79. 70.]

Κῆ δ' ἀμβροσίας μὲν κράτηρ ἐκέκρατο,

Fr. 49. Athen. XV 690 E: *Σαπφὼ δὲ ὁμοῦ μέμνηται τοῦ τε βασιλείου καὶ τοῦ βρενθείου, λέγουσα οὕτως· βρενθείω βασιληΐω*, ita A, *βρενθείῳ βασιληΐω* B, *βρενθεΐω βασιληΐῳ* C, *βρενθίῳ βασιλείῳ* Cant. L. Dativum si quis praeferat, poterit huc revocare Hesychii glossam: *Βρενθινῷ· ἀνθινῷ.* Ceterum cf. Philodem. de vitis p. 30: *καὶ βρενθύεσθαι δὲ καὶ βρενθυόμενον ὠνόμαζον καὶ ἔτι νῦν ὀνομάζουσιν εἴτ' ἀπὸ τοῦ νῦν παραδιδομένου θυμιάματὸς ἢ μύρου τῶν θεῶν βρένθυος.* quorsum etiam Hesychii glossa videtur spectare: *Βράθυ· πόα τις θεοῖς θυομένη.*

Fr. 50. Herod. *περὶ μον. λέξ.* 39, 27: *Ἀναδράμωμεν ἐπὶ τὸ προκείμενον, παραθέμενοι τὸ τύλη, ὅπερ οὐκ ἦν παρ' Ἀττικοῖς, ἀλλὰ μέμνηται Σαπφὼ ἐν δευτέρῳ· ἐγὼ δ' ἐπὶ . . . μέλεα· κἂν μέν τε τύλαγκας ἀσπόλεα· οὐ γὰρ ὁ τε σύνδεσμος.* Respicit Pollux X 40: *ἐν δὲ Ἀντιφάνους Φάωνι κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἔστιν εὑρεῖν τὰς τύλας, . . . ὥσπερ καὶ παρὰ Σαπφοῖ.* Hermann coniecit: . . . *ἐγὼ δ' ἐπὶ μαλθακὰν* | *τύλαν κασπολέω μέλε', αἰ καὶ ἄμ' ἔν τε τὺ* | *τύλα κασπολέεαι.* pentametris aeolicis restitutis, quibus Sappho in libro secundo usa sit: sed hoc admodum incertum, nam potest libri numerus corruptus esse (possis *ἐν δ'* coniicere), vel etiam diversa editione Herodianus usus est, vide quae supra monui. Apparet autem duo diversa fragmenta afferri ab Herodiano, estque post *μέλεα* inserendum *καί· κἂν μὲν κτλ.* vid. fr. 79.

Fr. 51. Coniunxi duo fragmenta in unum, et similiter Ahrens. Vulgo singuli versus in binos versiculos divisi erant, coniunxit Lachmann. V. 4 schema est:

– –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

cum reliquorum haec sit species:

– –́ ⏑ ⏑ – ⏓ – –́ ⏑ ⏑ – –

Fortasse Sappho hic quoque strophis quaternorum versuum usa versum novissimum in hunc modum variavit. Prius Fragm. legitur apud Athen. X 425 C: *Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν εἰσάγει αὐτῶν (θεῶν) οἰνοχόον, ὡς καὶ Σαπφὼ λέγουσα· καδ δ' ἀμβρ. . . . οἰνοχοῆσαι.* et rursus cum varietate lectionis II 39 A: *καὶ Σαπφὼ δέ φησιν· ἀμβροσίας . . . δ' ἑλὼν ἔρπιν* (sic BCD, *ἔρπεν* VL) *θεοῖς ᾠνοχόησεν* (sic C, *οἰνοχοήσων* LV, *ᾠνοχόης* B). Eadem Eust. 1633, 1, qui addit *ἔστι δὲ ἔρπις αἰγυπτιστὶ ὁ οἶνος, καθὰ καὶ ὁ Λυκόφρων οἶδεν.* Respicit etiam 1205, 18, cf. Eudoc. 96. Adde praeterea Ath. V 192 C: *παρὰ δὲ τῇ καλῇ Σαπφοῖ καὶ ὁ Ἑρμῆς οἰνοχοεῖ τοῖς θεοῖς.* — V. 1. *κῆ δ'* Lachmann, i. e. *ἐκεῖ*

Ἑρμᾶς δ' ἔλεν ὄλπιν θεοῖς οἰνοχόησαι.
κῆνοι δ' ἄρα πάντες καρχήσιά τ' ἦχον
κἄλειβον, ἀράσαντο δὲ πάμπαν ἔσλα
τῷ γάμβρῳ.

* 52. [55.]

Δέδυκε μὲν ἁ σελάννα
καὶ Πληΐαδες, μέσαι δὲ
νύκτες, παρὰ δ' ἔρχετ' ὤρα,
ἔγω δὲ μόνα κατεύδω.

δέ, L κάδδ', V κάδ' ABP κηδαμβροσίας. — V. 2. Ἑρμᾶς Athen. II, altero loco sic L, sed PV ἑρμαῖς, Eust. Ἑρμῆς. — δ', Athen. X δὲ. — ἔλεν Seidler, libri ἑλών, Hecker ἔχεν coniecit. — οἰνοχοῆσαι Athen. X codd. — ὄλπιν Ath. X, altero l. ἔρπιν. — Alterum fragmentum extat apud Athen. XI 475 A: *Μνημονεύει δὲ τῶν καρχησίων καὶ Σαπφὼ ἐν τούτοις· κοινῇ δ' ἄρα πάντες κτλ.* Eadem Macrob. Sat. V 21. — V. 3. κῆνοι AB, κοινῇ PVL, Macrob. κοινῇ, sed cod. Thuan. κῆνοι. — καρχήσιά τ' ἦχον scripsi, Athen. καρχήσι' ἔχον. Macr. καρχήσι' εἶχον (cod. Thuan. ἔσχον), Seidler ἐκ καρχησίων χέον, Hecker καρχήσι' ἔλον, Lachmann καρχάσι' ἔχευον. — V. 4. κἄλειβον scripsi, Lachmann κἤλειβον, vulgo καὶ ἔλειβον. — ἔσλα ed. Col. Macrob., vulgo ἐσθλά. Ceterum Lachmann ἀράσαντο δ' ἀμπὶ πὰν ἔσλα scripsit. Longe aliter Ahrens, qui cum antea καρχήσι' ἔχον καὶ | ἔλειβον ἄραντο | δὲ πάμπαν (ἐπ') ἔσλα scripsisset, postea proposuit καρχάσια (χέρσιν) ἔχον καὶ ἔλειβον, ἄραντο δὲ πάμπαν (πόλλ') ἔσλα τε γάμβρῳ, Hartung ἀράσαντο δ' ἔσλ' ἐπίπαν τῷ | γάμβρῳ. Ceterum haec ex *Epithalamio* aliquo petita videntur.

Fr. 52. Hephaest. 65: *Ἐνίοτε δὲ ἐναλλὰξ τὰς ἰωνικὰς ταῖς τροχαϊκαῖς παραλαμβάνουσιν, ἀντὶ μὲν τῶν ἰωνικῶν ἔσθ' ὅτε τὰς δευτέρας παιωνικὰς παραλαμβάνοντες, ἀντὶ δὲ τῶν ἑξασήμων τροχαϊκῶν ἔσθ' ὅτε τὰς ἑπτασήμους τροχαϊκάς, οἷον· Δέδυκε κτλ.* Eadem Apostol. V 98 C. Gaisford binos versiculos coniunxit, quae descriptio non probanda. Sapphoni tribuit haec Stephanus. — V. 1. σελάννα, quod in proecdosi scripsi, firmavit A, in quo est σελά$^{\nu}$να, ceteri σελάνα. Nescio autem an rectius σέλαννα scribatur, et fortasse ad eundem modum v. 3 ὥρα. Scholiasta quidem adversari videtur: *τὸ οὖν ἁ σελάνα ἑπτάσημός ἐστι τροχαική . . . μακρὸν γάρ ἐστι καὶ τὸ τελευταῖον ᾱ· ἔστιν οὖν τὸ ἁ σελάνα ἐπίτριτος δεύτερος, τῆς ᾱ τελευταίας ἀντὶ μακρᾶς παραλαμβανομένης.* Sed mirum est haec ambitiose exponi, nisi alii censebant brevem esse novissimam syllabam. — V. 3. ἔρχετ' et v. 4 κατεύδω scripsi, legebatur ἔρχεθ' et καθεύδω.

53. [56.]

Πλήρης μὲν ἐφαίνετ᾽ ἀ σελάννα,
αἱ δ᾽ ὡς περὶ βῶμον ἐστάθησαν.

* 54. [46.]

Κρῆσσαί νύ ποτ᾽ ὦδ᾽ ἐμμελέως πόδεσσιν
ὤρχευντ᾽ ἀπάλοις ἀμφ᾽ ἐρόεντα βῶμον
πόας τέρεν ἄνθος μάλακον μάτεισαι.

* 55.

Ἄβρα δηὖτε παχήα σπόλα ἀλλόμαν.

56. [30.]

Φαῖσι δή ποτα Λήδαν ὑακινθίνων

Fr. 53. Hephaest. 63: *Καὶ (ἰωνικὰ ἀπὸ μείζονος) τρίμετρα βραχυκατάληκτα, τὰ καλούμενα Πραξίλλεια, ἃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰωνικήν, τὴν δὲ δευτέραν τροχαϊκήν· οἷά ἐστι τὰ τοιαῦτα Σαπφοῦς· Πλήρης κτλ.* — V. 1. *ἐφαίνετ᾽ ἀ* A, et *ἐφαίνετ᾽* etiam E8, vulgo *ἐφαίνεθ᾽ ἀ.* — *σελάννα* ut in proecdosi scripsi, legebatur *σελάνα.*

Fr. 54. Coniunxit haec in unum Santen; v. 1 et 2 leguntur ap. Hephaest. 63: *Τὰ δὲ (ἀπὸ μείζους ἰωνικὰ) τρίμετρα ἀκατάληκτα διχῶς συνέθεσαν οἱ Αἰολεῖς· τὰ μὲν γὰρ ἐκ δύο ἰωνικῶν καὶ τροχαϊκῆς ἐποίησαν βάσεως, οἷον· Κρῆσσαι . . . βῶμον.* — V. 3. ibidem leg. 65: *Παρατηρεῖν δὲ χρή, ὅτι τὴν πρώτην (τῶν τετραμέτρων) συζυγίαν καὶ ἀπὸ βραχείας ἀρχομένην ποιοῦσιν (οἱ Αἰολεῖς), ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς τριμέτροις· Πόας κτλ.* Sapphus haud dubie sunt versus. — V. 1. *ποτ᾽ ὦδ᾽* scripsi, vulgo *ποθ᾽ ὦδ᾽*, sed A *οὔδ᾽*, P *οὔδ᾽.* — V. 2. *ὠρχεῦντ᾽* HSA, *ἀρχεὺθ᾽* C, *ἀρχευντ᾽* Fl, *ὠρχεῦνθ᾽* vulgo, *ὤρχηντ᾽* Ahrens, fortasse recte, nam alias quoque hae formae a librariis sunt confusae. — *ἀπάλοις* Fl, vulgo *ἀπαλοῖς.* — V. 3. *μάτεισαι* Turn. CAPSE, *μάτοισαι* DH, *μάτοισαν* FlBE in marg.

Fr. 55. Herodian. *περὶ μον. λέξ.* 26, 21: *ἐφυλαξάμην δὲ διαλέκτους διὰ τὸ . . . . καὶ ἄβρα· δεῦτε πάγχης πάλαι ἀλλόμαν· ἀντὶ τοῦ ἠλλόμην.* Sapphoni tribui et correxi versum, nisi quod prius *πάχη* scripsi, ut esset tetrameter aeolicus. Alcaeo tribuit Cramer scribens *Ἀβραδάτῃ(τα) ἐπ᾽ ἐγχεσπάλῳ ἀλλόμαν*, Hartung *ἄβρα δηὖτε πεδ᾽ ἑσπέραν | ἀλλόμαν.*

Fr. 56. Et. M. 822, 39: *Ὠϊόν, δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὸ ᾠὸν τὸ ῑ ἔχει, ὅτι εὕρηται τὸ ῑ κατὰ διάστασιν παρὰ τῇ Σαπφοῖ· Φασὶ . . . ὤϊον.* ubi cod. Par. 364 pro *δή ποτε* exhibet *γὰρ ποταμόν*, 178 *δὴ ποταμόν*, deinde *ληδανὸν* DVM Call. Item Zonar. 1879 ubi *δὴ ποταμὸν.* Cf. Athen. II 57 D: *Σαπφὼ δὲ αὐτὸ (τὸ ᾠὸν) τρισυλλάβως καλεῖ· φασὶ δή ποτε Λήδαν ὤϊον εὑρεῖν.* Adde Eust. 1686, 49. — V. 1. *φαῖσι δή ποτα* Neue, vulgo *φασὶ δή ποτε.* — *ὑακινθίνων (ὑπ᾽ ἀνθέων)* scripsi, Hermannum

(ὑπ' ἀνθέων) πεπυκαδμένον
εὔρηιν ὤϊον.

57. [39.]

Ὀφθάλμοις δὲ μέλαις νύκτος ἄωρος.

58. [58.]

Ἔχει μὲν Ἀνδρομέδα κάλαν ἀμοίβαν.

59. [58.]

Ψάπφοι, τί τὰν πολύολβον Ἀφρόδιταν;

60. [50.]

Δεῦτέ νυν ἄβραι Χάριτες, καλλίκομοί τε Μοῖσαι.

fere secutus, legebatur ὑακίνθινον. — V. 3. εὔρηιν Neue (εὔρηιν), legebatur εὑρεῖν, et apud Athenaeum inverso ordine ὤιον εὑρεῖν. Ceterum nescio an fr. 112, quod ibid. adscripsit Athenaeus: καὶ πάλιν ὤϊον πολὺ λευκότερον, continuo his sit subiungendum:

εὔρηιν ὤϊον ὠΐω
πόλυ λευκότερον – ◡◡ – ◡ –

Hermann φασὶ δή ποθ' ὑπ' ἀνθέων ὑακινθίνων Λήδαν ὤϊον εὑρεῖν πεπυκαδμένον, Hecker φασί δή ποτα Λήδαν ὑακινθίνοις . . . ἄνθεσιν εὔρηιν πεπυκαδμένον ὤϊον. Ahrens coni. φαῖσι δή ποτ' ἀμώναν (i. e. ἀνεμωνᾶν) ὔπα κύκνιον Λήδαν ὤϊον εὔρηιν πεπυκάδμενον, quod probat Hartung, nisi quod πεδ' ἀμώναν ποτὰ scripsit, idem praeterea πεδ' ἀμώναν χὐακινθίνων commendat.

Fr. 57. Et. M. 117, 14: ὦρος καὶ ἄωρος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ᾱ μηδὲν πλέον σημαίνοντος· ὦρος γὰρ ὁ ὕπνος. ... καὶ Σαπφώ· ὀφθαλμοῖς κτλ. — μέλαις Ahrens, vulgo μέλας, DP μέλ''. — νυκτὸς DP, vulgo χύτ'. et cod. Augustan. ap. Tittmann Zonar. CXXIV: καὶ Σαπφώ· νυκτὸς ἄωρον. Sed fort. scribendum:

Ὀφθάλμοις δὲ μέλαις χύτο νύκτος ἄωρος.

Fr. 58 et 59. Hephaest. 82: Ἀνακλωμένου δὲ ὄντος αὐτοῦ (τοῦ ἰωνικοῦ) προταχθεῖσα ἰαμβικὴ ἑξάσημος ἢ ἑπτάσημος ποιεῖ τὸ τοιοῦτον, οἷον παρὰ Σαπφοῖ· ἔχει . . . Ψάπφοι, τί κτλ. Diversorum carminum exordia haec sunt, id quod etiam Blomfield et Hermann censent. Fr. 58. Ἀνδρομέδα κάλαν, Ἀνδρομέδαν καλά CPA, atque καλὰ etiam ES, fort. ἔχει μὲν Ἀνδρομέδαν κάλαν ἀμοίβα. — Fr. 59. Ψάπφοι A, Ψαπφοὶ BHCPS, Ψάφοι Fl, vulgo Σαπφοῖ.

Fr. 60. Hephaest. 52: Τετράμετρα δὲ (χοριαμβικά), ἃ καὶ συνεχέστερά ἐστιν, οἷα ταυτὶ τὰ Σαπφοῦς· Δεῦτε νῦν κτλ. — δεῦτε νῦν CEFlA, sed alii libri νυν, atque ita scholiasta legit, quamquam ibi Gaisford

61.

Πάρθενον ἀδύφωνον.

---

* 62. [128.] 681

Κατθνάσκει, Κυθέρη', ἄβρος Ἄδωνις, τί κε θεῖμεν;
Καττύπτεσθε κόραι καὶ κατερείκεσθε χίτωνας.

* 63.

Ὦ τὸν Ἄδωνιν.

64. [21.]

Ἔλθοντ' ἐξ ὀράνω πορφυρίαν [ἔχοντα] περθέμενον χλάμυν.

νῦν edidit, at grammaticus iste aperte choriambum testificatur, sed Horatius illo loco ditrochaeum usurpavit. — *Μοῖσαι*, AFl *μοῦσαι*. Eundem versum attulit Attilius Fortun. 259, ubi *τι μοῦσαι*.

Fr. 61. Attilius Fortunat. 359. „Sappho: *παρθ. ἀδ.*" quod videtur ex eodem carmine petitum, ex quo fr. 60.

Fr. 62. Hephaest. p. 59: *Τῶν δὲ τετραμέτρων (ἀντισπαστικῶν) τὸ μὲν καταληκτικὸν καθαρόν ἐστι τὸ τοιοῦτον· κατθνάσκει κτλ.* Sapphus esse probabiliter coniicias ex Pausania IX 29, 8: *Σαπφὼ δὲ ἡ Λεσβία τοῦ Οἰτολίνου τὸ ὄνομα ἐκ τῶν ἐπῶν τοῦ Πάμφω μαθοῦσα, Ἄδωνιν ὁμοῦ καὶ Οἰτόλινον ᾖσε.* — V. 1. *κατθνάσκει* Bentley, fort. rectius *κατθναίσκει*, vulgo *καταθνάσκει*, A *καταθνάσκει* (η superscr.). — *Κυθέρη'* C, A *Κυθέρη*, vulgo *Κυθέρει'*. — V. 2. *κατερείκεσθε* Pauw, vulgo *κατερύκεσθε*, C *κατερύσκεσθαι*. — *χίτωνας*, malim *κίθωνας*, ut littera *κ* usque repetatur.

Fr. 63. Mar. Plot. p. 266: „Adonium dimetrum dactylicum catalecticum a Sappho inventum est, unde etiam Sapphicum nuncupatur ... *ὦ τὸν Ἄδωνιν.*" Videtur hoc ephymnium esse carminis in Adonin fr. 62, cf. etiam ad fr. 108. Marius Victor. II 6, 5 tanquam monometros choriambicos hypercatalectos hos versiculos adscripsit:

O quis ad omnem
Spem Cythereae.

ubi apparet *O quis Adonin* scribendum esse, quod plane firmat Attil. II 12. 1 ubi legitur *o quis adon iero*, sed V exhibet *adone'*.

Fr. 64. Pollux X 124: *Πρώτην δέ φασι χλαμύδα ὀνομάσαι Σαπφὼ ἐπὶ τοῦ Ἔρωτος εἰποῦσαν· ἐλθόντ' κτλ.* Resp. Ammon. 147: *Σαπφὼ πρώτη γὰρ μέμνηται τῆς χλαμύδος.* — *πορφυρίαν* codd., vulgo *πορφυρέαν*. — *ἔχοντα* cancellis sepsi, delevit Bentley. — *περθέμενον* Seidler, legebatur *προϊέμενον*, Hartung *ἔλ. ἐξ ὀρ. π. Ἔρωτά | ϝοῖ προϊέμενον τὰν χλάμυν* ‒ ⏑ ‒ ‒

65. [22.]

Βροδοπάχεες ἄγναι Χάριτες, δεῦτε Δίος κόραι.

66. [88.]

. . . Ὁ δ᾽ Ἄρευς φαῖσί κεν Ἄφαιστον ἄγην βίᾳ.

67. [15.] 682

. . . . πόλλα δ᾽ ἀνάριθμα ποτήρια
καλαίφις.

68. [19.]

Κατθάνοισα δὲ κείσεαι, οὐδέ ποτα μναμοσύνα σέθεν
ἔσσετ᾽ οὔτε τότ᾽ οὔτ᾽ ὕστερον· οὐ γὰρ πεδέχεις βρόδων

Fr. 65. Argum. Theocr. XXVIII: *Γέγραπται δὲ Αἰολίδι διαλέκτῳ, παρὰ τὸ Σαπφικὸν ἑκκαιδεκασύλλαβον, τὸ Ῥοδοπάχεες κτλ.* Respicit Philostr. Epist. 71: *Ἡ Σαπφὼ τοῦ ῥόδου ἐρᾷ καὶ στεφανοῖ αὐτὸ ἀεί τινι ἐγκωμίῳ, τὰς καλὰς τῶν παρθένων ἐκείνῳ ὁμοιοῦσα, ὁμοιοῖ δὲ αὐτὸ καὶ τοῖς τῶν Χαρίτων πήχεσιν, ἐπειδὰν ἀποδύσῃ σφῶν τὰς ὠλένας* Cf. Eust. Od. 1429, 58.—*βροδοπάχεες* Schneidewin scripsit.

Fr. 66. Priscian. VI 92: „Econtra tamen in quibusdam es productam terminantibus Graeci poetae eus pro es proferentes . . . .
i
Ἀρεύς pro *Ἄρης* (*apeys pro apes* B, *apeys pro apes* Rr, *apers pro APHC* A, *dapeys pro dapes* G, *dareus pro dares* L, *pro APEC* L) ut Sappho:
ΕΤΣ
ΟΔΑΡΕΤC (ita BDK, odapeyc RA, odareus G, odaneys H, ω *ΔΑΡ* 1) *ΦΑΙCΕΙ. ΚΕΝΑΦΕCΤΟΝ ΑΓΕΙΝΒΕΙΑ* (ita B, *ΦΑΙCΕΤ. ΚΕΝΑΦΕΣ. ΤΟΝΑΤΕΙΝΒΙΑ* G, *ΦΑΙCΕΤ ΚΕΝΑ ΦΕΣΤΟΝΑΤΕ* iubia A, *ΦΑΙCΕΙ*
I E O
ΚΕΝΑΦΕCΤΟΝΑΤΕΙΝΒΙΑ DHK, *ΦΑΤΣ. ΕΙΚΗΝΑΦΗCΤΩΝ ΑΓΗΙΝΒΙΑ* Rr, *ΦΗΣ, ΕΙΚΕΝ, ΑΦΗC, ΤΟΝ, ΑΓΝΙΕ, ΒΙΑ* 1). Martis nomen latere primus Neue perspexit, itaque *ὁ δ᾽ Ἄρευς* scripsit, *Ἄφαιστον* Hermann, *φαῖσί κεν* et *ἄγην* ego emendavi. Ahrens contra *ὁ δ᾽ Ἄρευς, φαῖσι, κὲν Ἄφ. ἄγεν βίᾳ* vel *φαῖ σέ κεν Ἀφαίστω ἄγην βία*, Hartung *φαῖ Ϝέθεν.*

Fr. 67. Athen. XI 460 D: *Καὶ Σαπφὼ δ᾽ ἐν τῷ δευτέρῳ* (exspectaveram *ἐν τῷ τρίτῳ*) *ἔφη· Πολλὰ κτλ.* — V. 2. *καλαίφις* PVL, cod. Farn. *καλλαῖφις*, fort. *καλλείψεις*, nisi forte fuit pentameter dactylicus: *πόλλα δ᾽ ὦδ᾽ ἀνάριθμα ποτήρια κάλλιπες*, Hermann *καὶ φιάλαι*, Hartung *Πολλίῳ δ᾽ ἀν. ποτ. καλ᾽ ἔφυ*, de vino Pollio interpretatus.

Fr. 68. Stob. Flor. IV 12: *Σαπφοῦς πρὸς ἀπαίδευτον γυναῖκα· Κατθανοῖσα κτλ.* Plutarch. Praec. Coniug. c. 48: *εἰ γὰρ ἡ Σαπφὼ διὰ τὴν ἐν τοῖς μέλεσι καλλιγραφίαν ἐφρόνει τηλικοῦτον, ὥστε γράψαι πρός τινα πλουσίαν· Κατθανοῦσα δὲ κείσεαι, οὐδέ τις μνημοσύνα σέθεν ἔσεται· οὐ γὰρ μετέχεις* (sed AE *παῖδ᾽ ἔχεις*, B *παῖδας ἔ.*) *ῥόδων* (AE *ῥόδον*) *τῶν ἐκ Πιερίης.* Sympos. III 1. c. 2:

τῶν ἐκ Πιερίας, ἀλλ' ἀφάνης κὴν Ἀΐδα δόμοις
φοιτάσεις πεδ' ἀμαύρων νεκύων ἐκπεποταμένα.

69.

Οὐδ' ἴαν δοκίμοιμι προσίδοισαν φάος ἀλίω
ἔσσεσθαι σοφίαν πάρθενον εἰς οὐδένα πω χρόνον

τοιαύταν.

70. [23.] 683

Τίς δ' ἀγροιῶτίς τοι θέλγει νόον,
οὐκ ἐπισταμένα τὰ βράκε' ἕλκην ἐπὶ τῶν σφύρων;

Ὅτι γε ταῖς Μούσαις ὁ τῶν ῥόδων στέφανος ἐπιπεφήμισται, μεμνῆσθαί μοι δοκῶ Σαπφοῦς λεγούσης πρός τινα τῶν ἀμούσων καὶ ἀμαθῶν γυναικῶν· Κατθανοῖσα δὲ κ., *οὐ γὰρ μετέχεις* (sed *πεδέχεις* Ald. EH Ven. Pal. Vat. An., *πεδέχης* Dübner) *ῥ. τῶν ἐκ Πιερίης.* Cf. etiam Aristid. II 508: *Οἶμαι δέ σε καὶ Σαπφοῦς ἀκηκοέναι πρός τινας* (Seidler *τινα*) *τῶν εὐδαιμόνων εἶναι γυναικῶν μεγαλαυχουμένης καὶ λεγούσης, ὡς αὐτὴν αἱ Μοῦσαι τῷ ὄντι ὀλβίαν τε καὶ ζηλωτὴν ἐποίησαν, καὶ ὡς οὐδ' ἀποθανούσης ἔσται λήθη.* nisi forte hic potius resp. fr. 10. — V. 1. *κείσεαι,* ap. Stob. Trinc. *κεῖσθαι,* Grotius *κεῖσ',* ego in proecdosi *κείσῃ.* — *οὐδέ ποτα* Hermann, ap. Stob. *οὐδέποκα* (Trinc. *οὐδέποτε*), Plut. *οὐδέ τις,* Spengel *οὐδ' ἔτι τις,* Hartung *σέθεν οὐ μναμοσύνα ποτά* — V. 2. *ἔσσετ',* Plutarch. *ἔσεται.* — *οὔτε τότ' οὔτ'* Hermann nisi quod *οὔθ'* scripsit, *οὐδέποκ'* Stob., *οὐδέποκ' εἰς* Grotius. Hartung *οὐδεμί' οὐδ'.* Conieci *κατθάνοισα δὲ κῆ* (i. e. *ἐκεῖ*) *κείσεαι· οὐ μ. σ. ἔσσετ' οὐδέποτ' εἰς ὕστερον.* — *βρόδων* Brunck, v. *ῥόδων.* Cf. Orion 140, 18. — *πεδέχεις* Plut. codd., Stob. *μετέχεις.* — V. 3. *κὴν,* ap. Stob. A Voss. *κεἰν,* Hecker *κῆς.* — *Ἀΐδα, ἀΐδαο* A, deinde Voss. *δομοφοίτασις.* — V. 4. *πεδ'* Salmasius, v. *παῖδ'.* — V. 5. *ἐκπεποταμένα* A Voss., vulgo *ἐκπεποταμέναν* (Gesner ex interpol. *οὐδεὶς δέ σε βλέψει παῖδ' ἀμ. ν. ἐκπεποταμέναν*).

Fr. 69. Chrysipp. *περὶ ἀποφατικῶν* 13: *εἰ Σαπφὼ οὕτως ἀπεφήνατο· Οὐδ' ἴαν δοκίμοιμι κτλ.,* ubi Ahrens *δοκίμωμι* scripsit, quam formam Choerobosc. Epim. II 842. Cram. An. Ox. IV 341, 20 memorant. At nulla est causa, cur alteram formam (cf. etiam supra fr. 37) Aeolensibus abiudicemus, qui ad eundem modum etiam *δίδοιμι,* et similiter *γέλαιμι, πλάναιμι, πάλαιμι* dixerunt, quae exempla locupletibus testimoniis firmata sunt: ac tuetur has formas etiam L. Hirzel de dial. Aeol. p. 24 et 56. Est haud dubie ex eodem carmine, ex quo fr. 68. — V. 2. *ἔσσεσθαι,* Hecker *γένεσθαι* requirit.

Fr. 70. Athen. I 21 C: *Σαπφὼ περὶ Ἀνδρομέδας σκώπτει· τίς δ' ἀγριῶτίς* (*ἀγροιῶτις* BC) *τοι θέλγει νόον οὐκ ἐπισταμένη τὰ βράκεα ἕλκεν* (*ἕλκειν* BC) *ἐ. τ. σφ.* Cf. Eust. 1916, 49 ubi *ἀγροιῶτις* legitur et *τοι* omissum, Philemon 61 ubi *ἀγρειῶτις* et *ἕλκει,* pariterque *τοι* om. Respicit huc Maxim. Tyr. XXIV 9: *Κωμῳδεῖ* (*Σωκράτης*) *σχῆμά που καὶ κατάκλισιν σοφιστοῦ, καὶ αὕτη* (*Σαπφώ*)*· τίς δ' ἀγροιῶτιν* (cod. Par. *δὲ ἀγροιωτειν*) *ἐπεμμένα στόλην,* quibus plerique ita usi sunt, ut coniungerent cum fragmento apud Athenaeum, velut ipse olim conieci:

* 71.

Ἥρων ἐξεδίδαξ' ἐκ Γυάρων τὰν τανυσίδρομον.

72. [29.]

. . . . Ἀλλά τις οὐκ ἔμμι παλιγκότων
ὄργαν, ἀλλ' ἀβάκην τὰν φρέν' ἔχω . . . .

73.

. . . . Αὐτὰρ ὀραῖαι στεφανηπλόκευν.

74. [81.]

. . . . Σύ τε κἄμος θεράπων Ἔρως.

(Ἄτθι), τίς δέ σ' ἀγροιῶτις ἀγροιῶτιν ἐπεμμένα Σπόλαν . . . θέλγει νόον . . . οὐκ ἐπ. κτλ. Ahrens (Ἄτθι) τίς δ' ἀγρόωτίν σε νόον θέλγει ἐπεμμένα οὐκ ἐπ., Hartung τίς θέλγει νόον ἀγροιοτέρα τοι σπολάδ' ἐμμένα. sed Maximus videtur memoriter sententiam tantum indicavisse, versus 1 fortasse fuit:

Τίς δὲ θέλγει ἀγροιῶτις ⏑ – – ⏑ ⏑ τοι νόον.

V. 2. ἐπισταμένα et ἕλκην Neue, vulgo ἐπισταμένη et ἕλκειν.

Fr. 71. Ald. Cornu Cop. 268 B: Τὴν δὲ αἰτιατικὴν οἱ Αἰολεῖς καὶ μόνοι προσθέσει τοῦ ν ἐποίουν τὴν Λητών, ὡς καὶ ἡ χρῆσις δηλοῖ· ἠρὼν ἐξεδίδαξε γυάρων ※ τὴν ἀννοδρόμον· αἰτιατικῶς γάρ ἐστιν ἀπὸ εὐθείας τῆς ἠρώ. Sapphus haud dubie est versus, quem correxi, Hermann Ἥρων ἐξεδίδαξεν γυάλων τὰν ἀννσίδρομον (vel ταναόδρομον), Ahrens Ἥρων ἐξεδίδαξεν ἄγρωστιν ἀνύδρομον, Hartung Ἥρων ἐξεδίδαξεν Γυάρω τὰν τανάυδρομον. Nisi forte duo sunt diversa fragmenta:

Ἥρων ἐξεδίδαξεν . . .
. . . Γυάρων τὰν τανυσίδρομον.

Fr. 72. Et. M. 2, 43: Ἀβακής· . . . κέχρηται αὐτῷ Σαπφώ, οἷον· Ἀλλά τις οὐκ ἔμμεν (DVa ἔμμιν) παλιγκότων ὀργάνων ἀλλ' ἀβακὴν τὰν φρένα (DVa παμφρένα) ἔχω, ἀντὶ τοῦ ἡσύχιον καὶ πρᾶον. — ἔμμι et ὄργαν (ὀργὰν) emendavit Ursinus, ἀβάκην Neue. Cf. Cram. An. Ox. IV 278, 25.

Fr. 73. Schol. Aristoph. Thesmoph. 401: Νεωτέρων καὶ ἐρωτικῶν τὸ στεφανηπλοκεῖν· πρὸς τὸ ἔθος, ὅτι ἐστεφανηπλόκουν αἱ παλαιαί. Σαπφώ· αυταόρα αιστεφανηπλόκουν, quae correxi, similiter Hermann. Ahrens αὖτα δ' ὠράα (vel αὖτα ἐραῖσ') ἐστεφανηπλόκην, Hartung αὖτα | ὠραία στεφανηπλόκευν.

Fr. 74. Maxim. Tyr. XXIV 9: Τὸν Ἔρωτά φησιν ἡ Διοτίμα τῷ Σωκράτει οὐ παῖδα, ἀλλ' ἀκόλουθον τῆς Ἀφροδίτης καὶ θεράποντα εἶναι· λέγει που καὶ Σαπφοῖ ἡ Ἀφροδίτη ἐν ᾄσματι· σύ τε καλὸς θ. Ἔρ. sed cod. Par. μ supra λ exhibet, scribendum igitur κάμὸς (κἄμος). Hermann σύ τοι καλός.

75. [20.] 684

Ἀλλ' ἔων φίλος ἄμμιν λέχος ἄρνυσο νεώτερον·
οὐ γὰρ τλάσομ' ἔγω ξυνοίκην ἔσσα γεραιτέρα.

76. [42.]

Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἀπάλας Γυρίννως.

77. [42.]

Ἀσαροτέρας οὔδαμ' ἐπ', ὦ ῎ραννα, σέθεν τύχοισα.

Fr. 75. Stob. Flor. LXXI 4: Σαπφοῦς. et Apostol. II 52, 6. — V. 1. ἄμμιν Neue, vulgo ἀμὶν. — ἄρνυσο, AB ἄρνησον, Neue ἄρνυσσο. Incerta huius loci restitutio: quod si versus secundus integer est servatus, possis hic suspicari ἀλλ' ἔων φίλος ἄμμι λέκτρον | ἄρνυσο νεώτερον, ut sit enneasyllabon Sapphicum, cui subiunctus versus hymenaicus (vid. fr. 107. 108): antea asclepiadeos maiores esse ratus proposui ἄμμιν λέχος ἀλλ' ἄρ. ν. οὐ γὰρ τλ. ἔγω σοίγε συνοίκην γεραωτέρα vel ξὺν νέῳ οἴκην γεραωτέρα. — V. 2. ξυνοίκην, Stob. ξυνοικεῖν, Apost. ξυνοκεῖν. — ἔσσα Vind., οὖσα vulgo, AB νε' οὖσα. — γεραιτέρα, Vind. γερατέρα, Ursinus γεραιτέρῳ et supra νεώτερος. Olim conieci singulos versus ex binis glyconeis constare, itaque v. 1 ἄμμεσιν et v. 2 ξυνοίκην νέῳ εὖσα scripsi, contra Ahrens ἄρνησο et ξυνοῖκην (Schneidewin auctore Hermanno ξυνϝοῖκην), quod postea ipse improbavit, scribens: ἀλλ' ἔ. λ. ἄμμεσιν | λ. ἄ. ν. | οὐ γὰρ τλάσομ' ἔγω νέῳ | ξυνοίκεισα γερ., unde Hartung ἔγω σοίγε συνοίκεισα γερ.

Fr. 76. Hephaest. 64: Καὶ τετράμετρα δὲ (ἀπὸ μείζονος ἰωνικὰ) ἀκατάληκτα διαφόρως συνέθεσαν· καὶ γὰρ τρισὶν ἰωνικαῖς μίαν τροχαϊκὴν τὴν τελευταίαν ἐπήγαγον· καλεῖται δ' Αἰολικόν, ὅτι Σαπφὼ πολλῷ αὐτῷ ἐχρήσατο, οἷον· Εὐμ. κτλ. Ἀσαροτ. κτλ. vulgo haec in unum coniunguntur, mihi vero duorum carminum initia attulisse videtur Hephaestio. — Μνασιδίκα om. Fl. et ut videtur pars codd., sed exhibet A, item Longinus, qui in Prolegom. ad Heph. p. 139 affert hunc versum (ubi S ἀσσαρομέτρα Μνασιδικά). — Γυρίννως AP, ut Toup emendaverat, γυρίννω HS Long., γηρύννω E, γυρίνω· Fl, γυρήνῳ Turn., ἀργυρίννω N, γηρίνως καὶ C, qui si revera καὶ exhibet, hoc quoque argumento est, versus separandos esse. De hoc nomine cf. Etym. M. 243, 51: Γυριννώ (M hic et infra γυρινώ). ὄνομα κύριον Λεσβίας κόρης. εἴρηται παρωνύμως παρὰ τὸ γυρῖνος, ὃ δηλοῖ τὸν βάτραχον, Γυριννώ, ὡς ἔρατος Ἐρατώ, καὶ κλέος Κλεώ καὶ Κλειώ. Maximus Tyrius XXIV 8 Γύριννάν vocat. Denique hunc versum cum insigni scripturae varietate exhibet Cornu Copiae Aldi p. 268 B: Καὶ πάλιν· Ἀμορφότερον Μναΐδος, καὶ τῆς ἁπλῶς πυρινῶς. ἔστιν ἡ Μναῖς αὕτη καὶ ἡ Πυρινὼ ὀνόματα κύρια. Nomen Μνασιδίκα, quamquam non insolens, tamen non comparet, ubi Sapphus sodales enumerantur: at Μναΐς, quod nomen Aldi grammaticus suppeditat, non minus dubium: hanc puellam ab Ovidio memoratam esse credunt Heroid. XV 15, verum ibi hoc nomen ex manifesta interpolatione ortum: vel sic tamen suspicor legendum esse Εὐμορφοτέρα, Μνᾶϊ (vel Μνᾶσι), δόκεις τᾶς ἀπάλας Γυρίννως, Ahrens Μνᾶς, Δίκα, τᾶς ἀ. Γ. coniecit.

Fr. 77. Hephaestio ib.: ἀσαρρτέρας οὔδαμ' ἐπ', ὦ ῎ραννα, σέθεν τύχοισα scripsi Hermannum secutus, id quod fere firmat scholiasta, qui

78. [44.]

Σὺ δὲ στεφάνοις, ὦ Δίκα, περθέσθ' ἐράταις φόβαισιν
ὄρπακας ἀνήτοιο συνέρραισ' ἀπάλαισι χέρσιν·
εὐάνθεα γὰρ πέλεται καὶ χάριτες μάκαιρα
μᾶλλον προτέρην· ἀστεφανώτοισι δ' ἀπυστρέφονται.

dicit: ὃ δὲ θέλει τοιοῦτόν ἐστι· βλαβερωτέρας ἀντὶ τοῦ αὐτὴ (haec tria verba deleo, fuit in marg. adscriptum ἄση vel ἄσα ἀντὶ τοῦ ἄτη) οὐδαμῶς μοῦ (leg. σοῦ) ποτε εἰρήνης σέθεν (leg. Εἰρήνη et delendum σέθεν) ἐπιτυχοῦσα. Libri variant, A ἀσαροτερασουδαμ' ἀπ' ὤρανα, C ἀσαρωτέρα σουδαμὰ πωρανα, P ἀσαρωτέρας οὐδαμ' ἀπ' ὤρανα, S ἀσαρωτέρας οὐδάμ' πωρανα, M ἀσσαροτέρας οὐδ' ἅμα πῶρανα, N ἀσαροτέρα σοῦ δ' ἅμ' ἐπ' ὤρανε, FlBH ἀσαροτέρα σοῦ δ' ἅμ' ἐπώρανανν. Deinde τυχοῖσα SNH, τυχοῖσαν CPM, τυχοῦσα BFl. Blomfield ἀσαροτέρας οὐδαμά πω, 'ραννά, σέθεν τύχοις ἄν, quod probavit Hermann, nisi quod Ῥαννα scripsit, idem tamen etiam οὐδάμ' ἔπ', ὦ Ῥαννα proposuit. Ahrens οὐδάμ' ἔτ', ὦ Ῥαννα, Hecker τυχοίσας requirit, Hartung Ἔραννα proprium esse nomen censet, denique Westphal novo modo nuper conformavit, sed non satis assequor, quid sibi velit. Scholiasta autem non legit ὦ Ῥαννα, sed proprium nomen Εἴρηνα vel potius Εἴραννα, dicit enim ὥσπερ δὲ Ἀφροδίτη Ἀφρόδιτα φασὶ συστέλλοντες τὸ ᾱ, οὕτω καὶ τὸ εἰρήνη εἴρηνα. Nomen hoc muliebre haud infrequens, sed ut videtur recentiore demum tempore usitatum: possis coniicere Ἤριννα, quod nomen alias quoque similiter depravatum, sed nimis hoc incertum, itaque satius duxi nihil novare.

Fr. 78. Athen. XV 674 E: *Σαπφὼ δ' ἁπλούστερον τὴν αἰτίαν ἀποδίδωσι τοῦ στεφανοῦσθαι ἡμᾶς, λέγουσα τάδε· Σὺ δὲ στεφάνοις ὦ δικα. παρθέσθ' ἐρ. φ. ὀρ. ἀνήτω συνερραὶς ἀπαλλαγείση* (sic Cant. L, ἀπαλλαγίση A) *χ. εὐάνθεα γὰρ π. καὶ χάριτες* (sic AB, χάριστε Cant. L) *μάκαιρα μ. προτέρηνα στεφάνω τοῖσι* (sic B, στεφανώτοισι Cant. L) *δαπυστρέφονται* (sic Cant. L, δεπυστρ. B). *Ὡς εὐανθέστερον γὰρ καὶ κεχαρισμένον μᾶλλον τοῖς θεοῖς παραγγέλλει στεφανοῦσθαι τοὺς θύοντας.* — V. 1. ὦ Δίκα Welcker, περθέσθ' Seidler. Hermanno non satis fecit Welckeri coniectura, itaque ὦ δέμα suspicatus est legendum esse, comparans Hesychium: ὦ δέμα, ὦ αὐτή, ubi αὕτη corrigit. Ego aliquando conieci Δώριχα, nam poetriam fratris Charaxi amicam non tantum contumelia affecisse (vid. fr. 138), sed eadem etiam familiariter usum esse mihi videor ex Posidippi versibus apud Ath. XIII 596 C colligere: *Δωρίχα ὀστέα μὲν σὰ πάλαι κεκόνισθ' ὅ τε δεσμὸς χαίτης . . . Σαπφῷαι δὲ μένουσι φίλης ἔτι καὶ μενέουσιν ᾠδῆς αἱ λευκαὶ φθεγγόμεναι σελίδες.* — V. 2. ὄρπακας, vulgo ὅρπακας. — ἀνήτοιο συνέρραισ' scripsi (et συνέρραισ' etiam Schweighaeuser), Ahrens ἀνήτοιο συνόρραισ', Hermann ἀνήτω συνεέρραισ'· Huc respicit Schol. Theocr. VII 63: *ἀνητίνοις δὲ ἐχρῶντο στεφάνοις, ὡς Ἀλκαῖος καὶ Σαπφώ.* adde Poll. VI 107 (vid. infra fr. 128.) — ἀπάλαισι Casaubonus correxit. — V. 4. ἀστεφανώτοισι δ' ἀπυστρέφονται Casaubonus correxit, quamquam insolens est structura, nam ἀστεφανώτοις γὰρ ἀπυστρέφονται potius dici oportebat. Reliqua difficulter expedias. Neue εὐάνθεα γὰρ καὶ κεχάρισται μακάρεσσι τοῖσι Μᾶλλον προτέλη', Seidler εὐάνθεα μὲν γὰρ π. κεὐχάριστ' ἐς μακαίρας μᾶλλον προτόρην, Hermann εὐανθεῖα γ. π. κ. χάριτες μακαίρα μ. προτόρην, Ahrens εὐάνθεα γὰρ (θεᾶν) π. καὶ χάριτος μακαιρᾶν μ. προτέρην, Hartung εὐάνθεα γὰρ καὶ μεμέληται Χάρισιν μακαίραις μᾶλλον ποτόρην. Tentavi Εὐάνθεα (μὲν) γὰρ τελέταν (sive εὐανθέα γὰρ παρ τελέτα vel προσπελάταν) καὶ Χάριτες μάκαιραι Μᾶλλον προσορεῦντ'.

79. [43.]

Εγω δὲ φίλημ' ἀβροσύναν, καί μοι τὸ λάμπρον
ἔρος . . . ἀελίω καὶ τὸ κάλον λέλογχεν.

80. [54.]

Καμ μὲν τετύλαν κασπολέω.

81. [45.]

Ὁ πλοῦτος ἄνευθ' (ἔων) ἀρέτας οὐκ ἀσίνης πάροικος.

82. [72.] 686

Αὔτα δὲ σὺ Καλλιόπα.

Fr. 79. Athen. XV 687 A: *καίτοι Σαπφώ, γυνὴ μὲν πρὸς ἀλήθειαν οὖσα καὶ ποιήτρια, ὅμως ἠδέσθη τὸ καλὸν τῆς ἀβρότητος ἀφελεῖν λέγουσα ὧδε· Ἐγὼ δὲ φίλημ' κτλ. φανερὸν ποιοῦσα πᾶσιν ὡς ἡ τοῦ ζῆν ἐπιθυμία τὸ λαμπρὸν καὶ τὸ καλὸν εἶχεν αὐτῇ. ταῦτα δ' ἐστὶν οἰκεῖα τῆς ἀρετῆς.* Sapphus locum om. C. — V. 1. *ἀβροσύναν* B, legebatur *ἀβροσύναν*, praeterea B *φίλημμι*, A *φίλημμι*, Cant. L *φιλήμμια βροσύναν.* — V. 2. *ἔρος ἀελίω* A, *ἔρο σαελίω* B, *ἔρις ἀελίω* Cant. L. Lacunam indicavi, neque integer est v. 1. Fort. *καί με (φάος) τὸ λάμπρον | ἔρος (προσίδην) ἀελίω καὶ τὸ κάλον λέλογχεν.* Ahrens . . *ἀβροσύναν . . . ἔγω δὲ φίλημ', ἔστε κέ μοι τὸ λάμπρον Πρὸς ἀελίω καὶ τὸ κάλον λελόγχῃ*, Hartung *καί μοι ἔρως τὸ λάμπρον φάος ποτόρην ἀελίω, ἆς τὸ κάλον λέλογχεν.*

Fr. 80. Herodian. *περὶ μον. λέξ.* 39, 27: *τύλη . . . μέμνηται Σαπφὼ ἐν δευτέρῳ· ἐγὼ δ' ἐπὶ μαλθακὰν τύλαν σπολέω μελεα* (fr. 50)· *κᾶν μέν τε τύλαγκας ἀσπόλεα. οὐ γὰρ ὁ τε σύνδεσμος.* quae emendavi et separavi a fr. 50. Conf. Hesych.: *Κασπολέω, ὑποστρέφω*, ubi Hermann *ἐπιστορέσω* correxit (leg. *ὑποστορέσω*). *Τετύλα* autem forma est reduplicatione aucta: contra alii videntur divisim scripsisse *τε τύλαν*, ut copula vel parapleromatica esset particula, vid. Hellad. ap. Phot. Bibl. 532 (quamquam is, ubi parapleromatica sit, *το* in usu fuisse tradit). Seidler, qui coniunxit cum fr. 50, *καῖ μέν τε τύλᾳ κατα|σπολέαι*, Lehrs scripsit *ἀσάμενον τύλᾳ κασπολέω*, quod alios sic intellexisse credit, ac si *τ' ὕλᾳ* scriptum fuerit. Ahrens *καὶ ἐν α'· ἐν τὲ τύλᾳ κασπολέοισα*, Hartung *ἂν τε τύλαν κασπολέῃ.*

Fr. 81. Schol. Pind. Ol. II 96: *Καὶ ἡ Σαπφώ· πλοῦτος ἄνευ ἀρετῆς οὐκ ἀσινὴς πάροικος· ἡ δ' ἐξ ἀμφοτέρων κρᾶσις εὐδαιμονίας ἔχει τὸ ἄκρον· τοῦτο προσεῖναι τῷ Θήρωνι μαρτυρεῖ.* quae descripsit Schol. rec. ad v. 93: *Καὶ Σαπφώ· ὁ πλοῦτος ἄ. ἀ. οὐκ ἀγαθὸς σύνοικος. ἡ δ' . . . ἄκρον κτλ.* et Pseudoplut. de nobil. c. 5. Denique Schol. Pyth. V 1: *ὁ πλ. ἄ. ἀρετᾶς οὐκ ἀσινὴς πάροικος.* — *ἄνευθ' ἔων* scripsi, legebatur *ἄνευ*, Neue *ἄνευ τᾶς*. Non recte homines docti in illis *ἡ δ' ἐξ ἀμφοτέρων κτλ.* quae scholiastae sunt, Sapphus verba sibi visi sunt deprehendisse, id quod etiam Ahrens animadvertit. Hermann *ἄνευθ' ἀρετᾶς οὐκ ἀσινὴς πάροικος | ἀ δ' ἀμφοτέρων κρᾶσις ἔχησι τἄκρον | εὐδαιμονίας.*

Fr. 82. Hephaest. 85: *Δύναται δὲ καὶ εἰς τρίτον ἀνάπαιστον διαι-*

83. [86.]

Δαύοις ἀπάλας ἑτάρας
ἐν στήθεσιν . . . .

84. [77.]

Δεῦρο δηὖτε Μοῖσαι, χρύσιον λίποισαι.

* 85. [76.]

Ἔστι μοι κάλα πάϊς, χρυσίοισιν ἀνθέμοισιν
ἐμφέρην ἔχοισα μόρφαν, Κλᾶϊς ʼἀγαπάτα,
ἀντὶ τᾶς ἔγω οὐδὲ Λυδίαν πᾶσαν οὐδʼ ἐράνναν.

ρεῖσθαι, εἰ ἀπὸ σπονδείων ἄρχοιτο, οἷον τὸ Σαπφοῦς· Αὐτὰ δὲ σὺ Κ. τοῦ προσοδιακοῦ ἓν καὶ τοῦτο εἶδος, τὸ ἐξ ἰωνικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ συγκείμενον. Repetit Schol.

Fr. 83. Et. M. 250, 10: Δαύω, τὸ κοιμῶμαι· Σαπφώ· Δαῦοις ἀπ. κτλ. (V δαύοισα παλλὰς ἐτάρασσεν)· λέγει δὲ Ἡρωδιανός, ὅτι ἅπαξ κεῖται ἡ λέξις παρὰ Σαπφοῖ. Fort. δαύοισʼ scribendum. — ἑτάρας, Hartung ἐράτας.

Fr. 84. Hephaest. 102: Καὶ τὸ ἐξ ἰθυφαλλικῶν δύο ἡ Σαπφὼ πεποίηκε· Δεῦρο κτλ.—δηὖτε, δηῦτε Fl et libri, δεῦτε vulgo.— χρύσιον Ahrens, legebatur χρύσεον.

Fr. 85. Hephaest. 95: Ἄλλο ἀσυνάρτητον ὁμοίως κατὰ τὴν πρωτην ἀντιπάθειαν, ἐκ τροχαϊκοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ ἰαμβικοῦ ἐφθημιμεροῦς, ὅπερ ἐὰν παραλλάξῃ τὴν τομήν, γίνεται τροχαϊκὸν προκαταληκτικόν· ἔστι κτλ. Τούτων δὲ τὸ μὲν δεύτερον δῆλόν ἐστιν ἀπὸ τῆς τομῆς, ὅτι οὕτως σύγκειται, ὡς προείρηται, ἐκ τοῦ τροχαϊκοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ τοῦ ἐφθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ (Hephaest. igitur v. 2 videtur ἁ Κλᾶϊς ἀγαπάτα legisse). Τὸ δὲ πρῶτον διὰ τὸ πρὸ συλλαβῆς ἔχειν τὴν τομήν, ἐγένετο προκαταληκτικόν, ἐκ τροχαϊκοῦ ἐφθημιμεροῦς· ἔστι μ. κ. π. καὶ διμέτρου ἀκαταλήκτου τοῦ· χρυσ. ἀνθ., τὸ δὲ τρίτον ἐξ ὑπερκαταλήκτου ἀντὶ τ. ἔ. οὐ. Λυδίαν, καὶ βραχυκαταλήκτου· πᾶσαν οὐδʼ ἐρ. Sed sunt hi versus trochaici, nam v. 1 χρυσίοισι et v. 3 Λυδίαν per synizesin sunt pronuntianda, ut carere possimus Hermanni coniectura, qui v. 3 ἀντὶ delet et ἅπασαν corrigit. — V. 1. χρυσίοισιν Ahrens, legebatur χρυσέοισιν. — ἀνθέμοισι, Fl cod. Rhed. ἀνθέσμοισιν. — V. 2. ἐμφέρηνʼ scripsi, legebatur ἐμφερῆ. — ἔχοισα, Schol. Fl Turn. ἔχουσα. — μόρφαν, Fl Turn. μορφήν. — Κλᾶϊς ἀγαπάτα Neue (Bentley Κλεῒς ἀγαπατά), legebatur Κλεῒς (A κλέϊς) ἀγαπατά (Fl Urs. ἀγαπητά), Ahrens Κλέϊς μόνα ʼγαπάτα. Ego psilosin, quam libri tuentur, restitui, sed virgula addita, ne quem crasis lateat. — V. 3. τᾶς, ap. Heph. altero loco τὰς, Turn. τᾶς δʼ et τὰς δʼ. — οὐδὲ, Fl cod. Mon. οὐ. — Λυδίαν, Fl altero loco λυδίας, Mon. λιδίαν. — πᾶσαν om. E pr. Turn., Ahrens παῖσαν (ἅπαισαν). — ἐράνναν, A sec. loco, prius ἔραννaν, vulgo ἐραννάν, Mon. ἀραννάν, fort. rectius ἔραννaν, quo nomine *Lesbum* dicere videtur Sappho (cf. Mosch. III 90), nam Sapphus hos esse versus apparet.

86. [80.]

. . . . Πόλλα μοι τὰν
Πολυανάκτιδα παῖδα χαίρην.

---

87. [53.] 687

Ζὰ δ' ἐλεξάμαν ὄναρ Κυπρογενήᾳ.

88. [52.]

Τί με Πανδίονις ὦ Ὤρανα χελίδων.

89. [31.]

. . . . Ἀμφὶ δ' ἄβροις λασίοις εὖ ϝε πύκασσεν.

90. [32.]

Γλύκεια μᾶτερ, οὔτοι δύναμαι κρέκην τὸν ἴστον,

Fr. 86. Maxim. Tyr. XXIV 9: Νῦν μὲν ἐπιτιμᾷ Σαπφὼ Γοργοῖ καὶ Ἀνδρομέδᾳ, νῦν δὲ ἐλέγχει καὶ εἰρωνεύεται αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ Σωκράτους· τὸν Ἴωνα χαίρειν φησὶν ὁ Σωκράτης. πολλά μοι τὰν (cod. Par. τὸν) Πολυάνακτος (cod. Harl. πολυανακτίδα, Par. πολυανακτιθα, sed a m. pr. πολυννακτιθα) παῖδα χαίρειν. Hermann, qui Sapphici metri reliquias restituit, τὰν Πολυανακτίδαο, i. e. Πολλυαν. sive Πουλυαν., sed recte se habet Πολυανακτίδα, qui non est genitivus, sed accusativus adiectivi Πολυανακτίς. Ceterum Polyanactis filia, utrum Gorgo an Andromeda, an alia fuerit, incertum. — χαίρην Ahrens, vulgo χαίρειν.

Fr. 87. Hephaest. 69: Τῶν δὲ τριμέτρων (ἰωνικῶν ἀνακλωμένων) τὸ μὲν ἀκατάληκτον· Ζαελεξάμαν κτλ. παρὰ τῇ Σαπφοῖ. Ζαελεξάμαν CPA, προσελεξάμην Fl, προσελεξάμαν ES Schol., προσεδεξάμαν H, προσελαβάμαν N, emendavit Ahrens Ζὰ δ' ἐλεξάμαν — Κυπρογενήᾳ Bentley, Κυπρογέννᾳ CPA, vulgo Κυπρογενείᾳ.

Fr. 88. Hephaest. 66: Καὶ ὅλα μὲν οὖν ᾄσματα γέγραπται ἰωνικά. . . . παρὰ Σαπφοῖ· τί με κτλ. — ὦ Ὤρανα Is. Vossius, vulgo ὠράνα, E ὤραινα, Turn. in calce ὠραῖα. — χελίδων, Gaisford χελιδοῖ, fort. χέλιδον. Ceterum conf. Hesych.: Ὠράνα· χελιδόνων ὀροφή, fort. Ὤρανα χέλιδον· ὑπωροφία.

Fr. 89. Pollux VII 73: Ἐν δὲ τῷ πέμπτῳ τῶν Σαπφοῦς μελῶν ἔστιν εὑρεῖν· ἀμφὶ λάβροις λασσίοις εὖ ἐπύκασσεν. καί φασιν εἶναι ταῦτα σινδόνια κατεστραμμένα. Correxi haec, contra Seidler Sapphicum versum constituit: ἀμφὶ λάβροις εὖ λασίοις πύκασσεν, Hermann . . ἀμφὶ δ' ἀβροῖσιν εὖ | λασίοις ἐπύκασσεν, glyconeo et pherecrateo restitutis. Hartung ἀμφ' ἄβροις, ut asclepiadeum versum restitueret.

Fr. 90. Hephaest. 60: Ἔστι δὲ πυκνὸν (ἐν τοῖς ἀντισπαστικοῖς τετραμέτροις καταληκτικοῖς) καὶ τὸ τὴν δευτέραν μόνην ἀντισπαστικὴν ἔχον, ᾧ μέτρῳ ἔγραψεν ᾄσματα καὶ Σαπφὼ ἐπὶ τοῦ ἑβδόμου· Γλύκεια κτλ. Interpretantur ἐπὶ τοῦ ἑβδόμου (ita C) *in libro septimo*, at

πόθῳ δάμεισα παῖδος βραδίναν δι' Ἀφρόδιταν.

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΑ. 688

91. [73.]

Ἴψοι δὴ τὸ μέλαθρον
Ὑμήναον

insolens prorsus hoc genus dicendi, neque solet alias Hephaestrion librorum numerum indicare: atque codd. admodum variant, PES ἐπὶ τῆς ζ', FlHB ἐπί τε τοῦ ἑβδόμου, A Turn. ἐπὶ τῆς τοῦ ἑβδόμου, Pauwius ἐπὶ τῆς στ' τοῦ ἑβδόμου, i. e. *in oda sexta libri septimi*, Westphal ἐπὶ τῆς τοῦ ἑβδόμου ἀρχῆς. Ego non expedio, nisi forte scholiasta, qui οὔτι legit, adscripsit ἐπὶ τῆς ἑβδόμης ἀδιάφορος. V. 1 affert Et. Gud. 316, 35, ubi καὶ οὔτι, et Et. M. 506, 1 (ubi οὔτι, τὸν om. V, γλυκείου et κέρκειν habet D Call.), et sine p. n. Zonar. 1190 (οὔτι). — V. 1. γλύκεια, P γλυκῆα, C γλυκυα. — κρέκην CPA, vulgo κρέκειν. — ἴστον, ἱαστὸν Dorv. SFl. — V. 2. πόθῳ, πύθῳ Fl. Dorv. fort. recte. — βραδίναν, conieci βραδίνω.

Fr. 91. Hephaest. 129: Ὅταν δὲ τὸ ἐφύμνιον μὴ μετὰ στροφήν, ἀλλὰ μετὰ στίχον κέηται, παραλαμβανόμενον ἄλλῳ στίχῳ, μεσύμνιον καλεῖται τὸ ποίημα (haec duo v. delenda), οἷόν ἐστι τὸ παρὰ Σαπφοῖ· Ὕψι ... ἴσος Ἄρηϊ (unde descripserunt Apost. XVII 76a, Arsen. 460, ubi ὑψοῖ) et auctius Demetr. de Eloc. CLXVIII: Ἔστι δέ τις ἰδίως χάρις Σαπφικὴ ἐκ μεταβολῆς, ὅταν τι εἰποῦσα μεταβάλληται καὶ ὥσπερ μετανοήσῃ· οἷον· Ὕψι δή, φησί, τὸ μ. ἀείρατε, τέκτονες· γαμβρὸς εἰσέρχεται ἴσος Ἄρηϊ, ἀνδρὸς μεγάλου πολλῷ μείζων· ὥσπερ ἐπιλαμβανομένη ἑαυτῆς, ὅτι ἀδυνάτῳ ἐχρήσατο ὑπερβολῇ, καὶ ὅτι οὐδεὶς τῷ Ἄρηϊ ἴσος ἐστί. In proecdosi haec Bentleium secutus in hexametros redegi, corrigens γαμβρὸς ἐσέρχεται ἶσος Ἄρῃ, μεγάλω πόλυ μείζων, et coniunxi cum fr. 92. Hartung rursus ad hexametros revocavit Ἴψοι δὴ τὸ μέλαθρον ἀέρρετε τ. ἄ. | ὦ ὑμέναιον, ὁ γάμβρος ἐσέρχεται ἶ. Ἄρηϊ | ὕμην ὦ ὑμέναι', ἀνδρὸς μ. π. μ. | πέρροχος (fr. 92) κτλ., item Westphal, qui ephymnium post v. 1 sustulit. Sed potius sunt versus dactylici breviusculi, quales in popularibus cantilenis usurpari solebant (*paroemiacos* dixeris), anacrusi modo addita modo omissa, neque obstat Hephaestio, is enim abusive στίχον dixit, ut fieri solet, quem κῶλον vel κόμμα dici oportebat. Est autem v. 3. γάμβρος priore syllaba correpta dictum, vel potius γάβρος scribendum; nam alias quoque, ubi vocalis tribus consonantibus insequentibus corripi videtur, una de tribus fere sublata est: extrita autem hic est secundaria, non principalis littera. Eodem modo Homero subveniendum, nam quod legitur ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην, ubi Bekker audacissime novavit ἀρετῆτα, sane ἀδροτῆτα improbandum, sed sublevandus est numerus scribendo ἀδροτῆτα καὶ ἥβην, quam formam non abhorrere a Graeci sermonis proprietate ostendit Hesychius: ἀδρί· ἀνδρί· Παμφύλιοι. similiter in vasculis pictis *TIMAΔPA* alia leguntur. — V. 1. ἴψοι scripsi, ap. Heph. ὗψι (FlCPSA ὗψοι, E Rhed. ὑψοῖ), ap. Dem. ὗψι Vict., νίψω Ald. Par. Farn. Vind. — δὴ, ap. Heph. Fl Rhed. et Arsen. δὲ. — Ὑμήναον bis Arsen., Ὑμέναιον Heph., sed libri Ὑμήναιον. Forma Ὑμήναον legitur etiam in epigrammate Cyrenaico ap. Welcker Sylloge 50, 7: οἳ θρήνοισι βοητὸν ὑμήναον, οἳ προκελεύθους λαμπάδας ὑστατίου καὶ κενεοῖο λέχους. Westphal requirit comma anapaesticum

ἀέρρετε τέκτονες ἄνδρες·
'Υμήναον.
γάμβρος ἔρχεται ἴσος Ἄρευϊ,
('Υμήναον)
ἄνδρος μεγάλω πόλυ μείζων·
('Υμήναον).

92. [69.]

Πέρροχος, ὡς ὅτ' ἄοιδος ὁ Λέσβιος ἀλλοδάποισιν.

93. [35. 133.] 689

Οἶον τὸ γλυκύμαλον ἐρεύθεται ἄκρῳ ἐπ' ὕσδῳ
ἄκρον ἐπ' ἀκροτάτῳ· λελάθοντο δὲ μαλοδρόπηες,
οὐ μὰν ἐκλελάθοντ', ἀλλ' οὐκ ἐδύναντ' ἐπίκεσθαι.

Ὑμέναι' ὤ, ego si quid mutandum, malim Ὕμεν' 'Υμήναον, ut versus hymenaicus restituatur, vid. fr. 107, sed nihil muto. Etiam Euripides in Phaethonte carmen nuptiale, quod dactylis et epitritis constat, exorsus est eodem hoc numero ◡̄ – ◡ – 'Υμὴν 'Υμήν et ἄ τὸν μέγαν, videtur enim Euripides 'Υμὴν correpta priore extulisse. — V. 2. ἀέρρετε Bentley, ἀέρρατε Ahrens, ἀείρετε ap. Heph. C, ἀείρηται P, ἀείρετα A, ἀείρατε EFl Turn. Apost. Ars. Dem. (ubi Ald. ἀνέρατε). — τέκτονες, Ahrens τέκτυνες, Ald. Dem. τέκτονα. — ἄνδρες om. Dem. — V. 3. ἔρχεται, Dem. εἰσέρχεται, Seidler ἐσέρχεται. — ἴσος, ap. Heph. Fl ἴσως, et sic Vind. Fam. ap. Dem., Ahrens ἴσσος. — Ἄρευϊ A, vulgo Ἄρηϊ, E Turn. Ἄρεϊ, Fl Ars. Ἄρει. Post hunc versum sicut post v. 4. 'Υμήναον adieci. — V. 4. μεγάλω πόλυ Neue, legebatur μεγάλου πολλῷ.

Fr. 92. Demetr. de Eloc. CXLVI: Ἐκ δὲ παραβολῆς καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξέχοντος ἀνδρὸς ἡ Σαπφώ φησιν· Πέρροχος κτλ. ἐνταῦθα γὰρ χάριν ἐποίησεν ἡ παραβολὴ μᾶλλον ἢ μέγεθος· καίτοι ἐξῆν εἰπεῖν, πέρροχος ὥσπερ ἡ σελήνη τῶν ἄλλων ἄστρων, ἢ ὁ ἥλιος ὁ λαμπρότερος, ἢ ὅσα ἄλλα ἐστὶ ποιητικώτερα. Conf. Eust. Il. 741, 16: Αἴλιον Διονύσιον, ὃς καὶ τὸν τῆς παροιμίας Λέσβιον ᾠδὸν Τέρπανδρόν φησιν ἢ Εὐαινετίδην ἢ Ἀριστοκλείδην. καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ τὸ Μετὰ Λέσβιον ᾠδὸν τὸν Τέρπανδρόν φησι δηλοῦν. ἐκαλοῦντο δέ φασι καὶ ὕστερον εἰς τὴν ἐκείνου τιμὴν πρῶτον μὲν ἀπόγονοι αὐτοῦ, εἶτα εἴ τις ἄλλος παρείη Λέσβιος, εἶθ' οὕτως οἱ λοιποὶ Μετὰ Λ. ᾠδόν, τὸν ἁπλῶς δηλαδὴ Λέσβιον. Permire Kock haec ad Achillem refert, quem Homerus Lesbius celebraverit.

Fr. 93. Scholiasta Hermog. VIII 883 ed Walz: καὶ Σαπφώ, οἶον κτλ. — V. 1. γλυκύμαλον, Schol. Theocr. XI 39: γλυκύμηλον . . . ἔστι γάρ τι μήλου γένος. Σαπφώ· γλυκύμαλον ἐρεύγεται ὡς ἄκρω ἐπ' ὅσδω (M γλυκύ τι μᾶλον et ἐπόσδων, Gen. b γλυκύτατον et ἄκρῳ ἐπ' ὅσδῳ, vett. edd. ἄκρῳ ἐπ' οὐδῷ). Schol. Herm. γλυκὺ μᾶλλον (Ven. μᾶλον). — ἐρεύθεται Ven., εὐρέθεται Par. 2, εὑρίσκεται Par. 1. — ὕσδῳ Blomfield, vulgo ὅσδῳ. — V. 2. μαλοδρόπηες Ven., μελαδροπῆες Par. Mon. — V. 3. ἐπίκεσθαι, legebatur ἐφικέσθαι, quod non servavi, quamvis in titulo apud Conze Iter Lesb. t. XII A 35 ἀφικομένων sit. Resp. Longus Past. III 33: Καὶ ἓν μῆλον ἐπέπεπτο ἐν αὐτοῖς ἄκροις ἀκρότατον, μέγα καὶ

94.

Οἴαν τὰν ὑάκινθον ἐν οὔρεσι ποίμενες ἄνδρες
πόσσι καταστείβοισι, χάμαι δέ τε πόρφυρον ἄνθος. . .

95. [68.]

Ϝέσπερε, πάντα φέρεις, ὄσα φαίνολις ἐσκέδασ' αὔως.

καλόν, καὶ τῶν πολλῶν τὴν εὐωδίαν ἐνίκα μόνον. Ἔδεισεν ὁ τρυγῶν ἀνελθεῖν, ἠμέλησε καθελεῖν· τάχα δὲ καὶ ἐφυλάττετο τὸ καλὸν μῆλον ἐρωτικῷ ποιμένι. Adde Himer. I 4: Τὰ δὲ Ἀφροδίτης ὄργια (μόνῃ) παρῆκαν τῇ Λεσβίᾳ Σαπφοῖ, (καὶ) ᾄδειν πρὸς λύραν καὶ ποιεῖν (ᾠδὴν) τὸν θάλαμον· ἢ καὶ ... εἰσῆλθε μετὰ τοὺς ἀγῶνας εἰς θάλαμον, πλέκει παστάδα, τὸ λέχος (Ὁμήρου) στρώννυσι, *ἀγείρει παρθένους, εἰς νυμφεῖον ἄγει καὶ Ἀφροδίτην ἐφ' ἅρματι Χαρίτων καὶ χορὸν Ἐρώτων συμπαίστορα. καὶ τῆς μὲν ὑακίνθῳ τὰς κόμας σφίγξασα, πλὴν ὅσαι μετώπῳ μερίζονται, τὰς λοιπὰς ταῖς αὔραις ἀφῆκεν ὑποκυμαίνειν, εἰ πλήττοιεν. τῶν δὲ τὰ πτέρα καὶ τοὺς βοστρύχους χρυσῷ κοσμήσασα πρὸ τοῦ δίφρου σπεύδει πομπεύοντας καὶ δᾷδα κινοῦντας μετάρσιον. Et maxime huc pertinet I 16: Σαπφοῦς ἦν ἄρα μήλῳ μὲν εἰκάσαι τὴν κόρην, τοσοῦτον χαρισαμένην τοῖς πρὸ ὥρας δρέψασθαι σπεύδουσιν, ὅσον [οὐδ'] ἄκρῳ τοῦ δακτύλου γεύσασθαι, τῷ [δὲ] καθ' ὥραν τρυγᾶν τὸ μῆλον μέλλοντι τηρῆσαι τὴν χάριν ἀκμάζουσαν· τὸν νυμφίον τε Ἀχιλλεῖ παρομοιῶσαι καὶ εἰς ταὐτὸν ἀγαγεῖν τῷ ἥρῳ τὸν νεανίσκον ταῖς πράξεσιν κτλ. Praeterea I 19: Φέρε οὖν εἴσω τοῦ θαλάμου παραγαγόντες αὐτὸν ἐντυχεῖν τῷ κάλλει τῆς νύμφης πείσομεν. Ὦ καλή, ὦ χαρίεσσα, πρέπει γάρ σοι τὰ τῆς Λεσβίας ἐγκώμια. σοὶ μὲν γὰρ ῥοδόσφυροι Χάριτες χρυσῆ τ' Ἀφροδίτη συμπαίζουσιν, Ὧραι δὲ λειμῶνας βρύουσι κτλ. quod ipsum ex hoc Sapphus hymenaeo petitum videtur:

Ὦ κάλα, ὦ χαρίεσσα.

Alia praeterea Hartung edolavit, velut ... σοὶ μὲν | ῥοδόσφυροι Χάριτες | χρυσῆ τ' Ἀφρόδιτα | συμπαίζουσιν. quemadmodum etiam Kock ista in versus redigere conatus est; at sophista hic potius Anacreontem fr. 2 imitatur.

Fr. 94. Sapphoni vindicavi, nam omisso poetae nomine leguntur apud Demetrium de Eloc. CVI: Τὸ δὲ ἐπιφώνημα καλούμενον ὁρίζοιτο μὲν ἄν τις λέξιν ἐπικοσμοῦσαν· ἔστι δὲ τὸ μεγαλοπρεπέστατον ἐν τοῖς λόγοις· τῆς γὰρ λέξεως ἡ μὲν ὑπηρετεῖ, ἡ δὲ ἐπικοσμεῖ. ὑπηρετεῖ μὲν ἡ τοιάδε· Οἴαν ... καταστείβουσι. ἐπικοσμεῖ δὲ τὸ ἐπιφερόμενον τό· χαμαὶ δέ τε κτλ. ἐπενήνεγκται γὰρ τοῦτο τοῖς προενηνεγμένοις κόσμος σαφῶς καὶ κάλλος. — V. 1. τὰν, vulgo τὴν. — οὔρεσι, Ahrens ὤρεσι, qui quidem postea abiudicare studuit Sapphoni hoc versus. — V. 2. καταστείβοισι Schneidewin, v. καταστείβουσι. Excidisse videtur deinde κάππεσεν vel simile quid.

Fr. 95. Etymol. M. 174, 43: Αὔως ... Σαπφώ (D Σαπφὼ ε')· Ἕσπερε, πάντα φέρων κτλ. eadem ib. 384, 4 et Etym. Gud. 212, 43. (Ἕσπερ' ἐς π. φέρων, ὄσσα φαίνολες ἐσκ. ἄβως) et 446, 3. (φέσπερε, π. φέρω, ὅσα φαινότερα ἐ. ἠώς). Schol. Eurip. Orest. 1252 (φαινόλης), denique Cram. An. Ox. II 444, 17 (ubi tantum ὅσα φαινόλης κτλ.). — Ϝέσπερε Welcker, deinde scripsi φέρεις (Ahrens olim φόρεις) ex Demetrio, qui hunc locum respexit de Eloc. CXLI: Χαριεντίζεται δέ ποτε (Σαπφὼ) καὶ ἐξ ἀναφορᾶς, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἑσπέρου· Ἕσπερε πάντα φέρεις,

96. 690

Αἰπάρθενος ἔσσομαι.

97.

Δώσομεν, ἦσι πάτηρ.

98. [38. 110.]

Θυρώρῳ πόδες ἐπτορόγυιοι,
τὰ δὲ σάμβαλα πεμπεβόηα,
πίσυγγοι δὲ δέκ' ἐξεπόνασαν.

99. [63.]

Ὄλβιε γάμβρε σοὶ μὲν δὴ γάμος, ὡς ἄραο,
ἐκτετέλεστ', ἔχης δὲ πάρθενον, ἂν ἄραο.

φησί, φέρεις ὄϊν (sic Casaubonus, vulgo οἶνον), φέρεις αἶγα, φέρεις ματέρι παῖδα. Καὶ γὰρ ἐνταῦθα ἡ χάρις ἐστὶν ἐκ τῆς λέξεως τῆς φέρεις ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναφερομένης. quae frustra restituere conantur, velut Ahrens lusit: Ϝέσπερε, πάντα φρεὶς ... φρεὶς οἶν, φρεὶς αἶγα, φρεὶς μάτερι παῖδ' (ἀγαπάταν). Hermann ὅσ' ἁ φαινόλις .. καὶ γὰρ ὄϊν σὺ φέρεις, φέρεις αἶγα, φέρεισθα δὲ ματρὶ Παῖδα, Hartung αἶγα σὺ οἶν τε φέρεις, σὺ φέρεις καὶ ματέρι παῖδα. Ceterum φέρεις secunda est persona haud dubie.

Fr. 96. Cram. An. Ox. I 71, 19: ὁ δ' Αἰολεὺς τριχῶς· Ἀ ε ὶ π. ἔσομαι· καὶ αἰεὶ καὶ αἰέν. Ahrens correxit. Cf. Cram. An. Par. III 321, 22: ἀειπάρθενος διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται κοινῶς, Αἰολικῶς δὲ διὰ τοῦ ῑ. Adde Herodian. Epim. 184 ed. Boiss.

Fr. 97. Cram. An. Ox. I 190, 19: Ἦσι δώσομεν· ἠ. π., φησὶν ἡ Σαπφώ, ἦτι δὲ λέγει Ἀλκμὰν ἀντὶ τοῦ ἠσίν. Prius ἦσι grammatici est.

Fr. 98. Hephaest. 41: Τὸ δὲ τετράμετρον (Αἰολικὸν καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον)· Θυρωρῷ κτλ. Demetrius de Eloc. CLXVII: ἄλλως δὲ σκώπτει (Σαπφὼ) τὸν ἀγροῖκον νυμφίον καὶ τὸν θυρωρὸν τὸν ἐν τοῖς γάμοις εὐτελέστατα καὶ ἐν πεζοῖς ὀνόμασι μᾶλλον ἢ ἐν ποιητικοῖς. ὥστε αὐτῆς μᾶλλόν ἐστι τὰ ποιήματα ταῦτα διαλέγεσθαι, ἢ ᾄδειν, οὐδ' ἂν ἁρμόσαι πρὸς τὸν χορὸν ἢ πρὸς τὴν λύραν, εἰ μή τις εἴη χορὸς διαλεκτικός. Ex hoc carmine videtur petitum, quod habet Synes. Epist. III 158 D: Ὁ δὲ ἀδικούμενος Ἁρμόνιός ἐστιν ὁ τοῦ θυρωροῦ πατήρ, ὡς ἂν εἴποι Σαπφώ, τὰ μὲν ἄλλα σώφρων καὶ μέτριος ἐν τῷ καθ' ἑαυτὸν βίῳ γενόμενος, ἀλλ' ὑπὲρ εὐγενείας ἀμφισβητῶν τῷ Κέκροπι διετέλεσεν. — V. 1. ἑπτορόγυιοι Hotchkis, ἑπταθόργυιοι E Schol. Turn. (in calce ἑπτόργυιοι), CMPSA ἑπταθορρόγυιοι, Fl ἑπταρόγιοι, Cod. Ming. ἑπταόργυιοι. — V 2. σάμβαλα, M σύμβαλα, Turn. σύμβολα. — πεμπεβόηα Schneidewin (postquam ego πεμπαβόηα scripseram), πενταβόεια M Turn., πεντεβόηα CPA, πεντεβόεια vulgo.

Fr. 99. Hephaest. 102: Καὶ τὸ ἐκ χοριαμβικῶν ἐφθημιμερῶν τῶν εἰς τὴν ἰαμβικὴν κατακλεῖδα ἡ αὐτὴ ποιήτρια (Σαπφώ)· Ὄλβιε κτλ. — V. 1. ἄραο, ἀρᾶο A, ἀρᾶϊ C, ὀρ P (σ superscr.), ἄρας codd. Rhed. Mon. — V. 2. ἔχης, ἔχης CPSA, vulgo ἔχεις. — ἂν ἄραο, ἀνάραο E, ἀναράθ P, ἀναρᾶο A, ἀνάρας Fl B, ἂν ἀρᾶθ' C Mon. Rhed., Hermann bis ἀρᾶσαι, Ahrens ἄρασο scripsit.

100. [64.] 691

Μελλίχροος δ' ἐπ' ἱμέρτῳ κέχυται προσώπῳ.

101. [41.]

Ὁ μὲν γὰρ κάλος, ὄσσον ἴδην, πέλεται (ἄγαθος),
ὀ δὲ κἄγαθος αὔτικα καὶ κάλος ἔσσεται.

102. [71.]

Ἦρ' ἔτι παρθενίας ἐπιβάλλομαι;

* 103. [78.]

Χαίροισα νύμφα, χαιρέτω δ' ὀ γάμβρος.

Fr. 100. Hephaest. 102: *Καὶ ὁ ποὺς συνῆψε τὴν λέξιν· Μελιχοος δ' ἐφ' ἱμ. κτλ.* ubi Fl *μελίχρος*, N *μελίχρως*, C *μελίχρονος*, Turn. *μελίχροος*. Restitui *μελλίχροος*, quod praebent P et ut videtur ES, *μελίχροος* (λ suprascr.) A. Videntur Aeolenses in hoc vocabulo liquidam litteram geminavisse: nam poetriam *μελίχροος* scripsisse tribrevi syllaba admissa non est verisimile: hanc licentiam, quamvis aliis exemplis liceat firmare, Hephaestio certe non agnoscit. Hermann *μελλίχιος* correxit. — *ἐπ'* Turn. Fl, vulgo *ἐφ'*. Videtur ex eodem carmine, ex quo fr. 99.

Fr. 101. Galen. Protr. c. 8: *Ἄμεινον οὖν ἐστιν, ἐγνωκότας τὴν μὲν τῶν μειρακίων ὥραν τοῖς ἠρινοῖς ἄνθεσιν ἐοικυῖαν, ὀλιγοχρόνιόν τε τὴν τέρψιν ἔχουσαν, ἐπαινεῖν τε τὴν Λεσβίαν λέγουσαν· Ὁ μὲν γὰρ κ. ὅσσον ἰδεῖν πέλεται, ὁ δὲ κἀγ. αὐ. καὶ κ. ἔσται· πείθεσθαι δὲ καὶ Σόλωνι τὴν αὐτὴν γνώμην ἐνδεικνυμένῳ.* — V. 1. *ἴδην* Ahrens, v. *ἰδεῖν*. — *ἄγαθος* adieci, Hermann *κάλος*. — V. 2. *ἔσσεται* Hermann, vulgo *ἔσται*, quod servans Ahrens v. 1 *πέλετ' αἶι* scripsit.

Fr. 102. Apollon. de Coni. in Bekk. An. II 490: *Ἆρα· οὗτος κατὰ πᾶσαν διάλεκτον ὑπεσταλμένης τῆς κοινῆς καὶ Ἀττικῆς ἦρα λέγεται. Ἦρ' ἔτι π[αρ]θενίης ἐπ., Σαπφώ.* Schol. Dionys. Thrac. ib. 968: *Ὁ ἄρα ἐρωτηματικὸς ὢν μηκύνει τὸ ᾱ, συλλογιστικὸς δὲ βραχύνει· τρέπεται δὲ ἑκατέρου τὸ ᾱ εἰς η̄, τὸ μὲν μακρὸν παρ' Αἰολεῦσιν οὕτως· Ἦρ' ἔτι παρθενικὰς ἐπ.* — *παρθενίας* scripsit Hermann, Hartung *παρθενίαν* vel *παρθενία, σ' ἐπιβάλλομαι*. Ego conieci *παρθενίκαις*, ratus eodem modo hunc versum explicandum esse, quo Theocritus qui dici solet scripsit XXIII 26: *ἄρτι δὲ χαίρειν τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι*. Sed restitutio huius loci incerta.

Fr. 103. Hephaest. 25: *Καταληκτικὰ δὲ (μέτρα), ὅσα μεμειωμένον ἔχει τὸν τελευταῖον πόδα· οἷον ἐπὶ ἰαμβικοῦ· Χαίροισα κτλ. Χαίροισα* Fl Turn., sed in calce *χαίροις ὦ*, C *χαίροις ἀνύμφα*, B2MEPA *χαίροις ἀνύμφα*, unde Neue *χαίροισθα*, probabiliter, siquidem versum hunc ex carminis exordio depromptum esse, aliorum exemplorum multitudo suadere videtur: nec tamen hoc certum. Equidem auctor essem, ut *χαίροις ἀ νύμφα* scriberetur, si certum esset Aeolenses hanc articuli formam, quae supra fr. 52. 53 producta est, etiam subinde corripuisse: sed apud Pindarum Ol. I 89 quod boni libri exhibent quodque tuitus est Mommsen *ᾆ τέκε λαγέτας*, in hoc poeta prorsus solitarium est. Quod Demetrius de eloc. CLI affert *Δέλφυι παιδίον ὑμῶν ἀ κύων φέρει* incertum, utrum ex carmine an ex pedestri sermone sit petitum.

* 104. [34.]

Τίῳ σ', ὦ φίλε γάμβρε, κάλως ἐΐκάσδω;
ὄρπακι βραδίνῳ σε κάλιστ' ἐΐκάσδω.

105. [49.]

. . . . Χαῖρε, νύμφα,
χαῖρε, τίμιε γάμβρε, πόλλα.

106. [65.] 692

Οὐ γὰρ ἦν ἑτέρα πάϊς, ὦ γάμβρε, τοιαύτα.

* 107. 108.

Ὕμεν' Ὑμήναον.
Ὦ τὸν Ἀδώνιον.

Fr. 104. Hephaest. 41: *Πεντάμετρα δὲ (Αἰολικὰ) καταληκτικὰ εἰς δισύλλαβον· Τίῳ κτλ.* — V. 1. *τίῳ* Neue, codd. *τίω*, (Cod. Ming. 489, *τί ἧς*), Pauw *τίνι*. — V. 2. *ὄρπακι* A, rell. ut videtur *ὄρπακι*. — *κάλιστ'* scripsi, vulgo *μάλιστ'*, A *σὲ μάλησι'*.

Fr. 105. Serv. Virg. Georg. I 31: „*Generum vero pro marito positum multi accipiunt iuxta Sappho, quae in libro, qui inscribitur Ἐπιθαλάμια, ait χαῖρε κτλ. ἀντὶ τοῦ νυμφίε.* Pollux III 32: *Σαπφὼ μέντοι καὶ τὸν ἄνδρα αὐτὸν γαμβρὸν καλεῖ.* — V. 2. Cf. Iulian. Ep. LX: *χαῖρε δὲ καὶ αὐτὸς ἡμῖν πολλά, καθάπερ καλὴ Σαπφώ φησιν.* In proecdosi *χαῖρε τ. γ. χαῖρε πολλὰ* scripsi. Hermann existimat idem metrum esse, quod fr. 99 et scripsit:

Χαίρετε (vel *Χαῖρε δὲ*) *νύμφα, χαῖρε, τίμιε γαμβρέ, πολλά.*

Fr. 106. Dionys. Comp. Verb. c. XXV: *τὸ συμπλεκόμενον τούτῳ πάλιν κῶλον ἐκ δυοῖν συνέστηκε μέτρων· „Μήτε μικρὸν ὁρῶντά τι καὶ φαῦλον ἁμάρτημα, ἑτοίμως οὕτως ἐπὶ τούτῳ.“ Εἴ γέ τοι Σαπφικόν τις ἐπιθαλάμιον τουτί· Οὐ γὰρ ἑτέρα ἦν* (cod. Reg. I Colb. Ald. *νῦν*) *παῖς, ὦ γ., τοιαύτα καὶ τοῦ κωμικοῦ τετραμέτρου, λεγομένου δὲ Ἀριστοφανείου τοῦδε· „Ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν καὶ σωφροσύνη νενόμιστο·“ τούς τε τελευταίους πόδας καὶ τὴν κατάληξιν ἐμβαλὼν συνάψειε τοῦτον τὸν τρόπον· „Οὐ γὰρ ἑτέρα ἦν παῖς, ὦ γάμβρε, τοιαύτα. καὶ σωφροσύνη νενόμιστο,“ οὐδὲν διοίσει τοῦ· „Μήτε μικρὸν . . . ἐπὶ τούτῳ.“* Correxit Blomfield, nisi praestat *οὐ γὰρ ἦν ἑτέρα νῦν πάϊς,* Ahrens *οὐ γὰρ ἀλλοτέρα νῦν Παῖς, ὦ γαμβρέ, τοαύτα.*

Fr. 107 et 108. Plotius 266: „Hymenaicum dimetrum dactylicum Sapphicum monoschematistum est: semper enim duobus dactylis constat: . . . *μήνιον. τὸν Καλυδώνιον.* Sed codex *TECCEPy IΛH NION ωTON ΛΔONION*. Prius ego emendavi, alterum Schneidewin. — Fr. 108 fortasse confictum est ex fr. 63.

109. [51.]

A. *Παρθενία, παρθενία, ποῖ με λίποισ' οἴχῃ;*
B. *Οὐκέτι ἥξω πρὸς σέ, οὐκέτι ἥξω.*

---

* 110.

Ἄλλαν μὴ καμεστέραν φρένα.

111.

Φαίνεταί ϝοι κῆνος.

112. [95.] 693

Ὠΐω πόλυ λευκότερον.

113. [98.]

Μήτ' ἔμοι μέλι μήτε μέλισσα.

Fr. 109. Demetr. de Eloc. CXL: *Αἱ δὲ ἀπὸ τῶν σχημάτων χάριτες δῆλαί εἰσι καὶ πλεῖσται παρὰ Σαπφοῖ· οἷον ἐκ τῆς ἀναδιπλώσεως, ὅπου νύμφη πρὸς τὴν παρθενίαν φησί· Παρθενία, π., ποῖ με λιποῦσα οἴχῃ; ἡ δὲ ἀποκρίνεται πρὸς αὐτὴν τῷ αὐτῷ σχήματι· Οὐκ ἔτι ἥξω πρὸς σέ, οὐκ ἔτι ἥξω. πλείων γὰρ χάρις ἐμφαίνεται, ἢ εἴπερ ἅπαξ ἐλέχθη καὶ ἄνευ τοῦ σχήματος. καίτοι ἡ ἀναδίπλωσις πρὸς δεινότητας μᾶλλον δοκεῖ εὑρῆσθαι, ἡ δὲ καὶ τοῖς δεινοτάτοις καταχρῆται ἐπὶ χάριτος.* — V. 1. *λιποῖσ' ἀποίχῃ* Blomfield scripsit. — V. 2, qui vix potest restitui, Seidler *οὐκέτι*|(*Σαπφοῖ*) *ποτί σ' ἴξω ποτί σ' οὐκέτ' ἴξω*, Hermann (*χαῖρε φίλα*), *οὐ γὰρ ἔτ' ἴξω προτί σ', οὐκέτ' ἴξω*, Ahrens *οὐκέτι σ' εἴξω, οὐκέτι σ' εἴξω*, Hartung *οὐκέτ' ἀπίξω ποτὶ σ', ὦ νύμφα, ποτ' οὐκέτ' ἴξω.*

Fr. 110. Herodian. *περὶ μον. λέξ.* 26, 21: *ἐφυλαξάμην δὲ διαλέ-*
τι
κτους διὰ τό· ἄλλα (fr. 35) . . . *καὶ ἄλλαν μὴ καμεστέραν φρένα.* Sapphoni tribui, sed locus quomodo corrigendus sit incertum, conieci *ἄλλα μὴ κάμε τὺ στερέαν φρενα*, Ahrens *ἀλλᾶν, μήτι κατ' ἀμμετέραν φρένα*, possis *ἄλλαν κάβακεστέραν φρένα* alia coniicere, Hartung *ἀλλὰ μὴ κατ' ἀσφετέραν φρένα.*

Fr. 111. Apollon. de pron. 366 A: *Αἰολεῖς σὺν τῷ ϝ· φαίνεταί ϝοι κῆνος. Σαπφώ.* Male vulgo referunt ad fr. 2.

Fr. 112. Athen. II 57 D: *Σαπφὼ δ' αὐτὸ (τὸ ᾠὸν) τρισυλλάβως καλεῖ . . . καὶ πάλιν· ὤϊον π. λ.* Idem Eustath. 1686, 49. *ὠΐω* Ahrens. Ceterum conf. quae adnotata sunt ad fr. 56.

Fr. 113. Moschopul. Opusc. 86 ed. Titz.: *παροιμία . . . ὡς παρὰ Σαπφοῖ· μήτ' ἐμοὶ μ. μ. μέλισσα* (cod. *μάλιστα*). Adde Tryphon. ap. Walz Rhet. VIII 760 (ubi MA item *μάλιστα*) Cf. etiam Diogenian. VI 58. (*μηδὲ μέλι, μηδὲ μελίσσας*) Arsen. 354. Apostol. XI 46. Paroemiogr. T.

114. [85.]

Μὴ κίνη χέραδας.

115. [13.]

Ὄπταις ἄμμε·

116. [82.]

Ἠμιτύβιον σταλάσσον.

117. [89.]

Τὸν Ϝὸν παῖδα κάλει.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

118. [137.]

Παῖδες, ἄφωνος ἐοῖσα τόδ' ἐννέπω, αἴ τις ἔρηται, 694

II 39. ed. Gott. Germana proverbii forma haud dubie fuit *Μή μοι μέλι μήτε μελίσσας*, neque videtur Moschopulus Sapphus locum recte satis memoriae prodidisse.

Fr. 114. Schol. Apoll. Rhod. I 1123: *χέραδος ἡ τῶν βραχέων λίθων συλλογή . . . ἢ χεράδες* (L ut videtur *χέραδες*) *λέγονται οἱ μικροὶ σωροὶ τῶν λίθων· φησὶ Δημήτριος ὁ Σκήψιος τὴν διάλεκτον Ἀπολλωνιατῶν εἶναι τῶν ἐν Πόντῳ· μνημονεύει καὶ Σαπφώ· Μὴ κενὴ χεράδος. καὶ Ὅμηρος· ἅλις χεράδος περιχεύας. χέραδος δὲ ὁ τῶν λίθων σωρός.* Et. M. 808, 35: *μὴ κίνει χεράδας.* ut dubitari possit, utrum *χέραδος* an *χέραδας* (i. e. *χεράδας*) sit legendum. — *κίνη* Ahrens restituit.

Fr. 115. Apoll. de pron. 387 A: *Ἄμμε Αἰολεῖς· ὀπτᾷς ἄμμε Σαπφὼ πρώτῳ.* — *ὄπταις* Ahrens restituit.

Fr. 116. Schol. Aristoph. Plut. 729: *Ἡμιτύβιον· ἀντὶ τοῦ σουδάριον, ῥάκος ἡμιτριβὲς λινοῦν τι οἷον ἐκμαγεῖον· καὶ Σαπφώ· ἡμ. σταλάσσων*, recte Hemsterhuys *σταλάσσον*. Cf. Suid. v. *ἡμιτύβιον*.

Fr. 117. Apollon. de pron. 396 B: *Αἰολεῖς μετὰ τοῦ Ϝ κατὰ πᾶσαν πτῶσιν καὶ γένος· τὸν εον π. καλεῖ. Σαπφώ. Ϝὸν* Volger, Bekker *Ϝεὸν* scripsit. — *κάλει* Ahrens, legebatur *καλεῖ*.

Fr. 118. Anthol. Pal. VI 269 a m. pr. *Ὡς Σαπφοῦς·* a m. sec. *εἰς τὸ ἀντιβόλιν οὐ κεῖται τοῦ κυροῦ Μιχαηλῖ· πόθεν οὖν ἐγράφη οὐκ οἶδα.* praeterea m. sec. in sin. marg. adscripsit notam, quae *ζήτει* videtur significare et *ΠΕΡΙCCΟΝ*, in d. marg. *ΟΛΟCΦΑΛΤΟΝ*. Dixerunt de hoc epigrammate Keil Anal. Epigr. 117 seq. Meineke Del. Epigr. 226. Hecker Comment. Crit. in Anth. I 150 et II 125. Neque in hoc neque in sequentibus epigrammatis Aeolicam revocavi dialectum. — V. 1. *παῖδες*, Dorville *παιδνή*, non improbante Iacobsio. — *ἐοῖσα*, cod. P *ἐοίσα*. —

φωνὰν ἀκαμάταν κατθεμένα πρὸ ποδῶν·
Αἰθοπίᾳ με κόρᾳ Λατοῦς ἀνέθηκεν Ἀρίστα
Ἑρμοκλειδαία τῶ Σαϋναϊάδα,
σὰ πρόπολος, δέσποινα γυναικῶν· ἇ σὺ χαρεῖσα
πρόφρων ἀμετέραν εὐκλέϊσον γενεάν.

119. [138.]

Τιμάδος ἅδε κόνις, τὰν δὴ πρὸ γάμοιο θανοῦσαν
δέξατο Φερσεφόνας κυάνεος θάλαμος,
ἇς καὶ ἀποφθιμένας πᾶσαι νεοθᾶγι σιδάρῳ
ἅλικες ἱμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

120. [139.]

Τῷ γριπεῖ Πελάγωνι πατὴρ ἐπέθηκε Μενίσκος
κύρτον καὶ κώπαν, μνᾶμα κακοζοΐας.

τόδ' scripsi, cod. *τετ'*, Dorville *τάδ'*, Iacobs *ἐοῖσά τ' ἔτ'*, Meineke *τότ*, Hecker *ἐοῖσ' ἅπερ* vel *ἐοῖσ' ἅτε Ϝεννέπω.* — *αἴ τις ἔρηται*, cod. P *αἰτίσερητα.* — V. 3. *Αἰθοπίᾳ με κόρᾳ*, cod. *αἰθιοπίαι με κόραι.* — *Ἀρίστα* Keil et Meineke, Bentley *Ἀριστὼ*, cod. P *ἀρίστα.* — V. 4. *Ἑρμοκλειδαία τῶ Σαϋναϊάδα* scripsi, id est filia Hermoclidis, cuius pater Saonaïades fuit: cod. P *ἑρμοκλείταο τὼσ ἀῦν ἀϊάδα*, Bentley *Ἑρμοκλείδαο τῶ Σαιωνιάδα*, rectius Dorville *Σαοναϊάδα*, sed id Aeolensium more etiam *Σαϋναϊάδα* dici poterat, ut recte animadvertit Keil, Meineke *ἁ Ἑρμοκλεΐδα τῷ Σαυλαϊάδα*, Hecker *ἁ Ἑρμοκλείτω τῶ Σαϋνηϊάδα.* Ego antea proposui *ἀρίστᾳ* (hoc etiam Neue commendavit) *Ἑρμῷ καλλίστᾳ τῶ Σαϋναϊάδα*, collato Pausania I 29, 2, sed ibi Pamphos potius quam Sappho testis adhibetur, vide infra p. 924. — V. 5. *σά*, cod. P *σᾶ.* — *ἇ σύ*, cod. P *α συ.* Hecker *ὢ σύ.* — V. 6. *εὐκλέϊσον*, cod. P *εὔκλεισον.* Prorsus incredibilia commentus est Hartung, qui scripsit v. 1 *πάγας ἄφωνος* (h. e. opinor *πηγάς*, nam *truncum* vel *rupem* interpretari videtur), v. 3 *Λάτως ἀνέθακεν Ἀρίστα, Ἑρμοκλεῖτα παῖς τῶ Σαϊδανιάτα*, quod ad montis nomen *Σαιδήνη* refert.

Fr. 119. Anthol. Pal. VII 489 a m. pr. *Σαπφοῦς.* a m. sec. *εἰς τιμάδα ὁμοίως πρὸ γάμου τελευτήσασαν.* *Τιμὰς* alias non legitur, sed idem fere est, quod *Τίμη*, quod nomen in usu fuisse testatur Arcadius 110, 15: *Τίμη δὲ τὸ κύριον βαρύνεται.* hinc apud Hesychium *Τιμαδία· μικρὰ Τίμη* scribo, ubi legitur *τιμὴ*, falso enim *Τιμάδιον* in ipsa glossa restituunt. — V. 1. *ἅδε*, cod. P *ἁδε.* — *θανοῦσαν*, Brunck *θανοῖσαν.* — V. 3. *ἀποφθιμένας*, cod. P *ἀπὸ φθιμένας*, videtur *ἇς καὶ ἐπὶ φθιμένας* vel *ᾇ καὶ ἐπὶ φθιμένᾳ* scribendum, Hecker *κατ' ἀποφθιμένας* (α superscr.). — *νεοθᾶγι σιδάρῳ* Iacobs, cod. *νεοθαγεῖσιδηρωι*, Plan. *νεοθηγέϊ χαλκῷ.*

Fr. 120. Anthol. Pal. VII 505 a m. sec. in rasura: *Εἰς πελάγωνα Σαπφοῦς*, fuit antea *εἰς θρασυν τινα.* — V. 1. *γριπεῖ*, Cod. P *γριππεῖ.* — *ἐπέθηκε*, Plan. *ἀνέθηκε.* — *Μενίσκος* Plan., *μερίσκος* cod. P. — V. 2. *κακοζοΐας* Scaliger, cod. P *κακοζωᾶς*, Plan. *κακοζωΐας.* Huius epigrammatis auctoritas satis dubia.

121. [92.]

Athen. XII 554 B: *Φυσικὸν γάρ δή τι τὸ τοὺς οἰομένους εἶναι καλοὺς καὶ ὡραίους ἀνθολογεῖν, ὅθεν αἵ τε περὶ τὴν Περσεφόνην ἀνθολογεῖν λέγονται· καὶ Σαπφώ φησιν ἰδεῖν ἄνθε᾽ ἀμέργουσαν παῖδ᾽ ἄγαν ἀπαλάν* (sic B, vulgo *ἀπαλήν*) cf. Eudoc. 352. Hermann *ἄνθε᾽ ἀμέργοισαν ... πάϊδ᾽ ἀγνὰν ἀπαλάν*, Emperius *ἀγανᾷ παλάμᾳ*.

122. 123. [96.] 695

Demetr. de eloc. 162: *Τοῦ δὲ αὐτοῦ* (*τῆς ὑπερβολῆς*) *εἴδους καὶ τὰ τοιαῦτά ἐστιν· ὑγιέστερος κολοκύντης καὶ φαλακρότερος εὐδίας, καὶ τὰ Σαπφικά· Πόλυ πάκτιδος ἀδυμελεστέρα* (sic Vind. Ald., v. *ἀδυμ.*), *χρύσω χρυσοτέρα. πᾶσαι γὰρ αἱ τοιαῦται χάριτες ἐκ τῶν ὑπερβολῶν εὕρηνται, καίτοι διαφέρουσιν.* et *χρύσω χρυσοτέρα* supra iam attulit 129. Cf. Gregor. in Hermog. Rhett. Walz. VII 1236: *Αἰσχρῶς μὲν κολακεύει τὴν ἀκοὴν ἐκεῖνα, ὅσα εἰσὶν ἐρωτικά, οἷον τὰ Ἀνακρέοντος, τὰ Σαπφοῦς, οἷον γάλακτος λευκοτέρα, ὕδατος ἀπαλωτέρα, πηκτίδων ἐμμελεστέρα, ἵππου γαυροτέρα, ῥόδων ἀβροτέρα, ἱματίου ἑανοῦ μαλακωτέρα, χρυσοῦ τιμιωτέρα.*

124.

Demetr. de eloc. 166: *Διὸ καὶ ἡ Σαπφὼ περὶ μὲν κάλλους ᾄδουσα καλλιεπής ἐστι καὶ ἡδεῖα, καὶ περὶ ἐρώτων δὲ καὶ ἔαρος* (sic Gale, v. *ἀέρος*) *καὶ περὶ ἀλκυόνος, καὶ ἅπαν καλὸν ὄνομα ἐνύφανται αὐτῆς τῇ ποιήσει, τὰ δὲ καὶ αὐτὴ εἰργάσατο.* Fortasse verba *καὶ περὶ ἐρώτων . . . ἀλκυόνος* statim post verba *περὶ μὲν κάλλους* collocanda sunt.

125. [97.]

Maxim. Tyr. XXIV 9: *Διοτίμα λέγει, ὅτι θάλλει μὲν Ἔρως εὐπορῶν, ἀποθνήσκει δὲ ἀπορῶν· τοῦτο Σαπφὼ ξυλλαβοῦσα εἶπε γλυκύπικρον καὶ ἀλγεσίδωρον· τὸν Ἔρωτα Σωκράτης σοφιστὴν λέγει, Σαπφὼ μυθοπλόκον.*

126. [105.]

Iulian. Epist. XVIII: *Ἵνα σέ, τὸ μέλημα τοὐμόν, ὥς φησιν ἡ Σαπφώ, περιπτύξωμαι.* Cf. Theodorus Hyrtacenus in Epist. 15, 40. (Codd. Bibl. Reg. Paris. T. V): *Καὶ καταπαῦσαι πρὸς σέ, τὸ ἐμὸν μέλημα, Σαπφώ φησιν ἡ σοφή.*

127.

Aristid. I 425: *Τὸ ὑπὲρ πάσης τῆς πόλεως ἑστηκὸς γάνος, οὐ διαφθεῖρον τὰς ὄψεις, ὡς ἔφη Σαπφώ, ἀλλ᾽ αὖξον καὶ στέφον καὶ*

ἄρδον ἅμα εὐθυμίᾳ· ὑακινθίνῳ μὲν ἄνθει οὐδαμῶς ὅμοιον, ἀλλ' οἷον οὐδὲν πώποτε γῆ καὶ ἥλιος ἀνθρώποις ἔφηναν. Non recte Nauck haec refert ad Sapph. 2, 11.

128. [119.]

Pollux VI 107: Ἀνακρέων . . . στεφανοῦσθαί φησιν καὶ ἀνήττῳ, ὡς καὶ Σαπφὼ (fr. 77 v. 2) καὶ Ἀλκαῖος· οὗτοι δὲ ἄρα καὶ σελίνοις.

129. [120.]

Philostr. Imagg. II, 1: Τοσοῦτον ἁμιλλῶνται (αἱ παρθένοι), ῥοδοπήχεις καὶ ἑλικώπιδες καὶ καλλιπάρῃοι καὶ μελίφωνοι, Σαπφοῦς τοῦτο δὴ τὸ ἡδὺ πρόσφθεγμα. Paulo aliter Aristaenetus I 10: Πρὸ τῆς παστάδος τὸν ὑμέναιον ᾖδον αἱ μουσικώτεραι 696 τῶν παρθένων καὶ μειλιχόφωνοι (Sappho, si hoc vocabulo usa est, μελλιχόφωνοι dixit), τοῦτο δὴ Σαπφοῦς τὸ ἥδιστον φθέγμα. Difficilis optio: nam poterat utrumque recte dici. Adrastum, cuius γλῶσσαν Tyrtaeus XII 8 μειλιχόγηρυν appellavit, Plato in Phaedro μελίγηρυν nuncupat. Maior tamen Philostrati auctoritas, quam etiam Antipater Sidonius Anth. Pal. IX 66 videtur firmare: Μναμοσύναν ἕλε θάμβος, ὅτ' ἔκλυε τᾶς μελιφώνου Σαπφοῦς. adde Mosch. I, 9: ὡς μέλι φωνά et Theocrit. V 82.

130.

Liban. Or. T. I 402 ed. Reiske: εἰ οὖν Σαπφὼ τὴν Λεσβίαν οὐδὲν ἐκώλυσεν εὔξασθαι νύκτα αὐτῇ γενέσθαι διπλασίαν, ἐξέστω κἀμοί τι παραπλήσιον αἰτῆσαι. Χρόνε, πάτερ ἐνιαυτοῦ καὶ μηνῶν, ἔκτεινον ἡμῖν τουτὶ τὸ ἔτος ἐφ' ὅσον οἷόν τε πλεῖστον, ὥσπερ ὅτε Ἡρακλῆς ἐσπείρετο, τὴν νύκτα ἐξέτεινας.

131. [123.]

Strabo XIII p. 615: Εἶτ' ἐν ἑκατὸν σταδίοις (ἀπ' Ἐλαίας πόλεως Αἰολικῆς) ἡ Κάνη, τὸ ἀνταῖρον ἀκρωτήριον τῷ Λέκτῳ καὶ ποιοῦν τὸν Ἀδραμυττηνὸν κόλπον, ου μέρος καὶ ὁ Ἐλαϊτικός ἐστι. Κάναι δὲ πολίχνιον Λοκρῶν τῶν ἐκ Κύνου, κατὰ τὰ ἄκρα τῆς Λέσβου τὰ νοτιώτατα, κείμενον ἐν τῇ Καναίᾳ· αὕτη δὲ μέχρι τῶν Ἀργινουσσῶν διήκει καὶ τῆς ὑπερκειμένης ἄκρας, ἣν Αἰγά τινες (Αἰγᾶ D, αἶγαν hoz) ὀνομάζουσιν ὁμωνύμως τῷ ζώῳ· δεῖ δὲ μακρῶς τὴν δευτέραν συλλαβὴν ἐκφέρειν Αἰγὰν (αἰγὰν Ez, vulgo Αἰγᾶν) ὡς ἀκτὰν καὶ ἀρχάν (ita EF, vulgo Ἀκτᾶν καὶ Ἀρχᾶν), οὕτω γὰρ καὶ τὸ ὄρος ὅλον ὠνομάζετο, ὃ νῦν Κάνην καὶ Κάνας λέγουσιν· . . . ὕστερον δὲ αὐτὸ τὸ ἀκρωτήριον Αἴγα (ita Coraes et Meineke, vulgo Αἰγᾶ, nisi fuit Αἶγα, αἶγα DE) κεκλῆσθαι (ita libri, corrigunt κέκληται, probabilius

Meineke putat *δοκεῖ* excidisse) *ὡς Σαπφώ φησι* (*φησι* add. moz, om. ceteri, Kramer verba *ὡς Σαπφώ φησι* ab aliena manu addita esse censet, et omisit Meineke), *τὸ δὲ λοιπὸν Κάνη καὶ Κάναι.* cf. Steph. Byz. v. *Αἰγά.*

132. [124.]

Schol. Apoll. Rhod. III 26: *Ἀπολλώνιος μὲν Ἀφροδίτης τὸν Ἔρωτα γενεαλογεῖ, Σαπφὼ δὲ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ..* Cf. Eudoc. 158. At Arg. Theocr. XIII: *Σαπφὼ* (*Ἔρωτα*) *Ἀφροδίτης καὶ Οὐρανοῦ*, ubi Wüstemann *Γῆς* coniecit, sed cf. Pausan. IX 27, 3: *Σαπφὼ δ' ἡ Λεσβία πολλά τε καὶ οὐχ ὁμολογοῦντα ἀλλήλοις ἐς Ἔρωτα ᾖσεν*, ac de Venere et Amore fortasse dixit fr. 117: *τὸν ϝὸν παῖδα κάλει.*

133.

Himer. Or. XIII, 9: *Ἀστὴρ οἶμαι σύ τις ἑσπέριος, ἀστέρων πάντων ὁ κάλλιστος· Σαπφοῦς τοῦτο δὴ τὸ εἰς Ἕσπερον ᾆσμα.* Cf. III 17: *ἐφάνης τοίνυν οὗτος ἐκεῖνος ἀστέρων πάντων ὁ κάλλιστος· σὲ γὰρ Ἀθηναῖοι καλοῦσιν Ἕσπερον.* Videtur fuisse:

Ἀστέρων πάντων ὁ κάλιστος . .

Hartung hexametrum restituit *Ἕσπερε, κάλλιστος * * ἄστρων πόλυ πάντων.* Et ad Sapphus imitationem compositum videtur quod est ibid. I 20: *Εἰ δὲ καὶ ᾠδῆς ἐδέησεν, ἔδωκα ἂν καὶ μέλος τοιόνδε· Νύμφα ῥοδέων ἐρώτων βρύουσα, Νύμφα Παφίης ἄγαλμα κάλλιστον, ἴθι πρὸς εὐνήν, ἴθι πρὸς λέχος, μείλιχα παίζουσα, γλυκεῖα νυμφίῳ· Ἕσπερός σ' ἑκοῦσαν ἄγοι, ἀργυρόθρονον ζυγίαν Ἥραν θαυμάζουσαν.* neque tamen ex inepti rhetoris periphrasi licet haec et alia id genus in integrum restituere, quamvis Westphal in Iahnii Annal. LXXXI 690 periculum fecerit:

Νύμφ' ἐρώτων ὦ ῥοδέων βρύοισα,
νύμφα κάλλιστον Παφίας ἄγαλμα,
νυμφίῳ πρόσβαθι λέχος γλύκεια,
βᾶθι πρὸς εὔναν.
μελλίχως δὲ παιξομέναν σὺν ἄνδρι
ϝέσπερός σ' ἔκοισαν ἄγοι δόμονδε·
θαυμάσειας δ' ἂν ζυγίαν θέον ἀργυ-
ρόθρονον Ἥραν.

eleganter ille quidem et ingeniose, sed ab antiquorum poetarum usu vel illud recedit, quod Venus *Paphia* nuncupatur, quod nomen Alexandrinorum demum saeculo dea illa ascivit.

134. [125.]

Schol. Apoll. Rhod. IV 57: *Περὶ δὲ τοῦ τῆς Σελήνης ἔρωτος ἱστοροῦσι Σαπφὼ καὶ Νίκανδρος ἐν δευτέρῳ Εὐρώπης· λέγεται δὲ*

κατέρχεσθαι εἰς τοῦτο τὸ ἄντρον (Λάτμιον) τὴν Σελήνην πρὸς Ἐνδυμίωνα. Cf. Eudoc. 148.

135. [126.]

Schol. Hesiod. Op. et D. 74: *Σαπφὼ δέ φησι τὴν Πειθὼ Ἀφροδίτης θυγατέρα.* cf. fr. 141.

136. [28.]

Maxim. Tyr. XXIV 9: *Ἀνθάπτεται Σωκράτης τῇ Ξανθίππῃ ὀδυρομένῃ, ὅτι ἀπέθνησκεν, ἡ δὲ Σαπφὼ τῇ θυγατρί· οὐ γὰρ θέμις ἐν μουσοπόλων οἰκίᾳ θρῆνον εἶναι· οὐκ ἄμμι πρέπει τάδε.* (Dübner *πρέποι.*) Neue coniecit:

Ἀλλ' οὐ γὰρ θέμις ἐν μοισοπόλῳ οἰκίᾳ
θρῆνον ἔμμεναι· οὐκ ἄμμι πρέπει τάδε.

Ahrens: *Οὐ γὰρ οἰκίᾳ ἐν μοισοπόλων θέμις κτλ.* Hartung *ἐν μοισοπόλων δόμῳ.*

137. [10.]

Arist. Rhet. II 23: *ἢ ὥσπερ Σαπφώ, ὅτι τὸ ἀποθνήσκειν κακόν· οἱ θεοὶ γὰρ οὕτω κεκρίκασιν· ἀπέθνησκον γὰρ ἄν.* Similia Gregor. in Hermog. VII 1153 ed. Walz: *οἷόν φησιν ἡ Σαπφώ, ὅτι τὸ ἀποθνήσκειν κακόν· οἱ θεοὶ γὰρ οὕτω κεκρίκασιν· ἀπέθνησκον γὰρ ἄν, εἴπερ ἦν καλὸν τὸ ἀποθνήσκειν.* Haec in tetrametros ionicos redegit Hermann: *Ἀποθνάσκειν κακόν, οἱ θεοὶ γὰρ οὕτω κεκρίκασιν· Ἀπέθνασκον γὰρ ἄν, αἴπερ ἦν καλὸν (δή μ') ἀποθνάσκειν.* Contra Ahrens haec Sapphus esse putat: ... *Ἀπυθναίσκην κάκον· οἱ θέοι γὰρ | Τοῦτο κεκρίκαισ'· ἀπὺ γάρ κ' ἔθναισκον.* Hartung *Τὸ θνάσκειν κακόν· οὕτω κεκρίκασι θεοί· | ἔθνασκον γὰρ ἂν εἴπερ κάλον ἦν τόδε.* Atque sane videtur ad idem carmen pertinere, unde est fr. 136. Hoc carmen, quod Sappho filiae misit, monens ne se mortuam defleret, fortasse Solon egregio praeconio ornavit, vid. Aelianus ap. Stob. XXIX 58: *Σόλων ὁ Ἀθηναῖος Ἐξηκεστίδου παρὰ πότον τοῦ ἀδελφιδοῦ αὐτοῦ μέλος τι Σαπφοῦς ᾄσαντος, ἥσθη τῷ μέλει καὶ προσέταξε τῷ μειρακίῳ διδάξαι αὐτόν· ἐρωτήσαντος δέ τινος διὰ ποίαν αἰτίαν τοῦτο ἐσπούδασεν, ὁ δὲ ἔφη, ἵνα μαθὼν αὐτὸ ἀποθάνω.* unde detorta videtur narratio, quae legitur ap. Valer. Max. VIII 7, 14.

138.

Athen. XIII 596 B: *ἐνδόξους δὲ ἑταίρας καὶ ἐπὶ κάλλει διαφερούσας ἤνεγκε καὶ ἡ Ναύκρατις· Δωρίχαν τε, ἣν ἡ καλὴ Σαπφὼ ἐρωμένην γενομένην Χαράξου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, κατ' ἐμπορίαν εἰς τὴν Ναύκρατιν ἀπαίροντος, διὰ τῆς ποιήσεως διαβάλλει, ὡς*

πολλὰ τοῦ Χαράξου νοσφισαμένην. Ἡρόδοτος δ' αὐτὴν Ῥοδῶπιν καλεῖ, ἀγνοῶν ὅτι ἑτέρα τῆς Δωρίχης ἐστὶν αὕτη, ἡ καὶ τοὺς περιβοήτους ὀβελίσκους ἀναθεῖσα ἐν Δελφοῖς. vid. Herod. II 135: *Ῥοδῶπις δὲ ἐς Αἴγυπτον ἀπίκετο, Ξάνθεω τοῦ Σαμίου κομίσαντός μιν· ἀπικομένη δὲ κατ' ἐργασίην ἐλύθη χρημάτων μεγάλων ὑπὸ ἀνδρὸς Μυτιληναίου Χαράξου, τοῦ Σκαμανδρωνύμου παιδός, ἀδελφεοῦ δὲ Σαπφοῦς τῆς μουσοποιοῦ. ... Χάραξος δέ, ὡς λυσάμενος Ῥοδῶπιν ἀπενόστησε ἐς Μυτιλήνην, ἐν μέλεϊ Σαπφὼ πολλὰ κατεκερτόμησέ μιν.* Strabo XVII 808: *Λέγεται δὲ τῆς ἑταίρας τάφος γεγονὼς ὑπὸ τῶν ἐραστῶν, ἣν Σαπφὼ μὲν ἡ τῶν μελῶν ποιήτρια καλεῖ Δωρίχαν, ἐρωμένην τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Χαράξου γεγονυῖαν, οἶνον κατάγοντος εἰς Ναύκρατιν Λέσβιον κατ' ἐμπορίαν, ἄλλοι δ' ὀνομάζουσι Ῥοδῶπιν.* Adde Ovid. Heroid. XV 63 et 117. Cf. etiam Phot. et Suid. v. *Ῥοδώπιδος ἀνάθημα.* Appendix Prov. IV 51: *Πάνθ' ὅμοια καὶ Ῥοδῶπις ἡ καλή· ἡ Ῥοδῶπις ἑταίρα ἦν περὶ Ναύκρατιν τῆς Αἰγύπτου,* 698
ἧς καὶ Σαπφὼ μνημονεύει καὶ Ἡρόδοτος. ib. interpr.

139.

Athen. X 424 F: *Σαπφώ τε ἡ καλὴ πολλαχοῦ Λάριχον τὸν ἀδελφὸν ἐπαινεῖ ὡς οἰνοχοοῦντα ἐν τῷ πρυτανείῳ τοῖς Μυτιληναίοις.* Cf. Eudoc. 96. Eust. Il. 1205, 19. Schol. Il. *υ* 234: *ἔθος γὰρ ἦν, ὡς καὶ Σαπφώ φησι, νέους εὐγενεῖς εὐπρεπεῖς οἰνοχοεῖν.*

140.

Palaephat. de Incredib. c. 49: *Τῷ Φάωνι βίος ἦν περὶ πλοῖον εἶναι καὶ θάλασσαν· πορθμὸς ἦν θάλασσα· ἔγκλημα δὲ οὐδὲν παρ' οὐδενὸς ἐνομίζετο, ἐπεὶ καὶ μέτριος ἦν καὶ παρὰ τῶν ἐχόντων μόνον ἐδέχετο· θαῦμα ἦν τοῦ τρόπου παρὰ τοῖς Λεσβίοις· ἐπαινεῖ τὸν ἄνθρωπον ἡ θεὸς (Ἀφροδίτην λέγουσι τὴν θεὸν) καὶ ὑποδῦσα θέαν ἀνθρώπου γυναικὸς ἤδη γεγηρακυίας τῷ Φάωνι διαλέγεται περὶ πλοῦ· ταχὺς ἦν ἐκεῖνος καὶ θεραπεῦσαι καὶ διακομίσαι καὶ μηδὲν ἀπαιτῆσαι. τί οὖν ἐπὶ τούτοις ἡ θεός; ἀμεῖψαί φασι τὸν ἄνθρωπον καὶ ἀμείβεται νεότητι καὶ κάλλει τὸν γέροντα. οὗτος ὁ Φάων ἐστίν, ἐφ' ᾧ τὸν ἔρωτα αὐτῆς ἡ Σαπφὼ πολλάκις ᾆσμα* (*ἆσμα* c, *αἷμα* reliqui) *ἐποίησεν.* Hinc repetunt eadem Eudoc. 414. Apostol. XX 15. Arsen. 461. Adde Ovid. Heroid. XV. Cf. inprimis Welcker Opusc. II 110 seqq. et Mus. Rhen. XVIII 241 seqq. Fortasse huc pertinet fr. 29.

141.

Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 42 ed. Gomperz (Vol. Herc. coll. nova II 91): *(Σαπ)φῶ δὲ τὴ(ν Πειθὼ) χρυσοφαῆ θερ(άπαιν)αν Ἀφροδείτ(ης).* ita locus redintegrandus videtur, neque adversatur fr. 135, vide quae fr. 132 adscripsi; Gomperz *τὴν αὐτὴν* scripsit, ut ad Hecaten referatur, de qua antea dixit philosophus. Videtur versus integer servatus:

Χρυσοφάη θεράπαιναν Ἀφροδίτας.

ut sit pentapodia logaoedica, quamvis talis versiculus alibi non legatur in Sapphus reliquiis.

142. [131.]

Pausan. VIII 18, 5: *Καίτοι καθαρεύειν γε τὸν χρυσὸν ὑπὸ τοῦ ἰοῦ ἥ τε ποιήτρια μάρτυς ἐστὶν ἡ Λεσβία, καὶ αὐτὸς ὁ χρυσὸς ἐπιδείκνυσιν.* Schol. Pind. Pyth. IV 407: *ὁ δὲ χρυσὸς ἄφθαρτος· καὶ ἡ Σαπφώ, ὅτι Διὸς παῖς ὁ χρυσός, κεῖνον ου σῆς οὐδὲ κὶς δάπτει, βροτέαν φρένα κράτιστον φρενῶν.* Sapphus versus interciderunt, nam quod continuo subiicitur, Pindari est fragmentum 207.

143.

Gellius XX 7: „Nam Homerus pueros puellasque eius (Niobae) bis senos dicit fuisse, Euripides bis septenos, Sappho bis novenos, Bacchylides et Pindarus bis denos." Haud dubie in eo carmine, ex quo est fr. 31.

144. [129.]

Serv. Virgil. Aen. VI 21: „Quidam septem pueros et septem puellas accipi volunt, quod et Plato dicit in Phaedone et Sappho in
Lyricis et Bacchylides in dithyrambis et Euripides in Hercule, quos 699
liberavit secum Theseus."

145. [130.]

Serv. Virgil. Ecl. VI 42: „Prometheus Iapeti et Clymenes filius post factos a se homines dicitur auxilio Minervae coelum ascendisse, et adhibita facula (fort. *ferula*) ad rotam solis ignem furatus, quem hominibus indicavit (fort. quem *cum* hominibus *communicavit*). Ob quam causam irati dii duo mala immiserunt terris, febres et morbos (hoc aperte corruptum, aut *feminas* et morbos, aut febres et *mulieres* scribendum), sicut et Sappho et Hesiodus memorant."

146. [132.]

Philostr. Epist. 71: *Ἡ Σαπφὼ τοῦ ῥόδου ἐρᾷ, καὶ στεφανοῖ αὐτὸ ἀεί τινι ἐγκωμίῳ, τὰς καλὰς τῶν παρθένων ἐκείνῳ ὁμοιοῦσα.* Cf. ad fr. 65.

147. [134.]

Himer. Or. XIII 7: *Τὰ δὲ σὰ νῦν δέον καὶ αὐτῷ τῷ Μουσηγέτῃ εἰκάζεσθαι, οἷον αὐτὸν καὶ Σαπφὼ καὶ Πίνδαρος ἐν ᾠδῇ κόμῃ*

τε χρυσῇ καὶ λύραις κοσμήσαντες, κύκνοις ἔποχον εἰς Ἑλικῶνα πέμπουσιν, Μούσαις Χάρισί τε ὁμοῦ συγχορεύσαντα, ἢ οἷον τὸν Βακχειώτην (οὕτω γὰρ αὐτὸν ἡ λύρα καλεῖ, τὸν Διόνυσον λέγουσα), ἦρος ἄρτι τὸ πρῶτον ἐκλάμψαντος, ἄνθεσί τ' ἠρινοῖσι καὶ κισσοῦ κορύμβοις Μούσαις κάτοχοι ποιηταὶ στέψαντες, νῦν μὲν ἐπ' ἄκρας κορυφὰς Καυκάσου, καὶ Λυδίας τέμπη, νῦν δὲ ἐπὶ Παρνασοῦ σκοπέλους καὶ Δελφίδα πέτραν ἄγουσι, πηδῶντά τε αὐτὸν καὶ ταῖς Βάκχαις ἐνδιδόντα τὸν εὔϊον κτλ.

148.

Eustath. Opusc. 345, 54: *Φιλία τις δηλαδὴ πολυρέμβαστος καὶ καλὸν δοκοῦσα, εἴποι ἂν ἡ Σαπφώ, δημόσιον (δαμόσιον)·* quod videtur dixisse in Rhodopin vid. fr. 138.

149. [103.]

Bekk. An. I 370, 14: *Ἄκακος, ὁ κακοῦ μὴ πεπειραμένος, οὐχ ὁ χρηστοήθης. οὕτω Σαπφώ.*

150. [112.]

Etym. M. 77, 1: *Ἀμαμαξύς, ἡ ἀναδενδράς ... Σαπφὼ διὰ τοῦ Δ ἀμαμάξυδες λέγει.* Choerob. I 357 (Bekk. An. III 1317) *τὸ γὰρ παρὰ Σαπφοῖ ἀμαμαξύδος παράλογόν ἐστιν.* cf. Suid. v. *Ἀμάμυξις* et *Ἀναδενδράδα.*

151. [118.]

Etym. M. 77, 13: *Ἀμάρα· ... παρὰ τὸ τῇ ἄμῃ αἵρεσθαι, ἄμη δέ ἐστιν ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν.* quo verbo Sappho videtur usa esse, vid. Orion. 3, 12: *ἀμάρα* (v. *Ὅμηρος*) *παρὰ τὸ τῇ ἄμῃ* (*ἄνευ*) *αἵρεσθαι καὶ ὀρύττεσθαι· οὕτως ἐν ὑπομνήματι Σαπφοῦς.*

152. [114.] 700

Apollon. de adv. Bekk. An. II 596, 14: *Ὃν τρόπον καὶ ἐπ' ὀνομάτων μεταπλασμοὶ γίνονται, καθάπερ τὸ ἐρυσάρματες, τὸ λῖτα, παρὰ Σαπφοῖ τὸ αυα* (scr. *αὔα.*) Cf. Etym. M. 174, 38: *εἴρηται παρὰ τὴν αὔαν Αἰολικῶς τὴν ἡμέραν· τὴν γὰρ ἠῶ οἱ Αἰολεῖς αὔον φασί* (ubi V et Gud. *αὔαν*, D *αὔαν*) et Gudian. 95, 21. Lobeck Paral. 179 *αὐόαν* coniecit.

153. [109.]

Etym. M. 174, 42: *Αὔως ἡ ἠώς, τουτέστιν ἡ ἡμέρα· οὕτω λέγεται παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι· Σαπφώ· πότνια αὔως.*

154.

Athen. IV 182 F: Τὸν γὰρ βάρωμον καὶ σάρβιτον, ὧν Σαπφὼ καὶ Ἀνακρέων μνημονεύουσι, καὶ τὴν μάγαδιν καὶ τὰ τρίγωνα καὶ τὰς σαμβύκας ἀρχαῖα εἶναι. Rectius infra XIV 636 C: βάρμος dici videtur.

155. [101.]

Pollux VII 49: βεῦδος, ὡς Σαπφώ, κιμβερικόν, ἔστι δὲ τὸ κιμβερικὸν διαφανής τις χιτωνίσκος. fort. hoc quoque Sappho dixit.

156. [102.]

Phrynich. Bekk. An. I 33, 2: Σαπφὼ δὲ γρύτην καλεῖ τὴν μύρων καὶ γυναικείων τινῶν θήκην.

157. [107.]

Hesych. Ἕκτορες· πάσσαλοι ἐν ῥυμῷ, Σαπφὼ δὲ τὸν Δία, Λεωνίδης τὸν κροκύφαντον.

158.

Cram. An. Ox. IV 325, 27: Καὶ ἀνάπαλιν παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν ἀντὶ τοῦ δ ζ παραλαμβάνεται, ὡς ὅταν τὸ διάβατον ἡ Σαπφὼ ζάβατον λέγει. (λέγῃ).

159. [117.]

Schol. Hom. Il. ξ 241: Τῷ δὲ χαρακτῆρι γενόμενον ὅμοιον τῷ ἰοίην καὶ ἀγαγοίην παρὰ Σαπφοῖ καὶ τῷ πεπαγοίην παρὰ Εὐπόλιδι, εἰκότως ἐβαρυτονήθη τὸ ἐπισχοίης.

160. [99.]

Eust. Il. 603, 30: Λέγει (ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης) καὶ ὅτι τὸ συνεστραμμένον πνεῦμα καὶ καταράσσον ἄνεμον κατάρη λέγουσιν ὁ Ἀλκαῖος καὶ ἡ Σαπφώ, διὰ τὸ κατωφερῆ ὁρμὴν ἔχειν. Lobeck confert Hesych. κατώρης· κάτω ῥέπων. Nauck hoc ipsum restitui voluit supra fr. 42 v. 2.

161. [115.] 701

Choerob. I 282. (Bekk. An. T. III 1389): Κίνδυν, κίνδυνος, οὕτω δὲ ἔφη Σαπφὼ τὸν κίνδυνον. Cod. Marc. κίνδυνα, ὡς καὶ Σαπφὼ ἔφη τὸν κίνδυνα.

162. [121.]

Ioann. Alex. p. 4: Ἡ ὀξεῖα ἢ ἐν τέλει τίθεται ἢ πρὸ μιᾶς τοῦ τέλους ἢ πρὸ δύο, πρὸ τριῶν δ' οὐκέτι· τὸ γὰρ Μήδεϊα παρὰ Σαπφοῖ πεπονθὸς παραιτούμεθα, ὅτι τὴν ει δίφθογγον διεῖλεν.

163. [18.]

Antiatt. Bekk. An. I 108, 22: Μύρραν τὴν σμύρναν, Σαπφω δευτέρῳ.

164.

Cram. An. Ox. I 278, 17: Καὶ ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν Μωσάων παρὰ Λάκωσι, παρὰ δὲ Σαπφοῖ Μοισάων.

165. [104.]

Phrynich. 305: Νίτρον· τοῦτο Αἰολεὺς μὲν ἂν εἴποι, ὥσπερ οὖν καὶ ἡ Σαπφὼ διὰ τοῦ ν, Ἀθηναῖος δὲ διὰ τοῦ λ, λίτρον.

166. [111.]

Sch. Hom. Il. γ 219: Ὥστε ἐκ τοῦ ἐναντίου ἁμάρτημα τὸ παρὰ τῇ Σαπφοῖ τὸ πολυΐδριδι, εἰ μὴ ἄρα ὁμοίως τοῖς Ἀττικοῖς ἐκλίθη. Cf. Et. M. 42, 40. Eust. 407, 38.

167. [108.]

Phot. 81, 12: Θάψος· ξύλον, ᾧ ξανθίζουσι τὰ ἔρια καὶ τὰς τρίχας, ὃ Σαπφὼ Σκυθικὸν ξύλον λέγει. Cf. Hesych.: Σκυθικὸν ξύλον· τὴν διάπυρον. ἔνιοι τὴν θαψίαν. idem: Θάψινον· τὸ ξανθόν, ἀπὸ τοῦ ξύλου, τῆς θάψου, ᾧ ξανθίζουσι τὰ ἔρια καὶ τὰς κεφαλάς· τοῦτό τινες Σκυθικὸν λέγουσι· καὶ ὁ ποταμός, παρ' ᾧ φύεται τὸ ξύλον, Θάψος καλεῖται· ἔστι δὲ καὶ ῥίζα θαψία καλουμένη. Adde Schol. Theocriti II 88: θάψος γάρ ἐστι ξύλον τι, ὃ καλεῖται καὶ σκυθάριον ἢ Σκυθικὸν ξύλον, ὥς φησι καὶ Σαπφὼ (9 σαμφώ, EP παμφώ)· τούτῳ δὲ τὰ ἔρια βάπτουσι καὶ ποιοῦσι μήλινα (μήλλινα 4^1 5^1, μάλλινα 4^2 5^2 Gen. b, μάλινα P), καὶ τὰς τρίχας ξανθίζουσιν· ἔστι δὲ τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον χρυσόξυλον. ubi Ahrens perperam Sapphus versus sibi deprehendisse videtur, quos in addendis ita conformavit: _ ⌣ _ Σκύθικον ξύλον, | τῷ βάπτοισί τε τῆρια | ποΐεισι δὲ μάλινα, | ξανθίσδοισί τε τὰς τρίχας.

168. [113.]

Etym. M. 759, 35: Οἱ μέντοι Αἰολεῖς φασι· Τίοισιν ὀφθάλμοισιν, ὡς παρὰ Σαπφοῖ. Cf. Choerob. Epim. I 184 et 185, in

Psalm. 65 et Apollon. de Synt. p. 106. Praeterea Hesychius praebet ὀτίοισιν, οἷς τισιν, quod item ex Aeolico poeta petitum.

169.

Orion 28, 15: Ὡς παρὰ Σαπφοῖ χελώνη χελύνη. scr. χελύνα vel potius χέλυννα, nam Theognostus Cram. An. Ox. II 101 componit cum ἄμυννα, Ἔρχυννα similibus, et apud Babrium 115, 4 est πόσον χέλυννα (cod. χέλυμνα, Lachmann χέλυννα) μισθὸν αἰετῷ δώσεις et syll. II 68, 7: χέλυν' ἐπηρώτησεν.

170. [100.]

Pollux VI 98: Μεσόμφαλοι δὲ φιάλαι καὶ βαλανειόμφαλοι τὸ σχῆμα προσηγορίαν ἔχουσιν, χρυσόμφαλοι δὲ τὴν ὕλην, ὡς αἱ Σαπφοῦς χρυσαστράγαλοι.

Sapphoni olim adscripsi quod Pausanias I 29, 2 memoriae prodidit: Κατιοῦσι δ' ἐς αὐτὴν (Ἀκαδήμειαν) περίβολός ἐστιν Ἀρτέμιδος καὶ ξόανα Ἀρίστης καὶ Καλλίστης, ὡς μὲν ἐγὼ δοκῶ καὶ ὁμολογεῖ τὰ ἔπη τὰ Σαπφοῦς, τῆς Ἀρτέμιδός εἰσιν ἐπικλήσεις αὗται· λεγόμενον δὲ καὶ ἄλλον ἐς αὐτὰς λόγον εἰδὼς ὑπερβήσομαι. quin usus sum hoc testimonio ad restituendum epigramma Sapphus fr. 118 v. 3, ubi Αἰθοπίᾳ με κόρᾳ Λατοῦς ἀνέθηκεν ἀρίστᾳ Ἑρμῶ καλλίστᾳ partim Neuio praeeunte scripsi. At recte Hecker, cui etiam Welcker Mythol. I 581 assensus est, in Pausania Sapphus nomen sustulit, ἔπη τὰ Πάμφω corrigens: cf. Pausan. VIII 35, 8: ἐπὶ δὲ ἄκρῳ τῷ χώματι ἱερόν ἐστιν Ἀρτέμιδος ἐπίκλησιν καλλίστης· δοκεῖν δέ μοι καὶ Πάμφως μαθών τι παρὰ Ἀρκάδων πρῶτος Ἄρτεμιν ἐν τοῖς ἔπεσιν 702 ὠνόμασε Καλλίστην. — Fragmentis eximendum quod habet Suid. v. Ἀηδὼν καὶ ἀηδοῦς, ως Σαπφώ, κατὰ Μιτυληναίους. nam hoc dicere voluit, praeter ἀηδών, ἀηδόνος dictum etiam esse ἀηδώ, ἀηδοῦς, ut Σαπφώ, Σαπφοῦς, et schol. Soph. Ai. v. 628 nihil nisi ἡ ἀηδὼ δὲ κατὰ Μιτυληναίους. — Sapphus carmen, quod latina lingua conversum exhibet Comes Natalis Mythol. p. 535 fictum est. — De Scolio in Admetum, quod nonnulli grammatici Sapphoni tribuerunt, vid. Praxillae fr. 3. — Denique addo, quod Photius Bibl. 161, ubi fontes *Sopatri* διαφόρων ἐκλογῶν recenset, de libro II dicit: καὶ μὴν καὶ ἐξ ἄλλων διαφόρων, ἀλλά γε καὶ ἀπὸ ὀγδόου λόγου τῆς Σαπφοῦς. ut nihil praetermittatur.

VII.

ERINNA.

De Erinnae aetate satis difficilis est lis: nam Suidas et Eustathius Sapphus amicam et aequalem fuisse tradunt, quae memoria nulli iam dubitationi foret obnoxia, si certum esset Erinnam a Sapphone esse commemoratam, vide quae dixi ad Sapph. fr. 77. At Eusebius poetriam circa Ol. CVI 3 inclaruisse auctor est; haec igitur nullo pacto inter se possunt conciliari. Iam Tatianus adv. Gr. 51 auctor est a Naucyde poetriae statuam esse factam, qui quidem secundum Plinium circa Ol. XCV clarus fuit, aetate ille quidem tunc iam provectior, ut videtur: igitur hic fictor non potuit virginis, quae XLVII annis post vixit, signum facere; id quod iam Welcker (Opusc. II 149) rectissimo iudicio usus intellexit: tamen Benndorf (de Anthol. gr. epigr. p. 8) ea qua solet temeritate adversatur, qui levissimis usus argumentis Erinnam claram poetriam Alexandri magni aetate (Philippi Macedonis certe dicere debebat) vixisse contendit; velut ex Propertio II 2, 21, qui post Corinnam creditur Erinnam nominavisse, colligit, Erinnam Corinna fuisse natu minorem, ut mirer Benndorfium non usum esse Meleagri disticho, ut Erinnam Rhiani aequalem fuisse argueret: atque Propertianus ille versus tam foede corruptus est, ut omnino sit dubium, an recte Erinnae nomen ibi sit restitutum. Quare cum constet iam circa Ol. XCV Erinnam statuae honore decoratam fuisse, si hac in re Eusebio fides est habenda, necesse est statuamus duas eiusdem nominis poetrias fuisse, claram maiorem, quam Eusebius prorsus silentio praetermisit, alteram ignobilem, quam solus chronographus memorat, cuius memoria penitus est exstincta; nam reliquorum testimonia omnia spectant eam Erinnam, quae musicae artis laude inclaruit, neque possunt ad diversas poetrias revocari. Eam autem, quae nobile nomen nacta est, maiorem fuisse Naucydis statua testificatur. Haec Erinna, cum praematura morte extincta sit, unum tantum poematium versuum CCC, quod Ἀλακάτα fuit inscriptum, reliquit, quod et poetae et grammatici Alexandrini tamquam venustissimum et omnibus numeris absolutum praeclaris laudibus extulerunt, quamquam fuerunt, qui hoc carmen poetriae abiudicarent, vide fr. 1. Quoniam heroicis versibus erat conditum, Suidas Erinnam ἐποποιὸν appellat, sed poematium illud a lyricae poesis virtute haud procul abfuisse consentaneum est. Praeterea Erinna etiam epigrammata composuit, quae Meleager in

suam coronam recepit (IV 1, 12), hinc tria etiamnunc in Anthologia Palatina extant. Quamquam autem epigrammatum antiquiorum auctores plerumque incerti, duo tamen haud dubie Erinnae sunt: nam ipsa nomen suum professa est in secundo epigrammate (5, v. 8), cum hoc autem epigrammate arctissima necessitate est tertium coniunctum (6). Iam quoniam haec epigrammata quamvis venusta tamen ab antiquitatis simplicitate aliquantum recedere videntur, fortasse aliquis existimet, colum maioris, epigrammata minoris Erinnae esse: verum hanc coniecturam satis superque redarguit sive Leonidae sive Meleagri auctoritas Anth. Pal. VII 13:

Παρθενικὴν νεαοιδὸν ἐν ὑμνοπόλοισι μέλισσαν
Ἤρινναν, Μουσῶν ἄνθεα δρεπτομέναν,
Ἅιδας εἰς ὑμέναιον ἀνάρπασεν· ἦ ῥα τόδ' ἔμφρων
εἶπ' ἐτύμως ἁ παῖς· „βάσκανος ἔσσ' Ἀΐδα."

Igitur illa virgo, quae summam musicae artis laudem consecuta praematura morte extincta est, etiam epigrammata ista condidit: nam novissima verba depromta sunt ex epigr. 6, 3. Sapphus illam amicam et aequalem fuisse neque negare, neque affirmare audeo: certe Erinnae reliquiae quae supersunt haud quaquam produnt Sapphicae poesis studium: neque aeolico, sed dorico sermone usa est Erinna, itaque non est verisimile eam in insula Lesbo natam vel certe commoratam esse: nam de patria quoque iam inter veteres grammaticos fuit lis: qui Lesbiam dicunt; videntur hoc hariolati esse, quoniam animadvertebant Erinnam propter carminum venustatem cum Sapphone componi.

Η Λ Α Κ Α Τ Η.

1.

Πομπίλε, ναύταισιν πέμπων πλόον εὔπλοον ἰχθύ,
πομπεύσαις πρύμναθεν ἐμὰν ἀδεῖαν ἑταίραν.

2.

Πανρολόγοι πολιαί, ταὶ γήραος ἄνθεα θνατοῖς.

Erinna. Fr. 1. Athen. VII 283 D: *Μνημονεύει τῶν πομπίλων καὶ Τιμαχίδας ... Ἤριννά τε* (sic A, *κρίνα* B, *κορίννα* PVL, hoc vel *κρίννα* DQ), *ἢ ὁ πεποιηκὼς τὸ εἰς αὐτὴν ἀναφερόμενον ποιημάτιον· Πομπίλε κτλ.* Welcker non recte hos versus ad epigramma aliquod refert. — V. 1. *ναύταισι*, v. *ναύτῃσι*. — *ἰχθύ* Dindorf, v. *ἰχθῦς*, AB *ἰχθῦν*. — V. 2. *πομπεύσαις* Stephanus, v. *πομπεύσας*.

Fr. 2. Stob. Flor. CXV 13: *Ἱπποθόου*, quod ortum ex n. 14: *Ἱπποθόωντος*. Voss. *Εἰρήνης*, unde Meineke (Poet. Com. IV p. 712) *Ἠρίννης*. — *πολιαί, ταὶ γήραος* Voss., v. *πολιοὶ τὰς γήρας*, Meineke *πολιαὶ τῶ γήραος*.

3.

Τοὔνεκεν εἰς Ἀΐδαν κενεὰ διανήχεται ἀχώ,
σιγᾷ δ' ἐν νεκύεσσι· τὸ δὲ σκότος ὄσσε κατέρρει.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ. 703

4.

Ἐξ ἀταλᾶν χειρῶν τάδε γράμματα· λῷστε Προμαθεῦ,
ἔντι καὶ ἄνθρωποι τὶν ὁμαλοὶ σοφίαν·
ταύταν γῶν ἐτύμως τὰν παρθένον ὅστις ἔγραψεν,
αἰ καὐδὰν ποτέθηκ', ἦς κ' Ἀγαθαρχὶς ὅλα.

5.

Στᾶλαι καὶ Σειρῆνες ἐμαὶ καὶ πένθιμε κρωσσέ,

Fr. 3. Stob. Flor. CXVIII 4: *Εἰρήνης.* ita codd., Meineke *Ἠρίννης.* — V. 1. *τοὔνεκεν* scripsi, legebatur *τοῦτό κεν*, Hecker *τουτάκις*, Meineke coniecit *τούτῳ κῆς· . . διανίσσεται.* — V. 2. *σιγᾷ* Ursin., Vind. *σιγαῖ*, v. *σιγά.* — *κατέρρει*, fort. *καταγρεῖ*, Hecker *ὄκα σκότος ὄσσε καταρρεῖ.* Fortasse autem continuo subiungendum quod sequitur *Simonidis* fragmentum (ita A, in Trincav. deest lemma), quod sic scribendum:

πάντα γὰρ ἐς μίαν ἱκνεῖται δασπλῆτα χάρυβδιν
αἱ μεγάλαι τ' ἀρεταὶ καὶ ὁ πλοῦτος.

Fr. 4. Epigrammata. Anth. Pal. VI 352 a pr. m. *Ἠρίννης.* — V. 1. *ἐξ ἀταλᾶν*, cod. P *δέξατάλαν*, sed ex correctione, nam fuit antea *ἐξατάλαν*, Plan. *ἐξ ἀπαλῶν*, Weiske *ἐξ ἀπαλᾶν*, Iacobs *δέξ' ἀταλᾶν*, Hecker *δεῖγμ' ἀπαλᾶν χειρῶν τάδε γράμματα λῷστα, Προμαθεῦ, ὅττι καὶ ἄνθρωποι*, Dilthey *δέρξ' ἀταλᾶν*, quae mera est barbaries, sed hoc ipso nomine Benndorfio probatur. — *γράμματα· λῷστε Προμαθεῦ, ἔντι* distinxit B. G. Weiske (Prometheus p. 500), legebatur *γράμματα, λῷστε Προμαθεῦ· ἔντι.* — *Προμαθεῦ*, Plan. *Προμηθεῦ*, idem v. 2 *ἐντί.* — V. 2. *τὶν ὁμαλοὶ*, cod. P *τινομαλοί*, Iacobs traiecit *τὶν σοφίαν ὁμαλοί.* — V. 3. *γῶν* scripsi, legebatur *γοῦν.* — V. 4. *αἰ καὐδὰν* scripsi, atque idem proposuit Weiske, legebatur *αἴκ' αὐγὰν*, sed iam Ursinus vidit *αὐδὰν* restituendum esse. — *ἦσ κ'* cod. P, qui deinde *ἀγαθάρχις ὅλα*, Plan. *ἧς.* Ceterum haec quae Erinna de Prometheo humani generis auctore significat, componi possunt cum Sapphus fr. 145.

Fr. 5. Anth. Pal. VII 710 a m. s. *Ἠρίννης Μιτυληναίας*, a m. pr. *εἰς βρυκίδα (Βαυκίδα) τὴν Μιτυληναίαν, Ἠρίννης δὲ συνεταιρίδα.* P
Lemmati praemissum CωM i. e. *σημείωσαι ὡραῖον.* Cum hoc epigrammate arctissima necessitudine coniunctum proximum, quamquam in Anth. Pal. diremtum est interposito Antipatri epigrammate. Utrumque enim carmen ad unum Baucidis sepulcrum pertinet. Binis tabulis impositae erant Sirenes, iuxta adstabat hydria: itaque etiam

ὅστις ἔχεις Ἀΐδα τὰν ὀλίγαν σποδίαν,
τοῖς ἐμὸν ἐρχομένοισι παρ' ἠρίον εἴπατε χαίρειν,
αἴτ' ἀστοὶ τελέθωντ', αἴθ' ἑτεροπτόλιες·
χὤτι με νύμφαν εὖσαν ἔχει τάφος, εἴπατε καὶ τό·
χὤτι πατήρ μ' ἐκάλει Βαυκίδα, χὤτι γένος
Τηνία, ὡς εἰδῶντι· καὶ ὅττι μοι ἁ συνεταιρίς
Ἤρινν' ἐν τύμβῳ γράμμ' ἐχάραξε τόδε.

6.

Νύμφας Βαυκίδος εἰμί· πολυκλαύταν δὲ παρέρπων
στάλαν, τῷ κατὰ γᾶς τοῦτο λέγοις Ἀΐδᾳ·

in utraque tabula epigramma fuit inscriptum. Morem satis illustrat Mnasalcae epigramma Anth. P. VII 491: *αἰαῖ παρθενίας ὀλοόφρονος, ἅς ἄπο φαιδρὰν ἔκλασας ἁλικίαν, ἱμερόεσσα Κλεοῖ, κάδδέ σ' ἀμυξάμεναι περὶ δάκρυσιν αἴδ' ἐπὶ τύμβῳ λᾶες Σειρήνων ἕσταμες εἰδάλιμοι.* Urnam tabulae additam testatur titulus ap. Curtium Inscr. Att. n. IX: *Ἐνιάλου θυγατρὸς Σπουδίδου κέραμος στήλη.* Apparet igitur non recte Schneidewinum *στάλα* pro *στᾶλαι* v. 1 proposuisse. Item ego non recte olim alterum epigramma Erinnae abiudicavi, ratus postea ab alio ad exemplum huius epigrammatis compositum esse. — V. 2. *ὅστις ἔχεις*, fort. *ὃς κατέχεις*. — *Ἀΐδα*, Reiske *Ἀΐδᾳ*, conieci olim *αἰαῖ*. — cod. P *τᾶν ὀλ. σποδιᾶν*. — V. 3. *ἐμὸν* Salmasius, cod. P *ἐμοῖς*. — V. 4. *αἴτ' ἀστοὶ*, cod. P *αἰτάστοι*.—Brunck *τελέθοντ'*. — *ἑτεροπτόλιες* Brunck, cod. *τελέθωνταιθετέρωι πόλιος*, Iacobs *ἑτέρας* (poterat lenius *ἑτέρων*) *πόλιος*, Hecker *ἕτεροι πόλιος*. — V. 5. Iacobs *νύμφαν ἐοῖσαν*. — Brunck *τάφος· εἴπατε καὶ τό, ὅττι*. — V. 6. *Βαυκίδα*, cod. *βρυκίδα*. — V. 7. *Τηνία, ὡς εἰδῶντι* Pauw et Heringa, cod. *τηνιδώσειδωντι*, Iacobs *Τηνία· ὡς δ' εἰδῶντι, καί*, Welcker (Opusc. II 146.) *Τηλία* mavult. Optio satis dubia. Steph. Byz. v. *Τῆνος* ipsam Erinnam Teniam dicit, h. e. ex insula Teno non Laconicae oppido oriundam, ut Welcker censet, *Teliam* vel *Teiam* Suidas et Eustathius. Baucidem in patria mortem obiisse verisimile est propterea, quod nuptiae instabant, cum occidit; quamquam quod patriae mentio fit, indicio esse videtur eam procul a patria sepultam esse: quo accedit, quod socer (6 v. 6) iusta persolvit, ut videtur. Illius autem Baucidis popularem fuisse Erinnam non satis tuto coniicias, nam poterat tunc illic hospitio uti. Neque quod doricam dialectum hic deprehendimus me movet, ut *Τηλία* potius quam *Τηνία* scribam, nam in Teno insula passim vestigia dorici moris deprehenduntur. Itaque rem in medio relinquo: illud certum eos, qui de Erinnae patria olim quaesiverunt, hoc epigrammate usos esse, in quo haud dubie iam tunc lectionis eadem varietas extabat. Quod Erinna in lemmate Mitylenaea et infra VII 711: *Λεσβίς ποιήτρια*, item Baucis Mitylenaea appellatur, scriptoris autoschediasma est. — ib. cod. P *ἁσυνεταρὶς*, idemque in marg. repetitum.

Fr. 6. Anth. Pal. VII 712 a m pr. *Εἰς Βαυκίδα τινὰ νύμφην ἐν τῷ θαλάμῳ τελευτήσασαν*, a m. sec. *Ἠρίννης*. Huic quoque lemmati ut supra praemissae sunt notae C ω M (P). Erinnae esse hoc epigramma testificatur Leonidas vel Meleager in epigr. in Erinnam Anth. Pal. VII 13: *Ἦ ῥα τόδ' ἔμφρων Εἶπ' ἐτύμως ἁ παῖς· Βάσκανος ἔσσ', Ἀΐδα.* — V. 1. *εἰμὶ* cod. P, legebatur *ἐμμί*, erat fort. *ἠμί*. — *παρέρπων*, cod. P *παρερπῶν* (sed *ν* addit m. s.). — V. 2. *Ἀΐδᾳ*, cod. P *αἴδα*.

„Βάσκανος ἔσσ', Ἀΐδα·“ τὰ δέ τοι καλὰ σάμαθ' ὁρῶντι
ὠμοτάταν Βαυκοῦς ἀγγελέοντι τύχαν,
ὡς τὰν παῖδ' Ὑμέναιος ὑφ' αἷς (ἄγεν) ἥδετο πεύκαις, 704
ταῖςδ' ἐπὶ καδεστὰς ἔφλεγε πυρκαΐάν·
καὶ σὺ μέν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων μολπαῖον ἀοιδάν
ἐς θρηνῶν γοερὸν φθέγμα μεθηρμόσαο.

V. 3 cod. P *βάσκανός ἐσσ'* (a pr. m. *εσ*). — *τὰ δέ τοι καλὰ σάμαθ'* Iacobs, qui etiam *ποικίλα γράμμαθ'* proposuit, cod. P *τὰ δέ τοι καλὰ τὰ μεθ'*. — V. 4. *ὠμοτάταν* et *τύχαν* Salmasius et Brunck, cod. P *ὀμματατᾶι* (sed *ᾶι* a m. s. in rasura) et *τύχαι*, Hecker *τὰ δέ τοι καλὰ κάμ' ἐ φ ο ρ ῶ ν τ ι γ ρ ά μ μ α τ α τὰν Β. ἀ. τύχαν*. — V. 5. cod. Pal. a m. pr. in marg. novam inscriptionem addit *Εἰς τὴν αὐτὴν βαυκ̃*. at continuatur epigramma, quod totidem versibus constat, quot prius. — *ὡς* Brunck, cod. P *ὅς*. — *ὑφ' αἷς ἄγεν* (i. e. *ἄγειν*) *ἥδετο* scripsi, cod. P *ἐφ' ἀἷς ἥδετο*. — V. 6. *ταῖςδ' ... πυρκαΐάν* scripsi, cod. P *τὰν δ' ... πυρ-*
η η
καΐᾶς. — *καδεστάς*, cod. P *καδεστὰς* ut videtur, non *καδευτάς*. Alii aliter difficilem hunc locum conformarunt, velut Brunck coni. *ὑφ' ἅς δόμον ἄγετο πεύκας τᾷδ' .. πυρκαΐᾳ*, Iacobs *ἐφ' αἷς καλὸς ἥδετο πεύκαις, ταῖσδ' ... πυρκαΐᾳ*, Schneidewin *ἐφ' αἷς ἀείδετο*. — V. 7. *μολπαῖον* scripsi, P a m. s. *μολπαῖαν*, a m. pr. *μολπαίαν*. — V. 8. *γοερὸν* Brunck, cod. P *γοερῶν*. Ceterum cf. de hoc epigr. Welcker Syll. Epigr. Praef. XXX seq. — Fuerunt, qui Erinnae tribuerent epigramma, quod in Anthol. Pal. VII 190 inscribitur: *Ἀνύτης, οἱ δὲ Λεωνίδου, εἰς ἀκρίδα καὶ τέττιγα ἐπιτάφιον*, propterea quod Plinius dicit XXXIV 19, 57: „Fecisse (Myronem artificem) et cicadae monumentum et locustae carminibus suis Erinna significat.“ At Myronem statuarium Erinna non potuit commemorare, nisi statuas aliam recentiore aevo poetriam cognominem vixisse: at in illo epigrammate non Myro statuarius, sed virgo *Μυρώ* memoratur: *Ἀκρίδι τᾷ κατ' ἄρουραν ἀηδόνι καὶ δρυοκοίτᾳ Τέττιγι ξυνὸν τύμβον ἔτευξε Μυρώ, Παρθένιον στάξασα κόρα δάκρυ· δισσὰ γὰρ αὐτᾶς Παίγνι' ὁ δυσπειθὴς ᾤχετ' ἔχων Ἀΐδας*. et idem prorsus nomen exhibet Marcus Argentarius, qui idem argumentum tractavit Anth. P. VII 364: *Ἀκρίδι καὶ τέττιγι Μυρὼ τόδε θήκατο σῆμα Λιτὴν ἀμφοτέροις χερσὶ βαλοῦσα κόνιν· Ἥμερα δακρύσασα πυρῆς ἔπι· τὸν γὰρ ἀοιδὸν Ἅιδης, τὴν δ' ἑτέρην ἥρπασε Περσεφόνη*. neque tamen propterea, quod Myro artifex nullum iam negotium facessit, epigramma illud maiori Erinnae tribuendum: nam non esse antiquitate commendabile apparet: neque minoris Erinnae esse verisimile, cuius nullae omnino carminum reliquiae supersunt: neque enim Plinii in tam gravi errore est tanta auctoritas, ut Anytae abiudicemus. Atque alias quoque Erinnae nomen temere substitutum, velut apud Stob. Flor. VII 13, ubi A hoc lemma exhibet *Μελιννοῦς Λεσβίας εἰς Ῥώμην*, Schow ex suis libris ut videtur praeeunte Gesnero edidit *Μελιννὼ ἢ μᾶλλον Ἠρίννη Λεσβία εἰς τὴν ῥώμην*. — Denique addo Hartungum suspicari aenigmata, quae Cleobuli et Cleobulinae nomine ferebantur, ab Erinna scripta esse, sed non video, quibus argumentis ea coniectura stabiliri queat.

VIII.

A L C A E U S.

ΥΜΝΟΙ.

1. [20.] *)

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

Ὦ 'ναξ Ἄπολλον, παῖ μεγάλω Δίος.

2. 3. 4. [17. 18. 19.] 70ɜ

Himerius Or. XIV 10: *Ἐθέλω δὲ ὑμῖν καὶ Ἀλκαίου τινὰ λόγον εἰπεῖν, ὃν ἐκεῖνος ᾖσεν ἐν μέλεσι π α ι ᾶ ν α γράφων Ἀπόλλωνι. Ἐρῶ δὲ ὑμῖν οὐ κατὰ τὰ μέλη τὰ Λέσβια, ἐπεὶ μηδὲ ποιητικός τις ἐγώ, ἀλλὰ τὸ μέτρον αὐτὸ λύσας εἰς λόγον τῆς λύρας. Ὅτε Ἀπόλλων ἐγένετο, κοσμήσας αὐτὸν ὁ Ζεὺς μίτρᾳ τε χρυσῇ καὶ λύρᾳ, δούς τε ἐπὶ τούτοις ἅρμα ἐλαύνειν, κύκνοι δὲ ἦσαν τὸ ἅρμα, εἰς Δελφοὺς πέμπει καὶ Κασταλίας νάματα, ἐκεῖθεν προφητεύσοντα δίκην καὶ θέμιν τοῖς Ἕλλησιν· ὁ δὲ ἐπιβὰς ἐπὶ τῶν ἁρμάτων ἐφῆκε τοὺς κύκνους εἰς Ὑπερβορέους πέτεσθαι. Δελφοὶ μὲν οὖν, ὡς ᾔσθοντο, παιᾶνα συνθέντες καὶ μέλος, καὶ χοροὺς ἠϊθέων περὶ τὸν τρίποδα στήσαντες ἐκάλουν τὸν θεὸν ἐξ Ὑπερβορέων ἐλθεῖν· ὁ δὲ ἔτος ὅλον παρὰ τοῖς ἐκεῖ θεμιστεύσας, ἐπειδὴ καιρὸν ἐνόμιζε, καὶ τοὺς Δελφικοὺς ἠχῆσαι τρίποδας, αὖθις κελεύει τοῖς κύκνοις ἐξ Ὑπερβορέων ἀφίπτασθαι. Ἦν μὲν οὖν θέρος καὶ τοῦ θέρους τὸ μέσον αὐτό, ὅτε ἐξ Ὑπερβορέων Ἀλκαῖος ἄγει τὸν Ἀπόλλωνα, ὅθεν δὴ θέρους ἐκλάμ-*

Alcaeus. Fr. 1. Hephaest. 79: *τὸ καλούμενον Ἀλκαϊκὸν ἑνδεκασύλλαβον . . . οἷον· ὦ 'ναξ Ἄπολλον κτλ.* Fl HB *ἄναξ* et *μεγάλοιο*. *Alcaei* hoc esse et quidem ex *primo* carmine ostendit Schol. Heph. 121, ibi Hephaestio dicit: *Λέγομεν τοίνυν ὅτι μικτὰ μέν ἐστι συστηματικά, ὥσπερ εἴ τις τὴν π ρ ώ τ η ν ᾠ δ ὴ ν ἐν τῷ π ρ ώ τ ῳ Ἀ λ κ α ί ο υ, καὶ τὴν δ ε υ τ έ ρ α ν συνάψειε, συστηματικῆς οὔσης αὐτῶν ἑκατέρας.* ubi Schol.: *Καὶ ἔστι τῆς μὲν πρώτης ᾠδῆς ἀρχή· Ὦναξ Ἄ. π. μ. Δ. ἐπιωνική, τῆς δὲ δευτέρας· χαῖρε Κυλλάνας κτλ. ἐπιχοριαμβική.* Cf. etiam Attil. Fortunat. p. 355, ubi versus satis corruptus legitur.

---

*) Numeri uncis inclusi sunt editionis Matthianae.

ποντος καὶ ἐπιδημοῦντος Ἀπόλλωνος θερινόν τι καὶ ἡ λύρα περὶ τὸν θεὸν ἀβρύνεται· ᾄδουσι μὲν ἀηδόνες αὐτῷ, ὁποῖον εἰκὸς ᾆσαι παρ' Ἀλκαίῳ τὰς ὄρνιθας· ᾄδουσι δὲ καὶ χελιδόνες καὶ τέττιγες, οὐ τὴν ἑαυτῶν τύχην τὴν ἐν ἀνθρώποις ἀγγέλλουσαι, ἀλλὰ πάντα τὰ μέλη κατὰ θεοῦ φθεγγόμεναι· ῥεῖ καὶ ἀργυροῖς ἡ Κασταλία κατὰ ποίησιν νάμασι καὶ Κηφισσὸς μέγας αἴρεται πορφύρων τοῖς κύμασι, τὸν Ἐνιπέα τοῦ Ὁμήρου μιμούμενος. βιάζεται μὲν γὰρ Ἀλκαῖος ὁμοίως Ὁμήρῳ καὶ ὕδωρ θεῶν ἐπιδημίαν αἰσθέσθαι δυνάμενον. — (3) Idem hoc carmen respicere videtur Plutarch. de mus. c. 14: *οὐ μόνη δὲ κιθάρα Ἀπόλλωνος, ἀλλὰ καὶ αὐλητικῆς καὶ κιθαριστικῆς εὑρετὴς ὁ θεός. Δῆλον δὲ ἐκ τῶν χορῶν καὶ τῶν θυσιῶν, ἃς προσῆγον μετ' αὐλῶν τῷ θεῷ, καθάπερ ἄλλοι τε καὶ Ἀλκαῖος ἔν τινι τῶν Ὕμνων ἱστορεῖ.* — (4) Porro Pausan. X 8, 9: *ἤκουσα δὲ καὶ ἄλλο τοιόνδε· τὸ ὕδωρ τῇ Κασταλίᾳ ποταμοῦ δῶρον εἶναι τοῦ Κηφισσοῦ· τοῦτο ἐποίησε καὶ Ἀλκαῖος ἐν προοιμίῳ τῷ εἰς Ἀπόλλωνα.*

---

5. [22.]

ΕΙΣ ΕΡΜΗΝ.

Χαῖρε Κυλλάνας ὂ μέδεις, σὲ γάρ μοι

Fr. 5. Hephaest. 79: *ἔστι δὲ καὶ παρ' Ἀλκαίῳ, καὶ ἄδηλον ὁποτέρου ἐστὶν εὕρημα, εἰ καὶ Σαπφικὸν καλεῖται, οἷον· χαῖρε . . . μοι.* Stropham redintegrat S, qui addit *καὶ θυμὸς ὑμνεῖν τὸν κορυφᾶσιν αὐγαῖς. καὶ μαία γέννα τῷ κρονίδῃ μαιεία.* Est autem hoc *secundum* carmen, vid. Schol. Hephaest. 121. — V. 1. *μέδεις* libri, *μεδέεις* Fl, *μέδων* S Turnebus, in schol. vulgo *μέδων*, sed E *μέδεις*. cf. Apoll. Synt. 92: *Καὶ παρὰ Ἀλκαίῳ οἱ περὶ Ἀπίωνα τὸν μόχθον τὸ Κυλλάνας ὁ μέδεις ἐν ῥήματος συντάξει ἤκουον, οὐ παραδεχόμενοι μετοχὴν τοιαύτην ἐκ βαρυτόνου ῥήματος, εἴγε τῆς τοιαύτης λήξεως οὐκ ἔχονται [αἵ] κατὰ τὸ κοινὸν ἐκ βαρυτόνων οὖσαι ῥημάτων, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ τοιοῦτον ἐδείκνυτο, ὡς καὶ περισπώμενον εἴη ῥῆμα τὸ μεδῶ, ἔνθεν καὶ τὸ Δωδώνης μεδέων, ἀφ' οὗ τὸ μέδημι, ὡς οἴκημι, καὶ ἔτι ἡ μεδέουσα συνοῦσα* (fort. *ἡ μέδεις ὡς οἴκεις* scribendum) *μετοχὴ κατὰ τὸ ἀκόλουθον. κἀκ τῆς γραφῆς συνηλέγχοντο, οὐκ οὔσης ποτὲ διὰ τοῦ ε* (ει) *κατὰ πᾶν δεύτερον πρόσωπον παρ' Αἰολεῦσιν.* Apollonius igitur *ὁ μέδεις* participium esse censuit, et apud Heph. vulgo *ὁ* legitur, sed A exhibet *ὂ μέδεις*, Fl *ὂς μεδέεις*. Scripsi igitur *ὂ μέδεις*, quod Apion recto iudicio usus vidit secundam esse verbi personam; nam si legimus *ὁ μέδεις* i. e. *ὁ μέδων* articulus, omnino alienus: eandemque medicinam adhibui infra fr. 49: *Ἀχίλλευ, ὂ τᾶς Σκυθίκας μέδεις.* Apollonius vidit hoc pugnare cum usu Aeolici sermonis, qui *μέδης* requirere videbatur, sed qua fuit religione, non ausus est hanc formam contra librorum auctoritatem restituere, sed statuit participium esse; at Aeolenses forma *μέδημι* usos esse non poterat exemplo idoneo probare, itaque satis habuit Homericum *μεδέων* comparare. Quare tuebimur secundam personam, quam sermonis lex flagitat: neque vero gravissimo Apollonii testimonio fidem denegabimus, secundam personam apud Lesbios ubique in *ῃς* cadere, id quod Ahrens fecit: librorum antiquorum fides hanc formam tuebatur, paucis tantum locis velut hic et infra fr. 49, ubi ambigua interpretatio, scriptura *εις* erat propagata. In his quidem reliquiis

θῦμος ὕμνην, τὸν κορύφαις ἐν αὔταις
Μαῖα γέννατο Κρονίδᾳ μίγεισα.

6.

Menander de Encom. IX 149 ed. Walz: ἀλλ' ἐπεὶ εὕρηται καὶ τοῦτο τὸ εἶδος τῶν ὕμνων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ ἤδη τινὲς καὶ Διονύσου γονὰς ὕμνησαν καὶ Ἀπόλλωνος γονὰς ἕτεροι, καὶ Ἀλκαῖος Ἡφαίστου καὶ πάλιν Ἑρμοῦ, ubi fortasse scribendum ὡς Ἀλκαῖος καὶ Ἡφαίστου κτλ. ut rhetor quattuor Alcaei hymnos respexerit: nam Apollinis certe natales illustraverat hic poeta, vid. fr. 2, ex hymno in Bacchum videtur fr. 90 petitum. Quod Menander deinde addit: ἔστι δὲ ὡς ποιητῇ μὲν καθ' αὐτὸ μόνον τὸ εἶδος χρήσιμον, συγγραφεῖ δὲ οὐδέποτε, ὁ μὲν γὰρ καὶ Χάριτας μαιευομένας καὶ Ὥρας ὑποδεχομένας καὶ τὰ τοιαῦτα πραγματεύεται, ὁ δ' ἐπ' ἀνάγκης ὅτι βραχύτατα ἐρεῖ, quamvis universim de poesis et pedestris orationis discrimine disputet, tamen haec quoque exempla videtur ex Alcaeo, quem modo adhibuit, petivisse. Poterat Alcaeus Horas Mercurii nutrices fingere, cf. Philostr. in vita Apoll. V 19: ἐνθυμεῖται (ὁ Ἑρμῆς) τὰς ὥρας, ὑφ' ὧν αὐτὸς ἐν κορυφαῖς τοῦ Ὀλύμπου ἐτράφη. et Imag. I 24: τίκτεται μὲν ἐν

pauca vestigia formae ῃς supersunt, ἔχῃς Sappho fr. 99, 2, πώνῃς Alc. fr. 52, φίλησθα Sappho fr. 22 et fortasse Alc. fr. 92 δάμνῃς, contra scribitur ἀτιμάσεις Sappho fr. 44, πεδέχεις et φοιτάσεις 68, 2 et 4, φέρεις, ut videtur fr. 95, θέλεις Alc. fr. 82, sed haud dubie Alexandrini critici his omnibus locis formam ῃς exhibuerunt, quam librarii oblitteraverunt, pariterque ἔχεισθα Sapphus fr. 22, quemadmodum nunc scribitur, olim fortasse erat ἔχησθα, quamquam haec forma omnino aliena. Iam utra forma sit praeoptanda, non facile dixeris: scriptum erat antiquo more omnibus locis *ΕΣ*, hoc qui primi Lesbiorum poetarum carmina ionicis litteris accommodaverunt, ῃς esse arbitrati sunt, secuti ut consentaneum est consuetudinem Aeolici sermonis, qualis tunc fuit: neque abhorret haec forma a lege Aeolensium sermonis aut omnino improbanda est: antiquissima forma cum esset *ΕΣΙ*, littera iota non traiecta est, ut nostri homines existimant, sed abiecta; hinc Dorienses ες dicere solebant, Iones autem, ut damnum resarcirent, diphthongo εις usi sunt, Aeolensibus igitur productione admissa ad eundem modum ῃς dicere licuit: at poterant illi antiquiore tempore, ut diphthongos inprimis adamaverunt, εις, postea ῃς usurpare: fortasse Alcaei et Sapphus saeculo usus fluctuabat: haec igitur non iam licet diiudicare. At in tertia persona constanter scribitur ει, velut ἀδικήει, φεύγει, διώξει, δώσει, φιλήσει ἴζάνει, ὑπακούει, εἴκει, ἔχει saepius, κακχέει, κατθνάσκει, θέλγει, μαρμαίρει, στείχει, ὕει, ἄξει, κωλύει, ἀέρρει, φύει, παροργίνει, et ad eundem modum ἐπικρέτει, ἄχει, κάλει, κατάρρει, δόνει, κελάδει, φίλει, ἄγρει, similiterque ut titulos recentiores praetermittam, in Balbillae epigrammate est πνήει et κατέχει. Nec mirum, nam hic a principio *ΕΙ* scribi solebat. — V. 2. ὕμνην et κορύφαις ἐν αὔταις scripsi Meinekium secutus, qui quidem etiam ἄκραις proposuit, mihi neutrum satis fecit, itaque proposui κορύφας ἰαύγαις i. e. κορυφᾶς ἰωγαῖς. — V. 3. γέννατο scripsi, Meineke γεννᾷ τῷ. — Κρονίδᾳ Meineke, legebatur κρονίδη. — μίγεισα scripsi, quamvis Meineke hoc improbaverit, Μαλειάτᾳ βασιλῆϊ vel Μαλειάταν βασιλῆα proponens: at grammaticus Sapphici tantum hendecasyllabi, non item Adonii versus exempla hic adscripsit.

κορυφαῖς τοῦ Ὀλύμπου . . . ἐνταῦθα τὸν Ἑρμῆν ἀπρτεχθέντα Ὧραι κομίζονται. sed poterant etiam Gratiae una cum Horis commode in Vulcani natalibus adhiberi. Non recte G. Wolf Menandri locum retulit ad fr. 62, qui versus neque ex hoc in Mercurium hymno neque ex Vulcani natalium descriptione petitus est, quod vel numeri diversi arguunt.

7. [21.]

Pausan. VII 20, 4: Βουσὶ γὰρ χαίρειν μάλιστα Ἀπόλλωνα Ἀλ- 706
καιός τε ἐδήλωσεν ἐν Ὕμνῳ τῷ εἰς Ἑρμῆν, γράψας, ὡς ὁ Ἑρμῆς βοῦς ὑφέλοιτο τοῦ Ἀπόλλωνος. Huc respicit Porphyrio, qui ad Horat. Od. I 10, 9: „fabula haec autem ab Alcaeo ficta", et iterum „Mercurius idcirco traditur furandi repertor, quia oratio, cuius inventor est, animos audientium fallit", et supra ad v. 1: „Hymnus in Mercurium ab Alcaei lyrico poeta."

8. [23.]

Athen. X 425 C: Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν εἰσάγει αὐτῶν (τῶν θεῶν) οἰνοχόον. nisi est ex alio carmine.

---

9. [54.]

ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΝ.

Ὤνασσ' Ἀθανάα πολεμαδόκος,
ἅ ποι Κορωνήας ἐπιδεω
ναύω πάροιθεν ἀμφι . .
Κωραλίω ποτάμω παρ' ὄχθαις.

Fr. 9. Strabo IX 411: ἡ μὲν οὖν Κορώνεια ἐγγὺς τοῦ Ἑλικῶνός ἐστιν ἐφ' ὕψους ἱδρυμένη, κατελάβοντο δ' αὐτὴν ἐπανιόντες ἐκ τῆς Θετταλικῆς Ἄρνης οἱ Βοιωτοὶ μετὰ τὰ Τρωϊκά, ὅτε περ καὶ τὸν Ὀρχομενὸν ἔσχον· κρατήσαντες δὲ τῆς Κορωνείας ἐν τῷ πρὸ αὐτῆς πεδίῳ τὸ τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἱδρύσαντο ὁμώνυμον τῷ Θετταλικῷ, καὶ τὸν παραρρέοντα ποταμὸν Κουάριον (Palmerius Κουράλιον, sed repugnat ipse Strabo p. 412 et 436) προσηγόρευσαν ὁμοφώνως τῷ ἐκεῖ· Ἀλκαῖος δὲ καλεῖ Κωράλιον, λέγων· Ἄσσ' Ἀθάνα ἀπολε . . . . . . ἀπὸ Κοιρωνίας ἐπιδεων αυω (sic A, ἐπιδέων αὔω c, ἐπιδεύων ἄνω g, ἐπιδέω αὐτῷ hi) πάροιθεν ἀμφι . . . . . Κωραλίω ποταμῷ παρ' ὄχθαις. Poetae locum om. Bkl, et no nihil nisi ποτάμω π. ὄχ. exhibent. — V. 1. Ὤνασσ' Ahrens, Ἀθανάα πολεμαδόκος Welcker. — V. 2. ἅ ποι Ahrens, ἅ που Welcker. — Κορωνήας ego scripsi. Deinde Welcker coniecit ἐπὶ λαΐω (quod etiam Meineke probat, qui proprium nomen esse putat, velut est ap. Hippocr. Epid. III 134 et 142 ed. Littre) et v. 3 ἀμφιβαίνεις supplevit, sed fortasse hic potius verbum delitescit, coniicias Κορωνήας ἔπι ἔσδεαι ναύω πάροιθεν ἀμφὶ βῶμον. Cf. Callim. in Lav. Pall. v. 63: Ἠ 'πὶ Κορωνείας, ἵνα οἱ τεθυωμένον ἄλσος καὶ βωμοὶ ποταμῷ κεῖντ' ἐπὶ Κουραλιῷ. — V. 3. ναύω Welcker. Longe aliter locum conformavit O. Müller: Ἄνασσ' Ἀθαναία πολίων, ἀπὸ τᾶς σᾶς Κορωνείας ἐπὶ δεῦρ' ἴθι, Πάροιθεν ἂν ἱδρυσάμεσθα κτλ. Hartung πολέμων ἴδρις ἅ που Κορωνήας ἐπικρημνίου ναὸν πάρ. ἀμφιβαίνεις.

10. [55.] 707

Strabo IX 412: *Οὐκ εὖ δ' ὁ Ἀλκαῖος, ὥσπερ τὸ τοῦ ποταμοῦ ὄνομα παρέτρεψε τοῦ Κουαρίου, οὕτω καὶ τοῦ Ὀγχηστοῦ κατέψευσται, πρὸς ταῖς ἐσχατιαῖς τοῦ Ἑλικῶνος αὐτὸν τιθείς· ὁ δ' ἐστὶν ἄπωθεν ἱκανῶς τούτου τοῦ ὄρους.* quod videtur ex eodem hymno petitum.

---

11. [71.]

ΕΙΣ ΗΦΑΙΣΤΟΝ.

. . *Ὥστε θέων μηδέν' Ὀλυμπίων λῦσαι ἄτερ ϝέθεν.*

12.

Menander de Encom. IX 149 Walz: *Καὶ Ἀλκαῖος Ἡφαίστου καὶ πάλιν Ἑρμοῦ (γονὰς ὕμνησεν).* cf. quae ad fr. 6 adnotata sunt.

---

* 13. [24.]

. . . . . *Δεινότατον θέων,*
(τὸν) γέννατ' εὐπέδιλος Ἶρις
χρυσοκόμᾳ Ζεφύρῳ μίγεισα.

14. [81.]

Τὸ δ' ἔργον ἀγήσαιτο τέα κόρα.

Fr. 11. Apollon. Dysc. de pron. 358 B: *Σαφὲς ὅτι καὶ τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα ταῖς κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον προσνέμεται, καθὸ καὶ αἱ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμεναι δασύνονται. Ἀλκαῖος· Ὥστε κτλ.* Cod. *λυσεατερ γεθεν.* corr. Bekker, Ahrens *λῦσαί σ' ἄτερ* coniecit. Metrum tale fuisse existimo:

[⏓ ⏑ –] –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓

Hartung *ὧστε μηδένα τῶν θεῶν | Ὀλυμπίων ἀλλῦσαι ἄτερ ϝέθεν.*

Fr. 13. Plutarch. Amator. c. 20: *Τὰ μὲν οὖν πολλὰ ποιηταὶ προσπαίζοντες ἐοίκασι τῷ θεῷ γράφειν περὶ αὐτοῦ καὶ ᾄδειν ἐπικωμάζοντες, ὀλίγα δὲ εἴρηται μετὰ σπουδῆς αὐτοῖς, εἴτε κατὰ νοῦν καὶ λογισμόν, εἴτε σὺν θεῷ τῆς ἀληθείας ἀψαμένοις· ὧν ἕν ἐστι καὶ τὸ περὶ τῆς γενέσεως· Δεινότατον κτλ. εἰ μή τι καὶ ὑμᾶς ἀναπεπείκασιν οἱ γραμματικοί, λέγοντες πρὸς τὸ ποικίλον τοῦ πάθους καὶ τὸ ἀνθηρὸν γεγονέναι τὴν εἰκασίαν.* Respicit huc Etym. Gud. 278, 17: *Τὰ γὰρ ἄνθη λέγεται ἶμερα, ἐπεὶ ἐν τῷ ἔαρι φύονται, ὅτε καὶ τὰ ἐρωτικὰ θερμότερα ἐστί. τούτου χάριν καὶ ὁ Ἀλκμαῖος Ζεφύρου καὶ Ἴριδος τὸν Ἔρωτα φησίν.* Cf. Et. M. 470, 28. Argum. Theocr. Id. XIII (ubi Ἔριδος), Eustath. Il. 391, 24 et 555, 30. — V. 1. *θέων*, v. *θεῶν*, *θειῶν* BE edd. vett. — V. 2. *τὸν γέννατ'* scripsi, *γείνατ'* libri, *ἐγείνατ'* Gaisford, *ἐγέννατ'* Schneidewin. — *εὐπέδιλος*, Ahrens *εὐπέδιλλος*. — V. 3. *μίγεισα* Porson, libri *μιχθεῖσα*.

Fr. 14. Apollon. de pron. 395 A: *Ἡ τεὸς Δωρικὴ τῇ σὸς ὁμωνυμεῖ*

II. ΣΤΑΣΙΩΤΙΚΑ. 708

15. [1.]

Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χάλκῳ· πᾶσα δ' Ἄρῃ κεκόσμηται στέγα
λάμπραισιν κυνίαισι, καττᾶν λεῦκοι κατύπερθεν ἴππιοι λόφοι
νεύοισιν, κεφάλαισιν ἄνδρων ἀγάλματα, χάλκιαι δὲ πασσάλοις
κρύπτοισιν περικείμεναι λάμπραι κνάμιδες, ἄρκος ἰσχύρω βέλευς,
θώρακές τε νέοι λίνω κοίϊλαί τε κατ' ἄσπιδες βεβλήμεναι·
παρ δὲ Χαλκίδικαι σπάθαι, παρ δὲ ζώματα πόλλα καὶ κυπάττιδες·
τῶν οὐκ ἔστι λάθεσθ', ἐπειδὴ πρώτιστ' ὑπὸ Ϝέργον ἔσταμεν τόδε.

* 16. [46.]

. . . . . *Βλήχρων ἀνέμων ἀχείμαντοι πνόαι.*

... *καὶ παρ' Αἰολεῦσιν· Ἀλκαῖος ἐν πρώτῳ· Τὸ δ' ἔργον κτλ. ἀγήσαιτο* Bast alii, cod. *ἀγήσατο.*

Fr. 15. Athen. XIV 627 A: *Ἀλκαῖος ὁ ποιητής, εἴ τις καὶ ἄλλος, μουσικώτατος γενόμενος, πρότερα τῶν κατὰ ποιητικὴν τὰ κατὰ τὴν ἀνδρείαν τίθεται, μᾶλλον τοῦ δέοντος πολεμικὸς γενόμενος· διὸ καὶ ἐπὶ τοῖς τοιούτοις σεμνυνόμενος φησίν· Μαρμαίρει κτλ. καίτοι μᾶλλον ἴσως ἥρμοττε τὴν οἰκίαν πλήρη εἶναι μουσικῶν ὀργάνων.* A. Schoene hoc carmen ad bellum exterum refert, fortasse recte, sed grammatici veteres non videntur eiusmodi carmina a stasioticis segregavisse. — V. 1 init. affert Eust. 1320, 1. — *Ἄρῃ* A, *ἄρη* BP, *Ἄρει* VL. — *στέγα* Blomfield, vulgo *στέγη.* — V. 2. *κυνίαισι* B, *κυνίαισιν* A, *κυνέαισιν* VL, *λαμπρᾶ σικυνίαισιν* P. — *καττᾶν*, P *κάτταν.* — *κατύπερθεν*, legebatur *καθύπερθεν*, B *καθάπερ.* — V. 3. *νεύοισιν* Schneidewin alii, vulgo *νεύουσιν.* — *χάλκιαι* B, *χάλκειαι* PVL, vulgo *χάλκεαι.* — V. 4. *κρύπτοισιν* Welcker, vulgo *κρυπτοῖσιν.* — *κνάμιδες*, PL *κναμίδες*, V *κναμῖδες.* — *ἄρκος* APV, *ἕρκος* L. — *ἰσχύρω βέλευς*, *ἰσχυρῶ βέλευς* A, *ἰσχυροβελὲς* PVL. — V. 5. *νέοι λίνω* scripsi, *νέω λίνω* Casaubonus, vulgo *νέῳ λίνῳ*, Ursinus *νεώλινοι*, unde Schneidewin *νεόλλινοι.* — *κοίϊλαι* scripsi, *κώϊλαι* Ahrens, *κόϊλαι* Seidler, vulgo *κοῖλαι.* — *κατ' ἄσπιδες* Schweighaeuser, *κατασπίδες* PVL. — *βεβλημέναι* ABP, *βεβλημένον* VL. — V. 6. *κυπάττιδες* Blomfield alii, *κυππατίδες* PVL, *κυπάσσιδες* Ahrens. — V. 7. *λάθεσθ'* Iani, *λαθέσθαι* PVL. — *πρώτιστ'* Schneidewin, *πρώτισθ'* A, *πρώτιστα* PVL. — *Ϝέργον* Blomfield, legebatur *ἔργον.* Praeterea Ahrens v. 1 *παῖσα*, v. 2 *καθίπερθεν*, v. 6 *ζώμματα*, v. 7 *ὐπὰ* scripsit.

Fr. 16. Schol. Il. θ 178: *Ἄλλως δὲ ἤδη αὐτὸ τὸ βληχρὸς σημαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μᾶλλον τὸ ἀσθενές. Ἀλκαῖος θ'. Βληχρῶν ἀ. ἀ. πνοιαί.* Idem legitur ap. Eustath. 705, 62 et Cram. An. Ox. I 95 (sine p. nomine), ubi *πνοαί.* Resp. Et. M. 200, 13. Zonar. 393. Suid. v.

* 17. [52.]

. . . . . *Γαίας καὶ νιφόεντος ὠράνω μέσοι.*

18. [2.] 709

Ἀσυνέτημι τῶν ἀνέμων στάσιν·
τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται,
τὸ δ' ἔνθεν· ἄμμες δ' ἀν τὸ μέσσον
νᾶϊ φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ,
χείμωνι μοχθεῦντες μεγάλῳ μάλα·
περ μὲν γὰρ ἄντλος ἰστοπέδαν ἔχει,
λαῖφος δὲ πὰν ζάδηλον ἤδη
καὶ λάκιδες μέγαλαι κατ' αὖτο·
χόλαισι δ' ἄγκυραι.

Βληχρόν. Videtur autem hoc fr. sicut sequens ex allegorico carmine petitum.

Fr. 17. Apollon. de Adv. in Bekk. An. II 613, 36: *Τῇδε γὰρ ἔχει καὶ τὸ ἐπίρρημα παρ' Αἰολεῦσι τὸ μέσοι· Γαίας κτλ* Cf. idem 588, 27: *Τὸ γὰρ παρὰ τοῖς περὶ τὸν Ἀλκαῖον μέσσοι δῆλον ὅτι κατὰ τὴν ἰδίαν διάλεκτον ἀνὰ λόγον βαρυνθείη ἄν· οὐ γάρ ἐστιν ἐλλιπὲς τῇ ἐν προθέσει, συστελλομένου τοῦ ω εἰς τὸ ο, ὥςτινες ὑπενόησαν, ἐν μέσσῳ, ἀλλ' ὃν τρόπον παρὰ τὸ οἶκος τὸ οἶκοι ἐγένετο, σημαῖνον τὸ ἐν οἴκῳ, παρά τε τὸ Πυθὼ τὸ Πυθοῖ, καὶ παρὰ τὸ Μέγαρα τὸ Μεγαροῖ, σημαῖνον τὸ ἐν Μεγάροις, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ παρὰ τὸ μέσος τὸ μέσσοι ἐγένετο, σημαῖνον τὸ ἐν μέσῳ. ὅπερ ἔφην κατὰ τὸ Αἰολικὸν ἔθος βαρύνεσθαι.*

Fr. 18. Heraclid. Alleg. Homer. c. 5 ed. Mehler: *Ἐν ἱκανοῖς δὲ καὶ τὸν Μιτυληναῖον μελοποιὸν εὑρήσομεν ἀλληγοροῦντα. τὰς γὰρ τυραννικὰς ταραχὰς ἐξίσου χειμερίῳ προσεικάζει καταστήματι θαλάσσης, ἀσυνέτην καὶ* (AB *νῆ*) *τῶν ἀνέμων στάσιν* (olim male haec verba ad Heraclidis orationem referebantur)· *τὸ μὲν γὰρ . . . ἄγκυραι. Τίς οὐκ ἂν εὐθὺς ἐκ τῆς προτρεχούσης περὶ τὸν πόντον εἰκασίας ἀνδρῶν πλωϊζομένων θαλάττιον εἶναι νομίσειε φόβον; ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχει. Μυρσίλος γὰρ ὁ δηλούμενός ἐστι καὶ τυραννικὴ κατὰ Μιτυληναίων ἐγειρομένη σύστασις.* cf. Matranga An. 299. Cocondrius *περὶ τρόπων* in Boisson. An. III 294 (cf. Walz Rhet. VIII 787): *Παρὰ Ἀλκαίῳ· Συνίημι τῶν ἀνέμων τὴν στάσιν· τὸ μὲν γὰρ κτλ.* — V. 1. *ἀσυνέτημι* Ahrens, vid. Choerobosc. in Psalm. 26: *παρ' Αἰολεῦσι δὲ πολλὰ εὑρίσκονται, ἀσυνέτημι, ἐλευθέρωμι, δέδωμι* (fort. *δοκίμωμι*), et Theodos. in Bekk. An. III 1045: *τινὲς ἐνόμισαν τὰ εἰς μι πάντα τῆς Αἰολίδος εἶναι διαλέκτου· πολλὴ γάρ ἐστιν παρ' αὐτοῖς ἡ εἰς μι κατάληξις· γέλαιμι γὰρ καὶ ἀσυνέτημι φασί.* Nisi malis *ἀσυννέτημι.* — V. 3. Respicit huc Apoll. de pron. p. 379 B. — *ἀν*, Ahrens *ὀν.* — *μέσσον* Blomfield alii, libri *μέσον*, Cocond. *ἄμμε δὲ τὸ μέσον αἰεὶ φ. σ. μέλανι.* — V. 5. *μοχθεῦντες* Heracl., *μογέοντες* Coc., Ahrens *μόχθεντες.* — *μάλα* Coc., *καλὰν* Heracl. (AB *καλά*). — V. 6. *περ* Hermann, vulgo *παρά*, AB *περὰ*, Blomfield *πὰρ* vel *πᾶσαν μὲν ἄντλος.* — V. 7. *πὰν* Ahrens, v. *πᾶν.* — *ζάδηλον* cum perperam interpretatus esset Hartung substituit *δαλητόν*, Ahrens *ζάδαλον* scripsit. — V. 8. *χόλαισι*, libri *χολαῖσι*, *χαλᾶσι* Ursinus.

19. [3.]

Τὸ δηὖτε κῦμα τῶν προτέρων ὄνω
στείχει, παρέξει δ' ἄμμι πόνον πόλυν
ἄντλην, ἐπεί κε νᾶος ἐμβᾷ.

20. [4.]

Νῦν χρὴ μεθύσθην καί τινα πρὸς βίαν
πώνην, ἐπειδὴ κάτθανε Μύρσιλος.

21. [7.]

Μέλαγχρος αἴδως ἄξιος εἰς πόλιν.

22. [10.]

Λόφον τε σείων Κάρικον.

23. [11. 12.]

Ἄνδρες πόληος πύργος ἀρεύϊοι.

Fr. 19. Heraclid. c. 5: *Ὁμοίως δὲ τὰ ὑπὸ τούτου (Μυρσίλου) αἰνιττόμενος ἑτέρωθί που λέγει· Τὸ δὲ εὖ γε κῦμα τῷ προτέρῳ νεομωστίχει παρέξει δὲ ἄμμι πόνων πολλὴν ἄντλην* (quae sequuntur vulgo male ad Her. orationem referebant), *ἐπεὶ καὶ ναὸς ἐμβαίνει. Κατακόρως ἐν ταῖς ἀλληγορίαις ὁ νησιώτης θαλασσεύει καὶ τὰ πλεῖστα τῶν διὰ τοὺς τυράννους ἐπεχόντων κακῶν πελαγίοις χειμῶσιν εἰκάζει.* — V. 1. *δηὖτε* Seidler, *τῶν προτέρων* Seidler, *ὄνω* ego correxi, Seidler *ὄμω* coniecit, AB *τόδ' εὔτε κ. τω προτέρω νέμω*, Hermann *τῷ προτέρῳ νέον*, Gaisford *τῷ προτέρῳ 'νέμῳ*. — V. 2. *στείχει* Blomfield, *στοιχεῖ* Ahrens, libri *στίχει*. — *πόνον πόλυν* AB, ut Elmsley coni, Hartung distinxit *πόλυν, ἄντλην ἐπεὶ κε ν. ἐ.* interpretatus *ἄντλον*, quod omni ex parte falsum. — V. 3. *κε*, libri *καί*, antea *κα* scripsi, Seidler *καν* i. e. *κατά*. — *ἐμβᾷ*, nisi malis *ἀμβᾷ*, Seidler *ἔμβᾳ*, libri *ἐμβαίνει*, fortasse *ἐμβαίνῃ κάτα* (*τετραέλικτος ἄλμα*) scribendum vocabulo diviso, vid. ad fr. 155 Huc fortasse respicit Schol. Pind. Isth. I 52: *Καὶ Ἀλκαῖος τὴν δυστυχίαν χειμῶνα καὶ τρικυμίαν λέγει*, ubi *Αἰσχύλος* corrigunt.

Fr. 20. Athen. X 430 A: *Κατὰ γὰρ πᾶσαν ὥραν καὶ περίστασιν πίνων ὁ ποιητὴς οὗτος (Ἀλκαῖος) εὑρίσκεται. — ἐν δὲ ταῖς εὐφρόναις· Νῦν κτλ.* — V. 1. *μεθύσθην* libri ut videtur, vulgo *μεθύσκειν*. — V. 2. *πώνην* Ahrens, *πίνειν* Casaub., vulgo *πονεῖν*. Cf. Arcad. de Acc. 160, 4: *τὰ εἰς νω παραληγόμενα φύσει μακρῷ φωνήεντι, ὁπότε μὴ εἴη κατ' αἰολίδα διάλεκτον, περισπᾶται ... τὸ πάνω (πώνω) βαρύνεται ὡς ἴδιον αἰολικόν.* Ceterum vir doctus coniecit: *καὶ χθόνα πρὸς βίαν παίειν*, ubi Hartung *κρούειν* praeoptat.

Fr. 21. Hephaest. 79: *τὸ καλούμενον Ἀλκαϊκὸν ἑνδεκασύλλαβον*
o
... *Μέλαγχρος αἰδώς* (ita Fl Turn., sed A *αἰδῶς*, atque iam Vossius *αἰδῶς* correxit, *αἰδῶς ἄξιος* hinc affert Cram. Gramm. An. Ox. I p. 208, 17) *ἄξ. εἰς* (A *ἐς*) *πόλιν*.

Fr. 22. Strabo XIV 661: *Τοῦ δὲ περὶ τὰ στρατιωτικά ζήλου τά τε ὄχανα ποιοῦνται τεκμήρια καὶ τὰ ἐπίσημα καὶ τοὺς λόφους. ἅπαντα γὰρ λέγεται Καρικά. Ἀνακρέων μέν γε φησίν..., ὁ δ' Ἀλκαῖος· Λόφ. κτλ.* Eadem Eust. Il. 367, 25 (*τε* om.).

Fr. 23. Schol. Aeschyl. Pers. 347: *ἀνδρῶν γὰρ ὄντων ἕρκος ἐστὶν*

24. [13.] 711

Schol. Aeschyl. Sept. 398: *Οὐδ' ἑλκοποιὰ γίνεται τὰ σήματα· ταῦτα παρ' Ἀλκαίου· οὐ τιτρώσκει τὰ ἐπίσημα ὅπλα, οὐδὲ αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ δύναμιν ἔχει, εἰ μὴ ἄρα ὁ φέρων αὐτά, ἐὰν γενναῖος ᾖ.*

25. [14.]

Ὤνηρ οὗτος ὁ μαιόμενος τὸ μέγα κράτος
ἀντρέψει τάχα τὰν πόλιν· ἀ δ' ἔχεται ῥόπας.

26. [94 b.]

Οὐδέ πω Ποσείδαν
ἅλμυρον ἐστυφέλιξε πόντον.

ἀσφαλές. Ἀλκαῖος· ἄνδρες γὰρ πόλεως πύργος ἀρήϊος, sed cod. Medic. sec. Gaisford Et. M. Praef. p. VIII *ἄνδρες πόληος πύργος ἀρεύϊοι*, (Dindorf tantum *ἀρεύιος* ex cod. Med. adnotavit,) quod praetuli, quamquam *τεῖχος ἄρειον* Homerus dixit Il. *Δ* 407. *Ο* 736. Huc adde Schol. Soph. Oed. R. 56: *Ἀλκαῖος· Ἄνδρες πόλεως πύργοι ἀρήϊοι*, eademque Suid. v. *Ἀρήϊος*. Respicit hunc locum Aristid. I 821: *δι' ἃ πάντα χρὴ καὶ τὸ συμβεβηκὸς ἐνεγκεῖν ὡς πρᾳότατα καὶ τῶν δευτέρων ἐρρωμένως ἀντέχεσθαι καὶ τὸν λόγον βεβαιῶσαι, ὅτι οὐκ οἰκίαι καλῶς ἐστεγασμέναι οὐδὲ λίθοι τειχῶν εὖ δεδομημέναι οὐδὲ στενωποί τε καὶ νεώρια ἡ πόλις, ἀλλ' ἄνδρες χρῆσθαι τοῖς ἀεὶ παροῦσι δυνάμενοι.* Alcaei hanc esse sententiam indicat idem II 273 (Phot. Bibl. p. 430 A): *Τὸν λόγον ὃν πάλαι μὲν Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς εἶπεν, ὕστερον δὲ οἱ πολλοὶ παραλαβόντες ἐχρήσαντο ὡς ἄρα οὐ λίθοι οὐδὲ ξύλα οὐδὲ τέχνη τεκτόνων αἱ πόλεις εἶεν, ἀλλ' ὅπου ποτ' ἂν ὦσιν ἄνδρες αὑτοὺς σώζειν εἰδότες, ἐνταῦθα καὶ τείχη καὶ πόλεις.* Cf. etiam I 791: *ἐὰν .. τοῦ θαυμάζειν τοὺς λίθους ἀνῆτε μικρόν τι καὶ νομίσητε πλείονος ἀξίους ὑμᾶς αὐτοὺς τῶν οἰκοδομημάτων καὶ πιστεύσητε ἀληθὲς εἶναι τὸ πάλαι τοῦτο, ὡς ἄρα οὐ τείχη οὐδὲ ᾠδεῖα οὐδὲ στοαὶ οὐδὲ ὁ τῶν ἀψύχων κόσμος αἱ πόλεις εἶεν, ἀλλ' ἄνδρες αὑτοῖς εἰδότες θαρρεῖν.* Ad idem hoc carmen fort. referendum quod dicit Plato de Leg. VI 778 D: *περὶ δὲ τειχῶν, ὦ Μέγιλλε, ἔγωγ' ἂν τῇ Σπάρτῃ ξυμφεροίμην τὸ καθεύδειν ἐᾶν ἐν τῇ γῇ κατακείμενα τὰ τείχη καὶ μὴ ἐπανιστάναι, τῶνδε εἵνεκα· καλῶς μὲν καὶ ὁ ποιητικὸς ὑπὲρ αὐτῶν λόγος ὑμνεῖται τὸ χαλκᾶ καὶ σιδηρᾶ δεῖν εἶναι τὰ τείχη μᾶλλον ἢ γήϊνα.* Nisi forte Tyrtaeus eandem sententiam carmine illustravit, quorsum referre possis quod est ap. Hephaest. p. 3:

Τίρυνς, οὐδέ τις τεῖχος ἐπήρκεσε.

Adde huc Nicolaum Progymn. I 277 Walz: *πρὸς ἃ δὴ βλέπων Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς οὐ ξύλα καὶ λίθους, ἀλλ' ἄνδρας ἐφιλοσόφησε πόλεως σύστασιν.* Cf. Philotheus ap. Mingarelli Codd. Nan. 533.

Fr. 25. Arist. Vesp. 1234: *Ὤνθρωφ', οὗτος ὁ μαιόμενος* (sic Rav., vulgo *μαινόμενος*) *τὸ μέγα κράτος Ἀντρέψεις ἔτι τὰν πόλιν, ἁ δ' ἔχεται ῥοπᾶς*· ubi Schol. *παρὰ τὰ Ἀλκαίου· Ὤνησεν οὗτος καὶ μαινόμενος* (cod. Ven. *ὤνησαι οὗτος ὁ μαινόμενος* et *τρέψεις τάχα*) *τὸ μ. κράτος τάχα τρέψεις τὴν π. ἁ δ' ἔ. ῥ., ἀντὶ τοῦ μέγα κράτος* (*ζητῶν* addit Seidler)· *οὕτως Αἰολεῖς.* et deinde: *ἐκ τῶν Ἀλκαίου δὲ παρῳδεῖ εἰς Κλέωνα ὡς μαινόμενον.* Rectius Schol. in Thesmoph. 162: *Ἐν Σφηξὶν* (*παρῳδῆται τό*)· *Ὡνὴρ οὗτος ὁ μαιόμενος τὸ μ. κράτος.* — V. 1. *κράτος, κρέτος* Seidler. — V. 2. *ἀντρέψει* Seidler, *ὀντρέψει* Ahrens.

Fr. 26. Herodian. *περὶ μον. λέξ.* 10, 25: *Εἴρηται δὲ ὁ δαίμων παρ'*

* 27.

Ἔπταξον ὤστ᾽ ὄρνιθες ὤκυν
αἴετον ἐξαπίνας φάνεντα.

* 28.

Ἄρευ δαΐφοβος δαΐκτηρ.

* 29. 712

Ἄρευος στρατιωτέροις.

* 30.

Τὸ γὰρ
Ἄρευϊ κατθάνην κάλον.

* 31.

Μῖξαν δ᾽ ἐν ἀλλάλοις Ἄρευα.

---

32. [9.]

ΠΡΟΣ ΜΕΛΑΝΙΠΠΟΝ.

Herodotus V 95: *Πολεμεόντων δέ σφεων παντοῖα καὶ ἄλλα ἐγένετο ἐν τῇσι μάχῃσι, ἐν δὲ δὴ καὶ Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς συμβολῆς γενομένης καὶ νικώντων Ἀθηναίων, αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει, τὰ δέ οἱ ὅπλα ἴσχουσι Ἀθηναῖοι καί σφεα ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθήναιον τὸ ἐν Σιγείῳ· ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλεϊ ποιήσας ἐπιτιθεῖ ἐς Μιτυλήνην, ἐξαγγελλόμενος τὸ ἑωυτοῦ πάθος Μελανίππῳ ἀνδρὶ ἑτάρῳ.* Ipsum carminis initium servavit Strabo XIII 600 (ubi Meinekius ab aliena manu additum esse censet):

Ἀλκαίω διὰ τοῦ ᾱ μένοντος τοῦ σ̄ Ποσειδᾶν· Οὐδέπω κτλ. Choerobosc. Epim. I 277. *Ποτείδαν* Aeolicum dicit, sed 299 *Ποτίδαν* et *Ποσείδαν* iisdem tribuit.

Fr. 27. Herod. *περὶ μον. λέξ.* 23, 9: *Παρητησάμεθα δὲ Αἰολίδα διάλεκτον διὰ τὸ Πτάζω, ἔπταξον· ὡς τό· Ὄρνιθες ὠκὺν αἰετὸν ἐξαπτήνας φανέντα.* Poetae nomen quamvis sit omissum, probabiliter Alcaeo tribuas. Correxi codicis scripturam.

Fr. 28. Herodian. Cram. An. Ox. III 237, 1: *Ζητοῦμεν καὶ τὴν τοῦ Ἄρης, Ἄρευς γενικὴν πῶς εὕρηται διὰ διφθόγγου· λέγομεν Ἄρευος, Ἄρευϊ· ... ἡ κλητική· Ἄρευ δι᾽ ὁ φόβος διακτήρ.* Scripsi *δαΐφοβος*, Cramer *δαΐκτηρ*, Hartung *δαΐφρον*. Alcaei haud dubie versus est.

Fr. 29. 30. 31. Tria haec fragmenta Alcaeo tribuit Seidler, leguntur ap. Choerobosc. Epim. I 210 (Bekk. An. T. III 1340): *Ἀλλ᾽ ἐπειδὴ τὰ εἰς ευς ἀποβάλλουσι τὸ ῡ κατὰ τὴν γενικὴν ... χωρὶς τοῦ Ἄρευς, Ἄρευος· τοῦτο γὰρ ἐφύλαξε τὸ ῡ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν, οἷον· Ἄρευος στρατιωτέροις κτλ.* — Fr. 30. *κατθάνην* Ahrens, v. *καταθανεῖν*. — Fr. 31. *μῖξαν δ᾽ ἐν ἀλλάλοις* Schneidewin, v. *μίξαντες ἀλλήλοισιν*, sed Herodian. Cram. An. Ox. III 237, 3: *μίξαν δὲ ἀλλήλοις.*

Πιττακὸς δ' ὁ Μιτυληναῖος πλεύσας ἐπὶ τὸν Φρύνωνα στρατηγὸν (τῶν Ἀθηναίων) διεπολέμει τέως, διατιθεὶς καὶ πάσχων κακῶς· ὅτε καὶ Ἀλκαῖος φησὶν ὁ ποιητὴς ἑαυτὸν ἔν τινι ἀγῶνι κακῶς φερόμενον τὰ ὅπλα ῥίψαντα φυγεῖν· λέγει δὲ πρός τινα κήρυκα κελεύσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ· Ἀλκαῖος σόος Ἄρει ἐνθάδ' οὐκυτὸν ἀληκτορὶν ἐς γλαυκωπὸν ἱερὸν ὃν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. ubi σόος h a m. sec., σος F, σῶς rwx, om. i. — Ἄρει, ἄρει ho, ἄροι ceteri (F αροι). — ἐνθάδ' Dhz (ἐνθαδ F), ἐνθάδε x, ἔνθα δ' C. — οὐκυτόν, ούχυτον h, οὐχυ τὸν i, οὐκ αὐτὸν C (ut videtur) moz, οὐ κεῖται rw. — ἀληκτορὶν, ἀλυκτορὴν oz, τὸν ἀληκτορὶν Ald. Welcker coni. Ἀλκ. σῶος, ἀρήϊ' ἔντεα δ' (hoc iam Wesseling) οὐχί· τὰν ἀλκτῆρα ῥινὸν ἐς Γλαυκωποῦ (hoc iam Wesseling) ἱερὸν ἐκρ. Ἀ., Seidler Ἀλκαῖος . . σῶος Ἄρει, Ἔντεα δ' οὐκί, τά οἱ τὸ ἀλίκτυπον ἐς Γλαυκωποῦ Ἶρον ὀνεκρέμασαν Ἀττικοί. probante Schneidewino, nisi quod de Lindavii coniectura ἀλίκροτον scripsit. Ahrens Ἄλκαος σῶος . . . Ἀρήϊ' ἔντεα δ' οὐκ (ἴσως)· αὖτον δ' ἀλυκτόρινον εἰς Γλαυκώπιον ἶρον ὀνεκρέμασσαν . . . Ἄττικοι. vel si malis: Ἄγγελλε κᾶρυξ οἴκαδις· Ἄλκαος Σάος γ', ἀρήϊ' ἔντεα δ' οὐ φύγον, Ἃ δὴ κτέρας 71
Γλαυκώπιόνδε Ἄττικοι ἶρον ὀνεκρέμασσαν, Kramer ἔντεα δ' οὐκ εὔρυτο coni. et deinde de Ursini coni. ἀνεκρέμασαν edidit. Conieci aliquando ἔντεα δ' αὖ κατ' ἀνάκτορ' Ἀλέκτορος, cf. Eustath. 1479, 30. Hartung Ἀλκαῖος σόος αὖτος Ἄρην, | ἔντεα δ' οὐ φύγον, ἃ κτέρας εἰς | Γλαυκώπιον ἶρον ὀνεκρέμασαν | Ἄττικοι, Hecker Ἀλκαῖος σῶος Ἄρευϊ, ἔντος δὲ κλύτον ἀνάκτορον ἐς Γλαυκώπιον ἶερον ἀνεκρέμασαν Ἀττικοί.

---

33. [67. 8.]

ΠΡΟΣ ΑΝΤΙΜΕΝΙΔΑΝ.

Ἦλθες ἐκ περάτων γᾶς ἐλεφαντίναν
λάβαν τῶ ξίφεος χρυσοδέταν ἔχων,
(ἐπειδὴ μέγαν ἆθλον Βαβυλωνίοις
συμμάχεις τέλεσας, ῥύσαό τ' ἐκ πόνων,)

Fr. 33. V. 1 et 2 affert Hephaest. 58: *Τὸ δὲ ἀκατάληκτον, τὸ μόνον τὴν τελευταίαν ἔχον ἰαμβικὴν καλεῖται Ἀσκληπιάδειον, οἷον τὸ Ἀλκαίου* (τὸ Ἀλκ. om. Fl HB)· *ἦλθες* (ἦλθεν Fl H, ἦλθον B) *κτλ.* — *γᾶς* Libanius (vulgo *γῆς*), qui carminis initium resp. I 406 Reiske: *Ἆρ' οὖν μοι καιρὸν ἔχει κατὰ τὸν Λέσβιον Ἀλκαῖον ποιήσασθαι τὴν ἀρχήν· Ἦλθες ἐκ περάτων γᾶς οὐκ ἐλεφαντίνῃ χρυσοδέτῳ καλλωπιζόμενος λαβῇ, καθάπερ ἐκεῖνος ἐποίησεν, ἀλλ' ἀτεχνῶς χρυσῇ ψυχῇ κατευθύνων τὴν οἰκουμένην.* — *ἐλεφαντίναν*, Fl *ἐλεφαντίνων.* — Carminis argumentum illustrat Strabo XIII 617: *ἄνδρας δ' ἔσχεν ἐνδόξους (Μιτυλήνη) τὸ παλαιὸν μὲν Πιττακόν, καὶ τὸν ποιητὴν Ἀλκαῖον καὶ τὸν ἀδελφὸν Ἀντιμενίδαν, ὃν φησιν Ἀλκαῖος Βαβυλωνίοις συμμαχοῦντα τελέσαι μέγαν ἆθλον καὶ ἐκ πόνων αὐτοὺς ῥύσασθαι κτείναντα ἄνδρα μαχαίταν, ὥς φησι, βασιλήων παλαιστὰν* (DFhi *παλαστὰν*) *ἀπολιπόντα*

κτέννais ἄνδρα μαχαίταν βασιληΐων
παλαίσταν ἀπολείποντα μόνον μίαν
παχέων ἀπὺ πέμπων.

III. ΣΚΟΛΙΑ.

34. [27.]

Ὕει μὲν ὁ Ζεύς, ἐκ δ' ὀράνω μέγας
χείμων, πεπάγασιν δ' ὑδάτων ῥόαι.
— — — — — 714
— — — —
κάββαλλε τὸν χείμων', ἐπὶ μὲν τίθεις
πῦρ, ἐν δὲ κίρναις οἶνον ἀφειδέως
μέλιχρον, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσᾳ
μάλθακον ἀμφι . . γνόφαλλον.

35. [29.]

Οὐ χρὴ κάκοισι θῦμον ἐπιτρέπην·
προκόψομεν γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι,
ὦ Βύκχι, φάρμακον δ' ἄριστον
οἶνον ἐνεικαμένοις μεθύσθην.

μόνον ἀνίαν παχέων (moxz *τ' ἀχέων*) *ἀπυπέμπων* (sic F, reliqui *ἀποπέμπων*). Unde v. 3 et 4 restitui, cetera emendavit O. Müller, nisi quod v. 5 *βασιλήιον* scripsit, ego malui *βασιληΐων*. Contra Ahrens: *Βαβυλωνίοις συμμάχεις ἐτέλεσσάς τ' ἄεθλον μέγαν Κὴκ πόνων πόλεων ἄσφ' ὑπερύσαο, Κτέννais ἄνδρα μ. β. παλάσταν ἀπυλείποντα μύναν ἴαν Πάχεων ἀπὺ πέμπων.* Meineke maluit *τέλεσας μέγα ἄθλον, ἔκ τε πόνων σφείας ἐρύσαο.*

Fr. 34. Athen. X 430 A: *Κατὰ γὰρ πᾶσαν ὥραν καὶ περίστασιν πίνων ὁ ποιητὴς οὗτος (Ἀλκαῖος) εὑρίσκεται. χειμῶνος μὲν ἐν τούτοις· Ὕει κτλ.* — V. 1. *ὕει*, Hecker *νίφει* requirit. — *ἐκ δ'* ABP, *ἐν δ'* VL. — *ὀράνω*, *ὀρανῶ* cod. Farnes. ap. Ursinum, *ὠρανῶ* ABP, *ἀρανῶ* V, *οὐρανῷ* L. Cf. Herodian. *περὶ μον. λέξ.* 7, 27: *Ἀλκαῖος δὲ καὶ εἰς ω ἀποφαίνεται τὸ ὄνομα καὶ ὠρανὸς λέγων κατὰ τροπὴν τὴν ου διφθόγγου εἰς τὴν ω καὶ ἄνευ τοῦ υ ὀρανός.* — V. 2. *πεπάγασιν*, *πεπάγασι* PVL, *πεπήγασι* B, utrumque A. Ahrens *πεπάγαισιν* requirit. — V. 3. *Κάββαλλε* VL, *κάμβαλλε* BP. — V. 4. *κίρναις* L, *κιρναίς* V, *κιρνὰς* C, *κιρναῖς* AP. — V. 5. 6 om. C. — V. 5. *ἀμφὶ κόρσᾳ*, *ἀμφικόρσαι* P, *ἀμφικέρσαι* B. — V. 6. *ἀμφι . . γνόφαλλον*, B *ἀμφιγνόφαλλον*, PV *ἀμφὶ γνόφαλλον*, L *ἀμφὶ γνάφαλλον*. Supplent *ἀμφιτίθη(τίθει)*, *ἀμφιτίθεις*, *ἀμφιβαλών*. Sed possunt multa alia coniici velut *ἀμφίπολος γνόφαλλον θέτω*. Hartung *μάλθακον ἐσσάμενος γν.*

Fr. 35. Athen. X 430 B: *Ἐν δὲ τοῖς συμπτώμασιν (Ἀλκαῖος)· Οὐ χρὴ κτλ.* — V. 1. *θῦμον*, *θυμὸν* Stephanus, vulgo *μῦθον*. — *ἐπιτρέπην* Ahrens, vulgo *ἐπιτρέπειν*. — *ἀσάμενοι*, B *ἀσάμενος*. — V. 3. *Βύκχι* Schweighaeuser, cf. Etymol. M. p. 216, 47, AP *Βυκχί*, B *βυγχί*, VL *βακχί*. — V. 4. *μεθύσθην* ABP, *μεθυσθῆναι* VL.

36. [33. 32.]

Ἀλλ' ἀνήτω μὲν περὶ ταῖς δέραισιν
περθέτω πλέκταις ὑποθύμιδάς τις,
καδ δὲ χευάτω μύρον ἆδυ κατ τῶ
στήθεος ἄμμι.

37 A. [5.]

Τὸν κακοπάτριδα
Πίττακον πόλεως τᾶς ἀχόλω καὶ βαρυδαίμονος
ἐστάσαντο τύραννον μέγ' ἐπαινέοντες ἀόλλεες.

37 B. [6.]

Diog. Laert. I 81 (unde hausit sua Suidas v. *Σαράπους*): *Τοῦτον* (*Πιττακὸν*) *Ἀλκαῖος σαράποδα μὲν καὶ* (lege *ἢ*) *σάραπον* (Cod. Cant. *σύραπον*, Hartung *συρόποδα*) *ἀποκαλεῖ διὰ τὸ πλατύπουν εἶναι καὶ ἐπισύρειν τὼ πόδε, χειροπόδην δὲ διὰ τὰς ἐν τοῖς ποσὶν ῥαγάδας, ἃς χειράδας ἐκάλουν* (cf. Et. M. 810, 27: *Χεῖραι, αἱ ἐν τοῖς ποσὶν ῥαγάδες. καὶ χειρόποδες οἱ οὕτω τοὺς πόδας κατερρωγότες, οἷον ῥαγόποδες·* non tamen propterea *χειρόποδα* corrigendum; Hartung *χιραπόδην* requirit), *γαύρικα* (Menage *γαύρηκα*, vid. Hesych. *γαύρηξ, ὁ γαυριῶν*) *δὲ ὡς εἰκῇ γαυριῶντα, φύσκωνα δὲ καὶ γάστρωνα* (Pollux II 173: *τὸν δὲ Πιττακὸν* [ABC *Ψιττακὸν*] *γάστρωνα ὁ Ἀλκαῖος καλεῖ*), *ὅτι παχὺς ἦν, ἀλλὰ μὲν καὶ ζοφοδορπίδαν* (cod. Mon. *ζοφοδορπόδαν*, Suid. *ζοφοδορπίδα*, sed *ζοφοδορπίδας* tuetur Plut. Quaest. Sympos VIII 6. 1. Ceterum cf. Hesych.

Fr. 36. Coniunxi duo fragmenta in unum: v. 1 et 2 leguntur ap. Athen. XV 674 C: *Ἐκάλουν δὲ καὶ οἷς περιεδέοντο τὸν τράχηλον στεφάνους ὑποθυμιάδας, ὡς Ἀλκαῖος ἐν τούτοις· Ἀλλ' ἀνήτω κτλ.* — V. 1. *ἀλλ' ἀνήτω μὲν* Casaubonus, B *ἀλλὰ ἀννήτω μεν*, Cant. L *ἀλλὰ ἀννήτωμεν*, Schneidewin *ἀνήττω*. — *ταῖς δέραισι* Ahrens, vulgo *ταῖς δέραις*, unde olim scripsit *ταῖσι δέρραις*. — V. 2. *περθέτω* Cant. L, *παρθέτω* Casaubonus. — *πλέκταις ὑποθύμιδας* Blomfield, vulgo *πλεκτὰς* (Cant. L *πλέκτας*) *ὑποθυμιάδας*. — V. 3 et 4 leguntur apud Athen. XV p. 687 C: *Ἀλκαῖος ἔφη· Κὰδ δ' ἐχεύσατο* (B *καδδιεχεύσατο*, C *καδδεχεύατο*) *μύρον ἀδὺ* (Ahrens *ἆδυ*) *κτλ.* quae emendavi. Praeterea resp. v. 1 Pollux VI 107, v. 2 Schol. Theocr. VII 63. Athen. XV 678 D.

Fr. 37 A. Aristot. Polit. III 9, 5: *οἷον εἵλοντό ποτε Μιτυληναῖοι Πιττακὸν πρὸς τοὺς φυγάδας, ὧν προειστήκεσαν Ἀντιμενίδης καὶ Ἀλκαῖος ὁ ποιητής. Δηλοῖ δ' Ἀλκαῖος, ὅτι τύραννον εἵλοντο τὸν Πιττακὸν ἔν τινι τῶν σκολιῶν μελῶν· ἐπιτιμᾷ γὰρ ὅτι· Τὸν κτλ.* — V. 2. *πόλεως*, Schneidewin *πόλιος*. — *ἀχόλω* libri (B 2, 3 *ἀχόλῳ*), Camerarius et Schneider *ἀσχόλω*, ego conieci *ζαχόλω* vel *ἀβόλω*. — V. 3. *ἐπαινέοντες*, *ἐπαίνεντες* Ahrens. Resp. Plut. Erot. c. 18: *Κοινῇ τὸν Ἔρωτα συνεγγράφουσιν εἰς θεοὺς ποιητῶν οἱ κράτιστοι καὶ νομοθετῶν καὶ φιλοσόφων ἀθρόαι φωναὶ μέγα ἐπαινέοντες, ὥσπερ ἔφη τὸν Πιττακὸν ὁ Ἀλκαῖος αἱρεῖσθαι τοὺς Μιτυληναίους τύραννον.* ubi cum Reiske *ἀθρόᾳ φωνᾷ* coniecisset, illud ipsum Schneidewin Alcaeo tribuit.

Ζοπαδασπίδας· λαθροφάγους, ubi *Ζοποδαπτίδας* corrigunt, et *Ζοφοδερχίας· σκοτόδειπνος, λαθροφάγας*, ubi *Ζοφοδορπίας* corrigunt) *ὡς ἄλυχνον, ἀγάσυρτον* (Lobeck et Hecker *ἀνάσυρτον*, Hartung *ῥυπόσυρτον*) *δὲ ὡς ἐπισεσυρμένον καὶ ῥυπαρόν*. quae haud dubie omnia ex eodem carmine, ex quo fr. 37 A, petita sunt.

* 38.

Τριβώλετερ· οὐ γὰρ Ἀρκάδεσσι λώβα.

39. [28 a.]

Τέγγε πνεύμονας οἴνῳ· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται,

Fr. 38 Hephaestio 63: *τὰ δὲ τρίμετρα ἀκατάληκτα* (*ἰωνικὰ ἀπὸ μείζονος*) *διχῶς συνέθεσαν οἱ Αἰολεῖς . . . ἔνια δὲ καὶ ἐκ μιᾶς ἰωνικῆς καὶ δύο τροχαϊκῶν, οἷον· τριβωλέτερ· οὐ γὰρ Ἀρ. λ.*, ubi ACPS *τριβώλετερ*, FIHB *τριβώλετες*. atque *τριβώλετερ* vocandi casum esse testatur Choerobosc. Epim. I 272: *οἱ Αἰολεῖς ἔθος ἔχουσι συστέλλειν τὸ η̄ εἰς τὸ ε̆ ἐν τῇ κλητικῇ καὶ ἀναβιβάζειν τὸν τόνον· οἷον ὁ τριβολέτηρ, ὦ τριβολέτερ· ἔστι δὲ εἶδος ἀκάνθης*. accentum retrahendum esse idem docet II 431. Vocabulum ipsum, quod non recte interpretatur Hermann a voce *τρίβος* repetens, ex *τρίβολος* et *ὀλετήρ* compositum, apud Choeroboscum scribendum: *ἔστι δὲ τρίβολος εἶδος ἀκάνθης*. Plantae huius fructu pauperes vescebantur, vid. Dioscor. IV 14: *οἱ δὲ περὶ τὸν Στρύμονα ποταμὸν Θρᾷκες τὴν μὲν πόαν χλωρὰν ἱπποτροφοῦσι, τὸν δὲ καρπὸν γλυκὺν ὄντα καὶ τρόφιμον σιτοποιοῦνται, χρώμενοι αὐτῷ ἀντὶ ἄρτου*. Est igitur ex *τριβολολέτηρ* in artum redactum, quemadmodum *τετρᾶχμον* ex *τετράδραχμον*, *μώνυχες* ex *μονώνυχες* ortum. Versum, quem antea Neuium alios secutus Sapphoni tribui, nunc Alcaei reliquiis inserui, qui hoc convicio usus videtur, ut Pittaco paupertatem exprobraret; hoc igitur dixit: cum ipse tribuli fructus comedas, non amplius Arcades culpandi sunt, quod iuglandibus vescantur; itaque nescio an rectius *οὐκ ἄρ'* scribatur, nam poeta videtur dixisse *ουκ ἄρ' Ἀρκάδισσι λώβα | φάγην βαλάνοις* vel *ἔμμεν βαλαναφάγοις*. Ac fortasse huc pertinet fr. 91.

Fr. 39. Carmen hoc ex variis fragmentis composui. V. 1 cum initio v. 2, et deinde v. 3. 6. 7. 8 servavit Proclus ad Hesiodi Op. 584: *Τοιαῦτα δὲ καὶ τὸν Ἀλκαῖον ᾄδειν· οἴνῳ πνεύμονα τέγγε* (ita AB Trinc., sed Gaisford *τέγγε πνεύμονας οἴνῳ*) *τὸ γ. ἄ. περιτέλλεται* (*περιστέλλεται* AB Trinc.) *ἁ δ' ὥρα χαλεπά· ἀχεῖ κτλ.* V. 1 et 2 leguntur ap. Athen. X 430 B: *θέρους δὲ* (*Ἀλκαῖος*)· *Τέγγε* (ubi *τέγγε* AC, *τέγγαι* B, *τέγγη* PVL) *πλεύμονας* (P *πλεύμωνας*) . . . . *ἁ δ'* (A a m. s. *ἡ δ'* et similiter deinde *χαλεπή*) . . . *δὲ δίψαις* (sic B, *δὲ διψαις* AP, *δέδιψαις* V, *δὲ διψᾷ* C, *δὲ δειψᾷ* L) *ὑπὸ καύματος*. iidemque duo versus ib. extant I 22 E: *φησὶ δὲ καὶ Ἀλκαῖος ὁ Μυτιληναῖος ποιητής· Οἴνῳ πνεύμονα τέγγε . . . περιτέλλεται* (V *πυρὶ τέλλεται*) *ἡ δ' ὥρη χαλεπή· π. δὲ διψᾷ* (sic L, *δὲ δι . .* V, *δ' ἐδί . .* B, *δ' ἐδ . .* D, *δ' ἐδίψουν* C) *ὑπὸ κ.* Praeterea v. 1 affert Gellius XVII 11. Macrob. Sat. VII 15. Plutarch. Sympos. VII 1, 1, respicit idem de Stoicor. repugn. c. 29. Denique Eustath. ad Od. 1612, 14 affert *οἴνῳ πνεύμονα τέγγε*, et ad Il. 643, 5 et 890, 47 *τέγγε πνεύμονας οἴνῳ*. — V. 1. *πνεύμονας οἴνῳ* edidi secutus Athen. loco priore et Plut., ap. Gell. *πνεύμονα οἴνῳ*, unde Grotefend alii *πνεύμονα ϝοίνῳ*. Quod ceteri exhibent *οἴνῳ πνεύμονα τέγγε*, inde videtur repetendum, quod fuit antiquioris poetae didactici versus: *Οἴνῳ πνεύμονα τέγγε, φίλης δ' ἀπέχου Κυθερείης* (vid. Suid. v. *τέγγε*), quem imitatus

ἀ δ' ὤρα χαλέπα, πάντα δὲ δίψαισ' ὐπὸ καύματος.
ἄχει δ' ἐκ πετάλων ϝάδεα τέττιξ, πτερύγων δ' ὔπο 716
κακχέει λιγύραν (πύκνον) ἀοίδαν, ὄτι ποτ' ἂν
φλόγιον καθέταν ἐπιπτάμενον καταυδείῃ.
ἄνθει δὲ σκόλυμος· νῦν δὲ γύναικες μιαρώταται,
λέπτοι δ' ἄνδρες, ἐπεὶ καὶ κεφάλαν καὶ γόνα Σείριος
ἄζει.

40.

Πίνωμεν, τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται.

41. [31.]

Πίνωμεν· τί τὸ λύχνον μένομεν; δάκτυλος ἀμέρα.
καδ δ' ἄειρε κυλίχναις μεγάλαις αἶ τὰ ποικίλαις·

est Alcaeus. — V. 2. *δίψαισ'* Seidler. — V. 3. 6. 7. 8 adiecti sunt ex Proclo ad Hesiod. Op. v. 584, qui una cum initio carminis attulit: *ἄχει δ' ἐκ πετάλων τάδε ἂν τέττιξ, ἀνθεῖ δὲ καὶ σκόλυμος, νῦν δὲ μιαρώταται γυναῖκες, λεπτοὶ δέ τοι ἄνδρες, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γόνατα Σ. ἄζει.* — V. 3 redintegravi et v. 4. 5 addidi ex Demetrio de elocut. 142, ubi omisso auctoris nomine leguntur atque sine idoneo argumento Sapphoni tribuebantur: *Γίγνονται καὶ ἀπὸ λέξεως χάριτες, ἤγουν ἀπὸ μεταφορᾶς· ὡς ἐπὶ τοῦ τέττιγος· Πτερύγων δ' ὑποκακχέει λιγυρὰν ἀοιδάν, ὅ τι ποτ' ἂν φλόγιον καθέταν ἐπιπτάμενον καταυδείῃ.* — V. 3. *ϝάδεα* Seidler, *ἀδέα* Graevius, vulgo *τάδε ἂν* apud Proclum. — *δ' ὔπο κακχέει* scripsi, Demetrius *δ' ὑποκακχέει* (Ald. Vind. *ὑποκαταχέει*, n. *καταχέει*, Cantab. *ὗπο καταχέει*), Ahrens *ὗπα*, Iacobs *ἀπὸ*. — V. 4. *πύκνον* adieci, vid. Hesiod. Op. 584, reliqua vix certo corrigi possunt, Emperius *θέος ὅπποτα φλογμὸν πρὸς καθέταν ἰστάμενος θῇ καματώδεα*, Hartung *ὅτε τ' ἴπτεται φλόγιον καθέταν πεπτάμενον καῦμα κατ' αὔλακας*, Iacobs *ὅτε ποτ' ἂν φλόγιον καῦμ' ἀχέταν ὑπὸ πετάλοις καταναίνῃ.* — *ὅτι ποτ' ἄν*, *ὄπποτα* Ahrens. — V. 5. *καθέταν* sic etiam R, *καθέτως* n. — *καταυδείῃ*, Ahrens et Finckh coniic. *καταυλέῃ.* — V. 6. *δὲ* Seidler, vulgo *δὲ καί.* idem *γυναῖκες μιαρώταται*, vulgo *μιαρώταται γυναῖκες.* — V. 7. *δ'* Seidler, vulgo *δέ τοι.* — *ἐπεὶ καὶ* scripsi, vulgo *ἐπεί.* — *γόνα* scripsi, vulgo *γόνατα.* Resp. huc Plinius Hist. Nat. XXII 43, ubi de scolymo dicit: „*Venerem stimulare in vino Hesiodo et Alcaeo testibus: qui florente ea cicadas acerrimi cantus esse et mulieres libidinis avidissimas virosque in coitum pigerrimos scripsere, velut providentia naturae hoc adiumento tunc valentissimo.*"

Fr. 40. Athen. I 22 F: *Καὶ ἀλλαχοῦ (Ἀλκαῖος)· Πίνωμεν κτλ.* ubi V *πυρὶ τέλλεται.*

Fr. 41. Athen. X 430 C: *Πῶς οὖν ἔμελλεν ὁ ἐπὶ τοσοῦτον φιλοπότης νηφάλιος εἶναι καὶ καθ' ἕνα καὶ δύο κυάθους πίνειν; αὐτὸ γοῦν τὸ ποιημάτιον, φησὶ Σέλευκος, ἀντιμαρτυρεῖ τοῖς οὕτως ἐκδεχομένοις, φησὶ γὰρ (Ἀλκαῖος)· Πίνωμεν κτλ. ἕνα πρὸς δύο ῥητῶς κιρνάναι κελεύων.* V. 1—4 cum initio v. 5 rursus leguntur XI 481 A. — V. 1. *τὸ λύχνον μένομεν* Welcker scripsit, *τὰ λύχν' ἀμμένομεν* Porson (*ὀμμένομεν* Ahrens), priore loco Athen. *τὸν λύχνον σβέννυμεν*, altero *τὸν λύχνον ἀμμένομεν.* — V. 2. *καδ δ' ἄειρε* L altero loco, *καδδα ειρε* B, *καδδαρει* P, *καδδάραι* V, priore loco *καδ δ' ἀναειρε* (*ἀναείρῃ* P), Ahrens *ἄερρε.* — *αἶ τὰ* aperte corruptum, altero loco B *αι τα*, P *αι τὰ*,

οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Δίος υἶος λαθικάδεα 717
ἀνθρώποισιν ἔδωκ᾽· ἔγχεε κίρναις ἕνα καὶ δύο
πλέαις κακ κεφάλας, ἁ δ᾽ ἑτέρα τὰν ἑτέραν κύλιξ
ὠθήτω.

42.

Κατ τᾶς πόλλα παθοίσας κεφάλας χεῦον ἔμοι μύρον
καὶ κατ τῶ πολίω στήθεος.

43. [35.]

Λάταγες ποτέονται
κυλιχνᾶν ἀπὸ Τηΐᾶν.

44. [30.]

Μηδὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρότερον δένδριον ἀμπέλω.

V αἶ τὰ, L αἴ τὰ, coniiciunt ἀΐτα, Seidler ὦ ϝέτα, Ahrens αἶψα ποϊκίλαις clavum ut clavo extunderet vel αἶψ᾽ ἀπὺ κιλλίβα, Cramer αὔατοποικίλαις (αὔατα ποικίλαις), Hartung αἰπυτοκοιλίοις. — ποικίλαις Schweighaeuser, A pr. l. ποικίλα, altero ποικίλλις, P ποικιλλίς, B ποκιλλες, VL ποικίλλης. — V. 3. οἶνον, Athen. priore loco οἶνος. — Σεμέλας L, σε μέλας PV utroque loco. — υἶος omissum est altero loco. — λαθικάδεα Schweighaeuser, λαθικάδε᾽ L, λάθι καδδ᾽ V, λάθι κάδδε P, λαθι καδ᾽ ἐὰν B, ut possis λαθικάδεαν coniicere, altero loco λαθικήδεα. — V. 4. ἔδωκ᾽, libri ἔδωκεν. — ἔγχεε, altero loco PVL ἐγχέαι. — κίρναις, A κιρναις, P κιρνᾶς, CVL κιρνάς, altero loco κέρνα. — δύο altero loco om. Leguntur haec etiam X 430 A: ἔγχευε κέρνα εἰς (sic ABP, κίρνα εἰς VL) ἕνα καὶ δύο. — V. 5. πλέαις, altero loco πλείους, Schweighaeuser πλείαις. — κακ κεφάλας Porson, κὰκ κεφαλαῖς B, κὰκ κεφαλᾶς PVL. — ἁ δ᾽ ἑτέρα Porson, δ᾽ ἁτέρα VL, δ᾽ ἅτερα BP, unde Schneidewin πλείαις· κακ κεφάλας δ᾽ ἁ ϝετέρα (vel ἁ δ᾽ ἑτέρα), Hecker traiicienda censet verba ἁ δ᾽ ἑτέρα τὰν ἑτέραν κὰκ κεφάλας κύλιξ. Ceterum Ahrens ἑτέρα et ἑτέραν, sicut v. 1 ἀμέρα. — V. 6. ὠθήτω P, vulgo ὠθείτω.

Fr. 42. Plut. Sympos. III 1, 3: διὸ μάλιστα τοὺς ἀνηθινοὺς (ed. Dübneri ἀνθινοὺς exhibet) ἐκ τῶν τραχήλων καθάπτοντες ὑποθυμίδας ἐκάλουν καὶ τοῖς ἀπὸ τούτων μύροις ἔχριον τὰ στήθη. μαρτυρεῖ δὲ Ἀλκαῖος κελεύων καταχέαι τὸ μύρον αὐτοῦ κατὰ τᾶς πολλὰ καθοίσας κεφαλᾶς καὶ τῶ πολιῶ στήθεος. quae in ordinem redegi, nisi quod antea χεῦσον scripsi, rectius Ahrens χεῦον. — V. 2. Kock στήθεος ἀννήτινον supplendum suspicatur.

Fr. 43. Athen. XI 481 A: Ἀλκαῖος . . . καὶ ἐν τῷ δεκάτῳ· Λάταγες κτλ. ὡς διαφόρων γινομένων καὶ ἐν Τέῳ κυλίκων. Cf. Athen. XV 666 B: Δικαίαρχος δ᾽ ὁ Μεσσήνιος . . . ἐν τῷ περὶ Ἀλκαίου καὶ τὴν λατάγην φησὶν εἶναι Σικελικὸν ὄνομα et XV 668 D: ὅτι δὲ ἐσπούδαστο παρὰ τοῖς Σικελιώταις ὁ κότταβος δῆλον ἐκ τοῦ καὶ οἰκήματα ἐπιτήδεια τῇ παιδιᾷ κατασκευάζεσθαι, ὡς ἱστορεῖ Δικαίαρχος ἐν τῷ περὶ Ἀλκαίου. Fort. v. 1 scrib. δὲ πότηνται. — V. 2. κυλιχνᾶν ἀπὸ Τηΐαν L, κυλίχναν ἀπὸ Τηΐαν PV. Praeterea in proecdosi ἀπὺ scripsi.

Fr. 44. Athen. X 430 C: Καὶ καθόλου δὲ συμβουλεύων φησίν

45. [28 b.]

Ἦρος ἀνθεμόεντος ἐπάϊον ἐρχομένοιο.
* * * * * * *
ἐν δὲ κίρνατε τῶ μελιάδεος ὄττι τάχιστα 718
κράτηρα.

* 46.

Κέλομαί τινα τὸν χαρίεντα Μένωνα κάλεσσαι,
αἰ χρὴ συμποσίας ἐπ' ὄνασιν ἔμοι γεγένησθαι.

47. [34.]

Ἄλλοτα μὲν μελιάδεος, ἄλλοτα δ'
ὀξυτέρω τριβόλων ἀρυτήμενοι.

48. [26.]

Κρονίδα βασίληος γένος Αἶαν, τὸν ἄριστον πεδ'
Ἀχίλλεα.

(Ἀλκαῖος)· Μηθὲν κτλ. Eadem Eust. Il. 1163, 11. — μηδὲν Eust. CL Bas, μηθὲν ABPV. — δένδριον Ahrens, codd. δένδρον, Bentley δένδρεον.

Fr. 45. Ath. X 430 B: Τοῦ δ' ἔαρος (πίνων εὑρίσκεται Ἀλκαῖος)· Ἦρος κτλ. καὶ προελθών· ἐν δὲ κίρνατε κτλ. — V. 1. ἐπάϊον ACP, ἔπαιον VL. Post hunc versum inserendum censet Kock fr. 46, non recte, nam est illud novi carminis exordium: solet enim Hephaestio quantum licitum erat, primos carminum versus adscribere. — V. 2. κίρνατε Matthiae, κιρνᾶτε AB, κιρνᾶται C, κίρνα τὰ P, κίρνα τὸν V, κίρνῳ τὸν L.

Fr. 46. Hephaest. 41: Τὸ μὲν οὖν Αἰολικὸν ἔπος τὸ καταληκτικὸν τοιοῦτόν ἐστι· Κέλομαί κτλ. *Alcaei* haud dubie est pertinetque fort. ad idem carmen, ex quo est fr. 45, contra Neue Sapphoni tribuit. — V. 1. κέλομαι, κέλλομαι HFl Mingarelli cod. Nan. 489. — Μένωνα, Μίνωα Ming. — καλέσσαι, A et edd. καλέσαι. — V. 2., αἰ χρὴ Ahrens, vulgo εἰ χρὴ, ἐχρὴ B3, ἔχρην B2, — ἐπ' ὄνασιν, HBFl ἐπόνασιν.

Fr. 47. Athen. II 38 E: Ἀλκαῖος· Ἄλλοτε κτλ. Respic. Eust. Od. 1910, 18. — V. 1. ἄλλοτα bis Blomfield, vulgo ἄλλοτε. — V. 2. ὀξυτέρω Blomfield, vulgo ὀξυτέρου. — ἀρυτήμενοι scripsi, vulgo ἀρητυμένοι.

Fr. 48. Hephaest. 61: Ὁ δὲ Ἀλκαῖος καὶ πενταμέτρῳ ἀκαταλήκτῳ ἐχρήσατο· Κρονίδα βασιλῆος κτλ. — πέδ' Casaubonus, libri παῖδ', Turn. πόδ'. Cf. Choerobosc. Epim. I 95 (Bekk. An. III 1183): ἰσοσυλλάβως κλιθέντα, οἷον ὁ Βίας τοῦ Βία, ὁ Δρύας τοῦ Δρύα, ὁ Θόας τοῦ Θόα, ὡς . . . ὁ Αἴας τοῦ Αἴα . . . παρ' Ἀλκαίῳ· Αἴαν τὸν ἄριστον. Mihi grammaticus, qui accusativum interpretatur, errasse videtur, credo Αἶαν scribendum, quemadmodum A exhibet: atque compellatio haec carminis exordio satis conveniens. Deinde sic fere videtur Alcaeus scripsisse:

Φαῖσιν ἐς Τροΐαν τῶν Δαναῶν ἔλθεμεν. . . .

Cf. Scolion ap. Athen. XV 695 C.

49. [49.]

. . . . *Ἀχίλλευ, ὃ τᾶς Σκυθίκας μέδεις.*

50. [50.]

Ὣς γάρ δήποτ' Ἀριστόδαμόν φαισ' οὐκ ἀπάλαμνον ἐν Σπάρτᾳ λόγον
εἴπην· χρήματ' ἄνηρ, πένιχρος δ' οὐδεὶς πέλετ' ἔσλος οὐδὲ τίμιος. 719

51. [59.]

Πέτρας καὶ πολίας θαλάσσας τέκνον . . . .
. . . *ἐκ δὲ παίδων χαύνοις φρένας, ἀ θαλασσία λέπας.*

52. [60.]

Ἐκ δὲ ποτηρίων πώνης Διννομένῃ παρίσδων.

Fr. 49. Eustath. ad Dionys. Per. 306: *Ἄλλοι δέ φασιν ἕτερον εἶναι τοῦτον Ἀχιλλέα παρὰ Σκύθαις βασιλέα τῶν τόπων, ὃς ἠράσθη τε τῆς Ἰφιγενείας πεμφθείσης ἐκεῖ καὶ ἔμεινεν ἐπιδιώκων, ἐξ οὗ τόπος Ἀχίλλειον. οἱ δὲ τοῦτο λέγοντες παραφέρουσι μάρτυρα τὸν Ἀλκαῖον λέγοντα· Ἀχιλλεῦ* (*Ἀχιλλεὺς* MbKm var. lect. R) *ὃς τᾶς Σκυθικᾶς* (Km *σκυθικὰς*, *τοῖς Σκυθικοῖς* M var. lect. R) *μεδέεις.* Eadem Eudoc. 86. — *ὃ* scripsi, Seidler *ὁ*, legebatur *ὃς*, cf. ad fr. 1. — *μέδεις* Seidler, libri *μεδέεις*. — *τᾶς*, conieci *γᾶς*.

Fr. 50. Schol. Pind. Isthm. II 17: *Χρήματα, χρήματ' ἀνήρ· τοῦτο ἀναγράφεται μὲν εἰς τὰς παροιμίας ὑπ' ἐνίων, ἀπόφθεγμα δέ ἐστιν Ἀριστοδήμου, καθάπερ φησὶ Χρύσιππος ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν· τοῦτον δὲ τὸν Ἀριστόδημον Πίνδαρος μὲν οὐ τίθησιν ἐξ ὀνόματος, ὡς δήλου ὄντος, ὃς ἐστιν ὁ τοῦτο εἰπών, μόνον δὲ ἐσημειώσατο τὴν πατρίδα, ὅτι Ἀργεῖος· Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὴν πατρίδα τίθησιν, οὐκ Ἄργος, ἀλλὰ Σπάρτην· Ὥς γὰρ δήποτε φασὶν Ἀριστόδημον ἐν Σπ. λόγον οὐκ ἀπάλαμνον εἰπεῖν κτλ.* Eadem Diog. Laert. I 31, ubi *ὥς γ. δ. Ἀρ. ὅν φασιν οὐκ ἀπ. ἐν Σ. λόγον εἰπεῖν . . . ἐσθλὸς* (cod. Mon. *ἐσλός*) verbis *οὐδὲ τίμιος* omissis. Cf. Suidas v. *χρήματα, χρήματ' ἀνήρ, πενιχρὸς δ' οὐδέποτ' ἐσθλὸς . . . καὶ Ἀλκαῖος. ὡς γὰρ δήποτ' Ἀριστόδημόν φασιν ἐν Σ. οὐκ ἀ. λ. εἰπεῖν χρήματα καὶ τὰ ἑξῆς.* Respicit huc Zenob. VI 43 ibique interpr. Arsen. 476. Apostol. XVIII 32. Paroemiogr. T. II p. 129. Fortasse autem hoc fr. sicut fr. 51 rectius adscripseris *Stasioticis*. Correxi haec iustis versuum numeris restitutis.

Fr. 51. Athen. III 85 F: *Μνημονεύων δ' αὐτῆς* (*τελλίνης*) *Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ περὶ τῆς ἀχνυμένης σκυτάλης ὁμοίας φησὶν εἶναι τὰς λεπάδας ταῖς καλουμέναις τελλίναις. Καλλίας δ' ὁ Μιτυληναῖος ἐν τῷ περὶ τῆς παρ' Ἀλκαίῳ λεπάδος παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ φησὶν εἶναι ᾠδήν, ἧς ἡ ἀρχή· Πέτρας κτλ. ἧς ἐπὶ τέλει γεγράφθαι· Ἐκ λεπάδων χαύνοις φρ. κτλ. ὁ δ' Ἀριστοφάνης γράφει ἀντὶ τοῦ λεπὰς χέλυς καί φησιν οὐκ εὖ Δικαίαρχον ἐκδεξάμενον λέγειν τὰς λεπάδας· τὰ παιδάρια δὲ ἡνίκ' ἂν εἰς τὸ στόμα λάβωσιν, αὐλεῖν ἐν ταύταις καὶ παίζειν.* — V. 2. *ἐκ δὲ παίδων* Ahrens, libri *ἐκ λεπάδων*.

Fr. 52. Athen. XI 460 D: *Ἀλκαῖος· Ἐκ δὲ ποτ. πώνης διννομένῃ παρίσδων* (sic PV, *παρίσδωνι* A, *παρίσδον* L). — *ποτηρίων*, suspicor *ποτήριον* scribendum esse. — *πώνης* i. e. *πίνεις*, antea scripsi *πῶ*, *νέοις Διννομένῃ*, Ahrens *πώνεις*, idem dativum *Διννομένῃ* restituit.

53. [36.]

Οἶνος γὰρ ἀνθρώποις δίοπτρον.

* 54.

Χαῖρε καὶ πῶ.

IV. ΕΡΩΤΙΚΑ. 720

55. [41. 42.]

Ἰόπλοκ' ἄγνα μελλιχόμειδε Σάπφοι,
ϑέλω τι ϝείπην, ἀλλά με κωλύει αἴδως.

56. [40.]

Δέξαι με κωμάζοντα, δέξαι, λίσσομαί σε, λίσσομαι.

57. [37.]

Οἶνος, ὦ φίλε παῖ, καὶ ἀλάθεα.

Fr. 53. Tzetz. Lycophr. v. 212: *Οἱ οἰνωθέντες τὰ τοῦ λογισμοῦ ἀπόρρητα ἐκφαίνουσιν· ὅθεν καὶ Ἀλκαῖος φησίν· Οἶνος κτλ.*

Fr. 54. Et. M. 689, 51 (Favor. 395): *Ἔστι καὶ ῥῆμα προστακτικὸν παρὰ Αἰολεῦσιν, οἷον· χαῖρε καὶ πῶ, ὅπερ λέγεται ἐν ἑτέρῳ· σύμπωθι,* ubi V *ἀντὶ τοῦ σύμποθι ἢ ἐκ τοῦ πῶ τὸ πῶθι.*

Fr. 55. V. 1. Hephaestio p. 80: *Τρίμετρον δὲ ἀκατάληκτον τὸ τούτου περιττεῦον συλλαβῇ τῇ τελευταίᾳ, καλούμενον δὲ Ἀλκαϊκὸν δωδεκασύλλαβον, οἷον· Ἰόπλοχ' κτλ.* — *ἰόπλοκ' ἄγνα* APE (nisi quod *ἀγνά*), *ἰόπλοκ' ἀγνά* S, *ἰόπλοχ' ἀγνά* vulgo, psilosim iam Schneidewin restituit. — *μελλιχόμειδε* APES, ut Hermann restituit, *μελιχόμειδε* Fl, *μελιχόμειδες* C, vulgo *μειλιχόμειδε*. — V. 2 adiunxi ex Aristotele Rhet. I 9: *Τὰ γὰρ αἰσχρὰ αἰσχύνονται καὶ λέγοντες καὶ μέλλοντες, ὥσπερ καὶ Σαπφὼ πεποίηκεν εἰπόντος τοῦ Ἀλκαίου· Θέλω κτλ. Αἰ δ' ἦχες κτλ.* (Sappho fr. 29). Cf. etiam Cram. An. Paris. I 266, 25. — *ϝείπην* Hermann, *τ' εἰπῆν* Ac, *τ' εἰπεῖν* QYbZb. — *ἀλλὰ* et seqq. om. Zb. Affert haec Anna Comn. Alex. XV 486 sed errore Sapphica dicens: *ἠβουλόμην δὲ καὶ πᾶσαν τὴν τῶν Βογομίλων διηγήσασθαι αἵρεσιν, ἀλλά με κωλύει καὶ αἰδώς, ὥς πού φησιν ἡ καλὴ Σαπφώ.* Hartung *κωλύει τις | αἴδως* scripsit.

Fr. 56. Hephaest. 30: *Τετράμετρα δέ, οἷον τὸ τοῦ Ἀλκαίου· Δέξαι κτλ.* Eadem Schol. Heph. 168 et Schol. Aristoph. Plut. 302 et Apostol. V 98 d. — *κωμάζοντα* libri, *κωμάσδοντα* Blomfield. Deinde A *λίσσομαι· σὲ λίσσομαι.*

Fr. 57. Schol. Plat. p. 377 Bekker: *Οἶνος καὶ ἀλήθεια ἐπὶ τῶν ἐν μέθῃ τὴν ἀλήθειαν λεγόντων· ἔστι δὲ ᾆσματος Ἀλκαίου ἀρχή· Οἶνος κτλ. καὶ Θεόκριτος.* Cf. Ath. I 37 E. — *ἀλάθεα* Matthiae, vulgo *ἀλήθεια.*

58. [43.]

. . . . *Οὐκέτ' ἔγω Λύκον*
ἐν Μοίσαις ἀλέγω.

59. [69.]

Ἔμε δείλαν, ἔμε πασᾶν κακοτάτων πεδέχοισαν.

60. 721

Ἔπετον Κυπρογενήας παλάμαισιν.

61.

Τερένας ἄνθος ὀπώρας.

Fr. 58. Schol. Pind. Ol. X 15: *Ἀλέγων· ὑμνῶν. καὶ Ἀλκαῖος· Οὐκ ἐγὼ λύκον ἐν Μούσαις ἀλ. παρὰ τὸ ἀλέγειν καὶ φροντίδα ποιεῖν.* Scripsi *οὐκέτ' ἔγω Λύκον ἐν Μοίσαις*, conferas Horat. I 32, 9: „*Liberum et Musas Veneremque et illi Semper haerentem puerum canebat, Et Lycum nigris oculis nigroque Crine decorum.*" et Ciceron. Nat. Deor. I 28: „*Naevus in articulo pueri* (fort.: *in articulo Lyci pueri*) *delectat Alcaeum. At est corporis macula naevus: illi tamen hoc lumen videbatur.*"

Fr. 59. Hephaest. 66: *Καὶ ὅλα μὲν οὖν ᾄσματα γέγραπται ἰωνικά. ... Ἀλκαίῳ δὲ πολλά, ὥσπερ καὶ τόδε· Ἐμὲ κτλ.*—*πασᾶν* Turneb., *πᾶσαν* AFl, *παισᾶν* Ahrens. — *κακοτάτων*, Ursinus S *κακοτάταν*, FlBH *κακότητα*. — *πεδέχοισαν* Bentley, *πέδ' ἔχοισαν* C, *παῖδ' ἐχ.* FlBH,
ε
παῖδ' ἔχοισαν A, unde P *παῖε δ' ἔχοισαν*, *πόδ' ἐχ.* Turneb. Legitur versus etiam ap. Gramm. ined. ap. Hermann El. Metr. 472 et Gramm. Harlei. p. 332 ed. Heph. Gaisf. 2 (ubi recte bis *ἔμε* scriptum, ib. *παῖδ' ἔχουσαν*). Et rursus Hephaest. 120, ubi docet hoc carmen ex strophis denorum pedum compositum fuisse: *κατὰ σχέσιν, ὡς ἐν τῷ παρ' Ἀλκαίῳ ᾄσματι, οὗ ἡ ἀρχή· ἐμὲ κτλ.* (ubi codd. et edd. similes ut supra corruptelas exhibent)· *ἄπειρος μὲν γὰρ ἄν τις ὢν φήσειεν αὐτὸ ἐξ ὁμοίων εἶναι, ἐξ ἰωνικῆς ἀπ' ἐλάσσονος συζυγίας καταμετρούμενον, ἡμεῖς δὲ ἐπειδὴ κατὰ δέκα ὁρῶμεν αὐτὸ συζυγίας καταμετρούμενον, κατὰ σχέσιν αὐτὸ γεγράφθαι φαμέν. Διόπερ καὶ τὰ μονοστροφικὰ ᾄσματα, δέκα ὄντα συζυγιῶν, οὕτω πεποιῆσθαι νομίζομεν.* et rursus versum repetit p. 121. Cf. Bentley ad Hor. Od. III 12.

Fr. 60. Cramer An. Ox. I 144, 6: *Τοῦ πέτω ὁ ἀόριστος ὤφειλεν εἶναι ἔπετον· Ἀλκαῖος κέχρηται· Ἔπετον Κυπρογν' παλαμίῃσιν.* Cf. ib. 179, 3. Eym. M. 666, 51: *Ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔπετον, οἷον· Ἔπετον Κυπρογενῆας* et Favorin. 354, ubi *Κυπρογενήτη*. — *παλάμαισιν* Schneidewin, praeterea Ahrens *Κυπρογενήας* requirit.

Fr. 61. Cram. An. Ox. I 413, 23: *Ζητεῖται παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ θηλυκόν· Τερένας κτλ. πῶς ἡ τέρενα εἴρηκεν; καὶ ἔστιν εἰπεῖν ὅτι ἀπὸ τοῦ τέρην ἡ γενικὴ τέρενος· καὶ μετάγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν ὁ τέρενος· ἀπὸ τούτου θηλυκὸν τερένη καὶ Αἰολικῶς· τερένας ἄ. ὀ.* Crinagoras Mitylenaeus, qui quidem alias non solet Aeolensium poetarum vestigia sequi, Anth. Pal. IX 430 v. 7: *βληχὴ δ' ἀσσοτάτω τερένης μυκήμασι μόσχου.* Ad eundem modum Ross (Inscr. II 190) voluit in titulo Patmio legere: *ἡ δὲ τιθήνη ἐκ (τ)ε(ρ)έ(ν)ης ἥβης ἔκτροφός ἐστι Πάτνος*, sed hoc nimis incertum, Welcker *ἐκ γενεῆς*, Franz *ἐκ γενετῆς* praefert.

* 62. [124.]

_ ⏑́ ⏑ _ ⏑́ _ _ ⏑ ⏑ _ ⏑ _

Κόλπῳ σ' ἐδέξαντ' ἄγναι Χάριτες, Κρίνοι.

* 63. [25.]

Ἄεισον ἄμμι τὰν ἰόκολπον.

V. ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

64.

Καὶ πλείστοις ἐάνασσε λάοις.

65. [96.]

Πρώτα μὲν Ἄντανδρος Λελέγων πόλις.

66. [82.] 722

Ἠ που συναγανδρωνδάσμενον
στρατὸν νομισμένοι πνέοισα.

Fr. 62. Hephaest. 59: *Τὸ δὲ μέσην μὲν ἔχον τὴν ἀντισπαστικήν, τρεπομένην κατὰ τὸν πρότερον πόδα εἰς τὰ τέσσαρα τοῦ δισυλλάβου σχήματα, ἑκατέρωθεν δὲ τὰς ἰαμβικάς, ὧν ἡ πράτη καὶ ἀπὸ σπονδείου ἄρχεται, Ἀλκμαϊκὸν* (C a pr. m. N *ἀλχαϊκὸν*, C corr. PE *Ἀλκαϊκὸν*) *καλεῖται δωδεκασύλλαβον, οἷον· Κόλπῳ σ' κτλ.* ubi Fl *κόλπος ἐδέξαθ'*.— *ἐδέξαντ'* scripsi, legebatur *ἐδέξανθ'*.— *Κρίνοι*, ut poeta puellam, cui *Κρινώ* nomen, alloquatur, scripsi, legebatur *Κρόνῳ*, in cuius locum Hartung *χρόνῳ* substituit. Est exordium carminis haud dubie amatorii; nam puellam a Gratiis nutritam et educatam fingit, eodem fere praeconio ornans, quo Theocr. XVII 36: *Τὰς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κούρα κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐσεμάξατο χεῖρας.* Non recte haec interpretatus est G. Wolff, vide ad fr. 6.

Fr. 63. Apollon. de pron. 384 B: *τὰ γὰρ Αἰολεῦσιν ἕνεκα τῆς συντάξεως πολλάκις ἀποβάλλει τὸ ν̄ διὰ εὐφωνίαν· ἄεισον κτλ. Αἴ δέ κ' κτλ.* (fr. 77) *Ἀλκαῖος.* nisi forte hoc prius fragmentum Sapphus est. — *Ἰόκολπον*, coniiciat aliquis *ἰόπλοκον*.

Fr. 64. Etym. Gud. 162, 31: *Ἤνασσεν, ἐάνασσεν. Καὶ κτλ. Ἀλκαῖος.* Eadem Cram. An. Ox. I 169, 3 ubi *ἔνασσε λεοῖς*, sed supra adscr. *ᾱ.* Christ *ἐϜάνασσε*, qua coniectura nihil opus, nam iam multis locis littera Aeolica evanuit in horum poetarum carminibus.

Fr. 65. Strabo XIV 606: *Τὴν δὲ Ἄντανδρον Ἀλκαῖος μὲν καλεῖ Λελέγων πόλιν· Πρώτα κτλ.* — *πρώτα* Friedemann, vulgo *πρῶτα*. — *μὲν* codd., vulgo *μὲν καί*.

Fr. 66. Hesych.: *Ἐπιπνεύων· ἐπιβλέπων Αἰολικῶς. καὶ Ἀλκαῖος ἤ που συναγανδρωνδασμένον στρατὸν νομισμένοι πνέοισα.* Fortasse *Antandrus* urbs erat commemorata, cf. fr. 65 quemadmodum etiam M. Schmidt legendum coniecit *ἴπου σύγ' Ἀντάνδρῳ . . . στρότον.* Heinsius *συνᾶγ' ἀνδρῶν δεδασμένον στ. τὸ νομισμένον πνέοισα*, vel *συνάγαγ' ἀνδρῶν δυσμενέων*, Ahrens *ἤ ποι σύγ' ἀνδρῶν δυσμενέων*

67.

Τὸν χάλινον ἄρκος ἔσῃ.

68. [84.]

Πάμπαν δὲ τύφως ἐκ σ' ἕλετο φρένας.

* 69. [123.]

Καί τις ἐπ' ἐσχατίαισιν οἴκεις.

70.

Μίγδα μάλευρον.

71.

Ὡς λόγος ἐκ πατέρων ὄρωρεν.

στρότον πόλισμ' ἐπιπνεύοισα φίλων τέων, Hecker ἀνδρῶν δαϊμένων suasit, Hartung ἤ που Ϝάνασσ' ἀνδρῶν σὺ δεδασμένων στρατὸν νόμισμ ἐπιπνέοισα.

Fr. 67. Cram. An. Par. IV 61, 13: Ἄρκος οὐδέτερον, οὗ μέμνηται Ἀλκαῖος· τὸν χαλινὸν ἄρκος ἔση, Schneidewin τῶν χαλίννων ἄρκος ἔσται, et χαλίννων commendat Et. Gud. 561, 4. Ego antea τῶν χαλίνων ἄρκος ἔσῃ, sed latet aliud, fortasse τῶν χάλιν ἄρκος ἔθηκε poeta scripserat.

Fr. 68. Harpocr. 175. 15: Τετύφωμαι· ἀντὶ τοῦ ἐμβεβρόντημαι, ἔξω τῶν φρενῶν γέγονα. ἤτοι ἀπὸ τῆς βροντῆς ἢ ἀπὸ τῶν ἐπὶ τὸν Τυφῶνα ἀναφερομένων σκηπτῶν· ἢ ἀπὸ τῶν Τυφωνικῶν καλουμένων πνευμάτων, ἃ δὴ καὶ αὐτὰ ἐξίστησιν ἀθρόως καταρραγέντα· καὶ γὰρ Ἀλκαῖος φησί· Πάμπαν κτλ. Eadem Phot. 582, 7. Schol. Demosth. Aristocr. §. 158 et Suidas v. τετ. — ἔκ σ' ἕλετο Bekker in Harpocratione, ubi A ἐκδε λεγετο, D ἐκ δὲ ἐλέγετο, BC ἐκ δὲ λέγετο, ut Phot., ap. Suid. AV ἐκ δ' ἐλέγετο, vulgo ἐκ δελέγεται, Schol. Dem. ἐκ δ' ἐλέγετο, Schneider ἐξέλετο, Blomfield ἐκϜέλετο, Porson πάμπαν δ' ἐτύφωσ', ἐκ δ' εἵλετο φρένας, Schneidewin ἔκ Ϝ' ἕλετο, quod interpretatur ἓ ἐξέλετο.

Fr. 69. Hephaest. sine poetae nom. 43: Καλούμενον δὲ Ἀλκαϊκὸν δεκασύλλαβον· Καί τις . . . οἰκεῖς. Participium οἰκεὶς (οἴκεις), quod restituendum esse olim dixi, postea codices nuper collati suppeditaverunt PSA οἴκεις, CM οἴκοις, solus E οἰκεῖς. Idem testificatur gramm. Cram. An. Ox. I 327, 4: ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ οἰκῶ ἡ μετοχή· Καί τις κτλ. Praeterea fort. καΐ τις scribendum.

Fr. 70. Photius 244, 11 Μάλευρον· τὸ ἄλευρον· Ἀχαιός. Ipsa poetae verba servavit Zonaras 1334: μάλευρον, τὸ ἄλευρον καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ̄ μάλευρον· μίγδα μάλευρον. ubi scribendum puto μίγδα μαλεύρῳ, cf. Theocriti XV 115: εἴδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται, ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖα μαλεύρῳ, ita enim correxi librorum scripturam παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ, quam emendationem postea firmavit cod. Vaticanus. Apud Photium autem Ἀλκαῖος pro Ἀχαιὸς scribere non dubitavi, quoniam et ipsa verba Sapphicae strophae clausulam efficiunt, et Theocritus aperte imitatus est, qui Alcaei vestigia saepius legit. Sunt autem haec nomina alias quoque a librariis permutata.

Fr. 71. Commentar. in Arat. ap. Iriart. p. 239: καὶ τάδ' ὡς λόγος ἐκ πατέρων ὄρωρε κατ' Ἀλκαῖον καὶ οὕτως ἔχοντα τυγχάνει.

* 72. [73.] 723

῎Εμ' αὔτῳ παλαμάσομαι.

73. [80.]

῎Οτ' ἄσφ' ἀπολλυμένοις σάως.

74. [81.]

Οἴκω τε περ σῶ καὶ περ' ἀτιμίας.

75. [99.]

Εἶς τῶν δυοκαιδέκων.

76. [89.]

Καί κ' οὐδὲν ἐκ δένος γένοιτο.

77. [15.]

Αἰ δέ κ' ἄμμι Ζεὺς τελέσῃ νόημα.

* 78. [74.]

. . Νόον δὲ ϝαύτω
πάμπαν ἀέρρει.

Fr. 72. Apollon. de pron. 363 A: *Καὶ παρὰ τοῖς Αἰολικοῖς δὲ ὡς ἐν παρενθέσει ἀνεγνώσθη ... ἔμ' κτλ.* Apparet ex Apollonio paradosi firmatum esse *ἔμ' αὔτῳ*, sed rectius *ἐμαύτῳ* scribas, ut *σαύτω*, *ϝαύτω*. Ceterum Alcaei haud dubie est.

Fr. 73. Apollon. de pron. 388 B: *῎Ασφε Αἰολεῖς· ὅτ' ἄσφ' ἀπολλυμένους σάως· Ἀλκαῖος δευτέρῳ.* *ἄσφ'* Apollonius legit, sed fuit fortasse *ὅτα σφ'*. Ahrens *ἀπολλυμένοις* emendavit. — Bekker coni. *σάωσα* vel *σάωσεν*.

Fr. 74. Apollon. de pron. 395 A: *ἡ τεὺς Δωρικῇ τῇ σὸς ὁμωνυμεῖ ... καὶ παρ' Αἰολεῦσιν· Ἀλκαῖος ἐν πρώτῳ· τὸ δ' ἔργον* (fr. 14) ... *καὶ οἴκῳ ... ὁ αὐτὸς κοινῷ ἔθει.* — *οἴκω . . . σῶ* Bast, vulgo *οἴκῳ . . . σῷ*. — *καὶ περ' ἀτιμίας* scripsi, vulgo *καίπερ ἀτιμίαις*.

Fr. 75. Et. M. 290, 47: *῎Εστι δὲ εἰπεῖν, ὅτι πολλάκις αἱ διάλεκτοι κλίνουσι ταῦτα, ὡς παρὰ Ἀλκαίῳ εἱς* (P ὦς) *τὸν δυοκαίδεκον* (V *δυοκαίδεκα*), *ἀντὶ τοῦ δυοκαίδεκα.* Emend. Sturz et Müller.

Fr. 76. Et. M. 639, 31: *αὐτοῦ δὲ τοῦ οὐδεὶς τὸ οὐδέτερον δὲν χωρὶς τῆς οὐ παραθέσεως ἔχομεν παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ ἐν τῷ ἐνάτῳ· κ' οὐδὲν κτλ.* sed D Par. M *καί κ' οὐδέν.* Coniiciunt *οὐδὲν οὐδένος*, Hartung *κοὐδέν κ' ἀπ' οὐδένος γένοιτο.* Cf. Bekk. An. III 1362.

Fr. 77. Apollon. de pron. 384 B: *Τὰ γὰρ παρ' Αἰολεῦσιν ἕνεκα τῆς συντάξεως πολλάκις ἀποβάλλει τὸ ν̄ δι' εὐφωνίαν· . . . Αἰ δὲ κτλ. Ἀλκαῖος.* Fort. ex *Stasioticis*.

Fr. 78. Apollon. de pron. 363 A: *Καὶ παρὰ τοῖς Αἰολικοῖς δὲ ὡς ἐν παραθέσει ἀνεγνώσθη ἔμ' αὔτα ... ἔμ' αὔτῳ ... ἀλλ' ἐμάχετο τό· νόω δ' ἑαύτω π. ἀ. ἅπερ ἀσύνηθες ἐν ἁπλότητι μὴ οὐχὶ τὸ ε̄ προσλαμβάνειν, καὶ ἔτι ὁμοίως παρὰ τῷ αὐτῷ Ἀλκαίῳ κτλ.* Itaque hoc quoque Alcaei est. — *νόον* Bast, *δὲ ϝαύτω* recte Ahrens. Pro *ἀέρρει* Bekker *ἀέρρεται*.

79. 724

Κἀπιπλεύσῃ νάεσιν.

80. [15.]

Ἄμμιν ἀθάνατοι θέοι
νίκαν.

81. [47.]

Νῦν δ' οὗτος ἐπικρέτει
κινήσαις τὸν ἀπ' ἴρας πύκινον λίθον.

82. [85.]

Αἴκ' εἴπῃς, τὰ θέλεις, (ἤ κεν) ἀκούσαις, τά κεν οὐ
θέλοις.

83. [79.]

Τὸ γὰρ θέων ἴοτητ' ὔμμε λαχόντων γέρας ἄφθιτον
ἀνθήσει.

Fr. 79. Cram. An. Ox. I 298, 17: *Αἰολεῖς νέασσι· Κἀπιπλεύσειν νάεσσιν. Ἀλκαῖος.* Cf. Et. M. 605, 25. — scripsi *κἀπιπλεύσῃ νάεσιν*, sed fuit olim fortasse *ναύεσιν*, Schneidewin *κἀπιπλεύην*.

Fr. 80. Apoll. de pron. 384 B postquam docuit *ἄμμιν* apud Aeolenses saepe *ν* abiicere: *μὲν ειτε ἐπὶ τοῦ ὔμμιν ἀθανάτοιο εοῖνικαν Ἀλκαῖος τρίτῳ καὶ ἐπ' ἄλλων πλειόνων.* Scripsit Hermann *μένει τε ἐπὶ τοῦ· ὔμμιν ἀθάνατοι θεοὶ νικᾶν*, emendationem perfecit Ahrens *ἄμμιν* et *νίκαν* scribens. Fort. ex *Stasioticis.*

Fr. 81. Eust. Il. 633, 61: *Ἀλκαῖος οὖν ἐκ πλήρους ἔφη τὸ κινήσας τὸν πήρας πυκινὸν λίθον, κωμικευσάμενος ἐκεῖνος καὶ ἀντὶ τοῦ ἱερᾶς, ὡς ἐν παρόδῳ (παρῳδῇ) γράψας τὸ πήρας.* Idem auctius Od. 1397, 32: *Ἀλκαῖος δέ φησιν ἐκ πλήρους· Νῦν δ' οὗτος ἐπικρέκει κ. τὸν πειράς π. λ.* quae emendavi, nam Eustathium falsa lectione deceptum esse apparet; fortasse praeterea V. 1 scribendum *Νῦν γάρ* vel *νῦν δ' αὖθ'*, ut integer sit versus, et V. 2 *πύματον λίθον.* Est haud dubie ex *Stasioticis.*

Fr. 82. Procl. Hesiod. Op. 719: *Ἀλκαῖος· Εἴκ' εἴποις τὰ θέλεις, ἀκούσαις τά κ' οὐ θέλεις.* Emendavit Meineke, sed restitutio incerta, possis *Πίτταχ', ἀκούσαις κε τά κ' οὐ θέλοις*, vel aliis numeris *αἴ κ' εἴπῃς τὰ θέλεισθα, | ἀκούσαις κε, τά κ' οὐ θέλοις* suspicari, contra Ahrens: *ἀκούσειάς κεν, τὰ καὶ οὐ θέλεις*, Hartung *ἀκούσαις κεν τοῖα, τά κ' οὐ θέλοις.*

Fr. 83. Apollon. de pron. 387 B: *Υ̓́μμε Αἰολεῖς· Τὸ γὰρ θεῶν ἴοτητι ὔμμε λαχόντων αφυτον θησει γερας. Ἀλκαῖος πρώτῳ.* Emendavit Bekker, quamquam alia quoque coniici possunt. Ahrens *τοὶ γὰρ θ. ἰ. ὔμμ' ἔλαχον, τῶν (ἄϊν) ἄφθιτον ὀνθήσει γέρας*, Hartung *τὸ γὰρ ὔμμε θεῶν ἰότητι λαχόντων | ἄφθιτον ἀνθήσει γέρας αἰεί.* Ceterum exspectaveram *ἰότατι.*

84. [53.]

Ὄρνιθες τίνες οἷδ' ὠκεανῶ γᾶς ἀπὺ περράτων
ἦλθον πανέλοπες ποικιλόδειροι τανυσίπτεροι;

85. [68.]

Νύμφαις, ταὶς Δίος ἐξ αἰγιόχω φαῖσι τετυγμέναις.

86. [94 e.]

Αἰ γάρ κἄλλοθεν ἔλθῃ τόδε, φαὶ κήνοθεν ἔμμεναι.

87. [75.]

. . . Σὺ δὲ σαύτῳ τομίας ἔσῃ
(πρὸς πόσιν.) . . .

88. [72.]

Μηδ' ονίαις τοῖς πέλας ἄμμεων παρέχην.

Fr. 84. Schol. Arist. Av. 1410: *Τινὲς παρὰ τὸ Ἀλκαίου· Ὄρνιθες τίνες οἷδ'* (Rav. haec tria verba om.) *κτλ.* Schol. Thesmoph. 162: *Ἐν δὲ τῷ πρὸ τούτου δράματι τοῖς Ὄρνισι παρῴδηται τό· Ὄ. τίνες δὲ ὠκεανῶ τὰ σὰ πτερὰ τοῦ θ'.* — V. 1. *γᾶς* Blomfield, vulgo *γάρ*, Hecker *γᾶς τ'*, quod mihi multo deterius videtur. — *ἀπὺ* Rav., vulgo *ἀπό*. — *περράτων* Seidler, v. *περάτων*. — V. 2. Rav. ut vid. *ἦνθον* et deinde *παναίλοπες*. — *ποικιλόδειροι*, Schneidewin *ποικιλόδερροι*.

Fr. 85. Hephaest. 60: *Τὸ δὲ ἀκατάληκτον καλεῖται Σαπφικὸν ἑκκαιδεκασύλλαβον, ᾧ τὸ τρίτον ὅλον Σαπφοῦς γέγραπται, πολλὰ δὲ καὶ Ἀλκαίου ᾄσματα· Νύμφαις κτλ.* Eadem corrupte Attil. Fortun. 360. — *ταὶς*, legebatur *ταῖς*, Hermann *τοῦ*. — *αἰγιόχω*, FlA *αἰγιόχου*. — *φαῖσι* A, ut Blomfield scripsit, vulgo *φασι*. — *τετυγμέναις*, H *τετυσμέναις*, BFl *τετικμέναις*, E in marg. *τετιημί*.

Fr. 86. Herodian. *περὶ μον. λέξ.* 27, 7: *Ὁ γοῦν Ἀλκαῖος κείνοθεν ἐστὶν ὅπου ἀπεφήνατο αὐτὸ (ἐκεῖθεν)· Αἲ γάρ κ' ἄλλοθεν ἔλθῃ δὲ φοικήνοθεν ἕ.* — Scripsi *κἄλλοθεν ἔλθῃ τόδε, φαὶ*, quamquam aliae coniecturae in promptu sunt, *ὁ δέ φη* Seidler, *τί δὲ φῇ* Lehrs. — *κήνοθεν* resp. gramm. Cram. An. Par. IV 56, 5 et 69, 8 coll. Et. Gud. 309, 28.

Fr. 87. Apoll. de pron. 363 B: *Καὶ ἔτι ὁμοίως παρὰ τῷ αὐτῷ Ἀλκαίῳ ἐν ἑβδόμῳ· σὺ δὲ σαυτω τομαισεση* (recte Bast *τομίας ἔσῃ*, Ahrens *ἔσσῃ* requirit) *αλλα σαυτω μετεχων αβας προσποσιν*. Apparet duo fragmenta in unum coaluisse, sed non recte ultima verba *πρὸς πόσιν* coniungunt cum proximis *μετέχων*, quae potius traiicienda, ut ad *τομίας ἔσῃ* pertineant. Et mihi quidem videtur alterum exemplum alieno loco insertum, et inde perturbatio orta: scripserat opinor Apollonius: *ἀλλ' ἐμάχετο τό· Νόῳ δὲ Ϝαύτω πάμπαν ἀέρρει· καί· ἀλλὰ σαυτῶ μετέχων ἄβας· ἅπερ ἀσύνηθες ἐν ἁπλότητι μὴ οὐχὶ τὸ ε̄ προσλαμβάνειν· καὶ ἔτι ὁμοίως παρὰ τῷ αὐτῷ Ἀλκαίῳ ἐν ἑβδόμῳ· σὺ δὲ σαύτῳ τομίας ἔσῃ πρὸς πόσιν.* Et nunc demum intelligitur, quo iure *ἅπερ*, non *ὅπερ* Apollonius scripserit.

Fr. 88. Apoll. de pron. 381 C: *παρὰ Δωριεῦσι . . . ἁμέων· ὁμοίως Αἰολεῖς· Ἀλκαῖος· Μηδ' ὀν. τοι σπλεας υμεων παρέχειν.* *τοῖς πέλας* Hase, *ἀμμέων* Giese, *παρέχην* Ahrens corr.

89. [48.]

Οὐδέ τι μυνάμενος ἄλλυι τὸ νόημα.

90.

Ἐρραφεώτου γὰρ ἄναξ.

91. [91.]

Ἄρκαδες ἔσσαν βαλανηφάγοι. 726

92. [65.]

Ἀργάλεον πενία κάκον ἄσχετον, ἃ μέγα δάμναις
λᾶον ἀμαχανίᾳ σὺν ἀδελφέᾳ.

93. [51.]

(Ταντάλω)
κεῖσθαι παρ κεφάλας μέγας, ὦ Αἰσιμίδα, λίθος.

Fr. 89. Schol. Hom. Odyss. φ 71: *Καὶ Ἀλκαῖος· Οὐδέ τι μ. ἀλλὰ τὸ ν., ἀντὶ τοῦ προφασιζόμενος, ἀλλαχοῦ ἀποτρέπων τὸ ἑαυτοῦ νόημα.* Eadem Eust. Od. 1901, 52, ubi *τὸ* om. et extat *ἄλλο*, recte Seidler *ἄλλυι*, alii correxerunt *ἄλλα*, Hartung *ϝάλλυι* requirit. Resp. Et. M. 594, 55 (ubi nihil nisi *οὐδὲ μυνάμενος*). Fort. scrib. *τὸ νόημα ϝαύτω.*

Fr. 90. Cram. An. Par. III 121, 5: *Μηδεὶς δὲ ἡμᾶς νεμεσητοὺς ἀποφήνειεν, ὡς εἰκῆ τὸ ειραφιώτης ἐνταῦθα γράψαντας· Οὐ γάρ ἐστι τοῦ ποιητοῦ, ἀλλ' Ἀλκαίου· ἐρραφεώτου γὰρ ἄναξ.* Eadem Matranga An. 389. Fort. *Ἐρραφεῶτα γὰρ ϝάναξ*, Schneidewin coniecit *Ἐρραφιῶτα χαῖρ' ἄναξ*, Cramer *ἄνακτος*, Hartung *ἐρραφιῶτα, οὔνα ϝάναξ.*

Fr. 91. Artemidor. Oneir. II 25: *Ταύτης (δρυὸς) γὰρ τὸν καρπὸν ἤσθιον οἱ Ἀρκάδες. καὶ ὁ Ἀρχαῖος φησί· Ἀ. κτλ.* Recte Reiske et Meineke *Ἀλκαῖος*. Ahrens requirit *βαλαναφάγοι*. Ceterum Artemidorus, vel grammaticus, qui haec inseruit, fortasse non ipsa poetae verba servavit, sed respexit fr. 38.

Fr. 92. Stob. XCVI 17: *Ἀλκαίου* (Trinc. *Ἀλκέου*) *Ποιητοῦ* (om. Vind.)· *Ἀργαλέον κτλ.* — V. 1. *μέγα* A, *μέγαν* vulgo. — *δάμναις* scripsi, nam *δάμνης* ut antea edidi abhorret ab Aeolici sermonis consuetudine, *δάμνασαι*, quod aliquis fortasse coniiciat, acatalectum hexametrum reddit, quo Ibycus usus est, Aeolicos poetas usos esse non constat, libri *δάμνησι*, Giese *δάμνη*, Ahrens *δάμναι*. Meineke servavit *ἃ μέγαν δάμνησι*, (metro non recte descripto, nam retulit ad v. 2): versus quidem numerus commodus, nam Archilochium erit metrum, sed offendit insolens Aeolensibus verbi clausula, multoque magis correptio antepaenultimae syllabae: prius incommodum possis removere, si *ἃ μέγαν δαμνήει* scripseris, sed hanc formam Hesychii glossa *δάμνει· δαμάζει* vix satis tuetur; nec magis probabilis correctio *δάμησι*, nam haec quoque forma suspecta et ab Aeolici sermonis lege abhorret. — V. 2. *ἀμαχανίᾳ*, libri *ἀμηχανίᾳ*. — *ἀδελφέᾳ*, *ἀδελφέα* Vind., *ἀδελφεᾷ* vulgo, *ἀδελφίᾳ* Ahrens.

Fr. 93. Schol. Pind. Ol. I 97: *Καὶ Ἀλκαῖος δὲ καὶ Ἀλκμὰν λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ κεῖσθαι παρκεφαλᾶς* (Vrat. DVa2 *παρὰ κεφ.*) *μέγας ὤας* (Vrat. D *μέγας .....*) *σιμίδα λίθος· ὁ δ' Ἀλκμὰν*

94. [70.]

Ἦρ᾽ ἔτι, Διννομένη, τῷ Τυρραδήῳ
τἄρμενα λάμπρα κρέμαντ᾽ ἐν Μυρσιλήῳ;

95. [66.]

Ἔκ μ᾽ ἔλασας ἀλγέων.

96. [77.] 727

Οἴτινες ἔσλοι
ὔμμεων τε καὶ ἄμμεων.

97. [44.]

Ἐλάφω δὲ βρόμος ἐν στήθεσι φύει φόβερος.

ὅπως ἀνὴρ κτλ. ita Schneider edidit. Alcaei fragmentum in his latere manifestum, itaque Boeckh scripsit: *ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ· ὁ μὲν Ἀλκαῖος· κεῖσθαι κτλ.* sed plura videntur excidisse, haud dubie versus integer, propter repetitum nomen *Tantali*, hoc igitur Alcaeo restitui, et deinde *ὠ Αἰσιμίδα* scripsi, quod plane confirmavit Va2, in quo extat *ὠαισιμίδα*. Gerhard coni. *κεῖται παρ κεφαλὰν* (Ahrens *περ κεφάλας*) *μέγας ὤρεος* (Ahrens *ὄρεος*) *Σιπύλω λίθος*, Hartung *κεῖσθαι ὑπὲρ κεφάλας μέγας ὤρεϊ | ἐν Σιπύλῳ λίθος.*

Fr. 94. Hephaest. 90: *Τὸ ἐγκωμιολογικὸν καλούμενον, ὅπερ ἐστὶν ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἰαμβικοῦ τοῦ ἴσου, ᾧ κέχρηται μὲν καὶ Ἀλκαῖος ἐν ᾄσματι, οὗ ἡ ἀρχή· Ἦρ᾽ ἔτι Δινομένει* (*διννομένη* FlBHCPSEA) *τῷ Τυρρακήῳ* (*τῶ τυρρακήω* CPSE, *τῷ τυρράκκῳ* FlBH) *τἄρμενα λαμπρὰ κέατ᾽ ἐν μυρσινήῳ* (A . . *σίνηῳ*, P *μυρϊσηννω*, DES *μυρσίννω*, FlCB *μυρσίνῳ*). Loci restitutio prorsus incerta, ne illud quidem certum, utrum *Διννομένη* vocandi an dandi sit casus, equidem illud praeoptavi. Proximum nomen, quamquam haud dubie Pittacus notatur, non minus ambiguum est: scripsi *τῷ Τυρραδήῳ*, cf. Ahrens Dial. Aeol. 157 (qui quidem infra 252 Seidleri coniecturam sequitur), sed ambigi potest, an forte *τῷ Ϝυρραδήῳ* praestet, quemadmodum Schneidewin edidit. Seidler *Διννομένει τῷ τ᾽ Ὑρραδήῳ*, Neue *Δινομένει τῷ τ᾽ Ὑρρακήῳ*, Hermann *Διννομένῃ τε Τυρρακήῳ*. — V. 2. *κρέμαντ᾽* scripsi, Seidler *κέοντ᾽*. — *ἐν Μυρσιλήῳ* Seidler, *ἐν μυρσίνωνι* Ahrens ex Hermanni coniectura, quam ille olim proposuerat, nam postea *Λαμπρακέᾳ τε Μυρσινήῳ* commendavit. Denique Hartung edidit *ἦρ᾽ ἔτι Διννομένει τὰ Ϝυρράδηα Μάρμαρα λαμπρά τε καὶ τὰ Μυρσίλη*α.

Fr. 95. Hephaest. 15: *ἐὰν μέντοι ἐν τῇ προτέρᾳ συλλαβῇ τελικὸν ᾖ τὸ ἄφωνον, τῆς δὲ δευτέρας ἀρχικὸν τὸ ὑγρόν, οὐκέτι γίνεται κοινὴ συλλαβή, ἀλλ᾽ ἀντικρὺς μακρά, ὡς παρὰ Ἀλκαίῳ· ἔκ μ᾽ ἐλάσας* (sic A et libri plerique, P *ἔκμελ᾽ ἄσας*, Bentley *με λάσάς*, Hartung *με λᾶσας*) *ἀλγέων*. Scripsi *μ᾽ ἔλασας*. Versus est dimeter trochaicus, velut Horatianus: *Non ebur neque aureum*, quod metrum Horatium ab Alcaeo ascivisse perhibet Atil. Fortunat. 330.

Fr. 96. Apollon. de pron. 382 B: *Αἰολεῖς ὐμμέων. Ἀλκαῖος· Οἴτινες κτλ.* (cod. bis *ὔμεων*). — V. 1. *Οἴτινες*, *ὅττινες* Ahrens. — *ἔσλοι* Schneidewin, vulgo *ἐσθλοί*.

Fr. 97. Schol. Soph. Oed. Reg. 156: *Φοβερὰν φρένα· τὴν περίφοβον. καὶ Ἀλκαῖος· ἐλάφῳ* (cod. *ἐλάφω*, quod restitui) *κτλ. ἀντὶ τοῦ περί-*

98. [94 d.]

Ἐπὶ γὰρ πᾶρος ὀνίαρον ἴκνηται.

99. [92.]

Πάλιν ἀ ὗς παρορίνει.

100. [78.]

Ἀμμέσιν πεδάορον.

101. [76.]

Ἀλλὰ σαύτω μετέχων ἄβας [πρὸς πόσιν].

102. [87.] 728

Ἔγω μὲν οὐ δέω ταῦτα μαρτυρεῦντας.

103. [90.]

Καὶ Σκυθίκαις ὑποδησάμενος.

φοβος.—βρόμος, Blomfield coni. τρόμος, ego conieci ἐλάφω τέτρομος, nisi forte ἐλάφω δὲ μόρμος praestat. Quod habet Hesychius βρόμος . . . καὶ ὁ τόπος εἰς ὃν ἔλαφοι οὐροῦσι καὶ ἀφοδεύουσι (ubi βρῶμος corrigunt), alienum ab hoc loco.

Fr. 98. Herodian. περὶ μον. λέξ. 35, 32: Τὰ εἰς ος λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους τὸ ᾱ, συνεσταλμένον πάντως αὐτὸ ἔχει, εἰ μὴ κατὰ διάλεκτον εἴη, ὥσπερ τὸ πάρος· ἐπὶ γὰρ τὸ πάρος ὀνειαρὸν ἱκνεῖται, Ἀλκαῖος φησί. Emendavit Seidler, Ahrens praeterea ἴκνηται scripsit. — φύει, Ahrens φυίει.

Fr. 99. Paroemiogr. T. II 765 ed. Gott.: Πάλιν ἡ ὗς π. ἐπὶ τῶν παρακινούντων τινὰ εἰπεῖν ἄκοντα, ἃ οὐ βούλεται. Ἀλκαίου ἡ παροιμία. Cf. Diogenian. VIII 64. Apostol. XVII 74. Arsen. 460. Adde Simplic. ad Aristot. de Coelo 35 B ed. Ald.: ἐπεὶ δὲ πάλιν ὗς ἔγρυξε κατὰ τὸν μελῳδὸν Ἀλκαῖον, sed cod. ap. Gaisf. ad Diog. ἐπειδὴ δὲ πάλιν ὗς παρορίνει κατὰ τὸν μελοποιὸν Ἀλκαῖον. Hartung articulum ἁ omisit.

Fr. 100. Apollon. de pron. 383 C: Τό τε ἐν τετάρτῳ Ἀλκαίου ἀμμέσιν πεδάορον (ita Valckenaer, cod. παιδα ορον) οὕτω φέρεσθαι ἀπὸ τοῦ ἡμέσιν.

Fr. 101. Apolion. de pron. 363 B: Καὶ ἔτι ὁμοίως παρὰ τῷ αὐτῷ Ἀλκαίῳ ἐν ἑβδόμῳ· σὺ δὲ σαυτω τομαις εση (fr. 87) ἀλλὰ σαύτω μετέχων αβας προς ποσιν, ultima verba cancellis sepsi, vide ad fr. 87. Ahrens scripsit ἀλλὰ σαύτῳ πεδέχων ἄβας πρ. π., Hartung ἔβας scripsit, Hecker ἀλλ' ἐς αὔω, μέτρ' ἔχων ἄβας πρὸς πόσιν.

Fr. 102. Et. M. 264, 17: ἢ ὅτι πρῶτον ἐστὶ τὸ δέω τὸ σημαῖνον τὸ εὑρίσκω, οὗ μέμνηται Ἀλκαῖος· ἐγὼ μέν κ' οὐ κτλ. ἀπὸ δὲ τοῦ δέω κατ' ἔκτασιν δήω. Cf. Et. M. 263, 47. — κ' om. V, in quo est οὐ δέω ταύτας. Conieci etiam ἔγω μὲν οἶδα κοὐ δέω. — μαρτυρεῦντας, Ahrens μαρτύρεντας, et antea τοαῦτα.

Fr. 103. Harpocrat. 168: Σκυθικαί . . . εἶδός τι ὑποδήματός εἰσιν αἱ Σκυθικαί· καὶ Ἀλκαῖος ἐν η' (D κ', vulgo ἐν πεντηκοστῇ ὀγδόῃ)· καὶ Σκυθικὰς ὑποδησάμενος. — καὶ om. BDCG. Ceterum Welcker haec

104. [94 e.]

Ἀπ πατέρων μάθος.

105. [16.]

Strabo I 37: Τὸ δὲ πλείοσι στόμασιν ἐκδιδόναι (Νεῖλον) κοινὸν καὶ πλειόνων· ὥστε οὐκ ἄξιον μνήμης ὑπέλαβε (Ὅμηρος) καὶ ταῦτα πρὸς εἰδότας, καθάπερ οὐδ' Ἀλκαῖος, καίτοι φήσας ἀφῖχθαι καὶ αὐτὸς εἰς Αἴγυπτον.

106 [61.]

Athen. VII p. 311 A: Ἀλκαῖος δ' ὁ μελοποιὸς μετέωρον φησὶν αὐτὸν (τὸν λάβρακα) νήχεσθαι. Fortasse in allegoria quadam hoc dixit Alcaeus, pertinetque huc fr. 100.

107. [62.]

Plutarch. de divitiar. am. c. 5: Χάριεν γὰρ ἅμα ταῖς ἡδοναῖς συνεκλιπεῖν τὰς ἐπιθυμίας, ἅς μήτε ἄνδρα φησὶν Ἀλκαῖος διαφυγεῖν μήτε γυναῖκα. Inde Hartung haec edolavit: τὰς ἐπιθυμίας γὰρ | οὔτε γύνη πέφυγγεν | οὔτε ϝανηρ.

108. [86.]

Schol. Theocr. VII 112: Ἀλκαῖός φησιν, ὅτι Ἕβρος κάλλιστος ποταμῶν. Nam φησὶν, ὅτι recte haud dubie L, ceteri codd. φησιν, at scholiasta non ipsa poetae verba adscripsit, Ἕβρος Vat. 4, Εὖρος vulgo. — ποταμῶν, L ποταμός. Ceterum Theocriti locus inveterato vitio laborat, poeta scripserat:

Εἴης δ' Ἠδωνῶν μὲν ἐν ὤρεσι χείματι μέσσῳ
Ἕβρον παρ ποταμὸν τεθραμμένον ἐγγύθεν ἄρκτω.

libri inepte τετραμμένον vel τετραμμένος. Ac fortasse Alcaeus quoque Hebri flumen congelatum descripsit, nam etiam Horatius, qui non minus diligenter quam Theocritus Alcaeum imitatur, Epist. I 3, 3 scripsit: *Thracane vos Hebrusque nivali compede vinctus.*

109. [113.]

Zenob. II 18: Αἲξ Σκυρία· Χρύσιππος φησὶν ἐπὶ τῶν τὰς εὐεργεσίας ἀνατρεπόντων τετάχθαι τὴν παροιμίαν, ἐπειδὴ πολλάκις τὰ ἀγγεῖα ἀνατρέπει ἡ αἴξ. Ἄλλοι δέ φασιν ἐπὶ τῶν ὀνησιφόρων λέγεσθαι, διὰ τὸ πολὺ γάλα φέρειν τὰς Σκυρίας αἶγας. Μέμνηται Πίνδαρος καὶ Ἀλκαῖος. Cf. ibi interpr.

grammatico alicui tribuere vult. Eadem Suidas v. Σκυθικαί (ubi vulgo σκυθικαὶ ὑποδυσάμενοι, sed A consentit cum Harpocr.) et Phot. 523, 7 (ubi καὶ om.). Σκυθίκαις Ahrens, idem ὑπαδησάμενος.

Fr. 104. Herodian. περὶ μον. λεξ. 36, 15: Μάθος. Ἀλκαῖος· ἀπ π. μ. Nauck ἀπ παθέων μάθος sine idonea ratione.

110. 729

Pollux VI 107: *Ἀνακρέων . . . στεφανοῦσθαί φησι καὶ ἀνήττῳ, ὡς καὶ Σαπφὼ καὶ Ἀλκαῖος· οὗτοι δ' ἄρα καὶ σελίνοις.* Acro ad Horat. Carm. IV 11, 3: „Vel quia Alcaeus frequenter se dicit apio coronari." De anethinis coronis vid. fr. 36 v. 1.

111. [63.]

Aristid. T. II 155: *Εἰ δέ τινες καὶ ἄλλοι παραβοῶντες ῥητορικὴν ψέγουσι, μᾶλλον δὲ τονθορύζοντες ἐκ τοῦ ψέφους* (ita Lobeck, v. *ψόφου*, E *σκότου*) *τοξεύοντες κατὰ Ἀλκαῖον ... τοσοῦτόν μοι πρὸς τούτους ἀποκεκρίσθω, ὅτι ῥητορικῇ παρὰ πόδας διδόασι τὴν δίκην.*

112. [64.]

Plut. de def. orac. c. 3: *Θαυμασάντων δὲ τῶν παρόντων, τοῦ δὲ Δημητρίου καὶ γέλοιον φήσαντος εἶναι ἀπὸ μικρῶν πραγμάτων οὕτω μεγάλα θηρᾶν, οὐ κατ' Ἀλκαῖον ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας, ἀλλὰ θρυαλλίδι καὶ λύχνῳ τὸν οὐρανὸν ὁμοῦ καὶ τὰ σύμπαντα μεθιστάντας.*

113. [165.]

Zenob. V 61: *Πιτάνη εἰμί· αὕτη παρ' Ἀλκαίῳ κεῖται· λέγεται δὲ κατὰ τῶν πυκναῖς συμφοραῖς περιπιπτόντων ἅμα καὶ εὐπραγίαις· παρόσον καὶ τῇ Πιτάνῃ τοιαῦτα συνέβη πράγματα, ὧν καὶ Ἑλλάνικος μέμνηται· φησὶ γὰρ αὐτὴν ὑπὸ Πελασγῶν ἀνδραποδισθῆναι καὶ πάλιν ὑπὸ Ἐρυθραίων ἐλευθερωθῆναι.* Similia Phot. 431,7 et Suidas v. *Πιτάνη εἰμί.* cf. etiam fr. 118. Welcker Opusc. I 145 haec (sicut supra fr. 103) grammatico alicui tribuere vult.

114. [57.]

Schol. Apoll. Rh. I 957: *Ἀρτακία κρήνη περὶ Κυζικόν, ἧς καὶ Ἀλκαῖος μέμνηται καὶ Καλλίμαχος, ὅτι τῆς Δολιονίας ἐστίν.*

115. [58.]

Schol. Apoll. Rh. IV 992: *καὶ Ἀλκαῖος δὲ κατὰ τὰ αὐτὰ Ἀκουσιλάῳ λέγει τοὺς Φαίακας ἔχειν τὸ γένος ἐκ τῶν σταγόνων τοῦ Οὐρανοῦ.* (Keil ex Laur. *καὶ Ἀλκαῖος δὲ λέγει τοὺς Φ.*) Nescio an *Ἀλκμὰν* sit legendum.

116. [45.]

Schol. Soph. Oed. Col. 954: *Οἷον οὐκ ἔστι θυμοῦ κρατῆσαι ἄνθρωπον ὄντα· οὐ καταγηράσκει τὸ ὠμὸν τοῦ θυμοῦ, εἰ μὴ ἐξέλθοι τοῦ βίου ὁ ἄνθρωπος· ἀδύνατον γάρ ἐστι ζῶντα ἄνθρωπον μὴ θυμῷ χρήσασθαι· τοῦτο δὲ καὶ παροιμιακῶς λέγεται, ὅτι ὁ θυμὸς ἔσχατον γηράσκει· λέγεται δὲ διὰ τοὺς πρεσβυτέρους, ὅσῳ γὰρ γηράσκουσι, τὸν θυμὸν ἐρρωμενέστερον ἔχουσιν· καὶ Ἀλκαῖος, ὡς λέγομεν, οὕτω κατὰ κοινὸν αὐτοῦ μιμνήσκεται.* ubi Tricl. *ὡς λέγεται, οὕτω κατὰ κοινοῦ.* et Suidas v. *Θυμὸς ἑπταβόειος*, ubi recte *ὡς λεγομένου κατὰ κ.*

117. [93.] 73

Schol. Hesiod. Th. 313: Τὴν Ὕδραν δὲ Ἀλκαῖος μὲν ἐννεακέφαλόν φησι, Σιμωνίδης δὲ πεντηκοντακέφαλον.

118. [94.]

Schol. Nic. Ther. 613: καὶ Ἀλκαῖός (ita G, v. Ἀρχαῖος) φησιν ἐν (hoc delet Welcker, sed fort. ἐν τοῖς πρὸς leg.) τοῖς περὶ Ἀρχεανακτίδην (ita A, ἀρχομενακτίδην V, ἀριομενακτίδην K) καὶ (Welcker κατὰ) τὸν πρὸς Ἐρυθραίους πόλεμον φανῆναι Ἀπόλλωνα καθ' ὕπνον (G καθ' ὕπνους) ἔχοντα μυρίκης κλῶνα.

119. [106.]

Eust. Il. 314, 43: Ἀλκαῖος δέ, φασί, καὶ Ἀρχίλοχος ἀγέρωχον τὸν ἄκοσμον καὶ ἀλαζόνα οἶδε.

120. [103.]

Phot. 7, 15: Ἄγωνος κατὰ σχηματισμὸν ἀντὶ τοῦ ἀγών· ἀπὸ δὲ γενικῆς ἐσχηματίσθη· οὕτως Ἀλκαῖος ὁ λυρικὸς πολλάκις ἐχρήσατο.

121.

Hesych.: Ἀλίβαπτον (cod. ἀλιβάπτοις, fort. ἀλιβάπτοις· πορφυροῖς· καὶ ἀλίβαπτον)· πορφυρᾶν ὄρνιν. Ἀχαιὸς καὶ Ἀλκμάν. Scrib. Ἀλκαῖος καὶ Ἀλκμάν, quod etiam Urlichsio placuit.

122. [97.]

Et. M. 76, 51: Ἀμάνδαλον τὸ ἀφανὲς παρὰ Ἀλκαίῳ· ἀμαλδύνω, ἀμάλδανον τὸ ἀφανὲς καὶ ἀφανιζόμενον· καὶ ὑπερθέσει ἀμάνδαλον. Cf. Cram. An. Par. IV 8, 16.

123. [107.]

Cram. An. Ox. IV 336, 6: Ἄρεως ἀπὸ Ἄρευς· εὑρέθη δὲ παρὰ Ἀλκαίῳ. Cf. Eust. p. 518, 35: ἔσται δὴ καὶ Ἄρευς εὐθεῖα, ἥτις παρὰ Ὁμήρῳ μὲν οὐκ ἔστι, παρὰ δὲ Ἀλκαίῳ εὑρέθη.

124. [98.]

Et. M. 181, 44: Ἀχνάσδημι κάκως· παρὰ Ἀλκαίῳ· ἔστιν ἄχω, παράγωγον ἀχάζω, ἀχάζημι, καὶ τροπῇ τοῦ ζ εἰς σ καὶ δ, πλεονασμῷ τοῦ ν, ἀχνάσδημι, οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

125. 73

Hesych. Αὔελλαι (cod. αὐεοῦλλαι)· ἀέλλαι· παρὰ τὸ ἄελλαι· sic olim editum, sed Musurus correxerat παρὰ τὸ αὔω καὶ ἄελλαι. sed cod. πὲ ἄκλω. Recte Ahrens αὔελλαι· ἄελλαι· παρὰ Ἀλκαίῳ, Schmid παρὰ Εὔκλῳ mavult.

126.

Cram. An. Ox. I 253, 20: Ζητοῦμεν οὖν καὶ τὸ τοῖσδεσσι πῶς εἴρηται· καὶ ἄμεινον λέγειν ἐπέκτασιν· τοῦτο μιμούμενος Ἀλκαῖος

φησί· τῶνδεων (legebatur τῶν δεῶν), ὅπερ τινὲς ἀγνοίᾳ τἀκριβοῦς ἀνέγνωσαν τῶν δεῶν, ἵν' ᾖ τῶν δεῖν (leg. δεῖνα).

127. [112.]

Eust. Od. 1759, 27: Λέγει δὲ (Ἡρακλείδης) καὶ χρῆσιν εἶναι τοῦ ἔον παρὰ Ἀλκαίῳ. Cf. Favor. 222.

128.

Hesych.: Ἐπαίνους· τὰς κρίσεις καὶ τὰς συμβουλίας καὶ τὰς ἀρχαιρεσίας. Σοφοκλῆς Θυέστῃ Σικυωνίῳ καὶ Ἀλκαῖος ταῖς ἐπαινήτεσιν. sic correxerunt Maussacus et Vossius, contra Heinsius Ἀλκμαίωνι. Cod. καὶ ἀλκέοι ταῖς ἐπαινητ(ε)αισιν. Sed fortasse haec Sophoclis verba in Thyeste fuerunt: ἐπαλκάθοι τοῖς ἐπαινέταισιν. Fieri autem potest, ut nonnulli doctius quam verius ita interpretati sint Alcaei illud μέγ' ἐπαινέοντες fr. 37 A.

129. [102.]

Eust. Od. 1687, 52: Τὸν ἐφιάλτην ἐπιάλτην κατὰ παλαιὰν παρασημείωσιν ὁ Ἀλκαῖος λέγει. Et. M. 434, 12: ὁ δὲ Ἀλκαῖος ἐπίαλον αὐτὸν λέγει.

130. [101.]

Et M. 377, 19: Ἐρρεντὶ παρὰ Ἀλκαίῳ ἀπὸ τοῦ ἔρρω ἢ ἐρρῶ περισπωμένου, ἡ μετοχὴ ἐρρεὶς ἐρρέντος, καὶ ὡς παρὰ τοῦ ἐθέλοντος ἐθελοντί, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἐρρέντος ἐρρεντί.

131.

Et. M. 385, 9: Ἐσυνῆκεν· Ἀλκαῖος ἐσυνῆκε καὶ Ἀνακρέων ἐξυνῆκε πλεονασμῷ. scrib. ἐσύνηκεν, ut σύνοιδα, vid. Et. M. 484, 4. (617, 52.)

132. [117.]

Choerobosc. Epimer. I 106 (Bekk. Anecd. III 1183): Ὦ Εὐρυδάμαν παρὰ Ἀλκαίῳ. μετὰ τοῦ ῡ ληγόμενον κατὰ τὴν κλητικήν. Constant. Lascar. de nom. et verb. 116 B: ὦ Πολυδάμαν παρ' Ἀλκαίῳ, ὡς γέγραπται.

133. [100.]

Et. M. 319, 30: Ἔθηκε σημαίνει δύο, τὸ προκατέθηκεν ἢ ἐποίησεν . . . ἀφ' οὗ καὶ θέσις ἡ ποίησις παρὰ Ἀλκαίῳ.

134. 732

Cram. An. Par. III 278, 9: Οἷόν ἐστι παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ τὸ κάλιον ἀντὶ τοῦ κάλλιον.

135. [108.]

Eust. Il 603, 39: Λέγει ὁ αὐτὸς (Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός)· καὶ τὸ συνεστραμμένον πνεῦμα καὶ καταράσσον ἄνεμον κατάρη λέγουσιν ὁ Ἀλκαῖος καὶ η Σαπφὼ διὰ τὸ κατωφερῆ ὁρμὴν ἔχειν. cf. Sapphus fr. 160.

136.

Schol. Hom. Od. λ 521: *Κήτειοι· τινὲς ἀπέδοσαν μεγάλοι παρὰ τὸ κῆτος. κρεῖσσον δὲ ἀποδιδόναι Μυσῶν ἔθνος τοὺς Κητείους· ἦν γὰρ ὁ Τήλεφος Μυσίας βασιλεύς, καὶ Ἀλκαῖος δέ φησι τὸν Κήτειον ἀντὶ τοῦ Μυσόν.*

137.

Et. Gud. 322, 5 et Cram. An. Par. IV 36, 1: *Ὁ δὲ Ἀλκαῖος ὁμοίως Ὁμήρῳ τὸν ἰσχυρὸν κίκυν καλεῖ.* at ib. 35, 16 legitur: *Κῖκυς σημαίνει τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἀλκαίου, παρὰ τὸ κίκις γέγονεν, ὃ σημαίνει τὴν ἰσχύν, καὶ τροπῇ τοῦ ῡ εἰς ῑ.* et ib. Cyrill. 185, 3: *Κίκις ὁ ἀδελφὸς Ἀλκαίου.* Eadem Suidas. In Et. M. 513, 25 a Gaisfordio ex codd. restitutum: *Κίκις·* (V *κικῦς*) *σημαίνει τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἀλκαίου· γίνεται παρὰ τὸ κίκυς κτλ.* Scribendum *Κῖκις*, sed utrum proprium fuerit nomen an appellativum ambigi licet.

138.

Choerob. Epimer. I 282 (Bekk. An. III 1389): *Κίνδυν, κίνδυνος· οὕτω δὲ ἔφη Σαπφὼ τὸν κίνδυνον· ὁ γοῦν Ἀλκαῖος τὴν δοτικὴν ἔφη τῷ κινδύνῳ.* legendum *κίνδυνι.* et sic cod. Marc. (Gaisford Praef. Et. M. VIII).

139. [38.]

Athen. XI 478 B: *Τὰ μονωτὰ ποτήρια κότυλοι, ὧν καὶ Ἀλκαῖος μνημονεύει.* Welcker ad comicum retulit.

140. [111.]

Eust. Od. 1648, 5: *Καὶ ἐκ τοῦ κτείνω κταίνω Δωρικώτερον παρ' Ἀλκαίῳ.*

141. [96.]

Pollux IV 169: *Κύπρον δὲ τὸ οὕτω καλούμενον μέτρον εὕροις καὶ παρὰ Ἀλκαίῳ ἐν δευτέρῳ βιβλίῳ μελῶν.* Eadem leguntur X 113.

142. [104.]

Phot. 264, 13: *Μετρῆσαι ἐπὶ τοῦ ἀριθμῆσαι· Ἀλκαῖος.* Comico poetae tribuit Meineke, at haud dubie est lyrici, cf. Theocriti XVI 60: *ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος ἐπ' ᾀόνι κύματα μετρεῖν*, idem in carmine aeolico, quod nuper edidi, v. 25: *ὄττις δοκίμοι τὸν φολομάχανον νικάσειν ἔρον, οὗτος δοκίμοι τοὶς ὑπὲρ ἄμμεων μετρεῖν βραϊδίως ἀστέρας.* ita enim ibi scripsi, cum in codice sit *εὑρεῖν*.

143. 73

Et. M. 344, 6: *Ἔννεον· ἔστι ῥῆμα νέω· ὁ παρατατικὸς ἔνεον καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ἔννεον.* ubi Sylburg *ναίω*, D *νεῶ*, contra V: *τὸ ῥῆμα νέω· Ἀλκαῖος αὐτῆς ἐπεὶ χείρεσσι νέον.* Sed Alcaei nomen ab hoc loco alienum videtur, prior glossa *ἔννεον* ad Il. φ 11 referenda, verba autem, quae Alcaeo tribuuntur, sunt petita ex Od. ε 344: *Κάλ-*

λιπ'· ἀτὰρ χείρεσσι νέων ἐπιμαίεο νόστου (cf. Cramer An. Ox. I 292 et 298). *Alcaei* igitur exemplum intercidit, nisi forte potius *Alcmanis* nomen substituendum, nam fortasse Alcman hunc Homeri versum expressit in eo carmine, cuius reliquiae supersunt fr. 28 seq. Olim existimavi Alcaei nomen pertinere ad praecedentem glossam Etymologi M. ἔννη, ita ut Alcaeo vindicandum sit fr. Lyr. Inc.: Μᾶλις μὲν ἔννη, λεπτὸν ἔχοισ' ἐπ' ἀτράκτω λίνον.

144. [120.]

Priscian. VII 7: „in foemininis (om. cod. Halberst. estque aperte falsum, atque omisit nunc etiam Hertz) etiam Alcaeus Νήρη pro Νήρης posuit, et Theopompus Χάρη pro Χάρης." Νήρη pro Νήρης Hertz scripsit, in libris est *NEPH*, *NEPE*, *nepe*, *nephe*.

145.

Herodian. περὶ μον. λέξ. 24, 6: Οἱ γὰρ περὶ Ἀλκαῖον ὄϊδα λέγουσι τρισυλλάβως. Cf. Steph. Byz. v. Καρία.

146. [115.]

Schol. Arist. Av. 1648: Διαβάλλεται . . . ἐπὶ τοῦ ἐξαπατᾶν . . . παρόμοιον δὲ καὶ τὸ Ὁμηρικὸν ... καὶ παρ' Ἀλκαίῳ· παραβάλλεταί σε. Comico tribuit Meineke: ego nihil decernere audeo; Aeolenses etiam διαβάλλειν eodem modo usurpasse testatur Hesychius: ζαβάλλειν· ἐξαπατᾶν,

147. [110.]

Cram. An. Ox. I 366, 22: Ἢ ἀπὸ τοῦ πέφυγα ἡ μετοχὴ πεφυγώς· ὁ γοῦν Ἀλκαῖος μετατιθεὶς τὸ σῖγμα εἰς τὸ ν̄ κατὰ πλεονασμὸν ἑτέρου γ̄ φησὶ πεφύγγων· Eust. Od. 1596, 5 ex Alcaeo profert πεφύγγω. Σικελοὶ κατ' Ἡρακλείδην τὸ ᾱ τῶν περισπωμένων εἰς ω̄ μετατιθέασιν, οἷον πεποίηκα, πεποιήκω· οὕτω δὲ καὶ πέφυγα, πεφύγω καὶ κατὰ Ἀλκαῖον πεφύγγω. Cf. Favor. 357. At πεφύγγων etiam Cram. An. Ox. I 325, 30 tuetur: ac Lesbiis sola illa participii forma usitata fuisse videtur, quemadmodum est in titulo ap. Conze Iter Lesb. tab. VIII 2: κατεληλύθοντος, atque huc referenda Homericum κεκλήγοντες, Pindarica πεφρίκοντες et κεχλάδοντες. Non recte L. Hirzel de dial. Aeol. p. 50 praesentis temporis participium πεφύγγων esse iudicat.

148.

Herodian. περὶ μον. λέξ. 44, 10: Πιέζω . . . προσέθηκα δὲ καὶ τὰς διαλέκτους, ἐπεὶ παρ' Ἀλκαίῳ διχῶς λέγεται, παρὰ δὲ Ἀλκμᾶνι διὰ τοῦ ᾱ. Itaque Alcaeus et πιέζω et πιάζω dixit.

149. [119.]

Trypho Mus. Cant. I 34: Προστίθεται δὲ τὸ δίγαμμα παρά τε Ἴωσι καὶ Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσι καὶ Λάκωσι καὶ Βοιωτοῖς, οἷον ἄναξ ϝάναξ, Ἑλένα ϝέλενα· προστιθέασι καὶ (Ahrens δὲ) τοῖς ἀπὸ

φωνηέντων ἀρχομένοις, ἅπαξ δὲ παρ' Ἀλκαίῳ τὸ ῥῆξις Ϝρῆξις εἴρηται. unde Lascaris repetiit fol. 133.

150. 73

Eust. Od. 1571, 43: Τῶν τις δὲ μεθ' Ὅμηρον τὸ μὲν μῆλον δωρίσας εἰς μᾶλον, τὴν δὲ ὄψιν εἰς εἶδος μεταλαβὼν καὶ μεταθεὶς τὰς λέξεις, Ἀλκαῖος δ' ἐκεῖνος ἦν ὁ κωμικός, εἰδομαλίδην ἔφη σκωπτικῶς τινα, διὰ τὸ καλλωπίζεσθαι τὰ μῆλα τῆς ὄψεως, ἐρευθόμενον δηλαδὴ κορικώτερον. Cf. p. 1412, 32. Videtur comicum cum lyrico confudisse, conf. Schol. Il. χ 68: Αἰολεῖς δὲ τὸ πρόσωπον (ῥέθος), καὶ ῥεθομαλίδας τοὺς εὐπροσώπους φασί. Apud Hesychium est ἰδομαλιάδαι· οἱ τὰς ὄψεις κοσμούμενοι.

151. [118.]

Athen. III 73 E: Ἀττικοὶ μὲν οὖν ἀεὶ τρισυλλάβως, Ἀλκαῖος δὲ δάκῃ φησὶ τῶν σικύων ἀπὸ εὐθείας τῆς σίκυς, ὡς στάχυς, στάχυος. Welcker maluit comico tribuere.

152.

Cram. An. Ox. I 342, 1: Ἀπὸ τῶν εἰς ος τὴν τεμένηος παρα Ἀλκαίῳ ἅπαξ χρησαμένῳ.

153. [83.]

Hesych.: Τετραβαρήων πλίνθων καὶ τάγματα· Ἀλκαῖος. sic cod., vulgo τετραβαρῆ. unde Salmasius Τετραβαρῆ πλίνθον· καὶ κατάταγμα Ἀλκαῖος vel τετραβαρῆ πλίνθων τάγματα, Vossius Τετραβαρῆ· πλίνθων κατάταγμά τι. Mihi Alcaeus scripsisse videbatur:

Πλίνθων τετραβαρήων κατὰ τάγματα.

quam formam τεμένηος fr. 152 tuetur, vel τετραβαρηᾶν, quemadmodum apud Homerum est χαλκοβάρεια. At adiectivum τετραβαρής omnino vix poterat fingi, lateres τετράγωνοι vel τετράγκωνες dici poterant; sed suspicor poetam scripsisse τετραμαρήων, ut μάρη eodem modo sit dictum, quo παλαιστή sive δῶρον, ac πλίνθους τετραδώρους in usu fuisse testatur Vitruvius.

154. [116.]

Hesych.: Τετράδων· ὄρνεόν τι· Ἀλκαῖος. Cf. ib. Τετράων· ὄρνις ποιός. et Τετραῖον· ὀρνιθάριόν τι Λάκωνες. adde Athen. XIV 654 C. Fortasse Ἀλκμὰν scribendum. Olim suspicatus sum verba, quae continuo apud Hesychium sequuntur, quaeque pro peculiari glossa habentur: Τετράδυσιν· ἀηδόνα (cod. ἀηδόνας) huc pertinere, ut ipsius poetae sint verba sic scribenda:

Τετράδοσιν ἀήδονας.

quamquam fuit, cum Alcaei nomen potius ad glossam sequentem spectare putarem: Τετραέλικτον ἅλμαν· ἤγουν τρικυμίαν. cf. quae ad Alcaei fr. 19 adnotavi.

155. [109.]

Eust. Il. 1155, 40: *Τείρεα δὲ ἢ παρὰ τὸ εἴρειν γίνεται τὸ λέγειν, ἔχουσι γάρ τινα σημασίαν, ὡς καὶ Ἄρατος δηλοῖ, ἢ ... παρὰ τὸ τείρειν, καθὰ καὶ τοῦτο ἐν τοῖς τοῦ Γεωργίου κεῖται· πολλοὶ γάρ, φησίν, ἐκ τῶν ἀστέρων καταπονοῦνται γινόμενοι ἀερόβλητοι, ὡς ἐκ τῆς βροντῆς ἐμβρόντητοι· ἐφανέρωσε δέ, φησί, τὸ ε Ἀλκαῖος εἰπὼν τερέων δίχα τοῦ ι.* Cf. Cram. An. Par. IV 192, 10, ubi *τείρεων* affertur.

Alcaei nomen nescio an in Achaei locum etiam apud Hesychium sit substituendum: *Δίχολοι· διάφοροι. Ἀχαιός· καταπεῖραι δίχολοι γνῶμαι* (cod. *διχολογνῶναι*), *παρὰ τὸ δίχα, ἢ δίτροποι κατὰ μετάληψιν. χόλος γὰρ ἡ ὀργὴ καὶ (ὀργὴ ὁ) τρόπος· Βακχυλίδης· ὀργαὶ μὲν ἀνθρώπων διακεκριμέναι.* nam cum Schol. Hippocr. T. V 484 ed. Littré haec exhibeat: *ὀργᾶν, ὀρέγεσθαι, ἐπιθυμεῖν τῆς συνουσίας· ὀργὰς γὰρ τοὺς τρόπους ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι* (codd. plerique *ἀχαιοὶ*) *ὡς καὶ Ἀλκμὰν φησίν· ἐν μὲν ἀνθρώπῳ ὀργαὶ κεκριμέναι μυρίαι.* permirum est Alcmanis et Bacchylidis nomina confusa esse: cuius erroris origo inde videtur repetenda, quod grammaticus, ex cuius auctoritate omnes suspensi sunt, ut significationem vocum *χόλος* et *ὀργή* explicaret, illam vocem Alcmanis, hanc Bacchylidis versu illustraverat: apud Hesychium, qui solus utrumque testimonium servavit, Alcmanis nomen cessit Achaeo, Zenobius III 25 tantum Bacchylidis auctoritate utitur, item scholiasta Hippocratis, sed is temere Alcmani tribuit versum Bacchylideum. Ceterum Nauck in Hesychio corrigere maluit *Αἰσχύλος Καβείροις· δίχολοι γνῶμαι.* — Apud Hesychium: *Ἀμηνίτως· ἀμέμπτως. Ἀχαιοί. ἅμα ἡμέρᾳ, ἀλκαιῶνι ἅμ' ἠοῖ·* corrigunt *ἅμ' ἠοῖ· παρ' Ἀλκαίῳ, ἅμ' ἡμέρᾳ.* sed rectius Schmidt haec ad priorem glossam revocavit scribens *Ἀμηνίτως· ἀμέμπτως· Ἀχαιὸς Ἀλκμαίωνι.* — Antea Alcaeo tribui versum, quem exhibet Tricha de metr. 19, 20 (repetit p. 20): *ἃ καὶ Ἀλκαϊκὰ καλεῖται, ὡς τοῦ Ἀλκαίου κατακόρως αὐτοῖς χρησαμένου, οἷόν ἐστι τό·*

Καὶ θεὸν ἀμερίοις βροτοῖσιν.

putabam enim illum hunc versiculum inseruisse carmini, quod opusculo suo praemisit, p. 2: *Καὶ θεὸν ἀμερίοισι βροτόσωμον* (fort. *βροτοῖσι μόνον*) *φανέντα*, sed Tricha hunc quoque versum ipse finxit, omnino praeter Homeri, Hesiodi, Theocriti paucissimos versus nihil ex antiquis poetis adscripsit. — Alcaei melici poetae nomen a comico non semper certo distinguere licet, velut quod Et. M. 521, 35 affert *Ἀλκαῖος· Μὴ μέγαν περὶ κνάφον περιστείχει ἕνα κύκλον* (Et. Gud. 330, 21: *μὴ μέγαν περικνάφον παραστίχειν ἕνα κύκλον*) Matthiae et Meineke comico poetae tribuunt, Ahrens lyrico vindicans scribit: *μὴ σὺ μέγαν περὶ Κνάφον περίστειχ' ὂν κύκλον.* Quod si lyrici est, possis coniicere:

Μὴ μέγαν σὺ περὶ κνάφον
περστείχην ἕνα κύκλον.

ubi Hartung *περίστειχ' ἕν' ἀεὶ κύκλον* praeoptat. At *ἀλαζών*, quod gramm. Bekk. I 374 ex Alcaeo affert, aperte comici est. — Contra nescio an lyrici poetae sit, quod legitur apud Athen. VII 316 B inter exempla ex comicis poetis petita: *Ἀλκαῖος· ἔδω δ' ἐμαυτὸν ὡς πουλύπους* (eadem Eust. 1541, 34): nam valde perturbata videntur exempla quae ibi afferuntur, et supra dixerat: *τὸ δὲ πώλυπον λέγειν Αἰολικόν· Ἀττικοὶ δὲ πουλύπουν λέγουσιν.* Potuit lyricus dicere:

Ἔδω δ' ἔμαυτον ὡς (πόδα) πώλυπος.

nisi forte duo diversa fragmenta in unum coaluerunt, unum Alcaei lyrici:

Ἔδω δ' ἔμαυτον (πωλύποδος δίκαν.)

alterum nescio cuius poetae .... *ὡς πουλύπους.* cf. Hesychius: *πουλύποδος δίκαν· ὅτι αὐτὸς τὰς ἑαυτοῦ πλεκτάνας ἐσθίει.* — Proverbium, quod Zenob. V 30 ex Alcaeo affert, *Ὁ Κρὴς τὴν θάλασσαν*, *Alcmanis* potius est, vid. Alcman fr. 112. — Scolion de Admeto, quod nonnulli grammatici Alcaeo tribuunt, Praxillae esse videtur, cf. Praxillae fr. 3. — Quod Schneidewin dicit ap. Schol. Horatii Carm. I 3, 9: *illi robur et aes triplex* adnotatum esse in editione Fabricii, illum versum ex Alcaeo expressum esse, ego quidem nihil reperi in editione Fabricii. — Epigrammata Alcaei nulla sunt: extant quidem in Anthol. Pal. quatuor epigrammata Alcaeo Mitylenaeo tributa (VI 187, 218. VII 5, 429) quibus adde VII 55: *Ἀλκαίου ποιητοῦ Μιτυληναίου ἢ Μεσσηνίου.* *) quae quidem manifesto a lyrico poeta aliena sunt, neque tamen assentiendum Iacobsio, qui carmina ad Alcaeum Messenium referre **) voluit, sed potius de iuniore Mitylenaeo cogitandum, cf. Tzetz.

---

*) Anth. Pal. VI 187 inscriptum a m. pr. *εἰς τὸ αὐτὸ ἀλκαίου ΜΙΤΥΛΙΝΑΙΟΥ*, sed in poetae nomine media syllaba *και* est a m. sec. in rasura restituta; equidem hoc epigramma Alcaeo omnino abiudicandum existimo, fuit opinor *Ἀλφειοῦ*, atque ita Planudes exhibet: nam quod fortasse aliquis praeferat *Ἀδδαίου*, quoniam hoc nomen eundem accentum prae se ferat, Addaeus poeta Mitylenaeus nullus omnino videtur fuisse: unum epigr. VII 305, quod *Ἀδδαίου Μιτυληναίου* inscribitur (nova collatione hic careo) *Alcaei Mitylenaei* esse puto: ex iis quae simpliciter *Ἀδδαίου* inscripta sunt, quae vulgo ad Adaeum Macedonem referri solent, duo (IX 544. X 20) elegantis ingenii poeta indigna, fortasse item *Alcaei* Mitylenaei sunt. — VI 218 pr. m. *εἰς τὸ αὐτὸ ἀλκαίου*, m. s. addidit *μιτυλιναίου*. VII 5 pr. m. *εἰς τὸν αὐτὸν ἄδηλον*, m. s. *οἱ δὲ φασιν ἀλκαίου μιτυληναίου*. VII 429 m. pr. *ἀλκαίου μιτυληναίου*, quibus a secunda et tertia manu alia subiecta sunt, quae vide apud Iacobsium. (Usque ad VII 428 librarius adnotavit se contulise hanc Anthologiam cum exemplo Michaelis, sed nescio a qua manu haec adscripta sint.) — VII 55 pr. m. *εἰς τὸν αὐτὸν ἀλκαίου*, m. s. *ποιητοῦ μιτυληναίου ἢ μεσσηνίου*. Etiam nunc dubito an hoc epigramma in Hesiodi honorem conditum Alcaeo Messenio recte tribuatur, certe non prodit ingentem spiritum, quem in germanis Messenii epigrammatis fere deprehendimus, etiam in epigr. in Homerum Anth. Pal. VII 1, quod m. pr. simpliciter *Ἀλκαίου* nomine exhibet, sed m. 2 *ποιητοῦ μεσσηνίου* addidit, eadem vero m. 2, quod mireris, subiecit *οὗτος ὁ ἀλκαῖος οὐκ ἦν ὁ μιτυληναῖος ὃς ἦν ἐν τοῖς χρόνοις πιττακοῦ*.

**) Alcaeo Messenio tribuo epigramma adespoton Anth. Plan. I 6 :

Proleg. in Lycophr., ubi in numerum epigrammatographorum refertur *Ἀλκαῖος ὁ νέος, ὃς ἦν ἐπὶ Οὐεσπασιανοῦ τοῦ Ῥωμαίου καὶ Τίτου.* — Denique quod est ap. Apostol. XVI 50: *τὴν ἀρχὴν οὐ δυνήσῃ τῷ τέλει συνάψαι· ὁ μὲν Ἀλκμαῖος τοῦτ' ἔφη, τὸ τοὺς ἀνθρώπους ἀπόλλυσθαι μὴ δυναμένους τὴν ἀρχὴν τῆς ζωῆς τῷ τέλει προσάψαι· κύκλος γὰρ ἦν.* ibi nunc recte *Ἀλκμαίων* restitutum est, sunt enim haec ex Aristot. Probl. XVII 3 descripta.

Κοίρανος Εὐρώπας, ὁ καὶ εἰν ἁλὶ καὶ κατὰ χέρσον
τόσσον ἄναξ θνατῶν, Ζεὺς ὅσον ἀθανάτων,
Εἰνοδίᾳ τὰ λάφυρα κατὰ θρασέος Κιροάδα
καὶ τέκνων καὶ ὅλας γᾶς ἔθετ' Ὀδρυσίδος,
υἱὸς ἐϋμμελία Δαματρίου· ἁ δὲ Φιλίππου
δόξα πάλαι θείων ἄγχι βέβακε θρόνων.

hi enim versus prorsus Messenii poetae ingenium referunt, sed ambigo ad quodnam tempus epigramma referendum sit: Philippum novissimis imperii annis cum Odrysis bellum gessisse constat: sed tamen huic tempori istud quidem praeconium non satis convenit, neque tunc ab Alcaeo poterant haec scribi, quamquam poetae animus minime constans fuit: videtur igitur Philippus iam antea expeditionem adversus Odrysas suscepisse, scripsitque haec Alcaeus eo tempore, quo Philippi partes sequebatur. Eiusdem Alcaei haud dubie sunt duo poematia, quae Plutarchus vit. Flamin. c. 12 servavit, id quod etiam Hecker existimavit. Denique Alcaeo vindicaverim epigramma Anth. Pal. VI 171, quod videtur adolescens condidisse, antequam Rhodiorum colossus terrae motu eversus est.

IX. 736

PITTACUS.

⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – ⏓

Ἔχοντα δεῖ τόξον τε καὶ ἰοδόκον φαρέτραν
στείχειν ποτὶ φῶτα κακόν·
πιστὸν γὰρ οὐδὲν γλῶσσα διὰ στόματος
λαλεῖ διχόμυθον ἔχουσα καρδίᾳ νόημα.

Pittacus. Diog. Laert. I 78: *Τῶν δὲ ᾀδομένων αὐτοῦ* (*Πιττακοῦ*) *μάλιστα εὐδοκίμησε τάδε· Ἔχοντα κτλ.* — V. 1. *δεῖ*, Cobet *χρὴ* ut videtur ex coniectura, ego *δεῖ*, quod neque versus numerus neque instituta sententia desiderat, de medio tollendum censeo. — *τόξον τε καὶ* scripsi, vulgo *τόξον καὶ*, Hermann *τόξα*. — *φαρέτραν*, Cobet *φαρέτρην*, si poeta paenultimam produxit, numerus logaoedicus erit, sed fortasse *φαρέτερραν* scribendum, quam formam agnoscit Et. M. 787, 38: *φαρέτρα ἡ βελοθήκη . . . ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν φαρετρῶν, ἰωνικῇ διαλέκτῳ φαρετρέων. ὑπερθέσει καὶ διπλασιασμῷ γίνεται φαρετέρρων.* quae ex Herodiani opere *περὶ παθῶν* decerpta sunt, nec tamen *φαρετέρρων* paroxytonon fuit, nisi forte hoc vocabulum etiam neutro genere dicebatur. Apud Hesychium scribendum videtur *φαρέτρα·* (*ἡ*) *βελοθήκη*, (*καὶ*) *φαρετρεών·* (*φαρετροφόρος*)*· τοξότης*, quae Schmidt non recte constituit. Hartung scripsit *ἔχοντα τόξον κἰοδόκον φαρέτραν δεῖ.* — V. 2. *ποτὶ*, ed. Frob. *ἐπὶ*. — V. 4. *διχόμυθον*, Cobet *διχόθυμον.* — *καρδίᾳ*, *καρδίῃ* Ilgen, vulgo *κραδίῃ*, ed. Frob. *κραδίην*. Mihi scribendum videtur *διχόθυμον ἔχουσι καρδίᾳ νόημα.* — Schneidewin praeeunte Casaubono hoc Pittaceum, sicut cetera septem Sapientum, quae sequuntur, subditicia censet; Rossbach et Westphal doctr. Metr. III 415, si numerorum ratio habeatur, hoc certe carmen germanum esse arbitrantur. Mihi Pittaci, Biantis, Chilonis, Thaletis cantilenae antiquitatis laude non fraudandae esse videntur, sed utrum ab iis, quorum nomine circumferebantur, an ab aliis conditae sint, id nemo poterit diiudicare.

X.

BIAS.

— —́ ⏑ ⏑ — ⏑ — ⏑ —́ ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ —
— —́ ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — — —́ ⏑ ⏑ ⏓
—́ ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — —́ ⏑ — ⏑ — —

Ἀστοῖσιν ἄρεσκε πᾶσιν, ἐν πόλει αἴκε μένῃς·
πλείσταν γὰρ ἔχει χάριν· αὐθάδης δὲ τρόπος
πολλάκι (δὴ) βλαβερὰν ἐξέλαμψεν ἄταν.

XI. 737

CHILO.

—́ ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ —́ ⏑ — ⏑ —́ ⏑ —
⏑ —́ ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ —
—́ ⏑ — —
— —́ ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ —́ ⏑ — ⏑ — ⏓

Ἐν λιθίναις ἀκόναις ὁ χρυσὸς ἐξετάζεται
διδοὺς βάσανον φανεράν·
ἐν δὲ χρυσῷ
ἀνδρῶν ἀγαθῶν τε κακῶν τε νοῦς ἔδωκ' ἔλεγχον.

Bias. Diog. Laert. I 85: *Τῶν δὲ ᾀδομένων αὐτοῦ (Βίαντος) εὐδοκίμησε τάδε· Ἀστοῖσιν κτλ.* — V. 1. *ἄρεσκε*, nescio an *ἀρέσκεο* scribendum sit, ut hic quoque logaoedicus numerus ex errore sit ortus, quamquam *ἀρέσκεσθαι* alias accusandi casum sibi adiungit. — V. 3. *δὴ* adieci praeeunte C. Fr. Hermanno. Hartung transposuit *βλαβεραν | πολλάκις ἐξ. ἄταν.*

Chilo. Diog. Laert. I 71: *Τῶν δὲ ᾀδομένων αὐτοῦ (Χείλωνος) μάλιστα εὐδοκίμησεν ἐκεῖνο· Ἐν λιθ.* — V. 1. *ἐν μὲν* in proecdosi scripsi. — V. 2. *νοῦς*, malim *νόος*. Hartung sic traiecit *ἐν δὲ χρυσῷ νοῦς ἀγαθῶν τε κακῶν τ' ἀνδρῶν ἔδωκ' ἔλεγχον.*

XII.

THALES.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – ⏑ – –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Οὔ τι τὰ πολλὰ ἔπη φρονίμην ἀπεφήνατο δόξαν·
ἕν τι μάτευε σοφόν,
ἕν τι κεδνὸν αἱροῦ·
παύσεις γὰρ ἀνδρῶν κωτίλων γλώσσας ἀπεραντολόγους.

XIII.

CLEOBULUS.

1.

⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓
⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑⏑́ ⏑ – ⏑ – –

Ἀμουσία τὸ πλέον μέρος ἐν βροτοῖσιν 738
λόγων τε πλῆθος· ἀλλ' ὁ καιρὸς ἀρκέσει.
φρόνει τι κεδνόν· μὴ μάταιος ἄχαρις γενέσθαι.

Thales. Diog. L. I 35: *Τῶν δὲ ᾀδομένων αὐτοῦ* (*Θάλεω*) *τάδε εἶναί* (*φησι Λόβων ὁ Ἀργεῖος*)· *Οὔτι κτλ.* — V. 1. *πολλὰ ἔπη*, malim *πολλὰ ἔπεα*, antea *πόλλ' ἔπεα* scripsi. — *φρονίμην*, vulgarem formam intactam reliqui, nam fortasse gravius hic vitium delitescit. — V. 2. *μάτευε* codd. Mon. Ar., *μάστευε* codd. Steph., *μάντευε* edd. vett. — V. 3. Hartung traiecit post v. 4. — V. 4. *παύσεις* scripsi, legebatur *λύσεις*, Schneidewin *κλείσεις*, Cobet *βύσεις*.

Cleobulus. Fr. 1. Diog. L. I 91: *τῶν δὲ ᾀδομένων εὐδοκίμησεν αὐτοῦ τάδε· Ἀμουσία κτλ.* — V. 1 etiam Suid. v. *Κλεόβουλος*. — V. 2. *ἀρκέσει*, fort. *ἀρκέει*. — V. 3 Hartung tamquam subditicium can-

2.

Εἷς ὁ πατήρ, παῖδες δὲ δυώδεκα· τῶν δὲ ἑκάστῳ
παῖδες δὶς τριήκοντα διάνδιχα εἶδος ἔχουσαι·
αἱ μὲν λευκαὶ ἔασιν ἰδεῖν, αἱ δ' αὖτε μέλαιναι·
ἀθάνατοι δέ τ' ἐοῦσαι ἀποφθινύθουσιν ἅπασαι.

cellis sepsit, ego antea separavi a praegressis. Emperius coniungens cum prioribus scripsit, *ἀλλ' ὁ καιρὸς ἀρκέσει φρονεῖν κτλ.* quemadmodum iam Menagius *ἂν δ' ὁ καιρὸς ἀρκέσῃ, φρόνει.* — *γενέσθαι* scripsi, *γενέσθω* Emperius, v. *γινέσθω.* Praeterea Stephanus *ἁ χάρις*, Kühn *μὴ ματαίως*, M. Casaubonus *μὴ μαθὼν* coniecerunt. Atque sane librorum lectio neque institutae sententiae satis convenit, neque per se probabilis: conieci *μὴ ματαιόχαρις γενέσθαι*, nam quod fortasse aliquis praeoptaverit *μὴ μάταιος ἁ χάρις γενέσθω* Emperii lectionem (Menagius idem proposuit, nisi quod *ἡ* et *γενέσθω* scripsit), a librorum quidem scriptura propius abest, sed alienum ab hoc loco. Ceterum quamquam Diogenes hanc quoque cantilenam ex Lobonis Argivi libro petiisse videtur, valde dubito, an sit antiqua.

Fr. 2. Diog. L. I 90: *φέρεται δ' αὐτοῦ ἐν τοῖς Παμφίλης ὑπομνήμασι καὶ αἴνιγμα τοῖον· εἷς κτλ.* et similiter Stob. Ecl. Phys. I 8, 37. Sed Suidas v. *Κλεοβουλίνη* (cf. Eudoc. 272) *filiae* tribuit: *ἔγραψεν ἔπη καὶ γρίφους καὶ τὸ ᾀδόμενον εἰς τὸν ἐνιαυτὸν αἴνιγμα, οὗ ἡ ἀρχή· εἷς . . . τριάκοντα*, sed Anth. Pal. XIV 101: *Κλεοβούλου αἴνιγμα.* — V. 1. *δὲ δυώδεκα*, codd. Stephani *δυοκαίδεκα*, cod. Pal. Anth. *δυωκαίδεκα.* — *τῶν δὲ* cod. Mon. Suid. Eud., vulgo *τῶν δέ θ'.* — *ἑκάστῳ*, Eud. *ἑκάστων*, cod. Pal. *ἑκάστῃ.* — V. 2. *δὶς τριήκοντα* cod. Pal., *δὶς τριάκοντα* Diog. (cod. Mon. *τριήκοντα*), *τριάκοντα* Suid. Eud., *κάρα (κοῦραι) ἑξήκοντα* Stob. — Ad Cleobulum fortasse etiam alia aenigmata quae anonyma tradita sunt, referenda, vide quae dixi Comment. de Comoed. Att. p. 112. Denique fuerunt, qui ad Cleobulum referrent nobile illud epigramma in Midae sepulcro, quod vulgo Homero tribuitur, *Χαλκῆ παρθένος εἰμὶ κτλ.*, vid. Diog. L. I 89, sed testimonium Simonidis, quo illi usi sunt, satis ambiguum. — Ex gnomis, quas Demetrius Phalereus ap. Stob. III 79 ad Cleobulum refert, praeter nobile illud *Μέτρον ἄριστον*, de quo vide Leutsch Paroem. II 81 (nam Pseudophocylidis versus 36 *πάντων μέτρον ἄριστον· ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί* si ex antiquo petitus poeta, ad Phocylidem ipsum potius, quam ad Cleobulum referendus) numerorum vestigia deprehenduntur in uno apopthegmate:

Γυναικὶ μὴ μάχεσθαι, μηδὲ σωφρονίζειν
ἀλλοτρίων παρεόντων·
τὸ μὲν γὰρ ἄνοια, τὸ δ' αὖ μανίαν δύναται παρέχειν.

sic enim videtur scribendum, apud Diog. I 92 legitur: *γυναικὶ μὴ φιλοφρονεῖσθαι, μηδὲ μάχεσθαι, ἀλλοτρίων παρόντων· τὸ μὲν γὰρ ἄνοιαν, τὸ δὲ μανίαν σημαίνειν*, at Stobaeus Flor. III 79 haec auctore Demetrio Phalereo affert: *γυναικὶ μὴ μάχεσθαι, μηδ' ἄγαν φρονεῖν* (AB *σωφρονίζειν*, sed ex corr. uterque) . . . *παρόντων· τὸ μὲν γάρ ἐστι χέρηον* (A *γὰρ ἄνοια.* B a m. sec. et margo Gesn. *γὰρ ἄνοιαν*), *τὸ δὲ μανίαν δύναται παρέχειν* (margo Gesn. *μανίαν σημαίνει*). Hartung *γυναικὶ μάχεσθαι | μήτε φιλοφρονεῖν δεῖ | ἀλλοτρίων παρεόντων· | τὸ μὲν γὰρ ἄνοιαν, τὸ δ' αὖ μανίαν ἔχει.* Idem Hartung etiam epistolam Cleobuli, quae fertur, ap. Diog. I 93 in versus heroicos redigere conatus est.

XIV.

ECHEMBROTUS.

Ἐχέμβροτος Ἀρκὰς ἔθηκεν
τῷ Ἡρακλεῖ,
νικήσας τόδ' ἄγαλμα
Ἀμφικτυόνων ἐν ἀέθλοις,
Ἕλλησι δ' ἀείδων
μέλεα καὶ ἐλέγους.

XV.

SACADAS.

ΙΛΙΟΥ ΠΕΡΣΙΣ.

Athen. XIII 610 C: *Καὶ ἐὰν μέν τίς σου πύθηται, τίνες ἦσαν οἱ εἰς τὸν δούριον ἵππον ἐγκατακλεισθέντες, ἑνὸς καὶ δευτέρου ἴσως ἐρεῖς ὄνομα· καὶ οὐδὲ ταῦτ' ἐκ τῶν Στησιχόρου, σχολῇ γάρ, ἀλλ' ἐκ τῆς Σακάδα τοῦ Ἀργείου Ἰλίου πέρσιδος· οὗτος γὰρ παμπόλλους τινὰς κατέλεξεν.* uti Casaubonus correxit, A *σακάτου ἀργείου,* PVL *ἀκάτου ἀργείου.*

Echembrotus. Pausan. X 7, 6: *Μαρτυρεῖ δέ μοι καὶ τοῦ Ἐχεμβρότου τὸ ἀνάθημα, τρίπους χαλκοῦς ἀνατεθεὶς τῷ Ἡρακλεῖ τῷ ἐν Θήβαις· ἐπίγραμμα δὲ ὁ τρίπους εἶχεν· Ἐχέμβροτος κτλ.* quae in ordinem digessi v. 3 *ἄγαλμα* scribens ex VaAgLb pro *ἄγαλμ',* v. 4 *ἀέθλοις* cum Ignarra et La a m. pr. pro *ἄθλοις* et v. 5 *Ἕλλησι* ex Ax KPCPadLbLa pro *Ἕλλησιν.* Ceterum v. 1 codd. *θῆκε* vel *θ' ἧκε,* v. 2 *τῷ* add. SBVabMAgPacdLab, vulgo om. — V. 5 Hecker *αὐλοῖσι προσᾴδων* requirit. Frustra haec in hexametros redigere conati sunt.

XVI.

XANTHUS.

ΟΡΕΣΤΕΙΑ.

1.

Aelian. V. H. IV 26: *Ξάνθος ὁ ποιητὴς τῶν μελῶν … ἐγένετο δὲ οὗτος πρεσβύτερος Στησιχόρου τοῦ Ἱμεραίου … λέγει τὴν Ἠλέκτραν τοῦ Ἀγαμέμνονος οὐ τοῦτο ἔχειν τοὔνομα πρῶτον, ἀλλὰ Λαοδίκην· ἐπεὶ δὲ Ἀγαμέμνων ἀνῃρέθη, τὴν δὲ Κλυταιμνήστραν ὁ Αἴγισθος ἔγημε, καὶ ἐβασίλευσεν, ἄλεκτρον οὖσαν καὶ καταγηρῶσαν παρθένον Ἀργεῖοι Ἠλέκτραν ἐκάλεσαν διὰ τὸ ἀμοιρεῖν ἀνδρὸς καὶ μὴ πεπειρᾶσθαι λέκτρου.* Cf. Athen. XII 513 A: *πολλὰ δὲ τῶν Ξάνθου παραπεποίηκεν ὁ Στησίχορος, ὥσπερ καὶ τὴν Ὀρεστείαν καλουμένην.*

2.

Athen. XII 513 A: *Καὶ Ξάνθος δ' ὁ μελοποιὸς πρεσβύτερος ὢν* 740
Στησιχόρου, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Στησίχορος μαρτυρεῖ, ὥς φησιν ὁ Μεγακλείδης, οὐ ταύτην αὐτῷ (τῷ Ἡρακλεῖ) περιτίθησι τὴν στολήν, ἀλλὰ τὴν Ὁμηρικήν.

XVII.

STESICHORUS.

I. ΑΘΛΑ ΕΠΙ ΠΕΛΙΑι.

1. [1.] *)

–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

–́ – – – – – – ⏑ ⏑ . . .

. . . . . ⏑ – ⏑ ⏑ –

⏑⏑́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ (⏑ ⏓)

Stesichorus. De Stesichori carminibus cf. Welcker Opusc. I 148 seqq. — *Ἆθλα ἐπὶ Πελίᾳ* (vel simpliciter *Ἆθλα*) dubitaverunt veteres grammatici utrum *Stesichori* an *Ibyci* esset carmen, vid. Athen. IV

---

*) Numeri adiecti sunt editionis Kleinianae.

Ἑρμείας Φλόγεον μὲν ἔδωκε καὶ Ἅρπαγον ὠκέα τέκνα
Ποδάργας·
Ἥρα δὲ Ξάνθον καὶ Κύλλαρον. . . . . .
. . . . . ἑλισσομένους
παρὰ σιδαρωτῶν ἐπισσώτρων (ἄκρα.)

2. [2.] 741

–́ ⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

172 D (vid. fr. 2), Athenaeus autem haud cunctanter Stesichoro tribuit, Simonidis usus testimonio (vid. fr. 3). Et fuerunt fortasse etiam alia praeterea carmina, quae alii Ibyco, alii Stesichoro vindicabant, cum partim inter utriusque poesin magna similitudo intercessisse videatur.

Fr. 1. Versus non satis certo restitui possunt, haec enim leguntur in Et. M. 544, 54: *Κύλλαρος· ἵππος Κάστορος, παρὰ τὸ κέλλειν, ὁ ταχύς· Στησίχορος* (carminis titulum addit Sorb. *Στησίχωρος ἐν τῷ πελίοις ἄθλοις*) *τὸν μὲν Ἑρμῆν δεδωκέναι φησὶ Φλόγεον καὶ Ἅρπαγον ὠκέα τέκνα Ποδάργης, Ἥραν δ' Ἑξάλιθον καὶ Κύλλαρον.* Suid. v. *Κύλλαρος· Στησ. φησὶ τὸν Ἑρμῆν δεδωκέναι τοῖς Διοσκούροις· Φλ. καὶ Ἅ. ὠ. τ. Ποδάργας καὶ Κύλλαρον.* Similia Cram. An. Ox. II 456, 15. ubi *Ποδαργάς, Ἥραν δ' Ἐξάλιθον καὶ Κ.* et An. Par. IV 49, 25, ubi *τέκνε Ποδαργᾶς.* Denique haec eadem auctiora, sed non minus depravata exhibet Et. Gud. 353, 22: *Στησίχορος ἐν τοῖς ἐπιπελίοις ἄθλοις* (recte Sturz *ἐπὶ Πελίᾳ ἄθλοις*) *τὸν μὲν Ἑρμῆν δεδωκέναι φησὶ τοῖς Διοσκόροις φλόγεον καὶ ἅρπαγον, ὠ. τ. ποδάργης, Ἥραν δ' ἑλιόμενος παρὰ σιδήρῳ τῶν ἐπισώτρων, ὅ ἐστι τῶν κανθῶν.* in quibus, ut Bernhardy recte vidit, poetae verba delitescunt, sed ne hic quidem locus integer est servatus, verum nonnulla intercidisse manifestum est. — V. 1 Blomfield restituit, alii aliter haec conformaverunt. — V. 2. *Ξάνθον* Hemsterhuys restituit, quod prorsus firmant grammaticorum loci, quos infra adscripsi. — V. 3 et 4 *ἑλισσομένους παρὰ σιδαρωτῶν ἐπισσώτρων* (*ἄκρα*, sive *ἴτυν* malio) scripsi, Et. Gud. *ἑλιόμενος παρὰ σιδήρῳ τῶν ἐπισώτρων*, unde Bernhardy elicuit *ἑλισσομένους παρ' ἐπισσώτρων.* Significavit poeta his verbis equos fuisse *σειραφόρους.* aliquantum diversus Homeri locus Il. ψ 517: *ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, ὅς ῥά τ' ἄνακτα ἕλκῃσιν πεδίοιο τιταινόμενος σὺν ὄχεσφιν, τοῦ μέν τε ψαύουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι οὐραῖαι· ὁ δέ τ' ἄγχι μάλα τρέχει, οὐδέ τι πολλὴ χώρη μεσσηγύς, πολέος πεδίοιο θέοντος.* Quae intercepta sunt, fortasse sic sunt redintegranda:

Ἥρα δὲ Ξάνθον καὶ Κύλλαρον, ἐξόχω υἱὲ Θυέλλας,
δῶρα Ποσειδάωνος ἄνακτος, ἑλισσομένους
παρὰ σιδαρωτῶν ἐπισσώτρων (ἄκρα).

nam horum quoque equorum genus et originem poeta videtur indicavisse. cf. Prob. in Virg. Georg. I 12: „Et idcirco etiam poetae tradunt ab eo (Neptuno) equum donatum Adrasto Ariona, et Iunoni Xanthum et Cyllarum, quos illa dederit Castori et Polluci.“ idem ad Georg. III 89: „Pollux autem et Castor Lacedaemone nati sunt, qui existimantur equos accepisse a Iunone muneris nomine, *Ξάνθον καὶ Κύλλαρον*, quos ei Neptunus donaverat.“ . . Adde Philargyr. ad Georg. III 89 et Tertullian. de Spectac. c. 9. Cf. etiam Alcman. fr. 9.

Fr. 2. Athen. IV 172 D: *Πεμμάτων δὲ πρῶτόν φησι μνημονεῦσαι Πανύασιν Σέλευκος, ἐν οἷς περὶ τῆς παρ' Αἰγυπτίοις ἀνθρωποθυσίας διηγεῖται, πολλὰ μὲν ἐπιθεῖναι λέγων πέμματα, πολλὰς δὲ νοσσάδας ὄρνεις, προτέρου Στησιχόρου ἢ Ἰβύκου ἐν Ἄθλοις ἐπιγραφομέ-*

Σασαμίδας χόνδρον τε καὶ ἐγκρίδας,
ἄλλα τε πέμματα καὶ μέλι χλωρόν.

3. [3.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ – – ⏑ ⏑ –́ ⏓

Θρώσκων μὲν ἄρ' Ἀμφιάραος, ἄκοντι δὲ νίκασεν Μελέ-
αγρος.

4.

Zenob. VI 44: *Χειροβρῶτι δεσμῷ· τοῖς πυκτικοῖς ἱμᾶσι, διὰ τὸ τὰς σάρκας διακόπτειν καὶ ἀναλίσκειν. Βέλτιον δὲ τὸν δεσμὸν ἀκούειν τὸν ἀποβιβρώσκοντα τὼ χεῖρε. ἐδεήθη γὰρ ἔν τινι πετραίῳ* (Hermann coniecit *ἐδέθησαν γὰρ ἔν τινι σπείρᾳ*)· *Στησίχορος εὐναρχειν τῶν ἐπὶ Πελίαν ἄθλων*, ubi Schneidewin emendavit: *ὡς Στησ. ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπὶ Πελίᾳ ἄθλων*. Cf. etiam Suidas et Hesych. v. *χειροβρῶτι δεσμῷ*. Locus corruptus haud dubie si emendandus: *ἐδέθη γὰρ ἔν τινι πέτρᾳ* (sive *σπείρᾳ* cum Hermanno malis) *ἡ Τυρώ. Στησίχορος ἐν α' τῶν ἐπὶ Πελίᾳ ἄθλων*, ut hoc carmen quemadmodum Orestia et Helena in plures libros divisum fuerit. Hermanni coniecturam firmes epigr. Anthol. III 9: *Μητέρα τρηχείοισιν ἐπὶ σπείρημα σιδηρῷ Σαλμωνεῖ γενέτᾳ τῷδ' ὑποτασσομένῳ.* ubi fort. legendum *μητέρα τρηχείῃσιν ἐνὶ σπείρῃσι Σιδηροῖ Σαλμωνεῖ γενέτᾳ θ' ὧδ' ὑποτασσομένην.*

II. ΓΗΡΥΟΝΗΙΣ. 742

5. [5.]

. . . ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –
–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ – – ⏑ ⏑ – . . . .

νοις, εἰρηκότος φέρεσθαι (sic B recte, nam haec Athenaei sunt verba, vulgo *φέρεσθε*) *τῇ παρθένῳ δῶρα· Σασαμίδας κτλ.* Ita recte Casaubonus, nisi quod *σησαμίδας* scripsit, A *δορὰς ἀσαμίδας*, BPV *δώρας* (*δωρὰς*) *ἀσαμίδας*, L *δῶρ' ἀσαμίδας*. Kleine poetae verba esse ratus *Φέρεσθε τὰ παρθενόδωρα* coniecit. Ceterum Athen. rursus ex Stesichoro affert XIV 645 E hos duos versus omisso tamen *σασαμίδας*. Fortasse hi quoque versus copulandi, ut octameter fiat, quemadmodum fr. 1 v. 1.

Fr. 3. Athen. IV 172 E: *Ὅτι δὲ τὸ ποίημα τοῦτο Στησιχόρου ἐστίν, ἱκανώτατος μάρτυς Σιμωνίδης ὁ ποιητής, ὃς περὶ τοῦ Μελεάγρου τὸν λόγον ποιούμενός φησιν· Ὃς δουρὶ πάντας νίκασε νέους δινάεντα βαλὼν Ἄναυρον ὕπερ πολυβότρυος ἐξ Ἰωλκοῦ· οὕτω γὰρ Ὅμηρος ἠδὲ Στασίχορος ἄεισε λαοῖς. Ὁ γὰρ Στησίχορος οὕτως εἴρηκεν ἐν τῷ προκειμένῳ ᾄσματι τοῖς Ἄθλοις· Θρώσκων κτλ.* — *μὲν ἄρ'* Kleine, vulgo *μὲν γάρ*, nec tamen satis probabilis illa coniectura, fortasse scribendum *θρώσκων μὲν γέρας Ἀμφιάραος*, ut hic quoque Stesichorus octametro dactylico usus sit. — *νίκασεν Μελ.* L, *νικᾶς ἐμμελ.* BPV. Hartung .... *Θρώσκων μὲν Ἀμφιάραος* (*Πάντας ἐκαίνυτ'*), *ἄκ. κτλ.*

Γηρυονηΐς. De hoc Stesichori carmine disputavit Leutsch in

. . . *Σχεδὸν ἀντιπέρας κλεινᾶς Ἐρυθείας*
Ταρτησσοῦ ποταμοῦ παρὰ παγὰς ἀπείρονας, ἀργυρο-
ρίζους,
ἐν κευθμῶνι πέτρας.

6. [6.]

Schol. Hesiod. Theog. 287: *Ἔστι δὲ ὁ Γηρυονεὺς ἐκ Καλλιρρόης τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Χρυσάορος. Στησίχορος δὲ ἓξ χεῖρας ἔχειν φησὶ καὶ ἓξ πόδας καὶ ὑπόπτερον εἶναι.* Cf. Eudoc. 214.

Encyclop. Erschii LXII 209 seq. — Quod Aristoteles Probl. XIX 48 adnotavit: *ἦθος δὲ ἔχει ἡ μὲν ὑποφρυγιστὶ πρακτικόν, διὸ καὶ ἔν τε τῷ Γηρυόνῃ ἡ ἔξοδος καὶ ἡ ἐξόπλισις ἐν ταύτῃ πεποίηται, ἡ δὲ ὑποδωριστὶ μεγαλοπρεπὲς καὶ στάσιμον.* non credo ad Stesichorum referendum esse, neque *ἐν τῇ Γηρυονηΐδι* scribendum, sed *ἐν τῷ Γηρυόνῃ ἥ τε ἔξοδος καὶ ἡ ἐξόπλισις.* Welcker ad Nicomachum tragicum revocavit, mihi dithyrambographi alicuius carmen dici videtur. — *Geryoneidis* fortasse memoria latet apud Philodemum *περὶ εὐσεβείας* p. 39 ed. Gompertz (Vol. Hercul. coll. nov. II 88) *κατ' Ἀπολλων(ί)δη* (?) *καὶ κατὰ (Ἡσίο)δον* (?) *καὶ κα(τὰ Στη)σίχορον ἐν* . . . . *\ I καὶ παρὰ* (?) . . . . . *ΦΗΝΤΟΙ* . . . *αὐτοῦ*, ubi Gompertz *ἐν Ὀρεστείᾳ* vel *ἐν Εὐρωπείᾳ* supplet, mihi *ἐν Γηρυονηΐδι* scribendum videtur: disserit enim de diis, qui mala et contumelias perpessi sint, velut statim addit Bacchum a Pentheo, Promethea a Iove in vincula coniectum esse: in Geryoneide autem Stesichorus haud dubie narraverat, Herculem primum Solem, deinde Oceanum sagittis petivisse: vid. Pherecydes ap. Ath. XI 470 C: *ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἕλκεται ἐπ' αὐτὸν τὸ τόξον ὡς βαλέων, καὶ ὁ Ἥλιος* (hic inserendum videtur *δείσας*, quod proxime sequitur) *παύσασθαι κελεύει, ὁ δὲ δείσας παύεται. Ἥλιος δὲ ἀντὶ τούτου δίδωσιν αὐτῷ τὸ δέπας τὸ χρύσεον, ὃ αὐτὸν ἐφόρει σὺν ταῖς ἵπποις, ἐπὴν δύνῃ, διὰ τοῦ Ὠκεανοῦ (κατὰ) τὴν νύκτα πρὸς ἕω, ἵν' ἀνίσχει ὁ ἥλιος· ἔπειτα πορεύεται ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῷ δέπαϊ τούτῳ ἐς τὴν Ἐρύθειαν· καὶ ὅτε δὴ* (legebatur *δὲ*) *ἦν ἐν τῷ πελάγει, Ὠκεανὸς πειρώμενος αὐτοῦ κυμαίνει τὸ δέπας φανταζόμενος· ὁ δὲ τοξεύειν αὐτὸν μέλλει, καὶ αὐτὸν δείσας Ὠκεανὸς παύσασθαι κελεύει.* Pherecydes quod hic et alias fere consentit cum Stesichoro, non inde repetendum, quod ex hoc poeta sua repetiit, ut O. Müller de Doriens. I 426 censet, sed uterque diligenter Hesiodi vestigia legunt. Panyasis quoque Solem ab Hercule vulneratum prodidit memoriae, vid. Clem. Alex. adv. gent. 23 A: *καὶ μὴν καὶ τὸν Ἀϊδονέα ὑπὸ Ἡρακλέους τοξευθῆναι Ὅμηρος λέγει, καὶ τὸν Ἠλεῖον Αὐγέαν Πανύασις ἱστορεῖ.* ubi scribendum videtur *καὶ τὸν Ἥλιον ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Πανύασις ἱστορεῖ.*

Fr. 5. Strabo III 148: *Ἐοίκασι δ' οἱ παλαιοὶ καλεῖν τον Βαῖτιν Ταρτησσόν, τὰ δὲ Γάδειρα καὶ τὰς πρὸς αὐτὴν νήσους Ἐρύθειαν· διόπερ οὕτως εἰπεῖν ὑπολαμβάνουσι Στησίχορον περὶ τοῦ Γηρυόνος βουκόλου* (ita Kramer, id est *Eurytionis*, codd. *βουκολίου*), *διότι γεννηθείη* (*γεννηθεὶς* l) *σχεδὸν ἀντιπέρας κτλ.* — V. 1 olim supplevi *δή τότε γεννήθη*, Schneidewin *τηλόθι γεννήθη*, sed fort. *matre* commemorata dixerat *Τέκετο σχεδὸν κτλ.* — *ἀντιπέρας* codd. ut videtur omnes, non *ἀντιπέραν*. — *Ἐρυθείας*, codd. *Ἐρυθίας*. — V. 2. *παγὰς*, Schneidewin *πᾶγας*. Kreussler suspicatur *ποταμοῦ παρὰ Ϝαγὰς ἀπείρονος ἀργυρορίζου* i. e. *ad ripas Tartessi* legendum esse. — V. 3. *κευθμῶνι* Hermann, codd. *κευθμώνων*. — *πέτρας*, BCl *πέτραις*, Schneidewin *ἐν κευθμῶνι πετραίῳ*. — Videntur hi versus ex epodo carminis petiti esse, nam fr. 7 et 8 strophae vel antistrophae reliquias servatas esse credo.

7. [7.]

–́ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏓
–́ ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ –

Σκύπφειον δὲ λαβὼν δέπας ἔμμετρον ὡς τριλάγυνον
πῖνεν ἐπισχόμενος, τό ῥά οἱ παρέθηκε Φόλος κεράσας.

8. [10.] 743

–́ ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ –́ ⏑⏑ – ⏓
–́ ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – –
⏑⏑ –́ ⏑⏑ – ⏑⏑ –́ ⏑⏑ – ⏑⏑ –́ –
⏑⏑ –́ ⏑⏑ – ⏑⏑ –́ ⏑⏑ – – –́ ⏑⏑ –
⏑⏑ –́ ⏑⏑ –
– –́ ⏑⏑ – ⏑ – –́ ⏑⏑ – ⏑ ⏓

Ἀέλιος δ' Ὑπεριονίδας δέπας ἐσκατέβαινεν
χρύσεον, ὄφρα δι' Ὠκεανοῖο περάσας
ἀφίκοιθ' ἱερᾶς ποτὶ βένθεα νυκτὸς ἐρεμνᾶς
ποτὶ ματέρα κουριδίαν τ' ἄλοχον παῖδάς τε φίλους·
ὁ δ' ἐς ἄλσος ἔβα
δάφναισι κατάσκιον ποσσὶ πάϊς Διός.

9. [8.]

Paus. VIII 3, 2: *Παλλαντίου μὲν δὴ καὶ ὁ Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος ἐν Γηρυονηΐδι ἐποιήσατο μνήμην.*

Fr. 7. Athen. XI 499 A: *Στησίχορος δὲ τὰ παρὰ Φόλῳ τῷ Κενταύρῳ ποτήριον σκύπφειον* (sic Schweighaeuser, *σκυφίον* PVL) *δέπας καλεῖ ἐν ἴσῳ τῷ σκυφοειδές· λέγει δ' ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους· Σκύφειον κτλ.* — V. 1. *σκύπφειον* Casaubonus, *σκυφίον* PVL. Deinde B *τριαλάγωνον*. Ceterum cf. Athen. ib. 499 E: *Τὸ ἐν Γηρυονηΐδι Στησιχόρου ἔμμετρον ὡς τριλάγυνον* (PVL *τριαλάγυνον*) *τὴν τῶν τριῶν γενῶν ἀμφιβολίαν ἔχει.* Leutsch vocula *ὡς* deleta *ἔμμετρον τριλάγυνον* vel *ἐμμέτρως τριλάγυνον* commendat. — V. 2. *πῖνεν* scripsi, nam quod legebatur *πῖεν* (ita VL) omnino ferri nequit, cf. Apoll. Rhod. I 472: *ἦ καὶ ἐπισχόμενος πλεῖον δέπας ἀμφοτέρῃσιν Πῖνε χαλίκρητον λαρὸν μέθυ.* Possis *πί'* coniicere, siquidem ACP *πί'*, B *πῖ*, sed nimis hoc exile. — *Φόλος* Osann delendum censet, et deinde *κεράσσας* scribit, mihi videntur haec prorsus congruere cum fr. 8 exordio, ut scribendum sit:

Πῖνεν ἐπισχόμενος, τό ῥά οἱ παρέθηκεν
Φόλος ἐγκεράσας ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – –

Fr. 8. Athen. XI 469 E: *Ὅτι δὲ καὶ ὁ Ἥλιος ἐπὶ ποτηρίου διεκομίζετο ἐπὶ τὴν δύσιν Στησίχορος μὲν οὕτως φησίν· Ἅλιος κτλ.* Ex Geryonide esse haec ostendit idem XI 781 A: *Τὸν δὲ Ἥλιον ὁ Στησίχορος ποτηρίῳ διαπλεῖν φησι τὸν Ὠκεανόν· ᾧ καὶ τὸν Ἡρακλέα περαιωθῆναι ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βόας ὁρμῶντα.* Cf. Eust. 1632, 23. — V. 1. *Ἀέλιος* Schweighaeuser, vulgo *Ἅλιος*. — V. 3. *ἀφίκοιθ'* Blomfield, vulgo *ἀφίκηθ'*. — V. 4. *τ'*, B *δ'*. Leutsch v. 4 et 5 dimetros anapaesticos fecit. — V. 6. *δάφναισι*, B *δάφναισοι*. — *πάϊς* Schneidewin, vulgo *παῖς*. In proecdosi v. 5 et 6 in unum coniunxi scripsique *ποσὶν Διὸς παῖς*.

10. [9.]

Sch. Apoll. Rh. I 212: *Στησίχορος δὲ ἐν τῇ Γηρυονίδι καὶ νῆσόν τινα ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ πελάγει Σαρπηδονίαν φησίν.*

III. ΚΕΡΒΕΡΟΣ.

11. [11.]

Pollux X 152: *Ἀρύβαλλος δὲ ἐπὶ τοῦ συσπάστου βαλαντίου ἐν Ἀντιφάνους Αὑτοῦ ἐρῶντι καὶ ἐν τῷ Στησιχόρου Κερβέρῳ.* Cf. Bekk. An. I 444, 23 (ubi *αρίβ.*), Suid. v. *Ἀρίβαλλος.*

IV. ΚΥΚΝΟΣ. 74

12. [12.]

Sch. Pind. Ol. X 19: *Ἐτράπη δὲ καὶ ὑπεχώρησεν ἐν τῇ πρὸς τὸν Κύκνον μάχῃ ὁ μέγιστος Ἡρακλῆς, παρορμήσαντος Ἄρεος τὸν Κύκνον· ἐμαχέσατο δὲ Ἡρακλῆς, ὅτι κακόξενος ἦν Κύκνος υἱὸς τοῦ Ἄρεος, καὶ ἐν παρόδῳ τῆς Θετταλίας οἰκῶν ἀπεκαρατόμει τοὺς παριόντας, ναὸν τῷ Ἄρει βουλόμενος ἐκ τῶν κεφαλῶν οἰκοδομῆσαι, καὶ αὐτῷ παριόντι ἐπιβουλεῦσαι ἠθέλησε· συστάσης οὖν αὐτοῖς μάχης ἔφυγε δείσας Ἡρακλῆς, συμβαλλομένου Ἄρεος τῷ παιδὶ Κύκνῳ, ἀλλ' ὕστερον αὐτὸν μόνον γενόμενον ἐνίκησεν ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἀπέκτεινε· Στησίχορος ἐν ἐπιγραφομένῳ Κύκνῳ ἱστορεῖ.*

V. ΣΚΥΛΛΑ.

13. [14.]

Sch. Apoll. Rh. IV 828: *Στησίχορος δὲ ἐν τῇ Σκύλλῃ Λαμίας τὴν Σκύλλαν φησὶ θυγατέρα εἶναι.* Cf. Cram. An. Par. III 479, 14. Eust. Od. 1714, 34. Eudoc. 377.

VI. ΣΥΟΘΗΡΑΙ.

14. [15.]

. . . . ⏑ ⏑́ ⏑́ – ⏑
⏓ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑

Κρύψαι δὲ ῥύγχος
ἄκρον γᾶς ὑπένερθεν.

VII. ΕΥΡΩΠΕΙΑ.

15. [16.]

Sch. Eurip. Phoen. 670: *Ἔνθεν ἐξανῆκε γᾶ·*] *ὁ μὲν Στησίχορος ἐν Εὐρωπείᾳ τὴν Ἀθηνᾶν ἐσπαρκέναι τοὺς ὀδόντας φησίν.*

Fr. 14. Athen. III 95 D: *Στησίχορός τέ φησιν ἐν Συοθήραις· Κρύψαι κτλ.* ubi B *ἄκραν*, Dindorf *κρύψε* coniecit. Denique Meineke *ἐν Συοθήρᾳ* edidit.

VIII. ΕΡΙΦΥΛΑ.

16. [18.]

Sext. Empir. adv. Math. I 261 (p. 658 ed. Bekk.): *Οἱ ἱστορικοὶ τὸν ἀρχηγὸν ἡμῶν τῆς ἐπιστήμης Ἀσκληπιὸν κεκεραυνῶσθαι λέγουσιν, οὐκ ἀρκούμενοι τῷ ψεύσματι, ἐν ᾧ καὶ ποικίλως αὐτὸ μεταπλάττουσι· Στησίχορος μὲν ἐν Ἐριφύλῃ εἰπών, ὅτι τινὰς τῶν ἐπὶ Θήβαις πεσόντων ἀνιστᾷ (ὁ Ἀσκληπιός).* Paulo accuratius Apollod. III 10, 3: *Εὗρον δέ τινας λεγομένους ἀναστῆναι ὑπ' αὐτοῦ Καπανέα καὶ Λυκοῦργον, ὡς Στησίχορός φησιν ἐν Ἐριφύλῃ* (sic recte Sevinus, v. *ὡς δὲ Στ. φησιν Ἐριφύλην*). Cf. schol. Pind. Pyth. III 96: 745
Στησίχορος δὲ (*κεραυνωθῆναι τὸν Ἀσκληπιὸν* addit Osann) *ἐπὶ Καπανεῖ καὶ Λυκούργῳ.* et schol. Eurip. Alcest. v. 2. Denique Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 52 ed. Gompertz (Vol. Herc. coll. nova II 131): *Ἀσκληπιὸν δὲ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν, ὡς μὲν . . . . (ὡς δ' ἐ)ν Ἐριφύλῃ Σ(τησίχορ)ος, ὅτι Κα(πανέα καὶ Λυ)κοῦρ(γον)* i. e. *ἀνέστησεν.*

* 17. [72.]

– ⏗ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏗ ⏑ ⏓

Πάτρω' ἐμὸν ἀντίθεον Μελάμποδα.

IX. ΙΛΙΟΥ ΠΕΡΣΙΣ.

* 18. [24.]

– ⏗ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏗ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏗ ⏑ ⏑ – ⏓

Ὤικτειρε γὰρ αὐτὸν ὕδωρ αἰεὶ φορέοντα Διὸς κούρα βασιλεῦσιν.

19. [28.]

Pausan. X 27, 2: *Εἰς δὲ Ἑκάβην Στησίχορος ἐν Ἰλίου πέρσιδι ἐποίησεν, ἐς Λυκίαν ὑπὸ Ἀπόλλωνος αὐτὴν κομισθῆναι.*

Fr. 17. Eustath. 316, 16: *Πίνδαρος δὲ οὐκ ἀδελφούς, ἀλλὰ γονέας μητρὸς μάτρωας ἔφη. Στησίχορος δὲ πάτρωα τὸν κατὰ πατέρα πρόγονον εἶπεν, ἔνθα παρ' αὐτῷ Ἀμφίλοχος ἔφη τό· Πάτρωα κτλ. Μελάμπους γάρ, οὗ Ἀντιφάτης, οὗ Οἰκλῆς, οὗ Ἀμφιάραος, ὅθεν Ἀμφίλοχος.*

IX. *ΙΛΙΟΥ ΠΕΡΣΙΣ.* Qui tabulam Iliacam confecit, in Troiae excidio se Stesichorum secutum esse confitetur: *ΙΛΙΟΥ ΠΕΡΣΙΣ ΚΑΤΑ ΣΤΗΣΙΧΟΡΟΝ.* Cf. Welcker Opusc. T. I 180 seqq. et in Annalib. Instit. Archaeol. T. I 233 seqq. — Hoc carmen respicit Dio Chrysost. Or. II 33: *Στησιχόρου δὲ καὶ Πινδάρου ἐπεμνήσθη, τοῦ μὲν ὅτι μιμητὴς Ὁμήρου γενέσθαι δοκεῖ καὶ τὴν ἅλωσιν οὐκ ἀναξίως ἐποίησε τῆς Τροίας κτλ.*

Fr. 18. Athen. X 456 F: *Ἀνακομίζοντος δ' αὐτοῖς τὸ ὕδωρ ὄνου, ὃν ἐκάλουν Ἐπειόν, διὰ τὸ μυθολογεῖσθαι τοῦτο δρᾶν ἐκεῖνον καὶ ἀναγεγράφθαι ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερῷ τὸν Τρωϊκὸν μῦθον, ἐν ᾧ ὁ Ἐπειὸς ὑδροφορεῖ τοῖς Ἀτρείδαις, ὡς καὶ Στησίχορός φησιν· Ὤικτειρε κτλ.* Cf. Eust. 1323, 57, ubi *δ' αὐτὸν Διὸς κούροις* legitur. — *αἰεί*, vulgo *ἀεί*.

20.

Sch. Eurip. Andr. 10: *Στησίχορος μέντοι ἱστορεῖ* (Cobet *Στησίχορον . . . ἱστορεῖν*), *ὅτι τεθνήκοι* (*ὁ Ἀστυάναξ*) *καὶ τὸν τὴν Πέρσιδα συντεταχότα ποιητήν, ὅτι καὶ ἀπὸ τοῦ τείχους ῥιφείη.*

21. [30.]

Paus. X 26, 1: *Κλυμένην μὲν οὖν Στησίχορος ἐν Ἰλίου πέρσιδι κατηρίθμηκεν ἐν ταῖς αἰχμαλώτοις.*

22. [31.]

Paus. X 26, 9: *Μέδουσα δὲ κατέχουσα ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις τὸν ὑποστάτην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κάθηται· ἐν δὲ ταῖς Πριάμου θυγατράσι ἀριθμῆσαι ἄν τις καὶ ταύτην κατὰ τοῦ Ἱμεραίου τὴν ᾠδήν.*

23. [33.]. 74

Harpocr. p. 104: *Καθελών, ἀντὶ τοῦ ἀνελὼν ἢ ἀποκτείνας· ἐχρήσαντο δὲ οὕτω τῷ ὀνόματι καὶ ἄλλοι, ὡς καὶ Στησίχορος ἐν Ἰλίου πέρσιδι.* Eadem Phot. 122, 1, Suid. v. *καθελών*, Zonar. 1165, sed carminis titulo om.

24. [26.]

Athen. XIII 610 C: *Ἐὰν μέν τίς σου πύθηται, τίνες ἦσαν οἱ εἰς τὸν δούριον ἵππον ἐγκατακλεισθέντες, ἑνὸς καὶ δευτέρου ἴσως ἐρεῖς ὄνομα, καὶ οὐδὲ ταῦτ' ἐκ τῶν Στησιχόρου, σχολῇ γάρ, ἀλλ' ἐκ τῆς Σακάδα τοῦ Ἀργείου Ἰλίου πέρσιδος, οὗτος γὰρ παμπόλλους τινὰς κατέλεξεν.* Cf. Eust. p. 1698: *Φασὶ δὲ τοὺς εἰς αὐτὸν καταβάντας τινὲς μέν, ὧν καὶ Στησίχορος, ἑκατὸν εἶναι.* Eudoc. 125. 461.

25. [27.]

Sch. Eurip. Or. 1274: *Ἆρα εἰς τὸ τῆς Ἑλένης κάλλος βλέψαντες οὐκ ἐχρήσαντο τοῖς ξίφεσιν· οἷόν τι καὶ Στησίχορος ὑπογράφει περὶ τῶν καταλεύειν αὐτὴν μελλόντων· φησὶ γὰρ ἅμα τῷ τὴν ὄψιν αὐτῆς ἰδεῖν αὐτούς, ἀφεῖναι τοὺς λίθους ἐπὶ τὴν γῆν.*

X. ΕΛΕΝΑ.

* 26. [44.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –́ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗτος·

Fr. 26. Plato Phaedr. 243 A: *Ἔστι δὲ τοῖς ἁμαρτάνουσι περὶ μυθολογίαν καθαρμὸς ἀρχαῖος, ὃν Ὅμηρος μὲν οὐκ ᾔσθετο, Στησίχορος δέ. τῶν γὰρ ὀμμάτων στερηθεὶς διὰ τὴν Ἑλένης κακηγορίαν, οὐκ ἠγνόησεν, ὥσπερ Ὅμηρος, ἀλλ' ἅτε μουσικὸς ὢν ἔγνω τὴν αἰτίαν καὶ ποιεῖ εὐθύς· Οὐκ κτλ. καὶ ποιήσας δὴ πᾶσαν τὴν καλουμένην παλινῳδίαν παραχρῆμα ἀνέβλεψεν.* — V. 1. *οὐκ ἔστ'*, DN *οὐκέτ'*. — *λόγος*

οὐδ' ἔβας ἐν ναυσὶν εὐσέλμοις,
οὐδ' ἵκεο πέργαμα Τροίας. 747

libri, vulgo ὁ λόγος. Hunc v. afferunt Athen. XI 505 B. Maxim. Tyr. XXVII init. Dionys. Hal. Ep. I ad Ammaeum c. 3. Philostr. vit. Apoll. VI 11 p. 246 ubi ἔστιν et ὁ λόγος legitur, denique Cic. ad Att. IX 12, ubi οὗτος om. — V. 2. 𝔄 οὐδὲ βὰς, T κυσὶν, N εὐσεάμοις, Σ ἐϋσέλμοις. — ναυσὶν Naeke, libri νηυσὶν. — V. 3. ἵκεο, Γ ἵκου ex corr. Dixerat autem Stesichorus deinde apertius, Troes Helenae tantum imaginem secum abduxisse, vid. Aristid. II 72: ἀλλ' οὕτως ὥσπερ εἴδωλον ῥητορικῆς ἀπειληφὼς ἐπὶ τούτῳ σπουδάζειν, αὐτῆς δ' οὐδ' ἅπτεσθαι, ὥσπερ οἱ Στησιχόρου Τρῶες, οἱ τὸ τῆς Ἑλένης εἴδωλον ἔχοντες ὡς αὐτήν, unde versum Stesichoreum finxit Tzetzes Lycophr. 113 (id quod etiam Geel recte vidit): Λέγουσιν γὰρ ὅτι διερχομένῳ Ἀλεξάνδρῳ δι' Αἰγύπτου ὁ Πρωτεὺς Ἑλένην ἀφελόμενος εἴδωλον Ἑλένης αὐτῷ δέδωκε καὶ οὕτως ἔπλευσεν ἐς Τροίαν, ὥς φησι Στησίχορος· Τρῶες (Par. C Vit. 1 Ciz. add. γὰρ) οἵ τότ' ἴσαν (sic Par. C Vit. 1 et Ciz., ἦσαν Par. D, ἔσαν vulgo) Ἑλένης εἴδωλον ἔχοντες. Eadem repetit in Homericis p. 7 ed. Morelli. Cf. Plato Rep. IX 586 C: Ὥσπερ τὸ τῆς Ἑλένης εἴδωλον ὑπὸ τῶν ἐν Τροίᾳ Στησίχορός φησι γενέσθαι περιμάχητον ἀγνοίᾳ τοῦ ἀληθοῦς. Dio Chrys. Or. XI 182: Καὶ τὸν μὲν Στησίχορον ἐν τῇ ὕστερον ᾠδῇ λέγειν, ὅτι τὸ παράπαν οὐδὲ πλεύσειεν ἡ Ἑλένη οὐδαμόσε, ἄλλοι δέ τινες, ὡς ἁρπασθείη μὲν Ἑλένη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, δεῦρο δὲ παρ' ἡμᾶς εἰς Αἴγυπτον ἀφίκετο. (Illud memoria dignum, quod hic quoque Hesiodi vestigia legit Stesichorus, nam Schol. Lycophr. 822: πρῶτος Ἡσίοδος περὶ τῆς Ἑλένης τὸ εἴδωλον παρήγαγε.) Multum discrepat nec tamen fide dignus Schol. Aristid. III 150: εἰς Στησίχορον αἰνίττεται· λέγει γὰρ ἐκεῖνος, ὅτι ἐλθὼν ὁ Ἀλέξανδρος ἐπὶ ταύτης τῆς νήσου τῆς Φάρου ἀφῃρέθη παρὰ τοῦ Πρωτέως τὴν Ἑλένην καὶ εἴδωλον αὐτῆς ἐδέξατο (sic BC, similia AC). Eadem refert Eudocia 35 et 329. Aristides autem nihil aliud dixerat I 212 nisi: ἀλλ' ὥσπερ τῶν ποιητῶν φασί τινες τὸν Ἀλέξανδρον τῆς Ἑλένης τὸ εἴδωλον λαβεῖν, αὐτὴν δὲ οὐ δυνηθῆναι. — Hi tres versus haud dubie sunt ipsum exordium carminis nobilissimi, quod vulgo Παλινῳδία vocabatur, quam quidem *Palinodiam* non diversum esse carmen ab eo, quod Ἑλένα inscribitur, iure Kleine alii censent. Respicit huc Isocrat. Encom. Hel. 64: ἐνεδείξατο δὲ (Ἑλένη) καὶ Στησιχόρῳ τῷ ποιητῇ τὴν ἑαυτῆς δύναμιν· ὅτε μὲν γὰρ ἀρχόμενος τῆς (hoc add. ΓΔ, vulgo om.) ᾠδῆς ἐβλασφήμησέ τι περὶ αὐτῆς, ἀνέστη τῶν ὀφθαλμῶν ἐστερημένος· ἐπειδὴ δὲ γνοὺς τὴν αἰτίαν τῆς συμφορᾶς τὴν καλουμένην παλινῳδίαν ἐποίησε, πάλιν αὐτὸν εἰς τὴν αὐτὴν φύσιν κατέστησε. Haec, quae Isocrates paucis significat, accurate illustrat Pausan. III 19, 11: ὃν δὲ οἶδα λέγοντας Κροτωνιάτας περὶ Ἑλένης λόγον, ὁμολογοῦντας δέ σφισι καὶ Ἱμεραίους, ἐπιμνησθήσομαι καὶ τοῦδε· ἔστιν ἐν τῷ Εὐξείνῳ νῆσος κατὰ τοῦ Ἴστρου τὰς ἐκβολὰς Ἀχιλλέως ἱερά. ὄνομα μὲν τῇ νήσῳ Λευκή, περίπλους δ' αὐτῇ σταδίων εἴκοσι, . . . ἐς ταύτην πρῶτος ἐσπλεῦσαι λέγεται Κροτωνιάτης Λεώνυμος· πολέμου γὰρ Κροτωνιάταις συνεστηκότος πρὸς τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρούς, τῶν Λοκρῶν κατὰ οἰκειότητα πρὸς Ὀπουντίους Αἴαντα τὸν Ὀϊλέως ἐς τὰς μάχας ἐπικαλουμένων, ὁ Λεώνυμος Κροτωνιάταις στρατηγῶν ἐπῄει τοῖς ἐναντίοις κατὰ τοῦτο, ᾗ προτετάχθαι σφίσι τὸν Αἴαντα ἤκουε. τιτρώσκεται δὴ τὸ στέρνον καὶ (ἔκαμνε γὰρ ὑπὸ τοῦ τραύματος) ἀφίκετο ἐς Δελφούς· ἐλθόντα δὲ ἡ Πυθία Λεώνυμον ἀπέστελλεν ἐς νῆσον τὴν Λευκήν, ἐνταῦθα εἰποῦσα αὐτῷ φανήσεσθαι τὸν Αἴαντα καὶ ἀκέσεσθαι τὸ τραῦμα· χρόνῳ δέ, ὡς ὑγιάνας ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς Λευκῆς, ἰδεῖν μὲν ἔφασκεν Ἀχιλλέα, ἰδεῖν δὲ τὸν Ὀϊλέως καὶ τὸν Τελαμῶνος Αἴαντα, συνεῖναι δὲ καὶ Πάτροκλόν σφισι καὶ Ἀντίλοχον· Ἑλένην δὲ Ἀχιλλεῖ μὲν συνοικεῖν, προστάξαι δέ οἱ πλεύσαντι ἐς Ἱμέραν πρὸς Στησίχορον ἀγγέλλειν, ὡς ἡ διαφθορὰ

27. [46.] 748

–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Πολλὰ μὲν Κυδώνια μᾶλα ποτέρριπτον ποτὶ δίφρον ἄνακτι,
πολλὰ δὲ μύρσινα φύλλα
καὶ ῥοδίνους στεφάνους ἴων τε κορωνίδας οὔλας.

28. [47.]

Athen. X 451 D: *Καὶ Στησίχορος δὲ ἐν Ἑλένῃ λιθαργύρεον* (sic L, *λιθαργύριόν* PV, *λυθαργύρεον* B) *ποδονιπτῆρα ἔφη.*

τῶν ὀφθαλμῶν ἐξ Ἑλένης γένοιτο αὐτῷ μηνίματος· Στησίχορος μὲν ἐπὶ τούτῳ τὴν παλινῳδίαν ἐποίησεν (de Leonymo Crotoniata vid. Meineke Poet. com. II 1228 seqq.). Cum Pausaniae hac narratione inprimis conferas Conon. ap. Phot. Bibl. p. 133 et Hermiam ad Plat. Phaedr. 99 et 102. — Multi praeterea Palinodiam Stesichori, quam proverbii loco adhibere solebant, respiciunt, velut Aristid. I 430. II 364 et Schol. Aristid. III 183. Bachmann Anecd. I 327, 1. Boissonade An. Nov. 297. Dio Chrys. Or. II p. 22. Eudoc. 385. Eustath. 849, 47. Et. M. 648, 40. Galen. XI p. 195. Himer. Or. XXII 5. Horat. Epod. 17, 42 ibique Schol. Adde Schol. Cruq. ad Od. I 16. Irenaeus adv. Haer. I 22. Origen. (Hippolyt.) adv. Haer. VI 19. Liban. Epist. 841. Lucian. Ver. Hist. II 15. pro imagin. 15. Muratori Anecd. 314. Ovid. Art. Am. III 49. Phot. Bibl. 437 A. Plato Epist. III 320 A. Suidas v. *Στησίχορος*. Tertullian. de anim. c. 46. — Illud apparet in alio carmine Stesichorum contumeliose de Helena locutum esse, ut iure suo heroina ab illo poeta poenas sumsisse videretur: existimant id in *Ἰλίου πέρσει* factum esse, nec sane poeta ibi potuit Helenae memoriam praetermittere, confirmatque inprimis fr. 25: itaque omnia reliqua fragmenta, in quibus vulgarem famam secutus de Helena dixit Stesichorus, homines docti ad *Ilii Excidium* referunt: sed quoniam fr. 35 plane eosdem numeros deprehendimus, qui sunt in *Orestia* adhibiti, malui fr. 35—38 A ad *Orestiam* revocare: ut hoc sit prius illud carmen, quod Helenae iram excitavisse creditum est, planeque convenit quod Isocrates dicit *ἀρχόμενος τῆς ᾠδῆς*, nam in ipso illius carminis exordio exposita erant, quae ad Helenae ignominiam pertinebant. Haec in Palinodia retractavit, laudes Helenae celebrans et quidquid probrosum videri poterat resecans; simulque, ut possis coniicere ex Horatii Epod. 17, 42, pacem Castoris et Pollucis imploraverat, fortasse etiam condonandum sibi dixerat esse, quod caecus caecum ducem sit secutus, ut inde fama de Stesichori caecitate commode possit repeti. De Stesichori Palinodia dixerunt Welcker Opusc. I 208 seqq., G. Hermann in praef. edit. Helenae Euripideae, Fritzsche ad Aristoph. Thesmophor. v. 946. Geel in Museo Rhenano VI p. 1 (anni 1839), Bakhuizen van den Brink in Symbolis Batavorum litterariis V p. 119 seqq., quae singulatim examinare non est huius loci.

Fr. 27. Athen. III 81 D: *Κυδωνίων δὲ μήλων μνημονεύει Στησίχορος ἐν Ἑλένῃ οὕτως· Πολλὰ μὲν κτλ.* — V. 1. *Κυδώνια*, P *κυδώνεια*. — *ποτέρριπτον* scripsi, *ποτερρίπτουν* PL, *ποτ᾽ ἐρρίπτουν* V, *τότ᾽ ἐρρίπτουν* Blomfield, *ποτερρίπτευν* Schneidewin. — V. 2. *μύρσινα* Schneidewin, *μύρεινα* AB, *μύρρινα* PVL. — V. 3. *στεφάνους* add. PL, om. V.

* 29.

Argum. Theocr. XVIII: *τοῦτο τὸ εἰδύλλιον ἐπιγράφεται Ἑλένης Ἐπιθαλάμιος· καὶ ἐν αὐτῷ τινὰ εἴληπται ἐκ τοῦ* (Cant. *τοῦν*) *πρώτου Στησιχόρου Ἑλένης Ἐπιθαλαμίου.* ubi *ἐπιθαλαμίου*, quod ex proximo versu male repetitum, delendum, atque om. 4. 5. 6 et ut vid. Gen. Cant. Videtur enim Helena quemadmodum Orestia, cum amplum esset carmen, in complures libros descripta esse. Sed fide indignus cod. M, in quo scriptum: *τινὰ δ' εἴληπται ἐκ τοῦ ἐπιθαλαμίου Στησιχόρου τοῦ εἰς τὴν Ἑλένην.*

XI. ΝΟΣΤΟΙ.

30. [34.]

Pausan. X 26, 1: *Ὡσαύτως δὲ καὶ Ἀριστομάχην ἐποίησεν ἐν Νόστοις* (*Στησίχορος*) *θυγατέρα μὲν Πριάμου, Κριτολάου δὲ γυναῖκα εἶναι τοῦ Ἱκετάονος.* Cf. de *Νόστοις* Tzetz. Posthomer. 750 et Phalar. Epist. 9.

XII. ΟΡΕΣΤΕΙΑ. 749

31. [38.]

Gramm. Bekk. An. II 783, 14: *Στησίχορος δὲ ἐν δευτέρῳ Ὀρεστείας τὸν Παλαμήδην λέγει εὑρηκέναι* (*τὰ στοιχεῖα*). Cf. ib. 786, 11 et Cram. An. Ox. IV 318, 19.

* 32. [96.]

–́ ⏑ ⏑ – (⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –)
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
(– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –)

Μοῦσα, σὺ μὲν . . . . , ...
κλείουσα θεῶν τε γάμους ἀνδρῶν τε δαῖτας καὶ θαλίας
μακάρων.

XII. *Orestia.* Confer Athen. XII 513 A: *Πολλὰ δὲ τῶν Ξάνθου παραπεποίηκεν ὁ Στησίχορος, ὥσπερ καὶ τὴν Ὀρεστείαν καλουμένην.*

Fr. 32. Aristoph. Pac. v. 775: *Μοῦσα, σὺ μὲν πολέμους ἀπωσαμένη μετ' ἐμοῦ | τοῦ φίλου χόρευσον | κλείουσα θεῶν τε γάμους ἀνδρῶν τε δαῖτας | καὶ θαλίας μακάρων· σοὶ γὰρ τάδ' ἐξ ἀρχῆς μέλει.* ubi Schol.: *Μοῦσα σὺ μὲν πολέμου*] *τὸ χ πρὸς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ μέτρου· αὕτη δὲ πλοκή ἐστι καὶ ἔλαθεν· σφόδρα δὲ γλαφυρὸν εἴρηται, καὶ ἔστι Στησιχόρειον.* Adde Schol. ad v. 777: *Κλείουσα*] *ὅτι σύνηθες ἦν τοῖς παλαιοῖς ᾄδειν θεῶν τε καὶ ἡρώων γάμους. σημειοῦται δὲ ταῦτα ὁ Μόχθος πρὸς τοὺς ἀθετοῦντας τὴν ἐν Ὀδυσσείᾳ Ἄρεως καὶ Ἀφροδίτης μοιχείαν.* Et in primo quidem versu Aristophanis tantum Musae invocationem congruere cum Stesichoreo carmine existimo (Hartung Stesichoro etiam verba *πολέμους ἀπωσαμένη* tribuit), at v. 777 cum dimidio v. 778 integer petitus ex Stesichoro videtur. Est autem haud dubie ipsum

* 33. [75.]

* * * Ὅταν ἦρος ὥρᾳ κελαδῇ χελιδών.

34. [39.]

Τοιάδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων
ὑμνεῖν Φρύγιον μέλος ἐξευρόντας ἁβρῶς ἦρος ἐπερχομένου.

* 35. [74.]

Οὕνεκα Τυνδάρεως ῥέζων ποτὲ πᾶσι θεοῖς

hoc exordium Orestiae, sive prima stropha, cui plane respondet fr. 34 cf. etiam fr. 35.

Fr. 33. Schol. Aristoph. Pac. v. 800: ὅταν ἠρινὰ μὲν φωνῇ χελιδὼν ἑζομένη κελαδῇ]: Καὶ αὕτη πλοκὴ Στησιχόρειος· φησὶ γὰρ οὕτως· ὅταν κτλ. Haud dubie est ex eodem Orestiae exordio, ubi poeta cum Musam invocat, commode mentionem facere potuit verni temporis. cf. etiam fr. 34. Videntur autem haec verba decerpta esse ex quarto versu strophae, quem fr. 35 non puto integrum servatum esse, fortasse enim ille tribus logaoedicis colis constabat ad hunc modum:

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

quemadmodum etiam Aristophanes in eodem Pacis cantico v. 785 item tria cola logaoedica coniunxit: μήθ' ὑπάκουε μήτ' ἔλθῃς συνέριθος αὐτοῖς, ἀλλὰ νόμιζε πάντας. Olim ὅταν ἦρος ὡραίᾳ κελαδῇ χελιδὼν proposui.

Fr. 34. Schol. Arist. Pac. v. 797: Ἔστι δὲ παρὰ τὰ Στησιχόρου ἐκ τῆς Ὀρεστείας· Τοιάδε κτλ. — V. 2. ἐξευρόντας ἁβρῶς Kleine, vulgo ἐξευρόντα ἁβρῶς. Est autem haec antistropha prima, Aristophanis parodia est: Τοιάδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων, | τὸν σοφὸν ποιητὴν | ὑμνεῖν ὅταν ἠρινὰ μὲν φωνῇ χελιδὼν | ἑζομένη (scr. ἡδομένη) κελαδῇ.

Fr. 35. Schol. Eurip. Orest. 239: Στησίχορός φησιν, ὡς θύων τοῖς θεοῖς Τυνδάρεως Ἀφροδίτης ἐπελάθετο· διὸ ὀργισθεῖσαν τὴν θεὸν διγάμους τε καὶ τριγάμους καὶ λειψάνδρους αὐτοῦ τὰς θυγατέρας ἐποίησεν (ita libri, nisi quod V δι' ὃ ὀργισθεῖσα)· ἔχει δὲ ἡ χρῆσις οὕτως (V hoc om.)· Οὕνεκα κτλ. Blomfield, Welcker alii hos versus ad Ἰλίου πέρσιν retulerunt, ego cum Geelio *Orestiae* tribuo, nam et argumentum et versuum numeri satis conveniunt, quamquam sane versuum discriptio non satis certa; revocavi ad stropham, sed possunt etiam ex epodo petiti esse ad hunc modum:

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

–́ ⏑ –̀ – –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –

οὕνεκα Τυνδάρεως ῥέζων ποτὲ πᾶσι θεοῖς μούνας λάθετ' ἠπιοδώρου
Κύπριδος· κείνα δὲ Τυνδάρεω κόραις χολωσαμένα διγάμους τε
καὶ τριγάμους τίθησι καὶ λιπεσάνορας.

Igitur optio sit penes alios. — V. 1. Τυνδάρεως, non sum ausus Τυνδάρεος et v. 2 Τυνδαρέου scribere, velut Schneidewin v. 1 Τυνδάρεος et v. 2 Τυνδάρηο scripsit. — ποτὲ πᾶσι scripsi, sive ποθ' ἅπασι malis,

μούνας λάθετ' ἠπιοδώρου Κύπριδος· κεῖνα δ' ἄρα Τυνδάρεω
κούραισι χολωσαμένα διγάμους τε
καὶ τριγάμους τίθησι καὶ λιπεσάνορας * .

* 36. [20.]

Schol. Hom. Il. β 339: *Τῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἀρίστων ἐπὶ μνηστείαν τῆς Ἑλένης παρόντων διὰ τὸ γένος καὶ τὸ κάλλος, Τυνδάρεως ὁ πατὴρ αὐτῆς, ὥς τινές φασι, φυλασσόμενος μή ποτε ἕνα αὐτῶν προκρίνας τοὺς ἄλλους ἐχθροὺς ποιήσηται, κοινὸν αὐτῶν ἔλαβεν ὅρκον, ἦ μὴν τῷ ληψομένῳ τὴν παῖδα ἀδικουμένῳ περὶ αὐτὴν σφόδρα πάντας ἐπαμυνεῖν. Διόπερ Μενελάῳ αὐτὴν ἐκδίδωσι· καὶ μετ' οὐ πολὺ ἁρπασθείσης αὐτῆς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, ἐκοινώνησαν τῇ στρατείᾳ διὰ τοὺς γενομένους ὅρκους. Ἱστορεῖ Στησίχορος.* Referunt ad *Ἰλίου Πέρσιν*, ego malui sicut fr. seqq. *Orestiae* adscribere.

* 37 A. [21.]

Pausan. II 22, 6: *Πλησίον δὲ τῶν Ἀνάκων Εἰλειθυίας ἐστὶν ἱερόν, ἀνάθημα Ἑλένης, ὅτε σὺν Πειρίθῳ Θησέως ἀπελθόντος εἰς Θεσπρωτοὺς Ἄφιδνά τε ὑπὸ Διοσκούρων ἑάλω καὶ ἤγετο εἰς Λακεδαίμονα Ἑλένη· ἔχειν μὲν γὰρ αὐτὴν λέγουσιν ἐν γαστρί, τεκοῦσαν δὲ ἐν Ἄργει καὶ τῆς Εἰλειθυίας ἱδρυσαμένην τὸ ἱερόν, τὴν μὲν παῖδα, ἣν ἔτεκε, Κλυταιμνήστρᾳ δοῦναι, συνοικεῖν γὰρ ἤδη Κλυταιμνήστραν Ἀγαμέμνονι· αὐτὴν δὲ ὕστερον τούτων Μενελάῳ γήμασθαι. Καὶ ἐπὶ τῷδε Εὐφορίων Χαλκιδεὺς καὶ Πλευρώνιος Ἀλέξανδρος, πρότερον δὲ ἔτι Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος κατὰ ταὐτά φασιν Ἀργείοις Θησέως εἶναι θυγατέρα Ἰφιγένειαν.* cf. quae dixit Meineke ad Euphorionis fr. 61: *οὕνεκα δή μιν Ἶφι βιησαμένῳ Ἑλένη ὑπεγείνατο Θησεῖ.*

37 B.

Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 24 (Vol. Herc. Coll. nov. II 52): *Στη(σίχορου)ς δ' ἐν Ὀρεστεί(ᾳ κατ)ακολουθήσας (Ἡσιό)δῳ τὴν Ἀγαμέ(μνονος Ἰ)φιγένειαν εἶ(ναι τὴ)ν Ἑκάτην νῦν (ὀνομαζ)ομένην, (καὶ π)ερὶ ... αιαν τὸν τά(φο)ν ε(ἶναι).* Gompertz occupavit *Ἡσιόδῳ*, quod restitui, (in charta est *ΤΩ*), vid. Pausan. I 43, 1: *Λέγουσι δὲ εἶναι καὶ Ἰφιγενείας ἡρῷον, ἀποθανεῖν γὰρ καὶ ταύτην ἐν Μεγάροις· ἐγὼ δὲ ἤκουσα μὲν καὶ ἄλλον ἐς Ἰφιγένειαν λόγον ὑπὸ Ἀρκάδων λεγόμενον, οἶδα δὲ Ἡσίοδον ποιήσαντα ἐν καταλόγῳ γυναικῶν Ἰφιγένειαν οὐκ ἀποθανεῖν,*

vulgo *ἅπασι* et sic R, *πᾶσι* V, sed iidem libri pro *οὕνεκα* exhibent *οὕνεκά ποτε*, quod hic inserui, Schoemann *ἅμα πᾶσι* coni. — V. 2. *μούνας* scripsi, R *μόνης*, V *μιᾶς* ut vulgo. — *λάθετ'*, vulgo *λάθετο*, R *ληθτ*, V *ἐπελάθετο*. — *δ' ἄρα* scripsi, vulgo *δέ*. — V. 3. *κούραισι* scripsi, R *κόραισι*, V *κόρας*, *κούραις* vulgo. — *χολωσαμένα* Kleine, legebatur *χολωσαμένη*. — *διγάμους τε καὶ τριγάμους*, Hartung *διγάμους τριγάμους τε*. Fortasse *τε* plane delendum. — *λιπεσάνορας*, R *λειπεσάνορας*, V *λιπεσίορας*, unde Schneidewin *λιπεσάορας*. Olim *λιπεσάνορας ἔμμεν* conieci, ut versum redintegrarem.

γνώμῃ δὲ Ἀρτέμιδος Ἑκάτην εἶναι. Novissima supplevit Sauppe (Philol. XXI 131), sed et ipsa restitutio verborum incerta, nam in charta est *ΑΙΑΝΡΗΤΑ*.. *ΝΕ*, neque verisimile est Stesichorum, qui Hesiodum secutus Iphigeniam in dearum numerum retulit, eius sepulcrum commemoravisse. Ceterum etiam apud Hermionenses Iphigenia divinis colebatur honoribus, vid. Paus. II 35, 1: *καὶ Ἀρτέμιδος ἐπίκλησιν Ἰφιγενείας ἐστὶν ἱερόν.* Signum Iphigeniae in Dianae templo, quod Aeginae fuit, memorat idem VII 26, 5. Ceterum quod hic Iphigenia Agamemonis filia dicitur, supra fr. 37 A Thesei, non est Stesichorus culpandus; adiecit hoc pervagatam famam secutus Philodemus, vel quem ille solet describere, Apollodorus in libris *περὶ θεῶν*.

* 38. [94.]

Ἑλένα ἑκοῦσ' ἀπῆρεν.

39. [40.]

Schol. Eurip. Orest. 46: *Φανερὸν ὅτι ἐν Ἄργει ὑπόκειται ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος· Ὅμηρος δὲ ἐν Μυκήναις φησὶ τὰ βασίλεια Ἀγαμέμνονος· Στησίχορος δὲ καὶ Σιμωνίδης ἐν Λακεδαιμονίᾳ.*

40. [41.]

Schol. Eurip. Orest. 258: *Στησιχόρῳ* (codd. *Στησίχορος*) *ἑπόμενος* (*Εὐριπίδης*) *τόξα φησὶν αὐτὸν* (*τὸν Ὀρέστην*) *εἰληφέναι παρὰ Ἀπόλλωνος.*

41. [42.]

Schol. Aesch. Choeph. 733: *Κίλισσαν δέ φησι τὴν Ὀρέστου τροφόν, Πίνδαρος δὲ Ἀρσινόην, Στησίχορος Λαοδάμειαν.*

42. [43.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑.⏑ –

Τᾷ δὲ δράκων ἐδόκησε μολεῖν κάρα βεβροτωμένος ἄκρον·
ἐκ δ' ἄρα τοῦ βασιλεὺς Πλεισθενίδας ἐφάνη.

Fr. 38. Ptolem. Hephaest. ap. Phot. Bibl. CXX: *Ἀρχέλαος δὲ ὁ Κύπριος Στησιχόρου φησὶ τοῦ ποιητοῦ Ἑλένην Ἱμεραίαν ἐρωμένην γενέσθαι, Μικύθου θυγατέρα· ἀποστᾶσαν δὲ Στησιχόρου καὶ πρὸς Βούπαλον πορευθεῖσαν ἀμυνόμενον τῆς ὑπεροψίας τὸν ποιητὴν γράψαι· Ἑλένη ἑκοῦσ' ἀπῆρε. Ψευδῆ δὲ τὸν περὶ τῆς πηρώσεως εἶναι λόγον.* Aperte haec ficta sunt, et fortasse ipsa illa verba item abiudicanda sunt Stesichoro.

Fr. 42. Plut. de sera numin. vind. c. 10: *ὥστε πρὸς τὰ γενόμενα καὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποπλάττεσθαι τὸ τῆς Κλυταιμνήστρας ἐνύπνιον τὸν Στησίχορον, οὑτωσί πως λέγοντα τάδε* (*τᾷ δὲ* recte Reiske, ad poetae verba referens)· *Δράκων κτλ.* — V. 1 possis *ἐδόκησεν μολεῖν* scribere numero satis apto. Valckenaer coni. *τᾷδε δράκων μὲν ἔδοξε.* Numeri alterius versus insolentiores sunt, sed nihil ausus sum mutare, quamquam facili negotio *βασιλεύς οἱ* scribi potest.

XIII. ΚΑΛΥΚΑ.

43. [54.]

Athen. XIV 619 D: *Ἀριστόξενος δὲ ἐν τετάρτῳ περὶ μουσικῆς, ᾖδον, φησίν, αἱ ἀρχαῖαι γυναῖκες Καλύκην τινὰ ᾠδήν. Στησιχόρου δ' ἦν ποίημα, ἐν ᾧ Καλύκη τις ὄνομα, ἐρῶσα Εὐάθλου νεανίσκου, σωφρόνως εὔχεται τῇ Ἀφροδίτῃ γαμηθῆναι αὐτῷ· ἐπεὶ δὲ ὑπερεῖδεν ὁ νεανίσκος, κατεκρήμνισεν ἑαυτήν· ἐγένετο δὲ τὸ πάθος περὶ Λευκάδα. Σωφρονικὸν δὲ πάνυ κατεσκεύασεν ὁ ποιητὴς τὸ τῆς παρθένου ἦθος, οὐκ ἐκ παντὸς τρόπου θελούσης συγγενέσθαι τῷ νεανίσκῳ, ἀλλ' εὐχομένης, εἰ δύναιτο, γυνὴ τοῦ Εὐάθλου γενέσθαι κουριδία, ἤ, εἰ τοῦτο μὴ δυνατόν, ἀπαλλαγῆναι τοῦ βίου.* Cf. Eust. Il. 1236, 62.

XIV. ΡΑΔΙΝΑ. 752

44. [55.]

⏑́⏑–⏑⏑–́⏑⏑–́⏑⏑–⏑–
⏑́⏑–⏑⏑–́⏑⏑–́⏑⏑–⏑–

Ἄγε Μοῦσα λίγει', ἄρξον ἀοιδᾶς ἐρατωνύμου
Σαμίων περὶ παίδων ἐρατᾷ φθεγγομένα λύρᾳ.

XV. ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

45. [78.]

–́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–⏓

Δεῦρ' ἄγε Καλλιόπεια λίγεια.

Fr. 44. Strabo VIII 347 in *Eliacis*: *Οὐ πάνυ δὲ ὑπὸ τῶν τοὺς περίπλους γραψάντων ἡ Σάμος μνημονεύεται. ... καὶ πεδίον δ' αὐτόθι καλεῖται Σαμικόν, ἐξ οὗ πλέον ἄν τις τεκμαίροιτο ὑπάρξαι ποτὲ πόλιν τὴν Σάμον καὶ ἡ Ῥαδινὴ δέ, ἣν Στησίχορος ποιῆσαι δοκεῖ, ἧς ἀρχή· Ἄγε κτλ. ἐντεῦθεν λέγει τοὺς παῖδας· ἐκδοθεῖσαν γὰρ τὴν Ῥαδινὴν ἐς Κόρινθον τυράννῳ φησὶν ἐκ τῆς Σάμου πλεῦσαι πνέοντος ζεφύρου, οὐ δήπουθεν τῆς Ἰωνικῆς Σάμου· τῷ δ' αὐτῷ ἀνέμῳ καὶ ἀρχιθέωρον εἰς Δελφοὺς τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς ἐλθεῖν· καὶ τὸν ἀνεψιὸν ἐρῶντα αὐτῆς ἅρματι εἰς Κόρινθον ἐξορμῆσαι παρ' αὐτήν· ὅ τε τύραννος κτείνας ἀμφοτέρους ἅρματι ἀποπέμπει τὰ σώματα, μεταγνοὺς δ' ἀνακαλεῖ καὶ θάπτει.* At Paus. VII 5, 13 ad Ionicam Samon refert: *Σαμίοις δὲ κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐς τὸ Ἡραῖον τὸ Ῥαδίνης καὶ Λεοντίχου μνῆμά ἐστι, καὶ τοῖς ὑπὸ ἔρωτος ἀνιωμένοις εὔχεσθαι καθέστηκεν ἰοῦσιν ἐπὶ τὸ μνῆμα.* — V. 1. *λίγει'*, codd. *λιγεῖα*, sed cf. Lehrs Quaest. Ep. 169. — *ἐρατωνύμου* scripsi, legebatur *ἐρατῶν ὕμνους*, quamquam possunt etiam alia tentari, velut *Ἐρατοῖ, νόμους*, et *νόμους* iam Heyne proposuit. Meineke scripsit *Ἐρατώ, νόμους*.

Fr. 45. Eustath. Il. 10, 1: *Οὐ μόνον γὰρ Ἡσίοδος ἐκ τῆς τῶν Μουσῶν ἐπικλήσεως ἄρχεται. ... Στησίχορος δὲ τὸ κύριον ἐκφωνεῖ ἐν τῷ· Δεῦρ' κτλ.* Fortasse exordium *Ἰλίου πέρσιδος.*

46.

. . . ⏑ – ⏑ ⏖́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓

Μέτειμι δ' ἐφ' ἕτερον προοίμιον.

47.

Μάτας εἰπών.

48. [71.] 753

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏓

Αὐτόν σε Πυλαμάχε πρῶτον.

49. [84.]

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Κοιλωνύχων ἵππων πρύτανις, Ποσειδάν.

50. [68.]

. . . . ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

. . . . Μάλα τοι μελιστᾶν
παιγμοσύνας τε φιλεῖ μολπάς τ' Ἀπόλλων·
κάδεα δὲ στοναχάς τ' Ἀΐδας ἔλαχεν.

Fr. 46. Aristid. II 572: *Μέτειμι δ' ἐφ' ἕτερον προοίμιον κατὰ Στησίχορον· σκιαμαχεῖν μὲν οὖν πως οἶδ' ὅτι δεῖ· πρὸς οὓς γὰρ εἰρήσεται τὰ λεγόμενα, οὐχ ἥκουσιν, ὥστε συμβαίνει ἅμα μὲν σχεδὸν ὥσπερ ἂν εἰς μάτην γίγνεσθαι τοὺς λόγους, ἅμα δ' εἶναι σαφέστατον, ὡς ὀρθῶς καὶ προσηκόντως εἰρήσονται.* Videtur plura ex hoc Stesichori loco petiisse, et fort. huc pertinet fr. 47.

Fr. 47. Zonar. 1338: *Μάτην, ἀντὶ τοῦ ματαίως· ἀπὸ τοῦ θηλυκοῦ εἰς ἐπίρρημα· Στησίχορος· μάτας εἰπών.* *Lyrici* poetae haud dubie est, quod exhibet Hesych.: *Ἄτας κελαδεῖν· μάταια εἰπεῖν ἢ ἠχεῖν.*

Fr. 48. Athen. IV 154 F: *Ὁπότε δὲ παροξύνεται, τὸ μάχεσθαι ῥῆμα περιέχει· ὡς ἐν τῷ πυγμάχος, ναυμάχος· Αὐτόν κτλ. παρὰ Στησιχόρῳ.* ubi *πυλαμάχε* AB, *πυλομάχε* P, *πυγμάχε* VL. Schol. Il. ε 31: *Ἄρεως δὲ τοῖς τείχεσι προσπελάζειν, καὶ ἔστιν ἐπίθετον (τειχεσιπλῆτα) ἀνάλογον τῷ παρὰ Στησιχόρῳ πυλεμάχῳ,* unde *πυλαιμάχε* possis coniicere. cf. Hesych.: *Πυλαίμα[ρ]χος· πολέμαρχος καὶ ὄνομα κύριον.*

Fr. 49. Schol. Il. ζ 507: *Στησίχορος κοιλωνύχων ἵππων πρύτανιν τὸν Ποσειδῶνά φησιν.*

Fr. 50. Plut. de *EI* ap. Delph. c. 21: *Καὶ πρότερος ἔτι τούτου ὁ Στησίχορος. Μάλα κτλ.* — V. 1. *μελιστᾶν* scripsi, nisi malis *μελικτᾶν*, qua forma bucolici poetae utuntur, legebatur *μάλιστα.* — V. 2. *τε φιλεὶ* scripsi, vulgo *φιλεῖ*, Schneidewin *φιλέει.* — V. 3. *κάδεα* Schneidewin, vulgo *κήδεα.* Respicit Stesichorus tibicinum certamina Delphis instituta, sed haud ita multo post abrogata.

51. [79.]

⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓

– ⏑́ . . . .

Ἀτελέστατα γὰρ καὶ ἀμάχανα τοὺς θανόντας
κλαίειν.

52. [80.]

⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Θανόντος ἀνδρὸς πᾶσ' ἀπόλλυται ποτ' ἀνθρώπων χάρις.

53. [77.] 754

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏓

Ῥαδινοὺς δ' ἐπέπεμπον ἄκοντας.

---

54. [4.]

Schol. Apoll. Rhod. I 230: Ὁ γὰρ Μινύας πολλὰς εἶχε θυγατέρας· καὶ γὰρ ὁ Ἰάσων Ἀλκιμέδης ἐστὶ τῆς Κλυμένης τῆς Μινύου θυγατρός, Στησίχορος δὲ Ἐτεοκλυμένης φησίν, Φερεκύδης δὲ Ἀλκιμέδης τῆς Φυλάκου.

55.

Schol. Eurip. Rhes. 5: Ὅτι οἱ ἀρχαῖοι εἰς τρεῖς φυλακὰς νέμουσι τὴν νύκτα ... Στησίχορον δὲ ὁ Σιμωνίδης πενταφύλακον φησὶν ὑποτίθεσθαι τὴν νύκτα. Ita correxi, similiterque Vater, vulgo Στησίχορος et πάντα φύλ . . . (sed cod. στησιχρ. et πενταφυλ.), ut Simonides in carmine aliquo Stesichori sententiam retulerit. Sed fortasse rectius Cobet: Στησίχορον δὲ καὶ Σιμωνίδην correxit, ut φησί ad grammaticum pertineat, quem scholiasta in epitomen redegit.

56. [61.]

Aristot. Hist. An. V 9: Πάντων δὲ σπανιώτατον ἰδεῖν ἀλκυόνα ἐστί· σχεδὸν γὰρ περὶ πλειάδος δύσιν καὶ τροπὰς ὁρᾶται μόνον, καὶ ἐν τοῖς ὑφόρμοις πρῶτον ὅσον περιπταμένη περὶ τὸ πλοῖον ἀφανί-

Fr. 51. Stob. Floril. CXXIV 15. Στησιχόρου. — V. 1. ἀτελέστατα, B ἀτέλεστα. — καὶ om. Trinc. — ἀμάχανα Schneidewin, vulgo ἀμήχανα.

Fr. 52. Stob. Floril. CXXVI 5. Στησιχόρου· Θανόντος ἀνδρὸς πᾶσ' ὄλλυτ' ἀνθρ. χ., ita vulgo, et sic Apostol. VIII 83 d, contra cod. Vind. marg. Gesn. Θαν. ἀνδρ. πᾶσα πολιά ποτ' ἀ. χ. hinc olim correxi πᾶσ' ἀπολείπεται ἀν. χ., nunc Kleinium secutus sum, et iam Scaliger coniecit θανόντος ἀνδρὸς πᾶσ' ἀπόλλυται χάρις, Hartungo placuit πᾶσ' ἀπόλλυτ' ἐν ἀνθρώπων χάρις.

Fr. 53. Schol. Ap. Rh. III 108: Ῥαδινῆς, τρυφερᾶς. .. Στησίχορος ἐπὶ τοῦ εὐτόνου· Ῥαδινοὺς κτλ. cod. P ἔπεμπον.

ζεται εὐθύς· διὸ καὶ Στησίχορος τοῦτον τὸν τρόπον ἐμνήσθη περὶ αὐτῆς.

57. [62.]

Athen. XII 512 F: Τοῦτον οὖν (τὸν Ἡρακλέα) φησὶν (Μεγακλείδης) οἱ νέοι ποιηταὶ κατασκευάζουσιν ἐν λῃστοῦ σχήματι μόνον περιπορευόμενον, ξύλον ἔχοντα καὶ λεοντῆν καὶ τόξα· καὶ ταῦτα πλάσαι πρῶτον Στησίχορον τὸν Ἱμεραῖον· καὶ Ξάνθος δ' ὁ μελοποιός, πρεσβύτερος ὢν Στησιχόρου, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Στησίχορος μαρτυρεῖ, ὥς φησιν ὁ Μεγακλείδης, οὐ ταύτην αὐτῷ περιτίθησι τὴν στολήν, ἀλλὰ τὴν Ὁμηρικήν. Πολλὰ δὲ τῶν Ξάνθου παραπεποίηκεν ὁ Στησίχορος, ὥσπερ καὶ τὴν Ὀρεστείαν καλουμένην. Cf. Eust. 1279, 8.

58. [63.]

Pausan. IX 11, 1: Ἐπιδεικνύουσι δὲ (οἱ Θηβαῖοι) Ἡρακλέους τῶν παίδων τῶν ἐκ Μεγάρας μνῆμα, οὐδέν τι ὁμοίως τὰ ἐς τὸν θάνατον λέγοντες ἢ Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος καὶ Πανύασις ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐποίησαν.

59. [64.] 75

Plutarch. de Herod. malign. c. 14: Καί τοι τῶν παλαιῶν καὶ λογίων ἀνδρῶν οὐχ Ὅμηρος, οὐχ Ἡσίοδος, οὐκ Ἀρχίλοχος, οὐ Πείσανδρος, οὐ Στησίχορος, οὐκ Ἀλκμάν, οὐ Πίνδαρος Αἰγυπτίου ἔσχον λόγον Ἡρακλέους ἢ Φοίνικος, ἀλλ' ἕνα τοῦτον ἴσασι πάντες Ἡρακλέα τὸν Βοιώτιον ὁμοῦ καὶ Ἀργεῖον.

60. [69.]

Et. M. 772, 49: Τυφωεύς· Ἡσίοδος αὐτὸν Γῆς γενεαλογεῖ, Στησίχορος δέ, Ἥρας μόνης κατὰ μνησικακίαν Διὸς τεκούσης αὐτόν. cf. Eudoc. 406.

61. [73.]

Apollodor. III 10, 3: Κυνόρτου δὲ Περιήρης, ὃς γαμεῖ Γοργοφόνην τὴν Περσέως, καθάπερ Στησίχορός φησι, καὶ τίκτει Τυνδάρεων, Ἰκάριον, Ἀφαρέα, Λεύκιππον. Cf. Tzetz. ad Lycophr. 511.

62. [76.]

Schol. Apoll. Rhod. IV 1310: Πρῶτος Στησίχορος ἔφη σὺν ὅπλοις ἐκ τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς ἀναπηδῆσαι τὴν Ἀθηνᾶν.

63. [51.]

Aelian. Var. H. X 18 postquam famam de *Daphnide* exposuit: Ἐκ δὲ τούτου τὰ βουκολικὰ μέλη πρῶτον ᾔσθη, καὶ εἶχεν ὑπόθεσιν τὸ πάθος, τὸ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ· καὶ Στησίχορόν γε τὸν Ἱμεραῖον τῆς τοιαύτης μελοποιΐας ἀπάρξασθαι. Ex his sane coniicias iam Stesichorum famam de Daphnide carmine aliquo persecutum esse, et Welcker quidem existimat Aelianum Hist. Anim. XI 13 secundum Stesichorum haec exposuisse.

64. [94.]

Strabo I 42: Ἡσίοδος δ' ἐν καταλόγῳ φησί· Καὶ κούρην Ἀράβοιο, τὸν Ἑρμάων ἀκάκητα γείνατο καὶ Θρονίη κούρη Βήλοιο ἄνακτος. οὕτω δὲ καὶ Στησίχορος λέγει.

65. [57.]

Vibius Seq. de Flumin. p. 11 ed. Oberl.: „Himera oppido Thermitanorum dedit nomen Himerae. Hoc flumen in duas findi partes ait Stesichorus, unam in Tyrrhenum mare, alteram in Libycum decurrere." Stesichorum patriam urbem laudibus prosecutum esse indicat Himer. Or. XXIX, qui locus sic videtur redintegrandus: (Κοσμεῖ ὁ μὲν Ἀνακρέων τὴν Τ)ηΐων πόλιν τοῖς μέλεσι κἀκεῖθεν ἄγει τοὺς ἔρωτας, κοσμεῖ δὲ ..... καὶ Σιμωνίδῃ καὶ Βακχυλίδῃ ἡ πόλις ἐσπούδασται· τὴν δὲ Χί(ον .... Ἱμέραν) δὲ ἀλ(?)..ον καὶ λόγοις κοσμεῖ Στησίχορος.

66. [59.] 756

Aelian. Hist. Anim. XVII 37: Ἀλοῶντες ἄνθρωποι τοῦ ἡλίου καταφλέγοντος δίψῃ πιεζόμενοι τὸν ἀριθμὸν ἑκκαίδεκα ἕνα ἑαυτῶν ἀπέστειλαν ἐκ πηγῆς γειτνιώσης κομίσαι ὕδωρ. οὐκοῦν ὁ ἀπιὼν τὸ μὲν δρέπανον τὸ ἀμητικὸν διὰ χειρὸς εἶχε, τὸ δὲ ἀρυστικὸν ἀγγεῖον κατὰ τοῦ ὤμου ἔφερεν· ἐλθὼν δὲ καταλαμβάνει ἀετὸν ὑπό τινος ὄφεως ἐγκρατῶς τε καὶ εὐλαβῶς περιπλακέντος ἀποπνιγόμενον ἤδη. Ἔτυχε δὲ ἄρα καταπτὰς μὲν ἐπ' αὐτὸν ὁ ἀετός, οὐ μὴν κρείττων γενόμενος οὐδὲ τῆς ἐπιβουλῆς ἐγκρατὴς ἐγένετο, οὐδὲ τοῦτο δὴ τὸ Ὁμηρικὸν τοῖς ἑαυτοῦ τέκνοις τὴν δαῖτα ἐκόμισεν, ἀλλὰ ταῖς ἐκείνου σπείραις περιπεσὼν ἕρμασιν ἔμελλεν οὐ μὰ Δί' ἀπολεῖν, ἀλλ' ἀπολεῖσθαι. Εἰδὼς οὖν ὁ γεωργὸς ἢ ἀκούων, τὸν μὲν εἶναι Διὸς ἄγγελον καὶ ὑπηρέτην, εἰδώς γε μὴν κακὸν θηρίον τὸν ὄφιν, τῷ δρεπάνῳ τῷ προειρημένῳ διακόπτει τὸν θῆρα, καὶ μέντοι καὶ τῶν ἀφύκτων ἐκείνων εἱργμῶν καὶ δεσμῶν τὸν ἀετὸν ἀπολύει. Ὁδοῦ μέντοι πάρεργον τῷ ἀνδρὶ ταῦτα καὶ δὴ διεπέπρακτο, ἀρυσάμενος δὲ τὸ ὕδωρ ἧκε καὶ πρὸς τὸν οἶνον κεράσας ὤρεξε πᾶσιν, οἱ δὲ ἄρα ἐξέπιον καὶ ἀμυστὶ καὶ πολλὰς ἐπὶ τῷ ἀρίστῳ· ἔμελλε δὲ καὶ αὐτὸς ἐπ' ἐκείνοις πίεσθαι· ἔτυχε γὰρ ὑπηρέτης κατ' ἐκεῖνό πως τοῦ καιροῦ, ἀλλ' οὐ συμπότης ὤν. Ἐπεὶ δὲ τοῖς χείλεσι τὴν κύλικα προσῆγε, ὁ σωθεὶς ἀετὸς ζωάγρια ἐκτίνων οἱ καὶ κατὰ τύχην ἀγαθὴν ἐκείνου ἔτι διατρίβων περὶ τὸν χῶρον, ἐμπίπτει τῇ κύλικι καὶ ἐκταράττει αὐτὴν καὶ ἐκχεῖ τὸ ποτόν. Ὁ δὲ ἠγανάκτησε, καὶ γὰρ ἔτυχε διψῶν, καὶ λέγει· εἶτα μέντοι σὺ μὲν ἐκεῖνος ὢν (καὶ γὰρ καὶ τὸν ὄρνιν ἐγνώρισε) τοιαύτας ἀποδίδως τοῖς σωτῆρσι τὰς χάριτας; ἀλλὰ πῶς ἔτι ταῦτα καλά; πῶς δ' ἂν καὶ ἄλλος σπουδὴν καταθέσθαι θελήσειεν εἴς τινα αἰδοῖ Διὸς χαρίτων ἐφόρου τε καὶ ἐπόπτου; καὶ τῷ μὲν ταῦτα εἴρητο καὶ ἐφρύγετο· ὁρᾷ δὲ ἐπιστραφεὶς τοὺς πιόντας ἀσπαίροντάς τε καὶ ἀποθνήσκοντας. Ἦν δὲ ἄρα, ὡς συμβάλλειν, ἐμημεκὼς εἰς τὴν πηγὴν ὁ ὄφις καὶ κεράσας αὐτὴν τῷ ἰῷ. Ὁ μὲν ἀετὸς τῷ σώσαντι ἀμοιβὴν τῆς ἰσοτίμου σωτηρίας ἀπέδωκε τὸν μισθόν. Λέγει δὲ Κράτης ὁ Περγαμηνὸς ὑπὲρ τούτων καὶ τὸν

Στησίχορον ᾄδειν ἔν τινι ποιήματι οὐκ ἐκφοιτήσαντί που εἰς πολλούς, σεμνόν τε καὶ ἀρχαῖον, ὥς γε κρίνειν ἐμέ, τὸν μάρτυρα εἰσάγων. Cf. etiam Tzetz. Chil. IV 302. Welckero ea, quae de Stesichoro fabulae auctore prodidit Crates vel Aelianus, ficta esse videntur.

67. [13.]

Argum. Hesiod. Scut. Herc.: *ὡσαύτως δὲ καὶ Στησίχορός φησιν Ἡσιόδου εἶναι τὸ ποίημα* (*Scutum*). Fort. in *Cycno* Stesichorus memoravit.

68. [17.]

Pausan. IX 2, 3: *Στησίχορος δὲ ὁ Ἱμεραῖος ἔγραψεν ἐλάφου περιβαλεῖν δέρμα Ἀκταίωνι τὴν θεόν, παρασκευάζουσάν οἱ τὸν ἐκ τῶν κυνῶν θάνατον, ἵνα δὴ μὴ γυναῖκα Σεμέλην λάβοι.* Fabulam hanc peculiari carmine, quod fortasse *Ἀκταιωνίς* inscriptum, poeta persecutus videtur.

69. [29.] 757

Tzetz. ad Lycophr. 266: *Στησίχορος γὰρ καὶ Εὐφορίων καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς ποιητής φασι τὸν Ἕκτορα υἱὸν εἶναι Ἀπόλλωνος.* Eadem Schol. Lycophr. a Bachmanno editus et Schol. Hom. Il. ω 259.

70. [22.]

Plutarch. de Sollert. Anim. c. 36: *Ἡ δὲ Ὀδυσσέως ἀσπὶς ὅτι μὲν ἐπίσημον εἶχε δελφῖνα καὶ Στησίχορος ἱστόρηκεν.* Cf. Tzetz. ad Lycophr. 658: *Δελφινόσημον. Στησίχορός φησιν Ὀδυσσέα ἐπὶ τῆς ἀσπίδος φέρειν δελφῖνος τύπον καὶ Εὐφορίων ὁμοίως τούτῳ συμφθέγγεται.* Pertinet. fort. ad *Ἰλίου πέρσιν.*

71.

Philodem. de Mus. col. XX, ubi dicit improbabile esse a Thaleta et Terpandro Lacedaemoniorum dissidia composita esse: *τοὺς ἐ(πὶ τῶν) ἀγώνων ἔ(τ)ερπεν ὁ Τέρ(παν)δρος· τοὺς δὲ Λάκωνας ἀ(π)ειθεῖν προα(ι)ρουμένους (τῷ) μαντείῳ κα(ὶ) (λ)όγῳ δ' ἴσω(ς) προαχθέν(τ)α(ς) ἀποτεθεῖσθαι τὴν στάσιν· ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ μὲν κα(τὰ) Στησίχορ(ο)ν οὐκ ἀκρι(βῶς) ἱστο(ρεῖ)τ(αι), τ(ὸ δὲ) Π(ι)νδ(ά)ρειον, εἰ τῆς διχ(ον)οίας ἔπεισεν, οὐκ οἴδαμεν.* Stesichori memoria utrum ad Thaletam solum, an simul ad Terpandrum pertineat, incertum. Cf. ad Pindari fr. 250.

72. [25.]

Schol. Il. ψ 92: *Διόνυσος Ἥφαιστον γενόμενον ἐν Νάξῳ μιᾷ τῶν Κυκλάδων ξενίσας ἔλαβε παρ' αὐτοῦ δῶρον χρύσεον ἀμφορέα· διωχθεὶς δὲ ὕστερον ὑπὸ Λυκούργου καὶ καταφυγὼν εἰς θάλασσαν φιλοφρόνως αὐτὸν ὑποδεξαμένης Θέτιδος ἔδωκεν αὐτῇ τὸν Ἡφαιστότευκτον ἀμφορέα· ἡ δὲ τῷ παιδὶ ἐχαρίσατο, ὅπως μετὰ θάνατον ἐν αὐτῷ αὐτοῦ ἀποτεθῇ τὰ ὀστᾶ. Ἱστορεῖ Στησίχορος.*

73. [53.]

Plin. Hist. Nat. II 12, 54: „Misera hominum mente ... in defectibus scelera aut mortem aliquam siderum pavente, quo in metu fuisse Stesichori et Pindari vatum sublimia ora palam est deliquio solis.“ adde Plutarch. de fac. in orbe lunae c. 19: *εἰ δὲ μή, Θέων ἡμῖν οὗτος τὸν Μίμνερμον ἐπάξει καὶ τὸν Κυδίαν καὶ τὸν Ἀρχίλοχον, πρὸς δὲ τούτοις Στησίχορον καὶ τὸν Πίνδαρον ἐν ταῖς ἐκλείψεσιν ὀλοφυρομένους τὸν φανερώτατον κλεπτόμενον καὶ μέσῳ ἄματι νύκτα γινομένην καὶ τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου σκότους ἀτραπὸν φάσκοντας.* Ex Stesichoro fort. sunt verba *μέσῳ ἄματι νύκτα γινομένην*, quamquam etiam ad Cydiam referri possunt.

74.

Etymol. Vindob. cod. CLVIII: *Ἄϊος· ὄνομα παρὰ Στησιχόρῳ.* Fuit fortasse nomen canis (*Mutus*).

75. [92.] 758

Ptolem. Hephaest. c. 120: *Περὶ δὲ τῶν παρὰ Στησιχόρῳ ζητουμένων ἀκεσταλίων ὀρνίθων.* ubi Roulez *ἀλκυόνων ὀρν.* tentavit.

76.

Cram. An. Ox. I 205, 11: *Ἰάπτω, παρὰ τὸ ἴπτω, ἐξ οὗ καὶ τό· Μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν. Ἀνίψαλον παῖδα ἔφη ὁ Στησίχορος.* Cf. ib. 369, 19. Contra Etym. M. p. 110, 46: *Ἀνίψαλλον* (VbD *ἀνίψανον*, quemadmodum etiam Hesychius)· *τὸν ἀβλαβῆ .... ἀδιάφθορον, οἱ δὲ ἡλικίας τάξιν.*

77. [83.]

Athen. V 180 E: *Καλεῖ δὲ Στησίχορος μὲν τὴν Μοῦσαν ἀρχεσίμολπον.* Cf. Eust. 1480, 22.

78.

Etym. Gud. 89, 31: *Ἄτερπνος· οὕτως ὁ ἄγρυπνος παρὰ Ῥηγίνοις, ὡς καὶ παρὰ Ἰβύκῳ καὶ Στησιχόρῳ.* Cf. Cram. An. Par. IV 61, 22. Etym. M. 163, 8 not.

79. [93.]

Hesych.: *Βρυαλίκται· πολεμικοί, ὀρχησταὶ μὲν αἰδοίπου· Ἴβυκος καὶ Στησίχορος.* ubi cod. *ὤρχηται μεν.* O. Müller (Dor. II 342) *βρυαλλίκται* scribit, Hermann coni.: *Βρυαλίκται· πολεμικοὶ ὀρχησταί· Βρυαλίκται μενέδουποι. Ἴβυκος κτλ.* similiter Haupt: *Βρυαλλίκται μενέδουποι· πολεμικοὶ ὀρχησταί.* Ego conieci *Βρυαλικταί· πολεμικοὶ ὀρχησταὶ μετὰ προσώπου* (vel *προσωπείου*), cum antea tentassem *πολεμικοὶ ἢ ὀρχησταὶ αἰσχροποιοί*, Hartung *πελεμικτοί, ὀρχησταὶ μετὰ δούπου.* Alia molitur Schmidt, qui cum proxima glossa (*βρυανίων, μετεωριζόμενος καὶ κορωνιῶν*) coniunxit in hunc modum: *Βρυαλιχικταί· πολιτικοὶ ὀρχησταὶ μὲν αἰδοίπου Ἴβυκος, καὶ Στησίχορος βρυαλιχίζων, μετεωριζόμενος καὶ κορωνιῶν,*

rursus autem haec perverse scripta esse existimat pro *Βρυλλιχικταὶ* et *βρυλλιχίζων*.

80. [87.]

Hesych.: *Ναυκληρώσιμοι στέγαι· τὰ πανδοκεῖα, ἐπεὶ ἔνιοι ἐμπορεῖα λέγουσιν· ὡς καὶ Στησίχορος ἐμπορικὸν οἶκον φησίν.*

81.

Schol. ad Dionys. Thrac. in Bekk. An. II 945, 25: *Οἷον ἔνδοθεν, ἔξοθεν παρὰ Στησιχόρῳ, πρόσσοθεν παρ' Ὁμήρῳ.*

82. [65.]

Etym. M. p. 100, 47: *Σφῆλον γὰρ τὸ ἰσχυρόν· Στησίχορος ἐρίσφηλον ἔφη τὸν Ἡρακλέα, ἴσον τῷ ἐρισθενεῖ* (Va *ὃ σημαίνει τὸ ἰσχυρὸν παρὰ Στησιχόρῳ*) cf. Et. Gud. 53, 12.

83. [67.] 759

Et. M. 427, 48: *Στησίχορος δὲ Τάρταρον ἠλίβατον τὸν βαθὺν λέγει.* Eadem Hesych. v. *ἠλίβατον*, Phot. 66, 15. Schol. Lucian. pro merc. cond. 10. Schol. Victor. ad Arist. Av. 1739.

84. [23.]

Schol. Il. ο 333: *Τὸν Ὀϊλέα Ζηνόδοτος ἑπόμενος Ἡσιόδῳ καὶ Στησιχόρῳ χωρὶς τοῦ ο ὀνομάζει Ἰλέα.* Eust. 277, 2: *Τὸ δὲ Ὀϊλεὺς ψιλωτέον κατὰ τὴν ἄρχουσαν, ὡς ἓν μέρος λόγου κατὰ τὸν Ὅμηρον· Ἡσίοδος δέ, φασί, καὶ Στησίχορος διχῶς αὐτὸ προάγει. οὐ γὰρ μόνον τρισυλλάβως Ὀϊλεύς, ἀλλὰ καὶ δισυλλάβως Ἰλεύς.* Cf. idem 1018, 58.

85. [96.]

Schol. Hom. Il. φ 575: *Ἐπεί κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ· Ἀρίσταρχος φησί τινας γράφειν κυνυλαγμόν. οὕτω καὶ Ζηνόδοτος· καὶ Στησίχορος δὲ ἔοικεν οὕτως ἀνεγνωκέναι, φησὶ γοῦν ἀπειρεσίοιο κυνυλαγμοῖο.* Eust. 1251, 61: *ἀπειρεσίου κυνυλαγμοῦ.* Possis *ἀπειρεσίῳ κυνυλαγμῷ* coniicere, quod videtur poeta in Geryoneide dixisse. Apud Homerum autem *κυνυλαγμὸς* dudum oportebat restitui, nisi grammatici nostri optimas quasque lectiones fastidiose spernerent.

86. [91.]

Eust. 524, 28: *Καὶ γὰρ λεύκιππος λέγεται παρὰ Στησιχόρῳ ἐπιθετικῶς.* Cf. Ibyc. fr. 16 v. 1.

87. [85.]

Choerob. I 82 (Bekk. An. III 1397): *Μεσόνυξ· μεσόνυχος, εἷς τῶν ἑπτὰ πλανητῶν παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις ὀνομάζεται· μέμνηται Στησίχορος.* si recte se habet poetae nomen, quamquam Stesichori auctoritas fortasse tantum ad ipsum vocabulum testificandum adhibita fuit; idem 83: *μεσόνυξ, μεσόνυχος, εἷς τῶν πλανητῶν.*

88. [86.]

Schol. Apoll. Rhod. IV 973: Ὀρείχαλκος εἶδος χαλκοῦ ... μνημονεύει καὶ Στησίχορος καὶ Βακχυλίδης.

89. [88.]

Phot. 412, 21: Πέποσχα, Δωριέων τινὲς τούτῳ κέχρηνται, ὧν καὶ Στησίχορός ἐστιν.

90. [70.]

Strabo VIII 356: Στησίχορον δὲ καλεῖν πόλιν τὴν χώραν Πίσαν λεγομένην, ὡς ὁ ποιητὴς τὴν Λέσβον Μάκαρος πόλιν.

91. [90.]

Schol. Arist. Av. 1302: Πηνέλοψ νήττη μέν ἐστιν ὅμοιον, περιστερᾶς δὲ μέγεθος· μέμνηται δὲ αὐτοῦ Στησίχορος καὶ Ἴβυκος.

92. 760

Cram. An. Ox. I 192, 1: Ὁ γοῦν Στησίχορος φησὶ ποταύδη, ὃ λέγει ὁ ποιητὴς προσηύδα.

93. [82.]

Eust. 772, 3: Ἡ δὲ παροιμία τοὺς φθονεροὺς καὶ ψογεροὺς τελχῖνας, ὡς ἐκ τῶν εἰρημένων, καλεῖ· Στησίχορος δέ, φασί, τὰς κῆρας καὶ τὰς σκοτώσεις τελχῖνας προσηγόρευσε.

94. [89.]

Schol. Pind. Ol. IX 128: Χάρμα, νῦν ἀντὶ τοῦ χαρά. Ὅμηρος δὲ ἐπὶ τῆς μάχης· οἱ δὲ περὶ Ἴβυκον καὶ Στησίχορον χάρμην τὴν ἐπιδορατίδα φασίν.

95. [81.]

Eust. Od. p. 1441, 16: Στησίχορος δέ, ὑπερθυμέστατον ἀνδρῶν.

Paeanem Stesichori commemorat Athen. VI 250 B; de *Hymno in Minervam*, quem nonnulli Stesichoro tribuunt, vid. ad Lamprocl. fr. 1. — De *Elegiis* similibusque carminibus, quae Stesichoro tribuuntur iu epistolis Phalarideis 19 seqq., nihil addam, cum omnia haec commenticia esse satis constet. — Stesichori nomen saepius ex errore ortum, veluti in Append. Phot. 676, 7 scribitur Στησίχορυς pro Φιλόχορος, et in Et. M. 465, 33 V male Στησίχορος ἐν τῷ περὶ τελετῶν pro Στησίμβροτος. Sed fortasse alibi Stesichori potius nomen oblitteratum, velut ap Schol. Apoll. Rhod. I 1304: Στησίμβροτυς δέ (φησιν), ὅτι διαφορὰν ἔσχον (οἱ Βορεάδαι) πρὸς τὸν Ἡρακλέα περὶ τῶν δεδομένων δώρων ὑπὸ Ἰάσονος τοῖς ἀριστεῦσιν. Poterat hoc Stesichorus in ἄθλοις ἐπὶ Πελίᾳ commemorare. — Porro fortasse ap. Phot. et Suidam v. Τυφλότερος σπάλακος (cf. Paroemiogr. I 309) ... τοῦτο τὸ

ζῶον οὐκ ἔχει ὀφθαλμούς· φησὶ δ' αὐτὸ Στησίμβροτος ὑπὸ τῆς Γῆς
τυφλωθῆναι, διὰ τὸ φθείρειν τοὺς καρπούς· scribendum Στησί-
χορος. — Quod est ap. Arist. Rhet. II 21: Ἁρμόττει δ' ἐν τοῖς
τοιούτοις καὶ τὰ Λακωνικὰ ἀποφθέγματα καὶ τὰ αἰνιγματώδη, οἷον
εἴ τις λέγοι, ὅπερ Στησίχορος ἐν Λοκροῖς εἶπεν, ὅτι οὐ δεῖ ὑβριστὰς
εἶναι, ὅπως μὴ οἱ τέττιγες χαμόθεν ᾄδωσιν. aperte *apophthegma* est,
quod magis etiam confirmat Aristot. Rhet. III 11 ubi repetit. (Cf. etiam
Demetr. de elocut. 99 et 234 et Rhett. Gr. ed. Walz VII 1145.) Secus
tamen videtur Hartungo, qui et haec et quae in Aristot. Rhet. (vid.
infra) leguntur ex carminibus petita censet, et verbis ἐν Λοκροῖς ipsam
carminis inscriptionem significari existimat. — Item carminum reliquiis
eximendum est, quod adhibet Aristot. Rhet. II 20: Λόγος δέ, οἷος ὁ
Στησιχόρου περὶ Φάλαριν καὶ Αἰσώπου περὶ τοῦ δημαγωγοῦ. Στη-
σίχορος μὲν γὰρ ἑλομένων στρατηγὸν αὐτοκράτορα τῶν Ἱμεραίων
Φάλαριν καὶ μελλόντων φυλακὴν διδόναι τοῦ σώματος τἆλλα δια-
λεχθεὶς εἶπεν αὐτοῖς λόγον, ὡς ἵππος κατεῖχε λειμῶνα μόνος· ἐλ-
θόντος δὲ ἐλάφου καὶ διαφθείροντος τὴν νομήν, βουλόμενος τιμω-
ρήσασθαι τὸν ἔλαφον, ἠρώτα τὸν ἄνθρωπον, εἰ δύναιτο μετ' αὐτοῦ
κολάσαι τὸν ἔλαφον. ὁ δὲ ἔφησεν, ἐὰν λάβῃ χαλινόν, καὶ αὐτὸς
ἀναβῇ ἐπ' αὐτὸν ἔχων ἀκόντια· συνομολογήσαντος δὲ καὶ ἀναβάν-
τος, ἀντὶ τοῦ τιμωρήσασθαι αὐτὸς ἐδούλευσεν ἤδη τῷ ἀνθρώπῳ· 761
οὕτω δὲ καὶ ὑμεῖς, ἔφη, ὁρᾶτε, μὴ τοὺς πολεμίους βουλόμενοι τιμω-
ρήσασθαι ταὐτὸ πάθητε τῷ ἵππῳ· τὸν μὲν γὰρ χαλινὸν ἔχετε ἤδη,
ἑλόμενοι στρατηγὸν αὐτοκράτορα· ἐὰν δὲ φυλακὴν δῶτε, καὶ ἀναβῆ-
ναι ἐάσητε, δουλεύσετε ἤδη Φαλάριδι. Similia refert Conon Narr.
XLII; cf. etiam Rhett. Walz. I 424.

XVIII.

IBYCUS.

1. [1.] *)

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ..
–́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ – –

Ἦρι μὲν αἵ τε Κυδώνιαι
μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοᾶν
ἐκ ποταμῶν, ἵνα παρθένων
κῆπος ἀκήρατος, αἵ τ' οἰνανθίδες
αὐξόμεναι σκιεροῖσιν ὑφ' ἕρνεσιν
οἰναρέοις θαλέθοισιν· ἐμοὶ δ' ἔρος
οὐδεμίαν κατάκοιτος ὥραν, ἅθ' ὑπὸ στεροπᾶς φλέγων
Θρηΐκιος βορέας,

Ibycus. De Ibyci carminibus vid. Hermann in Iahnii Annal. IX 371 seqq. et Welcker Opusc. I 226. — Fr. 1. Athen. XIII 601 B: *Καὶ ὁ Ῥηγῖνος δὲ Ἴβυκος βοᾷ καὶ κέκραγεν· Ἦρι κτλ.* — V. 1. *ἦρι μὲν αἵ τε*, Hartung *ἦρι νένευκε.* — V. 2. *μηλίδες*, A *μολίδες*, Ursin. *μαλίδες.* — *ῥοᾶν* VL, *ῥοὰν* AP. — V. 3. *παρθένων*, Boissonade *Παρθένων.* — V. 4. *κῆπος*, Naeke *κᾶπος.* — *οἰνανθίδες*, B *οἰνανθίδος.* — V. 5. *ὑφ' ἕρνεσιν*, Stephanus *ὑπ' ἕρνεσιν.* — V. 6. *θαλέθοισιν* AB, *θαλέθουσιν* PVL. — *ἔρος* A, *ἔρως* PVL. — V. 7. *κατάκοιτος* VL, *κατάκητος* ABP. — *ἅθ'* Iacobs, itaque olim Hermann, qui post *τὶς*, libri *τε.* — V. 8. *Θρηΐκιος* Fiorillo, *θρηΐκοις* AB, *θρηϊκίοις* PVL.

*) Numeri adiecti sunt editionis Schneidewinianae.

ᾅσσων παρὰ Κύπριδος ἀζαλέαις μανίαισιν ἐρεμνὸς
ἀθαμβὴς 762
ἐγκρατέως παιδόθεν φυλάσσει
ἡμετέρας φρένας. *ἀντ.*

2. [2.]

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –

Ἔρος αὖτέ με κυανέοισιν ὑπὸ βλεφάροις τακέρ' ὄμμασι
δερκόμενος
κηλήμασι παντοδαποῖς ἐς ἄπειρα δίκτυα Κύπριδι βάλλει·
ἦ μὰν τρομέω νιν ἐπερχόμενον,
ὥστε φερέζυγος ἵππος ἀεθλοφόρος ποτὶ γήραϊ ἀέκων
σὺν ὄχεσφι θοοῖς ἐς ἅμιλλαν ἔβα.

V. 9. *ᾅσσων* scripsi, libri *ἀΐσσων*. — *μανίαισιν* B, *μανίαις* PVL. — *ἀθαμβὴς ἐγκρατέως* Hermann (sed idem nuper *ἀθαμβέσιν ἅρδισιν* et deinde *ἔφλασεν*, quorum primum et postremum ego conieci, cum olim *ἐρυμνὸς ἀθαμβείῃσι κραταιῶς* scripsisset), A *ἀθάμβησε κραταιῶς*, P *ἀθάμβησεν* (hoc etiam B) *κραταιῶς*, VL *ἀθάμβησε κραταιός*, Schneidewin *ἀταρβὴς κραταιῶς*. — V. 10. *παιδόθεν*, Naeke *πεδόθεν*. — *φυλάσσει*, P *φυλάξον*, Naeke *τινάσσει*, ego olim *ἔφλασεν*. — V. 11. *ἡμετέρας*, Hermann alii *ἁμετέρας*. Haec novissima alii aliter conformaverunt; O. Müller coniecit *ἀτέμβησι κραταιῶς πεδόθεν σαλάσσων*, Melhorn vel *παῖς ὅθεν ἡμετέρας φρένας φυλάσσει* vel *παιδόθεν αἰθύσσει ἡμετ. φρ.*, Hartung *ἐθάμβησε κραταιῶς καὶ διόθεν σφάλασσεν ἁμετέρας φρένας.*

Fr. 2. Plato Parmenid. 137 A: *Καίτοι δοκῶ μοι τὸ τοῦ Ἰβυκείου ἵππου πεπονθέναι, ᾧ ἐκεῖνος ἀθλητῇ ὄντι καὶ πρεσβυτέρῳ ὑφ' ἅρματι μέλλοντι ἀγωνιεῖσθαι καὶ δι' ἐμπειρίαν τρέμοντι τὸ μέλλον, ἑαυτὸν ἀπεικάζων, ἄκων ἔφη καὶ αὐτὸς οὕτω πρεσβύτης ὢν εἰς τὸν ἔρωτα ἀναγκάζεσθαι ἰέναι.* ubi Schol. p. 329: *Τὸ τοῦ μελοποιοῦ Ἰβύκου ῥητόν· Ἔρως κτλ.* Eadem Proclus V 316 ed. Cousin: *λέγει δέ πως οὕτως ὁ μελοποιὸς (Ἴβυκος)· Ἔρως κτλ.* — V. 1. *Ἔρος* cod. Darmst. (Schol. Plat.) a. m. s., ceteri *Ἔρως*. — *αὖτε*, Procl. *αὖ τε*, Hermann *δαὖτε*. — *βλεφάροις*, cod. Darm. *βλεφάροισιν*. — *τακέρ'*, libri *τακερὰ*, Siebenkees *τακεροῖς*. — *ὄμμασι*, cod. Darmst. *ὄμματα*. — V. 2. *ἐς*, libri *εἰς*. — *ἄπειρα*, Schneidewin et Hecker coni. *ἀπείρονα*. — *Κύπριδι* Schoemann emendavit, libri *Κύπριδος*, plane delendum censet Hecker. — *βάλλει*, Hermann *βάλεν*, Schneidewin olim *εἰσέβαλεν*, post *βάλλησιν*. — V. 3. *τρομέω νιν*, Darmst. *τρομέων ἴν'*, Procl. *τρομέω ἐπερχόμενος*. — V. 4. *ὥστε*, Procl. *ὥστις*. — *γήραϊ*, Melhorn *γήρᾳ*, hoc verbo versum terminans. Hartung excidisse putat verbum, velut *ποτὶ γήραϊ πιλνάμενος*. — *ἀέκων*, Darmst. Procl. *ἀσκῶν*. — V. 5. *ὄχεσφι*, Ursin. *ὄχεσι*. — *θοοῖς*, Darmst. a. m. pr. Procl. *θεοῖς*. — *ἔβα*, *ἔβαν* cod. B Procli et Vat. Ursin.

3.

⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒

Φλεγέθων, ἅπερ κατὰ νύκτα μακρὰν σείρια παμφανόωντα.

4. [3.] 763

– – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑

Αἰεί μ', ὦ φίλε θυμέ, τανύπτερος ὡς ὄκα πορφυρίς.

5. [4.]

– ⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑

* * * * * *

– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑

– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒

Εὐρύαλε, γλαυκέων Χαρίτων θάλος,
* * * * * *
καλλικόμων μελέδημα, σὲ μὲν Κύπρις
ἅ τ' ἀγανοβλέφαρος Πειθὼ ῥοδέοισιν ἐν ἄνθεσι θρέψαν.

6. [7.]

– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑

– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑

Μύρτα τε καὶ ἴα καὶ ἑλίχρυσος,
μᾶλά τε καὶ ῥόδα καὶ τέρεινα δάφνα.

Fr. 3. Theon Smyrn. de Astronom. 202 ed. Martin: *Κοινῶς τε γάρ, φησὶν ὁ Ἄδραστος, πάντας τοὺς ἀστέρας οἱ ποιηταὶ σειρίους καλοῦσιν, ὡς Ἴβυκος· φλεγέθων κτλ.* — *ἅπερ* Martin, cod. *ἅπερ*, fort. *ἀπερεί*. — *κατὰ* scripsi, cod. *τὰ*, Martin *τὰν*, Schneidewin *ἅπερ τ' ἄν*. Huc pertinet Hesych.: *Σείριος· ὁ ἥλιος ... Ἴβυκος δὲ πάντα τὰ ἄστρα*. Similiter Suid. v. *Σείριον* et Phot. 513, 10: *Ἴβυκος δὲ πάντα τὰ ἄστρα σείρια λέγει.*

Fr. 4. Athen. IX 388 E: *Ἐν ἄλλοις δέ φησιν (Ἴβυκος, v. fr. 8)· Αἰεί κτλ.* — *αἰεί*, Valckenaer coniecit *αἴρεις μ'*. Fort. *ἄημ'* activa forma pro media. — *θυμέ* Valckenaer emendavit, codd. *οὔ με*. — *ὄκα*, B *ὀκηπορφυρίς*.

Fr. 5. Athen. XIII 564 F: *Ὁ δὲ τοῦ Κυθηρίου Φιλοξένου Κύκλωψ ἐρῶν τῆς Γαλατείας καὶ ἐπαινῶν αὐτῆς τὸ κάλλος, προμαντευόμενος τὴν τύφλωσιν, πάντα μᾶλλον αὐτῆς ἐπαινεῖ ἢ τῶν ὀφθαλμῶν μνημονεύει λέγων ὧδε· Ὦ καλλιπρόσωπε, χρυσεοβόστρυχε Γαλάτεια, χαριτόφωνε κάλλος ἐρώτων. Τυφλὸς ὁ ἔπαινος καὶ κατ' οὐδὲν ὅμοιος τῷ Ἰβυκείῳ ἐκείνῳ· Εὐρύαλε κτλ.* Cf. Eustath. p. 1558, 17. — V. 1. *γλαυκέων*, Iacobs *γλυκέων*, Schneidewin *γλυκεᾶν*, Hecker *γλυκερόν*. — *θάλος* ABC, *θάλλος* PVL, *θάλαμος* Eust. Deinde coni. Bothe *καλλίκομον μελέδημα*, Iacobs *καλλικόμων μελέδημ' Ἐρώτων*, Hartung *Εὐρύαλε, γλαυκόφθαλμον θάλος, ὦ Χαρίτων καλλικόμων μελέδημα*, Hecker *καλλικόμων Μουσῶν μελέδημα*, sed potius post hunc versum alius excidit, quod vel metrum arguit, et Athenaei locus suadet, nam oculorum venustas praeconio ornanda fuit: versus qui intercidit fort. terminabatur voce *ὀφθαλμός*. — V. 3. B *πειθωδωρέοισιν*. — *ἐν* om. C Eust.

Fr. 6. Athen. XV 681 A: *Καὶ Ἴβυκος (μνημονεύει τοῦ ἑλιχρύσου)· Μύρτα τε καὶ ἴα κτλ.* — V. 2. *τέρεινα* Canter, vulgo *τέριναι*.

7. [8.]

–́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –

Τᾶμος ἄϋπνος κλυτὸς ὄρθρος ἐγείρησιν ἀηδόνας.

8. [13.] 764

Τοῦ μὲν πετάλοισιν ἐπ' ἀκροτάτοισι ξανθοῖσι ποικίλαι πανέλοπες, αἰολόδειροι λαθιπορφυρίδες, καὶ ἀλκύονες τανυσίπτεροι.

9. [15.]

– –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Fr. 7. Herodian. *περὶ σχημ.* 60, 24: *τὸ δὲ (σχῆμα) Ἰβύκειον καὶ λέξεως καὶ συντάξεώς ἐστιν, γίνεται δὲ ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς τρίτοις προσώποις τῶν ῥημάτων κατὰ πρόσθεσιν τῆς σι συλλαβῆς. ... καλεῖται δὲ Ἰβύκειον, οὐχ ὅτι Ἴβυκος πρῶτος ἐχρήσατο· δέδεικται γὰρ καὶ παρ' Ὁμήρῳ πρότερον· ἀλλ' ἐπεὶ πολὺ καὶ κατακορὲς παρ' αὐτῷ. Καὶ γὰρ γλαυκώπιδα ... καὶ δι' ἑτέρων· Τᾶμος* (A *ταμὸς*) *κτλ. ἀντὶ τοῦ ἐγείρῃ.* — *Τᾶμος*, videtur *ἆμος* scribendum: nam *ἐγείρησιν* coniunctivus est modus, id quod ipse grammaticus recto usus iudicio agnoscit: nisi forte Ibycus, cum *ἆμος* . . . *τᾶμος* dicendum esset, geminavit *τᾶμος*. — *ἄϋπνος*, possis suspicari, id quod etiam Schneidewin coniecit, hoc loco lectum esse *ἄτερπνος* vid. fr. 51, sed nimis obscura est illius vocabuli origo. Ceterum Schneidewin hoc loco scripsit *ἀΰπνους*, idque probavit Vater ad Eurip. Rhes. p. 211, interpretatus luscinias longi somni non indigentes; cf. Hesiodi fr. 208. — *ἀηδόνας*, A *ἀειδονὰς*. — Ceterum *κλυτὸς ὄρθρος* respiciunt Plutarch. Sympos. Quaest. VII 3, 5. Etym. M. 440, 53. Schol. Hom. Od. ι 364.

Fr. 8. Athen. IX 388 D: *Πορφυρίς· Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ ὀρνίθων διεστάναι φησὶν πορφυρίωνα πορφυρίδος, ἰδίᾳ ἑκάτερον καταριθμούμενος· τὴν τροφήν τε λαμβάνειν τὸν πορφυρίωνα ἐν σκότῳ καταδυόμενον, ἵνα μή τις αὐτὸν θεάσηται· ἐχθραίνει γὰρ τοὺς προσιόντας αὐτοῦ τῇ τροφῇ. τῆς δὲ πορφυρίδος καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι μνημονεύει· Ἴβυκος δέ τινας λαθιπορφυρίδας* (sic Schweighaeuser, libri *λαθιπόρφυρας*) *ὀνομάζει διὰ τούτων. τοῦ μὲν π. ἐπ' ἀ.* (P *ἐπακροτάτοισι*) *ξανθοῖσι* (B *ξανθίαι*) *αδοιπορφυρίδες* (sic ABP, nisi quod B *ἀδ.*) *καὶ ἀλ. τ.* Recte videtur Schweighaeuser *λαθιπορφυρίδες* restituisse, nam secundum Callimachum videtur Ibycus hoc nomine eam avem dixisse, quae alias *πορφυρίων* vocabatur. Schneidewin, cum olim coniecisset *πανέλοπες παμποικίλοι αἰολόδειροι ἀλκυόνες θ' ἁλιπορφυρίδες τε τανύπτεροι*, postea probavit Hermanni coni.: *ξανθαὶ ποικίλαι αἰολόδειροι πανέλοπες θ' ἁλιπορφυρίδες τε καὶ ἀλκυόνες τανισύπτεροι.* Conieci *ξὺν ἀκανθίσι ποικίλαις* (vel *ξὺν ἀκανθίδι ποικίλᾳ*) *πανέλοπές τ' αἰολόδειροι λαθιπορφυρίδες τε καὶ ἀλκυόνες τανυσίπτεροι.* Quamquam fort. aliud quid latet, nescioque an Hesychii et Photii glossa *Ξάνθοισιν· ὀρνέοις* huc pertineat. Hartung: *Τοῦ μὲν πετάλοισιν ἐπ' ἀκροτάτοις | σὺν ξανθοῖσιν ποικιλίδες | πανέλοπες καὶ αἰολόδειροι λαθιπορφυρίδες | κἀλκύονες τανυσιπτέρυγοι.* — Ceterum Schol. Arist. Av. 1302: *ὁ πηνέλοψ νήττῃ μέν ἐστιν ὅμοιον, περιστερᾶς δὲ μέγεθος· μέμνηται δὲ αὐτοῦ Στησίχορος καὶ Ἴβυκος.* ut coniiciat aliquis haec ex ambiguo carmine petita esse, sed pertinet ut videtur ad carmen in Gorgiam (fr. 30).

Fr. 9. Herodian. *περὶ σχημ.* 60, 31: *Καλεῖται δὲ Ἰβύκειον, οὐχ*

Γλαυκώπιδα Κασσάνδραν, ἐρασιπλόκαμον κούραν Πριάμοιο
φᾶμις ἔχησι βροτῶν.

10. [22.]

⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – –

Ὀνομακλυτὸς Ὀρφήν.

11. [17.] 765

Diomed. I 321 ed. Keil: „Ut est Ulyssi agnomen Polytlas. Nam praenomen est, ut ait Ibycus, Olixes, nomen Arcisiades, cognomen Odysseus. Et ordinantur sic: *Olixes Arcisiades Odyseus Polytlas.*" ubi Keil *Arsiciades* bis edidit (M arcisiades, A orcisiades, B achisiadis).

ὅτι Ἴβυκος πρῶτος ἐχρήσατο, ... ἀλλ' ἐπεὶ πολὺ καὶ κατακορὲς παρ' αὐτῷ· καὶ γὰρ Γλαυκώπιδα κτλ. — καὶ γάρ, quod grammatici est, poetae tribuit Schneidewin, quod ferri nequit, nam ἔχησι est coniunctivus. Etiam formae similes, quae apud Homerum frequenter leguntur, omnes ad coniunctivum sunt referendae: non recte de his formis disputavit Bekker (Homer. Blaetter p. 218 seq.), qui partim indicativum modum agnoscit et in his σχῆμα Ἰβύκειον deprehendere videtur: at non est verisimile, quamquam veteres grammatici opinati sunt, Ibycum temere coniunctivi formam manifestam vice indicativi adhibuisse: exempla, quae ex hoc poeta proferunt grammatici, id minime arguunt, quamquam certi quid statui nequit, cum locos non integros adscripserint: Bacchylides 27, 2 θάλπησι utrum ad θάλπημι sit referendum an coniunctivus vulgaris verbi θάλπειν, incertum est. Alexandrinos poetas magis credibile est hunc errorem commisisse, sed apud Bionem I 93 recte Hermann οἱ δὲ λέβητι χρυσείῳ φορέοισιν ὕδωρ pro φορέῃσιν restituit, in Theocrito XXV 46 non magis certum est κρίνησι, nec tamen debebat Hermann lectionem κρίνουσι probare, videtur Ahrens recte κρίνει σφι emendavisse. Ceterum iota furtivum, quod vulgo his formis addi solet, detrahendum: nam ἔχησι nihil aliud est, quam principalis forma ἔχητι, id quod recte animadvertit G. Curtius (Sprachvergl. Beitr. I p. 24). — V. 1. A λευκὰ πίδακας ἀνδρανέρασι πλόκαμον κόρην· πριάμου, CD γλαυκώπιδι κασάνδρα ἐρασιπλόκαμον κόραν πριάμοιο, B γλαυκώπιδα κασσάνδρα πριάμου. — κούραν cum Schneidewino scripsi. — V. 2. φᾶμις, A φαμῆς, D φάτις. Fortasse totum fragmentum sic est conformandum:

Γλαυκώπιδα Κασσάνδραν,
Ἐρασιπλόκαμον Πριάμοιο κόραν φᾶμις ἔχησι βροτῶν.

Fr. 10. Priscian. Lib. VI 92: „*In eus Graeca sunt et us in i mutantia faciunt genitivum, ut hic Tydeus, Tydei. In huiuscemodi tamen terminatione quaedam inveniuntur mutatione eus diphthongi in es longum prolata, ut Ἀχιλλεὺς Achilles, Περσεὺς Perses, Οὐλιξεὺς Ulixes. In quo Doris sequimur, qui pro Φυλεὺς Φύλης, pro Ὀρφεὺς Ὄρφης et Ὄρφην dicunt, pro Τυδεὺς Τύδης. Sic Antimachus in primo Thebaidos Τύδης τ' Οἰνείδης. Et vocativum in e productum Τὸν καὶ φωνήσας προσέφης Οἰνηϊε Τύδη, teste Herodiano, qui hoc ponit in primo Catholicorum. Similiter Ibycus Ὀνομακλυτὸν Ὄρφην.*" — ὀνομακλυτόν plerique libri, ονομακανθων Rr a m. pr., ὀνομακαιθῶ L in litura. — Ὄρφην plerique libri, Ὄρφη K, l in litura, D et Rr a m. pr., Ὄρφε G, unde Schneidewin Ὀνομάκλυτος Ὄρφη, ut sit vocativus, sed Priscianus potius nominativum adhibuisse videtur, itaque scripsi Ὀνομακλυτὸς Ὀρφήν. nam oxytonon esse Ὀρφὴν docet Arcadius 8, 15.

Ibycus fort. dixit: . . . *ἐκαλεῖτο δ' Ὀλυσσεὺς* (vel *Ὀλιξεὺς*) *Ἀρκεισιάδας Ὀδυσεὺς ὁ πολύτλας.*

12. [19.]

Οὐ γὰρ αὔσιον παῖς Τυδέως.

* 13.

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏓

Ἑλένα Μενελαΐς.

* 14. [24.]

–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑

Ἀλθαία Μελεαγρίς.

15.

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ –

Παρελέξατο Καδμίδι κούρᾳ.

16. [27.] 766

–́ ⏑ – – –́ ⏑ –
⏑́⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ ⏑͡⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – . . . . .

Τούς τε λευκίππους κόρους
τέκνα Μολιόνας κτάνον,
ἅλικας ἰσοκεφάλους, ἑνιγυίους,

Fr. 12. Et. M. 171, 7: *Αὔσιον· καὶ ὁ μὲν Ἴβυκος αὔσιον λέγει, οἷον· οὐ γὰρ αὔσιον παῖς Τυδέως.* fort. *παῖς ὁ Τυδέως. Τυδέος* Schneidewin.

Fr. 13 et 14. Diomed. I 323 ed. Keil: „Aut a maritis, ut Helena Menelais, aut a filiis, ut Althea Meleagris, sicut Ibycus Graecus retulit." Utrumque exemplum Ibyci videtur esse.

Fr. 15. Cram. An. Ox. I 255, 7: *Καδμηΐδι γαίῃ. Ὥσπερ παρὰ τὸ Δάρδανος ἐκπίπτει πατρωνυμικὸν εἰς ις Δαρδανὶς καὶ παρὰ τὸ Πρίαμος Πριαμίς, οὕτως ἔδει καὶ παρὰ τὸ Κάδμος Καδμίς· τὸ ἄρα Καδμηΐς ἐπλεόνασε τὸ η̄· ὅτε οὖν φησὶν ὁ Ἴβυκος· Παρελ. κτλ., τὸ ὀφειλόμενον ἀπέδωκεν.*

Fr. 16. Athen. II 57: *Ἴβυκος δ' ἐν πέμπτῳ μελῶν περὶ Μολιονιδῶν φησί· Τούς τε κτλ.* Cf. Eustath. 1686, 47. Stesichoro vindicat haec Hartung, quoniam Stesichorus quoque adiectivo *λεύκιππος* sit usus (fr. 86), neque fieri potuisse, ut Ibycus ipsum Herculem loquentem induceret: si Ibyci sint versus, certe *κτάνεν* scribendum. — V. 1. *κόρους* Dindorf, vulgo *κούρους*. — V. 2. *κτάνον* BCD, L *κτανόντα*, V *κτάνονταν*. — V. 3. *ἰσοκεφάλους* videtur Ibycus correpta prima syllaba adhibuisse, antea proposui cum Schneidewino *ἰσοκεφάλλους*, Hermann

ἀμφοτέρους γεγαῶτας ἐν ὠέῳ
ἀργυρέῳ . . . . .

17. [43.]

Πυκινὰς πέμφιγας πιόμενοι.

18. [44.]

⏒ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Οὔτι κατὰ σφετερὰν ἐέλδωρ.

19. [45.]

– ⏒ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒ –

Ἐσθλὸν προδεδεγμένον ἔλδωρ.

20. [37.]

Οὐδὲ Κυάρης ὁ Μήδων στρατηγός.

21. [52.] 767

– ⏒ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Δαρὸν δ' ἄνεω χρόνον ἧστο τάφει πεπηγώς.

ἰσοκαράνους coniecit, ἰσοπάλους Meineke. — ἐνιγυίους Schneider Saxo, libri ἐνιγύους. — V. 4. ὠέῳ Eustath., vulgo ὠεῷ.

Fr. 17. Galen. XXII P. I 881: Ἐπὶ δὲ τοῦ νέφους δοκεῖ τετάχθαι (πέμφιξ) . . . παρ' Ἰβύκῳ· Πυκ. κτλ. λέλεκται δ' οὗτος ὁ λόγος αὐτῷ κατά τινα παραβολὴν ἐπὶ χειμαζομένων εἰρημένην. διὸ καὶ τῶν προγνωστικῶν οἱ πλεῖστοι ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺς ὄμβρους σταγόνων εἰρῆσθαί φασι τὰς πέμφιγας.

Fr. 18. Herodian. περὶ μον. p. 32, 20: οὐδὲν εἰς ωρ λῆγον οὐδέτερον ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἔχει συμπλοκὴν δύο συμφώνων πρὸ τοῦ ω. . . . Ἔλδωρ, οὐ γὰρ συμπλοκὴ ἐνθάδε, ἀλλὰ διάστασις. Ὁ δὲ Ἴβυκος ἔσθ' ὅτε καὶ θηλυκῶς προφέρεται· Οὔτι κτλ. Mirum sane ἐέλδωρ dictum θηλυκῶς, nam ap. Hesych. Ἔλπωρ· ἡ ἐλπίς recte videntur ἐλπωρή corrigere. Itaque Schneidewin ἐελδώ coniecit, Hartung σφετερὸν ϝεέλδωρ.

Fr. 19. Herodian. π. μον. λέξ. p. 32, 25: Καὶ ἐσθλὸν προδεδεγμένον ἐέλδωρ (Ἴβυκος): scripsi ἔλδωρ, προδεδεγμένον idem est quod προδεδειγμένον. Schneidewin hic quoque vult ἐσθλὰν ποτιδεγμένων ἐελδώ legere, at ipse Herodianus indicat Ibycum etiam altero genere usum esse.

Fr. 20. Et. M. 542, 51: Κυάρης· Ἴβυκος· οὐδὲ Κυάρης (D καρύας, M Κυάρας) ὁ Μήδων (DM Μηδεῖ) στ. — τινὲς λέγουσιν ἀπὸ τοῦ Κυαξάρης γέγονε κατὰ συγκοπήν· ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ κυρὰ (Κῦρος) κατὰ πλεονασμόν. Fort. leg. οὐδὲ Κυάρας ὁ Μηδείων στραταγός.

Fr 21. Herodian. περὶ μον. λεξ. 36, 2: τάφος, . . . ὁπότε δὲ ἐπὶ τῆς ἐκπλήξεως παραλαμβάνεται, γένος ἐπιδέχεται τὸ οὐδέτερον· Ἣ δ' ἄνεω δὴν ἧστο, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκανε. Ἀλλ' ἴσως τοῦτο ἀμφίβολον· ὁ μέντοι Ἴβυκος διέστειλε τὸ γένος ἐν τῷ πρώτῳ, σχεδὸν τὸ Ὁμηρικὸν μεταβαλών· Δαρὸν δάραοι χρ. ἤ. τάφεις πεπηγώς. Schneidewin δαρὸν δαρὸν χρόνον ἧ. τάφει πεπαγώς, Hermann δαρὸν παρά οἱ, ego in proecdosi δαρὸν δαρῷ χρ., nunc malui δ' ἄνεω scribere,

22. [32. 33. 34.]

. . ⏑ ⏑ – ⏓
⏑́⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – .
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑

. . Παρὰ χέρσον
λίθινον ἔκλεκτον παλάμαισι βροτῶν·
πρόσθε δέ νιν πεδ' ἀναριτᾶν
ἰχθύες ὠμοφάγοι νέμοντο.

23. [31.]

Schol. Theocr. I 115: *Ἀρέθουσα κρήνη ἐν Συρακούσαις ἢ ἐν Σικελίᾳ, ἥ φασι διὰ πελάγους Ἀλφειὸν ἥκειν* (ita vulgo, *ἥξειν* libri), *ὥς φησιν Ἴβυκος, παριστορῶν περὶ τῆς Ὀλυμπίας* (fort. *Ὀλυμπίασι*) *φιάλης*. ubi Ahrens scripsit: *Ἀρέθοισα· κρήνη ἐν Συρακούσαις, ἥ ἐν Σικελίᾳ φυγοῦσα διὰ πελάγους Ἀλφειὸν ἧξεν.* Aliud scholion exhibet Ursinus: *Ἴβυκος ἱστορῶν περὶ τῆς Ὀλυμπίας φιάλης Σικελικὴν κρήνην τὴν Ἀρέθουσαν εἶναί φησι καὶ ὑπὸ Ἀλφειοῦ πληροῦσθαι.* Ex eodem ut videtur carmine petitum, ex quo est fr. 22.

24. [51.]

⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

ut Ibycus prorsus cum Homero consentiat, quemadmodum etiam Nauck coniecit. Lehrs *δάρασι* ex dittographia ortum existimat. Possis alia tentare, velut *δαρὸν δ' ἄρ' αὔῳ χ. ἡ. τάφει π.*

Fr. 22. Schol. Pind. Nem. I 1: *Ἡ Ὀρτυγία πρότερον μὲν οὖσα νῆσος εἶτα προσχωσθεῖσα χερρόνησος γέγονεν, ὡς καὶ Ἴβυκος ἱστορεῖ· Παρὰ χέρσον λίθινον τὸν παλάμαις βρ. πρόσθε νιν παῖδα νήριτον* (Ursinus *πέδον νήριτον*, Casaubonus *πέδα Νηρῄδων*, egregie Boeckh *πεδ' ἀναριτᾶν* vel *πεδὰ νηριτᾶν*) *ἰχθύες ὠμ. ν.* Resp. Strabo I 59: *Ἐπὶ τῆς πρὸς Συρακούσας νήσου νῦν μὲν γέφυρά ἐστιν ἡ συνάπτουσα αὐτὴν πρὸς τὴν ἤπειρον, πρότερον δὲ χῶμα, ὥς φησιν Ἴβυκος, λογαίου λίθου, ὃν καλεῖ ἔκλεκτον.* Cf. Athen. III 86 B: *Τοῦ δ' ἀναρίτου* (*μέμνηται*) *Ἴβυκος.* — V. 1. *παρὰ*, Boeckh *πὰρ.* — V. 2. *ἔκλεκτον* pro *τὸν* Boeckh ex Strabone restituit. — *παλάμαισι* scripsi, v. *παλάμαις.* — V. 3. *πρόσθε δέ* scripsi, vulgo *πρόσθε*, Casaubonus et Boeckh *πρόσθεν.* — *πεδ' ἀναριτᾶν*, fort. *πεδ' ἀναρτᾶν*, siquidem Athen. addit: *καλεῖται δ' ὁ ἀναρίτης καὶ ἀνάρτας* (B *ἀνάρτης*).

Fr. 24. Plut. Quaest. Symp. IX 15, 2: *Διὸ καὶ πέπονθεν, ὃ φοβηθεὶς Ἴβυκος ἐποίησε· Δέδοικα κτλ.* Plato Phaedro 242 C: *ἐμὲ γὰρ ἔθραξε μέν τι καὶ πάλαι λέγοντα τὸν λόγον, καί πως ἐδυσωπούμην κατ' Ἴβυκον, μή τι κτλ.* Inde a *μή τι* affert Suid. v. *ἀμπλακὼν* et *Ἰβύκειον ῥησείδιον* et v. *μή τι.* Resp. Synes. Epist. 115: *οὐ γὰρ νεώτερόν ἐστι τὸ δέος, ἀλλὰ καὶ λίαν ἀρχαῖον, τὸ μή τι περὶ θεὸν ἀ. τ. π. ἀ. ἐφεύρω*, ubi cod. Gud. ap. Schneidewin *δέδοικα μή τι* et in marg. *Ἰβύκου τινὸς παλαιοῦ. ἔστιν πρὸς ἱερωσύνην συνᾷδον τὸ Ἰβύκειον τουτὶ*

Δέδοικα, μή τι παρ θεοὶς 768
ἀμβλακὼν τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω.

25. [38.]

Aelian. Hist. Anim. VI 51 de dipsade: *Δεῖ δὲ καὶ μῦθον τῷδε τῷ ζώῳ ἐπᾶσαί με, ὀνπεροῦν ἀκούσας οἶδα, οὐ σιωπήσομαι τοῦτον, ὡς ἂν μὴ δοκοίην ἀμαθῶς ἔχειν αὐτοῦ. Τὸν Προμηθέα κλέψαι τὸ πῦρ Ἡφαίστῳ φησὶ καὶ τὸν Δία ἀγανακτῆσαι ὁ μῦθος λέγει, καὶ τοῖς καταμηνύσασι τὴν κλοπὴν δοῦναι φάρμακον γήρως ἀμυντήριον· τοῦτο οὖν ἐπὶ τῷ ὄνῳ θεῖναι τοὺς λαβόντας πέπυσμαι, καὶ τὸν μὲν προϊέναι τὸ ἄχθος φέροντα, εἶναι δὲ ὥραν θέρειον, καὶ διψῶντα τὸν ὄνον ἐπί τινα κρήνην κατὰ τὴν τοῦ ποτοῦ χρείαν ἐλθεῖν· τὸν οὖν ὄφιν τὸν φυλάττοντα ἀναστέλλειν αὐτὸν καὶ ἀπελαύνειν, καὶ ἐκεῖνον στρεβλούμενον μισθόν οἱ τῆς φιλοτησίας δοῦναι, ὁπεροῦν ἔτυχε φέρων φάρμακον. οὐκοῦν ἀντίδοσις γίνεται, καὶ ὁ μὲν πίνει, ὁ δὲ τὸ γῆρας ἀποδύεται, προσεπιλαβών, ως ὁ μῦθος, τὸ τοῦ ὄνου δίψος. Τί οὖν, ἐγὼ τοῦ μύθου ποιητής, ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποιμι, εἰ καὶ πρὸ ἐμοῦ Σοφοκλῆς ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητὴς καὶ Δεινόλοχος ὁ ἀνταγωνιστὴς Ἐπιχάρμου καὶ Ἴβυκος ὁ Ῥηγῖνος καὶ Ἀριστέας καὶ Ἀπολλοφάνης ποιηταὶ κωμῳδίας ᾄδουσιν αὐτόν.*

26. [39.]

⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Ἔριδος ποτὶ μάργον ἔχων στόμα
ἀντία δῆριν ἐμοὶ κορύσσοι.

27.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Οὐκ ἔστιν ἀποφθιμένοις ζωᾶς ἔτι φάρμακον εὑρεῖν.

ῥησείδιον, et Marin. vit. Procli c. 1. — V. 1. *παρ* Schneidewin et Dübner in Plut. (fort. ex codd.), vulgo *παρά*. — *θεοὶς* scripsi, vulgo *θεοῖς*, Hartung *θεοῖσιν*. — V. 2. *ἀμβλακὼν* 𝔄ΔΠGT apud Plat., ceteri omnes *ἀμπλακών*. — *τιμὰν*, 𝔄 ap. Plat. *τιμᾶν*. — *ἀμείψω*, Suid. tertio loco *ἀμείφῃ*.

Fr. 26. Porphyr. in Ptolem. Harmon. in Vallis. Opp. T. III p. 255: *Ταχέως γὰρ ἄν τις τῶν ἀπείρων μὲν μουσικῆς καὶ τῶν τοιούτων θεωρημάτων, ἃ νῦν ψηλαφῶμεν ἡμεῖς, ἐν δὲ τοῖς σοφιστικοῖς λόγοις καλινδουμένων Ἔριδος ποτὲ* (Stephanus *ποτὶ*) *μ. ἔ. στ., φησίν που Ἴβυκος, ἀντία δῆριν ἐνίοις* (ita Stephanus) *κορύσσοι*. — V. 1. *Ἔριδος*, Nauck citra necessitatem *ἔριδας*, Hartung *ἔοι δ' ὅς ποτε μαργὸν* edidit. — V. 2. Codd. ME *νενοοινορύσσοι*, D *ἐνιοικορύσσοι*, Gud. *δηρϊ νενόοι νορύσσοι*. *ἐμοὶ* emendavit Nauck, *ὄνῳ κορύσσοι* Schneidewin, *ἂν ὗς κορύσσοι* Lobeck.

Fr. 27. Chrysippus *περὶ ἀποφατ.* c. 14: *Εἰ ἀντίκειται ἀξίωμα καταφατικὸν τῷ Οὐκ ἔστιν κτλ. Ἴβυκος ὁ ποιητὴς οὕτως ἀπεφαίνετο· οὐκ ἔστιν κτλ.* et quater repetit, ubi primo loco cod. *ἔτι φθιμένοις*, sed supra *ἀπο* scriptum.

28. [41.] 769

. . ⏑ – ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –

. . *Ποτᾶται δ' ἐν ἀλλοτρίῳ χάει.*

29.

Κλάδον Ἐνυαλίου.

30. [5.]

Schol. Apoll. Rh. III 158: *Διὰ τούτων στίχων παραγράφει τὰ εἰρημένα ὑπὸ Ἰβύκου, ἐν οἷς περὶ τῆς Γανυμήδους ἁρπαγῆς εἶπεν ἐν τῇ εἰς Γοργίαν ᾠδῇ· καὶ ἐπιφέρει περὶ τῆς Ἠοῦς, ὡς ἥρπασε Τιθωνόν.* Ad hoc carmen haud dubie pertinet fr. 59, et fortasse etiam fr. 8 et fr. 33.

31. [10.]

Schol. Apoll. Rh. III 26: *Ἴβυκος δὲ καὶ Ἡσίοδος ἐκ Χάους λέγει γενέσθαι τὸν Ἔρωτα.* cod. Laur. *Ἴβυκος ὁ δὲ Ἡσίοδος*, unde Keil edidit *Ἴβυκος . . . ὁ δὲ Ἡσίοδος*, intercidisse putans ea, quae Ibycus prodidit: sed illam lectionem tuetur etiam Eudocia 158.

32. [11.]

Athen. XIII 603 D; *Ῥαδαμάνθυος δὲ τοῦ δικαίου Ἴβυκος ἐραστήν φησι γενέσθαι Τάλων.*

33. [12.]

Athen. II 39 B: *Ἴβυκος δέ φησι τὴν ἀμβροσίαν τοῦ μέλιτος κατ' ἐπίτασιν ἐνναπλασίαν ἔχειν γλυκύτητα, τὸ μέλι λέγων ἔνατον εἶναι μέρος τῆς ἀμβροσίας κατὰ τὴν ἡδονήν.* Cf. Eust. 1633, 11. Pro *ἔνατον* Meineke coni. *δέκατον*, collato Schol. Pind. Pyth. IX 113: *ἔστι δὲ καὶ τοῦ μέλιτος εὑρετὴς ὁ Ἀρισταῖος, ὃ δὴ τῆς ἀθανασίας δέκατον μέρος ᾠήθησαν εἶναι.*

34. [14.]

Schol. Hom. Il. γ 114: *Πορφύριος ἐν τοῖς παραλελειμμένοις φησίν, ὅτι τὸν Ἕκτορα Ἀπόλλωνος υἱὸν παραδίδωσιν Ἴβυκος, Ἀλέξανδρος, Εὐφορίων, Λυκόφρων.* Eandem famam etiam Stesichorus

Fr. 28. Schol. Aristoph. Av. 192: *Χάους ἀντὶ τοῦ ἀέρος νῦν, ὡς Ἴβυκος, ποτᾶται δὲ ἐν κτλ.* Eadem Suidas v. *Χάος*, ubi A *πωτᾶται*. Sed *ἀλλοτρίῳ* videtur temere ex Aristophanis loco ortum, poeta scripserat opinor:

Πωτᾶται δ' ἐν ἀπείρῳ χάει.

Ruhnken non diversum censet locum a Bacchylidis versu ap. Schol. Hesiod. Theog. 116 (fr. 47), qui sane simillimus est.

Fr. 29. Schol. Pind. Isthm. VIII v. 43 quod edidit T. Mommsen (Diar. Antiq. 1848 p. 131): *Νεικέων πέταλα] ἀντὶ τοῦ φιλονεικιῶν τὰ φύλλα, τροπικώτερον δὲ τῶν φιλονεικιῶν τὰς στάσεις ἢ τὰ νείκη· ὡς Ἴβυκος· κλάδον Ἐνυαλίου. καὶ Ὅμηρος ὄζον Ἄρηος.* Fortasse Ascalaphum dixit.

sequitur fr. 69, neque tamen propterea hoc abiudicandum Ibyco, ut voluit Hartung.

35. [16.]

Schol. Arist. Vesp. 714: *Καὶ τὸ ξίφος οὐ δύναμαι κατέχειν·*] *ὥσπερ ὁ Μενέλαος· τοῦτον γάρ φασιν ὁρμήσαντα ἐπὶ τὴν Ἑλένην ἀποβαλεῖν τὸ ξίφος· ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἰβύκῳ καὶ Εὐριπίδῃ.* Similia 770
Sch. Lysistr. 155. Non recte Hartung haec Ibyco abiudicat et ad Stesichori *Ἰλίου πέρσιν* refert, nam Stesichorus prorsus aliam famam secutus est, vid. fr. 25.

36.

Sch. Eurip. Hec. 41: *Ὑπὸ Νεοπτολέμου φασὶν αὐτὴν (Πολυξένην) σφαγιασθῆναι Εὐριπίδης καὶ Ἴβυκος.* Haec quoque citra necessitatem Stesichoro vindicat Hartung.

37. [18.]

Sch. Apoll. Rh. IV 815: *Ὅτι δὲ Ἀχιλλεὺς εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον παραγενόμενος ἔγημε Μήδειαν, πρῶτος Ἴβυκος εἴρηκε, μεθ' ὃν Σιμωνίδης.* Cf. Eudoc. 85.

38. [20.]

Sch. Pind. Nem. X 12: *Διομήδεα δ' ἄμβροτον ξανθά ποτε Γλαυκῶπις ἔθηκε θεόν·*] *Καὶ οὗτος Ἀργεῖος, ὃς δι' ἀρετὴν ἀπηθανατίσθη· καὶ ἔστι περὶ τὸν Ἀδρίαν Διομήδεια νῆσος ἱερά, ἐν ᾗ τιμᾶται ὡς θεός· καὶ Ἴβυκος οὕτω·* (hic lacunam statuit Boeckh) *τὴν Ἑρμιόνην γήμας ὁ Διομήδης ἀπηθανατίσθη σὺν τοῖς Διοσκούροις· καὶ γὰρ συνδιαιτᾶται αὐτοῖς· καὶ Πολέμων ἱστορεῖ· ἐν μὲν γὰρ Ἀργυρίπποις ἅγιον ἐστὶν αὐτοῦ ἱερόν, καὶ ἐν Μεταποντίῳ δὲ διὰ πολλῆς αὐτὸν αἵρεσθαι τιμῆς ὡς θεὸν καὶ ἐν Θουρίοις εἰκόνας αὐτοῦ καθιδρύσθαι ὡς θεοῦ.*

39. [21.]

Sch. Apoll. Rh. I 287: *Εἶχε καὶ ἀδελφὴν Ἰάσων Ἱππολύτην, ὥς φησιν Ἴβυκος.*

40. [23.]

Zenob. Prov. II 45: *Ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἐπιδέχεται οὔτε φιλία· ὁ Μίλων* (fort. *Δήμων*) *ὁ παροιμιογράφος Ἰβύκειον τὴν παροιμίαν ταύτην φησὶν ὡς πρώτου χρησαμένου τοῦ Ἰβύκου.* Cf. ibi interpr.

41. [25.]

Schol. Apoll. Rh. I 146: *Ὁ δὲ Ἴβυκος Πλευρωνίαν (Λήδαν) φησίν, Ἑλλάνικος δὲ Καλυδωνίαν.*

42.

Cram. An. Ox. III 413, 16: *Ὁ δὲ αὐτὸς ἑωσφόρος καὶ ἕσπερος· καίτοι γε τὸ παλαιὸν ἄλλος ἐδόκει εἶναι ὁ ἑωσφόρος καὶ ἄλλος ὁ ἕσπερος· πρῶτος δὲ Ἴβυκος ὁ Ῥηγῖνος συνήγαγε τὰς προσηγορίας.*

43. [26.]

Sch. Apoll. Rh. IV 57: *Ἴβυκος δ' ἐν πρώτῳ Ἦλιδος αὐτὸν* (*Ἐνδυμίωνα*) *βασιλεῦσαι φησί.* Cf. Eudoc. 148.

44.

Sch. Il. *ν* 517: *ὡς ἀντεραστὴς Ἑλένης* (de *Deiphobo* et *Idomeneo* dicit)· *ὡς μαρτυρεῖ Ἴβυκος καὶ Σιμωνίδης· ἀλλ' οὔτε ἤρα μεσαιπόλιος, οὔτε τὸ παρὰ Ἰβύκῳ ἀληθές, ἀλλὰ διὰ τοὺς πεσόντας.* 771 Eust. 944, 43: *ἕτεροι δὲ ἀκολουθοῦντες τῇ Σιμωνίδου καὶ Ἰβύκου ἱστορίᾳ φασὶν ὡς ἀληθῶς ἀεὶ ἐνεκότει τῷ Ἰδομενεῖ Δηΐφοβος ὡς ἀντεραστῇ. ἤρα γάρ, φασί, καὶ αὐτὸς τῆς Ἑλένης.*

45. [28.]

Sch. Apoll. Rh. II 778: *Πολλοὶ λόγοι περὶ τοῦ τῆς Ἱππολύτης ζωστῆρος εἰσίν· τινὲς μὲν γὰρ Ἱππολύτης, ἄλλοι δὲ Δηϊλύκης, Ἴβυκος δὲ ἰδίως ἱστορῶν Οἰολύκης τῆς Βριάρεω θυγατρός φασιν.* Ibycus videtur dixisse: *Οἰολύκα, Βριάρηο κόρα,* vid. Et. M. 213, 23.

46. [30.]

Sch. Arist. Nub. 1050: *Ἴβυκός φησι τὸν Ἥφαιστον κατὰ δωρεὰν ἀναδοῦναι Ἡρακλεῖ λουτρὰ θερμῶν ὑδάτων, ἐξ ὧν τὰ θερμὰ τινές φασιν Ἡράκλεια λέγεσθαι.*

47. [35.]

Strabo VI 271: *Ἀλφειὸν δὲ Ζωΐλος ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ Τενεδίων ἐγκωμίῳ φησὶν ἐκ Τενέδου ῥεῖν, ὁ τὸν Ὅμηρον ψέγων ὡς μυθογράφον. Ἴβυκος δὲ τὸν ἐν Σικυῶνι Ἀσωπὸν ἐκ Φρυγίας ῥεῖν φασί.*

48 A [36.]

Pausan. II 6, 5: *Σικυῶνα δὲ οὐ Μαραθῶνος τοῦ Ἐπωπέως, Μητίωνος δὲ εἶναι τοῦ Ἐρεχθέως φασίν· ὁμολογεῖ δέ σφισι καὶ Ἄσιος, ἐπεὶ Ἡσίοδός τε καὶ Ἴβυκος ὁ μὲν ἐποίησεν, ὡς Ἐρεχθέως εἴη Σικυών, Ἴβυκος δὲ εἶναι Πέλοπός φησιν αὐτόν.*

48 B.

Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 18 ed. Gomperz (Vol. Hercul. coll. n. II 46): *Αἰσχύλος δ'* (*ἐν Φινεῖ*) *καὶ Εἴβυ*(*κος καὶ Τε*)*λέστης* (*ποιοῦσιν*) *τὰς Ἁρπ*(*υίας θνησκ*)*ούσας ὑπ*(*ὸ τῶν Βορέου παί*)*δων.* ita Gomperz supplevit.

49.

Choerobosc. I 279: *Αὕτη ἡ αἰτιατική, φημὶ δὲ ἡ ἴκτινον κατὰ μεταπλασμὸν γέγονε ἴκτινα, . . . ὥσπερ ἀλίτροχον ἀλίτροχα παρ' Ἰβύκῳ* (cod. Marc. *παρίβυκον παριβυκα*). Cf. Cram. An. Ox. I 271, 2.

50.

Et. Sorb. ap. Gaisf. Et. M. 387, 42: *Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς συντίθεται πρώτῳ ἐτυμολογιῶν οὕτως λέγων· Τὸ παρ' Ὁμήρῳ ἐτώσιον τινὲς οἴονται παρὰ τὸ ἐτῶν ἐτώσιον, ἀλλὰ μάχεται ὁ νοῦς· οἱ δὲ οὕτως·*

ἀήτων, ἀητώσιος, συστολῇ ἀ ε τ ώ σ ι ο ν *παρ' Ἰβύκῳ· τοῦτο ἀφαιρέσει ἐτήσιον* (ἐ τ ώ σ ι ο ν). *ἢ οὕτως· ἔτος, ἀετός, ἀέτων, ἀετώσιος, ὁ μὴ ἀληθὴς ἀλλὰ μάταιος.* Cf. etiam Et. M. 20, 13. Hesych. v. *ἀετώσιον.* Et. Gud. 215, 26. — Quae leguntur Cram. An. Ox. IV 329, 22: *Ὁ μὲν διὰ τοῦ ωσιος Ῥηγίνων ἐστίν, ἐπεὶ συνεχὴς παρ' αὐτοῖς ἀπὸ γενικῆς γίνεται· ἀνάκων,* ἀ ν α κ ώ σ ι ο ς (Lobeck *Ἀκακώσιος*), *χαρίτων,* χ α ρ ι τ ώ σ ι ο ς. (Cf. etiam ib. I 162, 15.) Schneidewin probabiliter ad Ibycum refert.

51. [9.] 772

Et. Gud. 89, 31: *Ἄ τ ε ρ π ν ο ς· οὕτως ὁ ἄγρυπνος, παρὰ Ῥηγίνοις, ὡς καὶ παρ' Ἰβύκῳ καὶ Στησιχόρῳ.* adde Et. M. 163, 8 ubi Gaisf. codd. Ibyci et Stesichori nomen addunt, Cram. An. Par. IV 61, 22. Ceterum conf. supra fr. 7.

52. [50.]

Hesych.: *Β ρ υ α λ ί κ τ α ι· πολεμικοὶ ὤρχηται μὲν αἰδοίπου, Ἴβυκος καὶ Στησίχορος.* Vid. ad Stesich. fr. 79.

53. [54.]

Et. M. 273, 24: *Δ ι έ φ ρ α σ α ι· παρὰ Ἰβύκῳ* (v. *Ἴβυκι,* M *σιμ.*) *ἐστὶν ἔφθαρσαι καὶ κατὰ πάθος ἔφαρσαι καὶ κατ' ὑπέρθεσιν ἔφρασαι καὶ διέφρασαι.*

54 [29.]

Et. M. 428, 28: *Ἤ λ σ α τ ο β ο ῦ ς Ἴβυκος παρὰ τὸ ἠλάσατο.* Hartung ad Stesichori Geryoneidem refert.

55.

Cram. An. Ox. I 65, 15: *Καὶ τῇ κλαγγῇ δοτικῇ εἶπεν ὁ Ἴβυκος* κ λ α γ γ ί ι. Leg. κ λ α γ γ ί.

56. [56.]

Herod. *π. μ. λέξ.* 38, 13: *Λ ε β υ α φ ι γ ε ν ή ς· ἡ διὰ τοῦ φι ἐπέκτασις οὐδέποτε θέλει κατ' ἀρχὴν συντίθεσθαι, μόνῳ δὲ παρηκολούθησεν ἐν ἐπιρρήματι τῷ φι τὸ τοιοῦτον, Ἰφιγένεια, Ἰφικλῆς, Ἰφιάνασσα, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτά ἐστι· πεπλάνηται οὖν Ἴβυκος εἰπὼν Λεβυαφιγενής.* Bloch *Λ ι β υ α φ ι γ ε ν ή ς.*

57. [6.]

Schol. Apoll. Rh. III 106: *Ἴβυκος δὲ ἐπὶ τῶν τὸν οὐρανὸν βασταζόντων κιόνων* (ῥ α δ ι ν ο ὺ ς *ἀντὶ τοῦ*) *εὐμεγέθεις λέγει.*

58. [48.]

Et. M. 703, 28: *Ῥῆγος· τὸ πορφυροῦν περιβόλαιον· ... ὅτι δὲ ῥαγεῖς ἔλεγον τοὺς βαφεῖς καὶ ῥέγος τὸ βάμμα, σαφὲς Ἀνακρέων ποιεῖ ... καὶ παρ' Ἰβύκῳ·* Π ο ι κ ί λ α ῥ έ γ μ α τ α.

59. [55.]

Schol. Apoll. Rh. IV 1348: *Στέρφεσιν αἰγείοις· τοῖς δέρμασιν,*

ἔνθεν καὶ στερφῶσαι· Ἴβυκος δὲ σ τ ε ρ φ ω τ ῆ ρ α σ τ ρ α τ ὸ ν εἴρηκε τὸν ἔχοντα δέρματα. Hartung στερφωθέντα requirit.

60. [40.] 77

Et. M. p. 763, 41: Τραπεζίτης, διὰ τοῦ ι σημαίνει τὸν ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον τραπεζίτην, ἀπὸ τοῦ τράπεζα· διὰ δὲ τῆς ει διφθόγγου τὸν ἐν τῇ τραπέζῃ παριστάμενον, ὡς παρ' Ὁμήρῳ· τραπεζῆες κύνες· ἀπὸ τοῦ τραπεζεύς ἐστι· τὸ δὲ παρ' Ἰβύκῳ διὰ τοῦ η λεγόμενον Τ ρ α π ε ζ η τ ᾶ ν κ υ ν ᾶ ν (scr. κ υ ν ῶ ν) ἔστιν ὡς πλείων πλήων. Cf. Cram. An. Ox. II 45, 22. Eust. Il. p. 1257, 25. Et. Gud. 533, 43 et p. 534, 14. Suidas v. τράπεζα. Bekk. An. III 1424. Poll. III 84.

61. [49.]

Plut. Comp. Lyc. et Num. 3: Ἔτι δὲ μᾶλλον ὑπὲρ τὰς παρθένους φυλακὴ κατέσταλται τῷ Νομᾷ πρὸς τὸ θῆλυ καὶ κόσμιον· ἡ δὲ τοῦ Λυκούργου παντάπασιν ἀναπεπταμένη καὶ ἄθηλυς οὖσα τοῖς ποιηταῖς λόγον παρέσχηκε· φ α ι ν ο μ η ρ ί δ α ς τε γὰρ αὐτὰς ἀποκαλοῦσιν, ὡς Ἴβυκος, καὶ ἀνδρομανεῖς λοιδοροῦσιν. Cf. Poll. II 187: καὶ ἡ Λάκαινα φ α ν ό μ η ρ ι ς, et VII 55: αἱ Σπαρτιάτιδες, ἃς διὰ τοῦτο φ α ν ο μ ή ρ ι δ α ς ὠνόμαζον, quod praestare videtur. et sic Schol. Clem. Alex. T. IV 128 ed. Klotz.

62. [53.]

Schol. Pind. Ol. IX 128: Χάρμαι, νῦν ἀντὶ τοῦ χαρά· Ὅμηρος δὲ ἐπὶ τῆς μάχης· οἱ δὲ περὶ Ἴβυκον καὶ Στησίχορον χ ά ρ μ η ν τὴν ἐπιδορατίδα φασίν.

Ibyci reliquiis eximendum est quod olim huc retuli ap. Cram. An. Ox. IV 243, 19: Παρ' Αἰγυπτίοις κυνοκέφαλοι καὶ ὀνοκέφαλοι, καὶ ὁ παρὰ Ἴβυ κριοκέφαλος, ubi recte Schneidewin ὁ παρὰ Λιβύσι κριοκέφαλος (Ἄμμων) correxit. — In Anthol. Plan. I 17 extat epigramma ἀδέσποτον, quod Natalis Comes Myth. V 6 *Ibyco* tribuit, sed nimis levis haec est auctoritas, quam ut fides habenda esse videatur.

XIX.

ANACREON.

ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ.

1. [1.] *)

Γουνοῦμαί σ', ἐλαφηβόλε,
ξανθὴ παῖ Διός, ἀγρίων
δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν·
ἥ κου νῦν ἐπὶ Ληθαίου

Anacreon. De Anacreontis carminibus vid. Schneidewin in Annalibus Antiquit. 1835 p. 508 seqq. et Welcker Opusc. I 251. — Fr. 1. Hephaestio 125: *Κοινὸν δέ ἐστι κατὰ σχέσιν τὸ δύο συστήμασιν ὑποπεπτωκός, καθάπερ τὸ πρῶτον Ἀνακρέοντος ᾆσμα· Γουνοῦμαι . . . θηρῶν. καὶ τὰ ἑξῆς· κατὰ μὲν γὰρ τὴν νῦν ἔκδοσιν ὀκτάκωλός ἐστιν ἡ στροφή, καὶ τὸ ᾆσμά ἐστι μονοστροφικόν. Δύναται δὲ καὶ ἑτέρως διαιρεῖσθαι εἴς τε τριάδα καὶ πεντάδα ἡ στροφή· ὥστε Φερεκράτειον εἶναι τὸ τελευταῖον τοῦ συστήματος, τοῦ ἐκ τῶν τριῶν κώλων ἢ τῶν πέντε.* Igitur in vulgaribus quidem editionibus (*τὴν νῦν ἔκδοσιν Aristarcheam* esse olim suspicatus sum) hi octo versus una perpetuitate decurrebant, legebatur enim v. 3 *θηρίων*, non ut nunc est ap. Heph. *θηρῶν*, quam lectionem qui probaverunt grammatici in duas strophas disposuerunt. Non tamen integrum est carmen, id quod sententia imperfecta arguit: igitur fortasse etiam in proximis, quae intercepta sunt, similes lectionis diversitates erant, ut idem versus aliis glyconeus, aliis pherecrateus esse videretur. Ceterum non recte schol. Hephaestionis v. 4 tamquam antistrophicum censet versui 1 exaequatum esse. Scholiasta ad illum locum integrum carmen servavit, et v. 3 et 8 repetit. V. 1—3 affert s. poet. nom. gramm. ap. Keil Anal. Gramm. 10, 26 (ubi cod. ut videtur v. 1 *γοῦν ἄνασσ'* et v. 3. *θηρίων*) et Apostol. V 59 a. V. 1 et 2 schol. Heph. 8 (ubi *ξανθά*). Adde praeterea Ioann. Sicel. ed. Walz. VI 128: *καὶ ἡ μὲν στάσις ἐπῳδοὺς ᾄδει τελείους, ἡ δὲ περικύκλησις περίοδον, ἥτις ἐστὶ τοῦ τελειοτέρου μέλους ἀπηρτισμένη σύνοδος, ὡς ὁ Ἀνακρέων· Γουνοῦμαι . . . θρασυκαρδίων. τοῦτο στροφή· εἶτα ἡ ἀντιστροφὴ πρὸς τὸ εἴδωλον· Οὐ γὰρ ἐς ἀνημ. π. πολιήτας. Ληθαῖος δὲ ὄνομα ποταμοῦ Μαγνησίας.* — V. 1 affert Attil. Fortunat. 356, 357, 358 ed. Gaisf. — V. 3 legitur apud Schol. Hom. Il. *φ* 470 et Eust. 1247, 9, qui omnes *θηρῶν*. — V. 4 locum ita conformavi, quemadmodum olim ex coniectura restitui, codicibus recens collatis partim addicentibus: *ἥ κου . . . ἐσκατορᾷς*, cum vulgo

*) Numeri adiecti sunt editionis meae.

δίνῃσι θρασυκαρδίων
ἀνδρῶν ἐσκατορᾷς πόλιν
χαίρουσ᾽· οὐ γὰρ ἀνημέρους
ποιμαίνεις πολιήτας.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

2. [2.]

Ὦναξ, ᾧ δαμάλης Ἔρως
καὶ Νύμφαι κυανώπιδες
πορφυρέη τ᾽ Ἀφροδίτη
συμπαίζουσιν· ἐπιστρέφεαι δ᾽
ὑψηλῶν κορυφὰς ὀρέων,
γουνοῦμαί σε· σὺ δ᾽ εὐμενὴς
ἔλθ᾽ ἡμῖν, κεχαρισμένης δ᾽
εὐχωλῆς ἐπακούειν.
Κλευβούλῳ δ᾽ ἀγαθὸς γενεῦ
σύμβουλος· τὸν ἐμὸν δ᾽ ἔρωτ᾽,
ὦ Δεύνυσε, δέχεσθαι.

legeretur: *ἶκον . . . δίνῃσι· θρ. ἀ. ἐγκαθόρα πόλιν.* atque ita etiam v. 4 scriptus legitur ap. Heph. 8: *ἐν δὲ ἀντισπαστικῷ Ἀνακρέοντος· ἶκον νῦν ἐπὶ Ληθαίου.* sed ACPS *ἦκον*, FlBHN *οἶκον.* — V. 5. *θρασυκαρδίων* Ioh. Sicel. et Turneb., *θρεοκαρδίων* schol. Heph. (E, in quo bis legitur carmen, *θρεσκαρδίων* vel *θρασκαρδίων*), *θεοκαρδίων* Ursinus. — V. 6 quod legebatur *ἐγκαθόρα* correxi ex Apollonio de Syntaxi p. 55: *ἐπεὶ τὰ ψιλὰ μετατιθέασιν οἱ Ἴωνες καὶ τὰ δασέα εἰς ψιλά, ὡς ἐπὶ τοῦ τάφος τεθηπότες, ἐνταῦθα ἐνθαῦτα, καὶ ἐπὶ τῶν συναλοιφῶν· ἐσκατορᾷς πόλιν.* idque firmavit E, in quo *ἐσκατόρες* vel *ἐσκατόραις* legitur.

Fr. 2. *Integrum est carmen*, quod servavit Dio Chrys. Or. II T. I 35: *τούτοις γε μὴν ξυνέπεται, μηδὲ εὐχὰς εὔχεσθαι τὸν βασιλέα τοῖς ἄλλοις ὁμοίας, μηδὲ οὖν τοὺς θεοὺς καλεῖν οὕτως εὐχόμενον, ὥσπερ ὁ Ἰώνων ποιητὴς Ἀνακρέων· ὦναξ κτλ.* Non recte Hartung partem prioris carminis esse suspicatur. — V. 1. *ὦναξ*, C *τοῦ ἄξ.* — *ᾧ* M, *ω* reliqui. — *δαμάλης Ἔρως* ex hoc loco affert Steph. Byz. v. *Ἀσκάλων* a Meinekio correctus, respic. Hesych. *Δαμᾶλ.* (l. *Δαμάλης*) *τὸν Ἔρωτα, ἤτοι δαμάζοντα ἢ ἀγέρωχον.* Ceterum P a m. pr. *δάμαλις.* — V. 3. *τ᾽*, VB *τε.* Respicit Aelian. Hist. Anim. IV 2. — V. 4. *συμπαίζουσιν* BCMVPv, vulgo *συμπαίζουσ᾽.* — *ἐπιστρέφεαι* BMV, *ἐπιστρέφεται* rel. Hecker coniecit: *συμπαίζουσιν ἐπιστεφέων ὕλης ἐν κορυφῇς ὀρέων.* — *δ᾽*, *δὲ* BCMVP. — V. 5. *ὑψηλῶν*, *ὑψηλὰς* BCM, *ὑψηλᾶς* P (qui deinde etiam *κορυφᾶς*). — *κορυφὰς ὀρέων* Barnes, *ὀρέων κορυφὰς* libri, Kayser coni. *ὑψηλῶν ὀρέων ῥία.* — V. 7. *ἔλθ᾽ ἡμῖν*, *ἔλθοις μοι* PCM (sed hi in marg. vulg.). — *κεχαρισμένης*, conieci *κεχαρισμένως*, Hecker *κεχαρημένος.* — V. 8. *εὐχωλῆς*, C *εὐχόλης.* — *ἐπακούειν*, *ἐπακούων* PCM (sed hi supra vulg.). — V. 9. *Κλευβούλῳ*, M *κατευβουλῳ.* — *δ᾽*, *γ᾽* CMP. — *γενεῦ* CV, *γένευ* B, *γίνευ* P, *γενοῦ* rel. — V. 10. *δ᾽ ἔρωτ᾽*, BV *δὲ ἔρωτα*, PCM *δέ τ᾽ ἔρωτα.* — V. 11. *ὦ Δεύνυσε* correxeram probante G. Dindorfio, *ὦ Διόνυσε* Emperius, firmantque codd., nam V *ὦ δ᾽ ευνυσε*, P *ὦδ᾽ εὖ νῦ*

3. [3.]

Κλευβούλου μὲν ἔγωγ' ἐρῶ,
Κλευβούλῳ δ' ἐπιμαίνομαι, 776
Κλεύβουλον δὲ διοσκέω.

4. [4.]

Ὦ παῖ παρθένιον βλέπων,
δίζημαί σε, σὺ δ' οὐ κίεις,
οὐκ εἰδώς, ὅτι τῆς ἐμῆς
ψυχῆς ἡνιοχεύεις.

5. [6.]

Ἀλλ' ὦ τρὶς κεκορημένε
Σμερδίη.

6. [7.]

Μεὶς μὲν δὴ Ποσιδηϊὼν
ἕστηκεν, νεφέλης δ' ὕδωρ

σε, C ὠ δευνυ σε, BA ὤδ' εὖ νῦν σε, reliqui ὤδ' οὐ νῦν σε, ut vulgo, unde coniectura proposita fuit οἶδ' εὖ νῦν σε. Hecker sic conformavit γενεῦ· σύμβουλος τὸν ἐμὸν δέχεσθ' ὦ Δεύνυσος ἔρωτα.

Fr. 3. Herodian. περὶ σχημ. 57, 5: περὶ πολυπτώτου ... Παρὰ δὲ Ἀνακρέοντι ἐπὶ τριῶν· Κλευβούλου κτλ. — V. 1. ἐρῶ, Schneidewin ἐρέω. — V. 3. δὲ διοσκέω scripsi, A διὸς κνέων, CD δὲ διοσκνέω, B δὲ διϊδεῖν ἐπιποθῶ. Cf. Hesych.: Διόσκειν (διοσκεῖν)· διαβλέπειν συνεχῶς τὴν ὅρασιν μεταβάλλοντα. Hartung Κλευβούλῳ δὲ διοσκέω requirit.

Fr. 4. Athen. XIII 564 D: Ὁ δ' Ἀνακρέων τί φησίν; Ὦ παῖ κτλ. Ad Cleobulum videtur scriptum carmen, vid. Max. Tyr. VIII 96: μεστὰ αὐτοῦ τὰ ᾄσματα τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν. — V. 1. βλέπων, C βλέπουσα. — V. 2. οὐ κίεις correxi, in proecdosi οὐ κοεῖς scripsi, codd. οὐκ ἀΐεις, Erfurdt οὐ κλύεις, O. Schneider οὐκ ἄεις. — V. 3. οὐκ εἰδώς, C οὐ γὰρ οἶδας. Hecker ita conformavit: Δίζημαί σε διοσκέων, οὐκ εἰδὼς ἔτι τῆς ἐ. ψ. ἡνιοχεύειν.

Fr. 5. Eust. Od. 1542, 47: Καὶ ἐν τῷ· Ἀλλ' ὦ τρισκεκ. Σ. παρὰ Ἀνακρέοντι ἤγουν πολλάκις ἐκσεσαρωμένε. Resp. idem Il. 725, 35.

Fr. 6. Schol. Hom. Il. ο 192: Πάντα τὸν ὑπὲρ γῆς ἀέρα τῷ Διΐ φησι δοθῆναι, διὰ μὲν τῶν νεφελῶν τὸν φωτιζόμενον ἀέρα, ὅπερ ἐστὶν ἀπὸ γῆς ἕως νεφελῶν, διὰ δὲ τοῦ αἰθέρος τὸν ὑπὲρ τὰ νέφη τόπον, ὃν καὶ οὐρανὸν ὀνομάζει· ἔστι δὲ οὗτος ἄχρι τῆς ζώνης τῆς σελήνης καὶ τῶν πλανητῶν· ἀμέλει καὶ πύλας οὐρανοῦ τὰ νέφη ὀνομάζει (i. e. Homerus, vid. Il. ε 749). Ἀνακρέων· μεὶς μὲν δὴ Ποσειδηϊὼν ἕστηκεν, νεφέλη δ' ὕδωρ βαρὺ δ' ἄγριοι χειμῶνες κατάγουσιν. Longe aliter Eust. Il. 1012, 1: Διὸ καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὸν περὶ χειμερίους τροπὰς μῆνα Ποσειδεῶνα καλοῦσιν, ὡς Ἀνακρέων· Μεὶς μὲν δὴ Ποσειδηϊὼν ἕστηκε, νεφέλαι δ' ὕδατι βαρύνονται, ἄγριοι δὲ χειμῶνες παταγοῦσιν. unde prius edidi ὕδατι βαρύνονται, ἴδ' ἄγριοι χ. πατ., sed praeterea conieci νεφέλη δ' ὕδωρ καταρρεῖ, βαρὺ δ' ἄ., unde Schneidewin νεφέλαι δ' ὕδει (hoc Barnes) πλήθουσιν, βαρὺ δ' ἄ. χ. παταγεῦσιν. Sed Eustathii lectio ex grammatici correctione haud dubie orta, itaque scripsi νεφέ-

ὄμβριον, Δία τ' ἄγριοι
χειμῶνες κατάγουσιν.

7. [131.]

Σὺ γὰρ ἦς ἐμοιγ' 777
ἀστεμφής.

8. [8.]

Ἐγὼ δ' οὔτ' ἂν Ἀμαλθίης
βουλοίμην κέρας οὔτ' ἔτεα
πεντήκοντά τε καὶ ἑκατόν
Ταρτησσοῦ βασιλεῦσαι.

9. [9.]

. . Τί λίην πέτεαι
συρίγγων κοϊλώτερα
στήθεα χρισάμενος μύρῳ;

λης δ' ὕδωρ ὄμβριον, Δία τ' ἄ. χ. κατάγουσιν, et sic ultima scribenda esse confirmat non solum scholiastae adnotatio, sed in primis etiam Horatius Epod. 13, 1, qui aperte haec imitatus est: „Horrida tempestas coelum contraxit *et imbres Nivesque deducunt Iovem*: nunc mare, nunc siluae Threicio Aquilone sonant.“ Minus certa priorum verborum emendatio, Sauppe Ποσιδηϊών, ἕστηκεν δὲ νέφη πυλὼν Οὐρανοῖ. βαρὺ κτλ., Hartung partim meis emendationibus usus scripsit νεφέλαι δ' ὕδει βρίθονται, Δία δ' ἄγριοι χειμῶνες παταγοῦσιν, quod Graece dici non potest. — V. 1. Ποσιδηϊών Fischer alii, legebatur Ποσειδηϊών.

Fr. 7. Schol. Hom. Il. γ 219: ἡ διπλῆ πρὸς τὸ ἀστεμφές. ὅτι τὸ ἀμετακίνητον· ὁ γὰρ Ἀνακρέων· σὺ γὰρ κτλ. — ἦς, fort. εἷς.

Fr. 8. Strabo III 151: Ὑπολάβοι δ' ἄν τις ἐκ τῆς πολλῆς εὐδαιμονίας καὶ μακραίωνας ὀνομασθῆναι τοὺς ἐνθάδε ἀνθρώπους καὶ μάλιστα τοὺς ἡγεμόνας, καὶ διὰ τοῦτο Ἀνακρέοντα μὲν οὕτως εἰπεῖν· Ἐγώ τ' ἂν οὔτ' κτλ. Resp. Plin. N. H. VII 154: „*Anacreon poeta Arganthonio Tartessiorum regi CL* (cod. Dalec. CIV, Augustin. de Civ. Dei XV 12 CLII) *tribuit annos, Cinyrae Cypriorum X annis amplius, Aegimio CC.*“ De Cinyra et Aegimio nihil dixisse videtur Anacreon, et nisi ipse Plinius negligenter ut solet haec scripsit, librariorum subest error. Ipse Plinius deinde: „Sed ut ad confessa transeamus, Arganthonium Gaditanum octoginta annis regnasse prope certum est, putant quadragesimo coepisse“ (i. e. Herodot I 163). Cf. Lucian. Macrob. c. 10. Phlegon Trall. Macrob. c. 4. Adde schol. ad Dionys. Per. 332: Κατὰ δέ τινας Ἀβύλη, παρ' ᾗ καὶ Ταρτησσός, ἣν καὶ ὁ Ἀνακρέων φησὶ πανευδαίμονα· αὕτη γὰρ βασιλεύει. ubi videtur legendum ταύτης γὰρ Ἀργανθώνιον βασιλεύειν. — V. 1. ἐγὼ δ' οὔτ' ἂν Casaubonus, ἔγωγ' οὔτ' ἂν Mehlhorn, libri ἐγώ τ' ἂν οὔτ'. — V. 2. οὔτ' ἔτεα Tyrwhitt, libri οὔτε τά. — V. 3. τε καὶ, B τ' ἔτη καί.

Fr. 9. Athen. XV 687 E: Καὶ ὁ σοφὸς δ' Ἀνακρέων λέγει που· Τί μὴν πέτεαι κτλ. τὰ στήθη παρακελευόμενος μυροῦν, ἐν οἷς ἐστιν ἡ καρδία, ὡς καὶ ταύτης δηλονότι παρηγορουμένης τοῖς εὐώδεσι. — V. 1. τί λίην scripsi, τί μὴ Casaubonus, libri τί μήν. — V. 2. συρίγγων, Hecker σηράγγων. fortasse vere, cf. Hesych. σηράγγων· σπηλαίων, ἐπιθυμιῶν.

10. [10.]

Ὁ δ' ὑψηλὰ νενωμένος.

11. [14.]

Πολλὰ δ' ἐρίβρομον
Δεύνυσον.

12. 778

Οὔτε μὴν ἁπαλὴν κάσιν.

13. [11.]

Ἔρως παρθένιος πόθῳ
στίλβων καὶ γεγανωμένος.

14. [15.]

Σφαίρῃ δηὖτέ με πορφυρέῃ
βάλλων χρυσοκόμης Ἔρως
νήνι ποικιλοσαμβάλῳ
συμπαίζειν προκαλεῖται·

— κοϊλώτερα scripsi, vulgo κοιλότερα. Neque vero κόϊλος revocandum in Homericis carminibus, quamquam plurimis locis per versus numerum licet, nam contractam formam satis testificatur Od. χ 385: κοῖλον ἐς αἰγαλόν, et Stasinus in Cypriis Δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης, quamquam hic poeta ἔσω κοίλης δρυὸς ἄμφω scripsisse videtur.

Fr. 10. Et. M. 601, 20: Νένωται ... καὶ παρ' Ἀνακρέοντι ἡ μετοχή· ὁ δ' ὑψ. ν. cf. Favorin. 298.

Fr. 11. Et. M. 259, 28: Δεύνυσος· ὁ Διόνυσος. Ἀνακρέων· Πολλὰ δὲ ἐρ. Δ. τοῦ ῑ τραπέντος εἰς ē γίνεται Δεόνυσος, οὕτω γὰρ Σάμιοι προφέρουσιν, καὶ συναιρέσει Δεύνυσος, ὡς Θεόδοτος Θεύδοτος.

Fr. 12. Schol. Eurip. Hec. 365 (ed. Cobet): τὴν κάσιν Ἀνακρέων οὔτε μ. ἁ κ., σεσημείωται δὲ ὅτι τὴν θήλειαν κάσιν εἶπε, εἰ μὴ ἀποκοπὴ κασιγνήτης. ita V, similia R, nisi quod τότε μὴν, fort. οὐδὲ μήν.

Fr. 13. Plutarch. Erot. c. 4: Οὗτος ἔρως ὁ γνήσιος ὁ παιδικός ἐστιν, οὐ πόθῳ στίλβων, ὡς ἔφη τὸν παρθένιον Ἀνακρέων, οὐδὲ μύρων ἀνάπλεως καὶ γεγανωμένος, ἀλλὰ λιτὸν αὐτὸν ὄψει καὶ ἄθρυπτον ἐν σχολαῖς φιλοσόφων. Unde duos versiculos restitui.

Fr. 14. Athen. XIII 599 C: Χαμαιλέων δ' ἐν τῷ περὶ Σαπφοῦς καὶ λέγειν τινάς φησιν εἰς αὐτὴν πεποιῆσθαι ὑπὸ Ἀνακρέοντος τάδε· Σφαίρῃ κτλ. Ipsius haud dubie Anacreontis carmen est, sed male poetam ad Sapphonem respexisse putaverunt. Welcker (Mus. Rhen. XI 230 seqq.) censet priorem tantum stropham Anacreontis, versus novissimos subditicios esse. — V. 1. Σφαίρῃ δηὖτέ με Seidler, vulgo σφαίρῃ δεῦτε με (sic L, σφεραῖρει με V, σφεραίρει με P). — πορφυρέῃ βάλλων Pauw, codd. πορφύρ' ἐνιβάλλων. — V. 3. νηνι ποικιλοσαμβάλῳ Seidler, codd. νηνι (νυνὶ) ποικίλος λαμβάνω. Cf. Et. Sorb. (Et. M. 448, 29 not.) Μῆτι διὰ τοῦ ῑ, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ νεανὶς κατὰ κρᾶσιν γίνεται νῆνις, καὶ

ἡ δ', ἐστὶν γὰρ ἀπ' εὐκτίτου
Λέσβου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην,
λευκὴ γάρ, καταμέμφεται,
πρὸς δ' ἄλλον τινὰ χάσκει.

15.

Οὐ δηὖτ' ἔμπεδός εἰμι,
οὐδ' ἀστοῖσι προσηνής.

16. [51.] 779

Μυθῖται δ' ἐνὶ νήσῳ
μεγίστη διέπουσιν
ἱερὸν ἄστυ (Νυμφέων).

17. [16.]

Ἠρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς,

ἐκεῖθεν νήνιος, νήνιϊ καὶ κράσει τῶν δύο ιι εἰς ἓν μακρὸν νήνι, οἱ νήνι ποικιλους (ω) ἀμβάλω. — V. 5. εὐκτίτου Barnes, v. εὐκτικοῦ. — V. 8. ἄλλον Pauwius et Dalecamp, libri ἄλλην.

Fr. 15. Chrysipp. περὶ ἀποφατικῶν c. 22: Εἰ οὕτως ἀποφαίνοιτ' ἄν τις· δεῦτε ἔμπεδός εἰμι οὐδ' ἀστοῖσι προσηνής, Ἀνακρέων οὕτως ἀπεφήνατο· οὐ δεῦτε ἔμπεδος κτλ. Scripsi δηὖτ'. Sed vereor ne gravius vitium delitescat scripseritque poeta: οὐδ' εὐπέμπελός εἰμι, nam quod Chrysippi librarius δεῦτε ἔμπεδος exhibet, hoc non multum valet.

Fr. 16. Schol. Hom. Od. φ 71: Μύθου· νῦν τῆς στάσεως, ὅθεν καὶ Ἀνακρέων τοὺς ἐν τῇ Σάμῳ ἁλιεῖς ὄντας στασιαστάς φησιν· μυθηταὶ δ' ἀν νήσῳ μεγίστη διέπουσιν ἱερὸν ἄστυ. Eust. 1901, 44 affert μυθηταὶ δ' ἐν νήσῳ διέπουσιν ἱερὸν ἄστυ. — V. 1. μυθῖται scripsi, cf. Apoll. Lex. Hom. 114, 3: Μῦθος, λόγος, ὁ δὲ Ἀνακρέων μυθιήτας τοὺς στασιώτας εἶπεν. et Etym. M. 593, 48: ὅθεν καὶ Ἀνακρέων ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν μυθίας (MV μυθίτας) τοὺς στασιαστὰς ἐπὶ τῶν ἁλιέων λέγει. Cf. Apoll. in Bekk. An. II 524, 5. Adde Et. Gud. 84, 1 et Steph. Byz. v. Αἴγινα. Ac μῦθος similiter dictum, non solum Hesychius στάσις interpretatur (qui etiam μυθητῆρες· στασιασταὶ et μυθίτης· ὁ στασιώτης habet), sed restituendum etiam Batrachom. 135: σκεπτομένων δ' αὐτῶν πόθεν ἡ στάσις ἢ τίς ὁ μῦθος, ubi interpolati libri ὅμιλος vel ὁ θρύλλος exhibent. — ἐνὶ νήσῳ scripsi, Buttmann ἀνὰ νῆσον. — V. 2. μεγίστη, in proecdosi μέγιστοι correxi, sed fort. scrib. ἐνὶ νήσῳ, Μεγίστη, διέπουσιν, ut hic quoque allocutus sit Megistem, quemadmodum in alio carmine item libri secundi fr. 42; atque hic Μεγίστη legendum esse etiam Hecker et L. Dindorf suspicati sunt. Hartung scripsit:

μυθιῆται
ἀνὰ νῆσόν τε, Μεγίστη, διέπουσιν
ἱερόν τ' ἄστυ τὸ Νυμφέων.

V. 3. Νυμφέων addidi, vid. Hesych.: Ἄστυ Νυμφέων· τὴν Σάμον, Ἀνακρέων, ἐπεὶ ὕστερον εὔυδρος ἐγένετο, ut hic sit versus numerus –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –, vel ⏑ ⏑⏑ – ⏑ – –, quamquam possis Νυμφέων ἱερὸν ἄστυ legere.

Fr. 17. Hephaest. 59: Τὸ δὲ τὴν δευτέραν ἰαμβικὴν ἔχον καλεῖται

οἶνου δ' ἐξέπιον κάδον, νῦν δ' ἁβρῶς ἐρόεσσαν
ψάλλω πηκτίδα τῇ φίλῃ κωμάζων παϊδὶ ἁβρῇ.

18. [5.]

Ψάλλω δ' εἴκοσι (Λυδόν)
χορδῆσιν μαγάδην ἔχων, ὦ Λεύκασπι, σὺ δ' ἡβᾷς.

19. [17.]

Ἀρθεὶς δηὖτ' ἀπὸ Λευκάδος
πέτρης ἐς πολιὸν κῦμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι.

20. [18.] 780

Τίς ἐρασμίην
τρέψας θυμὸν ἐς ἥβην τερένων ἡμιόπων ὑπ' αὐλῶν
ὀρχεῖται;

Πριάπειον, οἷον· Ἠρίστησα μὲν κτλ. Πολυσχηματιστον μὲν οὖν αὐτὸ ποιοῦσιν, ἀλλὰ τόγε καθαρῶς ἐσχηματισμένον ἐστὶ τοιοῦτον. — V. 1 affert etiam s. poetae n. Schol. Heph. 104: *Ἠριστήσαμεν* (ita ibi legitur, et in fine Turn. E *ἀπόκλασμα*). Anacreontis esse versus docet Athen. XI p. 472 E: *Κάδος· Σιμμίας ποτήριον, παρατιθέμενος Ἀνακρέοντος· ἠρίστησα . . . κάδον.* Eadem repetit XIV 646 D. Cf. Poll. X 70: *καὶ Ἀνακρέων δέ φησιν· Οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον.* et Apollon. Lex. Homer. 166, 6. V. 1 et 2 et praeterea *ψάλλω* affert Apostol. VIII 68 c. — V. 1. *λεπτοῦ μικρὸν* Heph., *λεπτὸν* Ath. — V. 2. *ἐξέπιον*, Ath. altero loco *ἔπιον*. — *κάδον* ap. Heph. NCH, alii *κάδδον*. — V. 3. *παϊδὶ ἁβρῇ* Hermann, nisi *παῖδ' ἁβρῇ* cum Hotchkisio malis, Hephaestionis libri et edd. *παιδὶ ἁβρῇ, ποδὶ ἰ ἅβρῃ, ποδὶν ἁβρῶς*, Scaliger *ποδὶ ἁβρῷ*, Hartung *Πολυνέβρῃ* quod nomen inauditum, Emperius *ποδὶ λαβρῷ*. Elisionem satis tuetur inscriptio attica, in qua *παίδ' ἐπέθηκε* legitur, sed Aeschyli versus Pers. 851 *ὑπαντιάζειν παίδ' ἐμῷ πειράσομαι* suspectus.

Fr. 18. Athen. XIV 634 C: *ὁ μὲν γὰρ ἥδιστος Ἀνακρέων λέγει που· Ψάλλω κτλ.* Eadem repetit 635 C usque ad *Λεύκασπι.* — V. 1. *Λυδόν* adieci, cf. Athen. XIV 634 F: *ἡ γὰρ μάγαδις ὄργανόν ἐστι ψαλτικόν, ὡς Ἀνακρέων φησί, Λυδῶν τε εὕρημα.* — V. 2. *χορδῆσιν μαγάδην* scripsi, vulgo *χορδαῖσιν μάγαδιν*, vid. Pollux. IV 61: *μαγάδην* (A *μήδην*, Bekker *μαγάδιν*) *δ' ὀνομάζει μὲν Ἀνακρέων.* — *ἔχων*, Hecker *λέγων*, idem *συνήβα* coniecit pro *σὺ δ' ἡβᾷς*. Hartung scripsit: *ψάλλω δ' εἰκοσίχορδον Λυδίην μαγάδην ἔχων· ὦ Λεύκασπι, συνήβα.*

Fr. 19. Hephaest. 130: *Ὅταν δὲ ἔμπαλιν ἡ τάξις ᾖ, προῳδὸς καλεῖται, ὡς παρ' Ἀνακρέοντι· Ἀρθεὶς κτλ.* affert etiam Apostol. III 90 c, et verba *μεθύων ἔρωτι* Philostr. Imag. I 15. — V. 1. *δηὖτ'* scripsi, vulgo *δ' ηὖτ'*, A *δηῦτ'*. — *Λευκάδος*, fort. *λευκάδος* praestat; cf. Eurip. Cyclop. 166. Hartung *λισσάδος* suspicatur. — V. 2. *ἐς*, A *εἰς*. — *κολυμβῶ*, Schneidewin *κολυμβέω*.

Fr. 20. Athen. IV 177 A: *Οἴδαμεν δὲ καὶ τοὺς ἡμιόπους καλουμένους, περὶ ὧν φησιν Ἀνακρέων· Τίς ἐρ. τρέψας* (*θρέψας* PVL) *θ. ἐσέβην τέρεν' ὡς ἡμίοπον ὑπ' αὐλῶν ὀρχ.* — V. 2. *ἐς ἥβην* correxi, idemque Mehlhorn emendavit, *τερένων ἡμιόπων* Casaubonus correxit, cf. Athen. IV 182 C: *εἰσὶ δ' οἱ αὐτοὶ τοῖς παιδικοῖς καλουμένοις, οἷς οὐκ οὖσιν ἐναγωνίοις πρὸς τὰς εὐωχίας χρῶνται, διὸ καὶ τέρενας αὐτοὺς* (*ἡμιόπους*) *κέκληκεν ὁ Ἀνακρέων.*

ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΩΝΑ.

21. [19.]

Ξανθῇ δέ γ' Εὐρυπύλῃ μέλει
ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων·
πρὶν μὲν ἔχων βερβέριον, καλύμματ' ἐσφηκωμένα,
καὶ ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ὠσί, καὶ ψιλὸν περί
πλευρῇσι ⟨δέρριον⟩ βοός,
νήπλυτον εἴλυμα κακῆς ἀσπίδος, ἀρτοπώλισιν
κἀθελοπόρνοισιν ὁμιλέων ὁ πονηρὸς Ἀρτέμων,
κίβδηλον εὑρίσκων βίον·
πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τιθεὶς αὐχένα, πολλὰ δ' ἐν τροχῷ,
πολλὰ δὲ νῶτον σκυτίνῃ μάστιγι θωμιχθείς, κόμην
πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος·
νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων, χρύσεα φορέων καθέρματα
πάϊς Κύκης, καὶ σκιαδίσκην ἐλεφαντίνην φορεῖ 781
γυναιξὶν αὔτως.

22. [20.]

Σίμαλον εἶδον ἐν χορῷ πηκτίδ' ἔχοντα καλήν.

Fr. 21. Athen. XII 533 E: *Χαμαιλέων δ' ὁ Ποντικὸς ἐν τῷ περὶ Ἀνακρέοντος προθεὶς τό· Ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ μ. ὁ. π. Ἀ., τὴν προσηγορίαν ταύτην λαβεῖν τὸν Ἀρτέμωνα διὰ τὸ τρυφερῶς βιοῦντα περιφέρεσθαι ἐπὶ κλίνης. καὶ γὰρ Ἀνακρέων αὐτὸν ἐκ πενίας εἰς τρυφὴν ὁρμῆσαί φησιν ἐν τούτοις· Πρὶν μὲν κτλ.* — V. 1. *Ξανθῇ δέ γ'* scripsi, CL *ξανθῇ δ'*, sed PV *ξανθῇ δ' ἐν*. Hartung nomen mulieris corruptum esse censet, et coniecit *ξανθῇ δὲ Νεοφίλῃ*. — V. 2. *περιφόρητος Ἀρτέμων* resp. Schol. Arist. Acharn. 830. Plut. vit. Pericl. c. 27 cf. etiam Paroemiogr. T. I 441. Ceterum valde dubito an v. 1 et 2 cohaereant cum reliquis: videntur enim hi duo versus ad aliud carmen referendi, quod *dimetris iambicis* conscriptum, ut iam anapaestus pro iambo in nomine proprio nihil habeat offensionis. — V. 3. *βερβέριον* ABPV, *βερβέρινα* L, *κερβέριον* Schweighaeuser. — *καλύμματ'* L, BPV *κάλυμμά τ'*, Hartung *κάνδυματ'*. — V. 4. *ὠσί*, B *ὠσίν*. — V. 5. *δέρριον* de coniectura adieci. — V. 6. *νήπλυτον* Schoemann, APV *νεόπλουτον*, CL *νεόπλυτον*, Hartung *κἄπλυτον*. — *εἴλυμα* AC, *εἶλυμα* B, *εἴλημα* PVL. — *ἀρτοπώλισιν* A, *ἀρτοπώλοισιν* BPV, *ἀρτοπώλησιν* CL. — V. 7. *κἀθελοπόρνοισιν* scripsi, *κἠθ.* Elsmley, *καὶ ἐθελοπόρνοισιν* vulgo, *καὶ ἐθελοπόροισιν* PV. — *Ἀρτέμων* VL, sed ABP *ὁ Ἀρτέμων*. — V. 10. *δὲ νῶτον* scripsi, Elmsley *δὲ νῶτα*, P *δὲ νώτῳ*, B *δ' ἐν ὤτω*, VL *δ' ἐν νώτῳ*. — *σκυτίνῃ* Elmsley, ABV *σκυτίνῳ*, P *σκυθίνῳ*, L *σκυτίνᾳ*. — *θωμιχθείς*, P *θωμιθείς*, — V. 12. *σατινέων* PL, *σατινεται* V. — *φορέων* L, sed ABPV *φαρέων*. — V. 13. *πάϊς* Dindorf, vulgo *παῖς*, Hermann *ὁ παῖς*, Hartung *παῖς Κικύμης*. — *φορεῖ*, Elmsley *φορέει*.

Fr. 22. Hephaest. 101: *Ὥσθ' ὅλον αὐτὸ χοριαμβικὸν ἐπίμικτον γενέσθαι, ὅμοιον τῷ Ἀνακρεοντείῳ τῷδε· Σίμαλον κτλ.* (B *Σίμαλλον*, Fl *Σίμετρον*). — *πηκτίδ'*, CS *πυκτίδ'*.

23. [21.]

Ἐκ ποταμοῦ 'πανέρχομαι πάντα φέρουσα λαμπρά.

24. [22.]

Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον πτερύγεσσι κούφαις
διὰ τὸν Ἔρωτ'· οὐ γὰρ ἐμοὶ παῖς ἐθέλει συνηβᾶν.

25. [23.]

Ὅς μ' ἐσιδὼν γένειον
ὑποπόλιον χρυσοφαέννων πτερύγων ἀήταις
παραπέτεται.

26. [24.]

Χεῖρά τ' ἐν ἠγάνῳ βαλεῖν.

27. [25.] 782

Ἥλιε καλλιλαμπέτη.

Fr. 23. Hephaest. 52: Πολὺ δέ ἐστι καὶ τὸ πρὸς τῇ κατακλεῖδι τὴν δευτέραν συζυγίαν ἰαμβικὴν ἔχον, οἷόν ἐστι παρὰ μὲν Ἀνακρέοντι· Ἐκ κτλ. CMP παρέρχομαι. Affert Apostol. VI 88, c ubi καλά pro λαμπρά.

Fr. 24. V. 1 affert Hephaest. 52: Ἀνακρέων δὲ ἐπετήδευσε τὴν πρώτην συζυγίαν δι' ὅλου ᾄσματος ἐκ τριβράχεος καὶ ἰάμβου ποιῆσαι, ὡς εἶναι κοινὴν λύσιν τῆς τε χοριαμβικῆς καὶ τῆς ἰαμβικῆς· Ἀναπ. κτλ. ibique Sch. repetit. Gramm. ined. in cod. Paris. 2881 fol. 141: Ἀνακρέων δὲ ἐπετήδευσε τὴν πρώτην συζυγίαν ἐκ τριβράχεος καὶ ἰάμβου ποιῆσαι, ὅθεν ἴσως καὶ χοριαμβικὸν ἐκλήθη κατὰ τὸν Λογγῖνον· μᾶλλον γὰρ τροχιαμβικὸν οὕτως καλεῖσθαι ὤφειλεν· οἷον τὸ· ἀναπέτομαι . . . πτερύγεσι κούφαις. Integrum locum Schol. Arist. Av. v. 1372 affert: ταῦτα δὲ παρὰ τὰ Ἀνακρέοντος· Ἀναπέτομαι πρὸς Ὀ. π. κ. διὰ τὸν ἔρωτα· οὐ γὰρ ἐμοὶ θέλει συνηβᾶν. διὸ καὶ τὸ χ ἔχουσιν οἱ δύο στίχοι. — V. 1. κούφαις, Schneidewin κούφης sicut fr. 25 ἀήτης. Recte v. 2 Porsonus scripsit παῖς ἐθέλει. Resp. huc Iulian. Epist. XVIII et huc refero etiam Himer. Or. XIV 4: τάχα δ' ἂν καὶ ἠπείλησα τὴν ἀπειλήν, ἣν Ἀνακρέων ἀπειλεῖ τοῖς Ἔρωσιν· ἐκεῖνος γάρ ποτε ἐρασθεὶς ἐφήβου καλοῦ, ἐπειδήπερ ἑώρα τὸν ἔφηβον ὀλίγον αὐτοῦ φροντίζοντα, λύραν ἁρμόσας ἠπείλει τοῖς Ἔρωσιν, εἰ μὴ αὐτῷ τιτρώσκοιεν αὐτίκα τὸν ἔφηβον, μηκέτι μέλος εὔφημον εἰς αὐτοὺς ἀνακρούσασθαι.

Fr. 25. Lucian. Herc. Gall. c. 8: ὥστε ἰσχὺς μὲν καὶ τάχος καὶ κάλλος καὶ ὅσα σώματος ἀγαθὰ χαιρέτω, καὶ ὁ ἔρως ὁ σός, ὦ Τήϊε ποιητά, εἰσιδών (ἐσιδών FQ) με ὑποπόλιον γένειον, χρυσοφαέννων (χρυσοφαεννῶν A, χρυσὸν φαεννῶν B, χρυσοφαέων aY) εἰ βούλεται, πτερύγων ἢ ἀετοῖς παραπετέσθω. quae emendavi, sunt autem ex eodem carmine, ex quo petitum est fr. 24.

Fr. 26. Athen. VI 229 B: Χωρὶς δὲ τοῦ τ̄ στοιχείου Ἴωνες ἤγανον λέγουσιν, ὡς Ἀνακρέων· Χεῖρα κτλ. Eadem Eust. Od. 1862, 12. Cf. id. Il. 244, 46 et 701, 18.

Fr. 27. Priscian. VII 7: „Nec mirum, quum Graecorum quoque poetae similiter inveniantur protulisse vocativos in supradicta terminatione. Anacreon Ἥλιε καλλιλαμπέτη posuit pro καλλιλαμπέτα.“ ubi

28. [26.]

Ἀσπίδα ῥίψας ποταμοῦ καλλιρόου παρ' ὄχθας.

29. [122.]

. . . Ἐγὼ δ' ἀπ' αὖτις φύγον ὥστε κόκκυξ.

30. [27.]

Τὸν μυροποιὸν ἠρόμην Στράττιν εἰ κομήσει.

31. [28.]

Δακρυόεσσάν τ' ἐφίλησεν αἰχμάν.

32. [29.]

Ὠινοχόει δ' ἀμφίπολος μελιχρόν
οἶνον, τρικύαθον κελέβην ἔχουσα.

33. [30.] 783

Οὐδ' ἀργυρέη κω τότ' ἔλαμπε πειθώ.

34. [31.]

Εἶμι λαβὼν ἐς Ἥρης.

codd. varias corruptelas exhibent neque tamen lectio incerta. *Καλλιλαμπέτη* hinc affert Et. M. 670, 19. Cram. An. Ox. III 389, 21. 390, 14. Favorin. 363.

Fr. 28. Attil. Fortunat. 359: „Secundum colon Anacreon sic: *Ἀσπίδα ῥῖψ' ἐς π. καλλιρόου προχοάς.* Ita Ursinus, cod. Gaisf. *ριψες ποταμον ιλλορον τροχοας.* Quae correxi, nam metrum choriambicum requiritur; Schneidewin coni. *καλλιρόοιο δίνας.* Est autem hic versus ex eodem, opinor, carmine, ex quo fr. 29, qui non trimeter sed tetrameter primo pede carens est, videturque unus tantum versus ⏒ ⏑ ⏑ – ⏑ – – inter fr. 28 et 29 intercidisse.

Fr. 29. Et. Gud. 333, 22: *Κόκκυξ· ὄρνεον ἐαρινὸν παραπλήσιον ἱέρακι, ἢ ὄρνεον δειλότατον, ὡς Ἀνακρέων φησί· ἐγὼ δ' αὐτῆς φεύγω ὥστε κόκκυξ.* Cf. Et. M. 524, 51 ubi Havn. *ἀπ' αὐτῆς φεύγω*, V *ἀπ' αὐτῆς φάγω.* Scripsi *ἀπ' αὖτις*, Schneidewin *φύγον*, qui praeterea *αὔτης* coni.

Fr. 30. Hephaest. 96: *Ἀνακρέων οὐκ ἰαμβικῷ, ἀλλὰ χοριαμβικῷ ἐπιμίκτῳ πρὸς τὰς ἰαμβικὰς ἐπήγαγε τὸ ἰθυφαλλικόν· Τὸν λυροποιὸν κτλ.* (E Turn. *στράτιν* et *κομίσει*). Emendavi auctore Poll. VII 177: *μυροποιός· Ἀνακρέων.* — *ἠρόμην*, Hecker *ἠχθόμην.*

Fr. 31. Hephaest. 52: *Τρίμετρα δέ, οἷον τὸ Ἀνακρέοντος· Δακρυόεσσάν κτλ.* ubi N *ἐφίλησαν.* Repetit Schol. Heph., adde Schol. Hermog. Rhett. VII 488 ubi *δακρυόεσσά τε φίλησεν αἰχμήν.*

Fr. 32. Athen. XI 475 F: *Ἀνακρέων· Ὠινοχόει κτλ.*

Fr. 33. Schol. Pind. Isth. II 9: *Τοιοῦτον δέ τι καὶ Ἀνακρέων εἴρηκε, καὶ μήποτε ἡ ἀπότασίς ἐστιν εἰς τὰ ὑπ' ἐκείνου εἰρημένα· φησὶ γάρ· οὐδ' ἀργυρέη κότ' ἔλαμπε Πειθώ.* ed. Rom. *ἢ κότε ἔλ. πυθώ.* scripsi *κω τότ'*, Schneidewin *κώκοτ'.* Ceterum cf. Tzetz. Chil. VIII 828.

Fr. 34. Attil. Fortunat. 359 ed. Gaisf.: „Apud Anacreontem: *εἰμὶ λαβὼν εἰσάρας.*“ Scripsi *εἶμι* et *ἐς Ἥρης*, antea *ἐς ὥρας* conieci.

35. [32.]

Ἱπποθόρον δὲ Μυσοί
εὑρεῖν μῖξιν ὄνων πρὸς ἵππους.

36. [36.]

Αἰνοπαθῆ πατρίδ' ἐπόψομαι.

37. [34.]

Τίλλει τοὺς κνάμους ἀσπιδιώτης.

38. [35.]

Χήλινον ἄγγος
ἔχον πυθμένας ἀγγειοσελίνων.

39. [36.] 784

Ἀσήμων ὑπὲρ ἑρμάτων φορεῦμαι.

Fr. 35. Schol. Hom. Il. ω 278: *Μυσοὶ πλησίον ὄντες Ἐνετων, ὅθεν ἡμιόνων γένος, ἢ ὡς καὶ παρὰ Μυσοῖς διαφόρων ὄντων· Ἀνακρέων· Ἱππόθορον . . . ἵππους, ἐξ ὧν ἡμιόνοι.* Fort. scr. v. 2 *εὗρον.* Ceterum Schneidewin v. 1 coni. *ἱπποθόρῳ* (i. e. *ἱππ. νόμῳ*). Hartung *πρὸς ἵππους* delet. Hecker omnino Anacreonti abiudicat, corrigens *Ἡρακλέων.*

Fr. 36. Schol. Hom. Od. μ 313: *Αἰνοπαθῆ πατρίδ' ἐπόψομαι· παρ' Ἀνακρέοντι.* Addo Cram. Anecd. Par. III 480, 31: *Ἔδει χωρὶς τοῦ ν̄ ζαῆ, ὡς τὸ ἀκραῆ Ζέφυρον, ἔστιν οὖν Αἰολικὸν τὸ μετὰ τοῦ ν̄ καὶ ἔδει αὐτὸ Αἰολικῶς βαρύνεσθαι, ὡς τὸ αἰνοπαθῆ πατρίδ' ἐπόψομαι παρὰ Ἀνακρέοντι.* videtur Anacreon scripsisse: *Αἰνοπαθῆν ἴνα πατρίδ'* (vel *Ἀθαμαντίδ'* vid. fr. 117) *ἐπόψομαι*, sed Aeolicus accentus non requiritur. Hartung *αἰνοπαθὴν ἀπάτερθεν* (vel *Ἀθαμαντίδ'*) *ἐπ.* Hermann Opusc. VI 1, 272 coniungit cum Hesiodi fragmento ap. Zonaram 948 (*Ἡσίοδος· αἰετὸν μὴ πετῆνα γενέσθαι*) in hunc modum:

Αἰετόν με πετῆνα γενέσθαι,
Αἰνοπαθῆ ἵνα πατρίδ' ἐπόψομαι.

Fr. 37. Et. M. 713, 7: *Σίλλοι ἐπίσκωμμα κατὰ τροπὴν τοῦ τ εἰς σ τίλλοι τινες. τίλλειν δὲ τὸ σκώπτειν, ὡς λέγει Ἀνακρέων· τίλλει κτλ.* ubi V *κύνας σπίδας*, M *κυνασπίδας*, D *κυμα ἀσπιδ.* Cf. ibid. 463, 10 et Orion 148, 12.

Fr. 38. Pollux VII 172: *Χήλινον δὲ ἄγγος ἔχον πυθμένας ἐλειοσελίνων ὅταν εἴπῃ Ἀνακρέων τὸ ἐκ σχοινίων πλέγμα δηλοῖ. ἐλειοσελίνων* Hemsterhuys, vulgo *ἀγγελοσελίνων*, et sic vel *ἀγγεοσελίνων* codd. (solus C *ἐλείων*), itaque *ἀγγειοσελίνων* scripsi, *δὲ* Pollucis est. Resp. Hesychius: *Κεχήλωμαι . . . καὶ χήλινον τὸ πλεκτὸν ὁ* (l. *ὡς*) *Ἀνακρέων.*

Fr. 39. Hesych. v. *Ἕρμα· ἔρεισμα ἢ ἔργμα ἢ τὸν πετρώδη καὶ ἐπικυματιζόμενον, ὥστε μὴ βλέπειν, τόπον τῆς θαλάσσης. καὶ Ἀνακρέων· ἀσήμων κτλ.* Resp. huc Harpocrat. 86 ed. Bekk. ubi libri *ἑρμάν, ἑρμᾶν, ἑρμίαν.* Phot. 15, 1 (ubi cod. *ἑρμᾶν*), Suidas v. *ἑρμάν*, Zonar. 860 (*ἑρμᾶν*). Item huc refero Hesychii glossam. *ἀσήμων· ἀφανῶν, ἀγνώστων.*

40. [37.]

Πλεκτὰς δ' ὑποθυμίδας
περὶ στήθεσι λωτίνας ἔθεντο.

41. [38.]

Σὲ γάρ φη
Ταργήλιος ἐμμελέως
δισκεῖν.

42. [39.]

Ὁ Μεγίστης δ' ὁ φιλόφρων δέκα δὴ μῆνες, ἐπεί τε
στεφανοῦταί τε λύγῳ καὶ τρύγα πίνει μελιηδέα.

43. [40.]

Καθαρῇ δ' ἐν κελέβῃ πέντε τε καὶ τρεῖς ἀναχείσθων.

44. [41.] 785

Πολιοὶ μὲν ἡμὶν ἤδη κρόταφοι κάρη τε λευκόν,

Fr. 40. Athen. XV 674 D: *Ἐκάλουν δὲ καὶ οἷς περιεδέοντο τὸν τράχηλον στεφάνους ὑποθυμιάδας ... καὶ Ἀνακρέων· πλεκτὰς κτλ.* — V. 1. *ὑποθυμίδας* Dindorf, v. *ὑποθυμιάδας*. — V. 2. *στήθεσι*, A *στήθεσσιν*. Resp. huc Athen. XV p. 678 D.

Fr. 41. Apollon. de Synt. 238: *Καὶ δὴ παρείπετο τῷ χρῶ παραγωγὴ τοῦ χρῆμι, ὡς φημί, ἀφ' οὗ τρίτον πρόσωπον χρῆσιν ὡς φησίν, ἐξ οὗ τὸ χρὴ ἐν ἀποκοπῇ ἀπετελεῖτο, ὁμοίως τῷ παρ' Ἀνακρέοντι· σὲ γάρ* (haec add. in A corr.) *φη* (hoc om. BCDMS) *ταργήλιος ἐμμελέως* (ita Bekker, A *ἐμμελ.ως*, vulgo *ἐμμελῶς*) *δισκεῖν*. Verba *σὲ γάρ φη ταργήλιος* etiam afferunt Apollon. de Adv. in Bekk. An. II 543, 7. Schol. Hom. Il. ε 256. Adde praeterea Cram. An. Ox. IV 411, 23: *Ἀπὸ δὲ τοῦ φημὶ γίνεται φής, φησί καὶ κατὰ ἀποκοπὴν φῆς* . . . (leg. *φῆ· σὲ*) *γὰρ φῆ Ταργήλιος ἀντὶ τοῦ φησί· τὸ δὲ Ταργήλιον ὄνομα δαίμονός ἐστι.* et Choerob. II 495. Fortasse autem glyconei fuerunt:

Σὲ γάρ
φῆ Ταργήλιος ἐμμελέως
δισκεῖν.

Ceterum Hecker *ἐμμενέως*, Cobet *διοσκεῖν* coniecerunt: Hartung, qui *φὴ* dicit nihil aliud quam *ἔφη* esse, *δικεῖν* scripsit.

Fr. 42. Athen. XV 671 E: *Διὰ τί παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ (Ἀνακρέοντι) λύγῳ τινὲς στεφανοῦνται; φησὶ γὰρ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν· Μεγίσθης κτλ. Ὁ γὰρ τῆς λύγου στέφανος ἄτοπος κτλ.* et eosdem versus repetit ib. p. 673 D. — V. 1. *ὁ Μεγίστης* Gaisford, vulgo *Μεγίσθης*, sed B *Μεγίστης* — *ἐπεί τε* AP, *ἐπείτ'* B, vulgo *ἐπειδή*. — V. 2. *τε λύγῳ* P, vulgo *τῇ λύγῳ* (B *λόγῳ*). Praeterea priore l. P *στεφανοῦνται*, B *ἐστεφανοῦνται*, et deinde ABP *πίνουσι*. Resp. huc Athen. XV 674 A et Poll. VI 107.

Fr. 43. Athen. X 430 D: *Ὁ δ' Ἀνακρέων ἔτι ζωρότερον, ἐν οἷς φησί· Καθαρῇ κτλ.* — *πέντε τε* Dindorf, vulgo *πέντε*. — *τρεῖς*, A *τρίς*. — *ἀναχείσθων* scripsi, vulgo *ἀναχείσθω*.

Fr. 44. Stob. Floril. CXVIII 13: *Ἀνακρέοντος*. Miro iudicio Bernhardy Hist. Litt. Graec. II 500 et 503 (p. 614 ed. 2) hoc carmen a *monacho* Anacreonti subditum esse censet. — V. 1. *ἡμὶν* Stephanus, nisi *ἥμιν*

χαρίεσσα δ' οὐκέθ' ἥβη πάρα, γηράλεοι δ' ὀδόντες.

γλυκεροῦ δ' οὐκέτι πολλὸς βιότου χρόνος λέλειπται·
διὰ ταῦτ' ἀνασταλύζω θαμὰ Τάρταρον δεδοικώς.

Ἀΐδεω γάρ ἐστι δεινὸς μυχός, ἀργαλέη δ' ἐς αὐτόν
κάθοδος· καὶ γὰρ ἑτοῖμον καταβάντι μὴ ἀναβῆναι.

45. [42.]

Ἐμὲ γὰρ λόγων (ἐμῶν) εἵνεκα παῖδες ἂν φιλοῖεν·
χαρίεντα μὲν γὰρ ᾄδω, χαρίεντα δ' οἶδα λέξαι.

46. [43.]

Ἔραμαι (δέ) τοι συνηβᾶν· χαριτεῦν ἔχεις γὰρ ἦθος.

47. [44.]

Ἀστραγάλαι δ' Ἔρωτός εἰσιν μανίαι τε καὶ κύδοιμοι.

ΠΡΟΣ ΣΜΕΡΔΙΗΝ. 786

48. [45.]

Μεγάλῳ δηὖτέ μ' Ἔρως ἔκοψεν ὥστε χαλκεὺς
πελέκει, χειμερίῃ δ' ἔλουσεν ἐν χαράδρῃ.

malis, vulgo *ἡμῖν*. — *κάρη* A Vind., vulgo *κάρα*. — V. 2. *οὐκέθ'*, *οὐκέτ'* Schneidewin. — V. 4. *ἀνασταλύζω*, Arsen. *ἀνασταλίζω*, Scaliger *ἄλαστα λύζω*, Hartung *ἄρ' ἀσταλύζω*. — V. 5. *ἀργαλέη*, A *ἀργαλή*. — V. 6. *ἑτοῖμον* Schneidewin, vulgo *ἕτοιμον*.

Fr. 45. Max. Tyr. XXIV 9: *Ἡ δὲ τοῦ Τηΐου σοφιστοῦ τέχνη τοῦ αὐτοῦ ἤθους καὶ τρόπου· καὶ γὰρ πάντων ἐρᾷ τῶν καλῶν καὶ ἐπαινεῖ πάντας· μεστὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ᾄσματα τῆς Σμέρδιος κόμης καὶ τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν καὶ τῆς Βαθύλλου ὥρας· ἀλλὰ κἀν τούτοις τὴν σωφροσύνην ὅρα· Ἔραμαι κτλ. — καὶ αὖθις καλὸν εἶναι τῷ ἔρωτι τὰ δίκαια φησί. ἤδη δέ που καὶ τὴν τέχνην ἀπεκαλύψατο· Ἐμὲ γὰρ λόγων εἵνεκα κτλ.* — V. 1. *ἐμῶν* adieci. — V. 2. *ᾄδω* Valckenaer, vulgo *διδῷ*. Schneidewin *μέν γ' ἀείδω*.

Fr. 46. Max. Tyr. XXIV 9: *Ἀλλὰ κἀν τούτοις τὴν σωφροσύνην (Ἀνακρέοντος) ὅρα· ἔραμαι τοι συνηβᾶν· χάριεν γὰρ ἔχεις ἦθος*, quae correxi. Cf. Herodian. *περὶ μον. λέξ.* 14, 21: *ὁ μέντοι Ἀνακρέων καὶ χαριτόεις εἶπεν.* — *ἦθος*, Hartung *ἄνθος*.

Fr. 47. Schol. Il. ψ 88: *Αἱ πλείους τῶν κατ' ἄνδρα ἀμφ' ἀστραγάλῃσιν ἐρύσσας· καὶ ἔστιν Ἰωνικώτερον· Ἀστρ. κτλ. Ἀνακρέων.* scripsi *εἰσιν* et *κύδοιμοι*, vulgo *εἰσι* et *κυδοίμοιο*, Hartung *Στραγάλαι* novavit.

Fr. 48. Hephaest. 68: *Καὶ τῷ βραχυκαταλήκτῳ δὲ Ἀν. ὅλα ᾄσματα συνέθηκε· Μεγάλῳ* (*μεγάλων* C, *μεγάλου* P) *κτλ.* Affert etiam gramm.

49. [46.]

Ἀπέκειρας δ' ἁπαλῆς κόμης ἄμωμον ἄνθος.

50. [47.]

Θρηκίην σίοντα χαίτην.

---

51. [48.]

Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτ'· οὐ γὰρ ἂν ἄλλη
λύσις ἐκ πόνων γένοιτ' οὐδαμὰ τῶνδε.

52. [49.]

Ἀγανῶς οἶά τε νεβρὸν νεοθηλέα
γαλαθηνόν, ὅστ' ἐν ὕλης κεροέσσης 787
ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

Harlei. ap. Gaisf. Heph. p. 322 ed. sec. ubi ἔλισσεν v. 2 legitur. Scripsi δηὖτε et Ἔρως, vulgo δ' ἠὖτε et ἔρως. Resp. hoc carmen Athen. XII 540 E et Aelian. Var. Hist. IX 4.

Fr. 49. Phavor. ap. Stob. Floril. LXVI 6: Πρὸς ταῦτα γελοῖος ἂν φανείη ὁ Ἀνακρέων καὶ μικρολόγος, τῷ παιδὶ μεμφόμενος, ὅτι τῆς κόμης ἀπεκείρατο, λέγων ταῦτα· Ἀπ. κτλ. Malim ἀπεκείραο: nam ad Smerdien ipsum, non ad Polycratem culpam retulit poeta, ut Aelian. V. H. IX 4 dicit: ὁ δὲ οὐ προσεποιήσατο αἰτιᾶσθαι τὸν Πολυκράτην σωφρόνως καὶ ἐγκρατῶς, μετήγαγε δὲ τὸ ἔγκλημα ἐπὶ τὸ μειράκιον, ἐν οἷς ἐπεκάλει τόλμαν αὐτῷ καὶ ἀμαθίαν, ὁπλισαμένῳ κατὰ τῶν ἑαυτοῦ τριχῶν.

Fr. 50. Etym. M. 714, 38: Ἔστι γὰρ καὶ σίω διὰ τοῦ ῑ, ᾧ χρῆται Ἀνακρέων, οἷον· Θρηϊκίην κτλ. scripsi Θρηκίην.

Fr. 51. Hephaest. 69: Τῶν δὲ τριμέτρων τὸ μὲν ἀκατάληκτον ... παρὰ δὲ τῷ Ἀνακρέοντι ἑτέρως ἐσχημάτισται Ἀπό μοι κτλ. Eadem Apostol. III 60 b. — V. 2. οὐδαμὰ, A οὐδάμα.

Fr. 52. Athen. IX 396 D: Καὶ Ἀνακρέων δέ φησιν· Οἷά τε ν. Eadem Aelian. Hist. An. VII 39: Ὅσοι λέγουσι θῆλυν ἔλαφον τὰ κέρατα οὐ φύειν, οὐκ αἰδοῦνται τοὺς τοῦ ἐναντίου μάρτυρας ... καὶ Ἀνακρέων ἐπὶ θηλείας φησίν· οἷά τε νεβρὸν ... ἐπτοήθη· Πρὸς δὲ τοὺς μοιχῶντας τὸ λεχθὲν καὶ μέντοι καὶ φάσκοντας δεῖν ἐροέσσης γράφειν, ἀντιλέγει κατὰ κράτος Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος καὶ ἐμέ γ' αἱρεῖ τῇ ἀντιλογίᾳ. ἐροέσσης enim coni. Zenodotus, vid. Schol. Pind. Ol. III 52: Τέτακται δὲ καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι· Ἀγανῶς οἷά τε κτλ. Ζηνόδοτος δὲ μετεποίησεν ἐροέσσης. Adde Eust. Il. 711, 34. Respicit etiam Pollux V 76. — V. 1. ἀγανῶς solus Schol. servavit. Hartung νεοθηλέα delet. Fort. totus locus sic digerendus:

Ἀγανῶς οἷά τε νεβρὸν
νεοθηλέα γαλαθηνόν, ὅστ' ἐν ὕλῃ
κεροέσσης ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

V. 2. ὕλης scripsi, Schol. ὕλαις, ὕλῃ rell. — V. 3. ἀπολειφθεὶς Athen., ὑπολειφθεὶς Ael. (ubi cod. Par. 2 νεοθῆλυν ... ἦτε vel οἷτε ... κροκοέσσης ὑπολειφθεῖσ') et Schol. — ὑπὸ Schol., ἀπὸ ceteri.

53. [50.]

Σινάμωροι πολεμίζουσι θυρωρῷ.

54. [52.]

Σικελὸν κότταβον ἀγκύλῃ παΐζων.

55. [53.]

Ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων στεφανίσκους
θέμενοι θάλειαν ὀρτὴν ἀγάγωμεν
Διονύσῳ.

56. [54.]

Διονύσου σαῦλαι Βασσαρίδες.

* 57 [55.]

Οὐδ' αὖ μ' ἐάσεις μεθύοντ' οἴκαδ' ἀπελθεῖν;

58. [56.] 788

Φίλη γὰρ εἶ ξένοις, ἔασον δέ με διψῶντα πιεῖν.

59. [57.]

*Ἀπὸ δ' ἐξείλετο θεσμὸν μέγαν * **

Fr. 53. Et. M. 713, 26: *Σινάμοροι* (*σινάμωροι* VDM a m. pr.) *π. θυρωροί* (V *θῦρροι*) *ἐν δευτέρῳ Ἀνακρέων. μεμορημένοι, φησί, πρὸς τὸ σίνεσθαι.* — scripsi *θυρωρῷ.*

Fr. 54. Athen. X 427 D: *Ἐχρῶντο γὰρ ἐπιμελῶς τῷ κοτταβίζειν ὄντος τοῦ παιγνίου Σικελικοῦ, καθάπερ καὶ ὁ Ἀνακρέων ὁ Τήϊος πεποίηκε· Σικελικὸν κότταβον ἀγκύλῃ δαΐζων.* — *Σικελὸν* Grotefend, *παΐζων* ego scripsi, *λελίζων* Emperius coni.

Fr. 55. Athen. XV 674 C: *Ἐστεφανοῦντο δὲ καὶ τὸ μέτωπον, ὡς ὁ καλὸς Ἀνακρέων ἔφη· Ἐπὶ κτλ.* Eadem Eust. 1908, 55 omisso v. *Διονύσῳ.* et Schol. Pind. Ol. III 19: *Ἀνακρέων· ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων στέφανον* (cod. *στεφάνων*) *θέμενοι.* — V. 1. *ἐπὶ*, ap. Ath. L Cant. *ἐπεί.* — V. 2. *ὀρτὴν* Hermann, v. *ἑορτήν.*

Fr. 56. Hephaest. 69: *τῶν δὲ τριμέτρων τὸ μὲν ἀκατάληκτον . . . παρὰ δὲ τῷ Ἀνακρέοντι ἑτέρως ἐσχημάτισται . . . τὸ δὲ καταληκτικόν· Διονύσου κτλ.* — E *Διονύσσου σαῦλε.* Fort. *σαῦλαι.*

Fr. 57. Schol. Aeschyl. Prom. 128: *Ὁ ῥυθμὸς Ἀνακρεόντειός ἐστι κεκλασμένος πρὸς τὸ θρηνητικόν· ἐπεδήμησε γὰρ τῇ Ἀττικῇ Κριτίου ἐρῶν καὶ ἠρέσθη λίαν τοῖς μέλεσι τοῦ τραγικοῦ* (Welcker *μέλεσιν αὐτοῦ ὁ τραγικός*)· *ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς οὐκ ἐν παντὶ τόπῳ, ἀλλ' ἐν τοῖς θρηνητικοῖς, ὡς καὶ Σοφοκλῆς. ἔστι δὲ ταῦθ' ὅμοια τῷ· Οὐδ' αν ἐάσεις με κτλ.* Correxit Hermann et probabiliter Anacreonti tribuit versum, qui videtur ex carmine in Critiam petitus esse. Anacreontis carmina in Critiam resp. Plato Charm. 157 E.

Fr. 58. Athen. X 433 F: *Καὶ Ἀνακρέων· φίλη κτλ.* — *εἶ ξένοις* VL, A *εἰς ξείνεις*, P *εἰ ξείνεις*, B *δὲ ξείνεις*, Schneidewin *εἶς ξείνοις.*

Fr. 59. Apollon. Sophist. 87, 21: *Θέσθαι . . . καὶ γὰρ ὁ θησαυρὸς θεσμὸς λέγεται, καθάπερ καὶ Ἀνακρέων λέγει. ἀπὸ δ' κτλ.* — cod. *θυμὸς* et

60. [58.]

Ἐκδῦσα χιτῶνα δωριάζειν.

61. [59.]

Καί μ' ἐπίβωτον κατὰ γείτονας ποιήσεις.

62. [60.]

Παρὰ δηὖτε Πυθόμανδρον
κατέδυν Ἔρωτα φεύγων.

63. [61.]

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ,
φέρε δ' ἀνθεμεῦντας ἡμίν
στεφάνους, ἔνεικον, ὡς δή
πρὸς Ἔρωτα πυκταλίζω.

64. [62.] 789

Ἄγε δή, φέρ' ἡμίν, ὦ παῖ,

θυμόν. Resp. Et. M. 448, 15 cf. Mingar. Codd. Nan. 495. — *Ἀπὸ δ' ἐξείλετο* Heckero suspectum, sed iniuria: quod vulgo dici solet *ἐξαφαιρεῖσθαι*, poeta inverso ordine protulit, quemadmodum est apud Eurip. Iph. Taur. 1278: *ἀπὸ δὲ λαθοσύναν νυκτωπὸν ἐξεῖλεν βροτῶν.*

Fr. 60. Schol. Eurip. Hec. 915: *καὶ δωριάζειν τὸ γυμνὰς φαίνεσθαι τὰς γυναῖκας· Ἀνακρέων· Ἐκδῦσα κτλ.* Cf. Eustath. Il. 975, 30: *Αἴλιος γοῦν Διονύσιος δωριάζειν, φησί, τὸ παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολύ τι τοῦ σώματος. αἱ γὰρ κατὰ Πελοπόννησόν φησι κόραι διημέρευον ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θάτερα ἐπιπεπορπημέναι, κτλ.*

Fr. 61. Ammon. 42 Valck. *Διαβόητος | καὶ ἐπιβόητος διαφέρει· διαβόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ ἐγνωσμένος· ἐπιβόητος δ' ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην· Ἀνακρέων ἐν δευτέρῳ· Καί μ' κτλ.* vulgo *ἐπιβόητον* et sic Et. Gud. 142, 45 et 199, 3 (ubi praeterea *γείτονα*), sed Anacreontem dixisse *ἐπίβωτον* testatur Eust. 1856, 12.

Fr. 62. Hephaest. 70: *Τὸ δὲ* (*δίμετρον τὸ* addidit Melhorn) *ἀκατάληκτον κατὰ τὸν ἀνακλώμενον χαρακτῆρα πολὺ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντί ἐστι· Παρὰ κτλ.* — V. 1. *δηὖτε* scripsi, vulgo *δ' ηὖτε*, A *δηῦτε*. — *Πυθόμανδρον* AFIE *γρ.*, *Πυθόμενδρον* CP in marg., *Πυθόμαν δὲ* Turn. EP. — V. 2. *κατέδυν Ἔρωτα* scripsi, legebatur *κατέδυν' ἔρωτα.*

Fr. 63. Athen. XI p. 782 A: *Ἀνακρέων· Φέρ' ὕδωρ κτλ.* — V. 1 affert Demetr. de elocut. c. 5. — V. 2. *ἡμίν*, vulgo *ἡμῖν*. — V. 3 extr. et v. 4 affert Eust. Il. 1322, 53: *Παράγωγον ῥῆμα τὸ πυκταλίζειν, οὗ χρῆσις παρὰ Ἀνακρέοντι, ὡς μὴ πρὸς τὸν Ἔ. π.* et Orion p. 62, 31: *Ἀνακρέων· ὡς δὴ πρὸς ἔρ. πυκ.* ubi recte *δὴ* scriptum, nam etiam Athen. *μή*, Dobree coni. *ἄν*. Resp. Et. M. 345, 39.

Fr. 64. Athen. X p. 427 A: *Παρὰ δὲ Ἀνακρέοντι εἷς οἴνου πρὸς δύο ὕδατος· Ἄγε κτλ. ... βασσαρήσω. Καὶ προελθὼν τὴν ἀκρατοποσίαν Σκυθικὴν καλεῖ πόσιν· Ἄγε δεῦτε κτλ.* Est haud dubie ex eodem carmine, cuius exordium est fr. 63. V. 1—5. *κυάθους* Athen. affert XI 475 C et Eust. Od. 1476, 31. — V. 1. *ἡμίν* Dindorf, vulgo *ἡμῖν*.

κελέβην, ὅκως ἄμυστιν
προπίω, τὰ μὲν δέκ' ἐγχέας
ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου
κυάθους, ὡς ἀνυβριστί
ἀνὰ δηὖτε βασσαρήσω.

* * *

Ἄγε δηὖτε μηκέθ' οὕτω
πατάγῳ τε κἀλαλητῷ
Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνῳ
μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

65. [63.]

Χθόνιον δ' ἐμαυτὸν ἦρεν.

66. [65.]

Ἀλλὰ πρόπινε
ῥαδινούς, ὦ φίλε, μηρούς.

---

67. [66.]

Ἀδυμελές, χαρίεσσα χελιδοῖ.

V. 2. ὅκως, Ath. altero l. ὅπως. — V. 3. δέκ' poster. loco, priore δ' vel δύ'. — ἐγχέας, priore l. APV ἐκχέας. — V. 5. ἀνυβριστὶ Baxter, A ἂν ὑβριστίως, PVL ἂν ὑβριστιῶσαν. — V. 6. ἀνὰ δηὖτε scripsi, AB ἀναδευτε, PVL ἀναδευ. — V. 7—10 usque ad μελετῶμεν affert Commentator Cruq. Horat. Carm. I 27, 1: „*Ad convivas sodales suos de hilaritate. Sensus autem sumptus ex Anacreonte libro tertio*: Ἄγε δῶτε κτλ.“ quae ipse Cruquius addidit descripta ex editione Lambini, unde etiam illud δῶτε repetiit. Porphyrio, qui quidem haud dubie hunc ipsum locum respexit, nihil nisi haec adscripsit: „Ode προτρεπτικὴ est haec ad hilaritatem, cuius sensus sumtus est ab Anacreonte *in libro tertio*.“ — V. 8. δηὖτε scripsi, A δηυτε, B δήντε, P δήτε, VL δότε.

Fr. 65. Schol. Hesiod. Theog. 767: Τὸ δὲ χθονίου ἢ τοῦ (l. ἤτοι) στυγεροῦ, ὡς Ἀνακρέων· χθ. δ' ἐμ. ἦρεν. — cod. S ἥγον, in proecdosi scripsi ἦρον, sed gravius vitium latet, fort. χθόνιον δὲ μὰψ ὄνειρον, Hartung χθόνιον δ' εἶδον ὄνειρον.

Fr. 66. Schol. Pind. Ol. VII 5: Προπίνειν ἐστὶ κυρίως τὸ ἅμα τῷ κράματι τὸ ἀγγεῖον χαρίζεσθαι. Ἀνακρέων· Ἀλλὰ κτλ. ἀντὶ τοῦ χαρίζου.

Fr. 67. Hephaest. 39: Ὕστερον δὲ καὶ Ἀνακρέων τούτῳ τῷ μέτρῳ καὶ ὅλα (ita Turn. E, ἄλλα CPA) ᾄσματα συνέθηκεν. Ἀδυμελὲς (A ἀδύμελες) κτλ. Eadem Plotius 264 ed. Gaisf.

68. [67.] 790

Μνᾶται δηὖτε φαλακρὸς Ἄλεξις.

69. [73.]

Καλλίκομοι κοῦραι Διὸς ὠρχήσαντ' ἐλαφρῶς.

70. [74.]

Ὀρσόλοπος μὲν Ἄρης φιλέει μεναίχμαν.

71. [75.]

Οὔτε γὰρ ἡμετέρειον οὔτε καλόν.

72. [76.]

Νῦν δ' ἀπὸ μὲν στέφανος πόλεως ὄλωλεν.

* 72 B.

Ἀστερίς, οὔτε σ' ἐγὼ φιλέω οὔτ' Ἀπελλῆς.

73. [77.]

Βούλεται ἀπεροπεὺς ἐφ' ἡμὶν εἶναι.

Fr. 68. Hephaest. 39: *ὕστερον δὲ καὶ Ἀνακρέων τούτῳ τῷ μέτρῳ ὅλα ᾄσματα συνέθηκεν . . . καὶ Μνᾶται κτλ.* — *δηὖτε* scripsi, vulgo *δηὖτε*, Turn. *δεῦτε*, Fl *δ' ἠῦται.*

Fr. 69. Athen. I 21 A: *Ἔλαττον γὰρ τὸ ὀρχεῖσθαι ἐπὶ τοῦ κινεῖσθαι καὶ ἐρεθίζεσθαι. Ἀνακρέων· Καλλίκομοι κτλ.* Eadem Eust. 1842, 4.

Fr. 70. Hephaest. 90: *Κέχρηται δὲ (τῷ ἐγκωμιολογικῷ) καὶ Ἀνακρέων ἐν πλείοσιν ᾄσμασιν. Ὀρσόλοπος κτλ.* — *Ὀρσόλοπος* CP et Etym. cod. Dorvill., sed FlSH *ὀρσόλεπος*, E *ὄρσ' ὁ λέπος*, B *ὀρσόλεπτος*, Turn. *ὀρσ' ὀλέπος.* — *φιλέει, φιλέειν* FlHBS. — *μεναίχμαν*, Pauwius *μεναιχμήν*, codd. et. edd. *μὲν αἰχμάν.*

Fr. 71. Etym. M. 429, 50: *Ἡμετέρειος κτητικόν ἐστι· σημαίνει δὲ τὸν τοῦ ἡμετέρου· ἐχρῆτο δὲ τῇ λέξει Ἀνακρέων· Οὔτε κτλ.* Eadem Zonar. 990, cf. etiam Mingar. Codd. Nan. 495.

Fr. 72. Schol. Pind. Ol. VIII 42: *Στέφανοι γὰρ ὥσπερ τῶν πόλεων τὰ τείχη· καὶ Ἀνακρέων· νῦν δ' κτλ.* — *στέφανος πόλεως* scripsi, legebatur *πόλεως στέφανος.* Ceterum Schneidewin *πόλιος* requirit.

Fr. 72 B. Schol. Heph. p. 163 ed. 2 Gaisf.: *ὁ δ' Ἡλιόδωρος φησὶν ἐν τῇ εἰσαγωγῇ, ὅτι καὶ τρεῖς εἰς μίαν συνεκφωνοῦνται συλλαβαί, ὡς τὸ διπενθημιμερὲς τοῦτο, οἱονεὶ τὸ δοκοῦν εἶναι ἐλεγεῖον· Ἀστερὶς οὔτε σ' ἐγὼ φιλέω, οὔτ' ἀπελλής. οὐ γάρ ἐστιν ἐλεγεῖον, ἀλλὰ τὸ πρῶτον αὐτοῦ μέρος ἐστὶ δακτυλικόν, τὸ δὲ δεύτερον ἰαμβικόν· δύο γὰρ ἰάμβους ἔχει καὶ συλλαβήν· τὸ οὖν φιλέω οὐ, ἀπὸ δύο βραχέων (βραχειῶν) καὶ μιᾶς μακρᾶς.* Cum Hephaestio p. 70 auctor sit, praeter Alcaeum Anacreontem in compluribus carminibus hoc metro usum esse, huic peotae versum tribui.

Fr. 73. Etym. M. 433, 44: *ἠπεροπευτής. . . . ἢ μετὰ τοῦ ᾱ τοῦ σημαίνοντος τὸ κακὸν καὶ τοῦ περ περιττοῦ συνδέσμου· Ἀπεροπεὺς ὁ τῷ λόγῳ κακῶς χρώμενος καὶ ἀπατῶν· . . . παρὰ Ἀνακρέοντι· Βού-*

74. [78.]

. . . . . . Ἐγὼ δὲ μισέω
πάντας, ὅσοι χθονίους ἔχουσι ῥυσμοὺς
καὶ χαλεπούς· μεμάθηκά σ', ὦ Μεγίστη, 791
τῶν ἀβακιζομένων.

75. [79.]

Πῶλε Θρηκίη, τί δή με λοξὸν ὄμμασιν βλέπουσα
νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δέ μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν;

ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἄν τοι τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
ἡνίας δ' ἔχων στρέφοιμί σ' ἀμφὶ τέρματα δρόμου.

νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκεαι κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις·
δεξιὸν γὰρ ἱπποσείρην οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

76. [80.]

Κλῦθί μευ γέροντος εὐέθειρε χρυσόπεπλε κούρα.

λεται ἀπεροπὸς ἡμῖν εἶναι. quae correxi, nisi fort. praeterea ἠπεροπεὺς leg.

Fr. 74. Etym. M. 2, 45: *Παρὰ τὸ ἀβακὴς οὖν γίνεται ἀβακῶ, ὥσπερ εὐσεβὴς εὐσεβῶ. γίνεται δὲ καὶ ἀβακίζω· φησὶν Ἀνακρέων· Ἐγὼ κτλ. ἀντὶ τοῦ τῶν ἡσυχίων καὶ μὴ θορυβωδῶν.* Eadem Philemo 135 et Cram. An. Par. IV 84, 28. — V. 1. ἐγὼ, Cram. ἔγω. — δὲ om. cod. Va. — V. 2. ὅσοι scripsi, vulgo οἵ, et ῥυσμούς, vulgo ῥυθμούς, Cram. ῥυμούς. — χθονίους, Iacobs σκολιούς, Hartung χνοΐους novavit. — V. 3. χαλεπούς· μεμάθηκά σ', ὦ Μεγίστη scripsi (in proecdosi μεμέθεικα δ' ὦ Μεγίστη, et Μεγίστη etiam Hemsterhuys), vulgo χαλεποὺς μεμαθήκασιν (μεμαθηε D), ὡς μεγίστη.

Fr. 75. Heraclid. Pont. Alleg. Hom. c. 4: *Καὶ μὴν ὁ Τήϊος Ἀνακρέων ἑταιρικὸν φρόνημα καὶ σοβαρᾶς γυναικὸς ὑπερηφανίαν ὀνειδίζων, τὸν ἐν αὐτῇ σκιρτῶντα νοῦν ὡς ἵππον ἠλληγόρησεν, οὕτω λέγων· Πῶλε κτλ.* — V. 1. Θρηκίη Barnes, vulgo Θρηϊκίη. — V. 2. μ' οὐδὲν codd., ut videtur omnes, olim legebatur μηδέν. — V. 4. στρέφοιμί σ' scripsi, vulgo στρέφοιμι, AB στρέφοιμ', nisi malis στρέφοιμ' ἄν, Mehler στρέφοιμ' ἄν σ'. — V. 5. σκιρτῶσα, A σκιρτοῖσα. — V. 6. ἱπποσείρην scripsi, vulgo ἱπποπείρην. — οὐκ ἔχεις, AB οὐχ ἕξεις, Hartung δεξιὸν πρὸς ἱπποσείρην οὐκ ἔχουσ' ἐπ.

Fr. 76. Hephaest. 36: *Καὶ τῶν ἀκαταλήκτων δὲ τὸ τετράμετρον ἔνδοξόν ἐστιν, οἷον τουτὶ τοῦ Ἀνακρέοντος· Κλῦθί κτλ.* — εὐέθειρε restitui ex Schol. Heph. 175, qui bis hunc versum affert, vulgo εὐέθειρα, cod. Nan. (Mingar. 489) εὐήθειρα. — κούρα, nisi forte κοῦρα scribendum, ut est ap. Theocritum (vel potius Moschum) XXVII 55 θάρσει κοῦρα φίλα.

77. [81.]

Εὖτέ μοι λευκαὶ μελαίναις ἀναμεμίξονται τρίχες.

78. [82.]

(*Ἐν*) *μελαμφύλλῳ δάφνᾳ χλωρᾷ τ' ἐλαίᾳ ταντελίζει.*

79. [83.] 792

Κοίμισον δ', ὦ Ζεῦ, σόλοικον φθόγγον.

80. [98.]

Διὰ δέρην ἔκοψε μέσσην, καδ δὲ λῶπος ἐσχίσθη.

81.

Αἵ δέ μευ φρένες
ἐκκεκωφέαται.

---

82. [94.]

Ἐγὼ δ' ἔχων σκύπφον Ἐρξίωνι
τῷ Λευκολόφου μεστὸν ἐξέπινον.

Fr. 77. Iulian. Misopog. 366 B: *Πλησίον ἐσμέν, ἐθελόντων θεῶν, εὖτέ μοι κτλ. ὁ Τήϊος ἔφη ποιητής.* — *μοι*, scrib. videtur *σοί*. — *μελαίναις*, Schneidewin *μελαίνῃς*.

Fr. 78. Schol. Soph. Antig. 138: *Ὅτι δὲ ταντελωθεὶς σημαίνει τὸ διασεισθείς· μαρτυρεῖ καὶ Ἀνακρέων· μελαμφύλλῳ κτλ.* Addidi *ἐν*. Fort. *ταντελίζῃ* (*ταντελίζεαι*), ut Amorem poeta alloquatur.

Fr. 79. Herodian. de barbar. 193 post Ammon. Valcken: *Σολοίκους δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τοὺς βαρβάρους· ὁ γὰρ Ἀνακρέων φησί· Κοίμισον* (sic B, *κοίμησον* A, *κόμισον* C) *δὲ σόλοικον φθόγγον*. Sed codd. ap. Villois. Anecd. II 77 *μισῶ Ζεῦ* vel *κόμισον Ζεῦ σόλ. λόγον*. itaque emendavi. Resp. huc Eust. Il. 368, 2.

Fr. 80. Schol. Il. ρ 542: *Κατὰ ταῦρον ἐδηδώς. ἡ διακοπὴ τῆς λέξεως τὸν εἰς πολλὰ διεσπασμένον παρέστησε ταῦρον, οὐ τοῦ μέτρου ἀπαιτοῦντος· παρῆν γὰρ φάναι ταῦρον κατεδηδώς· Καὶ Ἀνακρέων· Διὰ δέρην κόψε μέσην κὰδ κτλ.* quae correxi. Cf. Eust. Il. 1001, 39: *Ἀνακρέοντος τὸ καδ δὲ λοπὸς ἐσχίσθη· ὁμοίως καὶ τὸ διὰ δὲ δέρην ἔκοψε μέσην.* et Cram. An. Paris III 287, 28. Hermann hoc Eustathii loco usus duo diversa fragmenta esse credit, quod non debebat Haupt probare. Idem olim proposuit Schneidewin, quem iam in diariis Antiquitatis 1836 redargui.

Fr. 81. Cram. An. Ox. I 288, 3: *καὶ Ἀνακρέων· Αἵ δέ μευ κτλ.* Et. M. 322, 22 omisso nom. poetae: *Αἵ δ' ἐμαὶ φρ. ἐκ.*

Fr. 82. Athen. XI p. 498 C: *Ἡσίοδος δ' ἐν τῷ δευτέρῳ Μελαμποδίας σὺν τῷ π σκύπφον λέγει· . . . ὁμοίως εἴρηκε καὶ Ἀνακρέων. Ἐγὼ κτλ. ἀντὶ τοῦ προέπινον.* Cf. Eust. Il. 900, 16. — V. 1 conieci *κἀγὼ δέ γ' ἔχων.* — V. 2. *τῷ Λευκολόφου* scripsi, vulgo *τῷ λευκολόφῳ*.

83. [95.]

Στεφάνους δ' ἀνὴρ τρεῖς ἕκαστος εἶχεν,
τοὺς μὲν ῥοδίνους, τὸν δὲ Ναυκρατίτην.

* 84. [85.] 793

Ἔστε ξένοισι μειλίχοις ἐοικότες,
στέγης τε μοῦνον καὶ πυρὸς κεχρημένοις.

85. [86.]

Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

86. [84.]

Καὶ θάλαμος, ἐν τῷ κεῖνος οὐκ ἔγημευ, ἀλλ' ἐγήματο.

Fr. 83. Athen. XV 671 E: *Τίς ἐστιν ὁ παρὰ τῷ χαρίεντι Ἀνακρέοντι Ναυκρατίτης στέφανος, ὦ Οὐλπιανέ; φησὶ γὰρ οὕτως ὁ μελιχρὸς ποιητής· Στεφάνους ὁ δ' ἀνὴρ κτλ.* — V. 1. *στεφάνους δ' ἀνήρ* VL, *στεφάνους ὁ δ' ἀνὴρ* B, sed A *στεφάνου· ὁ δ' ἀνήρ*, Hartung *στεφάνους δ' ἄρ' ἀνήρ.* Cf. Poll. VI 107: *Ἀνακρέων δὲ καὶ μύρτοις στεφανοῦσθαί φησι . . . καὶ Ναυκρατίτῃ στεφάνῳ, σάμψυχος οὗτος ἦν . . . ὁ δὲ Ἀνακρέων καὶ ῥόδινον στέφανον ὠνόμασεν.*

Fr. 84. Plut. adv. Stoic. c. 20: *Διψῶντες οὖν ὕδατος οὐκ ἔχουσι χρείαν οὐδὲ ἄρτου πεινῶντες· Ἔσται ξ. κτλ. οὗτος οὐκ εἶχε χρείαν ὑποδοχῆς.* Anacreontis esse indicat Hephaest. 29: *Δίμετρα, οἷα τὰ Ἀνακρεόντεια ὅλα ᾄσματα γέγραπται, οἷον ... τρίμετρα δέ, ὡς τό· ἔστε ξένοισι μειλίχοις* (FlBH *ξένοι εἰ λίχοις*) *ἐοικότες.* — V. 1. *ἔστε* Heph. vulgo, sed FlBCHPESA *ἔσται*, ut Plut. (Wyttenb. om.). — V. 2. *τε* adi. Gaisford — *κεχρημένοις*, Dübner *κεχρημένῳ*, recte ut videtur. Ad Phormionem et Dioscuros refert Gaisford, de qua fabula vid. Meineke Poet. Com. II 2. 1227.

Fr. 85. Zenob. V 80: *Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄ. Μ. Φασὶ τοὺς Κᾶρας πολεμουμένους ὑπὸ Δαρείου τοῦ Πέρσου κατά τινα παλαιὰν μαντείαν εἰρημένην αὐτοῖς τοὺς ἀλκιμωτάτους προσθέσθαι συμμάχους ἐλθεῖν εἰς Βραγχίδας καὶ τὸν ἐκεῖ θεὸν ἐρωτῆσαι, εἰ Μιλησίους πρόσθοιντο συμμάχους· τὸν δὲ ἀποκρίνασθαι· Πάλαι ποτ' ησαν ἄ. Μ. οὗτος δὲ ὁ στίχος εἴρηται τὸ πρότερον παρὰ Ἀνακρέοντι.* ubi vid. interprett. Cf. inprimis Sch. Ar. Plut. 1002. *Ἰσχυροί ποτ' ἦσαν οἱ Μ., ὡς καὶ Ἀνακρέων.* ibique versus non sine varietate affertur, primum *ἦσαν ποτ' ἦσαν ἄ. Μ.* (sic etiam Philostr. vit. Soph. I 22), tum *πάλαι ποτ' ἦσαν ἄ. Μ.* atque hanc scripturam non solum Diodor. Exc. Vatic. c. 47 et Synesius p. 228 C exhibent, sed etiam Athenaeus XII 523 F Aristotele auctore usus: *ὡς δ' ὑπήχθησαν ἡδονῇ καὶ τρυφῇ, κατερρύη τὸ τῆς πόλεως ἀνδρεῖον, φησὶν Ἀριστοτέλης, καὶ παροιμία τις ἐγενήθη ἐπ' αὐτῶν· πάλαι π. ἦ. ἄ. Μ.* quae haud dubie ex libro de Milesiorum republica descripta sunt, ut qui huius operis reliquias collegerunt, existimant; nam liber *περὶ παροιμιῶν* videtur pseudepigraphus fuisse, ex aliis Aristotelis libris concinnatus. Anacreontis si revera est hic versus, *ποκ'* scribendum. Quae de oraculi dictione feruntur, commenticia censet G. Wolff Porphyr. p. 74 seq.

Fr. 86. Ammon. p. 37 ed. Valck.: *Ἀνακρέων διασύρων τινὰ ἐπὶ θηλύτητι· Καὶ κτλ.* Eadem Herodian. in Boisson. An. III 263. Bachmann An. II 375. Cod. Vindob. n. 205. Etym. Gud. 125, 4 (corruptissime) et Eust. 1678, 59. — *θάλαμος*, *θάλαμον* Eust., *θαλάμοις* Ammon. — *τῷ* scripsi, vulgo *ᾧ*.

87. [87.]

Κνίζη τις ἤδη καὶ πέπειρα γίνομαι
σὴν διὰ μαργοσύνην.

88. [88.]

Κοὐ μοχλὸν ἐν θύρῃσι διξῇσιν βαλὼν
ἥσυχος καθεύδει.

89. [89.] 794

Ἐρῶ τε δηὖτε κοὐκ ἐρῶ
καὶ μαίνομαι κοὐ μαίνομαι.

90. [90.]

Μηδ' ὥστε κῦμα πόντιον
λάλαζε, τῇ πολυκρότῃ
σὺν Γαστροδώρῃ καταχύδην
πίνουσα τὴν ἐπίστιον.

91. [91.]

Διὰ δηὖτε Καρικευργέος

Fr. 87. Etym. M. 523, 4: *τὸ δὲ κνύζα, ὡς λέγει Ἡρωδιανός, εἰ μὲν ἐπὶ τοῦ φυτοῦ, συγκοπή ἐστι . . . εἰ δὲ ἐπὶ τοῦ παρεφθαρμένου καὶ ἐρρυπωμένου, οὐ συγκοπή ἐστιν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κνύω· ἀφ' οὗ κνύος ἡ φθορά· γίνεται κνύζα, ὡς παρὰ Ἀνακρέοντι ἐν ἰάμβῳ· Κνύζη* (sic DV, vulgo *κνίζη*, Lobeck *κνιζὴ*) *τ. ἤ. κ. πέπειρα γενομένη* (D *γεγνομή*) *σ. δ. μ.* Eust. Od. 1746, 13: *Ἡ κνίζα, ὡς σχίζω σχίζα, Ἀνακρέων· Κνίζη τ. ἤ. κ. π. γίνομαι σ. δ. μ.* De forma *πέπειρα* vid. Herodian. *περὶ διχρόν*. 358.

Fr. 88. Zonar. 1512: *Τὸν δὲ μοχλὸν ἐν τῷ χ καὶ Ἀττικοὶ καὶ Δωριεῖς καὶ Ἴωνες, πλὴν Ἀνακρέοντος· οὗτος δὲ μόνος σχεδὸν τῷ κ, Ζηνόδοτος δὲ (μοχλόν)· Καὶ οὐ μοκλὸν ἐν οὔρῃσι δίζῃσι β. ἤ. κ.* quae correxi.

Fr. 89. Hephaest. 29: *Ἔστι δὲ ἐπίσημα ἐν αὐτῷ ἀκατάληκτα μὲν δίμετρα, οἷα τὰ Ἀνακρεόντεια ὅλα ᾄσματα γέγραπται, οἷον· ἐρῶ τε κτλ.* cf. Schol. Heph. 167. Apostol. VII 88 b. — V. 1 scripsi *δηὖτε*, v. *δῆτα*, CPE *δ' ηὖτε*, A *δηῦτε*. — V. 2 affert Schol. Arist. Plut. 253. Ceterum Schneidewin bis *ἐρέω*.

Fr. 90. Athen. X 446 F: *Ἡ παρ' Ἀνακρέοντι καλουμένη ἐπίστιος· φησὶ γὰρ ὁ μελοποιός· Μηδ' κτλ. Τοῦτο δ' ἡμεῖς ἀνίσωμα φαμέν.* — V. 2. *πολυκρότῃ* L, *πολυκρώτῃ* PV.

Fr. 91. Strabo XIV 661: *Τοῦ δὲ περὶ τὰ στρατιωτικὰ ζήλου τά τε ὄχανα ποιοῦνται τεκμήρια καὶ τὰ ἐπίσημα καὶ τοὺς λόφους· Ἀνακρέων μέν γε φησίν· Δία δεῦτε Καρικοεργέος* (ita E, *καρικὰ ὁ ἔργεος* CF, *καρικὰ ὀεγέος* Dhi, *Καρικὰ εὐεργέος* w, *καρικοῦ εὐεργέος* ux, *Καρικὸν εὐεργέος* moz) *ὀχάνου χεῖρα τιθέμεναι* (*τιθέμενοι* DEi, *τιθέναι* F). — V. 1. *διὰ δηὖτε* scripsi, deinde *Καρικευργέος ὀχάνοιο* et Eustath. 367, 25: *Καρικοεργέος ὀχάνου*. 707, 61: *Καριοεργέος ὀχάνοιο*. Cf. Et. Gud. 297, 43:

ὀχάνοιο χεῖρα τιθέμεναι.

* 92. [92.]

Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
πάρεστι γάρ, μαχέσθω.

93. [93.]

Ὦ 'ραννὲ δὴ λίην,
πολλοῖσι γὰρ μέλεις.

ΕΛΕΓΕΙΑ. 795

94. [69.]

Οὐ φιλέω, ὃς κρητῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων
νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει,
ἀλλ' ὅστις Μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης
συμμίσγων ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

95. [68.]

Οὐδέ τί τοι πρὸς θυμόν, ὅμως γε μὲν ὡς ἀδοιάστως.

96. [71.]

Οὐκέτι Θρηϊκίης (πώλου) ἐπιστρέφομαι.

καριοεργεος ὀχώνοιο. Schol. Il. ϑ 193 ubi *καριεργέος* et *καριοεργέος*. Et. M. 489, 39. — V. 2. *τιθέμεναι*, Goettling *τιθέμενοι* praefert.

Fr. 92. Hephaest. 30: *Καταληκτικὰ δέ, δίμετρα μέν, ὡς τὸ καλούμενον Ἀνακρεόντειον, οἷον· ὁ μὲν θέλων κτλ.* Eadem Plotius 270. Schol. Arist. Plut. 302 (*ὡς ἐκεῖνα τοῦ Ἀνακρέοντος*) et v. 1. Schol Hephaest. p. 167. Si quidem est Anacreontis fragmentum. Usus est his auctor carm. Pseudoanacr. 45, v. 8 et 9.

Fr. 93. Prisc. de metr. Terent. 249 Lind.: „Anacreon teste Heliodoro: *ὁρᾶν, ἀεὶ μὴν* (*ΛΙΕΝ* A, *ΑΙ. ΗΝ* R) *πολλοῖσι γὰρ μέλεις.* Hic iambus merum spondeum habet." Correxi, quamquam possunt etiam alia coniici, velut *Ὡραῖε δ' εἶ λίην*, Hartung *ἐρᾶν ἀεὶ παρῆν.*

Fr. 94. Athen. XI 463 A: *Καὶ ὁ χαρίεις δ' Ἀνακρέων φησίν· Οὐ φ. κτλ.* — V. 1. *οὐ φιλέω ὃς* C, *οὐ φίλεος* AB, *οὐ φίλος ὃς* PVL. — *κρητῆρι* ABC, *κρατῆρι* PVL. — V. 4. *μνήσκεται*, Fr. Franke *μνήσεται* coniecit, ego *μήσεται.*

Fr. 95. Hephaest. 11: *Καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι ἐν ἐλεγείαις· οὐδὲ κτλ.* — *τοι*, in proecdosi *σοὶ* scripsi. — *ἀδοιάστως*, FlB *ἀδιάστως*. Fort. *ὅμως γε μένεις*, Hartung *οὐδέ τί οἱ . . . ὅμως ἔμεν' ὡς ἀδ.*

Fr. 96. Longin. de Sublim. c. 31: *Ποιητικώτατον καὶ γόνιμον τόδ' Ἀνακρέοντος· Οὐκέτι Θρηϊκίης ἐπιστρ.* Addidi *πώλου*, in proecdosi *παιδός.*

97. [72.]

Οἰνοπότης δὲ πεποίημαι.

98.

* * *Δεῖ φροντίδα μὴ κατέχειν.*

99. [70.]

Ἀγχοῦ δ' Αἰγείδεω Θησέος ἐστὶ λύρη.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ. 796

100. [Ep. 15.]

Ἀβδήρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα
πᾶσ' ἐπὶ πυρκαϊῆς ἥδ' ἐβόησε πόλις·
οὔτινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλαίματος Ἄρης
ἠνάρισεν στυγερῆς ἐν στροφάλιγγι μάχης.

101. [Ep. 14.]

Καρτερὸς ἐν πολέμοις Τιμόκριτος, οὗ τόδε σᾶμα·
Ἄρης δ' οὐκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

102. [Ep. 2.]

Οὗτος Φειδόλα ἵππος ἀπ' εὐρυχόροιο Κορίνθου

Fr. 97. Athen. XI 460 D: *Ὁ δὲ Ἀνακρέων ἔφη· Οἰν κτλ.* Resp. Pollux VI 21: *Καὶ οἰνοπότης καὶ οἰνοπότις γυνή, ὡς Ἀνακρέων.* nam utrumque ex Anacreonte petitum arbitror.

Fr. 98. Macedonius in Anth. Pal. X 70: *Τὴν γὰρ Ἀνακρείοντος ἐνὶ πραπίδεσσι φυλάσσω Παρφασίην, ὅτι Δεῖ φροντίδα μὴ κατέχειν.*

Fr. 99. Hygin. Astron. II 6: *Hac etiam de causa nonnulli Lyram, quae proxima ei signo* (Engonasin) *est collocata, Thesei esse dixerunt, quod ut eruditus omni genere artium lyram quoque didicisse videbatur. Idque et Anacreon dicit· Ἀγχοῦ κτλ.* — *δ' Αἰγείδεω* scripsi et sic cod. Guelf., vulgo *δαὶ τοῦ*. Olim conieci *ἀγχοῦ δ' αἰητοῦ*, quod Vater in Iahnii Archiv XVII 208 probavit. Ceterum Meineke hunc versum censet Anacreontis iunioris esse, qui Astronomica scripsit, vid. Anal. Alex. 240.

Epigr. 100. Anth. Pal. VII 226 a m. sec. *Ἀνακρέοντος Τηΐου*, a m. pr. *εἰς Ἀγάθωνα στρατιώτην ἐν Ἀβδήροις*. V. 1 et 2 Suidas v. *Αἰνοβίαν*, v. 3 et 4 v. *Ἠνάρισεν* affert. — V. 2. *ἥδ' ἐβόησε*, Hecker *ἥδ' ἐπέβησε*.

Epigr. 101. Anth. Pal. VII 160 a m. pr. *εἰς Τιμόκριτον ἀριστεύσαντα*, a m. sec. *Ἀνακρέοντος.* — V. 1. *σᾶμα* P, quod non mutandum, nam nescimus, cui urbi destinatum fuerit epigramma.

Epigr. 102. Anth. Pal. VI 135 a m. pr. *ἀνάθημα τῷ Διῒ παρὰ Φειδόλα*, deinde in marg. a. m. pr. *τοῦ αὐτοῦ* (*Ἀνακρέοντος*, Holder suspi-

ἄγκειται Κρονίδᾳ, μνᾶμα ποδῶν ἀρετᾶς.

103 [Ep. 9.]

Σάν τε χάριν, Διόνυσε, καὶ ἀγλαὸν ἄστεϊ κόσμον
Θεσσαλίας μ' ἀνέθηκ' ἀρχὸς Ἐχεκρατίδας.

104. [Ep. 5.]

Πρὶν μὲν Καλλιτέλης μ' ἱδρύσατο· τόνδε δ' ἐκείνου
ἔκγονοι ἔστασαν, τοῖς χάριν ἀντιδίδου.

105. [Ep. 6.]

Πραξαγόρας τάδε δῶρα θεοῖς ἀνέθηκε, Λυκαίου
υἱός· ἐποίησεν δ' ἔργον Ἀναξαγόρας.

106. [Ep. 7.] 797

Παιδὶ φιλοστεφάνῳ Σεμέλας ἀνέθηκε Μέλανθος,
μνᾶμα χοροῦ νίκας υἱὸς Ἀρηϊφίλου.

107. [Ep. 8.]

Ῥυσαμένα Πύθωνα δυσαχέος ἐκ πολέμοιο
ἀσπὶς Ἀθηναίης ἐν τεμένει κρέμαται.

108. [Ep. 1.]

Ἡ τὸν θύρσον ἔχουσ' Ἑλικωνιάς, ἥ τε παρ' αὐτήν

catur Ἀρχιλόχου, cuius epigramma legitur VI 133, sed hanc difficilem quaestionem, quae est de lemmatis codicis Palatini a diversis manibus adiectis ipse Holder, ut spero, pertractabit), tum a s. m. iterum ἀνάθημα τᾷ Διὶ παρὰ Φειδόλα (fuit Φειδώλα). — V. 2. ἀρετᾶς, cod. P ἀρετάς.

Epigr. 103. Anth. Pal. VI 142 a m. pr. Ἀνάθημα τῷ Διονύσῳ· τοῦ αὐτοῦ (Ἀνακρέοντος). — V. 1. Διόνυσε, cod. P Διόνυσε δίδου sed postea adpunctum.

Epigr. 104. Anth. Pal. VI 138 a m. pr. τοῦ αὐτοῦ (Ἀνακρέοντος), a m. sec. ὁμοίως (i. e. ut epigr. 110 ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι). — V. 1. πρίν, inscite Benndorf τὶν coniecit. — τόνδε Iacobs, cod. τὸν δέ. — V. 2. ἔστασαν, τοῖς Hecker, legebatur ἑστάσανθ', οἷς.

Epigr. 105. Anth. Pal. VI 139: ἀνάθημα παρὰ Πραξαγόρα (cod. πραξόρα) τοῦ αὐτοῦ (Ἀνακρέοντος).

Epigr. 106. Anth. Pal. VI 140: ἀνάθημα παρὰ Μελάνθου τῇ Σεμέλῃ τοῦ αὐτοῦ (Ἀνακρέοντος). — V. 1. φιλοστεφάνῳ Barnes, vulgo φιλοστεφάνου. — ἀνέθηκε, probabiliter Hecker μ' ἀνέθηκε, sed cur Μελάντας restituatur, quod idem requirit, nulla est causa.

Epigr. 107. Anth. Pal. VI 141: ἀνάθημα τῇ Ἀθηνᾷ τοῦ αὐτοῦ (Ἀνακρέοντος). Affert epigramma s. poetae n. Suidas v. δυσηχής, ubi ῥυσαμένη et δυσηχέος legitur, sed cod. P ῥυσαμένα et δυσαχέος. — V. 2. κρέμαται, malim κρέμαμαι. cf. Mnasalcae epigr. Anth. VI 264, 2.

Epigr. 108. Anth. Pal. VI 134: Ἀνάθημα Ἀνακρέοντος et rursus in marg. ad v. 3 ἀνακρέοντος a m. sec. Hecker, qui tabulae pictae hoc epigramma additum esse suspicatur, cur falso inter ἀναθηματικὰ relatum esse contendat, non perspicio. — V. 1. Ἑλικωνιάς, cod. P ἑλικω-

Ξανθίππη, Γλαύκη τ' ἐνσχερῷ ἐρχομένη,
ἐξ ὄρεος χωρεῦσι, Διωνύσῳ δὲ φέρουσιν
κισσὸν καὶ σταφυλὴν πίονα καὶ χίμαρον.

109. [Ep. 3.]

Πρηξιδίκη μὲν ἔρεξεν, ἐβούλευσεν δὲ Δύσηρις
εἷμα τόδε· ξυνὴ δ' ἀμφοτέρων σοφίη.

110. [Ep. 4.]

Πρόφρων, Ἀργυρότοξε, δίδου χάριν Αἰσχύλου υἱῷ
Ναυκράτει, εὐχωλὰς τάσδ' ὑποδεξάμενος.

111. [Ep. 10.]

Εὔχεο Τιμώνακτι θεῶν κήρυκα γενέσθαι
ἤπιον, ὅς μ' ἐρατοῖς ἀγλαΐην προθύροις
Ἑρμῇ τε κρείοντι καθέσσατο· τὸν δ' ἐθέλοντα
ἀστῶν καὶ ξείνων γυμνασίῳ δέχομαι.

112. [Ep. 13.] 798

Τέλλιδι ἱμερόεντα βίον πόρε, Μαιάδος υἱέ,
ἀντ' ἐρατῶν δώρων τῶνδε χάριν θέμενος·

νιάς. — *ἥ τε* cod. P, *ἡ δὲ* Plan., Iacobs scripsit *αἵ τε . . . ἐρχόμεναι.* ac sane P corr. *ἐρχόμεναι,* a pr. m. *ἐρχομέναι.* — V. 2. *ἐνσχερῷ* scripsi, cod. P *εἰς χορὸν,* Plan. *Γλαύκη ἡ σχεδὸν.* — V. 4 Hecker verba traiicienda censet *καὶ χίμαρον πίονα καὶ σταφυλήν.*

Epigr. 109. Anth. Pal. VI 136: *ἀνάθημα τοῦ αὐτοῦ (Ἀνακρέοντος).* Affert Suidas v. *εἷμα,* ubi *Πραξιδίκη* legitur et v. 2 *ἀμφοτέρως,* sed A *ξυνὰ δ' ἀμφοτέρων.* Ceterum videtur *Πραξιδίκα* et *ξυνὰ σοφία* scribendum, nam Thessalae haud dubie sunt mulieres. Meineke *ἔρεξεν* interpretatur *ἔβαψεν,* quod mihi hoc quidem loco, ubi *ἐβούλευσεν* huic vocabulo opponitur, non probabile videtur; erat picta vestis: Dyseris imaginem delineavit, Praxidica acu pinxit, quemadmodum in vasculis pictis *γράψαι* dicitur qui exemplum in tabula designavit, *ποιῆσαι* qui in vasculo pinxit: sive idem utroque officio pariter functus est, *ἔγραψεν κἀποίησε* dici solet. At illam verbi *ῥέζειν* significationem deprehendisse mihi videor in Hesiodo Op. 748: *Μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων ἀνελόντα ἔσθειν μηδὲ λόεσθαι· ἐπεὶ καὶ τοῖς ἔνι ποινή,* quem locum tam veteres quam nostri interpretes frustra expedire conati sunt. Foculum figlinum, cui olla vel lebes imponebatur, poeta praecipit colore inficiendum esse: boni enim ominis erat, quamquam postea videntur hoc minus curavisse.

Epigr. 110. Anth. Pal. VI 137 a m. pr. *ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι παρὰ Ναυκράτους,* tum in m. a m. s. *τοῦ αὐτοῦ (Ἀνακρέοντος).*

Epigr. 111. Anth. Pal. VI 143: *ἀνάθημα τῷ Ἑρμῇ παρὰ Τιμώνακτος. τοῦ αὐτοῦ (Ἀνακρέοντος).* — V. 3. *κρείοντι* Brunck, cod. *κρειόεντι.*

Epigr. 112. Anth. Pal. VI 346: *Ἀνακρέοντος.* — V. 1. *Τέλλιδι* scripsi, *Τελλίᾳ ἱμερόεντα* Reiske, cod. *τε λαιαι ἡμεροεντα.*

δὸς δέ μιν εὐθυδίκων Εὐωνυμέων ἐνὶ δήμῳ
ναίειν αἰῶνος μοῖραν ἔχοντ' ἀγαθήν.

113. [Ep. 16.]

Καὶ σέ, Κλεηνορίδη, πόθος ὤλεσε πατρίδος αἴης
θαρσήσαντα Νότου λαίλαπι χειμερίῃ·
ὥρη γάρ σε πέδησεν ἀνέγγυος· ὑγρὰ δὲ τὴν σήν
κύματ' ἀφ' ἱμερτὴν ἔκλυσεν ἡλικίην.

114. [Ep. 19.]

Ἀλκίμων σ', ὡριστοκλείδη, πρῶτον οἰκτείρω φίλων,
ὤλεσας δ' ἥβην, ἀμύνων πατρίδος δουληΐην.

115. [Ep. 17.]

Βουκόλε τὰν ἀγέλαν πόρρω νέμε, μὴ τὸ Μύρωνος
βοίδιον ὡς ἔμπνουν βουσὶ συνεξελάσῃς.

116. [Ep. 18.]

Βοίδιον οὐ χοάνοις τετυπωμένον, ἀλλ' ὑπὸ γήρως
χαλκωθέν, σφετέρῃ ψεύσατο χειρὶ Μύρων.

---

117. [130.]

Strabo XIV 633: *Τέω δὲ Ἀθάμας μὲν πρότερον* (*ἔκτισεν*), *διόπερ* **Ἀθαμαντίδα** *καλεῖ αὐτὴν Ἀνακρέων.* Eadem Steph. Byz. v. *Τέως.*

118. [133.] 799

Plato Theag. 125 D: *ΣΩ. Ταῦτ' ἔστιν, ἅπερ ἔφη Ἀνακρέων τὴν Καλλικρίτην* (sic u, vulgo *Καλλικρήτην*) *ἐπίστασθαι· ἢ οὐκ οἶσθα τὸ ᾆσμα; ΘΕ. ἔγωγε. ΣΩ. Τί οὖν; τοιαύτης τινὸς καὶ σὺ ξυνουσίας ἐπιθυμεῖς ἀνδρός, ὅστις τυγχάνει ὁμότεχνος ὢν Καλλικρίτῃ τῇ Κυάνης* (sic 𝔄, vulgo *Κυανῆς*), *καὶ ἐπίσταται τυραννικά, ὥσπερ*

V. 3. *δὸς δέ μιν εὐθυδίκων*, Hecker *δὸς δέ οἱ εὐθυδίκῳ Εὐ. ἐνὶ δήμῳ.* — V. 4. *ἀγαθήν*, Barnes *ἀγαθῆς*.

Epigr. 113. Anth. Pal. VII 263 a m. pr. *εἰς Κλεηνορίδην* (sed *ιδ* a m. s. in rasura) *ναυαγήσαντα*, a m. sec. *Ἀνακρέοντος Τηΐου.* et in marg. ad v. 2 *εἰς κλεάνορα.* Carmen hoc ab antiqua simplicitate aliquantum abhorret: nescio an sit Leonidae: memorabile certe, quod sequens Leonidae epigramma in naufragum anonymum sic inscribitur a m. pr. *εἰς τὸν αὐτὸν κλέ*, a m. sec. *Λεωνίδου.* — V. 2. *θαρσήσαντα* Plan., cod. P *θαρσήσαντι.* — V. 3. *ἀνέγγυος* Plan., cod. P *ἀνέγκυος.* — V. 4. *ἀφ'*, Plan. *ἀμφ'.* — *ἔκλυσεν*, malim *ἔκλασεν.*

Epigr. 114. Anth. Pal. XIII 4: *Ἀνακρέοντος τετράμετρον.* — V. 1. *φίλων*, cod. P *φίλῶ.* — V. 2. *δουληΐην* Iacobs, cod. P *δουλείην.* Videtur non tam epigramma, quam maioris alicuius carminis exordium esse.

Epigr. 115. Anth. Pal. IX 715: *Ἀνακρέοντος.* Et hoc et subsequens epigramma Anacreonti abiudicandum, nisi forte iunioris fuit Anacreontis.

Epigr. 116. Anth. Pal. IX 716: *τοῦ αὐτοῦ* (*Ἀνακρέοντος*).

ἐκείνην ἔφη ὁ ποιητής, ἵνα καὶ σὺ ἡμῖν τύραννος γένῃ καὶ τῇ πόλει. Apud Arcad. 110, 25 *κυάνη κύριον* legitur, sed cum de bisyllabis agatur, restituendum *Κάνη*, quod etiam Schmidt vidit. Nomen comparet in vasculo Musei Britannici quod descripsit Broendstedt p. 56, estque illic haud dubie Atticae virginis, siquidem ibidem fontis nomen *ΚΑΛΙΡΕΚΡΕΝΕ* adscriptum.

119. [134.]

Schol. Apoll. Rhod. I 789: *Καλῆς δι' ἀναστάδος]· καλῆς δέ, ἤτοι ὅτι βασίλεια τὰ οἰκήματα ἢ ὅτι ἐρωτικά· τοιαῦτα γὰρ τὰ τῶν ἐρωμένων· ὡς καὶ Ἀνακρέων ἐπὶ ἐρωμένης φησίν.* Anacreontis locus excidisse videtur.

120. [135.]

Maxim. Tyr. XXIV 9: *Ἡ δὲ τοῦ Τηΐου σοφιστοῦ τέχνη τοῦ αὐτοῦ ἤθους καὶ τρόπου· καὶ γὰρ πάντων ἐρᾷ τῶν καλῶν καὶ ἐπαινεῖ πάντας ... καὶ αὖθις καλὸν εἶναι τῷ ἔρωτι τὰ δίκαιά φησι.*

121. [136.]

Athen. I 12 A: *Παρ' ὅλην δὲ τὴν συνουσίαν παρέκειντο αἱ τράπεζαι πλήρεις, ὡς παρὰ πολλοῖς τῶν βαρβάρων ἔτι καὶ νῦν ἔθος ἐστί, κατηρεφέες παντοίων ἀγαθῶν κατὰ Ἀνακρέοντα.*

122. [137.]

Gregor. in Hermog. Rhett. VII 1236: *Αἰσχρῶς μὲν κολακεύει τὴν ἀκοὴν ἐκεῖνα, ὅσα εἰσὶν ἐρωτικά· οἷον τὰ Ἀνακρέοντος, τὰ Σαπφοῦς· οἷον γάλακτος λευκοτέρα, ὕδατος ἁπαλωτέρα, πηκτίδων ἐμμελεστέρα, ἵππου γαυροτέρα, ῥόδων ἁβροτέρα, ἱματίου ἑανοῦ μαλακωτέρα, χρυσοῦ τιμιωτέρα.*

123. [138.]

Pollux VI 107: *Ἀνακρέων δὲ καὶ μύρτοις στεφανοῦσθαί φησι καὶ κοριάννοις καὶ αὐτῷ* (legas *καὶ λύγῳ*, om. A, vid. fr. 42) *καὶ Ναυκρατίτῃ στεφάνῳ (σάμψυχος οὗτος ἦν)* (vid. fr. 83) *καὶ ἀνήτῳ, ὡς καὶ Σαπφὼ καὶ Ἀλκαῖος.*

124. [139.]

Himer. Or. III 3: *Χαῖρε φίλον φάος χαρίεντι μειδιόον προσώπῳ· μέλος γάρ τι λαβὼν ἐκ τῆς λύρας εἰς τὴν σὴν ἐπιδημίαν προσᾴσομαι, ἡδέως μὲν ἂν πείσας καὶ αὐτοὺς τοὺς λόγους λύραν μοι γενέσθαι καὶ ποίησιν, ἵνα τι κατὰ σοῦ νεανιεύσωμαι, ὁποῖον Σιμωνίδης ἢ Πίνδαρος κατὰ Διονύσου καὶ Ἀπόλλωνος. Ἐπεὶ δὲ ἀγέρωχοί τε ὄντες καὶ ὑψαυχένες ἄφετοί τε καὶ ἔξω μέτρων ἀθύρουσιν, ὀλίγα* 8 *παρακαλέσας τὴν ποίησιν δοῦναί μοί τι μέλος Τήϊον· ταύτην γὰρ φιλῶ τὴν Μοῦσαν· ἐκ τῶν ἀποθέτων τῶν Ἀνακρέοντος τοῦτόν σοι φέρων τὸν ὕμνον ἔρχομαι, καί τι καὶ αὐτὸς προσθεὶς τῷ ᾄσματι· Ὦ φάος Ἑλλήνων καὶ τῶν ὅσοι Παλλάδος ἱερὸν δάπεδον Μουσάων τε ἄλση νεμόμεθα.* haec novissima ad imitationem

Anacreontis composita esse videntur, fortasse etiam primora, quibuscum compares symbolum mysticum ap. Firm. Matern. p. 26: *χαῖρε, νυμφίε, χαῖρε νέον φῶς.*

125. [140.]

Himer. Or. IV 3: *Φέρε οὖν, ἐπειδὴ καὶ ἡμᾶς, ὦ παῖδες, ὥσπερ τις θεός, ὅδε ὁ ἀνὴρ φαίνει, οἵους ποιηταὶ πολλάκις εἰς ἀνθρώπων εἴδη μορφάς τε ποικίλας ἀμείβοντες πόλεις τε εἰς μέσας καὶ δήμους ἄγουσιν, ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφέποντας, οἵαν Ὅμηρος μὲν Ἀθηνᾶν, Διόνυσον δὲ Ἀνακρέων Εὐριπίδης τε ἔδειξαν.*

126.

Himer. Or. V 3: (*Ἔσπευδε*) *μὲν Ἀνακρέων εἰς Πολυκράτους στελλόμενος τὸν μέγαν Ξάνθιππον προσφθέγξασθαι, ἡδὺ δ' ἦν καὶ Πινδάρῳ προσειπεῖν πρὸ τοῦ Διὸς τὸν Ἱέρωνα.*

127. [143.]

Photius 570, 13: *Ταντάλου τάλαντα· πλούσιος ὁ Φρὺξ Τάνταλος διαβεβόητο, Πλουτοῦς καὶ Διὸς λεγόμενος· κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ καὶ Ἀνακρέων ἐν γ΄, γέγονε δὲ παρὰ τὸ ὄνομα τάλαντα, ὡς καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ εἴρηται· Τὰ Ταντάλου τάλαντα ταντολίζεται.* Cf. Apostol. XIV 16. Suidas v. *Τὰ Ταντάλου* (*τάλαντα*) *ταντολίζεται.* Arsen. 443.

128. [144.]

Zenob. V 20: *Μέγα φρονεῖ μᾶλλον ἢ Πηλεὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ· Μέμνηται ταύτης Ἀνακρέων· καὶ Πίνδαρος ἐν Νεμεονικαῖς* (IV 95)· *φασὶ δὲ αὐτὴν ὑπὸ Ἡφαίστου γενομένην δῶρον Πηλεῖ σωφροσύνης ἕνεκα παρὰ τῶν θεῶν δοθῆναι· ᾗ χρώμενος πάντα κατώρθου καὶ ἐν ταῖς μάχαις καὶ ἐν ταῖς θήραις.* Cf. ibi interpr. Arsen. 351.

129. [12.]

Himer. Or. XIV 4: *Νῦν ἔδει μοι Τηΐων μελῶν, νῦν ἔδει μοι τῆς Ἀνακρέοντος λύρας, ἣν ὅταν ὑπὸ παιδικῶν ἐκεῖνος ὑπεροφθῇ ποτε, καὶ κατ' αὐτῶν Ἐρώτων οἶδεν ἁρμόσασθαι· εἶπον ἂν πρὸς αὐτοὺς τὰ ἐκείνου ῥήματα· Ὑβρισταὶ καὶ ἀτάσθαλοι καὶ οὐκ εἰδότες, ἐφ' οὓς τὰ βέλη κυκλώσεσθε* (pluralem numerum sophista substituisse videtur). *τάχα δ' ἂν καὶ ἠπείλησα τὴν ἀπειλήν, ἣν Ἀνακρέων ἀπειλεῖ τοῖς Ἔρωσιν* (haec haud dubie referenda sunt ad fr. 24 et 25)· *ἐκεῖνος γάρ ποτε ἐρασθεὶς ἐφήβου καλοῦ, ἐπειδήπερ ἑώρα τὸν ἔφηβον ὀλίγον αὐτοῦ φροντίζοντα, λύραν ἁρμόσας ἠπείλει τοῖς Ἔρωσιν, εἰ μὴ αὐτῷ τιτρώσκοιεν αὐτίκα τὸν ἔφηβον, μηκέτι* 801
μέλος εὔφημον εἰς αὐτοὺς ἀνακρούσασθαι.

130. [132.]

Schol. Hom. Od. θ 294: *Καὶ Ἀνακρέων δὲ ὡς πολεμικῶν ὅπλων τεχνίτας* (*Σίντιας*) *μέμνηται· τί μοι, φησί, τῶν ἀγκύλων τόξων φιλοκίμεως καὶ Σκυθῶν μέλει*; unde Buttmann scripsit: *τί μοι*

Τῶν ἀγκύλων τόξων φίλε, Τί μοι δὲ Σιντίων μέλει; Aliquanto rectius Cram. An. Par. III 455, 29: *Καὶ Ἀνακρέων δὲ ὡς πολεμικῶν μέμνηται· τί μοι, φησί, τῶν ἀγκύλων τόξων φιλοκιμέρων καὶ Σκυθῶν μέλλει.* ubi Cramer *Σιντίων τῶν ἀγκυλοτόξων* coniecit, Schneidewinus *τί μοι τῶν ἀγκυλοτόξων Ὦ φίλε Κιμμερίων Σιντιέων τε μέλει.* Locus certo corrigi nequit, olim haec proposui:

Τί μοι τῶν ἀγκυλοτόξων
Σιντέων φυλόπιδος Κιμμερίων τε μέλει;

sed fortasse praestat: *Τί μοι Σιντέων τῶν ἀγκυλοτόξων Καὶ φίλε Κιμμερίων καὶ Σκυθέων μελέτης*; quemadmodum Eurip. Hippol. 221 *τί κυνηγεσίων καὶ σοὶ μελέτης*; quod Homerus Il. φ 360 breviter dixit *τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς*, de qua brachylogia vid. Bernhardy Paralip. 16.

131. [13.]

Schol. Hom. Il. τ 21: *Ἐν ἑαυτῷ τι πρᾶγμα τὴν ὑποβολὴν ἔχον, ὑπεροχὴν* (Schneidewin bis *ὑπερβολὴν* requirit) *οὐκ ἐπιδέχεται μείζονα· καὶ Ἀνακρέων· κωμάζει δέ, ὡς δεῖ, Διόνυσος, αὐτὸν αὐτῷ συγκρίνας.* Schneidewin *ὡς ἂν δὴ* coni. vel *ὡς ἂν εἰ.* Hartung: *κώμαζε δ' ὅπως δεῖ Διόνυσον.* Scribendum videtur:

. . . κωμάσει δ',
ὡς ἂν δῇ Διόνυσος.

132. [145.]

Mythogr. Vat. III 4 (Fulgent. Myth. I 25): „Iupiter enim, ut Anacreon antiquissimus auctorum scribit, rex extitit Cretae, qui dum adversus Titanas, id est Titani filios, qui frater Saturni fuerat, bellum suscepisset, et sacrificium Coelo fecisset, in victoriae auspicium aquilae sibi adesse prosperum vidit volatum, cuius cum vicisset augurio, in signis bellicis sibi auream fecit." Sed videntur haec ex Anacreontis iunioris Phaenomenis petita esse, C. Fr. Hermann medii aevi scriptorem, qui Creontis vel Anacreontis nomen mutuatus de natura deorum scripserit, sibi videtur hic deprehendere, vid. Philol. X 323.

133.

Schol. Hor. Carm. IV 9, 9: „Anacreon satyram scripsit, amicus Lysandri. Alii dicunt, quod scripsit Circen et Penelopen in uno laborantes." quae postrema ex Hor. Carm. I 17, 18 petita sunt: *Et fide Teia Dices laborantes in uno Penelopen vitreamque Circen*; nec minus suspecta sunt priora.

134. [109.]

Orion 3, 11: *Ἁβρός, ὁ κούφως βαίνων, κατὰ στέρησιν τοῦ βάρους· οὕτως ἐν ὑπομνήματι Ἀνακρέοντος εὗρον.*

135. [96.] 80

Hesych.: *Αἰθιόπαιδα· τὸν Διόνυσον. Ἀνακρέων. ἄλλοι τὸν*

οἶνον, ἄλλοι τὴν Ἄρτεμιν· cod. Αἰθιοπεῖς παῖδα. Corrigas: Αἰθοπίης παῖδα. Hartung αἰθίοπα vel αἴθοπα παῖδα.

136. [125.]

Et. M. 514, 28: Κινάκη, ὁ ἀκινάκης κινάκης παρὰ Σοφοκλεῖ· τὸ μὲν γὰρ Ἀνακρεόντειον χωρὶς τοῦ ἰῶτα γράφεται καὶ γέγονεν ἔκθλιψις τοῦ ἰῶτα, καὶ κράσει τοῦ ωα τὠκινάκῃ, ὥσπερ ὦ Ἄπολλον Ὤπολλον. Fortasse quod ibidem legitur σὺν τῇδε τῇστραπῇ (vel τῇ στραπῇ), item Anacreontis est.

137. [110.]

Bekk. An. I 373, 28: Ἀκταινῶσαι· ἀντὶ τοῦ ὑψῶσαι καὶ ἐξᾶραι καὶ μετεωρίσαι· πεποίηται δὲ οὕτως· ἔστι δένδρον, ὃ καλεῖται ἀκτή, ἀφ' οὗ τὰ ἀκόντια τέμνεται· οὕτως Ἀνακρέων.

138. [97.]

Et. M. 703, 28: Ῥῆγος, τὸ πορφυροῦν περιβόλαιον. ... ὅτι δὲ ῥαγεῖς ἔλεγον τοὺς βαφεῖς καὶ ῥέγος τὸ βάμμα σαφὲς Ἀνακρέων ποιεῖ· Ἁλιπόρφυρον ῥέγος. Similia Et. Gud. 492, 18 (ubi ῥῆγος scribitur) et Zonar. 1608.

139. [111.]

Hesych.: Ἄμιθα· ἔδεσμα ποιὸν καὶ ἄρτυμα, ὡς Ἀνακρέων. Exspectes Ἀμίθη. cf. ib. Σαμίθη· ῥόφημά τι, ὡς Γλαυκίας ὁ ἰατρός. Contra Schmidt putat ἄμιθα depravatum esse ex ἀμμαμηθάδης, quod idem Hes. interpretatur ἥδυσμά τι σκευαστὸν διὰ κρεῶν εἰς μικρὰ κεκομμένων δι' ἀρτυμάτων.

140.

Eust. Od. 1538, 50: Ὅθεν ἀνήλατός φησι παρὰ Ἀνακρέοντι ὁ ἀπειθής, ἀπὸ ὑποζυγίων.

141.

Et. Sorb. (vid. Et. M. 159, 50 not.) Ἀστράβη· ... εἰς Ἀνακρέοντα εἴρηται καὶ ἀστραφὴ καὶ ἐπὶ ὀχήματος, ἐφ' οὗ ἀσφαλῶς κάθηνται. Fuit fortasse etiam forma στράβη in usu, vid. Hesych.: Ἐπιστραβής (cod. πιστράβη . .)· ὄχημα, ἀκινδύνως φέρων. ubi scribendum:

Ἐπὶ στράβης, ὄχημ' ἀκινδύνως φέρων.

explicatio enim excidit, estque fortasse Anacreontis versus. Similiter locum correxit Pierson, nisi quod ἐπ' ἀστράβης scripsit.

142. [112.]

Hesych.: Αὐτάγητοι· ἀγάμεναι ἑαυτὰς καὶ θαυμαστῶς ἔχουσαι ἑαυτῶν. Ἴων Ἀλκμήνῃ· ἔνιοι δὲ αὐθάδεις. καὶ Ἀνακρέων οὕτω κέχρηται.

143. [113.] 803

Athen. IV 182 F: Τὸν γὰρ βάρωμον καὶ βάρβιτον, ὧν

Σαπφὼ καὶ Ἀνακρέων μνημονεύουσι, καὶ τὴν μάγαδιν καὶ τὰ τρίγωνα καὶ τὰς σαμβύκας ἀρχαῖα εἶναι. Cf. ib. 175 D.

144. [114.]

Eust. 932, 1: *Καὶ ὅτι τοὺς οὕτως ἔξοντας ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας καὶ γ ο ν ν κ ρ ό τ ο υ ς τηνικαῦτα δριμέως ἐστὶ προσειπεῖν, καθὰ καὶ οἱ παλαιοὶ δηλοῦσιν, ἐν οἷς φασίν, ὅτι γ ο ν ν ύ κ ρ ο τ ο ι οἱ βλαισοί· Ἀνακρέων δὲ κέχρηται ἐπὶ δειλῶν.*

145. [115.]

Pollux III 49: *Ἀνακρέων δὲ δ ί τ ο κ ο ν* (sic Bekker, v. *διτόκον*) *τὴν δὶς τεκοῦσαν.*

146. [116.]

Et. M. 385, 91: *Ἐσυνῆκεν· Ἀλκαῖος ἐσυνῆκε καὶ Ἀνακρέων ἐ ξ υ ν ῆ κ ε ν πλεονασμῷ.*

147. [117.]

Schol. Arist. Acharn. 1133: *Διὰ τὸ θερμαίνειν οὖν τὸ στῆθος θ ω ρ ή σ σ ε ι ν λέγουσιν τὸ μεθύειν καὶ ἀκροθώρακας* (vulgo *θ ώ ρ α κ α ς*) *τοὺς ἀκρομεθύσους ἐκάλουν· κέχρηται δὲ τῇ λέξει καὶ Ἀνακρέων· ἔστι δὲ Ἀττική.* Cf. Suidas v. *θωρήξασθαι* et Zonar. 1068, ubi Anacreonti tribui videntur verba *ὥστε θωρακισθῆναι*, quae etiam apud Schol. leguntur, sed tanquam grammatici verba: potuit Anacreon *ὥ σ τ ε θ ω ρ η κ ι σ θ ῆ ν α ι* in tetrametro claudo dicere, nec tamen verisimile, nam *θωρακίζειν* pedestre est vocabulum, elegiaci autem poetae *θωρήσσειν* eo sensu frequentant, vide ad Theogn. 470.

148. [141.]

Pollux III 98: *Μετοχαὶ δὲ τέρπων, ἀλλὰ καὶ ἔτερψεν· τὸ γὰρ ἦδω Ἰωνικὸν καὶ τὸ ἦσε* (AC *ἦ σ ε ν*, vulgo *ἦδε*) *σπάνιον μὲν παρ' ἡμῖν, Ἀνακρέων δ' αὐτὸ εἴρηκεν, Ἴων καὶ ποιητὴς ἀνήρ.*

149. [118.]

Apollon. Dysc. in Bekk. An. II 572, 14: *Τούτοις δὴ ἐπιστήσας ὁ Τρύφων ἐζήτει περὶ τοῦ μεγαλωστί, ἱ ρ ω σ τ ὶ* (cod. *ἱερωστί*, sed infra *ἱρωστί*) *παρὰ Ἀνακρέοντι.* Cf. Schol. Il. σ 26 ubi *ἡρωιστί*, et Favorin. 103, qui *δίκην ἱερέως* interpretatur. Hoc adverbium olim existimavi restituendum esse Theocrito in Helenae Epithalamio v. 49: *ἱρωστὶ σέβου* pro *δωριστί*, sed potius legendum est: *Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται, ὡς παριών τις Ἀννείμῃ, κ ω ρ ι σ τ ί· σέβου μ', Ἑλένας φυτὸν εἰμί.*

150. [119.]

Pollux V 96: *Σὺ δ' ἂν προσθείης ... καὶ κ ά λ υ κ α ς παρ' Ὁμήρου τε καὶ Ἀνακρέοντος.*

151. 804

Et. Gud. 339, 22: *Κορώνη ... παρὰ τὸ καῦρον, ὃ σημαίνει τὸ*

κακόν· Ἀνακρέων κόρωνα βαίνων φησί. Cf. cod. Havn. ad Et. M. 530, 17.

152. [120.]

Pollux II 103: *Πτύσμα ... τὰ δὲ ἀπ' αὐτοῦ ὀνόματα πτύειν, ἀποπτύειν, καταπτύειν, κατάπτυστον, ἀπόπτυστον· Ἀνακρέων δὲ καὶ καταπτύστην εἴρηκε.*

153. [121.]

Eust. 1654, 17: *Ὥσπερ καὶ κλάς φησι (Ἡρακλείδης) παρὰ Ἀνακρέοντι.* Favorin. 443. Nisi est fr. 17, 1.

154. [121.]

Proclus Hesiod. Op. 371: *Κωτίλλουσα δὲ σημαίνει ἡδέα λέγουσα· καὶ γὰρ τὴν χελιδόνα κωτίλλειν λέγει, ὡς ἔστι παρὰ Ἀνακρέοντι· κωτίλη χελιδών.* Cf. Tzetz. ibid.

155. [100.]

Schol. Aesch. Pers. 41: *Ἁβροδίαιτοι δὲ οὗτοι (Λυδοί), ὅθεν καὶ τὸ παρὰ Ἀνακρέοντι· Λυδοπαθεῖς τινες ἀντὶ τοῦ ἡδυπαθεῖς.* Respicit Athen. XV 690 C. Eust. 1144, 14.

156. 157. 158. 159. [142.]

Suid.: *Μυσάχνη ἡ πόρνη παρὰ Ἀρχιλόχῳ ... Ἀνακρέων δὲ πανδοσίαν καὶ λεωφόρον καὶ μανιόκηπον· κῆπος γὰρ τὸ μόριον.* Adde Eust. 1329, 34 qui his quartum convicium addit: *Καὶ μὴν ὁ Ἀνακρέων τὴν τοιαύτην οὐ πάνυ σφοδρῶς, ἀλλὰ περιεσκεμμένως πανδοσίαν ὠνείδισε καὶ λεωφόρον καὶ πολύυμνον.* id. 1921, 61 quatuor haec convicia sine poetae nomine interpretatur, sed 1088, 38 ex Anacreonte affert *πανδοσία* et *λεωφόρος*, quae iam 1084, 41 s. p. n. adscripserat, rursus 862, 45 s. p. n. adhibet *πανδοσία*, et similiter 536, 21 et 1516, 22 s. p. n. *μανιόκηπος*, quod ipsum 1572, 13 *comici poetae* esse dicit.

160. [124.]

Schol. Apoll. Rhod. II 127: *Παμφαλᾶν γὰρ τὸ μετὰ πτοιήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐπιβλέπειν, κέχρηται δὲ τῇ λέξει καὶ Ἱππῶναξ καὶ Ἀνακρέων.*

161. [101.]

Pollux VI 23: *Καὶ οἰνηρὸς θεράπων παρὰ Ἀνακρέοντι.*

162. [102.] 805

Pollux VI 21: *Καὶ οἰνοπότης καὶ οἰνοπότις γυνὴ ὡς Ἀνακρέων.*

163.

Serv. Virg. Aen. I 749: „Bibebat amorem. Allusit ad convivium. Sic Anacreon: *Ἔρωτα πίνων.*"

164. [103.]

Hesych.: *Γυναῖκες εἰλίποδες· διὰ τὴν δέσιν τῶν σκελῶν καὶ πλοκὴν τὴν κατὰ τὴν συνουσίαν· καὶ Ἀνακρέων· Πλέξαντες μηροῖσι παρὰ* (cod. *πὲ*) *μηρούς*. Scribendum puto:

Πλέξαντες μηροῖς πέρι μηρούς * *

165. [104.]

Schol. Apoll. Rhod. III 106: *ῥαδινῆς· τρυφερῆς. Ἀνακρέων δὲ ἐπὶ τάχους ἔταξε τὸ ῥαδινόν· Ῥαδινοὺς πώλους.*

166. [105.]

Choerobosc. II 555: *Σημειούμεθα παρὰ τῷ ποιητῇ τό· τά μοι ῥερυπωμένα κεῖται — καὶ τὸ ῥεραπισμένω νώτω παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι.* ita cod. Bar., sed Par. ap. Bekk. An. III 1287 *ῥεραπισμένα* (*μένος*) *νῶ*, unde coniicias *ῥεραπισμένα νῶτα*. Cf. Schol. Hom. Od. ζ 59: *Ἔστι δὲ καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι ὁ ῥεραπισμένῳ νώτῳ* et Cram. An. Ox. IV 415, 4: *ῥεραπισμένω νῶτον*. Herodianus in Aldi Cornu cop. 194: *ῥεραπισμένων ὤτων*. Adde Cram. An. Ox. IV 185, 17 (ubi *ῥεραπισμένω*) et An. Par. IV 226, 17, ubi *ῥεραπισμένῳ νώτῳ*, quae vera videtur scriptura.

167. [126.]

Et. M. 707, 50: *Καὶ σαλαΐζειν* (V supra *σαλαμβίζειν*) *Ἀνακρέων ἐπὶ τοῦ θρηνεῖν.* Cf. Orion. 148, 5, ubi *σηλάζειν*. Hesychius: *σαλαΐζειν, κόπτεσθαι.*

168. [106.]

Clem. Alex. Paedag. III 294: *Τὸ γὰρ ἁβροδίαιτον τῆς περὶ τὸν περίπατον κινήσεως καὶ τὸ σαῦλα βαίνειν. ὥς φησιν Ἀνακρέων, κομιδῇ ἑταιρικά.* Schneidewin opinatur Clementem vel confudisse cum fr. 151 vel intellexisse Simonidis Amorgini fr. 18: sed neutrum probabile.

169. [107.]

Schol. Apoll. Rhod. III 120: *Μάργος Ἔρως· κατὰ μετωνυμίαν ὁ μαργαίνειν ποιῶν ... καὶ Ἀνακρέων Τακερὸς δ' Ἔρως.*

170. [108.] 806

Serv. Virg. Aen. XI 550: „*Caroque oneri timet*] Anacreon *φορτίον ἔρωτος* id est onus amoris.“ Scribend. videtur *φόρτον Ἔρωτος*. quod fortasse de Europe dictum, cf. Batrachom. 75, cuius auctor aperte alius poetae celebrem aliquem locum imitatur, fortasse Anacreontis, et Nonnus IV 118.

171. [127.]

Schol. Hom. Il. ν 227: Ὕμνον γὰρ καὶ Ἀνακρέων τὸν θρῆνόν φησιν. Cf. Eust. 928, 63.

172. [128.]

Herodian. περὶ μον. λέξ. 11, 26: Φίλλος, παρὰ Ἀνακρέοντι τὸ ὄνομα. Dindorf vel Βίλλος vel βίλλος coniecit (Arcad. 53, 1 βίλλος τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον παρὰ Ἐφεσίοις), at Φιλλώ nomen mulieris legitur in titulo Attico Ephem. Arch. 3500, et Φιλλίς pro Φιλίς fort. restituendum est apud Hippocratem Epidem. IV 4, quamquam sane etiam nomen Βίλλος apud eundem legitur Epidem. V 96.

XX.

ANACREONTEA.

1. [65.] *)

Ἀνακρέων ἰδών με,
ὁ Τήϊος μελῳδός,
ὄναρ λέγων προσεῖπεν·
κἀγὼ δραμὼν πρὸς αὐτόν
περιπλάκην φιλήσας.
γέρων μὲν ἦν, καλὸς δέ,
καλός γε καὶ φίλευνος·
τὸ χεῖλος ὦζεν οἴνου·
τρέμοντα δ' αὐτὸν ἤδη
Ἔρως ἐχειραγώγει.
ὁ δ' ἐξελὼν καρήνου
ἐμοὶ στέφος δίδωσιν·
τὸ δ' ὦζ' Ἀνακρέοντος.
ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας

Anacreontea. De originibus horum carminum accurate et docte disputavit C. G. Stark (Quaestiones Anacreonticae Lips. 1846): neque tamen, quod ille existimat, germanum ullum Anacreontis carmen in his inest, sed recentioris originis sunt omnia, diversis illa quidem aetatibus composita et temporis decursu identidem immutata: quae quas subierint vicissitudines, ostendi ad carmen 3: et hinc potissimum intelligitur, quanta sit adhibenda cautio in his carminibus ad criticae artis leges corrigendis. Carmina eo ordine exhibeo, quo in codice leguntur, vulgari ordine insuper significato. Ceterum non recepi neque carmen *εἰς νεκρὸν Ἄδωνιν*, quod *Theocrito* vulgo tribuitur, sed *Bionis* potius esse videtur, neque *Theodori Prodromi* carmen, quod est editum in Notitiis et Exc. Codd. Paris. VIII 2 p. 125, neque denique *Pauli Silentiarii* carmen *εἰς τὰ ἐν Πυθίοις θερμά*. Contra alia quaedam carmina in Appendice subieci, de quibus dicetur suo loco. — Cod. Pal. secundum Levesquium: *Ἀνακρέοντος Τηΐου συμποσιακὰ ἡμιάμβια*, sec. Spalettium: *Ἀ. τ. σ. ἡ. καὶ ἀνακρέοντια καὶ τρίμετρα*, index Anthol. Palat. T. III p. 4 exhibet: *ἀνακρεόντια: καὶ τρίμετρα: τοῦ ἁγίου γρηγορίου τοῦ θεολόγου ἐκ τῶν ἐπῶν ἐκλογαὶ διάφοροι.*

1. Melhorn in tres strophas quinorum versuum descripsit, quibus duo versus epodi loco sint subiecti. Ipsi carmini Brunck *Βασιλίου* praemisit, quoniam 2 inscribitur *τοῦ αὐτοῦ Βασιλίου*. — V. 3. *λέγων*, si quid mutandum, *γελῶν* possis scribere, Baxter *ὄναρ λέγω*, *προσεῖπεν*. — *προσεῖπεν*, cod. *προεῖπεν* (ο supra). — V. 5. *περιπλάκην*, cod. *περὶ πλάκην*. — V. 7. *γε* cod., vulgo *τε*. — *φίλευνος*, Brossius *φίλοινος*, possis *φίλυμνος* coniicere, sed totus versus commode abiici potest.

*) Numeri adiecti sunt editionum vulgarium.

ἐδησάμην μετώπῳ.
καὶ δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν
ἔρωτος οὐ πέπαυμαι.

2. [48.] 808

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ.

Δότε μοι λύρην Ὁμήρου
φονίης ἄνευθε χορδῆς·
φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν,
φέρε μοι νόμους, κεράσσω,
μεθύων ὅπως χορεύσω,
ὑπὸ σώφρονος δὲ λύσσης
μετὰ βαρβίτων ἀείδων
τὸ παροίνιον βοήσω.
δότε μοι λύρην Ὁμήρου
φονίης ἄνευθε χορδῆς.

2 B. [49.]

(ΑΛΛΟ.)

Ἄγε ζωγράφων ἄριστε,
λυρικῆς ἄκουε μούσης·
φιλοπαίγμονες δὲ Βάκχαι
. . . .
γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον
ἱλαράς τε καὶ γελώσας.
. . . .
ἑτεροπνόους ἐναύλους·
ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύναιτο,
γράφε καὶ νόμους φιλούντων.

3. [17.]

ΕΙΣ ΠΟΤΗΡΙΟΝ ΑΡΓΥΡΟΥΝ.

Τὸν ἄργυρον τορεύων
Ἥφαιστέ μοι ποίησον
πανοπλίαν μὲν οὐχί,
τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;

V. 15. ἐδησάμην, cod. ἐδησάμεν. — V. 16. καὶ δῆθεν, Mehlhorn et Iacobs κἀντεῦθεν.

2. τοῦ αὐτοῦ Βασιλίου (scr. Βασιλείου) Spaletti ex cod., Stephanus ἄλλο. — V. 4. φέρε μοι νόμους, κεράσσω, vulgo distinguunt φέρε μοι· νόμους κεράσσω. — V. 9 et 10 om. Steph.

2 B. In cod. non est disiunctum a carm. 2, Melhorn post 24 inseruit. V. 4 et 5 vulgo inserunt post v. 2, quod quamvis probabile sit, tamen ea traiectione nequaquam integrum restituitur carmen, itaque satius duxi post v. 3 et post v. 5 lacunam indicare. — V. 6. ἑτεροπνόους, in marg. ἑτεροπιρ, Stephanus ἑτεροπνόοις ἐναύλοις, Barnes coniecit φιλοπαίγμονάς τε Βάκχας ἑτεροπνόοις ἐν αὐλοῖς, Brunck φιλοπαίγμονός τε Βάκχου ἑτεροπνόους ἐναύλους, Mehlhorn, qui post versum φιλοπαίγμονες δὲ Βάκχαι quaedam intercidisse statuit, scripsit ἑτέρᾳ πνόους ἐναύλους. — V. 7. Barnes ἂν δύνηται, Brunck εἰ δύναιτο.

3. Exhibui hoc carmen secundum cod., nisi quod v. 10 Πλειάδων pro πληάδων scripsi. Commode autem accidit, ut hoc carmen non solum legatur in Anthol. P. XI 48 τοῦ αὐτοῦ (i. e. Ἀνακρέοντος, sed cod. P om. lemma, nam exhibet post Anacreonteum 7, duobus his carminibus coniunctis, quasi unum esset carmen), et inde Cram. An. Par. IV 376, sed etiam apud Gellium N. A. XIX 9: „Oblectati autem sumus praeter multa alia versiculis lepidissimis *Anacreontis senis*, quos equidem scripsi, ut interea labor hic vigiliarum et inquies suavitate paulisper vocum atque modulorum acquiesceret: τὸν ἄργυρον κτλ.“ Intelligitur hic luculento exemplo per quos gradus corruptio harum cantilenarum sensim serpere solita sit et quam longe a germana forma ea species recedat, quam codex exhibet. Est enim carmen

ποτήριον δὲ κοῖλον,
ὅσον δύνῃ, βαθύνας.
ποίει δέ μοι κατ' αὐτοῦ
μήτ' ἄστρα μήτ' ἅμαξαν,
μὴ στυγνὸν Ὠρίωνα·
τί Πλειάδων μέλει μοι;
τί γὰρ καλοῦ Βοώτου;
ποίησον ἀμπέλους μοι,
καὶ βότρυας κατ' αὐτῶν,
καὶ Μαινάδας τρυγώσας.
ποίει δὲ ληνὸν οἴνου
ληνοβάτας πατοῦντας,
τοὺς Σατύρους γελῶντας,
καὶ χρυσοῦς τοὺς Ἔρωτας,
καὶ Κυθήρην γελῶσαν,
ὁμοῦ καλῷ Λυαίῳ
Ἔρωτα κἀφροδίτην.

809

sec. Anthologiam:

Τὸν ἄργυρον τορεύσας
Ἥφαιστέ μοι ποίησον
(πανοπλίαν μὲν οὐχί·)
ποτήριον δὲ κοῖλον
ὅσον δύνῃ βάθυνον.
ποίει δέ μοι κατ' αὐτοῦ
μηδ' ἄστρα μηδ' ἁμάξας,
μὴ στυγνὸν Ὠρίωνα,
ἀλλ' ἀμπέλους χλοώσας
καὶ βότρυας γελῶντας
σὺν τῷ καλῷ Λυαίῳ.

V. 3 om. Cod. P et Cram., sed habet Planudes; fortasse autem etiam proximus versus τί γὰρ μάχαισι κἀμοί librarii tantum negligentia omissus est, nam Cod. Pal. hic bina semper cola singulis versibus exhibet ex adverso posita. — V. 7. μηδ' ἁμάξας, Cod. P. μὴ αμάξας.

sec. Gellium:

Τὸν ἄργυρον τορεύσας
Ἥφαιστέ μοι ποίησον
πανοπλίας μὲν οὐχί,
τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;
ποτήριον δὲ κοῖλον
ὅσον δύνῃ βάθυνον.
καί μοι ποίει κατ' αὐτὸ
μήτ' ἄστρα μήτ' ἁμάξας,
(μὴ στυγνὸν Ὠρίωνα.)
τί Πλειάδων μέλει μοι,
τί δ' ἀστέρος Βοώτεω;
ποίησον ἀμπέλους μοι
καὶ βότρυας κατ' αὐτῶν
καὶ χρυσέους πατοῦντας
ὁμοῦ καλῷ Λυαίῳ
Ἔρωτα καὶ Βάθυλλον.

V. 3. πανοπλίας Hertzii libri et vett. edd., vulgo πανοπλίαν. — V. 7. καί μοι ποίει scripsi, καὶ μὴ ποίει Hertz ex suis libris, ut videtur, et vett. edd., vulgo ποίει δέ μοι. — V. 9 omittunt vett. edd. et Hertzii libri. — V. 10 et 11 ita Hertzii codices et vett. edd., sed vulgo τί Πλειάδεσσι κἀμοί, τί δ' ἀστράσιν Βοώτεω; — V. 13. αὐτῶν Hertzii libri, vulgo αὐτό.

Ex his aparet, *antiquissimam* formam esse, quam Anthol. exhibet, ubi tenuis cantilena versibus 11 (vel 12) constat, hanc postea alius quis amplificavit additis versibus 5 (4. 10. 11. 14. 16) et immutata paululum oratione, maxime, ut fieri solet, sub finem carminis: hoc autem factum est aliquanto ante Gellii aetatem, quare ille poetarum recentium idyllia ab his cantilenis distinguit. Neque tamen ex hac forma continuo ea orta, quam cod. Pal. exhibet, sed primum tertius aliquis rursus exitum cantilenae exornavisse videtur in hunc modum:

Ποίησον ἀμπέλους μοι
καὶ βότρυας κατ' αὐτῶν,
καὶ Μαινάδας τρυγώσας.
ποίει δὲ ληνὸν οἴνου,
καὶ χρυσέους πατοῦντας

4. [18.] 810

ΑΛΛΟ ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ ΠΟΤΗΡΙΟΝ.

Καλλιτέχνα τόρευσον
ἔαρος κύπελλον ἤδη·
τὰ πρῶτ' ἡμῖν τὰ τερπνὰ
ῥόδα φέρουσιν Ὧραι·
τὸν ἄργυρον δ' ἁπλώσας
ποίει πότον μοι τερπνόν·
μὴ τῶν, παραινῶ, τελετῶν
μὴ ξένον μοι τορεύσῃς,
μὴ φευκτὸν ἱστόρημα·
μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον
Βάκχον Εὔϊον ἡμῖν·
μύστις νάματος ἡ Κύπρις
ὑμεναίοις κροτῶσα.
χάρασσ' Ἔρωτας ἀνόπλους
καὶ Χάριτας γελώσας
ὑπ' ἄμπελον εὐπέταλον,
εὐβότρυον, κομῶσαν·
σύναπτε κούρους εὐπρεπεῖς·
ἅμα Φοῖβος ἀθύροι.

5. [59.]

(ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ) ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Στέφος πλέκων ποθ' εὗρον
ἐν τοῖς ῥόδοις Ἔρωτα·
καὶ τῶν πτερῶν κατασχὼν
ἐβάπτισ' εἰς τὸν οἶνον·
λαβὼν δ' ἔπινον αὐτόν,
καὶ νῦν ἔσω μελῶν μου
πτεροῖσι γαργαλίζει.

ὁμοῦ καλῷ Λυαίῳ
Ἔρωτα κἀφροδίτην.

Tum denique alius tribus his ultimis versibus substituit:

ληνοβάτας πατοῦντας
τοὺς Σατύρους γελῶντας
καὶ χρυσοῦς τοὺς Ἔρωτας
καὶ Κυθήρην γελῶσαν.

Haec autem omnia quamvis temere in codice Pal. coniuncta videmus. Hoc exemplo satis edocemur, qualis sit condicio reliquorum carminum. Apparet igitur, quo iure Melhorn haec in ternas quinorum versuum strophas redegerit, sex versibus segregatis.

4. Spaletti addit *τοῦ αὐτοῦ Ἀνακρέοντος*. Mehlhorn binos versiculos coniungit, ut sint tetrametri politici, ideoque v. 9 subditicium censet et alia quoque mutavit, alii etiam audacius in hoc semibarbaro carmine grassati sunt. — V. 1. *καλλιτέχνα* cod. in marg., ipse cod. *καλητέχνα*, vulgo *καλὴ τέχνα*. — V. 2. *ἤδη*, Stephanus *ἡδύ*. — V. 4. *φέρουσιν Ὧραι* scripsi, nam veris adventantis descriptio requiritur, tum demum simulacra poculi describuntur: cod. *ῥοδ^{o}α φέρουσαν ὥρην*. — V. 5. *ἄργυρον* Barnes, cod. *ἀργύρεον* vel *ἀργύριον*, in m. *ἀργυρέων μοι δ'*. — V. 7. *παραινῶ*, cod. *παρ' αἰνῶ*, Salmasius *παρ' οἴνῳ*. — V. 9. cod. *εστορημα*, sed corr. *ῐ*. — V. 13. *κροτῶσα*, Stephanus alii *κροτοῦσα*. — V. 19. *ἅμα* Medenbach, cod. *ἀμμη*. — *ἀθύροι* Mehlhorn alii, cod. *ἀθύ^{η}ρει*.

5. *εἰς Ἔρωτα*, Spaletti *τοῦ αὐτοῦ εἰς Ἔρωτα*. Legitur etiam in Anth. Plan. 388 ubi inscribitur *Ἰουλιανοῦ ἀπὸ ὑπάρχων Αἰγυπτίου*. — V. 1. *ποθ'* Pl., *ποτ'* cod. — V. 5. *λαβὼν*, malim *λαθών*. — *ἔπινον* Brunck, legebatur *ἔπιον*.

6. [11.]

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες,
'Ανακρέων γέρων εἶ·
λαβὼν ἔσοπτρον ἄθρει
κόμας μὲν οὐκέτ' οὔσας,
ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.
ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μέν,
εἴτ' εἰσίν, εἴτ'. ἀπῆλθον, 811
οὐκ οἶδα· τοῦτο δ' οἶδα,
ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
πρέπει τὸ τερπνὰ παίζειν,
ὅσῳ πέλας τὰ Μοίρης.

7. [15.]

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Οὔ μοι μέλει τὰ Γύγεω,
τοῦ Σαρδίων ἄνακτος·
οὐδ' εἷλέ πώ με ζῆλος,
οὐδὲ φθονῶ τυράννοις.
ἐμοὶ μέλει μύροισιν
καταβρέχειν ὑπήνην·
ἐμοὶ μέλει ῥόδοισιν
καταστέφειν κάρηνα.
τὸ σήμερον μέλει μοι,
τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;
ὡς οὖν ἔτ' εὐδία 'στιν,
καὶ πῖνε καὶ κύβευε,
καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ,
μὴ νοῦσος, ἤν τις ἔλθῃ,
λέγῃ σε μὴ δεῖ πίνειν.

8. [31.]

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ ΜΕΜΕΘΥΣΜΕΝΟΝ.

Ἄφες με, τοὺς θεούς σοι,
πιεῖν πιεῖν ἀμυστί·

6. *εἰς ἑαυτόν*, Spal. add. *ἄλλο*, sed in m. om. — V. 2 cod. *'Ανακρεων* (o supra). — V. 8. *τοῦτο δ'*, cod. *τὸ δέ*. — V. 10. *τὸ*, Stephanus *τά*.

7. *εἰς ἑαυτόν*, Spal. in marg. *εἰς τὸ ἀφθόνως ζῆν*. Composita est haec cantilena ad similitudinem Archilochi fr. 24: *Οὔ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει, Οὐδ' εἷλέ πώ με ζῆλος, οὐδ' ἀγαίομαι Θεῶν ἔργα, μεγάλης δ' οὐκ ἐρῶ τυραννίδος*. quod documento est etiam aliorum lyricorum praeter Anacreontem carmina in usum suum convertisse auctores harum cantilenarum. Legitur in Anthol. Pal. XI 47 *'Ανακρέοντος* et in Cram. An. Par. IV 376 pars prior huius carminis usque ad v. 10, quod rursus documento est, quo pacto haec carmina sensim amplificata sint. Etiam varietas lectionis deprehenditur in Anth. et Cram. An., v. 1 *μέλει Γύγεω* om. *τὰ*, unde Plan. *Γύγαο*, v. 3 *οὐδ' αἱρέει με χρυσός*, v. 4 Anth. *οὐκ αἰνέω* (ex corr., fuit olim haud dubie *οὐ φθονέω*) *τυράννους*, sed Cram. *οὐ φθονέω τυράννους*, v. 5 et 7 Cram. *ἐμοῦ* (atque ita Anth. ante corr.). — V. 1. *Γύγεω*, cod. *γύγου*, sed in m. *γύγεο*. — V. 11—15 postea ab alio adiecti sunt, qui carminis argumentum magis dilucide exponere studuit; igitur hic quoque Melhorn frustra carmen, quod ex diversis partibus est conglutinatum, ad stropharum aequalitatem redigere studuit. — V. 11. *ὡς*, Barnes *ἕως*. — *εὐδία 'στιν* scripsi, cod. *εὐδί' ἔστιν*, Hermann *ἕως οὖν εὔδι' ἔστιν*. — V. 12. *πῖνε*, melius quadraret *παῖζε*, sed poeta potius quam librarius culpandus est. — V. 15. *λέγῃ* Stephanus, cod. *λέγει*. Deinde Stephanus et Scaliger *μηδὲ*, Barnes *μὴ πιεῖν δεῖν*, sed neutrum placet, sententiae institutae conveniret *ὕδωρ λέγῃ σε πίνειν*.

θέλω θέλω μανῆναι.
ἐμαίνετ' Ἀλκμέων τε 812
χὠ λευκόπους Ὀρέστης,
τὰς μητέρας κτανόντες·
ἐγὼ δὲ μηδένα κτάς,
πιὼν δ' ἐρυθρὸν οἶνον
θέλω θέλω μανῆναι.
ἐμαίνετ' Ἡρακλῆς πρίν
δεινὴν κλονῶν φαρέτρην
καὶ τόξον Ἰφίτειον.
ἐμαίνετο πρὶν Αἴας
μετ' ἀσπίδος κραδαίνων
τὴν Ἕκτορος μάχαιραν·
ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον
καὶ στέμμα τοῦτο χαίταις,
οὐ τόξον, οὐ μάχαιραν,
θέλω θέλω μανῆναι.

9. [12.]
ΕΙΣ ΧΕΛΙΔΟΝΑ.

Τί σοι θέλεις ποιήσω,
τί σοι, λάλη χελιδόν;
τὰ ταρσά σευ τὰ κοῦφα
θέλεις λαβὼν ψαλίξω;
ἢ μᾶλλον ἔνδοθέν σευ
τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεύς
ἐκεῖνος, ἐκθερίξω;
τί μευ καλῶν ὀνείρων
ὑπορθρίαισι φωναῖς
ἀφήρπασας Βάθυλλον;

10. [77.]
ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ ΚΗΡΙΝΟΝ.

Ἔρωτα κήρινόν τις
νεηνίης ἐπώλει·
ἐγὼ δέ οἱ παραστάς,
πόσον θέλεις, ἔφην, σοί
τὸ τυχθὲν ἐκπρίωμαι;
ὁ δ' εἶπε δωριάζων,
λάβ' αὐτὸν ὁππόσου λῇς·
ὅπως δ' ἂν ἐκμάθῃς πᾶν,

8. V. 4. *Ἀλκμέων* scripsi, legebatur *Ἀλκμαίων*. — V. 5. *χὠ*, cod. *χὸ*. — *λευκόπους*, Arnaldus *ἀελλόπους*, Pauw *λευκόνους*, alii *λειπόνους*, *λευκόχρους* vel *λευκόφρυς*. Orestes proprie *λυκόπους* dictus, exules enim et extorres cum lupis solebant comparari, cf. J. Grimm Rechtsalterthümer 733: sed iam veteres magistri hoc vocabulum quid significaret, non satis compertum habebant, hinc non mirum, si hic *λευκόπους* sit substitutum, quemadmodum etiam apud Aristophanem in Lysistr. v. 667 Hermann praeter metri necessitatem censuit *λευκόποδες* pro *λυκόποδες* scribendum. — V. 8. *ἐρυθρόν*, cod. in marg. *δὲ λεύκον*. — V. 10. *ἐμαίνετ'*, Stephanus *ἐμαίνεθ'*. — V. 16. *ἔχων* homines docti, cod. *ἔχω*. — V. 18 fortasse aliena manu additus, Bothe v. 17 tollendum existimavit. Carmen videtur strophis senorum versuum constare. Mehlhorn strophas ternorum versuum descripsit, ita ut novissima versu auctior sit, praeeunte Lachmanno Chor. syst. trag. p. 5.

9. Spal. add. *τοῦ αὐτοῦ*. — V. 2. *λάλη* Stephanus, cod. *λάλευ*. Munker *κωτίλη* om. *σοι* propter Anacr. fr. 154. — *χελιδόν*, Stephanus *χελιδών* fort. recte. — V. 3. *σευ*, cod. supra *σου*. — V. 9. *ὑπορθρίαισι*, cod. *ὑπ' ὀρθρίαισι*.

10. Spal. add. *τοῦ αὐτοῦ*. — V. 5. *τυχθὲν* cod. in marg., vulgo *τευχθέν*. — V. 7. *ὁππόσου*, oportebat *ὁκκόσου*, et proximo versu *ὅκως* dici. — V. 8. *ὅπως*, cod. supra *ὅμως*. — *δ'* add. Valperga, alii. — *πᾶν* cod. supra, v. *νιν*. Graeter et Mehlhorn totum versum subditicium cen-

οὐκ εἰμὶ καροτέχνας·
ἀλλ' οὐ θέλω συνοικεῖν
Ἔρωτι παντορέκτᾳ.
δὸς οὖν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν
δραχμῆς, καλὸν σύνευνον.
Ἔρως, σὺ δ' εὐθέως με
πύρωσον· εἰ δὲ μή, σὺ
κατὰ φλογὸς τακήσῃ.

11. [13.]
ΕΙΣ ΑΤΤΙΝ.

Οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην
τὸν ἡμίθηλυν Ἄττιν
ἐν οὔρεσιν βοῶντα
λέγουσιν ἐκμανῆναι.
οἱ δὲ Κλάρου παρ' ὄχθαις 813
δαφνηφόροιο Φοίβου
λάλον πιόντες ὕδωρ
μεμηνότες βοῶσιν.
ἐγὼ δὲ τοῦ Λυαίου
καὶ τοῦ μύρου κορεσθεὶς
καὶ τῆς ἐμῆς ἑταίρης
θέλω θέλω μανῆναι.

12. [14.]
ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Θέλω θέλω φιλῆσαι.
ἔπειθ' Ἔρως φιλεῖν με,
ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
ἄβουλον οὐκ ἐπείσθην.
ὁ δ' εὐθὺ τόξον ἄρας
καὶ χρυσέην φαρέτρην
μάχῃ με προὐκαλεῖτο.
κἀγὼ λαβὼν ἐπ' ὤμων
θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεύς,
καὶ δοῦρα καὶ βοείην
ἐμαρνάμην Ἔρωτι.
ἔβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφευγον·
ὡς δ' οὐκ ἔτ' εἶχ' ὀϊστούς,
ἤσχαλλεν· εἶτ' ἑαυτὸν
ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον,
μέσος δὲ καρδίης μευ
ἔδυνε, καί μ' ἔλυσεν·
μάτην δ' ἔχω βοείην·
τί γὰρ βάλωμεν ἔξω,
μάχης ἔσω μ' ἐχούσης;

sent, hic quidem, ut carmen ad tres strophas quinorum versuum redigeret. — V. 10. θέλω, Pauwius οὔ τι λῶ, fort. σθένω. — V. 11 cod. παντορεκτᾳ (η supra scr.). — V. 16 fort. καταφλεγείς.

11. Εἰς Ἄττιν cod. Spal. add. τοῦ αὐτοῦ, v. εἰς ἑαυτόν. Mehlhorn haec in strophas quaternorum versuum descripsit. — V. 3. βοῶντα, probabiliter Bentley βοῶσαν, sed idem non recte v. 6 et 7 πιόντας ὕδωρ μεμηνότας βοῆσαι coniecit.

12. Εἰς Ἔρωτα, Spal. addit τοῦ αὐτοῦ. — V. 2. φιλεῖν editores, cod. φιλεῖ. — V. 6. χρυσέην, cod. χρυσίην. — V. 14. εἶτ', Stephanus εἶθ'. — V. 15. εἰς, Stark coni. ὡς. — V. 16. καρδίης, cod. κραδίης. — V. 17. ἔλυσεν, Iacobs ἔλησεν. — V. 18 haud dubie hic versus excidit, velut καὶ δοῦρα καὶ μάχαιραν, nam iacula hic necessario erant commemoranda. — V. 19. βαλωμεν vulgo, cod. βάλομεν, Steph. βαλώμεθ', Boissonade λάβωμεν. — V. 20. Haud scio an hic repetitus fuerit versus θέλω θέλω φιλῆσαι, in quo cardo totius carminis versatur, quemadmodum et hi Anacreontici poetae et Catullus primum versum loco novissimo iterare solent.

13. [32.]
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΑΥΤΟΥ ΕΡΩΤΑΣ.

Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
ἐπίστασαι κατειπεῖν,
εἰ κύματ' οἶδας εὑρεῖν
τὰ τῆς ὅλης θαλάσσης,
σὲ τῶν ἐμῶν ἐρώτων
μόνον ποῶ λογιστήν.
πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηνῶν
ἔρωτας εἴκοσιν θὲς
καὶ πεντεκαίδεκ' ἄλλους.
ἔπειτα δ' ἐκ Κορίνθου
θὲς ὁρμαθοὺς ἐρώτων·
Ἀχαΐης γάρ ἐστιν,
ὅπου καλαὶ γυναῖκες.
τίθει δὲ Λεσβίους μοι
καὶ μέχρι τῶν Ἰώνων
καὶ Καρίης Ῥόδου τε
δισχιλίους ἔρωτας. 814
τί φῄς; ἐκηριώθης;
οὔπω Σύρους ἔλεξα,
οὔπω πόθους Κανώβου,
οὐ τῆς ἅπαντ' ἐχούσης
Κρήτης, ὅπου πόλεσσιν
Ἔρως ἐποργιάζει.
τί σοι θέλεις ἀριθμεῖν
καὶ τοὺς Γαδείρων ἐκτός,
τοὺς Βακτρίων τε κἰνδῶν
ψυχῆς ἐμῆς ἔρωτας;

14. [9.]
ΕΙΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΝ.

Ἐρασμίη πέλεια,
πόθεν πόθεν πετᾶσαι;
πόθεν μύρων τοσούτων
ἐπ' ἠέρος θέουσα
πνέεις τε καὶ ψεκάζεις;
τίς εἶ; τί σοι μέλει δέ;
Ἀνακρέων μ' ἔπεμψεν
πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
τὸν ἄρτι τῶν ἁπάντων
κρατοῦντα καὶ τύραννον.
πέπρακέ μ' ἡ Κυθήρη
λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον·
ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι
διακονῶ τοσαῦτα·

13. Cod. sec. Spal. *ἄλλο τοῦ αὐτοῦ.* et in marg. *τοῦ αὐτοῦ εἰς ἔρωτα.* — V. 3. *κύματ' οἶδας* Davisius, cod. *κυμαθῶδες.* — V. 4. *τὰ* Davisius, cod. *τὸ.* — V. 6. *ποῶ* cod., v. *ποιῶ.* — V. 9 fort. aliena manu additus. — V. 11 cod. *ὁρμαθοὺς.* — V. 13. *καλαὶ γυναῖκες*, cod. *καλλιγυναῖκες.* — V. 16. *Καρίης Ῥόδου τε* vulgo, cod. *Καρίην Ῥόδον τε.* — V. 18. *ἐκηριώθης* scripsi, Hermann *ἀνεπτερώθης*, Scaliger *ἀεί γ' Ἔρωτες*, cod. *ἀεὶ κηρώθεις.* Cf. Hesych.: *κηριοῦσθαι, ἐκπλήττεσθαι.* item *κηριωθῆναι· ὑπὸ σκοτοδίνου ληφθῆναι.* et *ἐκηριώθη· ἐσκοτώθη, ἐθανατώθη.* item *ἐκκεκηριωμένη· ἐκπεπληγμένη, ἔξω τῆς ψυχῆς γεγονυῖα·* et *ἐξεκηρίωσας, ἐξέστησας.* — V. 24. *ἀριθμεῖν*, Scaliger *ἀριθμῶ.* — V. 25. *τοὺς*, cod. supra *τὰς.* Corrigunt *τοὺς ἐκτὸς αὖ Γαδείρων.* Poeta *καὶ τοὺς πέρα Γαδείρων* poterat scribere, sed non sunt talia sollicitanda.

14. Spal. add. *τοῦ αὐτοῦ.* Partem carminis usque ad v. 24 Mehlhorn in strophas senorum versuum redegit. — V. 2. *πετᾶσαι* Brunck, cod. *πέτασαι*, Buttmann *πέτασσαι.* — V. 4. *θέουσα*, cod. a m. pr. *θέασα.* — V. 5. *πνέεις*, cod. *πνίεις.* — V. 6. *τίς εἶ; τί* Brunck, cod. *τίς ἐστι.* — V. 11. *μ' ἡ* Faber, cod. *με.* — V. 14. *τοσαῦτα*, fort. *τοιαῦτα* (*τοαῦτα*).

καὶ νῦν, ὁρᾷς, ἐκείνου
ἐπιστολὰς κομίζω.
καί φησιν εὐθέως με
ἐλευθέρην ποιήσειν.
ἐγὼ δέ, κἢν ἀφῇ με,
δούλη μενῶ παρ' αὐτῷ·
τί γάρ με δεῖ πέτασθαι
ὄρη τε καὶ κατ' ἀγρούς,
καὶ δένδρεσιν καθίζειν
φαγοῦσαν ἄγριόν τι;
τανῦν ἔδω μὲν ἄρτον
ἀφαρπάσασα χειρῶν
Ἀνακρέοντος αὐτοῦ·
πιεῖν δέ μοι δίδωσιν
τὸν οἶνον, ὃν προπίνει·
πιοῦσα δ' ἂν χορεύσω,
καὶ δεσπότην γέροντα
πτεροῖσι συγκαλύψω.
κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ
τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.
ἔχεις ἅπαντ'· ἄπελθε·
λαλιστέραν μ' ἔθηκας,
ἄνθρωπε, καὶ κορώνης.

15. [28.] 815

ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Ἄγε ζωγράφων ἄριστε,
γράφε ζωγράφων ἄριστε,
Ῥοδίης κοίρανε τέχνης,
ἀπεοῦσαν, ὡς ἂν εἴπω,
γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην.
γράφε μοι τρίχας τὸ πρῶτον
ἁπαλάς τε καὶ μελαίνας·
ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
γράφε καὶ μύρου πνεούσας.
γράφε δ' ἐξ ὅλης παρειῆς
ὑπὸ πορφυραῖσι χαίταις
ἐλεφάντινον μέτωπον.
τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι
διάκοπτε, μήτε μίσγε·
ἐχέτω δ', ὅπως ἐκείνη,
τὸ λεληθότως σύνοφρυν
βλεφάρων ἴτυν κελαινήν.
τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς

V. 15. ὁρᾷς Stephanus, cod. οἷας. — V. 23. δένδρεσιν, cod. δένδρεσι. — V. 30. χορεύσω, Pauw χορεύω, Hartung αὖ (hoc iam Fischer proposuit) χορεύω, quae non sufficiunt; cum neque ἀναχορεύω numeris huius carminis conveniat, neque ἀγχορεύω probabilis sit forma, suspicor πιοῦσ' ἅδην χορεύω legendum esse. — V. 31. γέροντα scripsi, et sic vir doctus apud Longopetraeum, Stephanus ἐμοῖσι, cod. Ἀνακρέοντα. — V. 32. συγκαλύψω, cod. supra συσκιάσω. Scribendum συσκιάζω potius quam συγκαλύπτω.

15. Spal. add. τοῦ αὐτοῦ. Hoc carmen sicut quod sequitur 16 prorsus rhetorum argutias prae se fert; cf. Luciani Imag. c. 7 et 8. V. 2 ab inepto interpolatore additus videtur, v. 4 post v. 5 collocandus, ut hoc fuerit carminis principium:

Ἄγε ζωγράφων ἄριστε,
Ῥοδίης κοίρανε τέχνης,
γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην
ἀπεοῦσαν, ὡς ἂν εἴπω.

— V. 3. Ῥοδίης Stephanus, cod. ῥοδέης. — κοίρανε, Lennep κάρανε. — V. 11. πορφυραῖσι, cod. πορφύραισι. — V. 16. τό, Pauw τι. — λεληθότως, cod. a m. sec. λεληθότος. — σύνοφρυν, Barnes σύνοφρυ, βλεφάρων δ' ἴτυν κ. quod etiam Stephanus sed dubitanter proposuit. — V. 17. κελαινήν, cod. κελαίνην.

ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον,
ἅμα γλαυκόν, ὡς Ἀθήνης,
ἅμα δ' ὑγρόν, ὡς Κυθήρης.
γράφε ῥῖνα καὶ παρειάς,
ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας.
γράφε χεῖλος, οἷα Πειθοῦς,
προκαλούμενον φίλημα.
τρυφεροῦ δ' ἔσω γενείου
περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ
Χάριτες πέτοιντο πᾶσαι.
στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτήν
ὑποπορφύροισι πέπλοις·
διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
ὀλίγον, τὸ σῶμ' ἐλέγχον.
ἀπέχει· βλέπω γὰρ αὐτήν.
τάχα κηρὲ καὶ λαλήσεις.

16. [29.]

ΕΙΣ ΝΕΩΤΕΡΟΝ ΒΑΘΥΛΛΟΝ.

Γράφε μοι Βάθυλλον οὕτω
τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω.
λιπαρὰς κόμας ποίησον,
τὰς μὲν ἔνδοθεν μελαίνας,
τὰς δ' ἐς ἄκρον ἡλιώσας·
ἕλικας δ' ἐλευθέρους μοι
πλοκάμων ἄτακτα συνθείς
ἄφες, ὡς θέλωσι, κεῖσθαι.
ἁπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες
στεφέτω μέτωπον ὀφρὺς
κυανωτέρη δρακόντων.
μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔστω,
κεκερασμένον γαλήνῃ,
τὸ μὲν ἐξ Ἄρηος ἕλκον,
τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης,
ἵνα τις τὸ μὲν φοβῆται,
τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος κρεμᾶται·
ῥοδίνην δ' ὁποῖα μῆλον
χνοΐην ποίει παρειήν·
ἐρύθημα δ', ὡς ἂν Αἰδοῦς
δύνασαι βαλεῖν, ποίησον.
τὸ δὲ χεῖλος — οὐκέτ' οἶδα, 816
τίνι μοι τρόπῳ ποιήσεις —
ἁπαλὸν γέμον τε Πειθοῦς.
τὸ δὲ πᾶν ὁ κηρὸς αὐτός
ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ.
μετὰ δὲ πρόσωπον ἔστω
τὸν Ἀδώνιδος παρελθών
ἐλεφάντινος τράχηλος.
μεταμάζιον δὲ ποίει
διδύμας τε χεῖρας Ἑρμοῦ,
Πολυδεύκεος δὲ μηρούς,

V. 22. ῥῖνα vulgo, cod. ῥῖνας. — V. 23. τῷ vulgo, cod. τό. — V. 28. πέτοιντο cod. in marg., in textu πετονται (o supra). — V. 33. ἀπέχει, Stephanus ἄπεχε, Melhorn ἀπέχου.

16. νεώτερον omisit Stephanus. — V. 4. 5. τὰς μὲν — τὰς δὲ —, τὰ μὲν — τὰ δ' Stephanus. Stephani coniecturam probaverunt ceteri, nec tamen necessaria, metro certe libri scriptura non adversatur, nam admiserunt recentiores etiam in prima sede ditrochaeum, quamvis ab artis lege abhorreat, qui non solum in his Anacreonteis passim reperitur, sed etiam apud Lucianum Tragodopod. 49: ἁ δὲ δύσγαμος κατ' οἴκους. — V. 8. ὡς, cod. ὧς. — V. 14. Ἄρηος, cod. a m. pr. ἄρεος. — ἕλκον vulgo, cod. ἕλκων. — V. 16. φοβῆται vulgo, cod. φοβεῖται. — V. 17. τὸ δ' ἀπ', cod. τοῦ δ' ἄπ'. — κρεμᾶται, cod. sec. Spal. κρέμαται. — V. 18. ῥοδίνην, cod. supra ῥοδέην. — V. 23. ποιήσεις, cod. supra ποιήσης. — V. 24. γέμον τε vulgo, cod. γέμον τό. — V. 27. μετὰ cod. in marg., μέγα in textu. — V. 28. τὸν Ἀδώνιδος παρελθὼν Salmasius, cod. τὸ δ' Ἀ. παρῆλθον.

Διονυσίην δὲ νηδύν.
ἁπαλῶν δ' ὕπερθε μηρῶν
μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,
ἀφελῆ ποίησον αἰδῶ,
Παφίην θέλουσαν ἤδη.
φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,
ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι·
δύνασαι· τὰ δ' ἦν ἀμείνω.
τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;
λάβε μισθὸν ὅσσον εἴπῃς·
τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τοῦτον
καθελὼν ποίει Βάθυλλον.
ἢν δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλθῃς,
γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλου.

17. 18. [21. 22.]
ΕΡΩΤΙΚΟΝ ᾨΔΑΡΙΟΝ.

Δότε μοι, δότ' ὦ γυναῖκες
Βρομίου πιεῖν ἀμυστί·
ἀπὸ καύματος γὰρ ἤδη
προδοθεὶς ἀναστενάζω.
δότε δ' ἀνθέων ἐκείνου
στεφάνους, οἵους πυκάζω·
τὰ μέτωπά μου 'πικαίει.
τὸ δὲ καῦμα τῶν Ἐρώτων,
κραδίη, τίνι σκεπάζω;
παρὰ τὴν σκιὴν Βαθύλλου
κάθισον· καλὸν τὸ δένδρον·
ἁπαλὰς δ' ἔσεισε χαίτας
μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ.
παρὰ δ' αὐτὸν ἐρεθίζει
πηγὴ ῥέουσα πειθοῦς·
τίς ἂν οὖν ὁρῶν παρέλθοι
καταγώγιον τοιοῦτο;

19. [30.] 817
ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα
δήσασαι στεφάνοισιν
τῷ Κάλλει παρέδωκαν.
καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
ζητεῖ λύτρα φέρουσα
λύσασθαι τὸν Ἔρωτα.

V. 35. *μηρῶν*, Canter *μαλερόν*. — V. 39. *ὅτι μὴ* vulgo, cod. *ὅτι μοι*. — V. 42. *ὅσσον*, Spal. ex cod. *ὅσον*. — V. 45. *ποτ' ἔλθῃς*, cod. supra *εἰσέλθῃς*.

17. 18. Spal. add. *τοῦ αὐτοῦ*. Stephanus inscripsit *εἰς ἑαυτόν*. Inde a v. 10 vulgo novum incipit carmen, quod etiam in codice diremtum est (in m. secundum Spal. ab alia manu adscriptum *ἄλλο εἰς τὸν αὐτόν*), Stephanus inscripsit *εἰς Βάθυλλον*, sed recte Mehlhorn haec duo carmina in unum coniunxit, idem ad strophas quaternorum versuum revocat. — V. 1. *δότ' ὦ* vulgo, cod. *δότε*. — V. 3. *ἀπὸ* cod., vulgo *ὑπὸ*. — V. 4. *προδοθεὶς* cod. supra, in textu *πυρωθεὶς*, Stephanus *προποθεὶς*. — V. 5 Graeter proscripsit, et v. 6 *στεφάνους δ' ἐγὼ πυκάζω* requirit. — V. 6 subditicium censet Mehlhorn. — *οἵους*, Arnaldus *οἵοις*, Stephanus *ὅπως*, fort. *ὥς με*. Videtur obversatum esse fr. 63, neque tamen hoc utar, ut hic quoque *ὡς πυκταλίζω* restituam. — V. 7. *'πικαίει*, cod. supra *'πικαίω*. — V. 9. *σκεπάζω*, cod. supra *σκεπάσω*. — V. 10. *Βαθύλλου*, Stephan. *Βάθυλλε*. — V. 11. *κάθισον* Stephanus, *καθίσω* Salmasius, cod. *κάθισο*. — V. 14. *αὐτόν*, *αὐτῷ* Stephanus, *αὐτὴν* Mehlhorn. — *ἐρεθίζει*, Canter *τερετίζει*. — V. 16. *τίς ἂν οὖν* secund. Spal. cod. in margine, in textu *τίς οὖν*, supra *ἂν*.

19. Spaletti: *ἄλλο εἰς ἔρωτα τοῦ αὐτοῦ*. Tres strophas ternorum versuum distinxit Mehlhorn.

κἂν λύσῃ δέ τις αὐτόν,
οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ·
δουλεύειν δεδίδακται.

20. [66.]

ΑΛΛΟ.

Ἡδυμελὴς Ἀνακρέων,
ἡδυμελὴς δὲ Σαπφώ·
Πινδαρικὸν τόδε μοι μέλος
συγκεράσας τις ἐγχέοι.
τὰ τρία ταῦτά μοι δοκεῖ,
καὶ Διόνυσος εἰσελθών,
καὶ Παφίη λιπαρόχροος,
καὐτὸς Ἔρως ἂν ἐκπιεῖν.

21. [19.]

ΑΛΛΟ.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
πίνει δὲ δένδρε' αὖ γῆν·
πίνει θάλασσα δ' αὔρας·
ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
τὸν δ' ἥλιον σελήνη.
τί μοι μάχεσθ' ἑταῖροι
καὐτῷ θέλοντι πίνειν;

22. [20.]

ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Ἡ Ταντάλου ποτ' ἔστη
λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις,
καὶ παῖς ποτ' ὄρνις ἔπτη
Πανδίονος χελιδών.
ἐγὼ δ' ἔσοπτρον εἴην,
ὅπως ἀεὶ βλέπῃς με·
ἐγὼ χιτὼν γενοίμην, 818
ὅπως ἀεὶ φορῇς με.
ὕδωρ θέλω γενέσθαι,
ὅπως σε χρῶτα λούσω·
μύρον, γύναι, γενοίμην,
ὅπως ἐγώ σ' ἀλείψω.
καὶ ταινίη δέ μαστῶν,
καὶ μάργαρον τραχήλῳ,
καὶ σάνδαλον γενοίμην·
μόνον ποσὶν πάτει με.

V. 8 cod. *οὐ ἔξεισιν*, et praeterea Spal. notavit *μένει*.

20. Carmen duabus strophis sec. Mehlhornium constat. — V. 3. *τόδε*, fort. *δὲ*, Hermann *δέ τι*. — V. 4. *τις*, cod. *τὶς*. — V. 6. *εἰσελθών*, Hermann coni. *ἐλθών*. — V. 7 cod. *παρόχροος*, correctum supra et in marg. — V. 8. *καὐτὸς Ἔρως ἂν ἐκπιεῖν* Hermann, cod. *καὶ αὐτὸ ἔρως κἂν ἐπίειν*.

21. *ἄλλο* additum in marg., Stephanus inscripsit *εἰς τὸ δεῖν πίνειν*. — V. 2. *δὲ δένδρε' αὖ γῆν* scripsi, cod. *δένδρεα δ' αὐτήν*. — V. 3. *θάλασσα δ' αὔρας* cod., Heskin *θάλασσ' ἀναύρους*.

22. Spal. addit *ἄλλο*. Mehlhorn ad strophas quaternorum versuum revocavit, sed et hic et alias potius bini versus arcta necessitate sunt iuncti. Nicetas Eugenianus, qui II 327 seq. hoc carmen imitatur, sane strophis quaternorum versuum usus est, quas ephymnio distinxit: sed id suopte ingenio instituit, carmen enim in hoc libro, quo usus est Nicetas, tantum versibus XIV constabat. — V. 10. *σε* vulgo, cod. *σεῦ*. — V. 13. *ταινίη*, cod. a m. pr. *τενίη*. — *μαστῶν*, Spal. *μασθῶν*. — V. 14. *μάργαρον* cod. supra, in textu *μάργαρος*. v. 13 et 14 fortasse serius sunt adiecti, neque legit Nicetas Eugenianus, non omissurus has elegantias, si in suo exemplo reperisset. — V. 16. *πάτει*, Stephanus *πατεῖν*.

23. [1.]

ΕΙΣ ΚΙΘΑΡΑΝ.

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας,
θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·
ἁ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
Ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ.
ἤμειψα νεῦρα πρώην
καὶ τὴν λύρην ἅπασαν,
κἀγὼ μὲν ᾖδον ἄθλους
Ἡρακλέους· λύρη δὲ
ἔρωτας ἀντεφώνει.
χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν
ἥρωες· ἡ λύρη γὰρ
μόνους Ἔρωτας ᾄδει.

24. [2.]

ΕΡΩΤΙΚΟΝ.

Φύσις κέρατα ταύροις,
ὁπλὰς δ' ἔδωκεν ἵπποις,
ποδωκίην λαγωοῖς,
λέουσι χάσμ' ὀδόντων,
τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτόν,
τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι,
τοῖς ἀνδράσιν φρόνημα.
γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν.
τί οὖν; δίδωσι κάλλος
ἀντ' ἀσπίδων ἁπασᾶν,
ἀντ' ἐγχέων ἁπάντων.
νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον
καὶ πῦρ καλή τις οὖσα.

25. [33.]

ΕΙΣ ΧΕΛΙΔΟΝΑ.

Σὺ μὲν φίλη χελιδὸν
ἐτησίη μολοῦσα
θέρει πλέκεις καλιήν·
χειμῶνι δ' εἲς ἄφαντος
ἢ Νεῖλον ἢ 'πὶ Μέμφιν. 819
Ἔρως δ' ἀεὶ πλέκει μευ
ἐν καρδίῃ καλιήν.
Πόθος δ' ὁ μὲν πτεροῦται,
ὁ δ' ᾠόν ἐστιν ἀκμήν,
ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη.
βοὴ δὲ γίγνετ' αἰεί
κεχηνότων νεοσσῶν.

23. Spal. addit τοῦ αὐτοῦ. — V. 3. ἁ cod., corrigunt ὁ. — V. 5 haud scio an inde ab hoc versu rectius novum carmen inchoetur, quo prioris cantilenae argumentum variatur. — V. 12. ἔρωτας vulgo, cod. ἔρωτες.

24. Ἐρωτικόν; Spal. ἄλλο ἐρωτικόν, Steph. εἲς γυναῖκας. Graeter, ut in strophas quaternorum versuum redigeret, v. 6 vel v. 7 tollendos censet, utrumque agnoscit Nicet. Eug. V 145 seqq. — V. 5. τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτόν, cod. τοῖς ἴκθοῖσιν τὸ νικτόν, vel sec. Spal. τοῖς ἰχθοῖσι τὸ νικτόν (supra νηκτόν). — V. 9. τί οὖν, δίδωσι κάλλος Iacobsius distinxit, legebatur τί οὖν δίδωσι; κάλλος κτλ.

25. Spal. τοῦ αὐτοῦ εἲς χελιδόνα inscripsit. Graeter et Mehlhorn carmen in strophas quinorum versuum dispescunt, ita ut in tertia stropha versus interciderit. — V. 1. χελιδόν cod. supra, in textu χελιδών. — V. 7. καρδίῃ, cod. κραδιη (Spal. καρδίηι). — καλιήν, cod. supra καλιεν. — V. 10. ἡμίλεπτος editores, cod. ἡμῖν ληπτός. — V. 11. αἰεί vulgo, cod. ἀεί.

Ἐρωτιδεῖς δὲ μικροὺς
οἱ μείζονες τρέφουσιν.
οἱ δὲ τραφέντες εὐθὺς
πάλιν κύουσιν ἄλλους.
τί μῆχος οὖν γένηται;
οὐ γὰρ σθένω τοσούτους
Ἔρωτας ἐκσοβῆσαι.

26 A. [16.]
ΕΡΩΤΙΚΟΝ ὨιΔΑΡΙΟΝ.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,
ὁ δ' αὖ Φρυγῶν ἀϋτάς·
ἐγὼ δ' ἐμὰς ἁλώσεις.
οὐχ ἵππος ὤλεσέν με,
οὐ πεζός, οὐχὶ νῆες·
στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος
ἀπ' ὀμμάτων με βάλλων.

26 B. [55.]

Ἐν ἰσχίοις μὲν ἵπποι
πυρὸς χάραγμ' ἔχουσιν·
καὶ Παρθίους τις ἄνδρας
ἐγνώρισεν τιάραις.
ἐγὼ δὲ τοὺς ἐρῶντας
ἰδὼν ἐπίσταμ' εὐθύς·
ἔχουσι γάρ τι λεπτόν
ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

27 A. [41.]
ΕΙΣ ΤΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΒΕΛΗ.

Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης
παρὰ Λημνίαις καμίνοις
τὰ βέλη τὰ τῶν Ἐρώτων
ἐπόει λαβὼν σίδηρον.
ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις
μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα·
ὁ δ' Ἔρως χολὴν ἔμισγεν.
ὁ δ' Ἄρης ποτ' ἐξ ἀϋτῆς
στιβαρὸν δόρυ κραδαίνων
βέλος ηὐτέλιζ' Ἔρωτος·
ὁ δ' Ἔρως, τόδ' ἐστίν, εἶπεν,
βαρύ· πειράσας νοήσεις.
ἔλαβεν βέλεμνον Ἄρης· 820

V. 15. οἱ δὲ τραφέντες, fort. οἱ δ' ἐκτραφέντες, quamvis Nicet. Eug. V 139 illud tueatur. — V. 18. σθένω, Mehlhorn στέγω, at Nicetas quoque, qui ἰσχύει exhibet, illud legit, quamvis reliqua liberius interpretatus. — V. 19. ἐκσοβῆσαι cum Pauwio scripsi, legebatur ἐκβοῆσαι. Wiedemann v. 18 et 19 subditicios censet.

26 A. Spal. addit ἄλλο. — V. 6. δὲ καινὸς, Wiedemann coni. δ' ἐκεῖνος. — V. 7. με βάλλων, Stephanus βαλών με.

26 B. In codice hoc carmen cum priore coniunctum, vulgo inscribitur εἰς τοὺς ἐρῶντας ᾠδάριον. Secundum Mehlhornium duabus strophis carmen constat. — V. 1. ἐν, Brunck ἐπ'.

27 A. Spal. scribit: ἄλλο τοῦ αὐτοῦ βέλους. — V. 1. ὁ ἀνήρ, scribendum ἀνήρ sive ὡνήρ. — V. 2 cod. λιμνίαις. — V. 4. ἐπόει cod., vulgo ἐποίει. — V. 6. μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα, Hermann μέλιτι γλυκεῖ βαλοῦσα, Moebius μέλιτος γλύκος λαβ., Mehlhorn μέλιτος χλωροῦ λ. — V. 8. Rectius opinor hic novum carmen inchoabimus, tunc scribendum Ἄρης ποτ' ἐξ ἀϋτῆς, priore syllaba producta ut v. 14. — V. 12. Repetit codex hoc loco v. 17.

ὑπεμειδίασε Κύπρις.
ὁ δ' Ἄρης ἀναστενάξας,
βαρύ, φησίν· ἆρον αὐτό.
ὁ δ' Ἔρως, ἔχ' αὐτό, φησίν.

27 B. [46.]

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι·
χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι·
χαλεπώτερον δὲ πάντων
ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.

27 C. [46.]

Γένος οὐδὲν εἰς Ἔρωτα·
σοφίη, τρόπος πατεῖται·
μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς
ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας.
διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφός,
διὰ τοῦτον οὐ τοκῆες·
πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν.
τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα
διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

28. [44.]

ΟΝΑΡ.

Ἐδόκουν ὄναρ τροχάζειν
πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων·
ὁ δ' Ἔρως ἔχων μόλιβδον
περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις
ἐδίωκε καὶ κίχανεν.
τί δ' ὄναρ θέλει τόδ' εἶναι;
δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς
ἐν Ἔρωσί με πλακέντα
διολισθάνειν μὲν ἄλλους,
ἑνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

29. [7.]

ΕΡΩΤΙΚΟΝ.

Ὑακινθίνῃ με ῥάβδῳ
χαλεπῶς Ἔρως ῥαπίζων
ἐκέλευε συντροχάζειν.
διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων
ξυλόχων τε καὶ φαράγγων
τροχάοντα τεῖρεν ἱδρώς·
κραδίη δὲ ῥινὸς ἄχρις 821
ἀνέβαινε, κἂν ἀπέσβην.
ὁ δ' Ἔρως μέτωπα σείων
ἁπαλοῖς πτεροῖσιν εἶπεν·
σὺ γὰρ οὐ δύνῃ φιλῆσαι.

27 B et C cohaerent in codice cum praecedentibus, vulgo haec coniungunt quasi unum sit carmen et inscribitur *εἰς Ἔρωτα*. Sed rectius post v. 4 inde a *Γένος* novam cantilenam sequi statuas, quod Mehlhorn iam suspicatus est.

27 C. V. 7 post hunc versum videntur quaedam excidisse.

28. Spal. *τοῦ αὐτοῦ* addit. Carmen in duas strophas dispescuit Mehlhorn. — V. 6. *τί δ' ὄναρ θέλει τόδ'* Brunck, nisi malis *τί θέλει δ' ὄναρ τόδ'*, cod. *τί θέλει τόδ' ὄναρ*, Stephanus *τί θέλει ὄναρ τόδ'*. — V. 9. *διολισθάνειν* Mehlhorn, cod. *διολισθένειν*, Steph. *διολισθανεῖν*. — *ἄλλους* vulgo, cod. ut videtur et Steph. *ἄλλοις*. — V. 10. *τῷδε*, Pauw. coni. *τῳ δὲ*.

29. Spal. *ἄλλο ἐρωτικόν*. — V. 2. *χαλεπῶς* Stephan., cod. *χαλεπός*. — *ῥαπίζων* Brunck, cod. *βαδίζων*. — V. 3. *ἐκέλευε*, Stephanus *ἐκέλευσε*. — V. 6. *τεῖρεν ἱδρώς* Salmasius, cod. *πεῖρεν ἱδρὸς*. — V. 9. *σείων*, Brunck *σαίνων* coni. — Inter v. 10 et 11 alius interceptus videtur.

30. [4.]
ΕΡΩΤΙΚΟΝ.

Ἐπὶ μυρσίναις τερείναις,
ἐπὶ λωτίναις τε ποίαις
στορέσας θέλω προπίνειν·
ὁ δ' Ἔρως χιτῶνα δήσας
ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ
μέθυ μοι διακονείτω.
τροχὸς ἅρματος γὰρ οἷα
βίοτος τρέχει κυλισθείς·
ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα
κόνις ὀστέων λυθέντων.
τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν;
τί δὲ γῇ χέειν μάταια;
ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ,
μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
πύκασον, κάλει δ' ἑταίρην.
πρὶν ἔρως ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν
ὑπὸ νερτέρων χορείας,
σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

31. [3.]
ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Μεσονυκτίοις ποτ' ὥραις,
στρέφεται ὅτ' Ἄρκτος ἤδη
κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,
μερόπων δὲ φῦλα πάντα
κέαται κόπῳ δαμέντα,
τότ' Ἔρως ἐπισταθείς μευ
θυρέων ἔκοπτ' ὀχῆας.
τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
κατά μευ σχίζεις ὀνείρους.
ὁ δ' Ἔρως, ἄνοιγε, φησίν·
βρέφος εἰμί, μὴ φόβησαι·
βρέχομαι δὲ κἀσέληνον
κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
ἐλέησα ταῦτ' ἀκούσας,
ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἅψας
ἀνέῳξα, καὶ βρέφος μέν
ἐσορῶ φέροντα τόξον
πτέρυγάς τε καὶ φαρέτρην.
παρὰ δ' ἱστίην καθῖσα,
παλάμαις τε χεῖρας αὐτοῦ
ἀνέθαλπον, ἐκ δὲ χαίτης 822
ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
ὁ δ', ἐπεὶ κρύος μεθῆκεν,
φέρε, φησί, πειράσωμεν
τόδε τόξον, εἴ τι μοι νῦν
βλάβεται βραχεῖσα νευρή.

30. Spal. *ἄλλο ἐρωτικὸν τοῦ αὐτοῦ* et in margine *ᾠδάριον*. Tres strophas senorum versuum distinxit Mehlhorn. — V. 1. *τερείναις*, cod. *τερίναις*. — V. 2. *ποίαις*, cod. *πόαις*. — V. 6. *διακονείτω*, cod. sec. Spal. *διακονεῖτο*. — V. 7. *ἅρματος γὰρ* vulgo, cod. *γὰρ ἅρματος*. — V. 12. *χέειν* vulgo, cod. *καίειν*. — V. 16. *ἔρως ἐκεῖ μ'* corruptum, Baxter *πρίν, ἐρῶ σε, δεῖ μ' ἀπελθεῖν*, Barnes *πρὶν ἔραζε δεῖν μ' ἀπελθεῖν*, Peerlkamp *πρὶν ἔρως ἔχει μ'*, Brunck *πρὶν ἐκεῖσε δεῖ μ' ἀπελθεῖν*, Mehlhorn *πρὶν χρεὼν ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν*. Fort. *πρὶν ἐκεῖ μ' ὥρα 'στ' ἀπελθεῖν*.

31. Spal. in marg. *ἄλλο*. — V. 1. *ὅτ'*, Stephanus *ὅθ'*. — V. 2. *στρέφεται*, cod. *στρεφέτην*. Versus fortasse ex duobus temere conflatus. — V. 7. *θυρέων*, cod. *θυράων*. — V. 9. *σχίζεις* vulgo et sic Spal. ex cod., Levesqu. *σκίζεις*, Stephan. *σχίσεις*. — V. 11. *φόβησαι*, Spal. *φοβῆσαι*. — V. 17. *ἐσορῶ* vulgo, cod. *εἰσορῶ*. — V. 18 fort. ab interpolatore additus. — V. 19. *καθῖσα* Mehlhorn coniecit, cod. *καθίξας* et *καθίσας*. — V. 20. *παλάμαις τε*, cod. *παλάμας καὶ* et supra *τε*, vulgo *παλάμαισι*. — V. 24. *πειράσωμεν* cod. supra, in textu *πειράσωμαι*. — V. 25. *εἴ τι* Stephanus, cod. *ἐστι*. — *μοι*, malim *μή*.

ταννύει δὲ καί με τύπτει
μέσον ἧπαρ, ὥσπερ οἶστρος·
ἀνὰ δ' ἅλλεται καχάζων,
ξένε δ', εἶπε, συγχάρηθι·
κέρας ἀβλαβὲς μέν ἐστιν,
σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

32. [43.]

ΕΙΣ ΤΕΤΤΙΓΑ.

Μακαρίζομέν σε, τέττιξ,
ὅτε δενδρέων ἐπ' ἄκρων
ὀλίγην δρόσον πεπωκώς
βασιλεὺς ὅπως ἀείδεις·
σὰ γάρ ἐστι κεῖνα πάντα,
ὁπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
χὠπόσα φέρουσιν ὧραι.
σὺ δὲ φιλία γεωργῶν,
ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων·
σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσιν,
θέρεος γλυκὺς προφήτης·
φιλέουσι μέν σε Μοῦσαι,
φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτός,
λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην·
τὸ δὲ γῆρας οὔ σε τείρει
σοφέ, γηγενής, φίλυμνε,
ἀπαθής, ἀναιμόσαρκε·
σχεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος.

33. [40.]

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Ἔρως ποτ' ἐν ῥόδοισιν
κοιμωμένην μέλιτταν
οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη
τὸν δάκτυλον· παταχθείς
τὰς χεῖρας ὠλόλυξεν·
δραμὼν δὲ καὶ πετασθείς
πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην
ὄλωλα, μᾶτερ, εἶπεν,
ὄλωλα κἀποθνήσκω·
ὄφις μ' ἔτυψε μικρός
πτερωτός, ὃν καλοῦσιν
μέλιτταν οἱ γεωργοί.
ἁ δ' εἶπεν· εἰ τὸ κέντρον 823
πονεῖ τὸ τᾶς μελίττας,
πόσον δοκεῖς πονοῦσιν,
Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις;

V. 31. ἐστιν vulgo, cod. ἐμοί. — V. 32. καρδίην, cod. καρδίαν.

32. Spal. ἄλλο εἰς τέττιγα ᾠδάριον. — V. 2. ὅτε, Stephanus ὅτι. — V. 4. ἀείδεις, cod. supra ἀείδης. — V. 5. κεῖνα vulgo, cod. καινά. — V. 7. χὠπόσα vulgo, cod. κοπόσα, Steph. χ' ὁπόσα. — ὧραι, cod. ωραι et supra ὗλαι. — V. 8. φιλία cod., Hermann φίλιος εἶ, mihi videntur v. 7. 8 et 9 serius adiecti. — Inter v. 12 et 13 videtur versus interceptus esse. — V. 15. οὔ σε τείρει vulgo, cod. εὖ σε τηρεῖ. — V. 16. γηγενής, φίλυμνε vulgo, cod. γηγενῆ, φίλυπνε. — V. 17. ἀπαθής, cod. ἀπαθές.

33. Spal. add. ἄλλο. — V. 4. Stephanus τὸν δάκτυλον δὲ δαχθείς. — V. 4. παταχθεὶς, Brunck πατάξας. — V. 5. τὰς χεῖρας, Stephanus τᾶς χειρὸς. — ὠλόλυξεν, sec. Spal. cod. ὀλόλυξαν. Mihi versus sic videntur transponendi: ἐτρώθη τὸν δάκτυλον παταχθείς· Δραμὼν δὲ καὶ πετασθεὶς τὰς χεῖρας ὠλόλυξεν πρὸς τὴν καλὴν κτλ. — V. 14. πονεῖ, Briggs ὀλεῖ. Fort. εἴ σε κέντρον πονεῖ, atque fortasse ita legit Nicetas Eug. IV 320, ubi εἰ τῆς μελίττης σε θλίβει τὸ κεντρίον scribendum videtur, non συνθλίβει. — τᾶς, cod. sec. Spal. τὰς.

34. [23.]
ΕΙΣ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΝ.

Ὁ πλοῦτος εἴ γε χρυσοῦ
τὸ ζῆν παρεῖχε θνητοῖς,
ἐκαρτέρουν φυλάττων,
ἵν', ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ,
λάβῃ τι καὶ παρέλθῃ.
εἰ δ' οὖν τὸ μὴ πρίασθαι
τὸ ζῆν ἔνεστι θνητοῖς,
τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;
θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται,
τί καὶ μάτην στενάζω;
τί καὶ γόους προπέμπω;
ἐμοὶ γένοιτο πίνειν,
πιόντι δ' οἶνον ἡδὺν
ἐμοῖς φίλοις συνεῖναι,
ἐν δ' ἁπαλαῖσι κοίταις
τελεῖν τὰν Ἀφροδίταν.

35. [8.]
Ο Ν Α Ρ.

Διὰ νυκτῶν ἐγκαθεύδων
ἁλιπορφύροις τάπησιν,
γεγανυμένος Λυαίῳ
ἐδόκουν ἄκροισι ταρσοῖς
δρόμον ὠκὺν ἐκτανύειν
μετὰ παρθένων ἀθύρων.
ἐπεκερτόμουν δὲ παῖδες
ἁπαλώτεροι Λυαίου,
δακέθυμά μοι λέγοντες
διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.
ἐθέλοντα δὲ φιλῆσαι
φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες.
μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων
πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

36. [41.] 824
ΕΙΣ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ.

Ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,
ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον,

34. Steph. inscripsit εἰς χρυσόν. Mehlhorn in tres strophas quinorum versuum discripsit, v. 11 deleto. — V. 1. εἴ γε, Hermann εἰ δέ, ut carminis initium interciderit. — χρυσοῦ, Sevinius Κροίσου. — V. 2. παρεῖχε, Steph. παρῆγε. — θνητοῖς cod. supra, in textu βροτοῖς. — V. 4. ἵν' ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ vulgo, cod. ἵν' ἀσθενεῖν ἐπέλῃ. — V. 6. οὖν τὸ μὴ scripsi, cod. οὖν μὴ τὸ, Stephanus οὐδὲ τὸ, Brunck coniecit οὔ τί που. — V. 8. ὠφελεῖ, cod. ὀφελεῖ. — V. 11. Mehlhorn subditicium censet. — V. 15 ἁπαλαῖσι, Scaliger ἀγλααῖσι. — V. 16. τὰν, Scaliger τιν'. Videntur v. 15 et 16 serius adiecti. Mehlhorn dicit idem videri Hermanno El. Doctr. Metr. 484, sed nihil ibi de his versibus dictum, quin p. 479 eos tuetur.

35. Spal. add. τοῦ αὐτοῦ in margine. Mehlhorn, qui in tres strophas carmen dispescuit, v. 2 et 3 subditicios putat, non recte. — V. 1. νυκτῶν cod., vulgo νυκτός. — V. 2. τάπησι, cod. a m. pr. ταπισι. — V. 3. γεγανυμένος, Barnes γεγανωμένος coni. — V. 11. ἐθέλοντα Stephanus, cod. ἐθέλοντι. — δὲ cod., Zeune δή. — V. 12. με Stephanus, cod. μοι. — V. 13. μεμονωμένος, cod. γεμονωμένος.

36. Spal. add. τοῦ αὐτοῦ et in marg. ἄλλο. Graeter proscripsit v. 9. 10 et 23, carmen in quatuor strophas senorum versuum redegit, Mehlhorn, distichon in exordio pariterque in fine segregans, sex strophas quaternorum versuum discripsit, ut post v. 22 versus interceptus sit. — V. 1. ἱλαροὶ πίωμεν vulgo, cod. λιαρὸν πίομεν.

τὸν ἐφευρετὰν χορείας,
τὸν ὅλας ποθοῦντα μολπάς,
τὸν ὁμότροπον Ἔρωτι,
τὸν ἐρώμενον Κυθήρης·
δι' ὃν ἡ μέθη λοχεύθη,
δι' ὃν ἡ χάρις ἐτέχθη,
δι' ὃν ἀμπαύεται λύπα,
δι' ὃν εὐνάζετ' ἀνία.
τὸ μὲν οὖν πόμα κερασθέν
ἁπαλοὶ φέρουσι παῖδες·
τὸ δ' ἄχος πέφευγε μιχθέν
ἀνεμοτρόφῳ θυέλλῃ.
τὸ μὲν οὖν πόμα λάβωμεν,
τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν·
τί γάρ ἐστί σοι τὸ κέρδος
ὀδυνωμένῳ μερίμναις;
πόθεν οἴδαμεν τὸ μέλλον;
ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος·
μεθύων θέλω χορεύειν,
μεμυρισμένος δὲ παίζειν
μετὰ καὶ καλῶν γυναικῶν·
μελέτω δὲ τοῖς θέλουσιν
ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις.
ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,
ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον.

37. [47.]

ΕΙΣ ΠΡΕΣΒΥΤΗΝ.

Φιλῶ γέροντα τερπνόν,
φιλῶ νέον χορευτάν·
ἂν δ' ὁ γέρων χορεύῃ,
τρίχας γέρων μέν ἐστιν,
τὰς δὲ φρένας νεάζει.

38. [24.]

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἐπειδὴ βροτὸς ἐτέχθην
βιότου τρίβον ὁδεύειν,
χρόνον ἔγνων, ὃν παρῆλθον·
ὃν δ' ἔχω δραμεῖν, οὐκ οἶδα.
μέθετέ με φροντίδες· 825
μηδέν μοι καὶ ἡμῖν ἔστω.
πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέλος,
παίξω, γελάσω, χορεύσω
μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου.

V. 5. Fort. ὁμότροφον. — V. 8. χάρις, Barnes χάρις τ'. — V. 9. ἀμπαύεται, Hermann ἀμπαύσατο. — V. 11. πόμα cod. supra, in textu πῶμα. — V. 14. ἀνεμοτρόφῳ cod. supra, in textu ἀνεμοτρόπῳ, Faber ἀνεμοστρόφῳ, Brunck dubitanter ἀνεμοτρεφεῖ. — V. 15. πόμα cod., vulgo πῶμα. — V. 16. τὰς δὲ φροντίδας cod., Hermann τὰ δὲ φροντίδος. — V. 17. τὸ addidit Fabri filia, in cod. deest. — V. 18. ὀδυνωμένῳ Aemil. Portus, cod. ὀδυρώμενος, Stephanus ὀδυρωμένῳ. — V. 22. Barnes post hunc versum inseruit quem ipse composuit: μετὰ τῶν καλῶν ἐφήβων, sed fortasse potius v. 23 ab alio est adiectus.

37. Spal. εἰς ἑαυτὸν ἢ εἰς ἕτερον πρεσβυτῶν et in marg. ἄλλο. — V. 2. χορευτάν cod. supra, in textu χορευτήν. — V. 3. ἂν δ' ὁ γέρων, Stephanus γέρων δ' ὅταν.

38. Spal. add. ἄλλο. — V. 1. ἐτέχθην cod. supra, in textu ἐτύχθην. — V. 3. ἔγνων, cod. ἔγνον. — ὃν παρῆλθον, Barnes ὃς παρῆλθεν. — V. 6. ἔστω cod. supra, in textu ἔστο.

39.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ.

Τὶ καλόν ἐστι βαδίζειν,
ὅπου λειμῶνες κομῶσιν,
ὅπου λεπτὴν ἡδυτάτην
ἀναπνεῖ Ζέφυρος αὔρην,
κλῆμα τὸ Βάκχειον ἰδεῖν,
χὐπὸ τὰ πέταλα δῦναι,
ἀπαλὴν παῖδα κατέχων,
Κύπριν ὅλην πνέουσαν.

40. [42.]

ΕΡΩΤΙΚΟΝ ᾨΔΑΡΙΟΝ.

Ποθέω μὲν Διονύσου
φιλοπαίγμονος χορείας·
φιλέω δ', ὅταν ἐφήβου
μετὰ συμπότου λυρίζω·
στεφανίσκους δ' ὑακίνθων
κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας
μετὰ παρθένων ἀθύρειν
φιλέω μάλιστα πάντων.
φθόνον οὐκ οἶδ' ἐμὸν ἦτορ,
φθόνον οὐκ οἶδα δαϊκτόν.
φιλολοιδόροιο γλώττης
φεύγω βέλεμνα κωφά·
στυγέω μάχας παροίνους.
πολυκώμους κατὰ δαῖτας
νεοθηλέσ' ἅμα κούραις
ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων
βίον ἥσυχον φέρωμεν.

41. [6.] 826

ΕΡΩΤΙΚΟΝ ᾨΔΑΡΙΟΝ.

Στεφάνους μὲν κροτάφοισιν
ῥοδίνους συναρμόσαντες
μεθύωμεν ἁβρὰ γελῶντες.
ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κούρα

39. Cod. *τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ ἔαρ ἤτοι κάλος.* — V. 1. *τὶ*, cod. *τί.* — *καλόν*, Barnes *κάλλιον.* — V. 5. *Βάκχειον*, cod. supra *βάκχϊον.* — *ἰδεῖν*, cod. *εἰδεῖν.* — V. 7. *κατέχων*, Fischer *κατέχειν*, Pauw. *χἀπαλὴν π. κατέχειν*; at nominativum participii vel in probo scriptore, nedum in hoc proletario poeta ferendum censeo, velut est in versu, quo grammatici utuntur ut exemplo *σχήματος σολοικοφανοῦς*, *Ἐξὸν καθεύδειν τὴν ἐρωμένην ἔχων* (Schol. Eurip. Phoen. 481).

ω
40. Spal. add. *τοῦ αὐτοῦ.* — V. 1. *ποθέω μέν*, cod. *ποθέομεν.* — V. 3. *ὅταν*, cod. *ὅτ' ἄν*, Hermann *ὁπόταν.* — V. 10. *δαϊκτόν*, Pauw *δαϊκτήν.* Totus versus subditicius videtur Mehlhornio: fortasse potius v. 9 serius adiectus, ut poeta scripserit: *φθόνον οὐκ οἶδα δαϊκτήν· στυγέω μάχας παροίνους· φιλολοιδόροιο κτλ.* Videtur autem hoc carmen ex quaternis quaternorum versuum strophis constare, quemadmodum etiam Mehlhorn discripsit. — V. 11. *φιλολοιδόροιο*, cod. *φιλολοιδόροισι.* — V. 12. *φεύγω* vulgo, cod. *ἔφευγε.* Haud scio an verba *φεύγω* et *στυγέω* alieno loco legantur, ut poeta scripserit *στυγέω βέλεμνα κωφά· φεύγω μάχας παροίνους.* — *κωφά* Valckenaer, cod. *κοῦφα.* — V. 13.
υ
στυγέω, cod. Pal. *στυγέω.* — V. 15. *νεοθηλέσ'* Barnes, cod. *νεοθηλαῖσιν*, Mehlhorn *νεοθηλέσιν.* — V. 17. *φέρωμεν*, videtur *φέρωμαι* restituendum.

41. V. 3. *μεθύωμεν* Arnaldus, cod. *μεθύομεν.* Post hunc v. Mehlhorn, qui hoc carmen in tres strophas quaternorum versuum discripsit, versum excidisse suspicatur.

κατακίσσοισι βρέμοντας
πλοκάμοις φέρουσα θύρ-
σους
χλιδανόσφυρος χορεύει.
ἁβροχαίτας δ' ἅμα κοῦρος
στομάτων ἁδὺ πνεόντων
κατὰ πηκτίδων ἀθύρων
προχέει λίγειαν ὀμφάν.
ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτας
μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου
καὶ τῆς καλῆς Κυθήρης
τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς
κῶμον μέτεισι χαίρων.

42. [5.]
ΕΙΣ ΡΟΔΟΝ.

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν Ἐρώτων
μίξωμεν Διονύσῳ·
τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
κροτάφοισιν ἁρμόσαντες
πίνωμεν ἁβρὰ γελῶντες.
ῥόδόν, ὦ φέριστον ἄνθος,
ῥόδον εἴαρος μέλημα·
ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά·
ῥόδον, ᾧ παῖς ὁ Κυθήρης
στέφεται καλοὺς ἰούλους
Χαρίτεσσι συγχορεύων.
στέψον οὖν με, καὶ λυρίζων
παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς,
μετὰ κούρης βαθυκόλπου
ῥοδίνοισι στεφανίσκοις
πεπυκασμένος χορεύσω.

43. [25.]
ΕΙΣ ΟΙΝΟΝ ΩιΔΑΡΙΟΝ.

Ὅταν πίνω τὸν οἶνον,
εὕδουσιν αἱ μέριμναι.
τί μοι γόων, τί μοι πόνων,
τί μοι μέλει μεριμνῶν;
θανεῖν με δεῖ, κἂν μὴ θέλω· 827
τί δὲ τὸν βίον πλανῶμαι;

V. 5. *κατακίσσοισι*, cod. sec. Spal. et Stephanus *κατὰ κισσοῖσι*. — V. 7. *χορεύει*, cod. supra *χορεύη*. — V. 8. *ἁβροχαίτας δ' ἅμα κοῦρος* vulgo, cod. *αβροχαῖται δ' ἅμα κοῦροι*. — V. 9 fortasse rectius collocabitur post v. 10. — V. 10. *πηκτίδων*, cod. a m. pr. *πικτίδων*. — *ἀθύρων προχέει* Stephanus, qui et *ἀθύρει προχέων* memorat, cod. *ἀθύρειν προ-* ω *χέειν*. — V. 14. *Κυθήρης*, cod. *Κυθηρείας*, supra *Κυθηρίης*. Totum versum Mehlhorn probabiliter censet subditicium esse. — V. 16. *μέτεισι*, cod. *μεθίησι*.

42. Cod. *ἄλλο ὁμοίως ᾠδάριον* et in marg. *εἰς ῥόδον*. — V. 1. *ῥόδον* cod. supra, in textu *ῥόδων*. — V. 2. *Διονύσῳ*, cod. *τῷ Διονύσῳ*, sed *τῷ* expunxit librarius. — V. 6. *ῥόδον, ὦ*, Lennep *τὸ ῥόδον φέριστον ἄνθος*, Bothe *ῥόδον φέρ. ἄν.* — V. 7. *εἴαρος*, cod. *ἔαρος*. — V. 8. Hermann subditicium censet, recte ut videtur: probat etiam Mehlhorn, qui carmen in tres strophas quinorum versuum redegit. — V. 9. *ᾧ* Hermann, cod. *ὁ*. — V. 10. *καλοὺς ἰούλους* Lennep, cod. *καλοῖς ἰούλοις*. — V. 12. *στέψον οὖν με καὶ* cod., Mehlhorn *στέψον με καί*. — *λυρίζων* Lennep, cod. *λυρίζω*, Stephan. *λυρίσω*. — V. 13. *Διόνυσε*, Hermann *Δεύνυσε*.

43. Spal. in marg. add. *τοῦ αὐτοῦ*. — V. 1. *πίνω* cod., *πίω* Barnes. — V. 3. *τί μοι γόων, τί μοι πόνων*, cod. *τί μοι πόνων, τί μοι γόων*, sed postea correctum. — V. 5. Stephanus *κἂν μὴ θέλω, θανεῖν με δεῖ*. — V. 6. *τί δὲ* cod., vulgo *τί*.

πίωμεν οὖν τὸν οἶνον,
τὸν τοῦ καλοῦ Λυαίου·
σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς
εὕδουσιν αἱ μέριμναι.

44. [37.]

ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ.

Ἴδε πῶς ἔαρος φανέντος
Χάριτες βρύουσι ῥόδα·
ἴδε πῶς κῦμα θαλάσσης
ἁπαλύνεται γαλήνῃ·
ἴδε πῶς νῆσσα κολυμβᾷ·
ἴδε πῶς γέρανος ὁδεύει.
ζαφελῶς δ' ἔλαμψε Τίταν·
νεφελῶν σκιαὶ κλονοῦνται·
τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα·
[καρποῖσι γαῖα προκύπτει.]
καρπὸς γαίας προκύπτει.
Βρομίου στέφεται νᾶμα
κατὰ φύλλον κατὰ κλῶνα
καθελὼν ἤνθησε καρπός.

45. [38.]

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἐγὼ γέρων μέν εἰμι,
νέων πλέον δὲ πίνω·
κἂν δεήσῃ με χορεύειν,
Σειληνὸν ἐν μέσοισιν
μιμούμενος χορεύσω,
σκῆπτρον ἔχων τὸν ἀσκόν.
ὁ νάρθηξ δ' οὐδέν ἐστιν.
ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
παρέστω καὶ μαχέσθω.
ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,
μελίχρουν οἶνον ἡδύν
ἐγκεράσας φόρησον.

V. 9. Scaliger *σὺν τῷ πιεῖν γὰρ ἡμᾶς*, Mehlhorn *σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμέας*, ut versus sit acatalectus.

44. V. 1. *ἔαρος φανέντος*, Hermann *φανέντος ἦρος*. — V. 2. *βρύουσι ῥόδα* cod., vulgo *ῥόδα βρύουσιν*, Hermann *ῥόδον βρύουσιν*. — V. 5. *νῆσσα*, cod. a m. pr. *νῆσα*. — V. 7. *ζαφελῶς* scripsi, legebatnr *ἀφελῶς*, cf. Iohann. Alex. de acc. 39, 18: *παρὰ τὸ ζάφελος προπαροξυνόμενον ὀφείλει καὶ τὸ ζαφελως ἐπίρρημα βαρύνεσθαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ζάθεος ζαθέως· οὐ γάρ ἐστι παρὰ τῷ ποιητῇ ζαφελής· δείκνυσι δὲ Ἡρωδιανός, ὡς ὅτι κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ ἀμελῶς καὶ ἐντελῶς περιεσπάσθη τὸ ζαφελῶς*. — V. 8. *κλονοῦνται* scripsi, legebatur *δονοῦνται*. — V. 10 cancellis sepsi, quippe qui sit ex dittographia ortus, vulgo delent v. 11. — *καρποῖσι*, corrigunt *καρποῖς*. — V. 11. *γαίας* scripsi, cod. *ἐλαίας*. — V. 12 et seq. non possum expedire, olim conieci: *Βρομίου στρέφει τὸ νᾶμα κατάφυλλον κατὰ κλῶνα*, ut deinde versus exciderit. Hermann *Βρομιοτρεφές τε νᾶμα κατάφυλλον, κατάκλωνον θαλέθων ἤνθισε κ.*, Boeckh *Βρομίου στέγων τὸ νᾶμα ... σταφυλῶν ἤνθισε κ.*, Mehlhorn *Βρομίου στραφὲν τὸ νᾶμα*, reliqua servans, nisi quod *ἤνθισε* scripsit. — V. 13. *κλῶνα* vulgo, cod. *κλόνον*. — V. 14. *ἤνθησε* cod., vulgo *ἤνθισε*.

45. Lachmann redegit hoc carmen in strophas senorum versuum, ita ut tertiae strophae primus tantum versus supersit. — V. 3. *δεήσῃ με* cod., Hermann *μὲν δέῃ*. — V. 4 et 5 huc transposuit Lachmann, in cod. leguntur in fine carminis. — V. 6. *ἔχων* cod., Stephanus *ἔχω*. — V. 7. *ὁ νάρθηξ δ' οὐδέν ἐστιν* cod., Mehlhorn *ὁ δ' οὐδέν ἐσθ' ὁ νάρθηξ*. — V. 9. *παρέστω καὶ* cod., corrigunt *πάρεστι γάρ*, ex Anacr. fr. 92. — V. 11. *μελίχρουν* cod., corrigunt *μελιχρόν*.

ἐγὼ γέρων μέν εἰμι,
(νέων πλέον δὲ πίνω.)

46. [26.] 828

ΕΙΣ ΦΙΛΟΠΟΤΗΝ.

Ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ,
εὕδουσιν αἱ μέριμναι·
δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Κροίσου
θέλω καλῶς ἀείδειν·
κισσοστεφὴς τε κεῖμαι,
πατῶ δ' ἅπαντα θυμῷ.
ὅπλιζ' ἐγὼ δὲ πίνω.
* * * *
φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖ·
μεθύοντα γάρ με κεῖσθαι
πολὺ κρεῖσσον ἢ θανόντα.

47. [32.]

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

Τοῦ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος,
ὁ λυσίφρων ὁ Λυαῖος,
ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμάς
εἰσέλθῃ μεθυδότας,
διδάσκει με χορεύειν.
ἔχω δέ τι καὶ τερπνόν
ὁ τᾶς μέθας ἐραστάς·
μετὰ κρότων, μετ' ᾠδᾶς
τέρπει με κἀφροδίτα,
καὶ πάλιν θέλω χορεύειν.

48. [39.]

ΕΙΣ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ.

Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
τότ' ἐμεῦ ἦτορ ἰανθέν
λιγαίνειν ἄρχεται Μούσας.
* * * * * *

V. 14. Nihil videtur deesse, nisi repetitus v. 2, quem adieci ad carmen redintegrandum.

46. Spal. add. *ἄλλο* et in marg. *τοῦ αὐτοῦ εἰς φιλοπότην*, Stephanus *εἰς ἑαυτόν*. — V. 1. *ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ* cod., Scaliger *ὅταν εἰς με Βάκχος ἔλθῃ*, Barnes *ὅτ' εἴς με Βάκχος ἔλθῃ*, Bothe *ὁ Βάκχος ὅταν ἐσέλθῃ*, Hermann *ὅταν Βάκχος ἐσέλθῃ*.— V. 3. *δοκῶν* vulgo, cod. *δοκῶ·* — V. 8—10 non cohaerent cum praegressis; probabiliter Hermann novi carminis initium esse censet.

47. Spal. in marg. *τοῦ αὐτοῦ εἰς Διόνυσον ἤγουν εἰς οἶνον*. Mehlhorn duas strophas quinorum versuum discripsit. — V. 2. *ὁ Λυαῖος* cod., vulgo articulum abiiciunt. — V. 3. *ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμὰς* cod., Barnes *ὅταν φρένας γ' ἐς ἀμάς*. — V. 4. *μεθυδότας* cod., corrigunt *μεθυδώτας*. — V. 5. *διδάσκει με* cod , Mehlhorn *διδάσκομαι*. — V. 6. *δέ τι καὶ* cod., corrigunt *δὲ καί τι*. — V. 8 Mehlhorn ad praegressa refert. — V. 9. *με κἀφροδίτα* cod., Mehlhorn *καί μ' Ἀφροδίτα*. — V. 10. *πάλιν* cod., Barnes *πάλι*.

48. Spal. add. *τοῦ αὐτοῦ*, Stephanus inscr. *εἰς ἑαυτόν*.— V. 2. *τότ' ἐμεῦ* Brunck, cod. *τότε μευ* (Spal. *μὲν*). — V. 3. *λιγαίνειν ἄρχεται Μούσας*, Moebius *λίγα Μούσας ἄρχετ' αἰνεῖν*, Mehlhorn duorum versuum reliquias esse existimat .... *Μούσας* .. *ἄρχεται λιγαίνειν*, ego versum interceptum esse indicavi.

ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
ἀπορίπτονται μέριμναι
πολυφρόντιδές τε βουλαί
ἐς ἁλικτύπους ἀήτας.
ὅτ' ἐγὼ πίω τόν οἶνον, 829
λυσιπαίγμων τότε Βάκχος
πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις
δονέει μέθῃ γανώσας.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
στεφάνους ἄνθεσι πλέξας,
ἐπιθεὶς δὲ τῷ καρήνῳ,
βιότου μέλπω γαλήνην.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
μύρῳ εὐώδεϊ τέγξας
δέμας, ἀγκάλαις δὲ κούρην
κατέχων Κύπριν ἀείδω.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
ὑπὸ κυρτοῖσι κυπέλλοις
τὸν ἐμὸν νόον ἁπλώσας
θιάσῳ τέρπομαι κούρων.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
τοῦτό μοι μόνῳ τὸ κέρδος·
τοῦτ' ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω·
τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντων.

49. [34.]
ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Μή με φύγῃς ὁρῶσα
τὰν πολιὰν ἔθειραν·
μηδ', ὅτι σοὶ πάρεστιν
ἄνθος ἀκμαῖον, τἀμά
δῶρα, φίλα, διώσῃ.
ὅρα κἀν στεφάνοισιν
ὅπως πρέπει τὰ λευκά
ῥόδοις κρίνα πλακέντα.

50. [36.]
ΕΙΣ ΤΟ ΑΝΕΤΩΣ ΖΗΝ.

Τί με τοὺς νόμους διδά-
σκεις
καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
τί δέ μοι λόγων τοσούτων,
τῶν μηδὲν ὠφελούντων;
μᾶλλον δίδασκε πίνειν

V. 5. ἀπορίπτονται, cod. ἀπορίπτανται. — V. 9. λυσιπαίγμων, Pierson coni. λυσιπήμων, Hermann λυροπαίγμων. — τότε vulgo, cod. ὅτε, vel sec. Spal. ὅτε μοι. — V. 10. μ' om. cod. — αὔραις, Salmasius ὤραις. — V. 15. βιότου μέλπω, Barnes μέλπω βιότου, Valperga μέλπω βίου. — V. 21. κυρτοῖσι Brunck, cod. κυρτοὶς δέ, Barnes ὑποκύρτοισι, Hermann ὑποκυρτωθεὶς κυπέλλοις, τὸν ἐμὸν νόον δ' ἁπλώσας, — V. 23. τέρπομαι κούρων, Pauw τέρπομ' ἑταίρων, Barnes θιάσῳ γέγηθα κούρων. — V. 25 et 26. τοῦτο cod., vulgo τόδ' ἐμοὶ et τόδ' ἐγώ. — μόνῳ, Barnes μόνον. — V. 27. γὰρ cod. in textu, sed supra δεῖ. — μετὰ πάντων, Barnes μετὰ πάντα.

49. Spal. add. τοῦ αὐτοῦ. — V. 2. ἔθειραν, cod. αἴθηραν (supra: ει). — V. 4. τἀμά scripsi, cod. τὰς ἐμς. — V. 5. δῶρα, φίλα, διώσῃ scripsi, cod. δῶρα τὰ φίλτρα διώξεις, Stephanus τἀμὰ φίλτρα διώξῃς, Hermann ἄνθος ἀκμαῖον, ὥρας ἐμᾶς δῶρα διώσῃ, poteris probabilius ἄνθος ἀκμαῖον ὥρας, δῶρα, φίλα, διώσῃ. — V. 6. κἀν vulgo, cod. κἀν ἐν. — V. 8. ῥόδοις vulgo, cod. ῥοῖδοις.

50. τὸ om. cod., Spal. add. τοῦ αὐτοῦ. Hermann duas strophas quaternorum, unam quinque versuum constituit. — V. 3. τί δέ μοι, Brunck τί δ' ἐμοί. — V. 4 cod. ὀφελούντων.

ἁπαλὸν πόμα Λυαίου·
μᾶλλον δίδασκε παίζειν
μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης.
πολιαὶ στέφουσι κάραν·
βάλ' ὕδωρ, δὸς οἶνον, ὦ παῖ,
τὴν ψυχήν μου κάρωσον·
βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις·
ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

51. [54.] 830

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ὅτ' ἐγὼ νέοις σ' ὁμιλεῖν
ἐσορῶ, πάρεστιν ἥβα·
τότε δή, τότ' ἐς χορείην
ὁ γέρων ἐγὼ πτεροῦμαι.
περίμεινόν με Κυβήβα·
παράδος· θέλω στέφεσθαι·
πολιὸν δὲ γῆρας ἑκάς·
νέος ἐν νέοις χορεύσω.
Διονυσίης δέ μοί τις
φερέτω ῥοῦν ἀπ' ὀπώρης,
ἵν' ἴδῃ γέροντος ἀλκὴν
δεδαηκότος μὲν εἰπεῖν,
δεδαηκότος δὲ πίνειν,
χαριέντως δὲ μανῆναι.

52. [35.]

ΕΙΣ ΕΥΡΩΠΗΝ.

Ὁ ταῦρος οὗτος, ὦ παῖ,
δοκεῖ τις εἶναί μοι Ζεύς·
φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
Σιδονίην γυναῖκα.
περᾷ δὲ πόντον εὐρύν,
τέμνει δὲ κῦμα χηλαῖς·
οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
ἐξ ἀγέλης ἐλασθείς
ἔπλευσε τὴν θάλασσαν,
εἰ μὴ μόνος ἐκεῖνος.

V. 6. πόμα cod., vulgo πῶμα. — V. 9. στέφουσι κάραν cod., vulgo κάρα στέφουσιν. — V. 10. βάλ' ὕδωρ, δὸς οἶνον Bothe, cod. δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον. — V. 11. Barnes ψυχὴν δέ μοι κάρωσον, Hermann τ. ψ. με κάρωσον.

51. Spal. ἄλλο εἰς ἑαυτὸν ὁμοίως. Mehlhorn tres strophas quinorum versuum distinxit, versum post v. 13 interceptum esse ratus. — V. 1. νέοις σ' ὁμιλεῖν scripsi, Stephanus, qui νέοις ὁμίλουν edidit, νέων ὅμιλον coniecit, Mehlhorn σε νέοις ὁμιλεῖν, cod. σε νέοις ὁμίλουν. — V. 2. ἐσορῶ vulgo, cod. ἐσορῶν. — V. 3. δὴ vulgo, δέ cod. — V. 5. περίμεινον, cod. supra παραμένω, Stephanus περί μοι νέῳ συνήβα, Salmasius περιμαίνομαι Κυβήβα, Moebius περίμεινον οὖν με κούρα. — V. 6. παράδος, Stephanus ῥόδα δός. — V. 7. δὲ γῆρας ἑκὰς cod., Arnaldus ἑκὰς δὲ γῆρας. — V. 9. Διονυσίης vulgo, cod. Διονυσίοις. — V. 10. ῥοῦν Pauw, cod. ῥοιάν, sed supra ῥόον, Baxter ῥοιὰν ὀπώρης. — V. 14. δέ, Brunck τε.

52. Tribus strophis quaternorum versuum carmen constare videtur Mehlhornio, qui tertiam stropham mutilatam esse censet. — V. 2. sic cod., vulgo Ζεύς μοι δοκεῖ τις εἶναι. — V. 4. Σιδονίην cod. sec. Spal. supra, in textu Σιδωνίαν. — V. 5. περᾷ δὲ vulgo, cod. παρὰ δὲ, sed supra δή. — V. 7. οὐκ ἂν vulgo, cod. οὐκ ἂν οὖν. — V. 10. μόνος, Stephanus μόνος γ'.

53. [53.]
ΕΙΣ ΡΟΔΟΝ.

Στεφανηφόρου μετ' ἦρος
μέλπομαι ῥόδον τέρεινον
συνέταιρον αὐξίμολπον·
τόδε γὰρ θεῶν ἄημα,
τόδε καὶ βροτῶν τὸ χάρμα,
Χάρισίν τ' ἄγαλμ' ἐν ὥραις
πολυανθέων Ἐρώτων,
ἀφροδίσιόν τ' ἄθυρμα.
τόδε καὶ μέλημα μύθοις,
χαρίεν φυτόν τε Μουσῶν·
γλυκὺ καὶ ποιοῦντι πεῖραν 831
ἐν ἀκανθίναις ἀταρποῖς·
γλυκὺ δ' αὖ λαβόντι θάλπειν
μαλακαῖσι χερσὶ κούφαις
προσάγειν τ' Ἔρωτος ἄνθος.
τῷ σοφῷ τί δ' αὖ, τί τερπνόν
θαλίαις τε καὶ τραπέζαις
Διονυσίαις θ' ἑορταῖς
δίχα τοῦ ῥόδου γένοιτ' ἄν;

54. [53.]
(ΑΛΛΟ ΕΙΣ ΡΟΔΟΝ.)

Ῥοδοδάκτυλος μὲν Ἠώς,
ῥοδοπήχεες δὲ Νύμφαι,
ῥοδόχρους δὲ κἀφροδίτα
παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.
τόδε καὶ νοσοῦσιν ἀρκεῖ,
τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει,
τόδε καὶ χρόνον βιᾶται·
χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας
νεότητος ἔσχεν ὀδμήν.
φέρε δὴ φύσιν λέγωμεν·
χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάσσης
δεδροσωμένην Κυθήρην
ἐλόχευε Πόντος ἀφρῷ,
πολεμόκλονόν τ' Ἀθήνην
κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεύς,
φοβερὰν θέαν Ὀλύμπῳ,
τότε καὶ ῥόδων ἀγητόν
νέον ἔρνος ἤνθισε χθών,

53. V. 1. *στεφανηφόρου* vulgo, cod. *στεφανηφόρον*. — V. 2. *μέλομαι* cod. in textu, sed supra *μέλπομαι*. — *τέρεινον* Salmasius, cod. *τερινόν*, Stephanus *θερινόν*, Barnes *θέρειον*. — V. 3. *συνέταιρον αὐξίμολπον* scripsi, cod. *σὺν ἑταιρεῖ αὔξει μελπν* (*μελπς*), Hermann *μέλομαι . . . συνέταιρον* (Mehlhorn *συνέταιροι*) *ὀξὺ μέλπειν*. — V. 5. *τὸ* vulgo, in cod. omissum, fort. *βροτῶν χάρισμα*, Bothe *βροτοῖσι χάρμα*. — V. 10. *φυτόν τε*, fortasse *φυτόν τι* legendum. — V. 11 et 13. cod. *ποιοῦντ'* et *λαβόντ'*, Stephanus *ποιοῦντα* et *λαβόντα*. — V. 14. *κούφαις*, Baxter *κούφως*, Mehlhorn *κοῦφα*. — V. 15. *προσάγειν τ'*, cod. sec. Spal. *προσάγων τ'*, Stephanus *προσάγοντ'*. — V. 16. *τῷ σοφῷ τί δ' αὖ, τί τερπνὸν* scripsi, cod. *ἀσσοφῶ τόδ' αὐτῶ τερπνόν*, Mehlhorn *καὶ τᾷ συφῷ τί τερπνόν*. Aemilius Portus *τῷ σοφῷ* (Bothe *ἀσόφῳ*) *τόδ' αὐτὸ τερπνόν*, Hermann *σκύφῳ ἔστι δ' αὖτε τερπνόν*. — V. 18. *θ'* Stephanus, cod. *τ'*. — V. 19. *δίχα* Mehlhorn, cod. *τί δὲ δίχα*, Stephanus *τί δ' ἄνευ ῥόδου*.

54. Vulgo hoc carmen cum praegresso coniunctum est, etiam in codice, seiunxit Mehlhorn. — V. 5. *νοσοῦσιν* cod. supra, in textu *νόσοισιν*. — V. 10. *φύσιν* cod. in textu, supra *φυήν*. — V. 15. *ἐδείκνυε*, cod. supra *ἔδειξεν ὁ*. — V. 16. *θέαν*, Mehlhorn *θεὰν* scripsit. — cod. *Ὀλύμπ῀*. — V. 17. *ῥόδων ἀγητόν* scripsi, *ῥόδον ἀγητὸν* cod., vulgo *ῥόδων ἀγητῶν*. — V. 18. *ἤνθισε* vulgo, cod. *ἤνθησε*.

πολυδαίδαλον λόχευμα·
μακάρων θεῶν δ' ὅμιλος,
ῥόδον ὡς γένοιτο, νέκταρ
ἐπιτέγξας ἀνέθηλεν
ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
φυτὸν ἄμβροτον Λυαίῳ.

55. [50.]

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

Ὁ τὸν ἐν πόνοις ἀτειρῆ
νέον, ἐν πόθοις ἀταρβῆ,
καλὸν ἐν πότοις χορευτήν
τελέων θεὸς κατῆλθεν,
ἁπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον
πότον ἄστονον κομίζων,
γόνον ἀμπέλου, τὸν οἶνον,
πεπεδημένον ὀπώραις
ἐπὶ κλημάτων φυλάττων,
ἵν', ὅταν τέμνωσι βότρυν,
ἄνοσοι μένωσι πάντες,
ἄνοσοι δέμας θεητόν, 832
ἄνοσοι γλυκύν τε θυμόν
ἐς ἔτους φανέντος ἄλλου.

56. [51.]

ΕΙΣ ΔΙΣΚΟΝ ΕΧΟΝΤΑ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

Ἆρα τις τόρευσε πόντον;
ἆρα τις μανεῖσα τέχνα
ἀνέχευε κῦμα δίσκῳ
ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάττης;
ἆρα τις ὕπερθε λευκάν
ἁπαλὰν χάραξε Κύπριν
νόος ἐς θεοὺς ἀερθείς,
μακάρων φύσιος ἀρχάν;
ὁ δέ νιν ἔδειξε γυμνάν,
ὅσα μὴ θέμις δ' ὁρᾶσθαι,
μόνα κύμασιν καλύπτει.
ἀλαλημένη δ' ἐπ' αὐτάν,
βρύον ὡς ὕπερθε λευκόν,
ἁπαλόχροος Γαλήνη

V. 20. ὅμιλος, cod. ὁμοι. — V. 22. ἀνέθηλεν scripsi, cod. ἀνέθηλειν, vulgo ἀνέτειλεν. — V. 24. Λυαίῳ cod. in textu, supra Λυαίου.

55. Spal. in marg. ἄλλο. — V. 1. πόνοις et v. 2 πόθοις cod., legebatur bis πότοις. — V. 2. νέον, cod. sec. Spal. supra νέων. — V. 6. πότον, cod. πόθον. — V. 9. φυλάττων, Stephanus φυλάττειν. — V. 10. τέμνωσι cod., vulgo τέμωσι. — V. 12. θεητόν vulgo, cod. θϊητόν. — V. 14. ἐς ἔτους, cod. ἐσέτους.

56. V. 1. πόντον vulgo, cod. πόντῳ. — V. 4 olim suspicatus sum post v. 5 transponendum et λευκὰ scribendum vel λευκᾶς, sed inepti rhetoris infantiae subvenire vix licet. Richter v. 4 subditicium censet. — V. 5. ὕπερθε λευκὰν, Stephanus nescio cuius coniecturam ὑπὲρ θάλασσαν memorat, Hermann coniecit ἆρα τῆς ὕπερθε λευκὴν. — V. 7. νόος, Bothe νόον. — ἀερθείς cod. supra, in textu ἀέρθη. — V. 8. φύσιος, Hermann φύστιος. — V. 9. ὁ δέ νιν, Hermann ὅδε μὴν. — V. 10. ὅσα Brunck, cod. χόσα. — δ' in cod. additum a manu secunda, ut possit aliquis scribere χὤσα μὴ θέμις ὁρᾶσθαι. — V. 11. κύμασιν καλύπτει cod., corrigunt κῦμα συγκαλύπτει. — V. 12. ἀλαλημένη Stephani ed., cod. ἀλαλημένος. — ἐπ' αὐτάν Mehlhorn, vulgo ἐπ' αὐτὰ, cod. ἐπαυτά, Stephanus coni. ἀλαλημένον δ' ἐπ' ἀκτᾷ, prius probavit Mehlhorn. — V. 13. λευκόν vulgo, cod. λευκάν. — V. 14 et 15 transponere voluit Pauw. — V. 14. ἁπαλόχροος Γαλήνη scripsi, ἁπαλοχρόοις παλάμαις Mehlhorn, cod. ἁπαλοχρόους παλάμς et in marg. γαλῆνς, Stephanus ἁπαλοχρόους γαλήνας.

δέμας εἰς πλόον φέρουσα,
ῥόθιον πάροιθεν ἕλκει.
ῥοδέων δ' ὕπερθε μαζῶν
ἁπαλῆς ἔνερθε δειρῆς
μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει.
μέσον αὔλακος δὲ Κύπρις,
κρίνον ὣς ἴοις ἑλιχθέν,
διαφαίνεται Γαλήνας.
ὑπὲρ ἀργύρῳ δ' ὀχοῦνται
ἐπὶ δελφῖσιν χορευταῖς
δολερὸν νόον μερόπων
Ἔρος, Ἵμερος γελῶντες.
χορὸς ἰχθύων δὲ κύρτος
ἐπὶ κυμάτων κυβιστῶν
Παφίης τὸ σῶμα παίζει,
ἵνα νήχεται γελῶσα.

57.

ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ.

Ὁ δραπέτας ὁ χρυσός,
ὅταν με φεύγει κραιπνῶς
διηνέμοις τε ταρσοῖς,
ἀεὶ δ', ἀεί με φεύγει·
οὔ μιν διώκω· τίς γὰρ 833
μισοῦν θέλει τι θηρᾶν;
ἐγὼ δ' ἄφαρ λιασθείς
τῷ δραπέτα τῷ χρυσῷ
ἐμῶν φρενῶν μὲν αὔραις
φέρειν ἔδωκα λύπας,
λύρην δ' ἑλὼν ἀείδω
ἐρωτικὰς ἀοιδάς.
πάλιν δ' ὅταν με θυμός
ὑπερφρονεῖν διδάξῃ,
ἄφνω προσεῖφ' ὁ δραπέτας,
φέρων μέθαν μοι φροντί-
δων,
ἑλών μιν ὡς μεθήμων
λύρης γένωμαι λαρός.
ἄπιστ' ἄπιστε χρυσέ,
μάτην δόλοις με θέλγεις·
πλέον τι χρυσοῦ νεῦρα·
πόθους κέκλυθι ἀδεῖς.

V. 18. *δειρῆς*, cod. a m. pr. *δηρῆς*. — V. 19. *πρῶτα*, Mehlhorn *πρόσθε* (*πρόσθα.*) — V. 21. *ὣς*, cod. *ὡς*. — V. 22. *διαφαίνεται*, cod. a m. sec. *διεφαίνετο*. — *Γαλήνας* scripsi, vulgo *γαλήνας*. — V. 23. *ἀργύρῳ*, Pauw *ἁλμυρῷ*. — *ὀχοῦνται* vulgo, cod. *ὀρχοῦνται*. — V. 25. Scaliger coni. *δολερὸν νόημ' Ἐρώτων*, Heinsius *δολεροὶ νέον μέτωπον*, Io H. Voss *δολερὸν νόον μετώπῳ*. — V. 26. *Ἔρος* Barnes, cod. *Ἔρως*. — V. 27. *δέ*, v. *τε*.

57. Spal. add. *τοῦ αὐτοῦ* et in marg. *ἄλλο*. — V. 1. *ὁ* Pauw, cod. *μ' ὁ*. — *χρυσός*, vulgo *Χρυσός*. — V. 2. *ὅταν με φεύγει*, videtur *μάταν με φεύγει* scribendum, Barnes coni. *ὅταν φύγῃ με*. — *κραιπνῶς* cod. supra, in textu *κραιπνοῖς*. — V. 4. *φεύγει*, Mehlhorn *φεύγοι* — V. 5. *οὔ μιν* vulgo, cod. *οὐ μήν*. — V. 6. *μισοῦν* Dacieria, legebatur *μισῶν*. — V. 8. *τῷ δραπέτα τῷ χρυσῷ* Barnes, cod. *τῷ δραπέτα τῷ χρυσῷ*. — V. 11. *ἑλὼν* vulgo, cod. *ἑλῶν*. — V. 15. *προσεῖφ' ὁ*, cod. *προσεῖπ' ὁ*, Mehlhorn *προσεῖπε*. — V. 16. *μοι* Dacieria, cod. *δοι*. — V. 17. *μεθήμων*, cod. supra *μεθύμων*, Steph. *μεθ' ἡμῶν*. — V. 18. *λαρός* vulgo, cod. *λαρόν*, Pauw *λαροῦ*, Dacieria *δαρόν*. — V. 20. *μάτην* Mehlhorn, cod. *μετ' ἂν*. — *θέλγεις*, cod. supra *θέλγῃς*, Stephanus *ἔστ' ἂν ... θέλγῃς*. — V. 21. *τι χρυσοῦ* Mehlhorn, cum olim minus recte *πλέον τί χρυσοῦ; νεῦρα πόθους κτλ.* scripsisset, cod. *χρυησον*, Stephanus *χρυσοῦ*, idem coniecit *νευρά*, Barnes *πλέον τὰ νεῦρα χρυσοῦ*. — V. 22. cod. *κεκλυ* (θ supra).

58. [52.]

ΕΙΣ ΟΙΝΟΝ.

Τὸν μελανόχρωτα βότρυν
ταλάροις φέροντες ἄνδρες
μετὰ παρθένων ἐπ' ὤμων,
κατὰ ληνὸν δὲ βαλόντες,
μόνον ἄρσενες πατοῦσιν
σταφυλήν, λύοντες οἶνον,
μέγα τὸν θεὸν κροτοῦντες
ἐπιληνίοισιν ὕμνοις,
ἐρατὸν πίθοις ὁρῶντες
νέον ἐς ζέοντα Βάκχον·
ὃν ὅταν πίνῃ γεραιός,
τρομεροῖς ποσὶν χορεύει,
πολιὰς τρίχας τινάσσων.
ὁ δὲ παρθένον λοχήσας
ἐρατὸς νέος ἐλυσθείς
ἁπαλὸν δέμας χυθεῖσαν
σκιερῶν ὕπερθε φύλλων,
βεβαρημένην ἐς ὕπνον,
ἐς ἔρωτ' ἄωρα θέλγει,
προδότιν γάμων γενέσθαι·
ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων
τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει·
μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
μεθύων ἄτακτα παίζει.

59. 834

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

Ἀνὰ βάρβιτον δονήσω·
ἄεθλος μὲν οὐ πρόκειται,
μελέτη δ' ἔπεστι παντί
σοφίης λαχόντ' ἄωτον.
ἐλεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ
λιγυρὸν μέλος κροαίνων
Φρυγίῳ ῥυθμῷ βοήσω,
ἅτε τις κύκνος Καΰστρου
ποικίλον πτεροῖσι μέλπων
ἀνέμῳ σύναυλος ἤχθη.
σὺ δὲ Μοῦσα συγχόρευε·
ἱερὸν γάρ ἐστι Φοίβου
κιθάρη δάφνη τρίπους τε.
λαλέω δ' ἔρωτα Φοίβου,
ἀνεμώλιον τὸν οἶστρον·
σαόφρων γάρ ἔστι κούρα·
τὸ μὲν ἐκπέφευγε κέντρον·
φύσεως δ' ἄμειψε μορφήν·

58. V. 1. μελανόχρωτα cod. supra, in textu μελανόχροτα. — V. 2. φέροντες, Stephanus coni. φέρουσιν. — V. 4 Bothe proscripsit. — V. 6. Pauw coni. σταφυλῆς λ. οἶνον, Bothe σταφυλὴν λ. οἴνου. — V. 8. ἐπιληνίοισιν, cod. ἐπιληνέοισιν. — V. 10. ἐς ζέοντα, Fabri coni. ἐκζέοντα, Pauw πίθους . . . εἰσιόντα. — V. 11. πίνῃ cod., vulgo πίῃ. — V. 15. ἐλυσθείς, Stephanus coni. μεθυσθείς. — V. 19. ἄωρα cod. sec. Spal. in marg., ἄωρος in textu. — θέλγει Barnes, legebatur θέλγων. — V. 20. προδότιν, vulgo, cod. προδότην. — V. 21. πείθων, cod. supra πϊθων.

59. V. 3. ἔπεστι παντὶ Stephanus, cod. ἐπέστω πάντη. — V. 4. λαχόντ' Steph., cod. λαχών. — ἄωτον, cod. ἄωτον (sec. Spal. ἀώτον). — V. 9. ποικίλον cod., Steph. coniecit πολιοῖς. — V. 10. ἀνέμῳ, cod. ἀνέμου. — ἤχθη, cod. supra ηκη, ut coniicere possis ἠχεῖ, vulgo corrigunt ἀνέμου σύναυλον ἠχήν. — V. 14. λαλέω δ' vulgo, cod. λαλέων. — V. 15. ἀνεμώλιον, cod. ἀνεμόλιον. Post h. v. videntur plura intercidisse. — V. 16. ἔστι κούρα Stephanus, cod. ἐστ' ἀκους et in marg. εὐτ' ἀκούς. — V. 17. ἐκπέφευγε Stephanus, cod. ἐκπέφευγα. — V. 18. ἄμειψε Stephanus, cod. ἄμειψα.

39.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ.

Τὶ καλόν ἐστι βαδίζειν,
ὅπου λειμῶνες κομῶσιν,
ὅπου λεπτὴν ἡδυτάτην
ἀναπνεῖ Ζέφυρος αὔρην,
κλῆμα τὸ Βάκχειον ἰδεῖν,
χὐπὸ τὰ πέταλα δῦναι,
ἁπαλὴν παῖδα κατέχων,
Κύπριν ὅλην πνέουσαν.

40. [42.]

ΕΡΩΤΙΚΟΝ ᾨΔΑΡΙΟΝ.

Ποθέω μὲν Διονύσου
φιλοπαίγμονος χορείας·
φιλέω δ', ὅταν ἐφήβου
μετὰ συμπότου λυρίζω·
στεφανίσκους δ' ὑακίνθων
κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας
μετὰ παρθένων ἀθύρειν
φιλέω μάλιστα πάντων.
φθόνον οὐκ οἶδ' ἐμὸν ἦτορ,
φθόνον οὐκ οἶδα δαϊκτόν.
φιλολοιδόροιο γλώττης
φεύγω βέλεμνα κωφά·
στυγέω μάχας παροίνους.
πολυκώμους κατὰ δαῖτας
νεοθηλέσ' ἅμα κούραις
ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων
βίον ἥσυχον φέρωμεν.

41. [6.] 826

ΕΡΩΤΙΚΟΝ ᾨΔΑΡΙΟΝ.

Στεφάνους μὲν κροτάφοισιν
ῥοδίνους συναρμόσαντες
μεθύωμεν ἁβρὰ γελῶντες.
ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κούρα

39. Cod. *τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ ἔαρ ἤτοι κάλος.* — V. 1. *τὶ*, cod. *τί.* — *καλόν*, Barnes *κάλλιον.* — V. 5. *Βάκχειον*, cod. supra *βάκχϊον.* — *ἰδεῖν*, cod. *εἰδεῖν.* — V. 7. *κατέχων*, Fischer *κατέχειν*, Pauw. *χἀπαλὴν π. κατέχειν*; at nominativum participii vel in probo scriptore, nedum in hoc proletario poeta ferendum censeo, velut est in versu, quo grammatici utuntur ut exemplo *σχήματος σολοικοφανοῦς*, *Ἐξὸν καθεύδειν τὴν ἐρωμένην ἔχων* (Schol. Eurip. Phoen. 481).

40. Spal. add. *τοῦ αὐτοῦ.* — V. 1. *ποθέω μέν*, cod. *ποθέομεν.* — V. 3. *ὅταν*, cod. *ὅτ' ἂν*, Hermann *ὁπόταν.* — V. 10. *δαϊκτόν*, Pauw *δαϊκτήν.* Totus versus subditicius videtur Mehlhornio: fortasse potius v. 9 serius adiectus, ut poeta scripserit: *φθόνον οὐκ οἶδα δαϊκτήν· στυγέω μάχας παροίνους· φιλολοιδόροιο κτλ.* Videtur autem hoc carmen ex quaternis quaternorum versuum strophis constare, quemadmodum etiam Mehlhorn discripsit. — V. 11. *φιλολοιδόροιο*, cod. *φιλολοιδόροισι.* — V. 12. *φεύγω* vulgo, cod. *ἔφευγε.* Haud scio an verba *φεύγω* et *στυγέω* alieno loco legantur, ut poeta scripserit *στυγέω βέλεμνα κωφά· φεύγω μάχας παροίνους.* — *κωφά* Valckenaer, cod. *κοῦφα.* — V. 13. *στυγέω*, cod. Pal. *στυγέω.* — V. 15. *νεοθηλέσ'* Barnes, cod. *νεοθηλαῖσιν*, Mehlhorn *νεοθηλέσιν.* — V. 17. *φέρωμεν*, videtur *φέρωμαι* restituendum.

41. V. 3. *μεθύωμεν* Arnaldus, cod. *μεθύομεν.* Post hunc v. Mehlhorn, qui hoc carmen in tres strophas quaternorum versuum discripsit, versum excidisse suspicatur.

62.

Ἔρωτα γὰρ τὸν ἁβρόν
μέλπομαι βρύοντα μίτραις
πολυανθέμοις ἀείδων·
ὅδε καὶ θεῶν δυνάστης,
ὅδε καὶ βροτοὺς δαμάζει.

63.

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ,
μέθυσόν με καὶ κάρωσον·
τὸ ποτήριον λέγει μου,
ποδαπόν με δεῖ γενέσθαι.

64.

Τί με φεύγεις τὸν γέροντα;

65. 836

Δοκέει κλύειν γὰρ ἥδε,
λαλέειν τις εἰ θελήσει.

Quae sequuntur reliquiae perditorum carminum, additae sunt ex veteribus scriptoribus.

62. Clem. Alex. Strom. VI 745: *Ἀνακρέοντος ποιήσαντος· Ἔρωτα κτλ. Εὐριπίδης γράφει· Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται κτλ.* affert etiam Arsen. Viol. 110. Carmen manifesto subditicium, quare frustra ut integri numeri restituerentur, Baxter v. 1. *Τὸν Ἔρωτα*, Hermann v. 2 *μέλομαι . . . ἀείδειν* scripserunt. — V. 2. *μέλπομαι*, Ars. *μέλπομεν*. — V. 3. *ἀείδων*, cod. Par. *ἀείδειν*, Ars. *ἀείδει*. — V. 4 et 5. *ὅδε*, ap. Clem. *ὁ δὲ*.

63. Origenes (Hippolytus) adv. Haeret. p. 107 ed. Miller: *τοῦτο, φησίν, ἐστὶ τὸ ποτήριον τὸ κόνδυ, ἐν ᾧ βασιλεὺς πίνων οἰωνίζεται. τοῦτο, φησί, κεκρυμμένον εὑρέθη ἐν τοῖς καλοῖς τοῦ Βενιαμὶν σπέρμασι. Λέγουσι δ' αὐτὸ καὶ Ἕλληνες, φησίν, οὕτως μαινομένῳ στόματι· φέρε ὕδωρ, φέρε . . . γενέσθαι· τοῦτο, φησίν, ἤρκει μόνον νοηθὲν ἀνθρώποις, τὸ τοῦ Ἀνακρέοντος ποτήριον ἀλάλως λαλοῦν μυστήριον ἄρρητον. Ἄλαλον γάρ, φησί, τὸ Ἀνακρέοντος φησὶ ποτήριον, ὅπερ αὐτῷ φησὶν Ἀνακρέων λαλεῖ ἀλάλῳ φθέγματι, ποδαπὸν αὐτὸν δεῖ γενέσθαι, τουτέστι πνευματικόν, οὐ σαρκικόν, ἐὰν ἀκούσῃ τὸ κεκρυμμένον μυστήριον ἐν σιωπῇ* (ubi Miller coni. *ἄλαλον γάρ, φησίν, Ἀνακρέων φησὶ ποτήριον, ὅπερ αὐτῷ λαλεῖ κτλ.*, idem verba *μαινομένῳ στόματι* male retulit ad ipsum carmen). — V. 1 et 2 cf. carminis 50 v. 10 et 11.

64. Schol Cod. Gud. Eurip. Hec. 1141: *ὡς τό· Τί με κτλ.*

65. Gregor. Cor. p. 396: *ὡς ἐν τοῖς Ἀνακρεοντείοις, οἷον· δοκέει κτλ.* — V. 2. *εἰ θελήσει* cod. Meer. ut vulgo, *ἐθελήσοι* Voss., *θελήσει* Vat., *εἰ θελήσῃ* ed. Gorm.

Quae leguntur apud Schol. Hephaest. p. 172 (coll. Bachm. Anecd. II 192. Matranga Anecd. Praef. 31 not.).

Ἀπὸ τοῦ λίθου τὸ ῥεῖθρον.
Ἀπὸ μουσικῶν μελάθρων.
Ἀπὸ τῆς φίλης ἐρήμου.
Ἀρετῆς εὐστεφάνου ἄνθεα δρέψας
ἁγίων περισάμου κόσμον αἴων.
Ζαχαρίου μεγάλου πάγκλυτε κοῦρε.
Ἀρετῆς ἔργα φέρειν ἔμπνοος ἤβη.

maximam partem ex christianis carminibus videntur petita esse, quemadmodum ibidem Sancti Sophronii versus legitur:

Χριστιανῶν μακάρων ἔλθετε παῖδες.

(quem etiam Elias p. 81 una cum aliis eius generis adhibet). Ac *tertium* quidem exemplum est petitum ex Sophronio carm. V 1, *sextum* ex eodem V 17, *secundum* contra ex Constantino Siculo I 1, *primum* legitur etiam ap. Moschopulum 49 et Eliam p. 81. — V. 5 S κόσμον ἀειών, B κόσμον ἀεὶ ὤν, atque ita cod. August. ap. Herm. Elem. Metr. 488. — Versus qui praeterea legitur apud Matrangam:

Βλέπε πρὸς (πῶς) κόνις τὰ πάντα.

Ignatii est, vid. Matrang. An. 664. Ibidem duo trimetri leguntur:

Τὰ καθ' ἡμᾶς δακρύων ἄξια πάντες
καθορῶντες δακρύων ῥεύματα χεῖται (l. χεῖτε).

Christiani hominis est quatuor versuum stropha, quam adscripsit Elias de metris p. 80 (v. 1. 2. 4 extant etiam ap. Keil Anal. gr. p. 13.):

Φίλε μὴ λάθοι' ἐμεῖο
ἀρετῆς τρόποισι λάμπων,
ἀγάπης ὅρους φυλάττων,
μοναχῶν ἄριστε Μάρκε.

ex cuculio, quod his versibus subiunctum fuit, fortasse petitus versus, quem praeter Hephaest. schol. idem Elias exhibet:

ἀρετῆς εὐστεφάνου ἄνθεα δρέψας.

Item duo versus, qui leguntur apud Gramm. Harlei. p. 333 ed. Gaisford. (eosdem ex cod. Bernensi adscripsit Hermann Elem. Metr. 488):

Ὁ νόος θέλει γεραίρειν,
ὁ νόος θέλει καθυμνεῖν.

haud dubie ex christiano carmine petiti sunt.

Denique versus, quos adscripsit Tricha p. 36:

Ἐν ἀφανέσ(σ)ι βελέμνοις
κραδίην μέσην γυναικός.

quorum priorem etiam p. 33 affert, posteriorem repetit p. 51, ubi praeterea tertium hunc ad .it:

Ἔδραμον δύσοιστον οἶμον.

exordium sunt poematis, quod ipse Tricha condidit, ut recte animadvertit Westphal Metr. II 2, 113. Erat stropha versuum octo, quam cuculium sequebatur duobus trimetris constans.

XXI.

APPENDIX ANACREONTEORUM.

Appendice hac continentur *Ioannis Gazaei*, *Constantini Siculi* *Leontis Magistri*, *Acoluthi* et *Georgii Grammatici* carmina, quae Matranga Anecdotorum volumine, quod Romae (a. 1850) edidit, publici iuris fecit. Leguntur haec carmina pleraque in codice Barberino, ex quo idem ille Matranga Sophronii Anacreontea edidit in Spicilegii Vaticani vol. IV, cui codici praemissus est index carminum (quem Matranga Spic. Vat. IV Praef. p. XXXVI seq. adscripsit), in quo quidem indice multo plura carmina recensentur, quam ipse codex exhibet: quamquam Matrangae diligentiae non nimium tribuendum, qui cum asterisco notaverit carmina perdita, usus est hac nota etiam in *Acoluthi* grammatici carmine *εἰς τὰ βρουμάλια*, idem tamen dixit Praef. p. XXXVI occupare hanc odam duo codicis folia, et postea edidit in Anecdotis. Ceterum Matranga in Anecdotis praeter codicem Barberinum usus est etiam cod. Vindobonensi et Laurentiano (vid. Praef. Anecd. p. 25 seqq.), sed parum dilucide de hac re exposuit. — Codicem Barberinum n. 246 saeculi XI vel XII denuo contulit Studemund, itaque iam licuit multos errores a Matranga commissos, quos vel in epecdosi, vel postea, cum novam hanc editionem praepararem, sustuleram, codicis ipsius auctoritate corrigere. Continet autem liber omnia carmina praeter tria Constantini Siculi poemata, quae Matranga vel ex Laurentiano vel ex Vindobonensi libro videtur descripsisse. Codicem Barberinum notavi littera B. De codice Laurentiano (XXXII 52, saec. XIV), quem idem Studemund inspexit, dixi ad Constantini carm. 2 et Georgii carm. 4. De Vindobonensi codice nihil innotuit.

Ioannis Gazaei, qui sexto saeculo adscribitur, supersunt carmina sex, septimum quod recensetur in indice cod. Barb.: *τοῦ αὐτοῦ τίνας ἂν εἴποι λόγους ὁ Διόνυσος τοῦ ἔαρος ἐληλυθότος*, desideratur.

Constantini Siculi tria supersunt carmina: et primum quidem atque alterum in indice cod. Barb. recensentur, sed in codice neutrum extat, fuitque secundum iam antea a Cramero in Anecdotis Paris. sed sine poetae nomine editum: tertium autem, quod mihi quidem non videtur a Constantino Siculo profectum, neque in indice neque in cod. B comparet. Constantinus Siculus ad saeculum nonum vel decimum videtur referendus; extat eius epigramma in Anthol. Pal. XV 13, cui Theophanes nescio qui respondet ib. XV 14: utrumque Constantini Cephalae aetate vel paulo ante vixisse verisimile est.

Leontis Magistri, qui vixit saeculo decimo, carmina supersunt quinque, sed index septem recenset, desideratur 1: *ἐπιτύμβιον ἀνακρεόντιον εἰς τὸν ἑαυτοῦ ἀδελφὸν Παλατῖνον*, 2: *τοῦ αὐτοῦ ἀνακρεόντιον εἰς τὴν Θεοκτίστην τὴν θυγατέρα αὐτοῦ*, denique initium 3 (quod nobis est 1): *τοῦ αὐτοῦ ἀνακρεόντιον εἰς τὴν αὐτήν*.

Acoluthi grammatici, cuius aetas incerta, unum extat carmen,

Georgii Grammatici, cuius octo supersunt odae, in indice commemorantur carmina 9, sed in codice desunt 1: *ἔρις Ἡλίου καὶ Ἀφρο-* 838
δίτης, 2: *τί εἴποι ὁ Ἀπόλλων τοῦ Ἔρωτος στέφοντος αὐτοῦ τὰ τόξα ἀπὸ δάφνης καὶ ῥόδου.* porro initium 3 (quod nobis est 1): reliqua carmina in codice eo ordine leguntur, quo nostra editio exhibet, inde a fol. 96 A usque ad 109 B, Matranga enim nescio quam ob causam Epithalamia duo (7 et 8) a reliquis segregavit. In indice autem titulus carm. 2: *Τί εἴποι ἡ Ἀφροδίτη κτλ.* librarii negligentia omissus est, nam hoc quoque carmen haud dubie a Georgio conditum est. Aetas hominis incerta, fortasse Ioannis Gazaei si non aequalis, at popularis certe fuit; cf. Stark Gaza p. 645.

Alia praeterea huius generis carmina, quae interierunt, in illo indice recensentur, velut *Arethae* archiepiscopi *εἰς τὰ τοῦ Λέοντος τοῦ βασιλέως βρουμάλια*, porro *Λέοντος ποιητικοῦ καὶ φιλοσόφου ἀνακρεόντιον εἰς τὰ βρουμάλια τοῦ Καίσαρος Βάρδα* (cod. βαρ^{δ}) et sive eiusdem sive anonymi *ἐγκώμιον Ἡφαίστου* (*Ἡφαιστίωνος*) *στρατηλάτου Ἀλεξάνδρου*.

Maxime vero dolendum quod carmina, quae p. XXVIII A recensentur in pinace, non extant:

Ἀνακρεόντιον συμποσιακὸν περὶ ὀνείρων. (cod. ἀνακρεοντ. συμποσιακ^{α}, itaque videtur *Ἀνακρεόντεια συμποσιακά. Περὶ ὀνείρων* fuisse, ut omnia haec carmina, quae deinceps recensentur, hoc nomine *Ἀνακρεόντεια συμποσιακὰ* fuerint comprehensa.)

εἰς ποτήριον.
εἰς ἔρωτα.
εἰς ἑαυτόν.
εἰς νεώτερον ἄλλος ἄλλον (cod. ἀλλ^{ο} ἀλλ).
εἰς φιλάργυρον.
εἰς γέροντα.
εἰς ἑαυτόν.
εἰς καλοκέριν.
εἰς τὸ ἔαρ.
εἰς ἑαυτόν.
εἰς φιλοπότην.
εἰς νεώτερον.
εἰς εὐρώπην. ἄλλοι ἀρχαῖοι (ita codex eodem versu, deinde in nova pagina ab alia manu index continuatur); nam si carminum titulis confidere licet, maximam partem non sunt diversa ab iis carminibus, quae vulgo Anacreontea feruntur, cf. etiam Stark Quaest. Anacr. p. 43 seq.

Non recepi in hanc Appendicem carmina Christiana, neque alia quaedam, quae mera barbarie commendantur, velut quod edidit Matranga An. 675: *Στίχοι τοῦ ΚΑΙΓΑΡΗ εἰς τὸν ἐν φιλοσόφοις φιλόσοφον καὶ ῥητορικώτατον Νεόφυτον ... ἀνακρεόντειοι.* neque id, quod sequitur: *τοῦ βασιλέως ΚΥΡΟΥ ΜΑΝΟΥΗΛ τοῦ παλαιολόγου στίχοι ἀνακρεόντειοι πρός τινα ἀμαθῆ καὶ πλεῖστα φληναφοῦντα.*

ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΓΑΖΗΣ. 839

1.

Ἐπιβατήριος.

Ὦ φίλοι, ἦτοι κλῆρος ἐμός, χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς
Πιερικὴν πλάστιγγα πολύτροπον ὄμμασι λεύσων·
Μοῦσά με νῦν θώρηξεν ἐκηβόλος, οὐκ ἐπὶ χάρμην,
οὐκ ἐπὶ δυσμενέων νίφα βάρβαρον· ἀλλὰ μενοινὴν
ὑμετέρην σκοπὸν οἶδα τανύσκοπον, ἣν ῥα δοκεύων
εἴσομαι αἴκε τύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.
Ὁ χορὸς τίς ἐστιν οὗτος,
ὁ σοφῆς βρύων μελίσσης;
ἔλαθον πόδες με μᾶλλον
μεμεθυσμένον λαβόντες
Ἑλικῶνος εἰς τὸ μέσσον.
Ὁ δ' ἄναξ λόγων Ἀπόλλων
Ἑλικωνίδες τε Μοῦσαι
τροχαλὸν λαβόντες Ἑρμῆν
κρίσιν εἰσφέρουσι τόλμῃ·
τί πάθω φίλοι; τί ῥέξω;
Κραδίη, φύγοις τὸ τάρβος,
ἔχε θάρσος εἰσδραμοῦσα·
φιλίης πνέουσι Μούσης,
νοερῶν λόγων κρατοῦσι,
νοεροὺς λόγους κομίζοις.
Ὁ καλὸς γέρων ὁ κύκνος
Ζεφύρου πνέοντος ἔγνω
λιγυρὸν μέλος τι μέλπειν·
ὁ δὲ δῆμος ἐστὶν οὗτος,
γλυκερὴν χέων ἐέρσην.
Γέρανοι τρέχουσι πάσης
σπόρον αὔλακος διώκειν·

Ioannis carmen 1 extat apud Matrangam 575. — V. 1. ἤτοι, B ἦτοι. — V. 3. ἐκηβόλος B, non ἐκήβολα, ut Matranga. — V. 4. βάρβαρον, B βαρβάρων. — V. 5. B τὰ νύσκοπον. — V. 6. τύχωμι B, Matranga τύχοιμι. V. 7. χορὸς, B χωρὸς. — V. 24 μέλος B, Matranga μέλπος. — τι, B τί, sed v. 25 ἐστιν. — V. 27. πάσης scripsi, B πᾶσαι.

φιλοτερπέος δὲ Γάζης
σπόρον ἤλυθον λιγαίνειν·
ὁ δὲ δῆμος ἐστὶν οὗτος.
Δότε βάρβιτον δονήσω·
ὁ δὲ καλλίμολπος Ὀρφεὺς
σὺν ἐμοὶ μέλος λιγαίνοι·
ὁ δὲ δῆμος ἐστὶν οὗτος,
γλυκερὴ ῥέουσα Μοῦσα.
Περί με πνέων ὁ Φοῖβος
χέλυν ἤλυθεν τινάσσειν
παλάμῃ σοφῇ μελίζων·
ὁ δὲ δῆμος ἐστὶ Φοῖβος
νοερῆς γέμων μελίσσης.

2. 840

Τοῦ αὐτοῦ

Λόγος εἰς τὸν ὑπερφυέστατον Ζαχαρίαν τὸν Δοῦκα τὸν Ἀσκαλωνίτην· ἔχει δέ τινα καὶ εἰς τὸν μεγαλοπρεπέστατον Ζαχαρίαν τὸν Γαζαῖον παρόντα τῇ ἀκροάσει.

Ὁ λόγος στρατηγικὴν λαβὼν ἐξουσίαν,
θαρρῶν πρόεισι τῷ στρατηγῷ συντρέχων.

Ἀπὸ φοιβάδος μελίσσης
πεφορημένον με, Μοῦσαι,
πολιηόχοισι κώμοις
πολιήοχον δονεῖτε·
Ὁ δὲ νοῦς ὅλος χορεύων
ὁμοτερπέεσσιν αὔραις,
καθαρὸν μέλος τινάσσων
καθαρῷ μέλος κομίζοι.
Ὁ δ' Ἄρης ἄναξ ὁ σῶφρον
δεδιδαγμένος γελάσσαι,
Παφίης χάριν κομίζων,
σὺν ἐμοὶ κρότους βοήσει.
Στρατιῆς, μάκαρ, κρατήσας,
σοφὸν ἱππότην διδάξας,
τὸ δὲ πεζὸν ἡμερώσας,
ἔχε μείζονας θοώκους.
Πόθεν ἦλθε Φοῖβος, ἄνδρες,
κράτος Ἄρεος κεράσσας;
ὁ δὲ Φοῖβος ἄλλος ἐγγὺς
πάλιν εἴκελος φαάνθη.

3.

Τοῦ αὐτοῦ

Ἐπιθαλάμιος σχεδιασθεὶς εἰς τὸν θαυμασιώτατον Ἀνατόλιον Φαύστου τὰ πρῶτα φέροντα Γάζης.

Ὁ λόγος ἐρωτικὴν ἐπιγνοὺς παρρησίαν
ἦλθεν χορεύων ὡς δεδοικὼς τοὺς πόθους.

V. 29. *φιλοτερπέος* B, Matranga *φιλοτερπέως*. — V. 30. *ἤλυθον* B, Matranga *ἤλυθεν*. — V. 32. B *βαρβητον*. — V. 33. *ὁ δὲ* B, Matranga *ὁ*. — V. 38. *ἤλυθεν* B, Matranga *ἤλυθε*.

Ioannis carmen 2. Extat ap. Matrangam 633. — V. 2. *θαρρῶν*, B *θαρρών*. — V. 8. *ὁμοτερπέεσσιν* scripsi, B *νομοτερπέεσσιν*, cf. carm. 3, 17. — V. 11. *σῶφρον*, B *σώφρων*. — V. 15. *κρατήσας* Piccolos, B *κροτήσας*. — V. 22. *εἴκελος* B, Matranga *ἴκελος*.

Ioannis carm. 3. Extat ap. Matrangam 634. — V. 2. *δεδοικὼς*

Γλυκερὸς πάρεστι κῶμος
νεολαμπέος γαλήνης,
ὅτι τὴν νέαν Κυθήρην
Φαέθων νέος κομίζει.
Ὅθεν ἡ πόλις τὸ φέγγος
φιλοπαννύχους χορείας
στεφανηφόροισι μέλπει
δύο φωσφόροις μιγεῖσι.
Δότε μοι πόθου κύπελλον
γλυκερῆς βρύον μελίσσης,
ἵνα τὰς φρένας συνάπτων
νεονυμφίου χορεύσω.
Ὁ δ' ἔρως, ὁ πάντα τίκτων,
φρένας εἰς φρένας συνάπτων,
ὁμοτερπέεσσιν αὔραις
φιλοτησίαν κεράσσοι.
Φιλονύμφιος δὲ Κύπρις
γάμιον φέρουσα φίλτρον,
παρὰ παστάδας γελῶσα
γάμον εὔγαμον λιγαίνοι.
Ἀνατελλέτω τὸ φέγγος
τὸ φερώνυμον τοκῆος·
Φαέθων φάος λοχεύων
νεαρὸν σέλας κομίζοι.

4. 841

Τοῦ αὐτοῦ

Σχέδιον ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν ῥόδων
μετὰ τὸ εἰπεῖν τοὺς φοιτητάς.

Ζεφύρου πνέοντος αὔραις
Χαρίτων θάλος δοκεύω·
ῥοδέης ἅπαντα χαίτης
Παφίης γέμουσιν ἄλση.
Ὁ δ' ἔρως σοφῷ βελέμνῳ
φύσιν εἰς φύσιν συνάπτει,
ἵνα μὴ χανοῦσα λήθη
γένος ἐκ γένους καλύψῃ.
Φιλοτερπέες δὲ μολπαὶ
Διονυσίαις ἐν ὥραις,
ἔαρος νέον φανέντος,
νοεραῖς πνέουσι Μούσαις.
Χλοερῶν ὕπερθε δένδρων
μέλος ὄρνεον λιγαίνει,
δεδονημένη δὲ πᾶσα
φύσις εἰς ἔαρ χορεύει.
Σοφίης ἄναξ Ἀπόλλων
φαέθων ἔλαμψε φέγγος,
ὑπερήμενος δὲ πώλοις
γλυκερὸν φάος προσαύξει.
Δότε μοι ῥόδον Κυθήρης,
ἀγέλαι σοφῆς μελίττης,
ἵνα Κύπριδος γελώσης
μέλος εἰς ῥόδον τινάξω.

5.

Τοῦ αὐτοῦ

Λόγος, ὃν ἐπεδείξατο ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν ῥόδων
ἐν τῇ ἑαυτοῦ διατριβῇ.

Ὅτε φωσφόρος παρέρπει
Φαέθων μέσην πορείην
ὑπὸ κριὸν ἅρμα τείνων,
χθόνιαι φλέβες γελῶσιν.
Χθονοφοίτορες δὲ Μοῖραι
κρυφίας γονὰς ἀρούρης

Matranga, *δεδοικὸς* B. — *τοὺς πόθους* B, *τοῦ πάθους* Matranga. — V. 4. *νεολαμπέος* B, non *νεολάμπεος*. — V. 9. *μέλπει* Matranga, B *μέλπε*. — V. 14. *νεονυμφίου* B, non *νεονύμφιον*. — V. 17. B *ὁμοτερπέεσιν*. — V. 18. *κεράσσοι*, A *κεράσσῃ*, Matranga *πεοάσσοι*. — V. 23. *τὸ*, B *τί*. Ceterum haec non satis conveniunt cum inscriptione, in qua Faustus pater Anatolii dicitur. — V. 25. *λοχεύων* B, Matranga *λεχεύων*. — V. 26. *κομίζοι* B, Matranga *κομίζει*.

Ioannis carm. 4. Extat ap. Matrangam 635. — V. 3. *ῥοδέης* B, Matranga *ῥοδαίης*. — V. 7. *μὴ χανοῦσα*, B *μηχανοῦσα*. — V. 20. B *πρὸς αὔξει*.

Ioannis carmen 5. Extat apud Matrangam 636. — V. 5. *χθονο-*

πάλιν εἰς φάος καλοῦσι,
χθόνα ποικίλην τελοῦσαι,
Ἵνα κόσμος ἀμφιθάλλων
ἐρόεις ἀεὶ νεάζῃ,
πολυκαρπίμους δὲ φύτλας
σὺν Ἔρωτι Κύπρις ἕλκῃ.
Φύσι πότνια, χλοάζεις,
νεότητας ἐγχαράττεις,
ἵνα μὴ βίος καθεύδων
βροτέας σκέπῃ γενέθλας.
Τί γὰρ οὐ φέρουσιν Ὧραι
μετὰ χείματος κελεύθους;
τί δὲ μὴ Χάρις φυτεύει
ἔαρος στέφουσα κάλλος;
Τί γὰρ οὐκ ἔαρ κομίζει
βιότου λύον μερίμνας,
ὅτε καὶ ῥόδον λοχεύει
περιπορφύρους κορύμβους;
Ἁπαλόχροος Κυθήρη
ῥοδέας ἔχει παρειάς,
ἐθέλει πνέουσα φύλλων
ῥοδοδάκτυλος καλεῖσθαι.
Ὅτε καὶ νέος χλοάζων
γλυκερώτερος γαλήνης
γυάλους ἔλειπε γαίης
Χαρίτων βρύων Ἄδωνις.
Ὁ δὲ κοῦρος ἐστὶ καρπός,
κρατερὸς βίου προφήτης,
φύσεως ἐὼν λόχευμα,
Ἀφροδίσιον χόρευμα.
Τί με, παῖδες, οὐ φιλεῖτε
τὸν ἀεὶ ζέοντα Μούσαις,
νοερὸν φέροντα Βάκχον
Ἑλικωνίοις κυπέλλοις;
Νέον ἦθος ἐνθαμίζον
κρίσιν οὐκ ἐᾷ κομίζειν·
νεοτησία γὰρ ἥβη
φιλέει μάλιστα παίζειν.
Ὁ σοφὸς χρόνος βαδίζων
ἐς ἐτήτυμον δικάσσει,
ὅτε τὸν τρέφοντα μύθοις
γενέτην ἔχειν διδάξει.
Μετὰ ποιμνίων ὁ ποιμήν,
μεθύων γάλακτι Μούσης,
λιγέως ἄριστα παίζω,
καλύκων χάριν δοκεύων.
Ὁ δὲ Φοῖβος ὀργιάζων
842 μέλος εὔλυρον θοάζει,
ἐπὶ Κυπρίοις πετήλοις
ἱλαρώτερον μελίζων.

6.

Τοῦ αὐτοῦ

Τίνας εἴποι λόγους ἡ Ἀφροδίτη ζητοῦσα τὸν Ἄδωνιν· ἀντιφθέγγεται δὲ πρὸς ταύτην ὁ Ζεὺς ἔπος πρὸς ἔπος ἀμειβόμενος.

ΑΦ. Ὁ γέλως ὁ τῆς Κυθήρης
ἀπαθῶς βρύων γαλήνην,
γενέσεις ἀεὶ λοχεύων,
ἄχεσιν λίην κρατεῖται·

φοίτορες nolui mutare, dici oportebat χθονοφύτορες, quamquam ne id quidem aptum: rhetori obversatum videtur veteris poetae exemplum, velut quod Hesychius exhibet: χθονόπαιδ' Ὧραν· καθ' ὃ ἐκ γῆς αἱ Ὧραι τὰ φυόμενα, ὡς ἡμέρα ἡλίου. καθ' ἱστορίαν. — V. 11. πολυκαρπίμους B, Matranga πολυκαρπίμου. — V. 12. ἕλκῃ Piccolos, cod. ἕλκει. — V. 13. Φύσι, cod. φυς, Matranga φύσιν, Piccolos φύσις ἐξ ὕπνου χλοάζει. — V. 14. νεότητας B, Matranga νεότητος, Piccolos νέα τῆτες ἐγχαράττει vel νεότητος ἔργα πράττει. — B ἐγχαράττης. — V. 16. σκέπῃ, B σκέπη. — V. 24. περιπορφύρους κορύμβους, legebatur περιπορφύροις κορύμβοις. — V. 27. ἐθέλει Matranga, B ἐθέλη. — V. 31. γυάλους B, Matranga γυαλοὺς. — V. 32. B ἄδωνις. — V. 43. B ἥβη. — V. 48 non expedio. — V. 51. B λιγαίως.

Ioannis carm. 6. Extat apud Matrangam 638. Adieci personarum notas. In inscriptione B ἄδωνιν.

τί πάθω, πάτερ, τί ῥέξω;
Φιλίης ἄνασσα πηγῆς,
ζαθέῳ βρέμουσα κέντρῳ,
φιλομείλιχος γελῶσα
Παφίη. γέμω μερίμνης·
τί πάθω, πάτερ, τί ῥέξω;
Ὁ τεὸς σπόρος με τίκτει,
ἵνα φίλτρα πᾶσι μίσγω,
γονίμους σχέσεις λαβοῦσα·
πόθεν οὖν ἔχω τι λύπης;
τί πάθω, πάτερ, τί ῥέξω,
Z. Τὸ δίκης σέβας σε βάλλει,
ὃ ποεῖς, μόλις σὺ πάσχεις·
φιλέεις ἅπαντα παίζειν
κραδίαις φλόγας τιθεῖσα·
τὸ δίκης σέβας σε βάλλει.
Φορέεις ἄπιστον ἦθος,
μακάρων νόον πιέζεις,
βροτέας φρένας μαραίνεις,
γενετῆρος οὐδὲ φείδῃ·
τὸ δίκης σέβας σε βάλλει.
Ἔμαθον πυρὸς θυέλλας,
πολύμορφον αἶσχος ἔγνων
χθονίοις γάμοισι χαίρων,
ὁ θεῶν ἄναξ ἐπαίχθην·
τὸ δίκης σέβας σε βάλλει.
ΑΦ. Τί με παιγνίοις ἀτίζεις;
ἐθέλω βλέπειν Ἄδωνιν
ἐρατὸν βρύοντα κάλλος·
λυκάβαντος ἐστὶ κόσμος
γονίμους στέφων ἀρούρας.
Ἄρεως θανὼν ὀδόντι
ὁ νέος νόον χαλέπτει·
ἄγονος φύσις καθεύδει·
ὑπὸ γῆν ἐὼν ὁ κοῦρος
Ἀΐδου δάμαρτα τέρπει.
Καταβήσομαι πρὸς Ἅιδην,
ὅθι Κέρβερος βαΰζων,
ζοφερὸς κύων τυράννου,
ἐμὸν οὐ σθένος φοβήσει,
ἵνα μὴ φίλον κομίσσω.
Z. Κατάβηθι, Κύπρι, θᾶττον
σὺν Ἔρωτι, σὺν βελέμνοις
νεκύων κάτω πρὸς αὐλάς,
ἵν' ἀπαλλαγῶ φαρέτρης,
ἐν ὅσῳ πόνοις σχολάζεις.
Τέο μέχρι ταῦτα βάζω,
ἅτε κέρτομος πλανήτης;
τί γὰρ ἐν θεοῖσι χάρμα;
τί δὲ λυπρὸν ἐμβατεύει;
ἀπαθὴς Ὄλυμπός ἐστιν.
Ἀπάτας πλέκουσι μῦθοι,
κενεὰ πνέουσι τόλμαι,
τὰ πάθη πνέουσι γαίης
μακάρων ἄνω πρὸς οὖδας·
ἀπαθὴς Ὄλυμπός ἐστιν.
Ὅτ' ἂν ἡδονάς τις εὕρῃ,
μεταβάλλεται πρὸς ἥβην·
ὅτε συνδράμωσι λῦπαι,
θορύβοις κέαρ δονεῖται·
θεὸς οὐ τρόπους ἀμείβει.
Θεότητι συγχορεύει
ἀγαθῶν ἄϋλος ὅρμος,
ὅθι ῥαδίως ἄπαυστος
βιοτὴ μάλιστα θάλλει,
ὅπερ ἡδονὰς καλοῦσιν.
Τί δὲ κωλύει τὸ θάλλειν;
τί δὲ μὴ σύνεστι κάλλος;
ἐς ἀεὶ πέλουσι πάντῃ
ἀγαθὴν ῥέοντες αἴγλην,
ὅπερ ἡδονὰς καλοῦσιν.
Γάνυμαι τὰ τερπνὰ πάσχων,
ἐσορῶν ἄγαλμα κόσμου
ὑπερουσίῳ φρονήσει,
ὅπερ ἤνυσα ξυνάπτων
νοεροῖς λόγοισι δήσας.
Κρυφίως ὕπερθεν ἄλλου
ἕτερος σθένος φαείνει,

V. 5. B πᾶτερ. — V. 13. σχέσεις B, non σχέσει. — λαβοῦσα, fort. λαβοῦσι. — V. 24. φείδῃ B, non φείδῃ. — V. 32. B ἄδωνιν. — V. 36. B ὀδόντι. — V. 41. Ἅιδην B, non ἅδην. — V. 57. τόλμαι, B τόλμαις. — V. 63. συνδρά μωσι, B σύνδράμουσι, Matranga συνδάμουσι. — V. 67. B ὁρμος. — V. 68. ἄπαυστος, B ἀπαύστως. — V. 69. βιοτή, B βιοτὴ. — V. 70. B καλοῦσι. — V. 76. πάσχων B, πάσχειν Matranga. — V. 82. ἕτερος B, Matranga ἕτερον.

τὸ δὲ δευτέρων προάρχον
καθ' ἑαυτὸ χωρὶς ἔστη
ὑπὸ μείζονος προνοίης.
ΑΦ. Τὸ δὲ νόσφι τοῦτο μῦθος,
ὃ διαίρεσιν δοκεύων
μακάρων ἔνισπε λύπην·
θεομυθίαι φιλοῦσιν
λιγέως ἅπαντα παίζειν.

Ζ. Παφίη, φύλαγμα κόσμου,
τὸ τελεσφόρον κομίζεις,
ἀνὰ νύκτα καὶ καθ' ἦμαρ
διὰ νυμφίων ἐρώτων
γενεὰς τρέφουσα πάσας.
Ἀρότους δίδασκε τίκτειν
— — — — — — —

ΣΤΙΧΟΙ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΟΙ ΚΑΤΑ ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ ΤΟΥ ΣΙΚΕΛΟΥ, ΚΙΝΔΥΝΕΥΣΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΕΝ ΤΗι ΘΑΛΑΣΣΗι.

1.

Ἀπὸ μουσικῶν μελάθρων
λογικοὶ νέοι μολεῖτε,
ἵνα πενθάδος χορείης
λύραν ὁ ξένος δονήσω.
Βλεφάρων ῥόος χεέσθω
ποταμῶν δίκην τρεχόντων,
ὅτι μου φίλην γενέθλην
κατέπεφνε ῥοῦς θαλάσσης.
Δακρύων ἡμετέρων ἄρχεο
κρήνη, 844
ποταμῶν ὑδροφόρων παύσατε
ῥεῖθρα.
Γοεροὺς πέπλους ὑφαίνων,
τίνα δακρύσω πρὸ πάντων,
τίνα δ' ὑστάτως στενάξω,
ἀπορῶ μὰ τὸν γενάρχην.
Πέλαγος κυμοτρόφον τοὺς
γενετῆρας
ζοφεροῖς ἐν ῥοθίοις ἀμφικα-
λύπτει.

Δότε μοι λόγον, τοκῆες,
δότε, ποῦ τανῦν ἀλᾶσθε;
δνοφεροῖς δόμοις θαλάσσης
τάχα καν λόγου στερεῖσθε.
Ἑλικωνίδας τρυγῆσαι
ἐθέλων σοφὰς μελίσσας,
πόθεν εὑρέθην τρυγήσας
στυγερὸν μόρον γενέθλης;
Πατρίδα πλουτοδότιν, βάρ-
βαρα ἔθνη,
τοκέων ὀλωλότων, σπεύσατ'
ὀλέσσαι.
Ζοφερὸν σάλον κορύσσων
ἁλὸς ἐκ βάθους ἀήτης
ῥόον ὁλκάδος ἐκφέρει
στερεῶν ὑπὲρ κορύμβων.
Γενέθλην ἡμετέρην Τυρσα-
νὸν οἶδμα
ἐπιβρίσαν ζακότοις ἔκλυσε ῥεί-
θροις.

η
V. 85 B. προνοίας.

Constantini carmen 1. Extat apud Matrangam 689. In indice cod. Barber. sic inscribitur: *Κωνσταντίνου γραμματικοῦ ἀνακρεόντιον, ὃς μαθημάτων χάριν πατρίδα καταλιπὼν καὶ γονεῖς εἰς τὴν Βύζαντος ἀνῆλθε πολιν, ψευδῆ δὲ φήμην περὶ τῶν γονέων μαθὼν, ὡς ναυαγίῳ ἀπώλοντο* (cod. *ἀπώλοντι*) *ἐκ Σικελίας ἀπαίροντες, πένθει ἀτλήτῳ βεβολημένος ἦσε τοιάδε.* — V. 15. *κυμοτρόφον*, cod. *κυματοτρόφον*. — V. 20. *στερεῖσθε*, fort. *στέρησθε*. — V. 22. *ἐθέλων* Matranga, *θέλων* cod. — *σοφὰς μελίσσας*, cod. *σοφῆς μελίσσης*, Piccolos *Ελικωνίδος . . τροφὴν* (vel *τρυφὴν*) *μελίσσης*. Sed fort. scribendum *ἤθελον σοφὰς μελίσσας, ὅθεν εὑρέθην*. — V. 24. *μόρον* Piccolos, cod. *μόρους*. — V. 29 *ἐκφέρει* corruptum. scripsit fortasse *καταρρεῖ* sensu transitivo. — V. 31. *Τυρσανὸν*, sive *Τυσηνὸν* malis, cod. *τυρσανές*.

Η . . . .
. . . .
. . . .
. . . .
Θαμινῶς θάλασσα δ' ὦρτο
ὀρέων δίκην ἀπείρων,
καταποντίσαι μαιμῶσα
ἐϋσελμάτους διήρεις.
Κορυφαὶ τῶν ὀρέων στάξατε πᾶσαι
μετ' ἐμῶν ὀμβροφόρων δάκρυα ὄσσων.
Ἴδε τὸν κλύδωνα, Σῶτερ,
ἴδε τὴν βίαν θαλάσσης·
ὁ πάλαι Πέτρον σαώσας,
ἐβόων, σάωζε πάντας.
Κατέχουσα δ' ἡ τεκοῦσα
μετὰ δακρύων τὰ τέκνα,
γλυκεροὶ κλάδοι, προσηύδα,
φοβερὸς πάρεστι πότμος.
Τάφον ὑγρὸν τίς ἴδεν τέρμα θανόντων;
τάφον ἐς ῥεῦμα τόσον πῶς τε νοήσω;
Λογικοὺς πόνους μελίττης
πόλιν ἐς ξένην ἀμέλγων,
ἐδάην μόρον τεκόντων,
ἐδάην πόνους ὁμαίμων,
Μετ' ἀηδόνος γλυκείας
λιγυρὸν μέλος λιγαίνω,
ὅτε καὶ πάρεστιν αὕτη
Ἴτυλον γόνον γοῶσα.
Νῦν θαλέθειν (τὸ ἔαρ) πάντα κελεύει,
ἐμὲ δὲ φλὸξ μεγάλη ἄρτι μαραίνει.
Νόμος ἔνθεος τὰ τέκνα
θεραπευέμεν τοκῆας·
γενέτας δ' ἐμοὺς ἀνάγκη
δακρύοις ἄπαυστα λείβειν.
Τέκνον ἐμὸν γλυκερόν, παύεο μούσης,
ὅτι τοὺς σοὺς γενέτας ὤλεσεν ὕδωρ.
Ξένον ἀθρόως γεγῶτα
ξένισον πόλις μεδόντων,
ἵνα τοῖς ξένοις προείπω,
ὅτι καὶ ξένους ξενίζεις.
Ὁ φέρων λόγῳ τὰ πάντα,
ὁ χρόνους βροτοῖς ὁρίζων,
ἀνάπαυσον οὓς στενάζω
μετὰ πνευμάτων δικαίων.
Νιόβης αἰνοτόκου ἆρα τὸ πένθος
παθέων ἡμετέρων ἀντιφερίζει.
Παρὰ θῖν' ἁλὸς βαδίζειν 845
πολιῆς τανῦν ἐρῶμαι,
ἀπαρηγόρητα, μῆτερ,
στενάχων σὲ καὶ τοκῆα.
Πλοκάμους ἡμετέρους δέχνυσο, μῆτερ,
ἵνα τούτους κατέχῃς ἀβυσσοπόλους.
Ῥόδα μὲν δέμας Κυθήρης
πόρεν ὡς λόγος βροτοῖσι,
τὸ δ' ἐμὸν δέμας τοκεῦσι
κρίνα δακρύων κομίζει.
Σὺ τὰ πάντα συμφερόντως
τελέθεις, ἄναξ ἁπάντων·
διὸ κἂν πόνους ὑπέτλην,
μέλος εὐχάριστον ᾄδω.
Γενέτας ἐν ῥοθίοις θάναι κελεύσας,

V. 36. *ἐϋσελμάτους*, cod. *ἐϋσαλμάτους*. Post hanc stropham inserui cuculium, quod in codice legitur post proximam stropham ante v. 43 *κατέχουσα κτλ.*, nam sic instituit Constantinus, ut cuculium modo quaternis, modo octonis dimetris subiiceretur. — V. 37. *στάξατε* scripsi, atque ita Piccolos, cod. *στενάξατε*. — V. 47. *ἴδεν*, cod. *εἶδε*. — V. 48 fortasse *τάφον ἐς ῥεῦμα τοσόνδε πῶς νοήσω*; — V. 55. *ὅτε*, cod. *ὅτι*. — V. 57. *τὸ ἔαρ* Matranga addidit. — V. 63. *παύεο*, cod. *παύεε*. — V. 65. *ἀθρόως* haud dubie corruptum. — V. 67. *προείπω*, cod. *προσείπω*. — V. 72. *πνευμάτων*, fortasse *νευμάτων*. — V. 73. *ἆρα*, cod. *ἄρα*. — V. 81. *Κυθήρης*, cod. *Κυθείρης*. — V. 86. *τελέθεις*, videtur *τελέεις* scribendum. — V. 88. *εὐχάριστον* Piccolos, cod. *ἀχάριστον*. — V. 89. *θάναι* nolui mutare, Piccolos *θανεῖν*.

Παραδείσου ναέτας, Δέσποτα, δεῖξον.
Τοκέων ἀπωρφανίσθην,
κασέων γύμνωσιν ἔσχον·
ὅθεν εἰκότως με, Σῶτερ,
ὑπὸ σαῖς πτέρυξι θάλψον.
Ἐμὲ τὸν μουσοπόλον κλαύσατε, κοῦροι
πινυτοί, Σικελίης πατρίδος ἔρνη.
Ὕστατον γόον τινάσσω
ἔαρος νέου καθ' ὥρην,
λάλον ὄργανον δ' ὑπάρχει
γοερὸν στόμα στενάζον.
Φαέθον, Θεοῦ τὸ ἔργον,
στυγέω βλέπειν τὸ φῶς σου,
ἔτι μηδόλως νομίζων
γλυκὺ τῷ βίῳ φαείνειν.
Ἀγαρηνῶν νομάδων ἄσπετα φῦλα,
πατρίδα πλουτοδότιν σπεύσατ' ὀλέσσαι.
Χλοερὰς βρέχων ἀρούρας
νεφελῶν τόκος κατάρδει,
ἐμὲ δὲ βρέχων ἀπαύστως
ῥόος ὀμμάτων μαραίνει.
Σὺν ἐμοὶ κόσμος ὅλος στυγνάσοι ὄντως,
ὅτι κέντρα θανάτου νῦν με δαμάζει.
Ψεκάσιν νεφῶν ἐρίζει
βλεφάρων ἐμῶν τὸ ῥεῖθρον·
διὸ καὶ χθόνα δροσίζει
μετὰ δενδρέων πετήλων.
Ὡς ματαιότης τὰ πάντα,
ὡς κόνις, θύελλα, τέφρα·
ὁ πόνος πέπεικε γάρ με
πέρα καὶ μέτρου ποδίζειν.
Ὁ πολίτης Ἰθάκης μνήσατο νόστου,
τάχα δ' ὡς Δημοφόων νόστον ἀλύξω.

2.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΤΟΥ ΣΙΚΕΛΙΩΤΟΥ ᾨΔΑΡΙΟΝ ΕΡΩΤΙΚΟΝ

δι' ἀνακρεοντείου καὶ κουκουλλίου, λαβόντος τὴν ὑπόθεσιν ἐκ μελῳδίας τινός.

Ποταμοῦ μέσον κατεῖδον
ποτὲ τὸν γόνον Κυθήρης·

V. 97. *ὕστατον γόον τινάσσω* scripsi, cod. *ὑστάτην γόον τινάσσων*. — V. 100 de vitio suspectus. — V. 106. *πλουτοδότιν*, cod. *πλουτοδότην*. — V. 111. *στυγνάσοι* scripsi, cod. *στύχνασον*, nam imperativus *στύγνασον*, qui propius abest, vix ferendus. — V. 113. *νεφῶν* scripsi, cod. *λόφων*.

Constantini carmen 2. Extat apud Matrangam 693, et iam ante edidit Cramer An. Paris. IV 380 sine poetae nomine. Crameri codicem notavi C, Matrangae M. Matrangae codex videtur Laurentianus esse vel potius apographon cod. Laur., quod est in bibliotheca Panormitana, nam in Addendis Spicilegii Vatic. IV 620 haec scripsit: „ibique oden et titulum (*τίνας ἂν εἴποι λόγους ὁ Ἀπόλλων κατατρέχων τὴν Δάφναν καὶ ἐμποδισθεὶς εἰς ἄκανθαν ῥόδου*) inspexi, quae ipsissima habet Codex Barberinianus. Desunt cetera carmina Georgii in cod. Mediceo, qui tamen binas odas, quae in cod. Barber. desiderantur, prae se fert, quarum hi sunt tituli: *τοῦ αὐτοῦ ᾠδάριον ἐρωτικὸν δι' ἀνακρέοντος καὶ κουκουλλίου, λαβόντος τὴν ὑπόθεσιν ἐκ μελῳδοῦ τινός.* Initium *ποταμοῦ μέσον κατεῖδον.* — *Τοῦ αὐτοῦ ἀνακρεόντειον χωρὶς ἀνακλωμένων πρός τινα ἐρῶντα παρθένον κατὰ ἀλφάβητον.* Initium *ἄγαμαι*

ἐνενήχετο προπαίζων
μετὰ Νηΐδων χορείης·
Ποταμὸς δὲ χρυσοδίνης 846
ἐβόα, τί πυρπολεῖς με,
τί με, παιδίον, φλογίζεις;
ἀπ' ἐμῶν ἄπελθε ῥείθρων.
Πλοκάμους χρυσοχύτους
θαῦμα ἰδέσθαι
ὁ γόνος τῆς Παφίης εἶχε κα-
ρήνῳ.
Ὃν ἰδὼν ἐγὼ τότ' ἔσχον
ἐπιθυμίαν κρατῆσαι,
κραταιραῖς πέδαις τε δῆσαι,
θαλεροῖς νέοις τε δεῖξαι·
Ὁ δὲ νόσφι τῶν ῥεέθρων
ὑπέφευγε προσγελῶν μοι,
ποτὲ μὲν ποσὶ προβαίνων,
ποτὲ δὲ πτεροῖς ἀλύσκων.
Μικρὸς ἦν, ὑπόπτερός τε,
πολυποίκιλός τε μύθῳ,
πολυδαίδαλος τὸ εἶδος,
πολυήρατος τὸ κάλλος.
Παῖδα ὀϊστοβόλον Ἀφρογε-
νείης,
εὐγενέων λογάδων, φεύγετε,
κοῦροι.
Γυμνὸς ἦν ἀνάρβυλός τε,
πυρὶ δ' εἴκελος τὰ πάντα·
ἀπὸ δ' ὀμμάτων βολάων
φλογερὴν ἔπεμπεν αἴγλην·
Ἐρατὴν φέρεν φαρέτρην
πεπυρωμένων βελέμνων,
ἐπίχρυσον εἶχε τόξον
κεχαλασμένον κατ' ὤμων.
Μικρὸν ἔχει τὸ βέλος, μα-
κρὰ δὲ βάλλει,
ὃν δὲ βάλῃ, πυρόεις οἶστρος
ἐλαύνει.
Γλυκερὴν ὄπα προῆκεν
διὰ τὸν πόθον λαλῶν μοι,
λιγυρόν μέλος λυρίζων
καθάπερ Πρόκνη κατ' ἄλσος·
Παλάμην ἄγαν βραχεῖαν
ὑπεμειδία κραδαίνων·
ἐπεδείκνυεν δὲ ταύτην,
προφανῶς τὸ πῦρ ἀφάσσων·
Ἀναγαλλίδας παρῆλθεν,
ἵα καὶ κρόκους παρέπτη·

μόνον ὁρῶν σε." At in codice Laurentiano videtur neutrum carmen nunc legi, nam si Studemundi adnotata recte intellexi, nihil superest nisi titulus prioris carminis in pagina codicis novissima, vide ad Georgii carm. 4. Piccolos in Supplementis Anth. Gr. p. 171 dicit Matrangam hoc carmen ex cod. Laurentiano petivisse et scriptoris nomen indagavisse: at ille in Add. Spic. Vatic. videtur Georgio tribuere utrumque carmen, atque addit hunc Georgium in cod. Laur. *Siculum* dici, quod qua fide dixerit, nescio: fortasse haec duo carmina Constantini nomine insignita in cod. Vindob. leguntur. — In inscriptione *δι' ἀνακρεοντείου*
το
edidi, *δι' ἀνακρέοντος* M, *δι' ἀνακρεοντείων* Piccolos, *δι' ἀνακρεόν* cod. Laur. — *μελῳδίας* scripsi, ut est in ind. Barb., *μελωδιου* cod. Laur., *μελῳδοῦ* M. In pinace Cod. Barber. inscribitur: *τοῦ αὐτοῦ ᾠδάριον ἐρωτικὸν ἀνακρεόντιον* (cod. *δι ἀνακρ.*, scr. *διὰ ἀνακρεοντείου*), *ὅπερ ᾖσεν ἐν νεότητι παίζων οὔτι σπουδάζων· ἔλαβε δὲ τὴν ὑπόθεσιν ἐκ μελῳδίας τινὸς ᾀδομένης ἐν γάμῳ.* — V. 2. *Κυθήρης*, M *κυθείρης*. — V. 3. *προπαίζων*, M *προβαίνων*. — V. 4. *Νηΐδων* M, ut Hermann Epit. Doctr. Metr. 174 ed. sec. coniecit, *Νηρηΐδων* C. — V. 10. *γόνος* M, *Ἔρως* C. — *καρήνῳ*, M *καρήνων*. — V. 11. *τότ'*, M *ποτ'*. — V. 19. *μικρὸς*, Hermann *πικρός*. — V. 23 Hermann *παῖδα ὀϊστοβόλον φεύγετε, κοῦροι Εὐγενέων λογάδων, Ἀφρογενείης*. — V. 25. *ἀνάρβυλος*, C *ἀνάρβιλος*. — V. 29. *ἐρατὴν φέρεν* M, *ἐρατὰν φέρων* C. — *φαρέτρην*, M *φαρέτραν*. — V. 32. *ὤμων*. M *ὤμους*. — V. 33. *ἔχει*, M *εἶχε*. — *βάλλει*, M *πέμπεν*. — V. 36. *τὸν πόθον*, M *τῶν πόθων*. — V. 40. *ὑπεμειδία* M, *ἐπεμειδία* C. — *κραδαίνων*, M *κερδαίνων*. — V. 41. *ἐπεδείκνυεν* scripsi, C *ἐπιδείκνυ*, M *ὑπεδείκνυε*. — V. 42. *ἀφάσσων*, M *ἀφύσσων*. — V. 43. *ἀναγαλλίδας*, C *ἀναγγαλίδας*. — *παρῆλθεν*, C *παρίπτων*. — V. 44. *παρέπτη*, C *παρῆλθεν*.

Ζεφύρου πνοὰς γὰρ εἶχεν
κατοπισθίους λιγείας.
Τὸ βρέφος τῆς Παφίης φεύ-
γετε, κοῦροι.
ἀφανῶς τόξα πόθων ἀγκύλα
τείνει.

Καθάπερ ταὼς τις ὄρνις
ὁ κατάστερος πτεροῖσιν,
ὑπερίπτατο πλανῶν με,
λιβάδων ὕπερθε παίζων·
Ἔκαμον τρέχων, ἐλαύνων·
ἀπεπαυσάμην διώκων·
ὁ δὲ τοῖς ῥόδοις με βάλλων,
ὑπέθελγέ πως πρὸς οἶστρον.
Πόσα ἄνθη ἔδραμον καὶ ῥο-
δεῶνας,
ὀπίσω παιδαρίου πολλὰ διώ-
κων;
Τὸν Ἔρωτα τὸν πλανήτην
τί μάτην, νέοι, ποθεῖτε;
μανίης πέφυκε δῆγμα,
νεότητός ἐστι πῆμα·
Νεότης πέφυκε πᾶσα
ταλακάρδιος θρασεῖα
ἀκατάσχετός τε τόλμα,
ἀτελῶν πόνων ἐρῶσα.
Καλύκων συνῆγεν ἄνθη, 847
παρέχων ἐμοὶ πονεῖσθαι·
πλατάνοισι γὰρ προβαίνων
στεφάνους πλέκειν με θῆκεν.
Δροσερὰς εἰς λιβάδας πολλὰ
διώξας,
τὸν Ἔρωτα βροχίσαι οὐκ ἐδυ-
νήθην.

Ὑποδὺς δ' ἔνερθε λόχμης
σκιεροῖς ἔπαιζε δένδροις·
πύματον βέλος δὲ πέμψας
βάλεν ἠπάτων τὰ κοῖλα·
Συνομηλίκων χορεία,
συναρήξατε προθύμως·
κατακαίομαι, κλονοῦμαι,
ἀφανῶς τε πυρπολοῦμαι.
Ἀνθοκόμους λιβάδας πεζο-
πορήσας
παῖδα πανοῦργον ἑλεῖν οὐκ
ἐδυνήθην.
Δότε μοι λόγον, τί ῥέξω,
τί πάθω, τί δ' αὖ προσοίσω,
τί δὲ φάρμακόν ποθ' εὕρω
κραδίην ἐμὴν δροσίζον;
Φάρμακον ἐξ Ἑλένης εἴ τις
ἐφεύροι,
ἡμετέραις φιάλαις ἐγκατα-
μῖξαι.

Ἄκος εἰς ἔρωτ' ἀκούω
ἀποδημίαν γενέσθαι·
σὺ μένειν θέλων δὲ μᾶλλον

V. 50. κατάστερος, M κατάπτερος. — V. 53. ἔκαμον M, ἔκαμνον C. — V. 55. με βάλλων ut scripsi M, C ἐμβάλλων. — V. 57. ῥοδεῶνας scripsi, C ῥοδωνιῶνας, M ῥοδωνίας. — V. 58 huius loco M exhibet τὸν ἔρωτα βροχίσαι οὐκ ἠδύνηθεν. vid. v. 72. — V. 59 et 60 om. C. — V. 61. μανίης, M κραδίης, fort. recte. — δῆγμα M, δεῖγμα C. — V. 63. νεότης om. C, fort. μανίη scribendum. — V. 64 om. C. — V. 65. τόλμα, M τόλμη. — V. 68. C παρέσχε μοι πονεῖν δέ. — V. 70. με θῆκεν, M μεθῆκεν, Hermann πλέκων μεθῆκεν. — V. 72. ἐδυνήθην, M ἠδυνήθην, C ἠδυνήθη. — V. 75. πύματον, C πήματον. — δὲ πέμψας M, προπέμψας C. — V. 76. βάλεν M, βάλλεν C. — V. 77. συνομηλίκων, M συνομιλήκων. — V. 79. κλονοῦμαι M, κλονουμένων C. — V. 81. ἀνθοκόμους, M ἀνθεκόμους. — πεζοπορήσας M, πεζοπονήσας C. — V. 82. ἐδυνήθην scripsi, legebatur ἠδυνήθην. — V. 84. προσοίσω Cramer, προσήσω C, προσείπω M, fort. προσάσω. — V. 87 et 88 M collocat post v. 92, recte opinor, nec tamen aequabilitas stropharum hoc modo restituitur, sed videntur praeterea quatuor versus intercepti esse post v. 86, ita ut haec paenultima stropha duodecim dimetris et cuculio, ultima octo dimetris et cuculio constet, atque per totum carmen vicissim strophae dispares adhibitae sint. Hermann inaequalitatem tuetur.

ἕτερον τρόπον μετέρχου·
Ἄυπνους ἴαυε νύκτας
μετ' Ἀχιλλέως ἑταίρων,
σὺν ἀηδόσιν λιγείαις
μελιηδέα προσᾴδων.
Ἐδάην πόθου τὸ φίλτρον,
ὁδὸν οὐδαμῶς δ' ἀπέγνων,
δότε μοι συνοιμοδίτην
τὸν Ἔρωτα συλλαλοῦντα.
Τῆς Παφίης τὸ βρέφος φεύ-
γετε, κοῦροι,
λαμπάδα καιομένην χερσὶ κο-
μίζει.

3.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΟΙ

χωρὶς ἀνακλωμένων, πρός τινα ἐρῶντα παρθένου, κατὰ ἀλφάβητον.

Ἄγαμαι μόνον ὁρῶν σε
ἀγλαὸν φέρουσαν εἶδος·
Βέλεσιν ἔρωτος, οἴμοι,
κατὰ καρδίας ἐδήχθην.
Γέγονας λίθος μαγνῆτις,
ἀνέρας ἄγουσα πάντας·
Δέομαι, κόρη, καλῶ σε
σὺν ὁλοψύχῳ θελήσει.
Ἐπὶ σοὶ γέγηθα χαίρων,
παννπερτάτη γυναικῶν.
Ζιζάνια ταῦτα, φίλε,
ὄφιος πονηροτάτου.
Ἦλοι μοι τάδε καρδίας
πεπυρωμένοι δοκοῦσιν.
Θανατηφόρα ποθοῦντι
τὰ λελεγμένα τυγχάνει.
Ἵνα τί λόγους προσάγεις
ἀπᾴδοντας, οἷς προσάγω;
Κεκρατηκυῖα χερός με
μεγάλα παρηγορήσεις.
Λιγυρῶς δ' ἅμα λαχοῦσα,
ὁπόση χάρις, ἔπελθε·
Μία μοι παραμυθία,
φάος ὀμμάτων ἐμῶν τε.
Νενικηκυῖά περ ἄκρως
ἔπεσι, χάρισι, τάξει,
Ξένον οἷον αὐγαζούσας
κόρας ἁπάσας ἐν εἴδει.
Ὁ μὲν οὖν Ἔρως ἀνῆψε,
σὺ δ' ὕδωρ μέσον φλογός που·
Περιεκράτησε φεῦ μου,
φρένας ἐξέκοψε, γυῖα.
Ῥὶς ἅμα γνάθοις γελᾷ σου
ἐπίχαρι τοῖς ὁρῶσι.
Συνεμειδίασε τούτοις
ὀφρύες, μέτωπα, πώγων·
848 Τὰ ῥοδόχροά τε χείλη,
στόμα λευκότης ἐπανθεῖ.
Ὑπεμειδίασε πάντα
ἀνέρι φίλα λαλοῦντι,
Φρονιμωτάτῳ λογίῳ,
ἀγλαῷ, σοφῷ, μεγίστῳ.
Χάρισιν ἅμα χορεύων
χρύσεον βλέπω τὸν ὅρμον,
Ψυχαγωγίαν ὀλίγην
ἐπισυνάγων ἐρῶ σῇ
Ὦι λόγος δίδωσιν ὦτα,
ὁ πόθος δ' ἄλυτος ἔστω.

V. 92. μετέρχου, M μετέρχῃ. — V. 94. ἑταίρων, M ἑταῖρε. — V. 98. ὁδὸν οὐδαμῶς δ' ἀπέγνων scripsi, legebatur ὁδὸν δ' οὐδαμῶς ἐπέγνων. — V. 99. συνοιμοδίτην M, ut Hermann coniecit, συνομοδίτην C. — V. 102. χερσί, Hermann χειρί.

Constantini carmen 3. Exstat apud Matrangam 696, est autem haud dubie ab alio quo compositum neque in indice cod. B comparet. Nolui quidquam mutare; est autem diverbium, nam v. 11—16 virgo loquitur, sed novissima poematis pars, ubi cum alia, tum maxime v. 46 offendunt, plane obfuscata est semibarbari scriptoris infantia. — V. 43 Piccolos χαρίτεσσι συγχορεύων, et v. 46 ἐπισυνάγων ἐρώσῃ.

ΛΕΟΝΤΟΣ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ

Ἀνακρεόντειον

Εἰς Θεοκτίστην τὴν θυγατέρα αὐτοῦ.

1.

— — — — — — — — — — — — — —

ἀργυρόπεζα Θέτις, χάρμα τεκόντων,
ποῦ κατέδυς λέγε μοι; ναὶ λέγε, τέκνον.
κάλυκας παρθενίδας, καὶ κρίνα θεῖα,
ῥόδα νάρκισσον ἔχων, πῶς κόνιν ἔσχον;
ἡ πάρος ἀνθοφόρος, σῆψιν ἐφεῦρες,
εἴδεϊ λαμπομένη νύκτα βαρεῖαν.
ἑλκεσίπεπλον ἔχεις παρθένον, Ἅιδη,
ἐρατήν, σεμνοτάτην· παμφάγε, τέρπου.
ὑψίμεδον, κατέχοις νῦν Θεοκτίστην
καλλίχορον σκιόεν θεῖον ἐπ' ἄλσος·
ἀθανάτους στεφάνους ἆθλα παράσχοις,
ὑψιμέλαθρα πόλου, δέσποτα, δείξαις.
φάσμασι μὴ φθονέῃς νυκτεροφοίτοις,
θυμὸν ἐμὸν βαλέειν ἡδὺ γελῶσα·
βαλσαμόπνευστον ἔαρ, ναρδοροδόπνουν,
πῶς δυσάπνουν ἐφάνης; εἰπέ, τί τοῦτο;
κινναμόβλαστον ἔχων ὄρπηκα κούρην,
σαπροτάτην δρόῳ τήνδε πρὸς οὖδας· 849
τὰ δίκης παντεφόρου κέντρα με τύπτει,
διόπερ δακρυπόνους νύκτας ὑφέλκω.

2.

Εἰς τὸν γάμον τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος.

Ἀπὸ πασσάλου καθεῖλον
λύραν εὐστόχως λαλοῦσαν,
δροσερὰν κόρην νοήσας
ὑπὸ παστάδα γλυκεῖαν.

Leontis carm. 1. Extat apud Matrangam An. 561, qui inscripsit *Λέοντος τοῦ μαγίστρου ἐπιτύμβιον εἰς Θεοκτίστην τὴν θυγατέρα αὐτοῦ*, in indice est *τοῦ αὐτοῦ ἀνακρ. εἰς τὴν αὐτήν*, vide supra p. 1079. Strophae binorum versuum in codice distinctae sunt. — V. 3. *κρίνα*, B *κρῖνα*. — V. 6. *εἴδεϊ* B, Matranga *εἴδεσι*. — V. 7. *Ἅιδη* B, non *Ἅιδῃ*. — V. 8. *παμφάγε* Matranga, B *παλφάγε*. — V. 10. *ἐπ'*, malim *ἀν'*. — V. 11. *ἆθλα*, B *ἄθλα*. — V. 12. *δείξαις*, B *δεῖξαις*. — V. 13. *φθονέῃς* Studemund, B *φθοναίης*. — *νυκτεροφοίτοις* Studemund, B *νυκτεροφύτοις*. — V. 14. *ἡδύ*, B *ἡδύ*. — V. 15. *ἔαρ*, quod alias quoque legitur, servavi. — V. 16. *δυσάπνουν* scripsi, B *δυσώπνουν*. — *εἰπέ, τί*, B *εἰπετί*. — V. 17. *ὄρπηκα* B, Studemund *ὄρπακα*. — V. 18. B *ὀρόω* et *προσούδας*. — V. 20. *δακρυπόνους*, fort. *δακρυγόνους*.

Leontis carmen 2. Extat ap. Matrangam 561. Inscribitur in B *λέοντος μαγίστρου ἀνακρέοντ'. εἰς τὸν κτλ.*

Ἄμ' ἄρ' οὖν τοὺς στεφάνους
πλέξατε πάντες,
ὀργανόφωνον ἔπος μέλψατε,
κοῦροι.
Βλέπε τοῦ ῥόδου τὸ κέντρον,
βλέπε τοῦ πόθου τὸ πλῆ-
κτρον·
θέλε τὴν φλόγα δροσίζειν,
δροσερὸν πόθον φλογίζειν.
Δαφνοφόρους θαλάμους καὶ
ῥοδοπλόχμους
ἑλκεσίπεπλον, ἄναξ, δέχνυσο
νύμφην.
Δότε μοι ῥόδον φορῆσαι,
δότε μοι νάβλαν δονῆσαι·
ἄφες ὡς φιλῶ κροτήσω,
ἄφες ὡς θέλω χορεύσω.
Ἱμερόφωνε κόρη, χρύσεον
ἔρνος,
κυμβαλόφωνα μέλη δέχνυσο
ταῦτα.
Μάθε πῶς πόθος ποθεῖται,
μάθε πῶς ἔρως ἐρᾶται·
Χαρίτων χάριν λαβοῦσα
χάριν ἀντίδος μεγίστην.
Ἥλιε, φωτοφόρον σύζυγον
εὗρες,
κρουσίλυρον παρέχω νῦν ὅθεν
ᾆσμα.
Ἐθέλω, θέλω χορεύειν,
ἐθέλω κρότους ἐγείρειν,
γαμικὸν μέλος προσᾴδειν,
ἵνα πᾶς βλέπων συνᾴδῃ.
Εὔχροος ἀγλαΐη, χρώματος
ἄνθος,
ἄνθεϊ μαργαρέῳ σώματος
αἴγλη.
Λογικοῖς μέτροισι μέλψω
σοφίης ἄγαλμα θεῖον·
λογίων σοφῶν γὰρ ἄρτι
Χάριτες πάλιν γελῶσιν.
Ῥοδόεις, ἱμερόεις, λευκοκρι-
νόχρους,
θαλέθων θάμβος ἔχων νυμ-
φίος ἔστιν.
Κεφαλὴν ῥόδοις ἀνάψας
λύραν Ὀρφέως τινάσσω,
στεφάνοις ἄνακτα βάλλων,
ὅτι καλόν ἐστι θαῦμα.
Μειλιχόθυμον ἔαρ, κάλλος
ἑῷον,
ξυνοτερπές τι φάος πᾶσι φα-
άνθῃς.
Παλάμαις ῥόδον λαβοῦσα
ποτὶ σὰς κόμιζε κοίτας,
ὁ ἔρως ὅπως συνών σοι
νομίμοις πόθοις δαμάσσῃ.
Ξανθόκομος, ῥοδόχρους παῖς
ἀνεδείχθης,
τῶν χαριτοβλεφάρων ὡς ὑπερ-
ήρθης.
Γλυκερὴν ὅλην χορείην
φιλόμολπον εὗρον ἄρτι·
διὸ καὶ κλάδους γελῶντας
κατέχων, τρίχας τινάσσω.
Ἐρατὴ Πηνελόπη, δώματος
ἄστρον,

V. 5. ἄμ' ἄρ' οὖν, B ἀμαροῦν — V. 7. ῥόδου B, non πόθου, ut olim edidi. cf. 5, 33 seq., — V. 11. 12 repetuntur 3, 5. 6, sed requiritur utroque loco δαφνοφόροις θαλάμοις καὶ ῥοδοπλόχμοις, ut est 5, 37 παστάσιν ἀργυρέαις καὶ ῥοδοπλόχμοις ἑλκεσίπεπλον, ἄναξ, δέχνυσο νύμφην. Ceterum hic B θαλαμους et ἑλκεσίπεπλον. — V. 13 seqq., cf. 5, 9 seqq. — V. 17. χρύσεον, B χρυσέον. — idem v. 20 ἐρᾶται, v. 23 ἥλιε et εὗρες. — V. 24. κρουσίλυρον, B κρουσόλυρον. — ᾆσμα, B ἄσμα. — V. 25. χορεύειν B, χορεύσειν Matr. — V. 27. B προσάδειν et deinde συνάδη. — V. 35. λευκοκρινόχρους B, λευκοκρίνοχρους M.. — V. 37 seq. cf. 5, 28. — V. 38 .λύραν correpta ultima usurpavit, ut 5, 4. Constant. I, 4. — V. 40. ἐστι, B ἔστι. — V. 42. ξυνοτερπές τι, B ξυνοτερπέσι, cf. 4, 55 et 5, 55. — V. 44. ποτὶ σὰς, B ποτισας. cf. 5, 46 seq. — V. 45. B συνῶν. — V. 46. B δαμασση. — V. 48. ὑπερήρθης B, ὑπερῄρθης M. — V. 49 seq. cf. 5, 21 seq. — γλυκερὴν, λυ B in rasura. — V. 50. εὗρον, B ἕνρον.

νεκταρέοισιν ἴοις παστάδα
ῥαίνω.
Ὁ ἔρως βέλη τιταίνων,
ὁ πόθος φύσεις συνάπτων,
καλύκων χάριν παρέξει
ῥοδοδακτύλου λοχείας.
Εἴσιθι, βαῖνε, κρότει, χαῖρε
χορεία,
χρυσορόφοις θαλάμοις ἀμφιπυ-
λοῦσα.
Φλογερὰν ἔχεις φαρέτρην, 850
φλογέοις τύπηθι κέντροις,
ἵνα σὰς φρένας λιπαίνοις,
ἵνα πᾶν μέλος γλυκαίνοις.
Ἐπέων ἡδυτάτων ἴδμονες
ἄνδρες
τὰ ποσίκρουστα μέλη ῥυθμο-
νομεῖτε·
Μακάρων ἄνασσα τέκνον,
Χαρίτων ἔχεις τὸ κάλλος·
εἴ τις οὐκ ἔχει σε θαῦμα,
λιθίνας φρένας κομίζει.
. . . .
. . . .

3.

Εἰς τὸν αὐτὸν γάμον τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος.

Ἀνὰ τὴν πόλιν, πολῖται,
βροτέη χάρις κεχύσθω·
γαμικὸν μέλος δονείσθω,
δροσερὰ κόρη στεφέσθω.
Δαφνοφόρους θαλάμους καὶ
ῥοδοπλόχμους
ἑλκεσίπεπλον, ἄναξ, δέχνυσο
νύμφην.
Ἐπὶ χρυσόπαστον οἶκον
ζαθέη κόρη βαδίζει,
χαριτοβλέφαρος ἄρτι
θαλερῷ νέῳ πλακεῖσα.
Ἱμερόφωνε κόρη, χρύσεον
ἄστρον,
εὐγενόφωνα μέλη δέχνυσο
ταῦτα.
Ἴδε πῶς ἅπαντα χαίρει,
καλὸν ὡς ἔαρ δὲ λάμπει
λογάδος γάμῳ φερίστης
μετὰ κυμβάλων προθύμως.
Ἐπέων ἡδυτάτων ἴδμονες
ἄνδρες,
τὰ ποσίκρουστα μέλη δεῦτε τε-
λεῖτε.
Νομίμως Λέων ποθήσας
ξεναγεῖ γάμῳ πολίτας·
ὅθεν, ὦ φίλοι παρόντες,
παρὰ παστάδα τρυφᾶτε.
Εἴσιθι, χαῖρε, κρότει ξαν-
θόπαις φῦλον,
ἀργυρόπαστα κύκλῳ δώματα
βαῖνε.
Ῥοδέην φύσιν συνεύνου
σύ, Λέων, παραγκαλίζει·

V. 54. νεκταρέοισιν ἴοις, B νεκταρέοις ἐνίοις, quod etiam 5, 31 legitur haud dubie corruptum; emendaverunt Piccolos et Studemund cf. Pindari dithyr. 53, 15 φυτὰ νεκτάρεα. — V. 55 seq. cf. 5, 57 seq. — ἔρως, B ἐρως. — V. 58. λοχείας, C λοχείαις. — V. 59. 60 repetuntur 5, 19. 20. — χρυσορόφοις scripsi, legebatur utroque loco χρυσοφόροις. — V. 61 seq. cf. 5, 51 seqq., sed nihil novavi. — V. 63. B a pr. m. ut videtur φραῖνας. — V. 65. B ἡδυτάτων ἴδμονες. — V. 67 seqq. cf. 5, 61 seq. — V, 70. B λιθῖνας. Deinde cuculium deesse significavi, nisi forte plura praeterea omissa sunt.

Leontis carm. 3. Extat apud Matrang. 564. Inscribitur in B ἕτερον ἀνακρεόντιον τοῦ αὐτοῦ μαγίστρου λέοντος εἰς τὸν αὐτὸν γάμον τοῦ αὐτοκρ. Λ., et similiter in Pinace: ἕτερον ἀνακρεόντιον τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν γάμον τοῦ αὐτοκρ. Λ. — V. 3. B δονεῖσθω. — V. 12. εὐγενόφωνα vix integrum, fort. παρθενόφωνα, cf. 2, 18 et 5, 2. — V. 17. B ἴδμονες. — V. 18. B τελεῖται. — V. 20. B γάμῷ. — V. 23. ξανθόπαις φῦλον expedire nequeo, cf. 2, 59. 5, 19, Piccolos ξανθοπεδίλῳ. — V. 26. Λέων B, Matranga Λέον. Deinde fort. παραγκαλίζου legendum.

τὰ πόθου βέλεμνα τοίνυν
ὑποδύς, τρύγα τὰ μῆλα.
Ἥλιε, φωτοφόρον σύζυγον
εὗρες,
ἀστέρας εὐστεφέας παῖδας ἐνέγ-
κοις.

Φέρε λαμπάδας κομίζων
χαρίεν μέλος προσοίσω·
ψόγος οὐδαμῶς γάρ ἐστι
νομίμους γάμους λιγαίνειν.
. . . .
. . . .

4.

Εἰς τὸ λοετρὸν τὸ ἐν τῇ βασιλείῳ αὐλῇ ὑπὸ Λέοντος τοῦ αὐτοκράτορος οἰκοδομηθέν.

Ἀνὰ τὴν πόλιν δονεῖτε
μέλος ὀργάνων· τί τοῦτο;
λεγέτω τις, ὃς διέγνω,
φρασάτω τις, εἴπερ οἶδεν.
Βασιλεὺς Λέων ἐπ' ἔργοις
φρένα Δαιδάλου παρῆλθε.
λιγυρὰν χέλυν τινάξω
παταγοσφύρῳ χορείᾳ.
Γεγανωμένοι πολῖται 851
περὶ τὴν θέαν μολεῖτε,
λοετρῶν δόμους ὁρᾶτε,
μέλος ὀργάνων κροτεῖτε.
Δόμος ὡς πόλος φαάνθη·
ἀλαβαστροχρυσομόρφους
κυκλικῶς λαΐγγας ὄψει·
μετ' ἀγαλμάτων γὰρ ἄρτι
Ὁ φρεσὶ καὶ σοφίῃ κῦδος
ἀφύσσας
ἐσθλοπόνους καμάτους ἐκτο-
λυπεύει.
Ἐπὶ τὰς πύλας δὲ βάντι
πρόδομος μακρός σε κρύψει·
ὅθι δὴ χάρις προλάμπει
γλυφικῆς τέχνης τι θαῦμα.
Ζαθέων ἐκεῖ γερόντων
ἀπίδων θέας θεάσῃ,
ζαμενεῖς κλόνους, σφαγάς τε
πολέμων ἐγερσιθύμων.
Θολοκογχόχρυσον ἔργον
ἐν ἀποστόοις διαύλοις
ἐρατοῖς ἰδών, καλύψεις
φαέων βολὰς σαόζων.
Ὑδάτων θερμοβόλων ῥεῖθρα
προχεῖται
καθαρὰ προῖκα· πόλις δεῦρο
γενοῦ μοι.
Ἰδίως θέαν Γεούχου
ἐπὶ τὴν πρόκογχον ὄψει,
ῥοδέην φύσιν φοροῦσαν,
ξίφος ἐν χεροῖν κρατοῦσαν.
Καλύκων χάριν προπέμπει
Βασίλισσα κεῖθεν αὖθις,

V. 29. B ἦλιε. — V. 31. λαμπάδας B, λαμπάδος Matranga. — V. 35. Cuculium intercidisse notavi.

Leontis carm. 4. Extat apud Matrangam 565, ubi inscribitur in B ἕτερον ἀνακρεόντ'. τοῦ αὐτοῦ μαγίστρου λέοντος εἰς τὸ κτλ. — V. 2. B τὶ τούτω. — V. 3. B τίς. — V. 6. B φραῖνα. — V. 8. B πατογοσφύρω χορεῖα. — V. 9. γεγανωμένοι B, γαγαν. Matranga. — V. 10. B μολεῖται et deinceps ὁρᾶται, κροτεῖται. — V. 14. ἀλαβαστροχρυσομόρφους Piccolos, B ἀκροβλαστο. — V. 15. κυκλικῶς obscurum. — V. 16 insolens, quod anacreontei versus cum cuculio arcte cohaerent. Ceterum in hoc carmine secunda pariter atque novissima stropha triade dimetrorum constat, reliquae quaternionibus, si nihil est a librariis peccatum. — V. 17. B σοφίη et ἀφῦσσαι. — V. 20. πρόδομος B, πρόδρομος Matranga. — V. 21. δὴ, B δη. — V. 22. τι scripsi, B τὸ. — V. 24. ἀπίδων B, ἀπιδὼν, quod olim edidi, non convenit, conieci ἀσπίδων, ut clypei clarorum virorum imagines exhibentes intelligantur. — θεάσῃ, θεάση B, non θεάσσει ut Matranga dicit. — V. 26. ἐγερσιθύμων B, ἀγερσιθύμων Matr. — V. 28. ἀποστόοις, conieci ὑποστόοις. — V. 29. B ἰδῶν. — V. 33. B ἰδίως. — V. 35. B φῦσιν.

γλυκερωτάτοις προσώποις
ῥοδέην φυὴν φοροῦσα.
Λόγος οὐ γράφει τὸ κάλλος·
φιλάδελφε, τίς σε γράψας
ἐριθηλὲς ὥσπερ ἔρνος
ἀνέθηκεν εἰσορᾶσθαι;
Μετὰ τὴν θέαν δὲ τήνδε,
ποταμῶν θέας χαράξας
φοβεροστρόφοις προσώποις
μετρικοὺς ἔγραψεν αἴνους.
Δόγματα θειολόγα γράψατε,
κοῦροι·
ζαθέων ἐκ στομάτων ὄμβρος
ἐπέστη.
Νεπόδων ἄγρην θεάσῃ
καλάμῳ, βρόχῳ τε, κύρτῳ·
ἐπὶ νῆσον αὖ ἑκάστην
ἐρατὴν τράπεζαν ὄψει.
Ξενοτερπὲς ἄλλο θαῦμα,
ὅτι πηγόρειθρα κάλλη
πολύμορφον εἶδος ἔσχεν
κορικὴν χάριν φοροῦντα.
Ὁ θυρῶν ψόφος δὲ τέχνῃ
πολύμουσον ᾆσμα πέμπει,
τὸ δ' ἔπος λέγει τό, δόξα,
βασιλεῦ ἄναξ, μεδόντων·
Παρὰ Δεσπότου ποσὶν δὲ
χλοεροῖς κλάδοισι νίζει
μελοτραυλόφωνος ὄρνις
λυροκαλλίμολπα τρύζων.
Ψευδαλέων ἐπέων ῥίψατε
λέσχην,
τεχνικῶν νῦν λογίων δράξατο
Λέων.
Ῥόος ὑδάτων ἀπείρων
μέλος ὀργάνων προπέμπει
ἀφανῶς, ἄνευ κρατοῦντος,
βασιλεῖ πλέκων τὸν αἶνον.
Σοφίῃ δράκων ἀνέρπει,
ὁ λέων μέγα βρυχᾶται,
γέρανος δὲ σαπφιρόχρους
ἐπικλαγγάσασα τέρπει.
Τανύερνος αὖθις ὄρπηξ
φορέει γένη λυρώδη
λιγυρὸν περικροτοῦντα
ἀπὸ χρυσέων πετήλων.
Ὑπὸ τὴν μέσην δὲ λάμπει
ὑδάτων ἐν ὀκτακόγχῳ
πολύθερμον οἶδμα ῥεῦμα,
ἄκος οὐ μικρὸν νοσοῦσιν.
Πῶλος ὁ κυκλοφόρος γῆθ',
ὅτι Λέων
ἄτροπα φωτοφόρων νήματα
δέρκει.
Φοβερὸν θέαμα, φίλοι,
γρυπὸς ἆσθμα νᾶμα βάλλει
πυριλαμπές, ἐκφοβῶν περ
βροτέην φύσιν παρόντων.
Χάριν ἀπλέτου δ' ὑγείας 852
πολύλουτρον ἔσχε κάλλος,
μερόπων νόσους ἀλεῦον,
δυνάμεις ἐπιβραβεῦον.
Ψεκάδων ἀφ' ὑγροθέρμων
μελέων τόνος παρέλκων
παλίνορσον εὗρε ῥῶσιν
μακρὸν εἰς χρόνον νεάζων.
Μεδέων ῥητορίης ἦλθεν ἐς
ἄκρον·
ἀτέχνων ὦ λογίων φεύγετε
πλάσται.

V. 42. B φιλαδελφε. — V. 51. ἄγρην B, ἄγραν Matranga. — V. 53. B ἑκάστην, sed mox ὄψει. — V. 55 vide ad 2, 42. — V. 57. B πολλύμορφον. — V. 61. B ἔπος λέγει το. — V. 64. B νίζη. — V. 75. γέρανος δὲ, B γεράνος δε. — V. 76. ἐπικλαγγάσασα B, non ἐπικλαγκάσασα, ut Matr. — V. 78. γένη λυρώδη B, γένει λυρώδη Matranga. — V. 82. B ὀκτακ. et v. 84 ἄκος, v. 88 ἄσθμα. — V. 83. ῥεῦμα adscriptum fuit ad explanandum οἶδμα, quod interpretamentum aliud germanum vocabulum expulit. — V. 87. Studemund traiicienda censet verba φοβερόν, φίλος, θέαμα. — V. 89. ἐκφοβῶν, requiro ἐκφοβοῦν, nisi structuram κατὰ σύνεσιν statuamus. — V. 93. ἀλεῦον et v. 94 ἐπιβραβεῦον scripsi, B ἀλεύων et ἐπιβραβεύων. — V. 96 seq. vitium contraxerunt, conieci μελέων τόνους περ ἕλκων. — V. 100. φεύγετε, B φεύγεται.

5.

Εἰς τὴν Αὐγούσταν Ἑλένην Κωνσταντίνου τοῦ νέου σύζυγον.

Ἡδύκομον, ῥοδόχρουν, χρύσεον ἄνθος,
παρθενόφωνα μέλη δέχνυσο ταῦτα.
Ἀπ' ἐμῶν δόμων κατέσχον
λύραν εὐστόχως λαλοῦσαν,
δροσερὰν κόρην νοήσας
ὑπὸ παστάδα γλυκεῖαν.
Δαιδαλέους θαλάμους ἠδ' ὑμεναίους
νυμφιδίους ὁρόω καὶ ῥόδα ῥαίνω.
Δότε μοι ῥόδον φορῆσαι,
δότε μοι νάβλαν δονῆσαι,
ἄφες ὡς θέλω χορεύσω,
ἄφες ὡς θέλω κροτήσω.
Ἀμαράντους στεφάνους πλέξατε πάντες,
ὀργανόφωνον ἔπος μέλψατε κοῦροι.
Ἐθέλω, θέλω χορεύειν,
ἐθέλω μέλη λυρίζειν,
γαμικὸν μέλος προσᾴδειν,
ἵνα πᾶς βλέπων συνᾴδῃ.
Εἴσιθι, βαῖνε, κρότει, χαῖρε χορεία,
χρυσορόφοις θαλάμοις ἀμφιπολοῦσα.
Γλυκερὴν ἐφεῦρον ἄρτι
φιλόμολπον ὧδε τάξιν·
διὸ καὶ κλάδους γελῶντας
κατέχων τρίχας τινάσσω.
Ἐπέων ἡδυτάτων ἴδμονες ἄνδρες,
τὰ ποσίκρουστα μέλη ῥυθμονομεῖτε.
Κεφαλὴν ῥόδοις ἀνάψας,
λύραν Ὀρφέως κροτήσας,
στεφάνοις ανακτα βάλλω,
ὅτι καλόν ἐστιν ἔρνος.
Νεκταρέοισιν ἴοις στέψατε νύμφην,
ἐρατὴν νῦν Ἑλένην χάρμα τεκόντων.
Βλέπε τοῦ ῥόδου τὸ κέντρον,
βλέπε τοῦ πόθου τὸ πλῆκτρον,
θέλε τὴν φλόγα δροσίζειν,
δροσερὸν πόθον φλογίζειν.
Παστάσιν ἀργυρέαις καὶ ῥοδοπλόχμοις
ἑλκεσίπεπλον, ἄναξ, δέχνυσο νύμφην.
Μάθε πῶς πόθος ποθεῖται,
μάθε πῶς ἔρως ἐρᾶται,
Χαρίτων χάριν λαβοῦσα,
χάριν ἀντίδος γλυκίστην.
Ἥλιε, φωτοφόρον σύζυγον εὗρες,
κρουσίλυρον παρέχω νῦν ὅθεν ᾆσμα.
Ἁπαλὴν κόρην λαβών γε
ποτὶ σὰς κόμιζε κοίτας,
ὁ ἔρως ὅπως συνών σοι

Leontis carmen 5. Extat ap. Matrangam 568. — B *τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν Αὐγούσταν κτλ.* — V. 2. *παρθενόφωνα* B, non *παρθενόφρωνα*, ut Matr. — V. 5. B *δροσερᾶν*. — V. 6. *παστάδα*, B *παστάδας*, cf. 2, 4. — V. 9. B *φωρῆσαι*. — V. 10. *νάβλαν*, B *ναύλαν*. — V. 16. *λυρίζειν* scripsi, B *λυγίζειν*, sed *λ* e corr. — V. 17. *γαμικὸν*, B *γαμικῶν*. — V. 19. B *χορεῖα*. — V. 20. *χρυσορόφοις* scripsi, B *χρυσοφόροις*. — V. 21. *ἐφεῦρον* B, non *ἐφευρών*, ut Matr. — V. 22. B *ὧδε*. — V. 29. *βάλλω* Piccolos, B *βάλλων*. — V. 31. *νεκταρέοισιν ἴοις*, B *νεκταρέοις ἐνίοις*, vide ad 2, 54. — V. 33. *ῥόδου* B, non *ῥόδον* ut Matr. — V. 37. *ἀργυρέαις*, B *ἀργυραῖοις*. — V. 38. *δέχνυσο*, B *δέξεο*. — V. 40. B *ἔρος ἐρᾶται*. — V. 44. *κρουσίλυρον* scripsi, B *κρουσόλυρον*, non *χρυσόλυρον*, ut Matr. — V. 45. B *ἀπαλὴν*. — V. 46. B *ποτισας*. — V. 47. B *συνῶν*.

νομίμους πόθους διδάξῃ.
Ἱμερόφωνε κόρη, ποικίλον
ἄνθος, 853
κυμβαλόφωνα μέλη προσφέρω,
δέχου.
Φλογέην ἔχεις τὴν φύσιν,
φλογέοις τύπηθι φίλτροις,
ἵνα σὰς φρένας γλυκαίνοις,
ἵνα πᾶν μέλος ἰαίνοις.
Ξυνοτερπές τι φάος πᾶσι
φαάνθης,
μειλιχόθυμον ἔαρ, κάλλος
ἑῷον.
Ὁ ἔρως βέλη τιταίνων,
ὁ πόθος φύσεις συνάπτων,
καλύκων χάριν παρέξει
ῥοδοδακτύλου λοχείας.
Ξανθότριχος, ἀνθόπνους
παῖς ἐφαάνθης,
τῶν χαριτοβλεφάρων ὡς ὑπερ-
ήρθης.
Μακάρων τέκνον τοκήων,
Χαρίτων ἔχεις τὸ κάλλος·
ὅστις οὐκ ἔχει σε θαῦμα,
λιθίνας φρένας κομίζει.
Ῥοδόεις, ἱμερόεις, λευκοκρι-
νόχρους
θαλέθων Κωνσταντῖνος νυμ-
φίος λάμπει.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ
εἰς τὰ Βρουμάλια.

Σοφίης ἔλαμψεν ὥρη,
χρόνιοι λόγοι δονοῦνται,
ὅθεν ὡς χρόνος κελεύει
πάλιν ἐν λόγοις χορεύω.
Ἑλικῶνα νῦν ἀμείψας
φαέθων ἄναξ Ἀπόλλων,
Ἑλικῶνα τοῦτον ἔγνω,
σοφίης φάος κομίζων.
Ἐπὶ σοὶ σοφὴ Κυθήρη
μετὰ Παλλάδος χορεύει,
ἔριδος τρόπους πατοῦσαι,
φιλίης νόμους κρατοῦσι.
Σοφέ, γραμμάτων ἀνάσσεις,
ἔλαχες λόγων τὰ πρῶτα·
μετὰ γὰρ σὸν οὖν τὸ κάππα
τότε τῶν λόγων τὸ γράμμα.
Χάριτες λόγοις γελῶσιν,
ὅτε γράμμα σὸν προλάμπει.

V. 48. *διδάξῃ* Piccolos, B *διδάξει*. — V. 50 versus clausula numero adversatur, quemadmodum v. 68. — V. 51 nolui tentare, cf. 2, 61. — V. 53. 54 rectius *φρένας ἰαίνοις*, et *μέλος γλυκαίνοις* dixeris, sed *ἰαίνοις* in utroque versu numero adversatur, quamvis longe sit aptius, quam quod 2, 63 legitur *λιπαίνοις*. Videtur neuter locus integer, poeta scripserat et hic et illic:

ἵνα σὰς φρένας γλυκαίνοις,
ἵνα πᾶν μέλος λιγαίνοις.

Piccolos *γλυκαίνῃς* et *ἰαίνῃς* requirit. — V. 55. *ξυνοτερπές*, B *ξενοτερπές*. — V. 56. *μειλιχόθυμον* B, *μειλίχοθυμον* M. — V. 58. *φύσεις*, B *φύσις*. — V. 61. *ἀνθόπνους*, B *ἀνθώπνους*. Versus numeri insolentia offendit. — V. 63. *τοκήων* Piccolos, B *τοκείων*. — V. 67. B *ἡμερόεις*. — V. 68. B *νυμφῖος*.

Acoluthi carmen extat apud Matrangam 571. Inscribitur in B *εἰς τὰ βρουμάλια ἀκολούθου τοῦ γραμματικοῦ*. Insunt in hoc carmine nonnulla subobscura, atque etiam numerorum conformatio insolens, siquidem disparibus intervallis cuculii loco bini dimetri interseruntur, semel vero solenni more trimetri comparent, v. 45. 46. — V. 18. *προλάμπει* Matranga, B *προλάμψει*, nolui *προλάμψῃ* scribere.

Φάος ἐκ λόγων προῆλθε
σκοτόεν νέφος καλύπτον,
ὅτι τοῦ σοφοῦ τὸ γράμμα
Χαρίτων χόρους ἐγείρει.
Σοφίης ἄναξ Ἀπόλλων
καλέειν κύκνον δοκεῖ μοι,
ἵνα τὸν σοφὸν προσείπῃ
λιγυραῖς φάρυγξι κύκνος.
Κρατέων, Ὅμηρε, μύθων,
ἐπέων δὲ Μοῦσα, τέχνῃ
σοφίης ἄνακτα μέλψον,
ὅτι σὸν πέφυκεν ἄνθος.
Στέφανον φέρουσιν ἄνθος,
Χάριτες λόγοις γελῶσιν.
Θρασὺς ὡς νέος προῆλθον,
νόον Ὀρφέως λιγαίνων,
Φαέθοντι φῶς κομίζων,
ὅτε σοι λόγους κομίζω.
Δότε μοι κρότους τὸ θάρσος,
ἀφόβως θέλω χορεύειν,
ἵνα τὸν λόγων κρατοῦντα
λυγικοῖς μέλεσσι μέλψω.
Ὅτε σὸν πάρεστιν ἦμαρ,
λογικαὶ πάρεισι Μοῦσαι·
στέφος ἐκ λόγων κρατοῦσαι,
λογικοὺς στέφουσι πάντας.
Λογικὴν πᾶσαν ἔχεις, ἄφθονε, νίκην, 854
φθονεροῦ ἐξελάσας εὔστοχα βάλλων.

Δότε μοι, φίλοι, τὸ θάρσ[ος]
ὁ λόγων ἔρως γὰρ ἄρτι
κραδίην ἐμὴν προσεῖπε
σοφίης φίλον γεραίρειν.
Μέλος Ὀρφέως με βάλλει,
τάχα μητέρος τὸ γράμμα,
ἅμα καὶ σοφοῦ λιγαῖνον,
λογικὴν λύρην τινάσσει.
Φαέθων ὁδοὺς σελήνης
ποθέει τὰ νῦν ὁδεύειν·
Φαέθοντα γὰρ δοκεύει
σὲ τὸν ἐν λόγοις φανέντα.
Ὁ λέγων ὅτι πρεπόντως
δύναμαι σοφοῦ τὸ γράμμα
λογικοῖς μέλεσσι μέλψαι,
πέλαγος λόγων περήσει.
Ἀπορῶ μὰ τὴν Ἀθήνην
ἀρετὰς σοφοῦ βοῆσαι.
Ἀπὸ σῶν λόγων προῆλθο[ν]
ἵνα σοὶ τεοὺς προσάξω,
σοφίην ὅλην γεραίρων·
σοφίης μόνος γὰρ ἄρχεις.
Παφίη τὰ νῦν χορεύει,
ὅτι καὶ Κύπρις καλεῖται·
ὁμογράμματος γὰρ οὖσα
λογικῶς τὰ νῦν χορεύει.
Ὅθεν εἰκότως χορεύω
χρέος ἐξ ἔθους κομίζων.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

1.

Τί εἴποι ἡ Ἀφροδίτη τῆς Ἀθηνᾶς φυτευσάσης ἐλαίαν, καὶ ἀνελθόντος ῥόδου;

— — — — — — —
— — — — — — —

Ὁ Ἔρως χάριν συνάπτων
πόρε μοι ῥόδον Κυθήρῃ,

V. 26. *φάρυγξι* B, *φάραγξι* Matranga. — V. 28. *τέχνηι* B, *τέχνη* Matranga. — V. 31 quomodo sit emendandus, ambiguum. — V. 34. *νόον*, conieci *νόμον*. — V. 35. *Φαέθοντι* B, *Φάεθοντι* M. — V. 36. *σοί*, B *σὺ*. — V. 40. *μέλεσσι*, B *μέλεσι*. — V. 41. *σὸν* B *σῶν*. — V. 46. *φθονεροῦ* B, *φθονερῷ* Matranga. — V. 61. *μέλεσσι*, B *μέλεσι*. — V. 73. *χορεύω* scripsi, B *χορεύει*, quod sic demum tueri possis, si sumas aliquot versus interceptos esse.

Georgii carmen 1 extat apud Matrangam 648. Legitur in codice

ἵνα σὺν πόθοις χορεύω
Ἑλικῶνι, σὺν βελέμνοις.
Φλογερὸν βέλος τινάσσει
τὸ γένος τὸ τῶν Ἐρώτων.
Ἀπ' ἐμῶν ῥόδων προῆλθες,
ἀπ' ἐμοῦ φέρεις τὸ κάλλος,
ἵνα σε πλέον τὸ κέντρον
ῥοδέοις φυτοῖς δαμάσσῃ.
Ἄχρι τὶς μάθῃ, τὸ κρεῖσσον
ἀγνοῶν δοκεῖ κακίζειν·
ὅτε δὲ χρόνῳ νοήσῃ,
τὶ πρὶν οὐ μάθεν στενάζει.
Τὸ καλὸν φύσει μαθοῦσα,
μάθε καὶ πόθεν τὸ κρεῖσσον.
Τὸ ῥόδον πάλιν προλάμπει
Χάριτας κλάδοις χαράσσον·
ὃ γὰρ ἡ φύσις προσεῦρεν
τὸ ῥόδον μόνον προσεῦρεν.
Γλυκερὸν ῥόδον προῆλθεν,
γλυκερὴν χάριν κομίζει,
κοτίνου δὲ πικρὸν ἄνθος
γλυκεροῖς κλάδοις καλύπτει.
Φύσεως μόνην κρατοῦσαν
Παφίην ἔδειξε πάσης
δροσόεν ῥόδον κρατῆσαν
στιβαρῶν κλάδων ἐλαίης.
Τὸ ῥόδον φυτῶν τὸ κάλλος
παλάμαις τεαῖς λαβοῦσα,
Παφίης μελῶν, Ἀθήνη,
ἐρατοὺς χοροὺς μετέρχου.
Παφίην μόνην Ἀθήνης
κρατέειν ῥόδον διδάσκει.
Δότε μοι ῥόδον φυτεύσω,
ἵνα καὶ ῥόδον προέλθῃ,
ὅτε δὲ τραπῇ πρὸς ἄλλο,
τότε Παλλάς ἐστι κρείσσων.
Τί λέγουσιν Ἀφροδίτην 855
βυθίοις ἁλὸς γενέσθαι,
ὅτε καὶ πλέον με γαῖα
διὰ τοῦ ῥόδου σεβίζει;
Ἔτι παρθένος καλεῖσθαι
τάχα νῦν θέλεις, Ἀθήνη·
μάθε τοὺς πόθους Κυθήρης,
ἵνα καὶ ῥόδου κρατήσῃς.
Ἀρετῆς πόσης μετέσχεν,
ὅτ' αν εἰς ῥόδον μετῆλθεν
τὸ φυτὸν τὸ τῆς Κυθήρης
ὅτε τὴν ἄκανθαν εἷλξεν.
Πρόφασις πέλει ποθούντων
τὸ ῥόδον τὸ τῆς Κυθήρης.
Πάλιν ὁ χρόνος κομίζει
γλυκερὸν φάος χορείης,
λογικοῖς λόγοις κρατοῦντες,
τελετῆς νόμον τεκόντες.
Σταχυηκόμος δὲ γαῖα,
ἅτε Κύπριδος τὸ ἄνθος,
νοτερὴν ἄνοιγε βῶλον,
ῥόδον οὐ στάχυν φέρουσα.
Λιβάνου κλέος Κυθήρη,
Χαρίτων ὅπου τὰ τόξα·
Μαραθὼν ἔρως Ἀθήνης,
σοφίης ὅπου τὰ τόξα.
Ὁ γέρων Ἔρως χορεύει
ῥόδον εἰς χάριν συνάπτων.
Ἐδάης τὰ νῦν, Ἀθήνη,
καλύκων σθένος Κυθήρης,
ῥόδα Κύπριδος χορεύει,
ὅτι Παλλάδος κρατοῦσιν.
Παφίη, χόρευε μούνη,
ὅτι καὶ μόνη διδάχθης

Barberino fol. 96 a, ac praecedit Ioannis grammatici carmen 6. Initium carminis haud dubie interiit. Hoc quoque poematium cuculii loco exhibet binos dimetros, qui imparibus intervallis inseruntur, bis vero terni dimetri comparent, v. 111 seq. et v. 144 seq. Ego pauca quaedam correxi. — V. 2. *Κυθήρῃι* B, *Κυθήρῃ* Matranga. — V. 4, *Ἑλικῶνι*, fort. *Ἑλικῶνα*. — V. 11. *μάθῃ*, B *μάθει*. — V. 13. *νοήσῃ*, B *νοήσει*. — V. 14. *τὶ*, B *τί*. — *στενάζει* Piccolos, B *στενάζειν*. — V. 18. *χαράσσον*, B *χαράσσων*. — V. 20. B *προς εὗρεν*. — V. 37. *τραπῇ*, B *τραπηι*. — V. 48. *ὅτ' ἂν* B, non *ὅταν*, Piccolos *ὁπότ'*. — V. 53 seq. haec stropha videtur ex duabus confusa esse. — V. 57. B *στάχυηκόμοσσε γαῖα*. — V. 59. *νοτερὴν* scripsi, B *νοερὴν*. — V. 60. *φέρουσα* scripsi, nisi forte *φέρουσαν* praestat, B *φερούσῃ*. — V. 63. *Μαραθὼν*, B *μαράθων*.

κρατέειν σοφῆς Ἀθήνης
φλογεροῖς ῥόδοις τυπείσης.
Φλογεροῖς ἐμοῖσι κέντροις
βροτέη φύσις κρατεῖται·
μάθε, Παλλάς, ἐξ Ἐρώτων,
ὁπόσον σθένος Κυθήρης.
Ἐδάης ῥόδου τὸ ἄνθος,
μάθε καὶ πόθου τὸ κέντρον.
Πτόλις ἐστὶν Ἀφροδίτης
μεγάλαι σοφῶν Ἀθῆναι,
ὅτι Κύπριδος προσῆλθε
τὸ φυτὸν τὸ τῆς ἐλαίης.
Ὅτε μῆλον ἔσχε Κύπρις,
κλέος ἄφθιτον προσεῦρεν,
πλέον ἄστατον δὲ μᾶλλον
φθόνον ἐκ θεῶν ἁπάντων.
Τὸ ῥόδον πλέος με μήλου
σοφὸν εἰς κλέος κομίζει.
Βελέων Ἔρωτος οἶδεν
τὸ ῥόδον πλέον με τέρπειν,
ὅτι Παλλάδος κρατῆσαν
Παφίῃ κλέος προσάπτει.
Ἄγαμαι φύσιν πετήλων,
κάλυκας πλέον γεραίρω·
διὰ τῶν ῥόδων γὰρ ἄρτι
σοφίης κρατοῦσα λάμπω.
Παλάμαις ῥόδον λαβοῦσα
ποτὶ σὰς κόμιζε ῥῖνας,
ἵνα τὴν χάριν λαβοῦσα
ῥοδόεσσά τις φανείης.
Τὸ φυτὸν τὸ τῆς Ἀθήνης
Παφίης κάλυξ ἐτύχθη,
ἵνα τῶν ὅλων φανείη
νοερῶς μόνη κρατοῦσα.
Φλογερὸς πέφυκεν οἶστρος,
φλογερώτερον δὲ τούτου
καλύκων πέφυκεν ἄνθος
σοφίης ἄνασσα μάρτυς.
Σοφίης ἄνασσαν ἄρτι
τὸ ῥόδον φανὲν διδάσκει,
ὅτι Κύπριδος τὰ πάντα.
Ἔμαθεν τα νῦν Ἀθήνη
γλυκεροὺς κλάδους Ἐρώτων,
ἔμαθεν σθένος Κυθήρης,
φρονέει τὰ τῶν Ἐρώτων.
Τρομέεις τὰ νῦν κρατοῦσα
φλογεροῦ ῥόδου τὸ κέντρον·
Παφίης γάρ ἐστι τέκνον,
ὅ σε τοῖς δόλοις δαμάζει.
Πολέμων ἄνασσα Παλλάς,
σθεναρῶν βελῶν κρατοῦσα,
ῥοδέοις ὅπλοις ἐλήφθης,
ἐδάης μάχην Κυθήρης.
Ἐδόκεις κρατεῖν, Ἀθήνη,
ἔλαβες δὲ πεῖραν ἄρτι
καλύκων λαβοῦσα κέντρον·
πάλιν ἂν θέλῃς ἀνάπτω.
Τὸ γένος τὸ τῆς Κυθήρης
μακάρων ὅλων ἀνάσσει.
Βλέπε, Παλλάς, Ἀφροδίτης
τὸ ῥόδον τὸ μικρὸν ἄνθος
κραδίης τεῆς κρατῆσαν
δροσερὸν βέλος κομίζον. 856
Κραδίην θεῶν ἰαίνει
τὸ ῥόδον τὸ τῆς Κυθήρης·
λάβε μικρὸν ἄρτι γεῦμα,
ἵνα σὸν κέαρ κρατήσῃ.
Τὸ κράτος τὸ τῆς Ἀθήνης
ὁ κάλυξ ἔδειξεν οὐδέν·
ὅθεν ἀρτίως προλάμπων
Παφίῃ δίδωσι χάρμα.
Ὁ γλυκὺς κάλυξ ἐδείχθη
μεγάλης θεᾶς Ἀθήνης
τελέως φυτοῦ κρατήσας.
Κρατέουσα νῦν Ἀθήνης
Παφίῃ θέλω κρατῆσαι
Ζυγίης· μόνη γὰρ αὕτη
παλάμας ἐμὰς προφεύγει.

V. 83. ὅτι Κύπριδος προσῆλθε, nescio an ὅθι Κύπριδος προῆλθε scribendum sit. — V. 86. B προσεῦρεν. — V. 87. Piccolos κλέους ἀστάτου δὲ μᾶλλον. — V. 100. B ῥίνας. — V. 110. μάρτυς B, non μάρτυρ, ut Matranga. — V. 116. ἔμαθεν B, ἔμαθε Matranga. — V. 119. ῥόδου B, non ῥόδον. — V. 121. ὅ σε B, ὁ δὲ Matranga. — V. 129. Piccolos κάλην, ἂν θέλῃς, συνάπτω. — V. 131. ἀνάσσει, sed ει m. sec. in ras. B — V. 139. σὸν B, σοὶ Matranga. — V. 143. Παφίῃ, B Παφίη. — V. 145. θεᾶς, B θεὰς. — V. 148. Παφίῃ, B Παφίηι.

Ῥόδον ἐκ φρενῶν Ἀθήνης
ἐφάνη μόνον κρατῆσαν·
τάχα που ῥόδον κομίζει
δροσερὰς φρένας φυτοῖσι.
Βραδέως ἔγνως τὸ κρεῖσσον,
βραδέως δὲ γνοῦσα, Παλλάς,
ταχέως δίδου βεβαίαν
κραδίαις τεαῖσι πίστιν.
Πολέμοις κόμιζε μᾶλλον
σάκος ἐκ ῥόδων, Ἀθήνη,
Δαναῶν ὅπως τις εἴποι·
Παφίην ὁρῶμεν ἄλλην.
Φρονέεις πλέον λαλοῦσα
τὸ ῥόδον τὰ νῦν, Ἀθήνη.
Ὁ Ἔρως ὁ τῆς Κυθήρης,
τὸ ῥόδον πάλιν Κυθήρης·
κατέχω δύο κρατοῦντας·
ὁ θέλων μάχην συνάψει.

2.

Τί εἴποι ἡ Ἀφροδίτη τῆς Ἀθηνᾶς διὰ ῥόδου πεισθείσης βοηθῆσαι τοῖς Τρωσίν;

Καλύκων χάριν λαβοῦσαν
θεράπαιναν Ἀφροδίτην
ῥοδέην δέδεξο, Παλλάς,
ἵνα γνῷς πόθεν τὸ κρεῖσσον.
Σοφίης Ἔρως ὁ λάτρις,
Χάριτες πάλιν σὺν οἴστρῳ·
ἔχε, Παλλάς, Ἀφροδίτης
γλυκερὴν ὅλην γενέθλην.
Δαναοῖς, θέλεις, ἀμύνω,
Φρυγίοις πάλιν ἀρήγω·
μερόπων τί μοι τὸ φίλτρον
φιλίης τεῆς τυχούσῃ;
Φέρε πάντα τῶν Ἐρώτων·
τί δέ σοι χρέος στενάζειν;
ἐχέτω μάχην τὸ θνητόν,
μακάρων πόθον τὸ φῦλον.
Ἀγαπᾶν θεοῖς προσήκει,
ἀπαθὴς φύσις γὰρ ὤφθη·
τὸ πάθος πρέπει βροτοῖσιν,
χαλεπὴν ἔριν τελέσσαι
Ποταμῶν θάλασσα πάντων
δέχεται μόνη τὸ ῥεῦμα,
Παφίη δὲ τῶν Ἐρώτων
ἀρετὰς χάριν κομίζει.
Τὸ γένος τὸ τῶν Ἐρώτων
κρατέει δοκοῦν λατρεύειν.
Φρυγίοις ἔλαμψεν ὥρη
ῥοδέης γέμουσα νίκης·
σοφίη ῥόδοις ἐπείσθη
Δαναοὺς μόνους ὀρίνειν.
Μέγα νῦν κλέος προσεῦρον.
ξένα Παλλὰς ἔργα πτήσσει,
ῥοδόεν στέφος κρατοῦσα
Παφίης πόνους γεραίρει.
Διός ἐστιν Ἀφροδίτη,
ὁ Ἔρως πάλιν Κυθήρης·
ὁ θέλων Ἔρωτα νικᾶν
Διῒ τὴν μάχην συνάψει.
Ὅπερ οὖν πάρος δοκεύω,
γελόωσα νῦν δοκεύω·
ὅπερ οὐ πόθος προσεῦρεν,
Παφίης ῥόδον προσεῦρεν.

V. 151. *ἐκ* Matranga, *εὖ* Piccolos, *εἰς* B. — V. 157. *βεβαίαν*, B *βεβαῖαν*. — V. 160. *σάκος*, B *σᾶκος*. — V. 161. *τις*, B *τὶς*. — V. 168. *συνάψει* B, *συνάψοι* Matranga.

Georgii carmen 2. Extat apud Matrangam 654. Carmen semel disticho distinctum est v. 25. 26, ita enim strophae in codice discriptae sunt, a quo discessit Matranga, qui v. 29. 30 tanquam distichon separavit. — In titulo B *βοηθῆσαι*. — V. 1 seq. videtur scribendum *Καλύκων χάριν λαβοῦσα θεράπαιναν Ἀφροδίτης ῥοδέην δέδεξο*. — V. 4. *γνῷς*, B *γνῶς*. — V. 5. *λάτρις*, B *λάτρης*. — V. 9. *Δαναοῖς*, scripsit opinor *Δαναούς*. — V. 12. *τυχούσῃ* Piccolos, B *τυχοῦσα*. — V. 16. *πόθον*, B *ποθὸν*, Piccolos *πόθεν*. — *φῦλον* Piccolos, B *φῦλλον*, Matranga *φύλλον*. — V. 17. *ἀγαπᾶν* B, non *ἀγαπᾶν*. — V. 37. *νικᾶν* B, *νικᾷν* M. — V. 39. *δοκεύω*, malim *δόκευον*.

3.

Τί εἴποι ὁ Ἄρης τῆς Ἀφροδίτης τρωθείσης ὑπὸ ἀκάνθης ῥόδου;

Τὸ ῥόδον δύω τιτρώσκει,
σὲ μὲν ἐς δέμας, Κυθήρη,
ἐμέθεν δ' ἔπληξεν ἦτορ,
ὅτι σοι πόνους προπέμπει.
Φέρε τὴν ἄκανθαν ἕλξω
ἀπὸ σῶν μελῶν, Κυθήρη,
ἵνα μὴ πλέον τυπεῖσα
μεταδῷς Ἄρηϊ κέντρον.
Τὸ σὸν ἄνθος, ὦ Κυθήρη,
ἴσον ἐστὶ τῇ μελίσσῃ,
ὅτι καὶ πόνους κομίζει
φέρον ἡδονὴν τὸ κέντρον.
Παφίην ῥόδον τιτρώσκει,
τὸ ῥόδον δὲ νῦν τὸ πλῆττον
ποτέροις πόθοις ἐτρώθη,
ὅτι Κύπριδι προσῆλθεν;
Ῥοδέην ἄκανθαν εἴθε
Κρονίδης Ἄρηα τεῦξεν,
ἵνα σῶν μελῶν μετάσχω
γλυκερῷ βαλὼν σε κέντρῳ.
Ἐπ' ἐμὸν δέμας, Κυθήρη,
φέρε σου βάδισμα πέμψον,
ἵνα μὴ πάλιν σε πλήξῃ
χλοεροῦ δένδρου τὸ κέντρον.
Μάθε τοῦ ῥόδου τὸ νύγμα,
μάθε τῶν πόνων τὸ κέντρον,
ἵνα τοῖς πόθοις κρατοῦσα
ὑπὸ τῶν ῥόδων κρατύνῃ.
Χθονίῳ βραχεῖ βελέμνῳ
Παφίην Ἔρως δαμάζει,
γλυκερὸν βέλος φυτεύει
ῥόδον, ὃ κρατεῖ ποθούντων.
Ἀπὸ σῶν αἷμα μελῶν στάξε, Κυθήρη,
γλυκερῶς ἡμετέρων ἔνδοθι κόλπων.
Τί ποθεῖς πόθων κρατοῦσα
τὸν Ἄδωνιν οὐ ποθοῦντα,
τὸν Ἄρην δὲ καὶ ποθοῦντα
στυγέεις, καλὴ Κυθήρη;
Βροτός ἐστιν, ὃν διώκεις,
Παφίη, τὰ νῦν ποθοῦσα·
θεὸς οὖσα δὲ στενάξεις
θεὸν ὄντα με στυγοῦσα.
Ἐθέλω, θέλω δαμῆναι
ῥοδόεντι σῷ βελέμνῳ·
μόνον, ὦ θεῶν κρατοῦσα,
τέλεσον χάριν ποθοῦντι.
Ὁ Ἔρως Ἄρην δαμάζει
παρέχων πόνους Κυθήρῃ.
Χαρίτων χάριν κομίζει
τὸ ῥόδον, τὸ πῦρ, τὸ κέντρον,
τὸ βέλος τὸ τῶν Ἐρώτων,
ὅ τι καὶ Κύπριν δαμάζει.
Τὸ ῥόδον τάχα προῆλθεν
φέρον ἐκ φθόνου τὸ τύμμα,
ὅτι μῆλον Ἀφροδίτη
ἕτερον φυτὸν γεραίρει.
Ὅτε καὶ Κύπρις δονεῖται,
τότε καὶ ῥόδον ποθεῖται.
Βελέων μάτην ἀνάσσω·
τί δέ μοι χρέος φαρέτρης,
ὅτε τὴν ἐμὴν Κυθήρην
ῥοδόεν βέλος δαμάζει;
Ἔλαβεν Κύπρις τὸ τύμμα
ἐπὶ γῆς, ἐγὼ δὲ κέντρον,
ὅτι τοὺς πόνους Κυθήρης
ἔλαβον, ποθῶν Κυθήρην.
Φαέθον Κύπριν δαμάζει,
λέχος οἶδεν ἐξελέγχειν,
ἔχον ἡλίου τὸ κέντρον
τὸ ῥόδον Κύπριν δαμάζει.
Τὸ ῥόδον Κύπριν δαμάζει,
ὅτι κάλλος εὗρε μεῖζον.
Ὁ Ἔρως σε, Κύπρι, βάλλει,
τὸ ῥόδον δὲ ταῖς ἀκάνθαις,

Georgii carmen 3. Extat apud Matrangam 655. — V. 1. δύω B, δύο Matranga. — V. 8. B μεταδῶς. — V. 22. πέμψον scripsi, B πέμψω. — V. 34. γλυκερῶς Piccolos, B γλυκεροῖς. — V. 36. B ἄδωνιν. — V. 44. σῷ B, τῷ Matranga. — V. 46. ποθοῦντι scripsi, B ποθοῦντα. — V. 48. B Κυθήρη. — V. 52. ὅ τι, legebatur ὅτι. — V. 68. οἶδεν B, εἶδεν Matranga.

ἵνα πως λάβωσι πεῖραν
ἀπὸ σοῦ θεῶν ἀνάσσειν.
Κατὰ σοῦ τὰ τόξα τείνει,
νόθον οὐ πέφυκε τέκνον
ἀπὸ τῶν δρυῒ τραφέντων
πάλιν ἢ πέτρᾳ στραφέντων.
Ὁ λέων φέρων τὸ κέντρον
ἴδιον δέμας τιτρώσκει·
Παφίη, ῥόδοισι βάλλεις 858
γλυκερὸν σέθεν τὸ σῶμα.
Ἰδίοισιν ἀγριοῦται
ὁ λέων τυπεὶς βελέμνοις·
Παφίη δὲ ταῖς ἀκάνθαις
πολὺ μᾶλλον ἠγριώθης.
Γενεὴν τεὴν οἰδάσκεις,
ἵνα τῶν θεῶν κρατήσῃς.
Γλυκερὸν ῥόδου τὸ τύμμα
γλυκεροὺς πόνους προπέμπει,
τὸ δὲ τύμμα σόν, Κυθήρη,
φλογεροὺς πόνους προπέμπει.
Μέγα θαῦμα νῦν δοκεύω,
ὑπὸ τοῦ ῥόδου κρατεῖται
Παφίη, κρατοῦσα πάντων
μερόπων θεῶν τε φύτλης·
Παφίης, Ἔρως, ὁπλίζου
παλάμαις βέλος κομίζων,
τὸ ῥόδον τὸ τῆς Κυθήρης
ἀθετεῖ τὰ νῦν Κυθήρην.
Βελέων ἄπειρον ὤφθη
τὸ ῥόδον τὸ σόν, Κυθήρη,
τεὸν εἰ μάθῃ δὲ κέντρον,
τρομερὸν νόον κομίσσει.
Ὀλίγον ῥόδον Κυδήρης
ὀλίγους δίδωσι μόχθους,
ὁ δὲ βαιὸς Ἀφροδίτης
μεγάλους Ἔρως προπέμπει.
Τὸ ῥόδον ῥόδον τιτρώσκει·
τί καλὴ πέφυκε τέρψις;
τὸ ῥόδον δὲ ποῖον εἴπω,
ἀπορῶ μὰ τὴν Ἀθήνην.
Ἐδάης πόνων τὸ κέντρον,
μάθε μὴ πόνοις με βάλλειν.
Ὁ Ἔρως δίκαια πράττει,
δρόσων γὰρ Ἀφροδίτην
νόον ἄστατον λαχοῦσαν,
ῥοδέοις ἔνυξε κέντροις.

4.

Τί εἴποι ὁ Ἀπόλλων κατατρέχων τῆς Δάφνης
καὶ ἐμποδισθεὶς εἰς ἄκανθαν ῥόδου;

Γενεὴν ῥόδων φανεῖσαν
δότε μοι δρέπειν μανέντα·

V. 75. *πως*, legebatur *πῶς*. — B *πείραν*. — V. 79. *τραφέντων* B, Matranga *τραπέντων*, nondum tamen locus emendatus, nam neque *πάλιν* quid sibi velit, intelligo, neque *στραφέντων* convenit, cuius loco *κρυβέντων* vel tale quid exspectaveram. Solebant infantes sub arboribus vel rupibus exponere, quo nonnulli grammatici, velut Didymus, referebant illud *ἀπὸ δρυὸς ἠδ' ἀπὸ πέτρης*, vid. Schol. Il. X 126: *οἱ γὰρ παλαιοὶ τὰ ἐκτιθέμενα βρέφη παρὰ δρυσὶν ἢ πέτραις εὑρίσκοντες ἐνόμιζον ἐκ τούτων γεγενῆσθαι κτλ.* — V. 83. B *παφίηι*. — V. 89. Pronum est *γενεὴν τεὴν διδάσκεις* corrigere, quod etiam Piccolos proposuit, sed non satis assequor, quid rhetor dicere voluerit.

Georgii carmen 4. Extat apud Matrangam 659. Hoc carmen legitur etiam in cod. Laurentiano XXXII 52 saec. 14 fol. novissimis 124 et 125, ubi inscribitur *ανακρονια κῶν γραμματικοῦ τίνας ἂν εἴπη λόγους ὁ Ἀπόλλων κτλ.* Igitur in hoc libro (quem littera L notavi) hoc carmen Constantino Siculo tribuitur; congruit quod in fine carminis addit L: *τοῦ αὐτοῦ ᾠδάριον ἐρωτικὸν δι' ἀνακρέον^το καὶ κουκουλλίου λαβόντος τὴν ὑπόθεσιν ἐκ μελωδιου τινός*, hic enim titulus secundi carminis Constantini, vide supra p. 1087. Neque tamen hoc carmen *Γενεὴν ῥόδων* Constantini est, a cuius ingenio abhorret; plane enim refert rhetorum nugas, quibus Georgius grammaticus delectatur. In titulo *τῆς Δάφνης* LB, Matranga *τὴν Δάφνην*. — V. 2. *μανέντα*, L *μανέντι*.

τί μάτην δὲ τοῦτο πράττω;
ὁ χρόνος φέρει γὰρ ἄλλα.
Κιθάρης μέλος δονήσω
κραδίης πόνους συνᾴδων,
ἐλαφρίζεται γὰρ οἶστρος,
ὅταν ἐκ βάθους ἀνέλθῃ.
Πτερόεις Ἔρως ὑπάρχων
μετέωρον αἶρε Φοῖβον,
ἵνα μὴ τὸ μικρὸν ἄνθος
ἀπὸ σοῦ δρόμου με παύσῃ.
Χθόνα καὶ πόλον τοσοῦτον
Φαέθων ἐγὼ κυκλεύω.
πόθεν οὖν, πόθεν κρατοῦμαι
ἁπαλὴν κόρην πιέζειν;
Λέγε μοι ῥόδον Κυθήρης,
τί τὸ τραῦμα μου βαθύνεις;
πυρὶ πῦρ τί νῦν προσάπτεις
δροσερῆς Δάφνης στεροῦν με;
Κύκνε, σὺ δραμὼν πτεροῖσι
λέγε τῇ Δάφνῃ τρεχούσῃ,
ἵνα μοι φίλημα πέμψῃ
λεχέων, ἀφ' ὧν στερεῖ με.
Φιλοκερτόμως με παίζειν
ἐνόησα τὴν Κυθήρην.
Ὁ Ἔρως τρέχειν διδάσκει,
σὺ ῥόδον τρέχοντα παύεις·
γενεὴν μίαν λαχόντες
κατ' ἐμοῦ διχῶς φρονεῖτε.
Σύ, Κύπρις, πόθοις με θέλ-
γεις,
σύ με καὶ ῥόδοις κατέσχες·
τί με τοῖς πόθοις διώκεις,
τί πάλιν ῥόδοις κρατεῖς με;
Τὸ ῥόδον τὸ τῆς Κυθήρης
Παφίης πλέον δαμάζει·
ὅτε γὰρ συνῆλθε Κύπρις,
τὸ ῥόδον τότε φθονεῖ μοι.
Ἀμελῶ πόθου κρατοῦντος·
τὸ ῥόδον πλέον με τέρπει,
ὅτε καὶ Δάφνην ἐάσω.

5. 859

Τί εἴποι ἡ Φαίδρα ὁρῶσα τὸν Ἱππόλυτον ἐστεμμένον ῥόδοις;

Τὶ καλὸν χρόνον δοκεύω,
Παφίην ὁρῶ τυχοῦσαν·
ὁ ποθούμενος γὰρ ἄρτι
ῥοδόεν στέφος κομίζει.
Ὀλίγην Ἔρωτος αἴγλην,
Παφίη, ῥόδοισι μῖξον,
ἵνα τοὺς πόνους νοήσας
φλογερὴν λέγῃ φαρέτρην.
Χαρίεις Ἄδωνι χαίροις,
διὰ σοῦ ῥόδον γὰρ ἄνθος
φλογεροὺς πόνους προπέμπον
κραδίην ἐμὴν ἰαίνει.
Ῥόδον ἤθελον γενέσθαι,
ἵνα μετρίως τυχοῦσα
ἐπικειμένη μετώποις
μετεβαλλόμην φιλοῦσα.
Χαρίτων φέρει τὰ τερπνά,
ὅτε τις φιλῶν ποθεῖται.

V. 8. LB ὅτ' ἂν. — V. 12. παύσῃ LB, παύῃ Matranga. — V. 14. κυκλεύω, L κυκλέω. — V. 17. Κυθήρης, L Κυθείρης. — V. 20. δροσερῆς, L τρυφερ. (σ suprascr.) — στεροῦν με, L ut videtur στεροῦμεν. — V. 23. πέμψῃ, LB πέμψει. — V. 25. παίζειν L, παίζει B. — V. 26. Κυθήρην, L Κυθείρην. — V. 32. σύ με, L σύ δὲ. — κατέσχες L a pr. m. κατέχες. — V. 33. διώκεις, L διώσκεις. — V. 35. Κυθήρης, L Κυθείρης. — V. 38. μοι LB, με Matranga. — V. 39 seq. Non credo rhetorem tristichon clausulae loco adhibuisse, sed videtur versus interceptus esse. Hos tres versus om. L.

Georgii carmen 5. Extat apud Matrangam 661. — V. 1. τὶ, B τί. Videtur pro ὅ τι positum, quod genus dicendi proletarii scriptores haud fugitant. — V. 6. μῖξον Piccolos, B μεῖζον. — V. 8. λέγῃ, B λέγει. — V. 16. μετεβαλλόμην B, non μεταβαλλόμην. — V. 18. τις, B τίς.

6.

Ἄλλο εἰς τὸν αὐτόν.

Ἐπ' ἐμοὶ πανδαμάτωρ ὅπλα κορύσσει,
ἐπ' ἐμοὶ πάντα βέλη νευρὰ τινάσσει,
ὅτι παῖς Ἱππολύτης στέμμα Κυθήρης
φορέων ἐν κροτάφοις ἀμφιπολεύει.
Χρονίων, Κύπρι, πόθων ἴλαθι Φαίδρης,
φλογερῆς παῦσον ἐμῆς οἶστρον ἀνάγκης,
ὅτι παῖς Ἱππολύτης στέμμα Κυθήρης
φορέων ἐν κροτάφοις ἀμφιπολεύει.
Κορυφαῖς ἀνθοφόροις παίξατε θῆρες,
βελέων παυσαμένων ἰοχεαίρης,
ὅτι παῖς Ἱππολύτης στέμμα Κυθήρης
φορέων ἐν κροτάφοις ἀμφιπολεύει.
Μὰ τοὺς Ἔρωτας νῦν ἀριθμὸν γὰρ μέγαν
χρεὼν ὀνομάζειν εἰκότως, βλέπουσά γε
τὸν χθὲς μὲν ἄκανθαν, σήμερον δὲ τοῦ ῥόδου
ἔσχον ὑγίειαν τῶν ποθούντων φαρμάκων.
Γλυκὺ Θησέως τὸ τέκνον
βάλε καὶ λόγοις με, Κύπρι,
ἵνα πᾶν μέλος συνάδῃ,
ἀκοή, φρένες σὺν ὄψει.
Ὁ πόθος πόθοις ἐρίζει,
ἀγαθὸν πέφυκε νεῖκος·
φλέγε πῦρ, ἐγὼ κομίζω,
φλέγε πῦρ, τὸ πῦρ τὸ καῖον.
Στεφάνους τί νῦν κομίζεις;
ῥόδα φαιδρὰ δέξο, Φαίδρα·
ἐὰν ὀκλάσῃς ἀφάσσων,
τότε μανθάνεις τὸ κρεῖσσον.
Ἀρετῆς πόθεν μετέστη
γενέτης τεὸς τοσαύτης;
λαβύρινθε, μαρτύρει μοι,
ὅτι τὸ κράτος Κυθήρης.
Ἀνέμων πνοαῖς ἐρίζω,
πελάγους βάθος διώκω,
λιμένας φίλους δοκεύσω·
ἕνεκεν τίνος πλανῶμαι;
Ὁ φιλῶν ὅτε στυγεῖται,
ἀέρος σκιὰν διώκει,

Georgii carmen 6. Extat apud Matrangam 662. — V. 2. *νευρὰ*, fort. *νεῦρα*. — V. 5. *ἴλαθι* B, non *ἴλαθι*. — V. 10. B *ἰοχεάρης* — V. 13. *Μὰ* B, *καὶ* Matranga. — V. 19. *συνάδῃ*, B *συνάδει*. — V. 26 nescio an scribendum sit *ῥόδα φαιδρὰ δέξο Φαίδρα*, nam Hippolytum alloquitur. — V. 28. *ὀκλάσῃς*, B *ὀκλάσῃις*. — V. 34. *βάθος* B, non *βάθους*. — V. 35. *δοκεύσω*, fort. *δοκεύω*. — V. 38. *ἀέρος*, littera o a m. sec. in ras.

καμάτους φέρων ἀΰπνους.
Παφίης Ἔρωτα φεύγων,
Παφίης ῥόδοις τί τέρπῃ;
φιλέων ῥόδον Κυθήρης,
ἔχε καὶ νόον Κυθήρης.
Παφίη, πόθων ἀνάσσεις,
Παφίη, κρατοῦσα δεῖξον,
ἵνα τοῖς τεοῖς βελέμνοις
φιλίης γένοιτο τέρψις.
Στυγέων Ἔρωτος ἔργα,
φρένα σὴν ῥόδοις νοθεύεις·
ἐρατῆς γὰρ Ἀφροδίτης
ἐρατὸν πέφυκεν ἄνθος.
Βέλος ἄρχεται κομίζειν
ὑπὸ Κύπριδος γελώσης,
ἵνα γνῷ, πόσον δαμάζει
φλογερὸν βέλος Κυθήρης.
Παφίη, χόλῳ μετρήσεις·
ὁ χόλος πόθου με βάλλει,
ὁ πόθος ῥόδοις με τήκει·
πόσα τίς βέλη κομίσσει.
Φύσις οὐκ ἔμεινε, Κύπρι,
τὰ σὰ μὴ φέρουσα κέντρα.

7.

Ἐπιθαλάμια.

Γάμιαι πνέουσιν αὖραι,
μέλος ὀργάνων δονεῖται,
τάχα παστὸν Ἀφροδίτῃ
Χαρίτων πλέκουσι κῶμοι.
Ὁ δ' ἔρως ὁ πάντα παίζων,
ὁ γένος γένει συνάπτων
ἀπ' ἐλευθέρας φαρέτρα
βέλος ἱμέρου τινάσσει.
Ὁ γέρων πάρεστι Νεῖλος 861

V. 39. Hic plene interpunxi, ut trium versuum haec sit stropha, quamquam ambiguum, utrum poeta ita instituerit, an quartus versus sit interceptus. Tum discripsi quinque quaternorum versuum strophas, quibus distichon additum est. Apud Matrangam (atque ut puto etiam in cod. B) cum summo sententiae detrimento strophae initium fit v. 41, 45, 49, 53, 57, ut novissima stropha versibus quinque constet, quod prorsus a lege recedit. — V. 41. τέρπῃ B, τέρπει Matranga. — V. 44. ἀνάσσεις, conieci ἄνασσα. — V. 47. φιλίης B, Matranga φιλίοις. — V. 49. σὴν B, Matranga σύν. — V. 52. Haec et quae sequuntur non possum expedire. — V. 54. δαμάζει, legebatur παμάζει. — V. 59. τίς B, non τὶς.

Georgii carmen 7. Extat apud Matrangam 573. — V. 8. ἱμέρου scripsi, legebatur ἡμέρας.

κεφαλὴν ῥόδοις πυκάσσας,
ἵνα σὺν νέοις χορεύσῃ
πολιοὺς πόδας τινάσσων.
Κιθάρης ἄναξ Ἀπόλλων
γάμιον μέλος λιγαίνει·
γλυκεραὶ πάρεισι Μοῦσαι
Βρομίῳ γάμους τελοῦσαι.
Ὅθεν ἄσμενος προῆλθον
ἐπέων μέλος χαράξας,
ἵνα σὺν νέοις χορεύσω
γαμίους νόμους τελέσσας.

8.

Ἐπιθαλάμια.

Ἀναβάλλομαι χορεύειν
λιγυροῖς μίτοισι κρούων
γαμικὸν μέλισμα σεμνόν,
βιοτῆς χάρισμα πρῶτον.
Τί γάρ, εἰπέ μοι, τίς ὤφθης;
κιθάρης μαθὼν ἀταρπόν,
τόσον εἰς χρόνον μεθῆκας
ἀγέραστα κέντρα πλήκτροις;
Ἑλέτω πόθος δ' ἐκείνης,
ἑλέτω μάκαρ λιγαίνειν
φίλον εἰς λέχος κιόντα
μετὰ σώφρονος συνεύνου.
Ἀπὸ πασσάλου δ' ἀκούσας
χέλυν ὡς τάχος καθεῖλον,
ἐθέλω δὲ ταῦτα μέλπειν,
ὅσα μοι βίος κελεύει.
Πόθεν οὖν γένοιτο βαλβὶς
Ἑλικωνίδος μερίμνης;
τίνα δ' ὡς θέμις προσειπὼν
* * * * * * * *
Ἄγ' ἔλασσον ἢ τεκόντας
γενέτην σὸν ἢ τεκοῦσαν,
ἐπέων φέρουσαν εὖχος,
γεραροῖς νόμοις κομῶσαν.
Χρόνος ἐστὶ ταῦτα βάζειν,

Georgii carmen 8. Extat apud Matrangam 574. — V. 11. κιόντα, B κίοντα. — V. 19. in B nullum lacunae vestigium, fortasse non solum unus versiculus, sed integra praeterea stropha intercidit. — V. 20. ἄγ' ἔλασσον ἢ Matranga, B ἀγελασσον η, ego non expedio, sententiae institutae conveniret πατέρ' ἢ σὸν η τεκόντας γενέτην σὸν ἢ τεκοῦσαν ἐπέων φέρουσαν εὖχος γεραροῖς νόμοις κομῶ σήν; vel κομήσω (κομίσσω). — V. 21. ἢ τεκοῦσαν Matranga correxit, B ἡ τεκοῦσα. — V. 22. φέρουσαν B, φοροῦσαν Matranga. — V. 23. γεραροῖς, B γερανοῖς.

κόρον ἐκ χρόνου δὲ φεύγω,
ὅτι θ' ἥματος μί' ὥρα
χρόνος ἐστὶ τοῖς ποθοῦσιν.
Μικρὸν οὖν κόρην προσειπών, 862
μελέων ἐμῶν ἀφορμήν,
θαλίης μέλισμα πάσης
ἀποπαύσομαι λιγαίνειν.
Ἐρατὴ πέλουσα νύμφη,
ἐρατοῦ δὲ καὶ γραφεῖσα
φιλοσώφρονος συνεύνου,
πόσιν ἄξιον μετέρχῃ.
Ὅθεν, ὦ μάκαιρα, χαίροις
γεραροῖς ζυγεῖσα λέκτροις·
τετελεσμένας δ' ἐς ὥρας
παῒν ἀγκάλαισι φέρβοις.

V. 26. ὅτι θ' ἥματος, scribendum ὅτι κἤματος μί' ὥρα χρόνος ἐστὶ τοῖς ποθοῦσιν, h. e. *vel una diei hora amantibus longissimum temporis spatium videtur.* — V. 35. πόσιν, B ποσίν. — V. 38. ἀγκάλαισι, B ἀγκάλαις.

XXII.

L A S U S.

1.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΡΜΙΟΝΙ ΔΗΜΗΤΡΑ.

– ∸ ⏑ – ∸ ⏑ – ∸ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑́ – ⏒
– ∸ ⏑ – – ∸ ⏑ – ⏒
⏑ ∸ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Δάματρα μέλπω κόραν τε Κλυμένοι' ἄλοχον Μελίβοιαν,
ὕμνων ἀναγνῶν Αἰολῆδα
βαρύβρομον ἁρμονίαν.

2.

Aelian. Var. Hist. XII 36: *Ἐοίκασιν οἱ ἀρχαῖοι ὑπὲρ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τῆς Νιόβης παίδων μὴ συνᾴδειν ἀλλήλοις . . . Λᾶσος δὲ δὶς ἑπτὰ λέγει.*

Lasus. Fr. 1. Athen. XIV 624 E: *Αὕτη γάρ ἐστιν* (*ὑποδώριος καλουμένη ἁρμονία*), *φησὶν ὁ Ἡρακλείδης, ἣν ἐκάλουν Αἰολίδα, ὡς καὶ ὁ Λᾶσος* (sic Dindorf, vulgo *Λάσος*) *ὁ Ἑρμιονεὺς ἐν τῷ εἰς τὴν Ἑρμιόνι* (sic AB, *ἑρμιόνῃ* P, *ἑρμιόνην* VL, *ἐν Ἑρμιόνῃ* Schweighaeuser) *Δήμητρα ὕμνῳ λέγων οὕτως· Δ ά μ α τ ρ α κτλ. Ταῦτα δ' ᾄδουσι πάντες ὑποδώρια τὰ μέλη, ἐπεὶ οὖν τὸ μέλος ἐστὶν ὑποδώριον, εἰκότως Αἰολίδα φησὶν εἶναι τὴν ἁρμονίαν ὁ Λᾶσος.* Cf. X 455 C, ubi simul aliud Lasi carmen *Centauri* memoratur. *Ταῦτα* (Pindari fr. 56) *σημειώσαιτ' ἄν τις πρὸς τοὺς νοθεύοντας Λάσου τοῦ Ἑρμιονέως τὴν ἄσιγμον ᾠδήν, ἥτις ἐπιγράφεται Κ έ ν τ α υ ρ ο ι. Καὶ ὁ εἰς τὴν Δήμητρα δὲ τὴν ἐν Ἑρμιόνῃ ποιηθεὶς τῷ Λάσῳ ὕμνος ἄσιγμός ἐστιν, ὥς φησιν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἐν τρίτῳ περὶ μουσικῆς· οὗ ἐστιν ἀρχή· Δ ά μ α τ ρ α μ. κ. τε Κλ. ἄ λ ο χ ο ν.* Cf. Eust. 1335, 52. — V. 1. *Δάματρα*, altero loco B *δαμάτερα*, PVL et A a m. pr. *Δήμητρα*. — *μέλπω* altero loco, priore APV *μ' ἔαπω*, B *μ' εαπο*. — *Κλυμένοι'* scripsi, *Κλυμένοιο* priore loco, altero l. P *κλυόμενοι*, B *κλυομένοια*, L *κλυομένοιο*, V *κλυοιμένοιο*. — V. 2. *ὕμνων* Iacobs, legebatur *ὕμνον*. — *αναγνῶν* scripsi secutus L, *ἀναγνων* PV, *ἀνάγνων* Ahrens. cf. Hesychius *ἀγνεῖν, ἄγειν· Κρῆτες. ἀγνεῖ· λαμβάνει.* et fortasse *ἀγνήκαμες· ἠγνοήκαμεν* (fort. *ἀγηόχαμεν*) *Αἰολεῖς*. — *Αἰολῆδα βαρύβρομον* scripsi, PVL *Αἰολίδ' ἁμαβαρύβρομον*, Casaubonus divisim *Αἰολίδ' ἅμα βαρύβρομον*, Hartung scripsit *μ ε λ ι β ό α ν ὕ μ ν ο ν τ' ἀνάγων Αἰολίδα χ ᾶ μ α βαρύβρ. ἀρ.*

3.

Aelian Hist. Anim. VII 47: Ἔοικε δὲ καὶ τὰ τῶν λυγγῶν ἔκγονα ὁμοίως (σκύμνοι) ὀνομάζεσθαι· ἐν γοῦν τοῖς Λάσου λεγομένοις διθυράμβοις οὕτως εὑρίσκεται σκύμνος εἰρημένον τὸ βρέφος τὸ τῆς λυγγός.

4.

Natalis Comes 1018: „Fuit autem Sphinx Echidnae Typhonisque filius, ut scribit Lasus Hermioneus."

XXIII. 864

APOLLODORUS.

Τίς τοιῆδ' ὥρῃ
ἦλθεν ἐπὶ τέρθρον θυράων;

Apollodorus. Erotian. p. 366: τὸ τέρθρον τοῦ πάθους ἀντὶ τοῦ τὸ τέλος. . . . Καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ τοὺς ὕμνους γράψας φησί· τίς τοιήδε (τοι ἤδε AD, τοι ἧδε B, τι ἤδε C, idem deinde ἐπὶ τὸ τέρθρον θηράων) ὥρῃ κτλ. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τέλει (fort. τέλη, Klein τέλος) τῶν θυρῶν. quae correxi, nisi forte scribendum τίς τοιῆδ' ὄρῃ, nam veteres Atticos ὄρη correpta priore syllaba pro ὥρη dixisse testificatur Plato in Cratylo p. 410 C. sed quod in hymno Homerico in Cerer. v. 399 cod. Mosq. exhibet ὀρέων potius ὠρέων restituendum, quemadmodum est ib. 492 ὠρηφόρε, quamquam ibi ὀρηφόρε haud incommodum. Meineke τοιῆδ' ἐν ὥρῃ coniecit. Apollodorus Atheniensis Pindari est magister, vid. Eustath. vit. Pind. p. 20.

XXIV.

TYNNICHUS.

Εὕρημά τι Μοισᾶν.

XXV.

TELESILLA.

1.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –

Ἁδ' Ἄρτεμις, ὦ κόραι,
φεύγοισα τὸν Ἀλφεόν.

Tynnichus. Plato Ione p. 534 D: *Μέγιστον δὲ τεκμήριον τῳ λόγῳ Τύννιχος ὁ Χαλκιδεύς, ὃς ἄλλο μὲν οὐδὲν πώποτ' ἐποίησε ποίημα, ὅτου τις ἂν ἀξιώσειε μνησθῆναι, τὸν δὲ παιῶνα, ὃν πάντες ᾄδουσι, σχεδόν τι πάντων μελῶν κάλλιστον, ἀτεχνῶς, ὥσπερ αὐτὸς λέγει, εὕρημά τι Μοισᾶν* (Γ *εὑρήματι*, Ε *Μουσᾶν*). quod fortasse ex ipso illo carmine petitum. Conf. Porphyr. de abst. II p. 133: *Τὸν γοῦν Αἰσχύλον φασίν, τῶν ἀδελφῶν ἀξιούντων εἰς τὸν θεὸν γράψαι παιᾶνα, εἰπεῖν, ὅτι βέλτιστα Τυννίχῳ πεποίηται· παραβαλλόμενον δὲ τὸν αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐκείνου, ταὐτὸν πείσεσθαι τοῖς ἀγάλμασι τοῖς καινοῖς πρὸς τὰ ἀρχαῖα· ταῦτα γάρ, καίπερ ἁπλῶς πεποιημένα, θεῖα νομίζεσθαι, τὰ δὲ καινὰ περιέργως εἰργασμένα θαυμάζεσθαι μέν, θεοῦ δὲ δόξαν ἧττον ἔχειν*, ubi *τῶν Δελφῶν ἀξιούντων* scribendum. Nomen huius poetae Valesius restituit etiam ap. Ptolem. Heph. Phot. Bibl. CXC: *τὰς δὲ Κολυμβώσας Ἀλκμᾶνος* (ita recte, opinor, Casaubonus pro *Ἀλκμάνους*, Meineke Com. Poet. I p. 108: *Ἀλκιμένους*) *πρὸς τῇ κεφαλῇ Τυννίχου τοῦ Χαλκιδέως εὑρεθῆναί φασιν* pro *Τυρονίχου* vel *Τιτωνύχου*. Hecker voluit etiam apud Athenaeum VI 250 B *Tynnichi* nomen in *Phrynichi* locum substiture, vix recte.

Telesilla. Fr. 1. Hephaest. 62: *ἔστι τοίνυν ἐπίσημα ἐν τῷ ἰωνικῷ, ἑφθημιμερῆ μὲν τὰ τοιαῦτα, οἷς ἡ Τελέσιλλα ἐχρήσατο· Ἁδ' κτλ.* — V. 1 etiam ib. 26 legitur, ubi FlBS *κόρα*.

2.

Athen. XIV 619 B: Ἡ εἰς Ἀπόλλωνα ᾠδὴ φιληλιάς (ita PVL, φηλικίας AB) ὡς Τελέσιλλα παρίστησιν.

3.

Paus. II 35, 2: Τὸ μὲν δὴ τοῦ Πυθαέως ὄνομα μεμαθήκασι παρὰ Ἀργείων· τούτοις γὰρ Ἑλλήνων πρώτοις ἀφικέσθαι Τελέσιλλά φησι τὸν Πυθαέα ἐς τὴν χώραν Ἀπόλλωνος παῖδα ὄντα.

4.

Paus. II 28, 2: Ἐπὶ δὲ τῇ ἄκρᾳ τοῦ ὄρους Κορυφαίας ἐστὶν ἱερὸν Ἀρτέμιδος, οὗ καὶ Τελέσιλλα ἐποιήσατο ἐν ᾄσματι μνήμην.

5.

Apollod. Bibl. III 5: Ἐσώθη δὲ τῶν μὲν ἀρρένων (ex Niobae liberis) Ἀμφίων, τῶν δὲ θηλειῶν Χλωρὶς ἡ πρεσβυτέρα, ᾗ Νηλεὺς συνῴκησε, κατὰ δὲ Τελέσιλλαν (ita Aegius, libri τελεσίαν) ἐσώθησαν Ἀμύκλας (ita codd., Ἀμύκλα v.) καὶ Μελίβοια, ἐτοξεύθη δὲ ὑπ' αὐτῶν καὶ Ἀμφίων. Ceterum ultima haec verba separanda potius sunt, quippe quae non ad Telesillae carmen spectent, sed quibus continuetur Apollodori narratio: nam Amphion pater intelligendus est, et supra pro Amphione filio fort. Δαμασίχθων leg. Ceterum cf. Paus. II 21, 9.

6.

Hesych.: Βελτιώτας· τὰς βελτίους Τελέσιλλα. Aut τὰς delendum aut τοὺς scribendum, Lobeck βελτιωτέρας coniecit.

7. 86

Athen. XI 467 5: Τελέσιλλα δὲ ἡ Ἀργεία καὶ τὴν ἅλω καλεῖ δεῖνον (C supra δῖνον). Cf. Eust. 1207, 9.

8.

Poll. II 23: Καὶ παρὰ Φερεκράτει οὐλοκέφαλος· οὐλοκίκιννα δὲ Τελέσιλλα εἴρηκε. corr. οὐλοκίκιννος, vel οὐλοκικίννα.

9.

Sch. Hom. Od. ν 289: Καλῇ τε μεγάλῃ τε. Ἐκ τῆς κατὰ τὴν ὄψιν κοσμιότητος καὶ αἰδοῦς καὶ τοῦτο ὑπονοεῖν δίδωσι, καθὰ καὶ Ξενοφῶν καὶ Τελέσιλλα ἡ Ἀργεία διαγράφουσιν Ἀρετῆς καὶ Καλοκαγαθίας εἰκόνα. Nitzsch coni. Ἀρετῆς καὶ Κακίας, non recte, alterum vocabulum Xenophontem, alterum Telesillam spectat. Pravitatis notio ab hoc loco omnino aliena.

XXVI.

SIMONIDES.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙ ΑΡΤΕΜΙΣΙΩι ΝΑΥΜΑΧΙΑΝ. 1—4.

1. 2. [2. 3.] *)

⏑ –́ – –́ ⏑ – ⏓

Ἐβόμβησεν θαλάσσας.
Ἀποτρέποισι κῆρας.

3. [5.]

Schol. Apoll. Rhod. I 211: *Τὴν δὲ Ὠρείθυιαν Σιμωνίδης ἀπὸ Βριλησσοῦ φησὶν ἁρπαγεῖσαν ἐπὶ τὴν Σαρπηδονίαν πέτραν τῆς Θρᾴκης ἐνεχθῆναι . . . ἡ δὲ Ὠρείθυια Ἐρεχθέως θυγάτηρ, ἣν ἐξ Ἀττικῆς ἁρπάσας ὁ Βορέας ἤγαγεν εἰς Θρᾴκην κἀκεῖσε συνελθὼν ἔτεκε Ζήτην καὶ Κάλαϊν, ὡς Σιμωνίδης ἐν τῇ Ναυμαχίᾳ.* Cf. Eudoc. 440. De re ipsa vid. Welcker Alte Kunstdenkm. III 147 seq.

* 4. [9.] 867

⏒ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ –
⏒ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
⏒ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
⏒ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

Simonides. Fr. 1. 2. Priscian. de metr. com. 250. Lindem. (Keil II 428): „Simonides et Alcman in iambico teste Heliodoro non solum in fine ponunt spondeum, sed etiam in aliis locis. Simonides in *ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίᾳ* in dimetro catalectico: *ἐβ. θαλ.* (*θάλασσα* Ald. sed codd. *θαλάσσας*) in secundo loco spondeum posuit: *ἀντιστρέφει δὲ αὐτῷ· ἀποτρέκουσαν* (sic Ald., Putsche *ἀποτρέποις εἶ*, PV *ἀποτρεπου σει*, A *ἀποτρεποίσει*, Hermann *ἀποτρέπουσα*, Schneidewin *ἀποτρέποισα*, ego *ἀποτρέποισι* scripsi) *κῆρας*.

*) Numeri adiecti sunt editionis Schneidewinianae.

Τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων
εὐκλεὴς μὲν ἁ τύχα, καλὸς δ' ὁ πότμος,
βωμὸς δ' ὁ τάφος, πρὸ γόων δὲ μνᾶστις, ὁ δ' οἶκτ[ος]
ἔπαινος·
ἐνταφιον δὲ τοιοῦτον οὔτ' εὐρὼς
οὔθ' ὁ πανδαμάτωρ ἀμαυρώσει χρόνος.
ἀνδρῶν δ' ἀγαθῶν ὅδε σηκὸς οἰκέταν εὐδοξίαν
Ἑλλάδος εἵλετο· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Λεωνίδας
ὁ Σπάρτας βασιλεύς, ἀρετᾶς μέγαν λελοιπὼς
κόσμον ἀέναόν τε κλέος.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ. 868

ΣΚΟΠΑι ΤΩι ΚΡΕΟΝΤΟΣ ΘΕΣΣΑΛΩι

5. [12.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ – × ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – × ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓ –́ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ – × ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – × ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⏑ ⏑ –́ ⏑ – × ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – × ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
⏑ –́ – ⏑ –́ –
× ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – ⏑ – ⏓

Fr. 4. Diod. Sic. XI 11: *Διόπερ οὐχ οἱ τῶν ἱστοριῶν συγγραφεῖς μόνοι, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ τῶν ποιητῶν καθύμνησαν αὐτῶν τὰς ἀνδραγαθίας· ὧν γέγονε καὶ Σιμωνίδης ὁ μελοποιὸς ἄξιον τῆς ἀρετῆς αὐτῶν ποιήσας ἐγκώμιον, ἐν ᾧ λέγει· Τῶν κτλ.* unde Schneidewin existimat peculiare carmen (*encomium*) in illos a Simonide compositum fuisse, quod Diodori verba nequaquam significant: ipsa autem Simonidis oratio suadet, ut has laudes alii carmini insertas fuisse censeamus: itaque ad carmen *εἰς τὴν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίαν* retuli. Ceterum servavit carmen etiam Arsen. 242. — V. 1. *Θερμοπύλαις*, AH *Θερμοπύλαισι.* — V. 3. *πρὸ γόων* Ilgen et Eichstaedt, libri *προγόνων*. — *οἶκτος* Iacobs et Hermann, vulgo *οἶτος* (*οὗτος* K). — V. 4. *οὔτ' εὐρώς*, in proecdosi scripsi *εὐρώς* deleta particula *οὔτ'*, Hartung non recte *οὔποτ'* scripsit. — V. 6. *ἀνδρῶν δ' ἀγαθῶν ὅδε* scripsi, legebatur *ἀνδρῶν ἀγαθῶν· ὁ δέ*, Arsen. *ἀγαθῶν ἀνδρῶν· ὁ δέ.* — *σηκὸς*, Schneidewin *σακὸς*. — *οἰκέταν* Schneidewin, vulgo *οἰκετᾶν*, Hermann *οἰκητάν*, Thiersch *οἰκέτιν*, Hartung *οἶκοθι τὰν εὐδοξίαν* requirit. — V. 7. *εἵλετο* Hermann, vulgo *εἵλατο.* — *δὲ καὶ* Arsen., *δὲ* Diod. — V. 8. *λελοιπώς*, Arsen. *λιπών.* — V. 9. *ἀέναον*, L *ἀένναον.* — *κλέος*, in proecdosi *κλεῖος* scripsi.

E p i n i c i a Simonidis a veteribus grammaticis in varias classes secundum certaminum genera discripta erant, sic fr. 14 est *ἐκ τῶν Σιμωνίδου τεθρίππων*, fr. 12 *Σιμωνίδης ἐν τοῖς πεντάθλοις*, porro huc pertinet quod ex Herodiano adscripsit Bandini Catal. Bibl. Laur. 146: *ὁ Σιμωνίδης ἐπέγραφεν ἐπίνικοι* (legebatur *ἐπίκικοι*) *δρομέσι, δέον*

ἵνα πως λάβωσι πεῖραν
ἀπὸ σοῦ θεῶν ἀνάσσειν.
Κατὰ σοῦ τὰ τόξα τείνει,
νόθον οὐ πέφυκε τέκνον
ἀπὸ τῶν δρυΐ τραφέντων
πάλιν ἢ πέτρᾳ στραφέντων.
Ὁ λέων φέρων τὸ κέντρον
ἴδιον δέμας τιτρώσκει·
Παφίη, ῥόδοισι βάλλεις 858
γλυκερὸν σέθεν τὸ σῶμα.
Ἰδίοισιν ἀγριοῦται
ὁ λέων τυπεὶς βελέμνοις·
Παφίη δὲ ταῖς ἀκάνθαις
πολὺ μᾶλλον ἠγριώθης.
Γενεὴν τεὴν οἰδάσκεις,
ἵνα τῶν θεῶν κρατήσῃς.
Γλυκερὸν ῥόδου τὸ τύμμα
γλυκεροὺς πόνους προπέμπει,
τὸ δὲ τύμμα σόν, Κυθήρη,
φλογεροὺς πόνους προπέμπει.
Μέγα θαῦμα νῦν δοκεύω,
ὑπὸ τοῦ ῥόδου κρατεῖται
Παφίη, κρατοῦσα πάντων
μερόπων θεῶν τε φύτλης·
Παφίης, Ἔρως, ὁπλίζου
παλάμαις βέλος κομίζων,
τὸ ῥόδον τὸ τῆς Κυθήρης
ἀθετεῖ τὰ νῦν Κυθήρην.
Βελέων ἄπειρον ὤφθη
τὸ ῥόδον τὸ σόν, Κυθήρη,
τεὸν εἰ μάθῃ δὲ κέντρον,
τρομερὸν νόον κομίσσει.
Ὀλίγον ῥόδον Κυδήρης
ὀλίγους δίδωσι μόχθους,
ὁ δὲ βαιὸς Ἀφροδίτης
μεγάλους Ἔρως προπέμπει.
Τὸ ῥόδον ῥόδον τιτρώσκει·
τί καλὴ πέφυκε τέρψις;
τὸ ῥόδον δὲ ποῖον εἴπω,
ἀπορῶ μὰ τὴν Ἀθήνην.
Ἐδάης πόνων τὸ κέντρον,
μάθε μὴ πόνοις με βάλλειν.
Ὁ Ἔρως δίκαια πράττει,
ὁρόων γὰρ Ἀφροδίτην
νόον ἄστατον λαχοῦσαν,
ῥοδέοις ἔνυξε κέντροις.

4.

*Τί εἴποι ὁ Ἀπόλλων κατατρέχων τῆς Δάφνης
καὶ ἐμποδισθεὶς εἰς ἄκανθαν ῥόδου;*

*Γενεὴν ῥόδων φανεῖσαν
δότε μοι δρέπειν μανέντα·*

V. 75. *πως*, legebatur *πῶς*. — B *πείραν*. — V. 79. *τραφέντων* B, Matranga *τραπέντων*, nondum tamen locus emendatus, nam neque *πάλιν* quid sibi velit, intelligo, neque *στραφέντων* convenit, cuius loco *κρυβέντων* vel tale quid exspectaveram. Solebant infantes sub arboribus vel rupibus exponere, quo nonnulli grammatici, velut Didymus, referebant illud *ἀπὸ δρυὸς ἠδ' ἀπὸ πέτρης*, vid. Schol. Il. X 126: *οἱ γὰρ παλαιοὶ τὰ ἐκτιθέμενα βρέφη παρὰ δρυσὶν ἢ πέτραις εὑρίσκοντες ἐνόμιζον ἐκ τούτων γεγενῆσθαι κτλ.* — V. 83. B *παφίηι*. — V. 89. Pronum est *γενεὴν τεὴν διδάσκεις* corrigere, quod etiam Piccolos proposuit, sed non satis assequor, quid rhetor dicere voluerit.

Georgii carmen 4. Extat apud Matrangam 659. Hoc carmen legitur etiam in cod. Laurentiano XXXII 52 saec. 14 fol. novissimis 124 et 125, ubi inscribitur *ανακρονια κῶν γραμματικοῦ τίνας ἂν εἴπῃ λόγους ὁ Ἀπόλλων κτλ.* Igitur in hoc libro (quem littera L notavi) hoc carmen Constantino Siculo tribuitur; congruit quod in fine carminis addit L: *τοῦ αὐτοῦ ᾠδάριον ἐρωτικὸν δι' ἀνακρέον*[το] *καὶ κουκουλλίου λαβόντος τὴν ὑπόθεσιν ἐκ μελῳδιου τινός*, hic enim titulus secundi carminis Constantini, vide supra p. 1087. Neque tamen hoc carmen *Γενεὴν ῥόδων* Constantini est, a cuius ingenio abhorret; plane enim refert rhetorum nugas, quibus Georgius grammaticus delectatur. In titulo *τῆς Δάφνης* LB, Matranga *τὴν Δάφνην*. — V. 2. *μανέντα*, L *μανέντι*.

τί μάτην δὲ τοῦτο πράττω;
ὁ χρόνος φέρει γὰρ ἄλλα.
Κιθάρης μέλος δονήσω
κραδίης πόνους συνᾴδων,
ἐλαφρίζεται γὰρ οἶστρος,
ὅταν ἐκ βάθους ἀνέλθῃ.
Πτερόεις Ἔρως ὑπάρχων
μετέωρον αἶρε Φοῖβον,
ἵνα μὴ τὸ μικρὸν ἄνθος
ἀπὸ σοῦ δρόμου με παύσῃ.
Χθόνα καὶ πόλον τοσοῦτον
Φαέθων ἐγὼ κυκλεύω.
πόθεν οὖν, πόθεν κρατοῦμαι
ἁπαλὴν κόρην πιέζειν;
Λέγε μοι ῥόδον Κυθήρης,
τί τὸ τραῦμα μου βαθύνεις;
πυρὶ πῦρ τί νῦν προσάπτεις
δροσερῆς Δάφνης στεροῦν με;
Κύκνε, σὺ δραμὼν πτεροῖσι
λέγε τῇ Δάφνῃ τρεχούσῃ,
ἵνα μοι φίλημα πέμψῃ
λεχέων, ἀφ᾽ ὧν στερεῖ με.
Φιλοκερτόμως με παίζειν
ἐνόησα τὴν Κυθήρην.
Ὁ Ἔρως τρέχειν διδάσκει,
σὺ ῥόδον τρέχοντα παύεις·
γενεὴν μίαν λαχόντες
κατ᾽ ἐμοῦ διχῶς φρονεῖτε.
Σύ, Κύπρις, πόθοις με θέλ-
γεις,
σύ με καὶ ῥόδοις κατέσχες·
τί με τοῖς πόθοις διώκεις,
τί πάλιν ῥόδοις κρατεῖς με;
Τὸ ῥόδον τὸ τῆς Κυθήρης
Παφίης πλέον δαμάζει·
ὅτε γὰρ συνῆλθε Κύπρις,
τὸ ῥόδον τότε φθονεῖ μοι.
Ἀμελῶ πόθου κρατοῦντος·
τὸ ῥόδον πλέον με τέρπει,
ὅτε καὶ Δάφνην ἐάσω.

5. 859

Τί εἴποι ἡ Φαίδρα ὁρῶσα τὸν Ἱππόλυτον ἐστεμμένον ῥόδοις;

Τί καλὸν χρόνον δοκεύω,
Παφίην ὁρῶ τυχοῦσαν·
ὁ ποθούμενος γὰρ ἄρτι
ῥοδόεν στέφος κομίζει.
Ὀλίγην Ἔρωτος αἴγλην,
Παφίη, ῥόδοισι μῖξον,
ἵνα τοὺς πόνους νοήσας
φλογερὴν λέγῃ φαρέτρην.
Χαρίεις Ἄδωνι χαίροις,
διὰ σοῦ ῥόδον γὰρ ἄνθος
φλογεροὺς πόνους προπέμπον
κραδίην ἐμὴν ἰαίνει.
Ῥόδον ἤθελον γενέσθαι,
ἵνα μετρίως τυχοῦσα
ἐπικειμένη μετώποις
μετεβαλλόμην φιλοῦσα.
Χαρίτων φέρει τὰ τερπνά,
ὅτε τις φιλῶν ποθεῖται.

V. 8. LB ὅτ᾽ ἄν. — V. 12. παύσῃ LB, παύῃ Matranga. — V. 14. κυκλεύω, L κυκλέω. — V. 17. Κυθήρης, L Κυθείρης. — V. 20. δροσερῆς, L τρυφερ. (σ) — στεροῦν με, L ut videtur στεροῦμεν. — V. 23. πέμψῃ, LB πέμψει. — V. 25. παίζειν L, παίζει B.—V. 26. Κυθήρην, L Κυθείρην. — V. 32. σύ με, L σύ δὲ.— κατέσχες L a pr. m. κατέχες. — V. 33. διώκεις, L διώσκεις. — V. 35. Κυθήρης, L Κυθείρης. — V. 38. μοι LB, με Matranga. — V. 39 seq. Non credo rhetorem tristichon clausulae loco adhibuisse, sed videtur versus interceptus esse. Hos tres versus om. L.

Georgii carmen 5. Extat apud Matrangam 661. — V. 1. τὶ, B τί. Videtur pro ὅ τι positum, quod genus dicendi proletarii scriptores haud fugitant. — V. 6. μῖξον Piccolos, B μεῖξον. — V. 8. λέγῃ, B λέγει. — V. 16. μετεβαλλόμην B, non μεταβαλλόμην. — V. 18. τις, B τίς.

ἀπείρων γενέθλα.
πάντα τοι καλά, τοῖσί τ' αἰσχρὰ μὴ μέμικται.

Στρ. β'.

Οὐδέ μοι ἐμμελέως τὸ Πιττάκειον
νέμεται, καίτοι σοφοῦ παρὰ φωτὸς εἰρημένον· χαλεπὸν
φάτ' ἐσθλὸν ἔμμεναι.
θεὸς ἂν μόνος τοῦτ' ἔχοι γέρας· ἄνδρα δ' οὐκ ἔστι μὴ οὐ
κακὸν ἔμμεναι,
ὃν ἀμάχανος συμφορὰ καθέλῃ.
πράξαις γὰρ εὖ πᾶς ἀνὴρ ἀγαθός,
κακὸς δ', εἰ κακῶς (τις)·
καὶ τὸ πλεῖστον ἄριστοι, τοὺς θεοὶ φιλέοισιν.

Στρ. γ'.

Τοὔνεκεν οὔποτ' ἐγὼ τὸ μὴ γενέσθαι
δυνατὸν διζήμενος, κενεὰν ἐς ἄπρακτον ἐλπίδα μοῖραν
αἰῶνος βαλέω,

sequuntur: οὐ γάρ εἰμι φιλόμωμος Platonis sunt verba Simonidem explicantis, neque vero Simonidis versiculus, ut Schleiermacher et qui illum sequuntur existimant; quam sententiam frustra tuearis eo, quod Plato supra dixit: οὐ διὰ ταῦτα σὲ ψέγω, ὅτι εἰμὶ φιλόψογος. — V. 6. ἀπείρων γενέθλα, sic libri nisi quod γένεθλα exhibere videntur, quod non recte tuetur Stallbaum, ut ἀπείρων sit genitivus adiectivi ἄπειρος, edd. vett. ἄπειρα γενέθλα, unde Stephanus ἄπειρα γένεθλα vel ἄπειρος ἁ γενέθλα. — V. 7. καλά, τοῖσί τ', r καλὰ λευκὰ τοῖσι. — μὴ om. Γ. — V. 8. οὐδέ, Γ οὐδέν. — Πιττάκειον, πιττάκιον 𝔄ΓΘΞΣwe. — V. 9. ἐσθλὸν, Boeckh ἐσλὸν, qua forma Pittacum usum esse credibile est, Simonides utram formam praeoptaverit, incertum. Ceterum cf. Polyb. XXIX 7: τὸ ῥηθὲν ὑπὸ Σιμωνίδου· χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι. Adde Cratet. Epist. in Not. et Extr. Bibl. Paris. X 278. — V. 10. τοῦτ' ἔχοι, p. 341 E: τοῦτο ἔχοι 𝔄ΓΘΞCryr, vulgo ἔχοι τοῦτο, infra 344 C: τοῦτο ἔχοι τὸ γέρας (Γ τοῦτ' ἔχοι, r ἔχοι τοῦτο). Respicit Aristot. Metaph. I 2 cf. etiam Schol. Aristot. IV 529. Cram. An. Par. I 387, 33. Boisson. An. Nov. 210. — μὴ οὐ, Hartung μή. — V. 11. ὃν scripsi, et sic e, vulgo ὃν ἄν. — ἀμάχανος Boeckh, v. ἀμήχανος. — καθέλῃ, καθέλοι rr. — V. 12. πράξαις Boeckh, v. πράξας. — γὰρ Hermann, v. μὲν γάρ. — εὖ, e εἶ. — V. 13. εἰ, e εἶ. — κακῶς τις scripsi, apud Platonem τις deest, quod potuit facile oblitterari, quoniam p. 345 A haec continuo subsequuntur τίς οὖν εἰς γράμματα ἀγαθὴ πρᾶξίς ἐστι, quamquam potuit etiam ipse Plato abiicere, quemadmodum deinde eadem haec in brevius contracta repetit κακὸς δὲ κακῶς. Quod antea scripsi κακὸς δ', εἰ κακῶς· καὶ | τοὐπιπλεῖστον, numerorum concinnitati adversatur, nam non tantopere vox monosyllaba versu novissimo displicet, quam quod novum sententiae exordium in versus clausula fit: de Pindari usu alibi planius dicetur. — V. 14. καὶ τὸ πλεῖστον ἄριστοι, τοὺς θεοὶ φιλέοισιν scripsi, nisi φιλέωσιν malis, Hermann καὶ τοὐπίπλειστον ἄριστοι, τούς κε θεοὶ φιλῶσιν, ap. Plat. ἐπὶ πλεῖστον δὲ καὶ ἄριστοί εἰσιν, οὓς ἂν οἱ θεοὶ φιλῶσι. — V. 16. διζήμενος, Σ διζόμενος. — κενεὰν, 𝔄 κεν ἐάν. — ἐς, εἰς ΣEyr.

πανάμωμον ἄνθρωπον, εὐρυέδους ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονός·
ἐπί τ' ὔμμιν εὑρὼν ἀπαγγελέω. 871
πάντας δ' ἐπαίνημι καὶ φιλέω,
ἑκὼν ὅστις ἕρδῃ
μηδὲν αἰσχρόν, ἀνάγκᾳ δ' οὐδὲ θεοὶ μάχονται.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι.

6. [14.]

Schol. Pind. Isthm. II Argum.: *Οὗτος δὲ ὁ Ξενοκράτης οὐ μό-*

V. 17. *πανάμωμον*, r *παράμωμον*. — *εὐρυέδους*, 𝔄Θr *εὐρυεδοῦς* et similiter infra 346 D. Verba *εὐρυέδους, . . . χθονός* affert Plut. Quaest. Symp. IX 14, 2 (*εὐρυεδοῦς*), de tranquill. c. 10. de fraterno am. c. 14 (utroque l. *εὐρυόδου γ'*), adv. Stoic. c. 7 (*εὐρυέδυος* et *ἐδόμεθα*, sed Dübner . . . *μεθα*). — V. 18. *ἐπί τ'* scripsi, sive *ἐπὶ δ'* malis, vulgo *ἔπειθ'* et hic et infra 346 D. — *ὔμμιν* Hermann, v. *ὑμῖν*. — *ἀπαγγελέω*, *Γ* utroque loco *ἀπαγγελλέω*. — V. 19. *πάντας*, *Γ* priore l. *πάντα*. — *ἐπαίνημι*, *Σ* *ἐπαινῆμι*, 𝔄Θ *ἐπαίνημιν* (sed infra *ἐπαίνημι*), ΞBCrwye *ἐπαινῆμιν* (infra *ἐπαινῆμι*), *E* utroque l. *ἐπαινοῖμι* (sed e corr. *η*). — *φιλέω*, e *φιλέη*. — V. 20. *ὅστις*, *Θ* infra *ὧστις*. — *ἕρδῃ*, r *ἕρδει*, Ξe *ἕρδει*. — V. 21. *αἰσχρόν*, e infra *αἰσχρῶ*. — *ἀνάγκᾳ* Diog. Laert. I 76, *ἀνάγκῃ* Plato. Respic. hanc sententiam Plato Leg. VII 818. schol. Eurip. Orest. 478. Stob. Ecl. Phys. I 154. Synes. Epist. 103. Procl. in Plat. Cratyl. 156. Suid. v. *Σιμωνίδης*, Zenob. I 85. Paroemiogr. II 98 ed. Goett., Apostol. III 6. Arsen. 58. — In hoc ipso carmine Simonides fortasse Dioscurorum laudes eximie celebraverat, vid. Cicero de Orat. II 86: „Dicunt enim cum coenaret Crannone in Thessalia Simonides apud Scopam hominem fortunatum et nobilem cecinissetque id carmen, *quod in eum scripsisset*, in quo multa ornandi causa poetarum more *in Castorem scripta et Pollucem fuissent*, nimis illum sordide Simonidi dixisse, se dimidium eius ei, quod pactus esset, pro illo carmine daturum, reliquum a suis Tyndaridis, quos aeque laudasset, peteret, si ei videretur. Paullo post ferunt nuntiatum Simonidi, ut prodiret; iuvenes stare ad ianuam duos quosdam, qui eum magno opere evocarent: surrexisse illum, prodisse, vidisse neminem: hoc interim spatio conclave illud, ubi epularetur Scopas, concidisse: ea ruina ipsum oppressum cum suis interiisse.“ Adde Quintil. XI 2, 14: „Est autem magna inter auctores dissensio, Glaucone Carystio an Leocrati an Agatharcho an *Scopae* scriptum sit id carmen, et Pharsali fuerit haec domus, ut ipse quodam loco significare Simonides videtur, atque Apollodorus et Euphorion et Larissaeus Eurypylus tradiderunt; an Crannone, ut Apollas (et) Callimachus, quem secutus Cicero hanc famam latius fudit.“ (ubi *Apollas et Callimachus* Meineke scripsit, Preller *Apollas Callimachius* praeoptat, Nolte totum locum sic conformat: *Euphorion*; *an Larissae, ut Eurypylus et Apollas tradiderunt: an Crannone, ut Callimachus* et quae seq.) Ex hoc loco apparet, Simonidem etiam in aliis carminibus Tyndaridarum laudes celebrasse, ut in epiniciis *Glauci* (vid. fr. 8) *Leocratis*, *Agatharchi* (de his duobus carminibus nihil aliunde compertum), hinc grammaticorum illa dubitatio repetenda: non magis constat, quod carmen fuerit, in quo aedium Pharsaliarum mentionem fecerit poeta. Ceterum cf. Schneidewin Proleg. in Simon. XII seqq.

νον Ἴσθμια νενίκηκεν ἵπποις, ἀλλὰ καὶ Πύθια τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Πυθιάδα, ὡς Ἀριστοτέλης ἀναγράφει· καὶ Σιμωνίδης ἐπαινῶν ἀμφοτέρας αὐτοῦ τὰς νίκας κατατάσσει. Nisi forte hoc carmen *ἐγκώμιον* potius, quam *ἐπινίκιον* fuit.

---

7. [17.] 872

ΑΝΑΞΙΛΑι ΡΗΓΙΝΩι ΑΠΗΝΗι

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – –

Χαίρετ' ἀελλοπόδων θύγατρες ἵππων.

---

8. [20.]

ΓΛΑΥΚΩι ΚΑΡΥΣΤΙΩι ΠΥΚΤΗι.

. . . . –́ ⏑ ⏑͡ – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –

. . . . Οὐδὲ Πολυδεύκεος βία
χεῖρας ἀντείναιτ' ἂν ἐναντίον αὐτῷ,
οὐδὲ σιδάρεον Ἀλκμάνας τέκος.

---

9. [23.]

ΕΥΑΛΚΙΔΗι.

Herodot. V 102: *Καὶ πολλοὺς αὐτέων οἱ Πέρσαι φονεύουσι ἄλ-*

Fr. 7. Aristot. Rhet. III 2: *Ὁ Σιμωνίδης ὅτε μὲν ἐδίδου μισθὸν ὀλίγον αὐτῷ ὁ νικήσας τοῖς ὀρεῦσιν, οὐκ ἤθελε ποιεῖν ὡς δυσχεραίνων εἰς ἡμιόνους ποιεῖν. ἐπεὶ δ' ἱκανὸν ἔδωκεν, ἐποίησε· Χαίρετ' κτλ.* ubi QYbZb *θυγατέρες*). *Καίτοι καὶ τῶν ὄνων θυγατέρες ἦσαν.* Cf. Heraclid. Pont. Polit. c. 25: *ἐτυράννησε δὲ αὐτῶν Ἀναξίλας Μεσσήνιος, καὶ νικήσας Ὀλύμπια ἡμιόνοις εἱστίασε τοὺς Ἕλληνας· καί τις αὐτὸν ἐπέσκωψεν εἰπών· Οὗτος τί ἂν ἐποίει νικήσας ἵπποις. ἐποίησε δὲ καὶ ἐπινίκιον Σιμωνίδης· Χαίρετ' κτλ.* Ab hoc haud dubie diversum est carmen, *Leophroni* Anaxilae filio scriptum, quod Athen. I 3 E memorat: *Ἀλκιβιάδης ... θύσας Ὀλυμπίῳ Διῒ τὴν πανήγυριν πᾶσαν εἱστίασε· τὸ αὐτὸ ἐποίησε καὶ Λεώφρων Ὀλυμπίασιν, ἐπινίκιον γράψαντος τοῦ Κείου Σιμωνίδου.* non recte Schneidewin utrumque carmen confudit.

Fr. 8. Lucian. pro Imag. c. 19: *Ἀλλὰ πῶς ἐπῄνεσε ποιητὴς δόκιμος τὸν Γλαῦκον, Οὐδὲ Πολυδ. βίαν φήσας ἀνατείνασθαι ἂν αὐτῷ ἐναντίας τὰς χεῖρας οὐδὲ σ. Ἀ. τ. Ὁρᾷς, ὁποίοις αὐτὸν θεοῖς εἴκασε; μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε· καὶ οὔτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἠγανάκτησε τοῖς ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοῖς ἀντεπαινούμενος, οὔτε ἐκεῖνοι ἠμύναντο ἢ τὸν Γλαῦκον ἢ τὸν ποιητήν, ὡς ἀσεβοῦντα περὶ τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ εὐδοκίμουν ἄμφω καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ὁ μὲν ἐπὶ τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητὴς ἐπί τε τοῖς ἄλλοις καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ᾄσματι.* Simonidis versus esse docuit Meineke ex Quintil. Inst. Or. XI 2, 14 vid. not. extr. ad fr. 5. Versus ego restitui. — V. 3. *Ἀλκμάνας*, Schneidewin *Ἀλκμήνας*.

λους τε ὀνομαστούς, ἐν δὲ δὴ καὶ Εὐαλκίδεα (*εὐελκίδην* MPABKE, *εὐαλκήδεα* F?) *στρατηγέοντα Ἐρετριέων, στεφανηφόρους τε ἀγῶνας ἀναραιρηκότα καὶ ὑπὸ Σιμωνίδεω τοῦ Κηΐου πολλὰ αἰνεθέντα.* si quidem epinicium fuit, quod respexit: fortasse pluribus carminibus Simonides Eretriensem illum celebravit: certe non est de epigrammate cogitandum, quo mortui memoriam illustraverit.

---

10. [28.] 873

ΑΣΤΥΛΩι ΚΡΟΤΟΝΙΑΤΗι.

. . . –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

. . . *Τίς δὲ τῶν νῦν τοσσάδε*
πετάλοισι μύρτων ἢ στεφάνοισι ῥόδων ἀνεδήσατο νίκας
ἐν ἀγῶνι περικτιόνων;

11.

ΟΡΙΛΛΑι.

Diogenian. Praef. Paroem. 175: *Καρικὸς αἶνος λέγεται, ὃν ἀναφέρουσιν εἰς γένει Κᾶρα ἄνδρα· τοῦτον γὰρ ἁλιέα τυγχάνοντα χειμῶνος θεασάμενον πολύποδα εἰπεῖν· Εἰ μὲν ἀποδὺς κολυμβήσαιμι ἐπ᾽ αὐτόν, ῥιγώσω· ἐὰν δὲ μὴ λάβω τὸν πολύποδα, τῷ λιμῷ τὰ παιδί᾽ ἀπολῶ. Κέχρηται δὲ τῷ λόγῳ τούτῳ Τιμοκρέων ἐν μέλεσι καὶ Σιμωνίδης αὐτοῦ μνημονεύει ἐν τῷ εἰς Ὄριλλαν ἐπινικίῳ.* Cf. Walz. Rhet. II 11. Nomen vix integrum, fort. *εἰς Τιρύμμαν*, quem Euseb. Ol. 80 cursu vicisse tradit, sed potuit idem in aliis certaminibus iam antea victor renuntiari: nomen autem hoc varie a librariis est depravatum. Quod si nominis tantum similitudinem secteris, possis etiam *Δόριλλον*, alia coniicere.

---

12. [18.]

–́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏓
⏓ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – . . . . . .

Fr. 10. Photius 413, 20: *Περιαγειρόμενοι· ἐκ τούτου σύνηθες ἐγένετο κύκλῳ περιπορευομένους τοὺς ἀθλητὰς ἐπαγείρειν καὶ λαμβάνειν τὰ διδόμενα· ὅθεν Σιμωνίδης περὶ Ἀστύλου* (cod. *ἀετύλου*) *φησὶν οὕτως· Τίς δὴ κτλ.* Eadem Suid. v. *περιαγειρόμενοι* et Apostol. XIV 18. — V. 1. *δὲ* scripsi, legebatur *δή*, quamquam etiam suspicatus sum scribendum esse: *Τίς δὴ τῶν νῦν πετάλοισιν Μύρτων τοσάδ᾽ ἢ στεφάνοισι κτλ.* — *τοσσάδε* scripsi, vulgo *τοσάδε*, Portus et Porson *τοσάσδε*. — V. 2. *πετάλοισι*, fort. leg. *πέταλσι*, vid. Cram. An. Ox. I 121. — V. 3. *περικτιόνων*, Phot. *περικτυόνων*.

Fr. 12. Aristot. Hist. Anim. V 9: *Ἡ δ᾽ ἀλκυὼν τίκτει περὶ τροπὰς*

Ὡς ὁπόταν χειμέριον κατὰ μῆνα πινύσκῃ 874
Ζεὺς ἄματα τέσσαρα καὶ δέκα, λαθάνεμόν τέ μιν
ὥραν καλέοισιν ἐπιχθόνιοι
ἱρὰν παιδοτρόφον ποικίλας
ἀλκυόνος.

13. [19.]

⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
– –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓
⏖́ ⏑

Ἐπέξαθ' ὁ Κριὸς οὐκ ἀεικέως
ἐλθὼν ἐς εὔδενδρον ἀγλαὸν Διὸς
τέμενος.

14. [11.]

–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –

Πῖνε, πῖν' ἐπὶ συμφοραῖς.

τὰς χειμερινάς· διὸ καὶ καλοῦνται, ὅταν εὔδιειναὶ γένωνται αἱ τροπαί, Ἀλκυόνειαι ἡμέραι, ἑπτὰ μὲν πρὸ τροπῶν, ἑπτὰ δὲ μετὰ τροπάς, καθάπερ καὶ Σιμωνίδης ἐποίησεν· ὡς ὁπόταν κτλ. Respicit huc Bekk. An. I 377, 27: *Ἀλκυονίδες ἡμέραι· περὶ τοῦ ἀριθμοῦ διαφέρονται· Σιμωνίδης μὲν γὰρ ἐν Πενταθλοις ἕνδεκα* (sed cod. *ια'*, id est *ιδ'*) *φησὶν αὐτάς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζώων.* Adde Suid. s. eadem voce, Apostol. II 20. Arsen. 40. Eudoc. 35, ubi *πέντε* pro *ιδ'* similiterque Eust. Il. 776, 34. — V. 1. *χειμέριον κατὰ μῆνα*, AaCa *κατὰ μῆνα χειμ.* — *πινύσκῃ*, Aa *πινύσκει*, Ruhnken coni. *τιτύσκῃ*, Hartung *ἐπιμύσῃ*. — V. 2. *ἄματα* Schneidewin, v. *ἤματα*. — *τέσσαρα καὶ δέκα*, PDa *τεσσαρεσκαίδεκα*. — *τέ*, Schneidewin *δέ*. — V. 3. *καλέοισιν* Schneidewin, v. *καλέουσιν*. — V. 4. *ἱρὰν* Schneidewin, v. *ἱεράν*. — *ποικίλας*, Hartung *ποικιλίδος*.

Fr. 13. Schol. Aristoph. Nub. 1356: *Ἀρχὴ ᾠδῆς εἰς Κριὸν τὸν Αἰγινήτην· ἐπέξαθ' ὁ Κριὸς οὐκ ἀεικέως· φαίνεται δὲ εὐδοκιμεῖν καὶ διαφανὴς εἶναι.* ita Schol. cod. Rav. et Ven., unde Schneidewin antea existimavit carmen in Crium victorem scriptum esse, postea scholiastae errorem agnovit: est enim potius in Crii aemulum aliquem compositum. Alius schol. *τοῦτο τὸ μέλος Σιμωνίδου ἐξ ἐπινίκου· ἐπ. ὁ κριὸς οὐκ ἀ. ἦν δὲ παλαιστὴς Αἰγινήτης. Ἄλλως· τῇ πρὸς τὸ ζῷον κοινωνίᾳ τῆς λέξεως συνέπλεξε τὰς κοινωνίας ὁ ποιητὴς λέγων· ἐπ. ὁ κριὸς οὐκ ἀ. ἐλθὼν ... τέμενος. .... τὸ δὲ ἐπέχθη καὶ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ ἀπὸ τοῦ πέκω καὶ διφθογγογραφεῖται.* denique rursus v. 1 affertur sic scriptus *ἐπέξαθ' ὁ καιρὸς* (sed cod. Harl. *ἐπήξασθ' ὁ κριὸς*) *οὐκ ἀκαίρως*, quae lectio fortasse recte se haberet, si adverbium ad *ἐλθών* referendum esset. — V. 1. *ἐπέξαθ'*, cum apud Aristophanem alii legerint *ἐπείχθη*, coniicias etiam hic olim *ἐπείξαθ'* scriptum fuisse. — *Κριὸς*, Hermann *Κρῖος* adversante Aristarcho, vid. Lehrs de Arist. stud. Hom. 296. — V. 2. *ἐς εὔδενδρον* scripsi, vulgo *εἰς δένδρον*, Valckenaer *ἐς ἀγλαόδενδρον*, Hermann non recte trimetros restituens, *ἐπέξατ' ἄρ' ... δενδρεῶν' ἐσελθὼν* (vel *δένδρεων ἐσ.*) *τέμενος ἀγλαὸν Διός*, Hecker *ἐλθὼν εἰς τέμενος Διὸς ἀγλαόδενδρον.*

Fr. 14. Aristoph. Eqq. 405: *Ἄισαιμι γὰρ τότ' ἂν μόνον· πῖνεπ ῖν' ἐπὶ συμφοραῖς.* ubi Schol. *τότε γάρ, φησίν, ἐπᾴσαιμί σοι τὸ Σιμωνί-*

* 15. [15.] 875

⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
–́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Ἱπποτροφία γὰρ οὐ Ζακύνθῳ,
ἀλλ' ἀρούραισι πυροφόροις ὀπαδεῖ.

* 16.

. . . ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

. . . *Κονία δὲ παρὰ τροχὸν μεταμώνιος ἄρθη.*

* 17. [16.]

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑̄

Μὴ βάλῃ φοίνικας ἐκ χειρῶν ἱμάντας.

* 18. [27.]

Athen. XI 490 F: *Καὶ Σιμωνίδης δὲ τὰς Πλειάδας Πελειάδας εἴρηκεν ἐν τούτοις· Δίδωτι δ' εὖτες* (sic A, *δ' εὖ τέ σ'* VL, *δεῦτέ σ'* P). *Ἑρμᾶς ἐναγώνιος, Μαίας εὐπλοκάμοιο παῖς, ἔτικτε δ' Ἄτλας, ἑπτὰ* (sic VL, *ἔπιτα* A, *ἐπιτὰ* P) *ἰοπλοκάμων φίλαν θυγατέρων τάν γ' ἔξοχον* (ita AB, *τ' ἀνέξοχον* P, *τὰν ἔξοχον* VL) *εἶδος, αἳ* (ita VL, *αγι* A, *ἄγι* P) *καλέονται Πελειάδες οὐράνιαι.* Locum graviter corruptum esse ostendit Schol. Pind. Nem. II 16: *Σιμωνίδης δὲ μίαν τῶν Πλειάδων Μαῖαν ὀρείαν προσηγόρευσεν εἰπών· Μαιάδος οὐρείας ἑλικοβλεφάρου. κατὰ λόγον· αὕτη γάρ· Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι θεὸν κήρυκα τέχ' Ἑρμῆν.* quae recte huc adhibuit Schneidewin viditque Hesiodi praeterea versum delitescere (est autem scribendum *αὕτη γὰρ κατὰ τὸν α' κα-*

δου μέλος· Πῖνε, πῖν' ἐν ταῖς συμφοραῖς. ἐκ τῶν Σιμωνίδου δὲ τοῦτο Τεθρίππων. τὸ δὲ συμφοραῖς ἐπ' ἐσθλοῖς· τῶν μέσων γὰρ ἡ συμφορά. Schneidewin in Simonide scripsit: *πῖνε, πῖν' ἐν συμφοραῖς.* quemadmodum Aristophanes scribere potuit, sed servare ille integra Simonidis maluit verba, itaque haec restitui; firmat autem etiam Suid. v. *συμφορά*, ubi est *ἐπὶ συμφορᾷ*, adde Eusthat. Opusc. 279, 13: *παῖζε, παῖζ' ἐπὶ συμφοραῖς.*

Fr. 15. Plutarch. de discrim. amic. et adul. c. 2: *ἔτι δ' ὥσπερ ὁ Σιμωνίδης τὴν ἱπποτροφίαν φησὶν οὐ Ζακύνθῳ* (pars librorum *λακύθῳ*) *ὀπαδεῖν, ἀλλ' ἀρούραισι πυροφόροις* (unus liber *πυροφόροισι*) Constituit Schneidewin.

Fr. 16. Schol. Aristoph. Pac. 117: *Τὸ δὲ μεταμώνιος οἱ μὲν ἐξεδέξαντο ματαίως καὶ πρὸς οὐδὲν χρήσιμον, οἱ δέ φασιν ἰδίως μεταμώνιον τὸν ἑτέρωθεν μετέωρον σημαίνειν, πιστούμενοι τοῦτο παρὰ Σιμωνίδου οὕτω εἰπόντος· Κονία κτλ.* — *ἄρθη* scripsi, legebatur *ἠέρθη*, Schneidewin *ἀέρθη.*

Fr. 17. Plutarch. de virtut. mor. c. 6: *οἷον ὁ Πλάτων ἐξεικονίζει περὶ τὰ τῆς ψυχῆς ὑποζύγια, τοῦ χείρονος πρὸς τὸ βέλτιον ζυγομαχοῦντος ἅμα καὶ τὸν ἡνίοχον διαταράττοντος, ἀντέχειν ὀπίσω, καὶ κατατείνειν ὑπὸ σπουδῆς ἀναγκαζόμενον ἀεί, μὴ β. φ. ἐκ χ. ἱ. κατὰ Σιμωνίδην.*

τάλογον· Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι θεῶν κήρυκα τέχ' Ἑρμῆν). Inde Tzetz. Lycoph. 219: Καὶ Σιμωνίδης· Μαιάδος ὀρείης ἑλικοβλεφάροιο γένεθλον· αὕτη γὰρ κτλ. (sed Vit. 2. 3. Gud. nihil nisi ἑλικοβλεφάρου κατάλογον τάχ' Ἑρμῆν). Schneidewin coniecit ἵδοιτο δαῦτέ σ' (Iacobs διδοῖ τιν εὖχος, Emperius ἱδρῶτι δεῦσ') et praeterea correxit 876
φιλᾶν θυγατρῶν. Sed videntur plura perturbata, fort. legendum:

Αἴδωτι δ' εὖ τόθ' Ἑρμᾶς ἐναγώνιος,
Μαιάδος οὐρείας ἑλικοβλεφάρου παῖς,
τὰν ἔξοχον εἶδος ἔτικτεν Ἄτλας
ἑπτὰ ἰοπλοκάμων φιλᾶν θυγατρῶν, αἳ καλέονται
Πελειάδες οὐράνιαι.

Extrema haec resp. Eust. Od. 1713, 3. Hartung δοῖτο δ' εὖ σ' Ἑρμᾶς ἐναγώνιος, Μαιάδος οὐρείας ἑλικοβλεφάροιο γένεθλον, τὰν τέκεν Ἄτλας ἑπτὰ ἰ. φ. θ. ἔξοχον εἶδος, ταὶ καλ. Π. οὐρ.

* 19. [103.]

Aristotel. Phys. Ausc. IV 13: οἱ μὲν σοφώτατον ἔλεγον τὸν χρόνον, ὁ δὲ Πυθαγόρειος Πάρων ἀμαθέστατον, ὅτι ἐπιλανθάνονται ἐν αὐτῷ. ad quem locum Simplic. T. IV 393: εἰκότως οἱ μὲν σοφώτατον, οἱ δὲ ἀμαθέστατον λέγουσιν εἶναι τὸν χρόνον· Σιμωνίδης μὲν γὰρ σοφώτατον, ὅτι γίνονται ἐπιστήμονες ὑπὸ χρόνου, Πάρων δὲ ὁ Πυθαγόρειος ἀμαθέστατον, ὅτι ἐπιλανθάνονται ὑπὸ χρόνου. οὗτος δ' ἔοικεν εἶναι, οὗ καὶ Εὔδημος ἀνωνύμως ἐμνήσθη, λέγων ἐν Ὀλυμπίᾳ Σιμωνίδου τὸν χρόνον ἐπαινοῦντος, ὡς σοφώτατον, εἴπερ ἐν αὐτῷ αἱ μαθήσεις γίνονται καὶ αἱ ἀναμνήσεις, παρόντα τινὰ τῶν σοφῶν εἰπεῖν, τί δέ, ὦ Σιμωνίδη, οὐκ ἐπιλανθανόμεθα μέντοι ἐν τῷ χρόνῳ; καὶ μήποτε καὶ παρὰ Ἀριστοτέλει ἐν τῷ· ὁ δὲ Πυθαγόρειος παρων· τὸ παρων οὐκ εἶναι ὄνομα κύριον, ἀλλὰ μετοχήν. Similia Themistius et Philoponus ad h. l. Apophthegmatis haec speciem referunt, sed potuit Simonides etiam in carmine in Olympionicam scripto haec dicere, quae Pythagoreus ille praesens praesenti poetae opprobrio vertit.

ΥΜΝΟΙ.

ΕΙΣ ΔΙΑ ΟΛΥΜΠΙΟΝ.

20. [34.]

Himer. Orat. V 2: Ἠλεῖοί ποτε τῆς Σιμωνίδου λύρας λαβόμενοι, ὅτε ἐπὶ τὴν Πῖσαν ἔσπευδεν, ὕμνῳ κοσμῆσαι τὸν Δία, δημοσίᾳ φωνῇ τὴν Διὸς πόλιν πρὸ Διὸς ᾄδειν ἐκέλευον.

ΕΙΣ ΠΟΣΕΙΔΩΝΑ.

21. [35.]

Schol. Eurip. Med. v. 5: Πάγχρυσον δέρας· τὸ δέρμα· τοῦτο οἱ μὲν ὁλόχρυσον εἶναί φασιν, οἱ δὲ πορφυροῦν. Καὶ Σιμωνίδης δὲ ἐν

τῷ εἰς τὸν Ποσειδῶνα ὕμνῳ ἀπὸ τῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ πορφυρῶν κεχρῶσθαι αὐτὸ λέγει. Cf. Et. M. 597, 14: Νάκη, τὸ αἴγειον δέρμα, κωδία καὶ κώδιον τὸ προβάτειον. Οὐκ ἄρα τὸ ἐν Κόλχοις νάκος ῥητέον. κακῶς οὖν Σιμωνίδης νάκος φησίν. add. Schol. Apoll. 877
Rhod. IV 177: Πολλοὶ δὲ χρυσοῦν τὸ δέρας εἰρήκασιν, . . . ὁ δὲ Σιμωνίδης ποτὲ μὲν λευκόν, ποτὲ δὲ πορφυροῦν. ut videatur pluribus carminibus Argonautica attigisse. Cf. Eudoc. 108.

* 22. [36.]

Schol. Eurip. Med. 2: Ταύτας (τὰς Συμπληγάδας) ὁ Σιμωνίδης Συνορμάδας φησίν (R συναρβώδας).

* 23.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Λευκᾶς καθύπερθε γαλάνας
εὐπρόσωποί σφας παραΐξαν ἔρωτες ναΐας
κλαΐδος χαραξιπόντου δαιμονίαν ἐς ὕβριν.

ΚΑΤΕΥΧΑΙ.

* 24. [39.]

Schol. Hom. Od. ζ 164: Ἦλθον γὰρ καὶ κεῖσε, πολὺς δέ μοι ἕσπετο λαός] λέγοι δ' ἂν πολὺν λαὸν οὐ τὸν ἴδιον στόλον, ἀλλὰ τὸν Ἑλληνικόν, ὅτ' ἀφηγούμενος εἰς Δῆλον ἦλθε Μενέλαος σὺν Ὀδυσσεῖ ἐπὶ τὰς Ἀνίου θυγατέρας, αἳ καὶ Οἰνότροποι ἐκαλοῦντο. ἡ δὲ ἱστορία καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ ἐν ταῖς κατευχαῖς. Simonidis nomen mihi valde suspectum, conieci παρὰ Σιμμίᾳ. Ἀρὰς carmen inscripsit non solum Moero Byzantia, sed etiam Euphorio (Ἀραὶ ἢ ποτηριοκλέπτης.)

ΕΙΣ ΑΝΕΜΟΝ.

25. [38.]

Himer. Orat. III 14: Ὁ δὲ (ἄνεμος) ἐπιγνούς, οἶμαι, τὴν Κείαν ᾠδήν, ἣν Σιμωνίδης αὐτῷ προσῆσε μετὰ τὴν θάλατταν, ἀκολουθεῖ μὲν εὐθὺς τοῖς μέλεσι, πολὺς δὲ πνεύσας κατὰ πρύμνης οὔριος ἐλαύνει τὴν ὁλκάδα τῷ πνεύματι. Adde ibid. Eclog. XIII 32: Νῦν γὰρ ποιητικῶς ἐθέλων καλέσαι τὸν ἄνεμον, εἶτα οὐκ ἔχων

Fr. 23. Plutarch. Praec. rei publ. ger. c. 2: Πολλὰ δὲ ἀπὸ τῆς τύχης ἀψάμενοι τῶν κοινῶν καὶ ἀναπλησθέντες οὐκέτι ῥαδίως ἀπελθεῖν δύνανται, ταὐτὸ τοῖς ἐμβᾶσιν εἰς πλοῖον αἰώρας χάριν, εἶτ' ἀποσπασθεῖσιν εἰς πέλαγος πεπονθότες, ἔξω βλέπουσι ναυτιῶντες καὶ ταραττόμενοι, μένειν δὲ καὶ χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν ἀνάγκην ἔχοντες, λευκᾶς κτλ. Haec Xylander Pindaro, rectius Schneidewin Simonidi tribuit, ego huc retuli. — V. 2. παράιξαν scripsi, vulgo παρήϊσαν, Hermann παρέπεισαν. — V. 3. κλαΐδος Hermann, v. κληΐδος. — χαραξιπόντου Xylander, legebatur χαράξει πόντου, Hermann πόντου χάραξιν, Schneidewin εὐπρόσωπος σφας παρακνίξας γέλως ναΐαις κλάδεσσ' ἀράξει πόντου κτλ.

ποιητικὴν ἀφεῖναι φωνήν, ἐκ τῆς Κείας (sic Wernsdorf, vulgo *οἰκείας*) *Μούσης προσειπεῖν ἐθέλω τὸν ἄνεμον· . . .* 33: *ἁπαλὸς δ' ὑπὲρ κυμάτων χεόμενος πορφυρᾶ σχίζε* (ita, si recte notavi, Wernsdorf pro *σχίζει*) *περὶ τὴν πρῷραν τὰ κύματα.* similiterque Ecl. X 18: *καὶ σχίσαι ζεφύρῳ πορφύροντα περὶ τὴν πρῷραν τὰ κύματα.* In his Simonidis versus sibi visus est Schneidewin deprehendisse:

Ἁπαλὸς δ' ὑπὲρ κυμάτων χεόμενος
πορφύρεα σχίζει περὶ πρώραν τὰ κύματα,

Hartung *ἁπαλὸς δ' ὑπὲρ ἅλμας χευόμενος τὰ πορφυρᾶ σχίσαι π. π. κύματα.* Ex Himerii utroque loco sane conficias, Simonidem carmen ad venti vim placandam condidisse, sed quale fuerit incertum; si composuit publica auctoritate ad tempestatem delenieudam, quale carmen Sophocles videtur scripsisse (vid. de vita Soph. p. XX), poterat hoc carmen hymni speciem referre: neque tamen videtur prior Himerii locus hoc firmare, ex quo coniicias poetam, cum in mari versaretur et adversis ventis laboraret, eiusmodi carmen composuisse. Nisi forte Simonides in carmine, quod ad tragoediae similitudinem prope accessit, alium quem ventos precibus delenientem fecit.

ΠΑΙΑΝΕΣ.

878

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ ΠΥΘΙΟΝ.

26. [40.]

Iulian. Ep. XXIV 395 D: *Σιμωνίδῃ δὲ ἄρα τῷ μελικῷ πρὸς τὴν Ἀπόλλωνος εὐφημίαν ἀρκεῖ τὸν θεὸν Ἕκατον προσειπόντι καὶ καθάπερ ἀντ' ἄλλου τινὸς ἱεροῦ γνωρίσματος αὐτοῦ τὴν ἐπωνυμίαν κοσμῆσαι, διότι τὸν Πύθωνα τὸν δράκοντα βέλεσιν ἑκατόν, ὥς φησιν, ἐχειρώσατο· καὶ μᾶλλον αὐτὸν Ἕκατον ἢ Πύθιον χαίρειν προσαγορευόμενον, οἷον κλήρου τινὸς ἐπωνυμίας συμβόλῳ προσφωνούμενον.* Cf. Eust. Il. 52, 12. Tzetz. Exeg. in Il. p. 117, 17.

* 27.

–́ ⏑ ⏔ –́ ⏑ ⏔ –́ . . .
–́ ⏑ ⏔ –́ ⏑ ⏔ –́ ⏑ ⏓

Δαλογενές, εἴτε Λυκίαν . . . . .
χρυσεοκόμας Ἕκατε, παῖ Διός.

Fr. 27. Aristotel. Rhet. III 8: *Ἔστι δὲ Παιᾶνος δύο εἴδη, ἀντικείμενα ἀλλήλοις· ὧν τὸ μὲν ἐν ἀρχῇ ἁρμόττει, ὥσπερ καὶ χρῶνται· οὗτος δ' ἐστίν, οὗ ἄρχει μὲν ἡ μακρά, τελευτῶσι δὲ τρεῖς βραχεῖαι· Δαλογενὲς κτλ. Καί· Χρυσεοκόμα κτλ.* quae, quamquam Simonides non nominatur, huc retuli. — V. 1. *εἴτε*, Schol. Aristot. ap. Cram. An. Par. I 308. *ἦτε*, cogitans de hymno in Apollinem et Dianam. — *Λυκίαν*, Q *Λυκία*, Osanni cod. *Λύκιε*. — In fine *ἔχεις* addendum puto, praeterea autem plures videntur versus adiuncti fuisse. — V. 2. *χρυσεοκόμας* scripsi,

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.

28. [41.]

ΜΕΜΝΩΝ.

Strabo XV 728: *Λέγεται γὰρ δὴ (Σοῦσα) καὶ κτίσμα Τιθωνοῦ τοῦ Μέμνονος πατρὸς . . . ἡ δ ἀκρόπολις ἐκαλεῖτο Μεμνόνιον· λέγονται δὲ καὶ Κίσσιοι οἱ Σούσιοι, φησὶ δὲ καὶ Αἰσχύλος τὴν μητέρα Μέμνονος Κισσίαν, ταφῆναι δὲ λέγεται Μέμνων περὶ Πάλτον* (*παλτὸν* F) *τῆς Συρίας παρὰ Βαδᾶν* (*βανδᾶν* morz. Letronn. coniecit *Βαλᾶν*, Schneidewin Philol. I 40 *Βάλαιον*) *ποταμόν, ὡς εἴρηκε Σιμωνίδης ἐν Μέμνονι διθυράμβῳ τῶν Δηλιακῶν* (*δαλιδιακῶν* Ald. Schneidewin *ἐν Μ. διθ. καὶ Σῆμος ὁ Δήλιος ἐν . . τῶν Δηλιακῶν.*) M. 879 Schmidt coniecit (de Dithyrambo p. 133) *Σιμωνίδης ἐν Μέμνονι διθυράμβῳ καὶ Δαλίων ἐν δ' Συριακῶν.*

ΥΠΟΡΧΗΜΑΤΑ.

29. [43.]

⏑ ⏑ ⊥ ⏑ – ⏑ ⊥ ⏑ –

⏑ ⊥ ⏑ – ⏑ ⊥ ⏑ –

⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⊥ ⏑ – ⏑ ⊥ –

Ἀπέλαστον ἵππον ἢ κύνα
Ἀμυκλαίαν ἀγωνίῳ
ἐλελιζόμενος ποδὶ μίμεο, καμπύλον μέλος διώκων.

vulgo *χρυσεοκόμα.* — *Ἕκατε*, Osanni cod. *Ἑκαεργε.* — Quod deinde addit Aristoteles, fortasse et ipsum est Simonidis: *Ἕτερος δ' ἐξ ἐναντίας, οὗ βραχεῖαι ἄρχουσι τρεῖς· ἡ δὲ μακρὰ τελευταία·*

⏖ ⏑ ⊥ ⏖ ⏑ ⊥ ⏖ ⏑ ⊥ ⏖ ⏑ ⊥

Μετὰ δὲ γᾶν ὕδατά τ' ὠκεανὸν ἠφάνισε Νύξ.

ubi videtur *ὠκεανοῦ* scribendum.

Fr. 29. Plut. Symp. IX 15, 2 (de quo loco corrupto disputavit Steinmann Petropoli 1845): *Καὶ ὅλως ἔφη μεταθετέον τὸ Σιμωνίδειον ἀπὸ τῆς ζωγραφίας ἐπὶ τὴν ὄρχησιν, τὴν μὲν ὄρχησιν εἶναι ποίησιν σιωπῶσαν, τὴν δὲ ποίησιν πάλιν ὄρχησιν φθεγγομένην· ὅθεν οὔτε εἰπεῖν ἔστι γραφικῇ μετεῖναι ποιητικῆς, οὔτε ποιητικῇ γραφικῆς, οὐδὲ χρῶνται τὸ παράπαν ἀλλήλαις· ὀρχηστικῇ δὲ καὶ ποιητικῇ κοινωνία πᾶσα καὶ μέθεξις ἀλλήλων ἐστὶ καὶ μάλιστα μιμούμεναι περὶ τὸ τῶν ὑπορχημάτων γένος, ἐνεργὸν ἀμφότεραι τὴν διὰ τῶν σχημάτων καὶ τῶν ὀνομάτων μίμησιν ἀποτελοῦσιν. Δόξειε δ' ἄν, ὥσπερ ἐν γραφικῇ, τὰ μὲν ποιήματα ταῖς χρώσεσιν ἐοικέναι, τὰ δὲ ὀρχήματα ταῖς γραμμαῖς, ὑφ' ὧν ὁρίζεται τὰ εἴδη. Δηλοῖ δὲ ὁ μάλιστα κατωρθωκέναι δόξας ἐν Ὑπορχήμασιν καὶ γεγονέναι πιθανώτατος ἑαυτοῦ, τὸ δεῖσθαι τὴν ἑτέραν τῆς ἑτέρας. Τὸ γὰρ· Ἀπέλαστον κτλ.* — V. 1. *Ἀπέλαστον*, Meineke coni. *Πελασγόν*, Hartung *ἀδάμαστον.* — V. 2. *ἀγωνίῳ* Wyttenbach, vulgo *ἀγωνιῶ*, Dübner *ἀγωνιῶν.*

30. [44.]

.. ⏑́⏑⏑–⏑⏑⏑́⏑⏑–⏑⏑⏑́⏑⏑–
⏑⏑⏑́⏑⏑–⏑⏑⏑́–
⏑́⏑–⏑–⏑́⏑⏑–
⏑́⏑–⏑⏑́⏑–⏑́⏑⏑–⏑–
⏑́⏑–⏑̱ . . . .

Οἶος (δὲ κύων) ἀνὰ Δώτιον ἀνθεμόεν πεδίον
πέταται θάνατον κεροέσσᾳ
εὑρέμεν ματεύων ἐλάφῳ·
τὰν δ' ἐπ' αὐχένι στρέφοισάν σφέτερον κάρα
πάντ' ἐπ' οἶμον.

31. [45.]

⏑⏑́⏑––. . .
⏑⏑́⏑––⏑́⏑⏑–⏑́⏑–
⏑̱ ⏑⏑́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑́⏑–⏑–⏑̱

Ὅταν δὲ γηρῶσαι νῦν,
ἐλαφρὸν ὄρχημ' οἶδα ποδῶν μιγνύμεν·
Κρῆτά μιν καλέοισι τρόπον, τὸ δ' ὄργανον Μολοσσόν.

Fr. 30. Plutarch. Sympos. Qu. IX 15, 2 pergit post fr. 29: ἢ τό· *Οἶος . . . πάντα ἕτοιμον καὶ τὰ ἑξῆς.* — V. 1. *δὲ κύων* inserui. — *πεδίον* Wyttenbach, vulgo *τε πεδίον.* — V. 2. *κεροέσσᾳ* Wyttenbach, vulgo *κεράσασα.* — V. 3. *ματεύων* Schneidewin, vulgo *μανύων*, Wyttenbach coni. *κύων*, Hermann *εὑρέμεναι κύων.* — V. 4. *τὰν δ'*, in proecdosi conieci *κτάνε δ'*. — *ἐπ'*, Schneidewin coni. *ἕλ'*. — *στρέφοισαν* Wyttenbach, *σφέτερον* Schneidewin, vulgo *στρέφοιαν ἕτερον*, Hermann *στρέφοισαν ἔτειρεν*, Hartung, qui *ἕλε* probat, *στρέφοισαν ἑτέρωσε.* — V. 5. *πάντ' ἐπ' οἶμον* Schneidewin, vulgo *πάντα ἕτοιμον*, Hartung *πάντ' ἄτολμον.*

Fr. 31. Plut. Sympos IX 15, 2: *Αὐτὸς γοῦν ἑαυτὸν οὐκ αἰσχύνεται περὶ τὴν ὄρχησιν οὐχ ἧττον ἢ τὴν ποίησιν ἐγκωμιάζων· Ὅταν δὲ γηρῶσαι νῦν ἐλ. ὄρχημα οἶδα . . . τρόπον.* — V. 1 corruptus, conieci *ὅταν δὲ γυρῶσ' ἴχνη* (vel *γαρύωσι νέοι*). — V. 2. *ὄρχημ'*, legebatur *ὄρχημα.* Olim conieci *ἐλαφρὸν ὄρχημ' ἀοιδᾷ ποδῶν μίγνυμεν*, Schneidewin *ὄπα δὲ γαρῦσαι σύν τ' ἐλαφρὸν κτλ.*, Hartung utroque usus *ὄπα δὲ γηρῦσαι σύν τε ποδῶν ἐλαφρὸν ὄρχημ' ἀοιδᾷ μιγνύμεν.* — V. 3. *Κρῆτά μιν* Casaubonus, Plut. *Κρῆτα μέν*, sed Ath. IV 181 B: *ὅθεν καὶ Κρητικὰ καλοῦσι τὰ ὑπορχήματα Κρῆταν* (sic CB et agnoscit hanc formam hoc loco Eustath. 1166, 49, vulgo *Κρῆτα*) *μιν* (sic Casaub., *μὴν* VL, *μὲν* P, *τε* C) *κ. τρόπον* (*τὸν τρόπον* C) *κτλ.*, Schneidewin *Κρῆταν δέ μιν.* — *καλέοισι* Schneidewin, v. *καλέουσι.*

ΘΡΗΝΟΙ.

32. [46.]

ΕΙΣ ΣΚΟΠΑΔΑΣ.

– –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒

– –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ –

⏓ – –́ ⏑ – ⏑ –́ . . .

Ἄνθρωπος ἐὼν μή ποτε φάσῃς ὅ τι γίνεται αὔριον,
μηδ' ἄνδρα ἰδὼν ὄλβιον, ὅσσον χρόνον ἔσσεται·
ὠκεῖα γάρ, οὐδὲ τανυπτερύγου μυίας 881
οὕτως ἁ μετάστασις.

33.

Schol. Theocrit. XVI 36: *Οἱ δὲ Σκοπάδαι Κρανώνιοι τὸ γένος· Κράνων δὲ πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν Σκόπας ὁ Κρανώνιος, Κρέοντος καὶ Ἐχεκρατίας* (*Ἐχεκράτου* Gen. b, *Ἐχεκράτ'* M, L. Dindorf *Ἐχεκρατείας*, Meineke *Ἐχεκρατίδος*) *υἱός. Καὶ Σιμωνίδης ἐν Θρήνοις* (Vulc. *ὕμνοις*, om. M).

ΕΙΣ ΑΝΤΙΟΧΟΝ.

34. [48.]

Aristid. I 127: *Ποῖος ταῦτα Σιμωνίδης θρηνήσει; τίς Πίνδαρος; ποῖον μέλος ἢ λόγον τοιοῦτον ἐξευρὼν Στησίχορος* (libri *τίς χορὸς*) *ἄξιον φθέγξεται τοιούτου πάθους; ποία δὲ Δύσηρις Θετταλὴ τοσοῦτο πένθος ἐπένθησεν ἐπ' Ἀντιόχῳ τελευτήσαντι, ὅσον νῦν μητρὶ τῇ τούτου πένθος πρόκειται;* quae ex Simonidis carmine petita esse docet Schol. Theocrit. XVI 34: *Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα*] *ὁ δὲ Ἀντίοχος Ἐχεκρατίδου* (sic M, vulgo *Ἐχεκρατίδος*) *καὶ Δυσήριδος* (sic Valesius, *Σίριδος* M Gen. b, *Σύριδος* vulgo) *υἱὸς ἦν, ὥς φησι Σιμωνίδης.*

ΕΙΣ ΛΥΣΙΜΑΧΟΝ.

35. [49.]

Harpocrat. 174, 15: *Ταμύναι· Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος· πόλις ἐστὶν ἐν Εὐβοίᾳ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐρετριέων αἱ Ταμύναι, ἔνθα*

Fr. 32. Favorin. Stob. Flor. CV 62: *Ἄνθρωπος ὢν μηδέποτε φῇς* (Vind. *φής*, AB *εἴπῃς*), *ὅτι γίνεται αὔριον, μηδ' ἄνδρα ἰδὼν ὄλβιον, ὅσον χρόνον* (AB *ὅσσον χρόνου*) *ἔσεται* (Vind. *ἔσσεται*)· *ἀλλὰ μηδὲ οἶκον, ὥσπερ ἀμέλει ὁ ποιητὴς διεξέρχεται τὴν τῶν Σκοπαδῶν ἀθρόαν ἀπώλειαν.* Integrum locum servavit idem Stob. CV 9: *Σιμωνίδου Θρήνων* (hoc om. Vind.)· *Ἄνθρωπος ἐὼν μή ποτε φήσῃς* (A *φήσῃ*), *ὅτι γίγνεται μηδ' ἄνδρα ἰδὼν ὅσσον χρόνον ἔσσεται* (B *ἐσσεῖται*)· *ὠκεῖα γὰρ κτλ.* — V. 1. *φάσῃς* scripsi pro *φήσῃς*. — *ὅτι γίνεται*, Meineke coniecit *τί γενήσεται.* — V. 2. *ἄνδρα*, fort. *ἄνδρ'*. — V. 3. *οὐδὲ*, malim *ὥστε.*

καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ὡς οἵ τε τὰ Εὐβοϊκὰ γράψαντες μαρτυροῦσι καὶ Σιμωνίδης (sic Valesius, *Σίμων* codd.) *ἐν τῷ εἰς Λυσίμαχον τὸν Ἐρετριέα Θρήνῳ.* Cf. Phot. 568, 14 et Suid. v. *Ταμύναι.*

---

36. [51.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑́⏑ ⏑ – ⏒
⏑ –́ –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏓ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
⏑́⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏒
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏒

Οὐδὲ γὰρ οἳ πρότερόν ποτ᾽ ἐπέλοντο,
θεῶν δ᾽ ἐξ ἀνάκτων ἐγένονθ᾽ υἷες ἡμίθεοι,
ἄπονον οὐδ᾽ ἄφθιτον οὐδ᾽ ἀκίνδυνον βίον 882
ἐς γῆρας ἐξίκοντο τελέσσαντες.

* 37. [50.]

S t r o p h a.

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – ⏓ – –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏕
–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒
⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
– –́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – –́ ⏒
–́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑́⏑ ⏑ – ⏑ – ⏒

Fr. 36. Stob. Floril. XCVIII 15: *Σιμωνίδου Θρήνων* (hoc add. Vind., A om. totum locum). — V. 1 seq. Hartung sic in artum redegit *οἳ πρότερόν ποτε θεῶν ἐξ ἀνάκτων ἐπέλοντο παῖδες ἄπονον κτλ.* — V. 2. *ἐγένονθ᾽* Schneidewin, vulgo *ἐγένοντο.*— V. 3. *ἄπονον οὐδ᾽*, vulgo *ἄπονον οὐδὲ.* — V. 4. *τελέσσαντες* scripsi, vulgo *τελέσαντες*, Hartung traiecit *τελέσαντες εἰς γῆρας ἐξίκοντο.*

Fr. 37. Dion. Hal. de verbor. compos. c. 26: *Ἐκ δὲ τῆς μελικῆς τὰ Σιμωνίδου ταῦτα· γέγραπται δὲ κατὰ διαστολάς, οὐχ ὧν Ἀριστοφάνης ἢ ἄλλος τις κατεσκεύασε κώλων, ἀλλ᾽ ὧν ὁ πεζὸς λόγος ἀπαιτεῖ· πρόσεχε δὴ τῷ μέλει καὶ ἀναγίνωσκε ταῦτα κατὰ διαστολάς, καὶ εὖ ἴσθ᾽ ὅτι λήσεταί σε ὁ ῥυθμὸς τῆς ᾠδῆς καὶ οὐχ ἕξεις συμβαλεῖν οὔτε στροφὴν οὔτε ἀντίστροφον οὔτε ἐπῳδόν, ἀλλὰ φανήσεταί σοι λόγος οὑτωσὶ διειρόμενος* (Ahrens *λόγος εἷς εἰρόμενος*)*· ἔστι δὲ ἡ διὰ πε-*

Epodus.

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓
⏑ ⏑ –́ – ⏖́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⏖́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –

Στρ.

Ὅτε λάρνακι ἐν δαιδαλέᾳ 883
ἄνεμος τέ μιν πνέων κινηθεῖσά τε λίμνα
δείματι ἤριπεν, οὔτ' ἀδιάντοισι παρειαῖς,
ἀμφί τε Περσέϊ βάλλε φίλαν χέρα,
εἶπέ τ'· ὦ τέκος, οἷον ἔχω πόνον·
σὺ δ' ἀωτεῖς, γαλαθηνῷ τ' ἤτορι κνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ

λάγους φερομένη Δανάη, τὰς ἑαυτῆς ἀποδυρομένη τύχας· Ὅτε κτλ. Ipsum carmen, quomodo constituendum sit, admodum incertum: nam Dionysius indicare videtur adscriptas esse stropham et antistropham cum epodo, nec tamen certa satis responsionis vestigia deprehenduntur. Equidem stropham et epodum discripsi, Ahrens ad *ἀπολελυμένα* referre videtur, Hartung in strophae et antistrophae formam redegit. Scripsit de hoc carmine Ahrens peculiarem libellum (Hannoverae 1853), cf. praeterea C. Volckmar in Philologo VII 743 seq. — V. 1. *ὅτε*, Ald. *ὅτι*. — *ἐν*, Schneidewin *δ' ἐν*. — *δαιδαλέᾳ*, *δαιδαλαίᾳ* Reg. 1 (sive Parisinus 1741, quem contulit denuo Schneidewin) Colb. Guelf. Ald. — V. 2. *τέ μιν* Schneidewin, *τε μὴν* Reg. 1 Colb. Gud. Ald. in marg., *τ' ἐμῇ* Ald., vulgo *βρέμῃ* et sic p, *τε λίην* Ahrens. — *κινηθεῖσά τε* Brunck, vulgo *κινηθεῖσα δὲ*. — V. 3. *ἤριπεν* Brunck, *ἔριπεν* codd. (Guelf. *ἔριπε*), vulgo *ἔρειπεν*. Ahrens *δεῖμα παρῖσχεν*, quod ferri nequit, nisi *ὅτε λάρνακί οἱ δαιδαλέᾳ* scripseris, neque enim in arca ventus et undae saeviunt, sed Danaen arcae inclusam perterrefaciunt. Est sane *ἤριπεν* non satis certum, ipse quoque *δείματι ῥῖπτεν* conieci, quod Volckmar proposuit, sed parum aptis exemplis commendavit: verum etiam quae sequuntur non sunt integra, ambigo, utrum scribendum sit *δείματι ἤριπεν, οὐδ' ἀδίαντοί οἱ* (sive *ἀδίανταί οἱ*) *παρειαί*, an *δείματι ῥῖπτεν, τότ' ἀδιάντοισιν παρειαῖς*. — *οὔτ'*, Brunck *οὐδ'*, Thiersch *οὐκ*. — *ἀδιάντοισι* Brunck, Guelf. *ἀδιαντῇσι*, Reg. 1 *ἀδίαν τοῖσι*, Ald. *ἀδίαν ταῖσι* (in m. *τοῖσι*), p *ἀδιὰν ταίσι*. — V. 4. *ἀμφί τε*, fort. *τε* delendum. *Περσέϊ* Schneidewin, vulgo *Περσεῖ*, Reg. Guelf. Ald. *Πέρσει*. — *βάλλε*, Guelf. a m. pr. et Ursinus *βάλε*. — *χέρα*, Ald. *χέραν*. — V. 5. *εἶπέ τ'*, vulgo *εἶπέν τε*, Guelf. *εἶπέ τε*. — *τέκος* Guelf., vulgo *τέκνον*. Adde Athen. IX 396 E: *Σιμωνίδης δ' ἐπὶ τοῦ Περσέως τὴν Δανάην ποιεῖ λέγουσαν· ὦ τέκος, οἷον ἔχω πόνον· σὺ δ' αὖτε εἰς γαλαθηνῷ* (V *γαλαθηνῶν*) *δ' ἤτορι κνώσσεις*. — *ἔχω*, Guelf. *ἔχων*. — V. 6. *σὺ δ' ἀωτεῖς* Casaubonus, cf. Hesych. *ἀωτεῖς, ἀπανθίζεις, κοιμᾷ*. Et. M. 117, 46 not.: *ἀωτεῖς ἀντὶ τοῦ κάλλιστον τοῦ ὕπνου ἀπανθίζῃ καὶ συλλέγεις*. cf. Hom. Il. *κ* 159. Schneidewin *σὺ δ' ἀωρεῖς*, H. A. Koch *σὺ δ' οὐκ ἀΐεις*, Mehlhorn coni. *σὺ δ' αὔτως*, Hermann *σὺ δ' αὖ τέως*, quod probat Ahrens, Volckmar *σὺ δ' αὖτ' αἰές*. — *τ' ἤτορι* Casaub., *δ' ἤτορι* Athen. Formam insolentem

δούρατι χαλκεογόμφῳ,
νυκτὶ ἀλαμπεῖ κυανέῳ τε δνόφῳ σταλείς·
ἅλμαν δ' ὕπερθε τεᾶν κομᾶν βαθεῖαν
παριόντος κύματος οὐκ ἀλέγεις,
οὐδ' ἀνέμου φθόγγον,
πορφυρέᾳ κείμενος ἐν χλανίδι, καλὸν πρόσωπον.

'Επ.

Εἰ δέ τοι δεινὸν τό γε δεινὸν ἦν,
καί κεν ἐμῶν ῥημάτων λεπτὸν ὑπεῖχες οὖας. 884
κέλομαι δ', εὗδε βρέφος, εὑδέτω δὲ πόντος,
εὑδέτω δ' ἄμετρον κακόν·

ἤτορι, quam Ath. praebet, servavi. Ald. *πόνου, οὐ δ' αὔταῖς ἐγαλασθηνωθεῖ θεικνοώσσεις*, Guelf. Reg. 1 *οὐ δ' αὐταῖς* (Reg. *ἀυταῖς*) *ἐγαλαθηνωδεῖ θεικνοώσσεις*, p (cuius nulla auctoritas) *σὺ δ' αὔτὲ γαλαθηνῷ ἤτορι κνώσσεις*, ubi Burges *εἴδεϊ*, Emperius *μείδεϊ*, Schneidewin *στήθεϊ*, ego *ἤθεϊ* vel *ἴθᾳ* (Hesych. *Ἴθη, εὐφροσύνη*) conieci, Ahrens *λήθει*. — V. 7. *δούρατι* Guelf., *δούναντι* Ald. (*δούνατι* Reg. 1), *δώματι* vulgo et p. — *χαλκεογόμφῳ* Thiersch et Schneidewin, legebatur *χαλκεογόμφῳ δέ* (Schaefer *τε*). Nescio an *χαλκογόμφῳ* praestet, quod numeris melius convenit. — V. 8. *νυκτὶ ἀλαμπεῖ* Ilgen, legebatur *νυκτιλαμπεῖ*. Hiatus satis habet excusationis, quamquam *νυκτί τ' ἀλαμπεῖ* poterat scribi: omnino Simonides Ionum more videtur hiatum frequentius admisisse, quam ceteri lyrici poetae, neque vero tanta licentia usus, quam visum est Ahrensio. Ahrens scripsit *ἀενάῳ τε λάπᾳ*. — *σταλείς* scripsi, Reg. 1 *ταδ' εἰς αὐλέαν κτλ.*, Guelf. *κυαναίω τε δνόφω τάν δ' εἰς αὐλέαν δ' ὑπ.*, Ald. *κυανίω τε δνόφῳ· τάδε εἰς* (sive *τάδ' εἰς*, et inter versus *τόδ' εἰς*) *αὐλέαν δ' ὑπ.*, vulgo *δνόφῳ· τόδ' αὐαλέαν ὑπ.* Schneidewin coni. *ταθεὶς*, sed possunt alia tentari, velut ego olim *τανυσθεὶς* vel *καλυφθεὶς*, vel denique *ἰανθεὶς* proposui. — V. 9. *ἅλμαν* scripsi, vulgo ex Stephani coniectura *αὐαλέαν*, quod cum displiceret, ego *οὔλαν . . . κόμαν* olim proposui, Ahrens *ἀγλαὰν* (vel potius *ἀγλαᾶν*), Reg. 1 Guelf. Ald. *αὐλέαν*. — *δ'* Reg. 1 Guelf. Ald., vulgo deest. — *ὕπερθε* vulgo, *ὕπερθεν* Reg. 1 Guelf. Ald. — *τεᾶν κομᾶν βαθειᾶν* Ahrens, legebatur *τεὰν κόμαν βαθεῖαν*, Volckmar *εἰνάλιον ὑπένερθε τεὸν κῶμα βαθύ*, quae coniunxit cum praecedentibus. — V. 10. *παριόντος, περιόντος* Guelf. Ald., Ahrens *περῶντος*. — V. 11. *ἀνέμου*, Guelf. *ἀνέμον*. — *φθόγγον* Ald. Reg. 1 Guelf., vulgo *φθόγγων*. — V. 12. *πορφυρέᾳ* Victorius, Guelf. Reg. 1 *πορφυρεὰ* et *πορφυρέα*. — *χλανίδι*, Guelf. *χλανίσι*,
δ
Reg. 1 *ἐχλανι*. — *καλὸν πρόσωπον* scripsi, vulgo *πρόσωπον καλόν*, Ald. Guelf. Reg. 1 *πρόσωπον καλόν* (Guelf. *κὲ λὸν*) *πρόσωπον*, Ahrens *πρόσωπον καλὸν προφαίνων*, Volckmar *πρόσωπον καλὸν προσάπτων*. — V. 13. *τοι*, antea *τοὶ* scripsi, fortasse *σοὶ* restituendum. — *ἦν*, Guelf. *ἢ*, Reg. 1 *ἦι*, Ald. *ἦ*. — V. 14. *καί κεν*, Reg. 1 Ald. *κέ κεν*, Guelf. *καὶ μὲν*, Schneidewin *ἤ κεν* coni. — *ῥημάτων*, conieci *θρηνημάτων*, nam *ὡρημάτων*, quod Hesychius *φυλαγμάτων* interpretatur, minus est conveniens, Ahrens *ῥεγμάτων λεπτῶν*. — *λεπτὸν*, Colb. Reg. 1 Guelf. Ald. *λεπτῶν*. — V. 15. *κέλομαι δ'* scripsi, vulgo *κέλομαι*, Guelf. *κέλλομαι*, Schneidewin *κέλομ'*. — *εὗδε*, *εὗδε* Reg. 1 Guelf. Ald., similiter deinde bis Guelf. *εὐ δὲ τῶ*, Reg. 1 Ald. *εὗδε τῷ*. — *δὲ πόντος*, Guelf. *δ' ἐπόντος*, Ald. *δε πότος*. — V. 16. *δ' ἄμετρον* Thiersch, legebatur *ἄμετρον*, Guelf. *ἀμότρον*, fort. *δ' ἄμοτον*.

μεταιβολία δέ τις φανείη, Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο·
ὅτι δὲ θαρσαλέον ἔπος
εὔχομαι νόσφιν δίκας, σύγγνωθί μοι.

* 38. [52.]

⨯ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – – ⨯ – –́ ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

Πάντα γὰρ μίαν ἱκνεῖται δασπλῆτα Χάρυβδιν,
αἵ μεγάλαι τ' ἀρεταὶ καὶ ὁ πλοῦτος.

* 39. [54.]

⨯ – –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – . . .

Ἀνθρώπων ὀλίγον μὲν κάρτος, ἄπρακτοι δὲ μεληδόνες,
αἰῶνι δὲ παύρῳ πόνος ἀμφὶ πόνῳ·
ὁ δ' ἄφυκτος ὁμῶς ἐπικρέμαται θάνατος·

τ

V. 17. *μεταιβολία* scripsi, Reg. 1 *μαιβουλία*, Guelf. *μεταβουλία*, vulgo *ματαιοβουλία*. — V. 18. *ὅτι δὲ* Hudsonus (non Ald.), *ὅτι δὴ* Reg. 1 Guelf. et vulgo, *ὅττι δὲ* Mehlhorn, *εἴτι δὲ* Schaefer. — V. 19. *νόσφιν δίκας* scripsi, margo Vict. *νόσφι δίκας*, Ahrens *ἢ νόσφι δίκας*, *τεκνόφι δίκαν* Mehlhorn, *τεκνόφι δίκᾳ* Schaefer, vulgo *τεκνόφι δίκας*, Reg. 1 Guelf. Ald. *κνοφιδίκας*. — *σύγγνωθι*, quod vulgo deest, add. Reg. 1 Guelf. Ald. — Hartung totum carmen sic conformavit: *Στρ.* *Ὅτε λάρνακα δαιδαλέαν ἄνεμος Βράσσε πνέων Κινηθεῖσά τε λίμνα, Δείματι ἤριπε (πᾶν Δέμας τρομοῦσα), Οὐδ' ἀδιάνταισιν παρειαῖς Ἀμφί τε Περσεῖ βάλεν Χεῖρα φίλαν ἔειπέν τ'· Ὦ τέκος, οἷον ἔχω Πόνον, σὺ δ' ἀωτεῖς Γαλαθηνῷ μείδεϊ, κνώσσεις τ' Ἐν ἀτερπεῖ δούρατι χαλκογόμφῳ, Νυκτί τ' ἀλαμπεῖ Κυανέῳ τε δνόφῳ ταθείς, Οὐλίον δ' ὕπερθε τεὰν κόμαν βαθεῖαν* *Ἀντιστρ.* *Παριόντος κύματος οὐκ ἀλέγεις, Οὔτ' ἀνέμου Φθόγγων, κείμενος ἀμφὶ Πορφυρέᾳ χλανίδι, Καλὸν πρόσωπον. Εἰ δὲ τὸ δεινὸν δεινὸν ἦν τοι, Καί κεν ἐμῶν ῥημάτων Λεπτὸν ὑπεῖχες οὖας. Εὗδε, βρέφος, κέλομαι. Εὕδοι δέ τε πόντος, Ἄμοτον δ' εὕδοι κακὸν ἀμόν, Μεταβουλεία δέ τις αὖ φανείη, Ζεῦ πάτερ, ἐκ σοῦ· Ὅττι δὲ θαρσαλέον ϝέπος, Εὔχομαι, σὺ τέκνοφί μοι δίκαν σύγγνωθι.*

Fr. 38. Stob. Flor. CXVIII 5. *Σιμωνίδου* (sic A Vind., om. Trinc.). — V. 1. *δασπλῆτα* A a m. s. B, *λασπηδα* Vind., *λασπῆδα* vulgo. Hartung traiecit *πάντα γὰρ ἱκνεῖται μίαν δ. Χ.* — V. 2. *τ' ἀρεταί* Gaisford, AB *τἀρεταί*, vulgo *ἀρεταί*.

Fr. 39. Plut. Consolat. ad Apoll. c. 11: *Ὁ γοῦν Σιμωνίδης ἀνθρώπων φησὶν ὀλίγον μὲν κτλ.* — V. 1. *ἄπρακτοι*, *ἄπρηκτοι* Schneidewin. — V. 2. *αἰῶνι δὲ*, Schneidewin *αἰῶνι δ' ἐν*. — V. 3. *ὁ δ' ἄφυκτος ὁμῶς* Stephanus et libri septem, E Voss. *ὁ δ' ἄφυκτος ὠμός*, N *ὁ δ' ἄφυκτ' ὠμός*, Mehlhorn *ὁ δ' ἄφυκτος*, deleto *ὁμῶς* et sic ut videtur codd. Parisini.

κείνου γὰρ ἴσον λάχον μέρος οἵ τ' ἀγαθοί 885
ὅστις τε κακός.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

40. [18.]

–́ ⏑⏑–⏑⏑–
— –́ – – ⏑⏑ –́ ⏑⏑ – ⏑⏑ –́ ⏑⏑ – –
–́ ⏑⏑ – –́ ⏑⏑ – –́ ⏑⏑ – ⏑⏑ – –

Τοῦ καὶ ἀπειρέσιοι
πωτῶντ' ὄρνιθες ὑπὲρ κεφαλᾶς, ἀνὰ δ' ἰχθύες ὀρθοί
κυανέου ἐξ ὕδατος ἅλλοντο καλᾷ σὺν ἀοιδᾷ.

41. [18.]

–́ ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ –
— –́ ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏓
⏑⏑ –́ ⏑⏑ – ⏑⏑ –

Οὐδὲ γὰρ ἐννοσίφυλλος ἄητα τότ' ὦρτ' ἀνέμων,
ἅ τις κατεκώλυε κιδναμέναν μελιαδέα γᾶρυν
ἀραρεῖν ἀκοαῖσι βροτῶν.

42. [69.]

–́ ⏑⏑ – – –́ ⏑⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Ῥεῖα θεοὶ κλέπτοισιν ἀνθρώπων νόον.

43. [72.]

–́ ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑ – ⏑ – –
⏑⏑ –́ ⏑⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓

V. 4. *λάχον*, fort. *λάχομεν*, quod probavit Hartung, qui deinde *οἵ γ' ἀγαθοί θ' ὅστις τε κ.* scripsit. — *μέρος* Pflugk et Schneidewin olim deleverunt. — V. 5. *ὅστις*, D *ὅς*.

Fr. 40. Tzetz. Chil. I 316: *Ὡς γράφει που περὶ αὐτοῦ (Ὀρφέως) καὶ Σιμωνίδης οὕτως· Τοῦ καὶ κτλ.* — V. 2. *πωτῶντ'*, Ursinus *ποτῶντ'*. Versum huius modi Servius in Centimetro IV 11 dicit: „Simonidium constat trimetro hypercatalecto, ut est hoc: *tuba terribili procul aere sonat. Clypeum quate miles.*" — *ὄρνιθες*, *ὄρνιχες* Schneidewin, qui hoc fragm. coniunxit cum fr. 12 et 41. — V. 3. *κυανέου ἐξ*, Hartung *κυανέου 'ξ*.

Fr. 41. Plutarch. Quaest. Symp. VIII 3, 4: *Νηνεμία γὰρ ἠχῶδες καὶ γαλήνη καὶ τοὐναντίον ὡς Σιμωνίδης φησίν· οὐδὲ γὰρ κτλ.* — V. 1. *ἄητα* scripsi, legebatur *ἀήτα*: hoc Simonides Aeolensium more pro *ἀήτης* dixit, nisi forte *ἀῆτα . . ὅστις* praestat. — V. 2. *κιδναμέναν* Schneidewin, *σκιδναμέναν* Reiske, vulgo *σκιδναμένα*, Wyttenbach et Dübner *κιδναμένα*),

Fr. 42. Stob. Eclog. II 10: *Σιμωνίδης.* — *κλέπτοισιν* Schneidewin, v. *κλέπτουσιν.*

Fr. 43. Schol. Apoll. Rhod. III 26: *Ἀπολλώνιος μὲν Ἀφροδίτης*

Σχέτλιε παῖ, δολόμητις Ἀφροδίτα 886
τὸν Ἄρει κακομαχάνῳ τέκεν.

44. [73.]

. . – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ ⏑́⏑ ⏑ –

–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑

. . Ἔνθα χερνίβεσσιν ἀρύεται
Μοισᾶν καλλικόμων ὑπένερθεν ἁγνὸν ὕδωρ.

45. [74.]

Plut. de Pythiae orac. c. 17: *Μικρῷ δὲ περιεργότερον* (Hartung *πρότερον*) *αὖθις ὁ Σιμωνίδης, τὴν Κλειὼ προσειπὼν ἁγνὰν ἐπίσκοπον χερνίβων, φησί, πολύλιστον ἀραιόν τέ ἐστιν ἀχρυσόπεπλον εὐῶδες ἀμβροσίων ἐκ μυχῶν ἐρανὸν ὕδωρ. ουκ ὀρθῶς οὖν Εὔδοξος ἐπίστευσε τοῖς Στυγὸς ὕδωρ τοῦτο καλεῖσθαι ἀποφήνασι.* Locus haud dubie ex eodem carmine, quo praece-

τὸν Ἔρωτα γενεαλογεῖ, Σαπφὼ δὲ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ, Σιμωνίδης δὲ Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος· Σχέτλιε κτλ. Cf. Argum. Theocrit. Id. XIII. Eudoc. 158. Quod Serv. Virg. Aen. I 664 (Mythogr. Vat. II 35) dicit: „aut secundum Simonidem, qui dicit Cupidinem ex Venere tantum esse progenitum, quamquam alii dicunt ex ipsa et Marte.“ aut erravit grammaticus, aut alium intellexit locum. — V. 1. *παῖ, δολόμητις Ἀφροδίτα* scripsi, vulgo *παῖ δολόμηδες* (cod. P *δολόμητες*) *Ἀφροδίτας* (Ursin. Steph. *Ἀφροδίτα*). — V. 2. *Ἄρει, Ἄρῃ* L. — *κακομαχάνῳ* scripsi, vulgo *δολομηχάνῳ* (Stephanus *δολομαχάνῳ*), Schaefer *δολομάχανος* coniecit.

Fr. 44. Plut. de Pyth. Orac. c. 17: *Μουσῶν γὰρ ἦν ἱερὸν ἐνταῦθα περὶ τὴν ἀναπνοὴν τοῦ νάματος, ὅθεν ἐχρῶντο πρὸς τὰς λοιβὰς τῷ ὕδατι τούτῳ, ὥς φησι Σιμωνίδης· Ἔνθα κτλ.* — V. 1. *ἀρύεται* An. TVMez, vulgo *εἱρύεταί τε*. Reiske *εἱρύεται* scripsit. — *Μοισᾶν* Schneidewin, vulgo *Μουσᾶν*. Non Castaliam dicit, quamquam hoc fonte ad lustrandum uti solebant (vide Ulrichs Reisen I 48), sed Musarum fontem, qui ut Plutarchus indicat, versus meridiem situs sub ipsam templi crepidinem: cf. O. Müller ap. Dissenum Pind. II 629. Hic autem Musarum fons videtur derivatus esse ex sacro fonte, qui fuit in adyto, qui ex Cassotide originem ducebat, nam quod infra fr. 45 aqua huius Musarum fontis *εὐῶδες ὕδωρ* dicitur, eadem virtus fuit fontis in adyto, vid. Plut. de def. orac. c. 50: *ὁ γὰρ οἶκος, ἐν ᾧ τοὺς χρωμένους τῷ θεῷ καθίζουσιν, οὔτε πολλάκις οὔτε τεταγμένως, ἀλλ' ὡς ἔτυχε διὰ χρόνων εὐωδίας ἀναπίμπλαται καὶ πνεύματος, οἵας ἂν τὰ ἥδιστα καὶ πολυτελέστατα τῶν μύρων ἀποφοράς, ὥσπερ ἐκ πηγῆς τοῦ ἀδύτου προσβάλλοντος.* hinc Pindarus dixit Ol. VII 32 *εὐώδεος ἐξ ἀδύτου.* De eodem fonte Pausan. X 24, 7: *ταύτης τῆς Κασσοτίδος δύεσθαί τε κατὰ γῆς λέγουσι τὸ ὕδωρ καὶ ἐν τῷ ἀδύτῳ τοῦ θεοῦ τὰς γυναῖκας μαντικὰς ποιεῖν.* Ulrichs vero (I 82) hunc adyti fontem illum ipsum Musarum aquam esse contendit, quam Simonides dicit (I 100: „An die Stelle des Heiligthums der Gaea trat der nachmalige Apollotempel, auf dessen Stufen die sich Unterhaltenden sitzen, und deren Adyton jene prophetische Quelle einschloss, welche einige Wasser der Musen, andere Wasser der Styx nannten. — Ein abgesondertes Heiligthum der Gaea und eine Musenquelle südlich vom grössern Tempel anzusetzen ist unstatthaft, da diese Personen des Dialogs von der Stelle, wo sie sitzen, Gelegenheit nehmen über das zu reden, was einst an dieser Stelle war.“)

dens **fr.**, petitus, sed aegre restitui potest, cum incertum sit, utrum haec **omnia** continuo se excipiant, an Plutarchus duo disiuncta membra copulaverit. Schneidewin coniecit:

> *Ἀγνᾶν ἐπίσκοπε χερνίβων,*
> *πολύλλιστ' ἀρυόντεσσιν ἀχρυσόπεπλον*
> *εὐῶδες ἀμβροσίων ἐκ μυχῶν ἐρατεινὸν ὕδωρ.*

Hartung *ἁγνᾶν ἐπίσκοπε χερνίβων πολυλίστων, | ἀρυόντεσσιν ἃ χρυσόπεπλος εὐοδεῖς | ἀμβροσίων | ἐκ μυχῶν ἐραννὸν ὕδωρ.* Ego olim conieci:

> *Ἁγνὰ ἐπίσκοπε Κλειοῖ χερνίβων . . . .*
> *. . . πολύλιστον ἀραῖόν τε* (vel *ἀκραιφνὲς*), *τίν, ὦ*
> *χρυσόπεπλε,*
> *εὔαδεν ἀμβροσίων ἐκ μυχῶν ἐραννὸν ὕδωρ.*

verum *εὐῶδες* non est sollicitandum, vide quae dixi supra ad fr. 44.

46. [75. 77.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓

Ἁ Μοῖσα γὰρ οὐκ ἀπόρως γεύει τὸ παρὸν μόνον, ἀλλ'
ἐπέρχεται 887
πάντα θεριζομένα· μή μοι καταπαύετ', ἐπείπερ ἄρξατο
τερπνοτάτων μελέων ὁ καλλιβόας πολύχορδος αὐλός.

47. [76.]

. . . ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – . .

. . . Ὁμιλεῖ δ' ἄνθεσιν, (ὥστε) μέλισσα
ξανθὸν μέλι μηδομένα.

Fr. 46. Aristid. II 513: *Φέρε δὴ καὶ ταῦτα* (*Σιμωνίδου*) *ἐξέτασον· Ἁ Μοῦσα . . . θεριζομένα. . . . Ταῦτ' οὐ δοκεῖ σοι σαφῶς ὁ ποιητὴς ἑαυτὸν ἐπαινῶν λέγειν, ὡς γόνιμον καὶ πόριμον εἰς τὰ μέλη; τί δ' ἐπειδὰν λέγῃ· μή μοι καταπαύετ' κτλ.* Coniunxi haec fragmenta in unum. — V. 1. *Μοῖσα* Schneidewin, vulgo *Μοῦσα.* — V. 2. *θεριζομένα* ΓΘ, vulgo *θεριζομένη.* — *μή μοι* Γ, *μή μου* Θ, vulgo *μή με.* — *ἄρξατο* Schneidewin, v. *ἤρξατο.*

Fr. 47. Plut. de prof. in virt. c. 8: *Ὥσπερ γὰρ ἄνθεσιν ὁμιλεῖν ὁ Σιμωνίδης φησὶ τὴν μέλιτταν ξανθὸν μ. μηδομέναν.* Respicit huc de audiend. rect. rat. c. 8 et de amore prol. c. 2. Cf. Cram. An. Ox. III 173, 12. *Καλῶ δέ σε . . . καί μέλιτταν Μούσης· οὐκ ἀπό τινων θύμων καὶ δριμυτάτων ἀνθέων ξανθὸν μέλι μηδομένην, ὥς φησιν ὁ Σιμωνίδης κτλ.* In ordinem redegi, nam poetam vel Musam cum apibus comparavisse videtur, cf. Plato Ione 534 B. Hartung *ὁμιλεῖ δ' ἄνθεσι δριμυτάτοις ξ. μέλι μηδ. μέλισσα.*

48. [85.]

Schol. Eurip. Med. 20: *Ὅτι δὲ καὶ ἐβασίλευσεν ἡ Μήδεια Κορίνθου, ἱστοροῦσιν Εὔμηλος καὶ Σιμωνίδης λέγων οὕτως Οὐδὲ κατ' εἰς Κόρινθον, οὐ Μαγνησίαν ναῖεν, ἀλόχου δὲ Κολχίδος συνάστεος Θράνου Λεχαίου τ' ἄνασσε.* cf. Schol. ad v. 10. Corrigit Elmsley: *Κόρινθον δὲ ναῖεν, οὐδ' ἷκετ' εἰς Μαγνησίαν· ἀλ. δὲ Κ. συνέστιος κτλ.*, Hermann *ὁ δὲ χαρεὶς Κόρινθον, οὐ Μαγνησίαν ναῖεν· ἀλ. δὲ Κ. συννάστιος κτλ.*, Schneidewin *ὁ δ' ἷκετ' εἰς Κόρινθον, οὐ Μαγνησίαν ναῖ', ἀλ. δὲ Κ. συνάορος κτλ.*, Hartung *ὁ δ' ἷκετ' εἰς Κόρινθον, οὐ Μαγνησίαν ναίων, ἀλ. δὲ Κ. συνέστησε θρόνον κτλ.* Scribendum videtur:

. . . ὁ δ' ἷκετ' εἰς Κόρινθον,
οὐδὲ Μαγνησίαν ναῖεν· ἀλόχου δὲ Κολχίδος
σύνθρονος αστεος Λεχαίου τ' ἄνασσεν.

nam Thranus nullus omnino locus terrae Corinthiae fuit.

49. [91.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ ⏑ . . .

Καὶ σὺ μέν, εἴκοσι παίδων μᾶτερ, ἵλαθι.

50. [94.] 888

⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑⏑́ ⏑ –

Κορινθίοις δ' οὐ μανίει, οὐδὲ Δαναοί.

Fr. 49. Schol. Il. κ 252: *Ὁμήρου εἰπόντος* (Il. ω 496)· *Ἐννεακαίδεκα μέν μοι ἴης ἐκ νηδύος ἦσαν, Σιμωνίδης δὲ φησίν· Καὶ κτλ.* — *εἴκοσι* Schneidewin, cod. *εἴκοθι*. Cf. Schol. Theocr. XV 139. — *ἵλαθι*, Schneidewin *ἕλλαθι*.

Fr. 50. Schol. Pind. Ol. XIII 78: *Οἱ Κορίνθιοι, φησίν, ἐπ' ἀμφότερα τὰ μέρη ἠρίστευσαν ἐν Ἰλίῳ· καὶ γὰρ τοῖς Τρωσὶ συνεμάχησαν καὶ τοῖς Ἕλλησι. . . . τοῦτο δὲ καὶ Σιμωνίδης εἶπε· Κορινθίοισιν οὐ μανιεῖ οὐδὲ Δαναοῖς· ἀμφοτέροις γὰρ σύμμαχοι ἐγένοντο.* Ita cod. Adde Plut. vit. Dion. c. 1: *Ἀρά γε, ὥσπερ ὁ Σιμωνίδης φησὶν τοῖς Κορινθίοις οὐ μηνίειν τὸ Ἴλιον ἐπιστρατεύσασι μετὰ τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι κἀκείνοις οἱ περὶ Γλαῦκον ἐξ ἀρχῆς Κορίνθιοι γεγονότες συνεμάχουν προθύμως.* Aristot. Rhet. I 6: *Διὸ λελοιδορῆσθαι ὑπέλαβον Κορίνθιοι ὑπὸ Σιμωνίδου ποιήσαντος· Κορινθίοις δ' οὐ μέμφεται τὸ Ἴλιον.* Cram. Par. I 285, 8: *Ὁ γοῦν Σιμωνίδης λέγει, ὅτι Κορινθίοις οὐ μέμφεται τὸ Ἴλιον, ὡς τάχα πολεμήσασιν αὐτοῖς διὰ τοῦ Εὐχήνορος, ὡς εἰρήκαμεν· ἀλλ' ἑτέρωθεν καὶ εὐχαριστεῖ αὐτοῖς μᾶλλον, ὡς συμμαχήσασι τῇ Ἰλίῳ διὰ Γλαύκου· . . . οὕτω δὲ καὶ Σιμωνίδης ἐποίησε· Κορινθίοις δ' οὐ μανίει, οὐδὲ Δαναοῖς. τὸ Ἴλιον* (cod. *ἴλιον τὸ*) *δηλαδή*. unde *Κορινθίοις δ'* recepi, *Δαναοὶ* autem Boeckh emendavit, qui scripsit *Κορινθίοισιν οὐ μανίει τὸ Ἴλιον οὐδὲ Δαναοί*, sed *τὸ Ἴλιον* ut addatur, non est necesse. — Vater (Praef. ad Eurip. Iph. Aulid. XX) dicit hunc locum etiam memorari ap. Schol. Anthologiae Palatinae, sed locum non reperi.

51. [7.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

Ἴσχει δέ με πορφυρέας ἁλὸς ἀμφιταρασσομένας ὀρυμαγδός.

52. [26.]

. . . (– ⏑ ⏑ –) ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
⏑ –́ ⏑⏑́ ⏑ – –
– –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑⏑ – –́ ⏑ ⏓

. . . (Εὐρυδίκας) ἰοστεφάνου
γλυκεῖαν ἐδάκρυσαν
ψυχὰν ἀποπνέοντα γαλαθηνὸν τέκος.

53. [25.] 889

. . . . – –́ ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑́ –
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏑⏑ – –́ ⏑ – –

. . . . Ὃς δουρὶ πάντας
νίκασε νέους δινάεντα βαλὼν
Ἄναυρον ὕπερ πολυβότρυος ἐξ Ἰωλκοῦ·
οὕτω γὰρ Ὅμηρος ἠδὲ Στασίχορος ἄεισε λαοῖς.

54. [29.]

. . . – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – – . . . . . ⏑ ⏑ – –

Fr. 51. Plut. de Exil. c. 8: *Οὐκ ἀθυμῶν οὐδὲ ὀδυρόμενος οὐδὲ λέγων ἐκεῖνα τὰ τῶν παρὰ Σιμωνίδῃ γυναικῶν, ἴσχει κτλ.* — *ἀμφιταρασσομένας*, Dübner *ἀμφιταρασσομένης*. — *ὀρυμαγδός*, vulgo *ὀρυγμαδός*.

Fr. 52. Athen. IX 396 E: *Καὶ ἐν ἄλλοις (Σιμωνίδης) ἐπ' Ἀρχεμόρου εἴρηκεν· ἰοστεφάνου κτλ.* — V. 1. *ἰοστεφάνου* B, *ὀϊστεφάνου* PQ, *ἰὼ στεφάνου* D, *εὐστεφάνου* VL. Apparet aliquid excidisse, Schneidewin *ἰοστεφάνου στόματος* scripsit, Dobree *Νύμφαι* vel *Μοῦσαι ἰοστέφανοι*, adieci *Εὐρυδίκας*, quod propter *εἴρηκεν* facile potuit excidere, est enim de Archemoro Lycurgi et Eurydicae filio sermo, atque nescias, utrum ad *Threnos* an ad *Epinicia* haec referenda sint. — Hartung *ἰοστέφανον ψυχὰν γλυκεῖαν | ἐδάκρυσαν ἀποπνείοντα γ. τ.* scripsit. — V. 3. *τέκος* L, *τόκος* V, *τέχος* P.

Fr. 53. Athen. IV 172 E: *ὅτι δὲ τὸ ποίημα τοῦτο (Ἆθλα) Στησιχόρου ἐστίν, ἱκανώτατος μάρτυς Σιμωνίδης ὁ ποιητής, ὃς περὶ τοῦ Μελεάγρου τὸν λόγον ποιούμενός φησιν· ὃς δουρὶ κτλ.* — V. 1. *ὃς* L, *ὡς* PV. — V. 2. *νίκασε νέους* L, *νικᾶς ἐνεοὺς* APV, *νικᾶν ἐνεούς* B. — *δινάεντα*, B *δινήεντα*. — V. 4. *ἠδὲ*, B *ὡς δὲ*. — *Στασίχορος*, BP *στησίχορος*.

Fr. 54. Plut. vit. Thes. c. 17: *Τότε δὲ τοῦ Θησέως τὸν πατέρα θαρρύνοντος καὶ μεγαληγοροῦντος, ὡς χειρώσεται τὸν Μινώταυρον, ἔδωκεν ἕτερον ἱστίον λευκὸν τῷ κυβερνήτῃ (Αἰγεύς), κελεύσας ὑποστρέφοντα σωζομένου τοῦ Θησέως ἐπάρασθαι τὸ λευκόν, εἰ δὲ μή, τῷ*

Φοινίκεον ἱστίον ὑγρῷ
πεφυρμένον πρινὸς ἄνθει . . . ἐριθάλλου.

55. [30.]

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑‿⏑ ⏑ – –

Βιότου κέ σε μᾶλλον ὤνασα πρότερος ἐλθών.

56. [29.]

Plutarch. vit. Thes. c. 17: *Ἐκυβέρνα δὲ τὴν ναῦν Ἀμαρσυάδας Φέρεκλος, ὥς φησι Σιμωνίδης.* Est ex eodem carmine, ex quo fr. 54 et fr. 55.

57. [10.] 890

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ –
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ – –

Τίς κεν αἰνήσειε νόῳ πίσυνος Λίνδου ναέταν Κλεόβουλον
ἀενάοις ποταμοῖσιν ἄνθεσί τ' εἰαρινοῖς
ἀελίου τε φλογὶ χρυσέας τε σελάνας
καὶ θαλασσαίαισι δίναις ἀντία θέντα μένος στάλας;

μέλανι πλεῖν καὶ ἀποσημαίνειν τὸ πάθος· ὁ δὲ Σιμωνίδης οὐ λευκόν φησιν εἶναι τὸ δοθὲν ὑπὸ τοῦ Αἰγέως, ἀλλὰ φοινίκεον κτλ. καὶ τοῦτο τῆς σωτηρίας αὐτῶν ποιήσασθαι σημεῖον. — V. 1. *ὑγρῷ πεφυρμένον*, Bab *πεφυρμένον ὑγρῷ.* — *πρινὸς*, x *τρυγός*, Meziriac *πρίνου.* Deinde lacunam indicavi. Hartung *πρίνου τ' ἄνθεϊ καὶ ἐριθάλου.*

Fr. 55. Schol. Soph. Aiac. 740: *Καὶ ἐν* (cod. G *παρὰ*) *Σιμωνίδῃ ἐπὶ τοῦ πρὸς Αἰγέα ἀγγέλου πεμφθέντος· Βιότω* (cod. G *βίος ὀπ* ω) *καί σε κτλ.* correxit Hermann *βιότου κε.* — *ὤνασα*, Schneidewin coni. *ὄνασσα.*

Fr. 57. Diog. Laert. I 89: *Οὗτος (Κλεόβουλος) ἐποίησεν ἄσματα καὶ γρίφους εἰς ἔπη τρισχίλια καὶ τὸ ἐπίγραμμά τινες τὸ ἐπὶ Μίδᾳ τοῦτόν φασι ποιῆσαι· Χαλκέη παρθένος εἰμί, Μίδεω δ' ἐπὶ σήματι κεῖμαι, Ἔστ' ἂν ὕδωρ τε νάῃ καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ, Ἥλιος δ' ἀνιὼν λάμπῃ λαμπρά τε σελήνη, καὶ ποταμοί γε ῥέωσιν, ἀνακλύζῃ δὲ θάλασσα, Αὐτοῦ τῇδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ Ἀγγελέω παριοῦσι, Μίδας ὅτι τῇδε τέθαπται. Φέρουσι δὲ μαρτύριον Σιμωνίδου ᾆσμα, ὅπου φησί· Τίς κτλ.* Inter *Encomia* retulit Schneidewin, sed potius ex *Threnis* versus petiti videntur. Ceterum credo Simonidem aliud quod Cleobuli poematium, non nobile illud in Midam epigramma respexisse, nam ibi *χαλκέη παρθένος*, hic *λίθος* memoratur, nisi haec sic conciliare velis, ut marmoreae columnae Sirenem impositam fuisse statuas, qua in re quam Krische de Platonis Phaedro p. 105 non haesit. — V. 1. *νόῳ*, cod. Mon. *νῷ.* — *πίσυνος*, conieci *πιννυτός.* — V. 2. *ἀενάοις* cod. Mon., vulgo *ἀεννάοις.* — *ποταμοῖσιν* scripsi, v. *ποταμοῖς.* — V. 3. *χρυσέας* Hermann, v. *χρυσᾶς.* Videtur scribendum *ἀελίου τε φλογὶ χρυσέου (λιπαρᾶς)* *τε σελάνας.* — V. 4. *δίναις*, Cobet *δίνῃς.* — *ἀντία θέντα* scripsi, nam

ἅπαντα γάρ ἐστι θεῶν ἧσσω· λίθον δὲ
καὶ βρότεοι παλάμαι θραύοντι· μωροῦ φωτὸς ἅδε βουλά.

58. [32.]

–́ ⏑ – ⏑ ⏒
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ .. –
–́ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
–́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏓
⏒́ – –́ . . . .

Ἔστι τις λόγος
τὰν ἀρετὰν ναίειν δυσαμβάτοις ἐπὶ πέτραις,
νῦν δέ μιν θοὰν χῶρον ἁγνὸν ἀμφέπειν. 891
οὐδὲ πάντων βλεφάροις θνατῶν ἔσοπτος,
ᾧ μὴ δακέθυμος ἱδρὼς
ἔνδοθεν μόλῃ, ἵκηταί τ' ἐς ἄκρον
ἀνδρείας.

59. [83.]

Τοῦτο γὰρ μάλιστα φὴρ ἔστυγε πυΐρ.

quod Rossbach et Hartung reposuerunt. *ἀντιτιθέντα* ferri nequit, *ἀντιθέντα μένος στάλας* Stephanus, *ἀντιθέντα μένος (μένας) στῆλας* codd., *ἀντιθετούμενος στήλας* ed. Frob. — V. 6. *βρότεοι* Hermann, v. *βρότειοι.*

Fr. 58. Clem. Alex. Strom. IV 585: *εἰκότως οὖν Σιμωνίδης γράφει· ἔστι κτλ.* Resp. Theodoret. XII 172: *οὐδὲ Σιμωνίδην τὰν ἀρετὰν εἰρηκότα ναίειν* (D *ναίειν δὲ*) *δυσβάτοις ἐπὶ πέτραις.* — V. 1. *ἔστι,* Schneidewin *ἔστι δέ.* — V. 2. *ναίειν*, ap. Clem. vulgo *νέειν.* — V. 3 aperte corruptus, Schneidewin *ἁγνὰν δέ μιν θεάν*, Hartung *μόναν δὲ μονόθεν* coniecit, fort. *οὐρανὸν δέ μιν θεῶν*, cf. Quint. Smyrn. V 51 et XIV 195 seq. nam quod fortasse aliquis coniiciat *νῦν γε μὰν θεῶν χῶρον ἁγνὸν ἀμφέπει* minus commodum. — V. 4. *οὐδὲ*, Schneidewin *οὐδὲ μὰν* vel *γάρ.* — *βλεφάροις*, Schneidewin *γλεφάροις.*— V. 6. *ἵκηταί τ'* scripsi, vulgo *ἵκητ'*, Emperius *ἵκῃ τ'*, Doederlein, qui post *ἔσοπτος* plene interpungit, *οὐκ ἂν ἵκοιτ'*, Hartung *ἵδρως ἐν σθενοτόλμᾳ ῥέῃ, ἵκῃ τ' ἐς ἄκρον ἀνδρείας.*

Fr. 59. Herodian. π. μ. λέξ. 12, 18: *Πῦρ· οὐδὲν εἰς υρ λῆγον οὐδέτερον μονοσύλλαβον, ἀλλὰ μόνον τὸ πῦρ· ὅπερ Σιμωνίδης καὶ ἕνεκα μέτρου δισυλλάβως ἀπεφήνατο· τοῦτο γὰρ μάλιστα φηρὲς ἐς τύγε πυΐρ*, quae correxi similiterque Emperius, ut de leone sit sermo (Aristot. Hist. An. IX 31, 2), quamquam loci emendatio anceps, cum ne illud quidem sit certum, utrum Ceus an Amorginus poeta sit intelligendus. Lobeck *φῆρες ἔστυγον πυΐρ* scripsit, Reisig *φρὲς ἐς τόγε πυΐρ.* Trimetrum efficiunt Ahrens *τὸ γὰρ* (vel *καὶ γὰρ*) *μάλιστα φῆρες ἔστυγον πυΐρ*, et qui similiter corrigunt, Schneidewin (*τῇ γὰρ*) et Hecker (*οὐ γὰρ . . . πυΐρ;*). Ceterum *πυΐρ* fortasse Phrygibus usitata fuit forma, quam significat Plato Cratylo 410 A.

60. [24.]

– ⏑́ ⏑ – – ⏑́ ⏑ ⏑ – – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Ὤνθρωπε, κεῖσαι ζῶν ἔτι μᾶλλον τῶν ὑπὸ γᾶς ἐκείνων.

61. [33.]

Theophil. ad Autolyc. II 8 p. 353 ed. Hagae Com.: *Σιμωνίδης· Οὔτις ἄνευ θεῶν ἀρετὰν λάβεν, οὐ πόλις, οὐ βροτός· θεὸς ὁ* (Stephanus *οὐ*) *πάμμητις* (legebatur *παμμῆτις*)*· ἀπήματον δὲ* (Steph. *τε*) *οὐδέν ἐστιν ἐν αὐτοῖς.* Ita codd., olim edebatur: *οὔτις ἄνευ τε θεῶν ἀρετὴν λάβεν, οὐ πόλις, οὔτις οὐ βροτός, οὐ θεός, ὃς παμμῆτις δ' ἐστὶν ἐν αὐτοῖς οὐδὲν ἀπήμαντον.* Ap. Stob. Ecl. Phys. I p. 28 tantum legitur: *οὔτις ἄνευ θεῶν ἀρ. λ. οὐ πόλις οὔτις* (om. A) *οὐ.* Extrema Schneidewin sic conformavit *ἀπήμαντον γὰρ οὐδὲν ἔστιν ἐν θνατοῖς* (Hermann *ἐν ἀνθρώποις*).

62.

– ⏑́ ⏑ ⏑⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ – – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑́ ⏑ ⏑ – – ⏑́ ⏑ ⏑ . . . .

Οὐκ ἔστ' ἀνεπιδόκητον ἀνθρώποις, ὀλίγῳ δὲ χρόνῳ
πάντα μεταρρίπτει θεός.

63. [104.]

⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Ἔσχατον δύεται κατὰ γᾶς.

64. [105.]

. . . . ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑
⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – . . .

. . . . *Παρὰ χρυσὸν ἑφθόν*
ἀκήρατον οὐδὲ μόλυβδον ἔχων.

Fr. 60. Aristid. II 513: *κατά σε ἀνήρ τις Σιμωνίδειος ἀμείψεται· ὤνθρωπε κτλ.* — *γᾶς* Schneidewin, v. *γῆς.*

Fr. 62. Theophil. ad Autol. II 37 p. 378 (ed. Hagae Com. 174): *Σιμωνίδης· οὐκ ἔστιν ἀνεπιδόκητον ἀνθρώποις, ὀλίγῳ κτλ.* Scripsi *οὐκ ἔστ',* Hartung *οὐδέν ἐστ' ἀδόκητον* scripsit. Schneidewin dicit codices exhibere *οὐκ ἔστι κακὸν ἀνεπιδ. κτλ.*, editiones autem *οὐκ ἔστι ἀνεπιδόκητον ἀνθρώποις κακόν.* sed mihi valde dubium videtur, an omnino hi sint Simonidis versus: potius comicus aliquis poeta dixerit:

> *Οὐκ ἔστ' ἀνεπιδόκητον ἀνθρώποις κακόν,*
> *ὀλίγῳ χρόνῳ δὲ πάντα μεταρρίπτει θεός.*

Fr. 63. Plut. an seni respub. sit ger. c. 1: *Πολιτεία δὲ δημοκρατικὴ καὶ νόμιμος ἀνδρὸς εἰθισμένου παρέχειν αὐτὸν οὐχ ἧττον ἀρχόμενον ὠφελίμως ἢ ἄρχοντα, καλὸν ἐντάφιον ὡς ἀληθῶς τὴν ἀπὸ τοῦ βίου δόξαν τῷ θανάτῳ προστίθησι· τοῦτο γὰρ ἔσχατον* (Naeke coni. *ἐσχάτιον*) *κτλ. ὥς φησι Σιμωνίδης.*

Fr. 64. Plut. discrim. amic. et adulat. c. 24: *Τὸν δὲ κρείττονα*

65. [106.]

⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑⏑ ⏑ ⏒

῾Ο δ' αὖ θάνατος κίχε καὶ τὸν φυγόμαχον.

66. [107.]

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏒

῎Εστι καὶ σιγᾶς ἀκίνδυνον γέρας.

67. [109.] 893

. . . ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –

Πόλις ἄνδρα διδάσκει.

68. [110.]

. . . . ⏑ –

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

. . . . ᾿Επεὶ

πάσαις κορυδαλλίσι χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι.

τρέμει καὶ δέδοικεν, οὐ μὰ Δία παρὰ Λύδιον ἅρμα πεζὸς οἰχνεύων, ἀλλὰ παρὰ χρυσὸν ἑφθόν, ὥς φησι Σ., ἀκήρατον οὐδὲ μόλυβδον ἔχων. Locus non integer servatus; corrigunt ἔχοντα, sed ita si scripseris, aliud practerea vocabulum interceptum esse statuendum.

Fr. 65. Stob. Flor. CXVIII 6: *Σιμωνίδου.* — *κίχε καὶ* scripsi, *ἔκιχέ τε* AB, *ἔφυκε καὶ* Trinc., *ἔκιχε καὶ* Gaisford.

Fr. 66. Aristid. II 192: *῞Ορα μὴ λέοντα ξυρεῖν ἐπιχειρῶμεν, οὐ Θρασύμαχον συκοφαντεῖν ἐπιχειροῦντες, ἀλλὰ κωμῳδεῖν Περικλέα, καὶ ταῦτα εἰς δειλίαν, ἔπειτ' αὐτοὶ δόξωμεν ἀνδρειότεροι τοῦ δέοντος εἶναι τοῖς βουλομένοις ἀντικατηγορεῖν, καὶ φανῇ τι καὶ δειλίας, εἰ δὲ βούλει, σιωπῆς ἀκίνδυνον γέρας, ὥς τις τῶν Κείων ἔφη ποιητής.* ubi Schol. III 501: *Τὸ δὲ σιωπῆς ἀκ. γ. ἐκ Σιμωνίδους ἐστὶ τοῦ Κίου.* Stob. Flor. XXXIII 5. *᾿Αθηνοδώρου: ῎Εστι καὶ τὸ σιγῆς* (Gesn. m. *σιγᾶν*) *ἀκίνδυνον γέρας*, ubi male Athenodoro tribuitur philosopho, rectius Plut. Apophth. Imper. p. 207 C refert Augustum retinuisse apud se Athenodorum his verbis: *ἔτι σου παρόντος χρείαν ἔχω· καὶ κατέσχεν αὐτὸν ὅλον ἐνιαυτόν, εἰπών, ὅτι ἔστι καὶ σιγῆς ἀκίνδυνον γέρας*, quae germana est forma versiculi. Est autem eiusdem carminis, ex quo fr. 65. Conf. Horat. Carm. III 2, 14: *Mors et fugacem consequitur virum* et ib. 25: *Est et fideli tuta silentio Merces.* Ceterum respiciunt huc Walz Rhet. VIII 119. Clem. Paed. II 203. Strom. II 465. Greg. Nazianz. IV p. 317. Apostol. VIII 97. Arsen. 242. Iulian. Or. I 3. Liban. Decl. XV 1, 445. Philo vit. Mos. 646 C.

Fr. 67. Plut. an seni resp. sit ger. c. 1: *Τὸ γὰρ Πόλις ἄ. δ. κατὰ Σιμωνίδην, ἀληθές ἐστιν ἐπὶ τῶν ἔτι χρόνον ἐχόντων μεταδιδαχθῆναι, καὶ μεταμαθεῖν μάθημα.*

Fr. 68. Plut. de util. ex host. cap. c. 10: *᾿Επεὶ δὲ πάσαισι κορυδαλῆσι χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι κατὰ τὸν Σιμωνίδην.* ubi Mosc. 1. 2 *κορυδαλλίσι.* Idem Praec. Polit. c. 14: *᾿Επεὶ δὲ πάσαις κορυδαλίσι κατὰ Σιμωνίδην χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι καὶ πᾶσα πολιτεία φέρει τινὰς ἐχθρὰς καὶ διαφοράς.* Affert etiam vit. Timol. c. 37: *ἐπεὶ δὲ χρῆν, ὡς ἔοικεν, οὐ μόνον πᾶσι κορυδαλλοῖς λόφον ἐγγίγνεσθαι κατὰ Σιμωνίδην.* Cf. Apostol. III 94.

69. [111.]

⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Τὸ γὰρ γεγενημένον οὐκέτ' ἄρεκτον ἔσται.

70. [116.]

. . . . . –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏓

Οὐδὲ καλᾶς σοφίας ἐστὶν χάρις,
εἰ μή τις ἔχει σεμνὰν ὑγίειαν.

71. [117.] 894

–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
– –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –

Τίς γὰρ ἁδονᾶς ἄτερ
θνατῶν βίος ποθεινὸς ἢ ποία τυραννίς;
τᾶς δ' ἄτερ οὐδὲ θεῶν ζαλωτὸς αἰών.

72. [119.]

. . . – ⏑ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ ⏑⏑ ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

. . . . *Πορφυρέου*
ἀπὸ στόματος ἱεῖσα φωνὰν παρθένος.

73. [120.]

⏑́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Fr. 69. Schol. Soph. Ai. v. 375: *Ἐπὶ τετελεσμένοις ἴασιν οὐκ ἔχουσιν· κατὰ τὸ Σιμωνίδου· Τὸ γὰρ κτλ.* Eadem Suid. v. *τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης.* — *γεγενημένον*, Schneidewin *γεγεναμένον*.

Fr. 70. Sextus Emp. adv. Math. XI 556 Bekk.: *Σιμωνίδης μὲν γὰρ ὁ μελοποιός φησι, μηδὲ καλᾶς σοφίας εἶναι χάριν, εἰ μή τις ἔχοι σεμνὴν ὑγείαν.* Schneidewinum secutus sum, nisi quod *ἐστὶ* adieci. — V. 2. *ἔχει*, Hartung *ἔχῃ* scripsit.

Fr. 71. Athen. XII 512 C: *Καὶ οἱ φρονιμώτατοι δέ, φησί, καὶ μεγίστην δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ ἔχοντες μέγιστον ἀγαθὸν τὴν ἡδονὴν εἶναι νομίζουσιν· Σιμωνίδης μὲν οὕτως λέγων· Τίς γὰρ κτλ.* — V. 2. *θνατῶν* et v. 3 *ζαλωτὸς* Stephanus, vulgo *θνητῶν* et *ζηλωτός*.

Fr. 72. Athen. XIII 604 B: *Ἀναγελάσας ἐπὶ τῷ Ἐρετριεῖ Σοφοκλῆς· Οὐδὲ τόδε σοὶ ἀρέσκει ἄρα, ὦ ξένε, τὸ Σιμωνίδειον, κάρτα δοκέον τοῖς Ἕλλησιν εὖ εἰρῆσθαι· Πορφ. κτλ.* — V. 2. *ἀπὸ* delendum censet Boeckh, fort. leg. *πορφυρέου δ' ἀπὸ στ.* — *ἱεῖσα* Schweighaeuser, v. *ἰεῖσα*, deinde BP *παρθέμενος*.

Fr. 73. Etym. M. 813, 8: *Χλωρηῒς ἀηδών· ἀπὸ τοῦ χρώματος· . . . καὶ Σιμωνίδης· Εὖτ' ἀηδ.* Cf. Schol. Od. *τ* 518 et Eust. 1875, 41.

Εὗτ' ἀηδόνες πολυκώτιλοι,
χλωραύχενες, εἰαριναί.

74. [121.]

–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – – ,
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Ἄγγελε κλυτὰ ἔαρος ἁδυόδμου,
κυανέα χελιδοῖ.

75. [124.] 895

Ἐξελέγχει ὁ νέος οἶνος οὔπω πέρυσι δῶρον ἀμπέλου· ὁ δὲ μῦθος ὅδε κενεόφρων, κούρων δέ.

76. [125.]

. . . . ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

. . . . *Τὸ δοκεῖν καὶ τὰν ἀλάθειαν βιᾶται.*

77.

Μόνος ἅλιος ἐν οὐρανῷ.

V. 1. *εὗτ'*, Schneidewin *δεῦτ'* coni. — *πολυκώτιλοι*, Hecker *ποικιλοκώτιλοι.*

Fr. 74. Schol. Arist. Av. 1410: *Καὶ παρὰ τὰ Σιμωνίδου· Ἄγγελε κτλ.* — V. 1. *κλυτὰ ἔαρος*, *κλητὰ ἔαρος καὶ* cod. Ven. Ald. — V. 2 affert Schol. Arist. Av. 1301, ubi *χελιδών.*

Fr. 75. Schol. Pind. Ol. IX 74: *Αἴνει δὲ παλαιὸν μὲν οἶνον, ἄνθεα δ' ὕμνων νεωτέρων. Δοκεῖ δὲ τοῦτο πρὸς τὸ Σιμωνίδειον εἰρῆσθαι· ἐπεὶ ἐκεῖνος ἐλασσωθεὶς ὑπὸ Πινδάρου λοιδορίας ἔγραψε κατὰ τοῦ κρίναντος ἀγαθῶν εἰδέον* (Boeckh *ᾠδῶν*, mihi iudicis nomen delitescere videtur, fortasse *Ἀγαθοκλέους*)· *ἐπειδὴ ἐκεῖνος εἶπεν· Ἐξελέγχει ὁ ν. οἶ. οὔπω πέρ. . . . κενεόφρων· κούρων δέ, διὰ τοῦτο ἐπαινεῖ ὁ Πίνδαρος παλαιὸν οἶνον.* Verba aegre restitui possunt. Gerhard delet *ὁ* et deinde scribit *οἶνος οὐ τό*, Boeckh delet *κούρων δέ*, quod sit ortum ex schol. sequente. Hartung *ἐξελέγχει δ' ὁ νέος μὲν οἶνος | τὸ πέρυσι δῶρον ἀμπέλου, | ὁ μῦθος δ' ὁ κενόφρων | ἄκυρος* (*μήδεϊ πυκνοτέρῳ.*) Ego conieci:

. . . . *οὐδ' ἐξελέγχει νέος*
οἶνος ὣς τὸ πέρυσι δῶρον ἀμπέλου·
μῦθος κενεόφρων (sive *κενοφρόνων*) *κούρων ὅδε.*

Simonides, cum iuveni poetae posthabitus esset, videtur dixisse in hanc fere sententiam: *neque adolescentium* (sive *recentia*) *poemata superant veterum poetarum labores, quemadmodum vinum recens vincit veteris Bacchi donum.*

Fr. 76. Schol. Eur. Or. 770: *Εὔχου, φησί, πάντας οὕτω δοξάζειν, ὅτι δίκαιόν ἐστι τὸ πρᾶγμα, ἐπεὶ πολλοῖς ἐδόκει ἄδικον εἶναι. Καὶ Σιμωνίδης· Τὸ δ. κ. τὴν ἀλήθειαν βιάζεται* et ad v. 224, ubi est *καὶ τὰ μάλα θεῖα βιᾶται*, sed Cobeti cod. *καὶ τὴν ἀλήθειαν.* Adde Platon. Rep. II 365 C: *οὐκοῦν, ἐπειδὴ τὸ δοκεῖν, ὡς δηλοῦσί μοι οἱ σοφοί, καὶ τὰν ἀλάθειαν* (ita Par. A. Vat. H Vind. EFAmbr. C. Ang. B. Flor. AB CV, *τὰν* vel *τὴν ἀλήθειαν* reliqui) *βιᾶται.*

Fr. 77. Theodor. Metoch. 90: *Καὶ μόνος ἅλιος ἐν οὐρανοῖς*

78. [128.]

'Ες ἅλα στίζοισα πνοιά.

79. [133.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –

Οὗτος δέ τοι ἥδυμον ὕπνον ἔχων.

80. [147 c.] 896

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –

Ἕνα δ' οἷον ἔνεικε θεὰ μέγαν εἰς δίφρον.

81. [123.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

'Αμερόφων' ἀλέκτωρ.

Ε Λ Ε Γ Ε Ι Α.

82.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝ ΜΑΡΑΘΩΝΙ ΜΑΧΗΝ.

Εἰ δ' ἄρα τιμῆσαι, θύγατερ Διός, ὅστις ἄριστος,
δῆμος 'Αθηναίων ἐξετέλεσσα μόνος.

φησὶ Σιμωνίδης καὶ μόνος Ἀριστοτέλης καὶ τὰ ἐκείνου συντάγματα πᾶσα πρόθεσις ἐστὶ τοῖς περὶ φιλοσοφίαν. — οὐρανῷ scripsit Schneidewin, sed praeterea videtur ἐν delendum. — ἅλιος, codd. Angel. Mon. ἅγιος.

Fr. 78. Schol. Il. φ 127: Ἔστιν ἡ φρὶξ κινουμένου τοῦ πνεύματος ἀρχή· Σιμωνίδης δὲ αὐτὴν καὶ δεῖξαι πειρώμενος οὕτως ἔφη· Ἐς ἅλα στίζουσα πνοιά. — στίζοισα Schneidewin. — πνοιά, πνοά Ursinus.

Fr. 79. Schol. Hom. Il. β 2: Ὅτι δὲ τὸ νήδυμος μετὰ τοῦ ν καὶ οὐχὶ ἥδυμος, ὡς ἔνιοι, παρὰ τὸ ἡδύς, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ· Νήδυμος ἀμφιχυθείς, οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον καὶ χωρὶς τοῦ ν λέγουσιν ... καὶ Σιμωνίδης· οὗτος κτλ.—ἥδυμον Buttmann, ἅδυμον Schneidewin, vulgo ἥδυμος. Cf. Eust. 163, 28.

Fr. 80. Cram. An. Paris. IV 186, 33: Νίκη· Ἀπολλώνιος ὁ Ἀρχιβίου ὁ ἔνεικει, τουτέστιν ἐν ᾗ ὑποχωρεῖ (scrib. ὃ ἐνὶ εἴκει, τουτέστιν ὃ ἐνὶ ὑποχωρεῖ)· γέγονεν δὲ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε, συγκοπῇ τῆς ει διφθόγγου· ὁ γοῦν Σιμωνίδης παρετυμωλόγει (παρετυμολογεῖ Nauck)· φησὶ γάρ· ἐν δὲ οἱονεικει θεαὶ μ. εἰς δ. Cf. Cram. An. Ox. I 440, 2: Χειρὸς κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε γέγονε, παρὰ τὸ ἔχειν, ὡς παρὰ τὸ ἐνὶ εἴκειν κατὰ Σιμωνίδην νίκη. In Simonidis versu scripsi ἕνα δ' οἷον ἔνεικε θεά, possis coniicere ἐνὶ οἴῳ Εἴκει θεὰ μέγαν δίφρον, sed nequaquam necesse est, Simonidem ipso verbo εἴκειν usum esse credamus. Hartung ἐν δ' Οἰνεὺς εἴκει θεᾷ, μέγαν εἰς δίφρον (ἐπιβαινούσῃ).

Fr. 81. Athen. IX 374 D: Σιμωνίδης· ἱμερόφων' ἀλ. sed B ἡμερόφων', quod correxit Schneidewin.

Fr. 82. Aristoph. Pac. 736: Εἰ δ' οὖν εἰκός τινα τιμῆσαι, θύγατερ Διός, ὅστις ἄριστος Κωμῳδοδιδάσκαλος ἀνθρώπων καὶ κλεινότατος

83. [8.]

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝ ΣΑΛΑΜΙΝΙ ΝΑΥΜΑΧΙΑΝ.

Plutarch. vit. Themist. c. 15: *Οἱ δ' ἄλλοι τοῖς βαρβάροις ἐξισούμενοι τὸ πλῆθος ἐν στενῷ κατὰ μέρος προσφερομένους καὶ περιπίπτοντας ἀλλήλοις ἐτρίψαντο μέχρι δείλης ἀντισχόντας, ὡς εἴρηκε Σιμωνίδης, τὴν καλὴν ἐκείνην καὶ περιβόητον ἀράμενοι νίκην, ἧς οὔθ' Ἕλλησιν οὔτε βαρβάροις ἐνάλιον ἔργον εἴργασται λαμπρότερον,* 897 *ἀνδρείᾳ μὲν καὶ προθυμίᾳ τῶν ναυμαχησάντων, γνώμῃ δὲ καὶ δεινότητι Θεμιστοκλέους.* Hoc carmen Schneidewin inter *melica* retulit: Suidas enim dicit v. *Σιμωνίδης· ... καὶ γέγραπται αὐτῷ Δωρίδι διαλέκτῳ ἡ Καμβύσου καὶ Δαρείου βασιλεία καὶ Ξέρξου ναυμαχία δι' ἐλεγείας, ἡ δ' ἐν Σαλαμῖνι μελικῶς, θρῆνοι, ἐγκώμια, ἐπιγράμματα, παιᾶνες, καὶ τραγῳδίαι καὶ ἄλλα.* codd. nihil variant, nisi quod E *βασιλέως* pro *βασιλεία* exhibet, at Eudocia 383 meliore libro usa: *καὶ Ξέρξου ναυμαχία· καὶ ἡ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχία δι' ἐλεγείας, ἡ δ' ἐν Σαλαμῖνι μελικῶς.* Atque eadem prorsus Schol. Aristoph. Vesp. 1411 ed. Ald. Schneidewin inde colligit Simonidem scripsisse carmen, cui *ἡ Καμβύσου καὶ Δαρείου βασιλεία* fuerit nomen, deinde autem scribit *καὶ Ξέρξου ναυμαχία· καὶ ἡ μὲν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ δι' ἐλεγείας κτλ.* At auctor, quem sequitur Suidas, ut Simonidis aetatem describeret, haud dubie dixerat vixisse poetam *regnantibus Cambyse, Dario, Xerxe.* (Idem significat auctor vitae Pindari p. 98 Westerm.: *ἐπέβαλε δὲ τοῖς χρόνοις Σιμωνίδου ἢ νεώτερος πρεσβυτέρου· τῶν γοῦν αὐτῶν μέμνηνται ἀμφότεροι πράξεων· καὶ γὰρ Σιμωνίδης τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν γέγραφε, καὶ Πίνδαρος μέμνηται τῆς Ξέρξου βασιλείας,* quod nequaquam ita explicandum, ac si Pindarus Simonidis aliquod carmen respexerit, cf. fr. Pind. 255.) Deinde autem auctor ille Simonidis carmina, quae in universum dorica dialecto scripta esse dixit, recensuerat, in his etiam duo carmina, quibus poeta victorias navales ad Artemisium et Salamina reportatas celebraverat: illud certo colligas ex hoc loco haec carmina dispari fuisse forma: iam cum carmen *εἰς τὴν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίαν melicum* fuisse constet, sequitur carmen *εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν elegiacum* fuisse: itaque ille, quem sequitur Suidas, scripserat: *καὶ ἡ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχία μελικῶς, ἡ δ' ἐν Σαλαμῖνι δι' ἐλεγείας.*

γεγένηται, Ἄξιος εἶναί φησ' εὐλογίας μεγάλης ὁ διδάσκαλος ἡμῶν, ubi Schol. *Παρὰ τὰ Σιμωνίδου ἐκ τῶν Ἐλεγείων· Εἰ δ' ἄρα κτλ.* — V. 1. *θύγατερ* Schneidewin, cod. *θυγατέρα.* — V. 2. *δῆμος*, Dübner vel Dindorf *δήμῳ* nescio qua de causa coni. — *ἐξετέλεσσα* Schneidewin, cod. *ἐξετέλεσα*, Hartung *ἐξετέλεσσε* requirit. Resp. huc Auctor vit. Aeschyl. (Biogr. p. 119): *Κατὰ δ' ἐνίους ἐν τῷ εἰς τοὺς ἐν Μαραθῶνι τεθνηκότας ἐλεγείῳ ἡσσηθεὶς Σιμωνίδῃ (Αἰσχύλος)· τὸ γὰρ ἐλεγεῖον πολὺ τῆς περὶ τὸ συμπαθὲς λεπτότητος μετέχειν θέλει, ὃ τοῦ Αἰσχύλου, ὡς ἔφαμεν, ἐστὶν ἀλλότριον.* — Goettling hoc distichon epigramma esse censet, quod ad *Ἀθηνᾶν Πρόμαχον* refert (in comm. acad. Ienae 1859).

84. [59.]

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝ ΠΛΑΤΑΙΑΙΣ ΜΑΧΗΝ.

Μέσσοι δ' οἵ τ' Ἐφύρην πολυπίδακα ναιετάοντες,
παντοίης ἀρετῆς ἴδριες ἐν πολέμῳ,
οἵ τε πόλιν Γλαύκοιο, Κορίνθιον ἄστυ, νέμοντες,
*οἳ * κάλλιστον μάρτυν ἔθεντο πόνων*
χρυσοῦ τιμήεντος ἐν αἰθέρι· καί σφιν ἀέξει 898
αὐτῶν τ' εὐρεῖαν κληδόνα καὶ πατέρων·
ξεινοδόκων δ' ὤριστος ὁ χρυσὸς ἐν αἰθέρι λάμπων.

---

85. [60.]

(Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεί·)
ἓν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνήρ·

Fr. 84. Plut. de Herodoti malign. c. 42: *Ἀλλὰ Κορινθίους γε καὶ τάξιν, ἣν ἐμάχοντο τοῖς βαρβάροις καὶ τέλος ἡλίκον ὑπῆρξεν αὐτοῖς ἀπὸ τοῦ Πλαταιᾶσιν ἀγῶνος, ἔξεστι Σιμωνίδου πυθέσθαι, γράφοντος ἐν τούτοις· Μέσσοι κτλ. ... πατέρων.* (v. 1—6). *Ταῦτα γὰρ οὐχ οἷον ἐν Κορίνθῳ διδάσκων, οὐδ' ᾆσμα ποιῶν εἰς τὴν πόλιν, ἀλλ' εἰς τὰς πράξεις ἐκείνας ἐλεγεῖα γράφων ἱστόρηκεν.* — V. 1. *Μέσσοι*, BE et vett. edd. *μέσσοισι.* — *Ἐφύρην* Schneidewin, BTV *γ' Ἔφυραν*, vulgo *γέφυραν.* — V. 4. *οἳ*, Ursinus *οἳ καί.* — *κάλλιστον*, Reiske *καλλίστων*, Schneidewin coni. *κύκλον καλλίστων.* Fort. *οἳ καὶ κάλλιστον μάρτυν ἔθεντο πόλον*, Bamberger coni. *οἷον καλλίστων* vel *οἵων κάλλιστον*, Hartung multa molitus *ξεινοδόκον κρείσσω δαίμον' ἔθεντο πόνων* scripsit. — V. 7 adieci ex Apollonio Lex. Hom. 116, 25 *Ξεινοδόκος. ... ὁ δὲ Πίνδαρος· ξεινοδόκησέν τε δαίμων* (fr. 304)*· ἀντὶ τοῦ ἐμαρτύρησεν· καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ* (σ 63)*· Ξεινοδόκος μὲν ἐγώ, ἔδοξέ τισι λέγειν* (*μάρτυρα*)*· φησὶ γοῦν Σιμωνίδης· Ξεινοδόκων δ' ἄριστος ὁ χρ. ἐν αἰθέρι λαμπρός. ἀντὶ τοῦ μαρτύρων.* — *ὤριστος* Brunck, vulgo *ἄριστος.* Olim conieci *γὰρ ἄριστος*, quod recepit Hartung. — *λάμπων* pro *λαμπρός* exhibent Et. M. 610, 46. Et. Gud. 414, 35 et Zonar. 1415 (Mingarelli codd. Nan. 496), qui eundem versum per errorem Pindaro tribuunt et *ὁ* omittunt.

Fr. 85. Stob. Flor. XCVIII 29: *Σιμωνίδου.* Elegiacum hoc carmen, quod non dubitaverunt homines docti Ceo poetae vindicare, mihi a melici consummata arte et ingenio prorsus abhorrere videtur, itaque nescio an potius sit Amorgini, quem praeter iambos etiam elegias scripsisse constat, vide quae dixi supra p. 735: est autem hoc carmen non solum antiqua simplicitate insigne (velut paucis his versibus *θνητῶν* et *θνητοῖς* ter, *βιότου* bis iteratur, *νέων* v. 6 si integrum est, eadem sententia proximis versibus repetitur), sed etiam protrepticum carminis consilium plane conspirat cum antiquioris Simonidis ingenio. Tamen Plutarchus sive quis alius Homeri vitam scripsit (vide ad v. 2) quando Simonidem cum Pindaro coniungit, melicum poetam, non iambographum dicere videtur, siquidem illi biographi hanc elegiam respexerunt. — V. 1 solus Ursinus habet, in Stobaeo desideratur. — V. 2. Resp. Plut. vit. Hom. 283 ed. Gale: *Ὅμηρον τοίνυν Πίνδαρος μὲν ἔφη Χῖόν τε καὶ Σμυρναῖον γενέσθαι, Σιμωνίδης δὲ Χῖον.* Cf. vit. Hom. ed. Westerm 28 (Cram. An. Par. III 98, 13). — *ἓν δὲ τὸ*, Hecker *ἓν δέ τι.*

οἵη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν·
παῦροι μὴν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι
στέρνοις ἐγκατέθεντο· πάρεστι γὰρ ἐλπὶς ἑκάστῳ,
ἀνδρῶν ᾗ τε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.
θνητῶν δ' ὄφρα τις ἄνθος ἔχῃ πολυήρατον ἥβης,
κοῦφον ἔχων θυμὸν πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ·
οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασέμεν οὔτε θανεῖσθαι,
οὐδ' ὑγιὴς ὅταν ᾖ, φροντίδ' ἔχει καμάτου.
νήπιοι, οἷς ταύτῃ κεῖται νόος, οὐδὲ ἴσασιν,
ὡς χρόνος ἔσθ' ἥβης καὶ βιότου ὀλίγος
θνητοῖς· ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βιότου ποτὶ τέρμα
ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλῆθι χαριζόμενος.

86. [11.]

* * *Οἶνον ἀμύντορα δυσφροσυνάων.*

87. [65.] 899

Ζεὺς πάντων αὐτὸς φάρμακα μοῦνος ἔχει.

* 88. [67. 68.]

Ἦν ἄρ' ἔπος τόδ' ἀληθές, ὅτ' οὐ μόνον ὕδατος αἶσαν,
ἀλλά τι καὶ χλεύης οἶνος ἔχειν ἐθέλει·
οὐ γὰρ ἀπόβλητον Διονύσιον οὐδὲ γίγαρτον.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

ΕΠΙΚΗΔΕΙΑ.

89. [148.]

Δίρφυος ἐδμήθημεν ὑπὸ πτυχί, σῆμα δ' ἐφ' ἡμῖν

V. 3. *τοίη δὲ*, legebatur *τοιήδε*. — V. 4. *μὴν* scripsi, atque ita Meineke et Hermann, vulgo *μιν*. — V. 6. *ᾗ τε νέων*, conieci *ᾗ τ' ἐνεῶν*. — V. 9. *γηρασέμεν* Vind., *γῆρας ἔμεν* A, *γηρασσέμεν* vulgo, *γηρασκέμεν* Buttmann. — V. 10. *οὐδ'*, Hartung *οὔθ'*. — V. 11. *νήπιοι, οἷς* Stephanus et Ursinus, vulgo *νηπίοις*, A *νηπίοισι*, B *νηπυτίοις*. — V. 12. *βιότου*, Stephanus *βιότοι'*, Ursinus *βιότοιο*, Hermann *βιοτῆς*.

Fr. 86. Ath. X 447 A: *Τοῦτο γὰρ παθεῖν οὐ δύνανται οἱ τὸν κατὰ Σιμωνίδην πίνοντες οἶνον ἀμ. δυσ.* (B *δυσφρόσυνον*), nisi forte *δυσφροσυνᾶν* scribendum, ut sit ex melicis carminibus.

Fr. 87. Stob. Eclog. Phys. I 28: *Σιμωνίδης· Ζεὺς κτλ.* — *πάντων* cod. Grotii, *πάντως* A. Versus hic fortasse epigrammatum reliquiis adscribendus.

Fr. 88. Athen. I 32 B: *Ἦ γὰρ κτλ. ὁ Κεῖός φησι ποιητής.* Fortasse tertius tantum versus Simonideus est, et si omnia Simonidis sunt, dubium an haec cohaereant. — V. 1. *ἦν ἄρ'* Porson, vulgo *ἢ γάρ*. — V. 2. *χλεύης* scripsi, BCDV *λεύχης*, L *λέσχης*. — V. 3. *οὐ γὰρ* Schweighaeuser, libri *οὐδὲ γάρ*.

Epigr. 89. Anth. Plan. 26: *Σιμωνίδου.*

ἐγγύθεν Εὐρίπου δημοσίᾳ κέχυται,
οὐκ ἀδίκως· ἐρατὴν γὰρ ἀπωλέσαμεν νεότητα
τρηχεῖαν πολέμου δεξάμενοι νεφέλην.

* 90. [149.]

Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι
χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν.

91. [150.]

Μυριάσιν ποτὲ τῇδε τριακοσίαις ἐμάχοντο
ἐκ Πελοποννάσου χιλιάδες τέτορες.

92. [151.]

Ὦ ξεῖν', ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῇδε
κείμεθα, τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι.

V. 4. *τρηχεῖαν* Schneidewin, vulgo *τρηχείην*.

Epigr. 90. Lycurg. Leocr. 109: *Τοιγαροῦν ἐπὶ τοῖς ὁρίοις τοῦ βίου* (corrigunt *ἠρίοις*) *μαρτύρια ἔστιν ἰδεῖν τῆς ἀρετῆς αὐτῶν ἀναγεγραμμένα ἀληθῆ πρὸς ἅπαντας τοὺς Ἕλληνας, ἐκείνοις μέν, ὦ ξεῖν' ἄγγειλον — τοῖς δὲ ὑμετέροις προγόνοις· Ἑλλήνων προμαχοῦντες κτλ.* Simonidis esse epigramma ostendere videtur Aristid. II 511, qui una cum aliis huius poetae epigrammatis affert, ubi v. 2 sic scriptus: *ἔκτειναν Μήδων ἐννέα μυριάδας*. Adde Schol. Aristid. 289 ed. Frommel, ubi *εἴκοσι μυρ.* extat. Goettling (in scriptione acad. Ienae 1859) epigramma hoc subscriptum fuisse putat pictae tabulae in porticu, quae *Ποικίλη* vocitata est: suspicatur autem Simonidem certavisse cum Aeschylo, atque eo refert scripturae diversitatem, Simonidem scripsisse *ἔκτειναν Μήδων ἐννέα μυριάδας*, Aeschylum *χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν*.

Epigr. 91. Anth. Pal. VII 248: a m. s. *Σιμωνίδου*. a m. pr. *εἰς τοὺς μετὰ Λεωνίδην μαχεσαμένους πρὸς Πέρσας*: m. s. *ἐν Θερμοπύλαις* (sed haec duo verba potius ad seq. epigr. pertinere videntur). Affert etiam Aristides II 512. Diodor. Sic. XI 33. Herod. VII 228: *Θαφθεῖσι δέ σφι αὐτοῦ ταύτῃ τῇπερ ἔπεσον, καὶ τοῖσι πρότερον τελευτήσασι ἢ τοὺς ὑπὸ Λεωνίδεω ἀποπεμφθέντας οἴχεσθαι, ἐπιγέγραπται γράμματα λέγοντα τάδε· Μυριάσιν κτλ.* Suid. v. *Λεωνίδης* (sed om. ABV). Iriart. 91, ubi *Alcaeo* tribuitur, sed 293 sine p. nom. affertur. — V. 1. *τῇδε*, Schneidewin *τᾷδε*. — *τριακοσίαις* Iriarte, *τριηκοσίαις* Herod. Anth., *τριηκοσίῃς* Arist., *διακοσίαις* Diod. — V. 2. *Πελοποννάσου* Anth. et ap. Her. SMPK, *Πελοποννήσου* rel. — *τέτορες*, Arist. et ap. Diod. L *τέτταρες* (K *τέττορες*).

Epigr. 92. Herod. VII 228: *Ταῦτα μὲν δὴ τοῖσι πᾶσι ἐπιγέγραπται· τοῖσι δὲ Σπαρτιήτῃσι ἰδίῃ· Ὦ ξεῖν' κτλ.* *Simonidis* esse testatur Cicero Tusc. I 42 et Anthol. Pal. VII 249 (m. s. *Σιμωνίδου*). Afferunt praeterea Lycurg. Leocrat. 109. Diodor. XI 33. Strabo IX 429. Suidas v. *Λεωνίδης*. Arsen. 118. — V. 1. *ὦ ξεῖν' ἀγγέλλειν* Herod. codd. Suid. (ABV *ἄγγελε*), *ὦ ξένε ἄγγειλον* Diod., *ὦ ξεῖν' ἄγγειλον* Lyc. Anth. Ars. (om. *ὦ*), Herod. vett. edd., *ὦ ξέν' ἀπάγγειλον* Strabo, ap. Iriarte 91, ubi *Alcaeo* tribuitur, *ἄγγειλον*, sed 293 (ubi s. p. nom.) *ἀγγέλλειν*. — *τῇδε*, Schneidewin *τᾷδε*. — V. 2. *ῥήμασι πειθόμενοι*, Lyc. Strabo Diod. Ars *πειθόμενοι νομίμοις*.

* 93.

Τούσδε ποθεῖ φθιμένους ὑπὲρ Ἑλλάδος ἀντία Μήδων
μητρόπολις Λοκρῶν εὐθυνόμων Ὀπόεις.

94. [152.]

Μνῆμα τόδε κλεινοῖο Μεγιστία, ὅν ποτε Μῆδοι
Σπερχειὸν ποταμὸν κτεῖναν ἀμειψάμενοι,
μάντιος, ὃς τότε Κῆρας ἐπερχομένας σάφα εἰδώς
οὐκ ἔτλη Σπάρτης ἡγεμόνας προλιπεῖν.

95. [153.]

Εἰ τὸ καλῶς θνήσκειν ἀρετῆς μέρος ἐστὶ μέγιστον,
ἡμῖν ἐκ πάντων τοῦτ' ἀπένειμε τύχη·

Epigr. 93. Strabo IX 425: *Ὁ δ' Ὀποῦς ἐστι μητρόπολις (Λοκρῶν), καθάπερ καὶ τὸ ἐπίγραμμα δηλοῖ τὸ ἐπὶ τῇ πρώτῃ τῶν πέντε στηλῶν τῶν περὶ Θερμοπύλας ἐπιγεγραμμένον πρὸς τῷ πολυανδρίῳ· Τούσδε κτλ. Simonidi* probabiliter tribuit Schneidewin. — V. 1. *ποθεῖ* Meineke, vulgo *ποτε*. — V. 2. *εὐθυνόμων Ὀπόεις* Coraes, *εὐθυνόμων ὀπίοις* A (*θυνόμων ὀπίοις* a m. sec. ut gh, in marg. *κεύθει νομοπόεις*), l *κεύθει νομως ὀπόεις*, BK *κεύθει ὀπόεις*, no Ald. *κεύθει . . . ὀπουντία*, h a m. sec. *κεύθει ὁμοῦ ὀπόεις*, Schneidewin *κεύθει ὅλων Ὀπόεις*, Kramer *κεύθει ὁμῶς Ὀπόεις*, Hecker *κευθάνει ὧδ' Ὀπόεις*, quae ferri non possunt, nam non sunt in patria humati.

Epigr. 94. Herod. VII 228: *Λακεδαιμονίοισι μὲν δὴ τοῦτο· τῷ δὲ μάντι τόδε· Μνῆμα κτλ. Ἐπιγράμμασι μέν νυν καὶ στήλῃσι, ἔξω ἢ τὸ τοῦ μάντιος ἐπίγραμμα, Ἀμφικτυόνες εἰσί σφεας οἱ ἐπικοσμήσαντες· τὸ δὲ τοῦ μάντιος Μεγιστίεω Σιμωνίδης ὁ Λεωπρέπεός ἐστι κατὰ ξεινίην ὁ ἐπιγράψας.* Adde Anthol. VII 677: a m. sec. *ἐκ τῆς ἱστορίας Ἡροδότου·* a m. pr. *εἰς τὸν τάφον μεγίστεως τοῦ μάντεως τοῦ ὑπὸ Περσῶν ἀναιρεθέντος.* Simonidi tribuitur etiam Iriart. 293. — V. 1. *κλεινοῖο*, ap. Her. VS et Iriar. *κλειτοῖο*. — *Μεγιστία*, Anth. *Μεγιστίου*.

Epigr. 95. Anthol. Pal. VII 253: a m. sec. *Σιμωνίδου·* a m. pr. *εἰς τοὺς αὐτούς.* Schol. Aristid. III 154: *εἰς τοὺς ἐν Πύλαις ἀποθανόντας. Alcaeo* trib. Iriarte. — V. 1. *ἀρετῆς*, Anth. cod. P ex corr. *ἀρετᾶς*. — V. 2. *ἡμῖν ἐκ πάντων τοῦτ'* Anth. et BD ap. Schol. Ar., vulgo *ἐκ πάντων τοῦθ' ἡμῖν*. — Ex Strabone (vide ad ep. 93) apparet quinque collumellas et totidem epigrammata in honorem eorum, qui apud Thermopylas occiderunt, dedicatas fuisse, neque adversatur Herodoti auctoritas; nam quod tria tantum epigrammata adscripsit, in Peloponnesios universos (ep. 91), in Spartanos (ep. 92), in Megistiam vatem (ep. 94), apparet illum nonnulla tantum delibavisse, omissis, quae ipsi minus gravia videbantur, velut epigr. 93 in Locros, quod solus Strabo servavit. Iam cum Herodotus dicat columellam in Megistiae memoriam a Simonide, reliquas Amphictyonum iussu dedicatas esse, quaeritur utrum Strabo cum quinque monumenta recenseat, etiam Megistiae simul rationem habuerit, an Amphictyones quinque gentes totidem lapidibus ornaverint, Simonides praeterea privatim Megistiae monumentum instauraverit. Hanc quaestionem in medio relinquo, Thespiensium certe fortitudo non erat suo honore fraudanda, sed quinque Amphictyonum iussu si positae fuerunt columellae, haud dubie etiam Phocensibus hic honor est concessus. Iam fortasse aliquis existimet duo epigrammata,

Ἑλλάδι γὰρ σπεύδοντες ἐλευθερίην περιθεῖναι 901
κείμεθ' ἀγηράντῳ χρώμενοι εὐλογίῃ.

96. [154.]

Ἄσβεστον κλέος οἵδε φίλῃ περὶ πατρίδι θέντες
κυάνεον θανάτου ἀμφεβάλοντο νέφος·
οὐδὲ τεθνᾶσι θανόντες, ἐπεί σφ' ἀρετὴ καθύπερθεν
κυδαίνουσ' ἀνάγει δώματος ἐξ Ἀΐδεω.

97. [155.]

Εὐκλέας αἶα κέκευθε, Λεωνίδα, οἳ μετὰ σεῖο
τῇδ' ἔθανον, Σπάρτης εὐρυχόρου βασιλεῦ,
πλείστων δὴ τόξων τε καὶ ὠκυπόδων σθένος ἵππων
Μηδείων τ' ἀνδρῶν δεξάμενοι πολέμῳ.

quae sequuntur, ad hunc tumulum apud Thermopylas pertinere, nam ep. 95 et lemma Anth. et Schol. Aristid., ep. 96 item lemma Anthol. ad illud proelium refert; sed lemmatum Anthologiae exigua est fides, velut illic etiam epigr. 99 huc revocatur, quod prorsus alienum. Accedit quod in his duobus epigrammatis plane nullum indicium inest, quorsum spectent: quod proelium non indicatur non offendit in monumentis, quae eo ipso loco fuerunt posita, ubi pugna commissa, velut ep. 91. 92. 93 satis arguunt: sed plane erat dicendum, in cuius honorem carmen conditum, quemadmodum in reliquis huius tumuli epigrammatis factum: itaque haec duo epigrammata, si Simonidis sunt, certe ab hoc Thermopylarum monumento aliena: sed videntur potius Simonidi omnino abiudicanda, id quod etiam Schneidewin p. 152 et Hartung censent: videntur haec epigrammata demonstrativa esse, quae postea nescio qui poetae in memoriam Spartanorum ad Thermopylas occisorum condiderunt. Neque tamen Alcaeo Messenio ausim vindicare, cui utrumque carmen ap. Iriarte tribuitur. — V. 3. *σπεύδοντες*, D Schol. *σπεύσαντες*. — *ἐλευθερίην*, cod. Pal. BD *ἐλευθερίαν*. — *περιθεῖναι*, cod. Pal. *περὶ θεῖναι*, B *παραθεῖναι*. — V. 4. *ἀγηράντῳ* Planud., *ἀκηράτῳ* Schol., *ἀγηράτῳ* Pal.

Epigr. 96. Anth. Pal. VII 251: m. s. CN ⁖ *Σιμωνίδου·* m. pr. *εἰς τοὺς αὐτοὺς μετὰ Λεωνίδου πεσόντας. Alcaeo* tribuitur ap. Iriarte. — V. 1. *οἵδε*, P *οἶδε*. — V. 2. *θανάτου*, Ahrens *θανάτοι'*, Friedemann *ἀμφεβάλοντο, νέφος κυάν. θαν.*, Schneidewin *ῥυσάμενοι θανάτου δ' ἀμφ. νε.* — P *ἀμφ' ἐβάλοντο*. — V. 3. *καθύπερθεν*, cod. P *καθύπερθε*. — De hoc epigr. vide quae dixi ad ep. 95.

Epigr. 97. Anth. Pal. VII 301: m. s. *τοῦ αὐτοῦ·* alia m. *Σιμωνίδου·* pr. m. *εἰς τοὺς μετὰ λεωνίδην τὸν σπαρτιάτην τελευτήσαντας.* — V. 1. *εὐκλέας αἶα* Planudes, *εὐκλεᾶ γαῖα* cod. unde suspicetur aliquis *εὐκλέας γαῖα*, sed synizesis duriuscula, itaque Planudis correctionem servavi. — V. 2. *Σπαρτης* cod., *Σπάρτας* Planud. — *βασιλεῦ* Planud., *βασιλεῖς* cod. — V. 4. *τ'* om. cod. Pal., inseruit Brunck ex Planud., ubi est *Μηδείων τ' ἀνδρῶν δ. πόλεμον.* — Hoc epigramma etiam confidentius abiudicaverim Simonidi, neque aliter visum Schneidewino et Hartungo: sane dilucide Leonidae et Spartanorum laudes illustrat, et qui scripsit, finxit Leonidae tumulo additum esse (v. 2 *τῇ δ' ἔθανον*), sed inde iam manifestum demonstrativi generis poematium esse, quod per errorem Simonidi est tributum; nam in Spartanorum tumulo fuit ep. 92.

98. [157.] 902

Ὦ ξεῖν', εὔυδρόν ποτ' ἐναίομεν ἄστυ Κορίνθου,
νῦν δ' ἄμμ' Αἴαντος νᾶσος ἔχει Σαλαμίς·
ῥεῖα δὲ Φοινίσσας νῆας καὶ Πέρσας ἑλόντες
καὶ Μήδους ἱερὰν Ἑλλάδα ῥυσάμεθα.

99. [158.]

Ἀκμᾶς ἑστακυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν
ταῖς αὐτῶν ψυχαῖς κείμεθα ῥυσάμενοι
δουλοσύνας· Πέρσαις δὲ περὶ φρεσὶ πήματα πάντα
ἥψαμεν, ἀργαλέης μνήματα ναυμαχίας·
ὀστέα δ' ἄμμιν ἔχει Σαλαμίς· πατρὶς δὲ Κόρινθος
ἀντ' εὐεργεσίης μνῆμ' ἐπέθηκε τόδε.

100. [159.]

Παῖδες Ἀθηναίων Περσῶν στρατὸν ἐξολέσαντες
ἤρκεσαν ἀργαλέην πατρίδι δουλοσύνην.

Epigr. 98. Dio Chrys. Or. XXXVII 525: Ἐν Σαλαμῖνι δ' ἠρίστευσαν (οἱ Κορίνθιοι) καὶ τῆς νίκης αἴτιοι κατέστησαν· Ἡροδότῳ γὰρ οὐ προσέχω, ἀλλὰ τῷ τάφῳ καὶ τῷ Σιμωνίδῃ, ὃς ἐπέγραψεν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς τῶν Κορινθίων τεθαμμένοις ἐν Σαλαμῖνι· Ὦ ξένε κτλ. Legitur omisso poetae nomine ap. Plutarch. de Herod. malig. c. 39. — V. 1. ὦ ξεῖν' Brunck, B a m. pr. ὦ ξεῖνε, reliqui ὦ ξένε. — εὔυδρον, Schneidewin εὔανδρον coni. — V. 2. νῦν δ' ἄμμ' Αἴαντος Valckenaer, Dio νῦν δὲ μετ' Αἴαντος, Plut. νῦν δὲ ἀνάματος. — ἔχει, M a pr. m. ἔχε. — V. 3. ῥεῖα δὲ, Plut. ἐνθάδε. — νῆας, ap. Dion. vulgo ναῦς, sed Br. νῆας. — Πέρσας offendit insoles in epigrammate Simonidis correptio. — V. 4. ῥυσάμεθα scripsi praeeunte Iacobsio, ap. Plut. ῥυόμεθα, Dio ἱδρυσάμεθα.

Epigr. 99. Plut. de Herod. malign. c. 29 affert v. 1 et 2: Τὸ δ' ἐν Ἰσθμῷ κενοτάφιον ἐπιγραφὴν ἔχει ταύτην· Ἀκμᾶς κτλ. Eosdem versus 1. 2 exhibent Schol. Aristid. Panath. III 136 (s. p. n.) et Anthol. Pal. VII 250: m. s. Σιμωνίδου, m. pr. εἰς τοὺς αὐτοὺς (i. e. *in eos, qui ad Thermopylas ceciderunt*). Integrum affert Aristid. II 512. Alcaeo trib. Iriarte 91. — V. 1. Ἀκμᾶς ἑστακυῖαν, Arist. ἀκμῆς ἑστηκυῖαν. — V. 2. αὐτῶν Sch. Arist., v. αὑτῶν. — V. 3—6 Schneidewin subditicios censet assentiente Hartungo, cui inprimis paenultimum distichon displicet, sed id quod maxime offendit περὶ φρεσί fortasse vitium contraxit. — V. 3. δουλοσύνας, Θ δουλοσύνης. — V. 4. ναυμαχίας, Θ ναυμαχίης, unde etiam reliquae ionicae formae ex errore ortae esse videntur. — V. 5. ἄμμιν Brunck, vulgo ἡμῖν.

Epigr. 100. Schol. Aristid. T. III 155: ἕτεροι τοῦ αὐτοῦ (sed D ἄλλα τοῦ αὐτοῦ Σιμωνίδου) et rursus 136. Anthol. Pal. VII 257: a m. sec. Ἄδηλον εἰς τοὺς Ἀθηναίους προμάχους. Non recte Schneidewin dicit haec inscripta fuisse in monumento Atheniensium ad Salamina occisorum: ad hoc proelium si epigramma pertineret, haud dubie poeta id planius significasset, neque nobilissimae victoriae laudem reticuisset. Mihi videtur distichon hoc referendum esse ad Athenienses, qui Plataeis occiderunt (atque id etiam Krüger Hist. Stud. I 71 coniecit) assensusque est Duncker Hist. Antiq. IV 847, vid. Pausan. IX 2, 5: τοῖς

101. [160.] 903

Οὗτος Ἀδειμάντου κείνου τάφος, οὗ διὰ βουλάς
Ἑλλὰς ἐλευθερίας ἀμφέθετο στέφανον.

* 102. [161.]

Ἀμφί τε Βυζάντειαν ὅσοι θάνον, ἰχθυόεσσαν
ῥυόμενοι χώραν, ἄνδρες ἀρηΐθόοι.

103. [165.]

Τῶνδε δι' ἀνθρώπων ἀρετὰν οὐχ ἵκετο καπνός
αἰθέρα δαιομένης εὐρυχόρου Τεγέας·
οἳ βούλοντο πόλιν μὲν ἐλευθερίᾳ τεθαλυῖαν
παισὶ λιπεῖν, αὐτοὶ δ' ἐν προμάχοισι θανεῖν.

μὲν ουν λοιποῖς ἐστὶν Ἕλλησι μνῆμα κοινόν, Λακεδαιμονίοις δὲ καὶ Ἀθηναίοις τοῖς πεσοῦσιν ἰδία τέ εἰσιν οἱ τάφοι καὶ ἐλεγεῖά ἐστι Σιμωνίδου γεγραμμένα ἐπ' αυτοῖς. Tres erant columellae totidemque epigrammata, in Athenienses, in Spartanos, in ceteros Graios, haud dubie omnia a Simonide condita: unum hoc superest: neque enim existimandum est huc pertinere epigr. 95 et 96, nam ut alia praetermittam, vel quod nomina gentium ibi desiderantur, huic coniecturae adversatur. Aliter sane Herodotus IX 85, sed is quoque Atheniensium tumulum testatur, cf. Fricke in Iahnii Annal. Suppl. III 532, sed non licet haec examinare. Praeterea Simonides Iovis aram carmine ornavit, quod etiam nunc extat, vid. epigr. 140.— V. 2. δουλοσύνην Plan. schol. l. post., δουλοσύναν l. priore et cod. Pal. (ubi s. m. δουλοσύνας correxit, sed deinde δουλοσύναν restituit).

Epigr. 101. Plut. de Herodot. malign. c. 39: Αὐτός γε μὴν ὁ Ἀδείμαντος, ᾧ πλεῖστα λοιδορούμενος Ἡρόδοτος διατελεῖ καὶ λέγων, μοῦνον ἀπαίρειν τῶν στρατηγῶν ὡς φευξόμενον ἀπ' Ἀρτεμισίου καὶ μὴ περιμενοῦντα, σκόπει τίνα δόξαν εἶχεν· Οὗτος κτλ. Simonidis esse epigramma docent Anth. Pal. VII 347: a m. pr. Εἰς Ἀδείμαντον τὸν ὑπατικόν· et infra a m. s. Σιμωνίδου τοῦ Κήου (nisi forte hoc pertinet ad seq. epigr. VII 348) et Dio Chrysost. XXXVII 526: ἔστι δὲ καὶ ἕτερον ἐπίγραμμα Σιμωνίδῃ εἰς αὐτὸν τὸν στρατηγὸν ἐξαίρετον· οὗτος κτλ. — V. 1. οὗ διὰ βουλὰς Anth. (P διὰ βουλᾶς) et ap. Dion. BMm (r. οὐ διαβολάς, v. οὐ διὰ βουλᾶς), ὃν διὰ πᾶσα Plut. — V. 2. ἐλευθερίας, cod. Pal. ἐλευθερίης.

Epigr. 102. Aristid. II 511 sine poetae n. affert sed una cum aliis Simonidis epigrammatis. — V. 1. Βυζάντειαν scripsi, cf. Steph. Byz. Βυζάντιον· . . . ἔστι καὶ ἐπὶ τῆς χώρας Βυζάντεια διὰ διφθόγγου, Scaliger Βυζάντειον, vulgo Βυζάντιον. — θάνον Scaliger, vulgo θάνατον.

Epigr. 103. Anth. Pal. VII 512: m. s. τοῦ αὐτοῦ (Σιμωνίδου), m. pr. εἰς τοὺς ἕλληνας τοὺς τὴν τέγεαν ἐλευθεροποιήσαντας. — V. 1. ἀνθρώπων insolenter dictum, antiqua corruptela delitescere videtur. — V. 2. Τεγέας Schneidewin, vulgo Τεγέης. — V. 4. θανεῖν, olim Schneidewinum secutus invitus πεσεῖν edidi. Hoc epigramma sicut proximum (104) utrum Simonidis sit necne non audeo diiudicare: nam quorsum haec carmina spectent satis incertum: lemmata Anthol. Pal. hic quoque fide prorsus indigna, nam apparet utrumque poematium Tegeatarum praedicare virtutem, qui patriam urbem adversus hostes fortiter defenderunt. O. Müller Dor. 1 188 refert ad bellum Tegeatarum et Spartanorum, quod

104. [166.]

Εὐθυμάχων ἀνδρῶν μνησώμεθα, τῶν ὅδε τύμβος,
οἳ θάνον εὔμηλον ῥυόμενοι Τεγέαν,
αἰχμηταὶ πρὸ πόληος, ἵνα σφίσι μὴ καθέληται
Ἑλλὰς ἀποφθιμένου κρατὸς ἐλευθερίαν.

105. 904

Οἵδε παρ' Εὐρυμέδοντά ποτ' ἀγλαὸν ὤλεσαν ἥβην
μαρνάμενοι Μήδων τοξοφόρων προμάχοις,
αἰχμηταί, πεζοί τε καὶ ὠκυπόρων ἐπὶ νηῶν·
κάλλιστον δ' ἀρετῆς μνῆμ' ἔλιπον φθίμενοι.

106. 905

Τῶνδέ ποτ' ἐν στέρνοισι τανυγλώχινας ὀϊστούς
λοῦσεν φοινίσσᾳ θοῦρος Ἄρης ψακάδι,

post Ol. 75, 2 sed ante Ol. 78, 4 gestum esse statuit; sed saepius Tegeatae et Spartani inimicitias agitaverunt: ut antiquiora bella praetermittam (vid. Herod. I 65), etiam ante belli Medici incendium Spartani infesti erant Tegeatis, vid. Herod. IX 37. Accedit, quod haudquaquam certum est haec ad bellum cum Spartanis gestum referenda esse, inprimis epigr. 104 v. 4, cuius versus interpretatio et emendatio prorsus incerta, non videtur satis convenire: fortasse spectant carmina ad res a Tegeatis bello-Peloponnesio gestas.

Epigr. 104. Anth. Pal. VII 442: m. s. *Σιμωνίδου*: m. pr. *εἰς τοὺς ἐν τεγέᾳ πεσόντας ἀριστεῖς ἀθηναίους.* — V. 1. *μνησώμεθα*, Schneidewin *μνασώμεθα.* — V. 2. *Τεγέαν*, P *τέγεαν.* — V. 3. *αἰχμηταὶ*, Schneidewin *αἰχματαί.* — V. 4. Plan. *ἀποφθιμένοις κάρτος ἐλευθερίας* (Urs. . . *ίης*), Iacobs coni. *ἀπ' ἰφθίμου κρατὸς ἐλευθερίαν.*

Epigr. 105. Anthol. Pal. VII 258: m. s. *Σιμωνίδου·* m. pr. *εἰς τοὺς μετὰ κίμωνος ἐν εὐρυμέδοντι ἀριστεύσαντας.* — V. 1. *οἵδε*, P *οἶδε.* — *Εὐρυμέδοντα* cod. Pal., *Εὐρυμέδοντι* Plan. — *ἀγλαὸν* Plan., *ἀγλαὰν* cod. P. — *ἥβην*, cod. P supra *ἥβαν.* — V. 3. *αἰχμηταί* Plan., *αἰχμηταῖς* cod. Pal. Simonidi Krüger abiudicat Hist. Stud. I 67 exile poematium vocans, iniuria, opinor. A Simonide autem victorias ad Eurymedontem reportatas celebrari potuisse ostendere studui ad Epigr. 142, et cum epigr. 142 docuerim inter *ἀναθηματικά* referendum esse, non iam offendit haec funebris laudatio: videtur autem hoc epigramma Athenis columellae in Ceramico inscriptum fuisse, cf. Paus. I 29, 13.

Epigr. 106. Anthol. Pal. VII 443: (m. s. ut puto) *Σιμωνίδου·* m. pr. *εἰς τοὺς πεσόντας παρ εὐρυμέδοντα ποταμὸν ἕλληνας.* Disseruit de hoc carmine Hecker I 224. II 291. Schneiderus demonstrativi generis esse existimavit, quod ab inepto rhetore sit fictum, Schneidewin abiudicavit Simonidi, quoniam res ad Eurymedontem gestae sint poeta iam defuncto, Hecker recte tuetur, carmen vel maxime Simonide dignum iudicans. Sed hic quoque incertum, quae fides sit lemmatis cod. P, nam in ipso poematio nihil inest, quod pugnam ad Eurymedontem intelligendam esse suadeat. — V. 1. *ποτ' ἐν* Meineke, legebatur *ποτὲ.* — *τανυγλώχινας* P m. s. et Iacobs, vulgo *τανυγλωχῖνας.* — V. 2. *φοινίσσᾳ*,

ἀντὶ δ' ἀκοντοδόκων ἀνδρῶν μνημεῖα θανόντων
ἄψυχ' ἐμψύχων ἅδε κέκευθε κόνις.

107. [167.]

Ἑλλάδι καὶ Μεγαρεῦσιν ἐλεύθερον ἆμαρ ἀέξειν
ἱέμενοι θανάτου μοῖραν ἐδεξάμεθα·
τοὶ μὲν ὑπ' Εὐβοίας ἄκρῳ πάγῳ, ἔνθα καλεῖται
ἁγνᾶς Ἀρτέμιδος τοξοφόρου τέμενος·
τοὶ δ' ἐν ὄρει Μυκάλας, τοὶ δ' ἔμπροσθεν Σαλαμῖνος,
(ναῶν Φοινισσᾶν ἐξολέσαντες Ἄρη,)
τοὶ δὲ καὶ ἐν πεδίῳ Βοιωτίῳ, οἵτινες ἔτλαν
χεῖρας ἐπ' ἀνθρώπους ἱππομάχους ἱέναι.
ἀστοὶ δὲ (μνᾶμ') ἄμμι τόδε γέρας ὀμφαλῷ ἀμφὶ
Νισαίων ἔπορον δαμοδόκων ἀγόρων.

108. 906

Χαίρετ' ἀριστῆες πολέμου μέγα κῦδος ἔχοντες

P *φοίνισσαι.* — *ψακάδι* (*ι* ex corr. m. s.) cod. Pal., *ψεκάδι* Brunck. — V. 3. *ἀντὶ*, Hecker olim *οὔτι*, quod postea ipse abiecit. — *μνημεῖα*, fort. *μναμεῖα*. — V. 4. *ἅδε*, P *ἁδε*. — Hunc versum subditicium censet Iacobs. Conieci *ἔμψυχ' ἀψύχων*, Meineke *ἄψυχ' εὐψύχων*, Hecker olim *ἄψυχ' ἐμψυχῶντ'*, Hartung *ἄψυχ' ἀψύχων τάνδε κέκευθε κόνιν*. Denique Hecker postea proposuit *ἄψυχ' ἐμψύχων ἅδε κέλευθος ἔχει.*

Epigr. 107. Boeckh. Corp. Inscr. I 1051: *Τὸ ἐπίγραμμα τῶν ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ ἀποθανόντων καὶ κειμένων ἐνταῦθα ἡρώων· ἀπολόμενον δὲ τῷ χρόνῳ Ἑλλάδιος ὁ ἀρχιερεὺς ἐπ[εσκεύασε]. . . . . Σιμωνίδης. Ἑλλάδι κτλ. Μέχρις ἐφ' ἡμῶν δὲ ἡ πόλις καὶ ταῦρον ἐνήγιζεν.* Respicere videtur hoc monumentum Pausan. I 43, 3: *εἰσὶ δὲ τάφοι Μεγαρεῦσιν ἐν τῇ πόλει· καὶ τὸν μὲν τοῖς ἀποθανοῦσιν ἐποίησαν κατὰ τὴν ἐπιστρατείαν τοῦ Μήδου.* — V. 1. *Ἑλλάδι*, lapis *ΚΑΛΛΔΙ*. — *ἀέξειν*, l. *ΑΕΞΙΝ*. — V. 2. *ἱέμενοι*, l. *ΠΕΜΕΝΟΙ*. — *μοῖραν ἐδεξάμεθα*, l. *ΛΟΙΡΑΝΕΔΕΞΑΜΘΟΑΜΕ*. — V. 3. *Εὐβοίας ἄκρῳ πάγῳ* scripsi, l. *ΕΥΡΟΙΑΚ***ΙΠΑΧΩ*, Boeckh *Εὐβοίᾳ ναυσικλύτῳ*, Schneidewin partim ex Emperii coni. *Εὐβοίας ἁλίῳ πάγῳ.* — *καλεῖται*, l. *ΚΛΑΕΙΤΕ*. — V. 4. *ἁγνᾶς*, l. *ΕΑΓΝΑΕ*, id est *Ϝαγνᾶς*. — *τοξοφόρου*, l. *ΤΟΞΟΦΙΟΥ*. — V. 5. *ὄρει Μυκάλας*, l. *ΟΡΙΜΟΙΚΑΛΑC*. — *ἔμπροσθεν Σαλαμῖνος*, l. *ΕΝΠΡΟCΘΕΣΑΛΑΜЄΙΝΟC*. — V. 6 vel a lapicida vel a Fourmontio omissum supplevit Boeckh. — V. 7. *πεδίῳ*, l. *ΠΑΙΔΙΩ* et deinde *ΒΟΙΟCΤ.Ω*. — V. 8. *ἱέναι*, l. *ΙΕΝΕ*. Conieci *ἱέναι ἱππομάχους*. — V. 9. *ἀστοὶ δὲ μνᾶμ' ἄμμι* scripsi, l. *ΑCΤΟΙΔΕΑΜΜΙ*, Hartung *ἀστοὶ δ' ἄμμι τόδ' αὖ γέρας* et deinde cum Boeckhio *ὀμφ. ἀμφὶ πόληος.* Hecker *τόδ' ἓν γέρας.* — *γέρας*, in proecdosi scripsi *κτέρας*, quod etiam Ahrens coniecit; sed conf. Epigr. Atticum ap. Rangabé Antiq. Hell. I 25: *Σῆμα τόδε Κύλων παίδοιν ἐπέθηκε θανόντοιν Μνῆμα φιλημοσύνης.* — *ὀμφαλῷ ἀμφί*, l. *ΟΜΦΑΔΩΑΑΦΙΙΙ*. — V. 10. *Νισαίων ἔπορον δαμοδόκων ἀγόρων* scripsi (idque recepit Hartung, nisi quod *ἀγόρῳ* scripsit), l. *ΝΕΙCΕΟΝΕCΤΟΡΟΝΛΜΟΔΟΚΩΝΓΛΟΡΩ*. Boeckh coni. *ἀστοὶ δ' ἄμμι πόρον γέρας ὀμφαλῷ ἀμφὶ πόληος Νικέων ἡμετέρων ἀλλοδαπῶν παρ' ὅρων*, Schneidewin *ἀστοὶ δ' ἄμμι τόδε γ. ὀ. ἀμφὶ πόληος Νισαίων ἔπορον λαοδόκῳ ἀγορᾷ.*

Epigr. 108. Anth. Pal. VII 254: m. s. *Σιμωνίδου·* m. pr. *εἰς τοὺς*

κοῦροι Ἀθηναίων ἔξοχοι ἱπποσύνῃ,
οἵ ποτε καλλιχόρου περὶ πατρίδος ὠλέσαθ' ἥβην
πλείστοις Ἑλλάνων ἀντία μαρνάμενοι.

109. [168.]

Τούσδε ποτ' ἐκ Σπάρτας ἀκροθίνια Φοίβῳ ἄγοντας
ἓν πέλαγος, μία νύξ, εἷς τάφος ἐκτέρισεν.

110. [169.]

Θηρῶν μὲν κάρτιστος ἐγώ, θνατῶν δ', ὃν ἐγὼ νῦν
φρουρῶ, τῷδε τάφῳ λάϊνος ἐμβεβαώς.
[ἀλλ' εἰ μὴ θυμόν γε Λέων ἐμὸν οὔνομά τ' εἶχεν,
οὐκ ἂν ἐγὼ τύμβῳ τῷδ' ἐπέθηκα πόδας.]

Ἀθηναίων προμάχους. Simonidi tribuitur etiam ap. Iriarte p. 94. — V. 2. P a pr. m. ἱπποσύνῃ. — V. 4. Ἑλλάνων, Schneidewin Ἑλλήνων. — μαρνάμενοι cod. P in m. (et Plan.), in textu μαχόμενοι. — Schneidewin praeeunte Opsopoeo Simonidi abiudicat epigramma, quod ad bellum Peloponnesium referendum esse censet. Sed fortasse ad bellum pertinet, quod Ol. 68 Spartani eorumque socii Cleomene et Demarato ducibus, quorum auspicia etiam Boeoti et Chalcidenses secuti sunt, Atheniensibus intulerunt, quod bellum, ut suspicor, non iniuria πόλεμος Πελοποννησιακός ab Atheniensibus dictum est, cf. Schol. Pind. Isthm. VI 34. In hoc bellum prorsus cadit quod hic legitur πλείστοις Ἑλλάνων κτλ. Equites, qui fortasse in pugna equestri prope Eleusinem ceciderunt, poterant hac ipsa urbe oriundi esse, ut καλλίχορος πατρὶς Eleusis, non Athenarum urbs sit.

Epigr. 109. Anth. Pal. VII 270: m. s. Σιμωνίδου· m. pr. εἰς τοὺς ἀπὸ σπάρτης ναυαγήσαντας et rursus p. 310 non sine mira lectionis varietate aliter inscriptum: m. s. Σιμωνίδου: m. pr. εἰς ναυηγούς τινας ἐν τυρρηνίᾳ ναυαγήσαντας. — V. 1. Altero loco τοὺς δ' ἀπὸ Τυρρηνῶν. — ἀκροθίνια Plan., ἀκροθήνια cod. Pal. — Φοίβῳ ἄγοντας, cod. P priore l. Φοῖβ' ἀγαγόντας. — V. 2. νύξ cod. P priore l., altero ναῦς. — εἷς τάφος, cod. P priore l. Plan. ἓν σκάφος.

Epigr. 110. Anth. Pal. VII 344: (a m. s. ut puto) Σιμωνίδου· m. pr. εἰς λέοντά τινα, ὃν ἐφρούρει λέων μαρμάρινος. Θηρῶν . . . ἐμβεβαώς (v. 1. 2): hos versus solos Simonidis esse recte censet Schneidewin, sed quod ad Leonidae tumulum retulit, coll. Herod. VII 225: Ὁ δὲ κολωνός ἐστι ἐν τῇ ἐσόδῳ, ὅκου νῦν ὁ λίθινος λέων ἕστηκεν ἐπὶ Λεωνίδῃ. incerta est coniectura, nam aliorum quoque virorum fortium tumuli leonis simulacro exornati fuerunt; non tamen titulus referendus ad leonem, qui etiamnunc in insula Ceo visitur, qui in promontorio, cui λέων nomen fuit, extat, vid. Broendstedt Itin. I p. 32. — V. 2. φρουρῶ, fort. φρουρέω. — λάϊνος Meineke et M. Schmidt, neque aliter legit lemmatis auctor, cod. P λαΐνῳ. — Huic disticho subiunxerunt Huetius et Iacobs alterum distichon, quod legitur in eadem codicis pagina post VII 350 cum hoc lemmate: m. s. Καλλιμάχου· m. pr. εἰς λέοντά τινα, ὃν λέων ἐπὶ τοῦ λάρνακος ἔσκεπε λίθινος. Et continuo se excipiunt haec disticha ap. Plan. et Iriart. 94 (ap. Plan. secundo disticho praemissum ἄδηλον); sed distichon hoc peculiare est carmen et a Simonidis poematio omnino alienum, ut etiam Meineke ad Callim. 300 et Hartung censent, itaque cancellis sepsi. — V. 3. γε, Hartung τε scripsit. — οὔνομά τ', Plan. ὡς ὄνομ', ex coniectura manifesta.

111. [170.]

Ἀνδρὸς ἀριστεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ
Ἱππίου Ἀρχεδίκην ἥδε κέκευθε κόνις· 907
ἣ πατρός τε καὶ ἀνδρὸς ἀδελφῶν τ' οὖσα τυράννων
παίδων τ', οὐκ ἤρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην.

112. [172.]

Μνήσομαι, οὐ γὰρ ἔοικεν ἀνώνυμον ἐνθάδ' Ἀρχεναύτεω
κεῖσθαι θανοῦσαν ἀγλαὰν ἄκοιτιν
Ξανθίππην, Περιάνδρου ἀπέκγονον, ὅς ποθ' ὑψιπύργου
σήμαινε λαοῖς τέρμ' ἔχων Κορίνθου.

113. [173.]

Σῆμα καταφθιμένοιο Μεγακλέος εὖτ' ἂν ἴδωμαι,
οἰκτείρω σε, τάλαν Καλλία, οἷ' ἔπαθες.

114. [61.]

Φῆ τότε Πρωτόμαχος, πατρὸς περὶ χεῖρας ἔχοντος,
ἡνίκ' ἀφ' ἱμερτὴν ἔπνεεν ἡλικίην·
ὦ Τιμηνορίδη, παιδὸς φίλου οὔποτε λήξεις
οὔτ' ἀρετὴν ποθέων, οὔτε σαοφροσύνην.

Epigr. 111. Thuc. VI 59: *Ἱππόκλου γοῦν τοῦ Λαμψακηνοῦ τυράννου Αἰαντίδῃ τῷ παιδὶ θυγατέρα ἑαυτοῦ μετὰ ταῦτα Ἀρχεδίκην Ἀθηναῖος ὢν Λαμψακηνῷ ἔδωκεν* (*Ἱππίας*), *αἰσθανόμενος αὐτοὺς μέγα παρὰ βασιλεῖ Δαρείῳ δύνασθαι· καὶ αὐτῆς σῆμα ἐν Λαμψάκῳ ἐστὶν ἐπίγραμμα ἔχον τόδε· Ἀνδρὸς κτλ.* Simonidis esse docet Aristotel. Rhetor. 1, 9 qui v. 3 affert: *Καὶ τὸ τοῦ Σιμωνίδου· ἣ πατρὸς κτλ.* Schol. ad h. l. ap. Cramer An. Par. I 267, 26: *ἔνιοι ἔφασαν ὡς τῆς Ἑκάβης ταῦτα· ἡ π. τε καὶ ἀ. οὖσα ἀδελφῶν τε τυράννων Δυσδαίμων γενόμαν πασῶν οἰκτροτάτη.* inepte ut nihil supra; sed fortasse aliquis, qui belli Troiani heroas epigrammatis ornavit, ad Hecubam transtulit, *δυσδαίμων πασῶν οἰκτροτάτη γενόμαν* substituens. V. 3 et 4 affert Isidor. Pelus. Ep. III 224: *Ἀρχεδίκη, πατρός, ἀνδρὸς κτλ.* — V. 2. *Ἀρχεδίκην*, A *ἀρχεδίκης*. — *κέκευθε*, K *κεύθει*. — V. 3. *τ'* om. i. — V. 4. E *νοῦν ἐασαστασθαλίην.*

Epigr. 112. Anth. Pal. XIII 26: *Σιμωνίδου ἐπιτ*[υ] *τῶι Δ̄ μέτῤ μειούῤ Γ' μετῤ* (omnia ab eadem m.)

Epigr. 113. Anth. Pal. VII 511: m. s. *τοῦ αὐτοῦ* (*Σιμωνίδου*)· m. pr. *εἰς Μεγακλέα.* Epigramma vix integrum; elegiae particulam esse censet Schneidewin. — V. 1. *Μεγακλέος*, cod. P *μέγα κλέος.*

Epigr. 114. Anth. Pal. VII 513: m. s. *τοῦ αὐτοῦ* (*Σιμωνίδου*)· m. pr. *εἰς πρόμαχον υἱὸν.* m. s. *τιμάνορος*, cf. Iriarte 96. — V. 1. *τότε* Val. Franke, vulgo *ποτε.* — *Πρωτόμαχος* Hecker, cod. P *πρόμαχος*, Plan. *Τίμαρχος.* Lennep coniecit *φῆ ποτε παῖς Πρόμαχος.* — *περὶ*, Hermann coni. *χερὶ.* — V. 2. *ἀφ'*, Plan. edd. *ἀμφ'.* — V. 3. *λήξεις* scripsi, atque ita etiam Hecker, vulgo *λήσῃ.*

115. [62.]

Αἰαῖ, νοῦσε βαρεῖα, τί δὴ ψυχαῖσι μεγαίρεις
ἀνθρώπων ἐρατῇ παρ νεότητι μένειν·
ἣ καὶ Τίμαρχον γλυκερῆς αἰῶνος ἄμερσας
ἠΐθεον, πρὶν ἰδεῖν κουριδίην ἄλοχον.

116. [63.] 908

Ὕστατα δὴ τάδ' ἔειπε φίλην ποτὶ μητέρα Γοργὼ
δακρυόεσσα, δέρης χερσὶν ἐφαπτομένα·
αὖθι μένοις παρὰ πατρί, τέκοις δ' ἐπὶ λῴονι μοίρᾳ
ἄλλην, σῷ πολιῷ γήραϊ καδεμόνα.

117. [64.]

Ἠερίη Γεράνεια, κακὸν λέπας, ὤφελεν Ἴστρον
τῆλε καὶ ἐκ Σκυθέων μακρὸν ὁρᾶν Τάναϊν,

Epigr. 115. Anth. Pal. VII 515: m. s. *Σιμωνίδου· εἰς τίμαρχον νεώ* (τ supra) *ἐν νόσωι τελευτήσαντα*, cf. Iriarte 96. — V. 1. *Αἰαῖ*, vulgo *αἲ αἴ*. — V. 2. *ἐρατῇ* Iacobs, *ἐρατᾷ* Plan., *ἀρεταῖ* cod. Pal. — V. 3. *ἣ καὶ* Plan. P, non *ἢ καί*. — *ἄμερσας*, P a m. pr. *ἀμέρσας*. — V. 4. *κουριδίην*, Plan. *κουριδίαν*. Ceterum Val. Franke hoc epigramma pariter atque ep. 114 reliquias elegiae esse coniecit, ita ut ep. 115 fuerit exordium, deinde subsecutum sit compluribus distichis interiectis, quae omissa sint, ep. 114. Hecker II 47 negat Simonidem aut quemquam veterum poetarum ante Parthenium lugubre carmen in hominem privatum elegiaco numero adstrinxisse.

Epigr. 116. Anth. Pal. VII 647: a m. s. *Σιμωνίδου, οἱ δὲ Σιμμίου, εἰς γοργῶ τινὰ κόρην τελευτ.* Ap. Planud. *Samii* est. *Simmiae* nomen ut praeferendum videatur (id quod Brunckio iam placuit et Meinekio) non tam suadet id, quod Simmias Rhodius peculiare carmen, cui *Γοργώ* fuit nomen, scripsit, sed magis quod epigrammata huic in Anthologia vicina Simmiam auctorem commendant. Accedit, quod hoc epigramma (nam est epigramma, neque vero elegiae pars, ut Schneidewin censet) tum demum satis intelligi potest, si statuamus in monumento sepulcrali filiae matri valedicentis imaginem insculptam fuisse, cuiusmodi anaglypha an iam antiquior Graecorum ars noverit, valde dubito. Atque eadem conditio videtur etiam epigr. 114 esse, ut etiam hoc epigramma cum iis quae subsequuntur in suspicionem vocari possit: nam fortasse in Anth. Pal. post VII 512 (hoc est Simonidis epigr. 103) excidit alius recentioris poetae epigramma, ut iam huic ignoto poetae tribuenda sint epigrammata Anth. Pal. VII 513—16, hoc est Simon. ep. 114. 120. 115. 128, quamquam hoc novissimum epigramma videtur Simonidi vulgo adscriptum fuisse, vid. ad 129. — Huic epigrammati simillimum Anytae carmen, quod in Anthol. antecedit (VII 646): *Λοίσθια δὴ τάδε πατρὶ φίλῳ περὶ χεῖρε βαλοῦσα εἶπ' Ἐρατώ, χλωροῖς δάκρυσι λειβομένα κτλ.* Fortasse utrumque ad antiquioris epigrammatis exemplum compositum. — V. 1. *δὴ* om. cod. P. — *ποτὶ* Pl. et P, non *ποτὲ*. — V. 2. *ἐφαπτομένα*, Iacobs *ἐφαπτομένη*. — V. 3. *λῴονι*, P a m. pr. *λώιον*. — *μοίρᾳ*, Schneidewin *μοίρῃ*. — V. 4. *καδεμόνα* nonnullae edd. Plan., *καδεμόναν* aliae, *καδομέναν* (η η supra) cod. P.

Epigr. 117. Anth. Pal. VII 496: m. s. *Σιμωνίδου·* m. pr. *εἰς τινὰ ναυηγὸν ἐν γερανεία καὶ ταῖς σκιρονίσι πέτραις ναυαγήσαντα.* — V. 1. *ὤφελεν*, Salmasius *ὤφελες*. — *Ἴστρον*, cod. P supra *ἴστρον*. — V. 2. *ἐκ*,

μηδὲ πέλας ναίειν Σκειρωνικὸν οἶδμα θαλάσσης
ἄγκεα νειφομένας ἀμφὶ Μεθουριάδος·
νῦν δ' ὁ μὲν ἐν πόντῳ κρυερὸς νέκυς, οἱ δὲ βαρεῖαν
ναυτιλίην κενεοὶ τῆδε βοῶσι τάφοι.

118. [174.] 909

Σῆμα Θεόγνιδος εἰμὶ Σινωπέος, ᾧ μ' ἐπέθηκεν
Γλαῦκος ἑταιρείης ἀντὶ πολυχρονίου.

119. [175.]

Σῶμα μὲν ἀλλοδαπὴ κεύθει κόνις, ἐν δέ σε πόντῳ,
Κλείσθενες, Εὐξείνῳ μοῖρ' ἔκιχεν θανάτου
πλαζόμενον· γλυκεροῦ δὲ μελίφρονος οἴκαδε νόστου
ἤμπλακες, οὐδ' ἵκεν Χίον ἐς ἀμφιρύτην.

Heringa coni. *ἐν*. — V. 3. *μηδὲ*, cod. P *μὴ δὲ*. — V. 4. *ἄγκεα* Salmasius, cod. P *ἀγνέα*. — *νειφομένας*, Iacobs *νιφομένης*. — *Μεθουριάδος*, cod. P *μὲ θουριάδος* (sed o in rasura), Hemsterhuys *Μολουριάδος*, Hartung *Μολουριάδας*. Cf. Müller Dor. II 432 E. Curtius Peloponn. I 26. Plin. Hist. N. IV 57 insulas Methurides recenset, nisi forte *Methydrides* illae vocatae sunt. — V. 5 quod nomen defuncti non commemoratum est, Val. Franke et Schneidewin elegiae fragmentum esse censent; at integrum est epigramma; nomen defuncti, ut saepius fieri solet, non fuit carmine comprehensum, sed extra versus adiectum. Simonidi tamen an recte hoc carmen tribuatur ambigi potest, minime tamen audiendus (quamquam probavit Schneidewin) Hecker I 218 seq. (idque etiam II, 220 tuetur), qui v. 5 et 6 subditicios censet, et in eorum locum substituit Callimachi epigramma Anth. VII 271, ut iam totum hoc carmen Callimachi sit:

Ἠερίη Γεράνεια, κακὸν λέπας, ὤφελες Ἴστρον
τῆλε καὶ ἐν Σκυθέων μακρὸν ὁρᾶν Τάναϊν,
μηδὲ πέλας ναίειν Σκειρωνικὸν οἶδμα θαλάσσης
ἄγκεα νειφομένης ἀμφὶ Μολουριάδος·
ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες· οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
παῖδα Διοκλείδου Σώπολιν ἐστένομεν.
νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἁλί που φέρεται νέκυς, ἀντὶ δ' ἐκείνου
οὔνομα καὶ κενεὸν σῆμα παρερχόμεθα.

Hartung vero post v. 4 intercidisse putat distichon, quo nomen defuncti sit commemoratum, hunc fere in modum: *οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς (τὸν δεῖνα τοῦ δεῖνα) ἐστένομεν*: nam ad huius epigrammatis exemplum conditum esse exile poematium, quod Callimachi nomine feratur.

Epigr. 118. Anth. Pal. VII 509: m. s. *τοῦ αὐτοῦ (Σιμωνίδου)*· m. pr. *εἰς Θέογνιν τὸν Σινωπέα*. — V. 1. *Σινωπέος* cod., vulgo *Σινωπέως*.

Epigr. 119. Anth. Pal. VII 510: m. s. *τοῦ αὐτοῦ (Σιμωνίδου)*· m. pr. *εἰς Κλεισθένην ναηγὸν Χῖον*. — V. 1. *σῶμα* Plan. et Iriarte 95, *σῆμα* cod. Pal. — V. 2. *μοῖρ'*, Plan. *κήρ*. — V. 4. *Χίον*, vulgo *Χῖον*, etiam P, in proecdosi *οὐδὲ Χίον ἵκεν* scripsi, Froehlich *Κεῖον* vel *Κῆον* h. e. *Κέων*, quae formae prorsus carent auctoritate, Schneidewin *οὐδ' ἵκεις ἐς Χίον*, Hartung *οὐδὲ Χίον νείσω*, fort. *οὐδ' ἵκεν πατρίδ' ἐς*. nam *Χῖαν ἐς ἀμφιρύτην* non audeo restituere propter correptae clausulae insolentiam,

120. [176.]

Αἰδὼς καὶ Κλεόδημον ἐπὶ προχοῇσι Θεαίρου
ἀενάου στονόεντ' ἤγαγεν εἰς θάνατον
Θρηΐκίῳ κύρσαντα λόχῳ· πατρὸς δὲ κλεεννόν
Διφίλου αἰχμητὴς υἱὸς ἔθηκ' ὄνομα.

121. [177.]

Τῶν αὐτοῦ τις ἕκαστος ἀπολλυμένων ἀνιᾶται·
Νικόδικον δὲ φίλοι καὶ πόλις ἥδε πόλη.

122. [178.]

Χαίρει τις, Θεόδωρος ἐπεὶ θάνον· ἄλλος ἐπ' αὐτῷ
χαιρήσει· θανάτῳ πάντες ὀφειλόμεθα.

123. [179.] 910

Ἐνθάδε Πυθώνακτα κασίγνητόν τε κέκευθεν
γαῖ', ἐρατῆς ἥβης πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν·

quamquam *Χία* pro *Χῖος* et talia vulgi ut videtur consuetudine dici solebat; hinc seriores frequentant, velut Theocr. XV 126 *τὰν Σαμίαν*, apud Plutarch. vit. Arati c. 12 omnino scribendum *τῆς Ἀνδρίας* i. e. *Ἄνδρου*, ubi vulgo *Ἀδρίας* legitur, ad eundem modum Athen. V 209 C: *περὶ Λεύκολλαν τῆς Κῴας* scripsit, quamquam *Κυπρίας* potius scribere debebat, ut vidit Casaubonus. Philo in Flacc. 541: *τὰς ἑξῆς νήσους τὴν Ἑλένην, τὴν Κίανον* (scr. *Κεῖαν*), *τὴν Κύθνον*. Neque aliter Latini scriptores, velut Plautus Merc. 647 *Lesbia*, ap. Cic. Arat. v. 422 *Chia* restituendum in locum *Chius*, Varr. de re rust. II praef. *ex insula Coa et Chia* (quemadmodum idem I 54 in *Sybaritano, in Olynthia* scripsit), Virg., Georg. I 14 *Cea*, item Valer. Max. II 6, 8 *in insula Cea*.— *ἐς* Plan., cod. P *ἐπαμφιρύτην*, sed *ἐπα* in rasura.

Epigr. 120. Anth. Pal. VII 514: m. s. *Σιμωνίδου·* alia m. *εἰς Κλεόδημον*, m. pr. *ὑπὸ θρακῶν ἀναιρεθέντα καὶ κλέεννον διφίλου υἱόν*. — V. 1. *αἰδὼς* cod., non *αἰδῶς*, Hartung *Ἅιδης*. — *Κλεόδημον*, Reiske *Κλεόδαμον*. — V. 3. *κλεεννόν*, cod. *κλέεννον*, Reiske *κλεεινόν*. — V. 4. *ἔθηκ'*, Hartung *ἔκληζ'*. — Potest hoc epigramma referri ad primam expeditionem Atheniensium in illas regiones, et ad cladem, qua afflicti sunt, ut dicit schol. Aeschin. de f. l. 31 *ἐπὶ Φαίδωνος* h. e. Ol. 76, 1 vel rectius *ἐπὶ Ἀψεφίωνος*, hoc est Ol. 77, 4 cf. etiam Krüger Hist. Stud. I 149.

Epigr. 121. Anth. Pal. VII 302: m. s. *Σιμωνίδου·* m. pr. *εἰς Νικόδικον*.— V. 1. *αὐτοῦ* cod., *αὐτοῦ* Plan. — V. 2. *πόλη* cod. Pal. a m. pr., *πολλή* a m. sec., *κλάει* Plan., *ποθεῖ* coni. Schneidewin, *Πόλαι* Iacobs. Coniicio: *Νικοδίκου* (hoc etiam Salmasius) *δὲ φίλοι καὶ πόλις ἧδ' ἐχάρη*. ut sit epigramma ad *Paegnia* potius referendum; et ad eundem modum Hartung scripsit *ἥδεθ' ὅλη*, Heimsoeth *Νικόδικον . . . ἦγεν ὅλη*.

Epigr. 122. Anth. Pal. X 105: ab eadem m. *Σιμωνίδου*. ap. Plan. est *ἄδηλον*.

Epigr. 123. Anth. Pal. VII 300: n. s. *Σιμωνίδου·* m. pr. *εἰς Πυθόνακτα καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ*. — V. 1. *κασίγνητόν τε* cod. Pal. a pr. m., sed in marg. *κᾶσίγημιτε* (superscr. *τιψ*) a p. m. (sed *τιψ* m. s. in rasura), *κασιγνήτην τε*

μνῆμα δ' ἀποφθιμένοισι πατὴρ Μεγάριστος ἔθηκεν
ἀθάνατον θνητοῖς παισὶ χαριζόμενος.

124. [180.]

Ἄνθρωπ', οὐ Κροίσου λεύσσεις τάφον· ἀλλὰ γὰρ ἀνδρός
χερνήτεω μικρὸς τύμβος, ἐμοὶ δ' ἱκανός·
οὐκ ἐπιδὼν νύμφεια λέχη κατέβην τὸν ἄφυκτον
Γόργιππος ξανθῆς Φερσεφονης θάλαμον.

125. [209.]

Ἀργεῖος Δάνδης σταδιοδρόμος ἐνθάδε κεῖται
νίκαις ἱππόβοτον πατρίδ' ἐπευκλεΐσας,
Ὀλυμπίᾳ δίς, ἐν δὲ Πυθῶνι τρία,
δύω δ' ἐν Ἰσθμοῖ, πεντεκαίδεκ' ἐν Νεμέᾳ,
τὰς δ' ἄλλας νίκας οὐκ εὐμαρές ἐστ' ἀριθμῆσαι.

Plan. — κέκευθε cod. Pal. in marg., vulgo κεκεύθει. — V. 3. Μεγάριστος Grotius, cod. μέγ' ἄριστος, Plan. μέγ' ἄριστον. — V. 4. χαριζόμενος Pal. cod. supra, χαριζόμενον in textu.

Epigr. 124. Anth. Pal. VII 507: m. pr. Εἰς γόργιππον ἐπιτύμβιον· m. s. Σιμωνίδου. Planudes, qui prius tantum distichon exhibet, *Alexandro* tribuit. — V. 1. λεύσσεις, cod. P. λεύσεις. — V. 2. vulgo post χερνήτεω interpungitur. — V. 3. ἐπιδὼν, cod. P. επίδων (o supra). — V. 4. θάλαμον, cod. P. θάλαμος.

Epigr. 125. Anth. Pal. XIII 14: ab eadem m. Σιμωνίδου, ἐπὶ ἑξαμέτρω πεντάμετρο καὶ δύο τριμετροι εἶτα ἑξάμετρον. — V. 1. Pal. δάνδις σταδιαδρόμος, posterius fortasse non reiiciendum. Dandes cum Ol. 77 vicerit stadio, si Simonidis hoc est epigramma, haud ita multo post diem supremum obiisse censendus est. Benndorf p. 15, ut solet fumum ex luce dare, censet Ἀργεῖος Λάδας scribendum, ut opinor etiam ceteris locis, ubi hoc cursoris nomen legitur, penitus oblitteraturus, quoniam ei fidem excedere videtur, duos eisdem temporibus celeberrimos cursores fuisse, utrumque Argivum, quamquam tot famosos criticos Bonnenses hoc saeculo extitisse haud miratur. Atqui Ladam maiorem, cuius patria ignoratur, Argivum fuisse vana est Benndorfii suspicio, iisdem temporibus Ladam hunc et Dandem vixisse confidenter edixit; sed de Ladae maioris aetate nihil est proditum, nisi quod Myro eius simulacrum fecit; hinc colligas artificis aequalem fere fuisse, qui cum Ageladae discipulus, aequalis Phidiae fuerit, fere ab Ol. 80 usque ad Ol. 90 floruisse censendus est. — V. 3. Ὀλυμπίᾳ Schaefer, vulgo Ὀλύμπια. Cum de una tantum Olympica victoria constet, conieci aliquando Ὀλυμπιάνδις, ut haec dorica forma (Bekk. An. III 1303) non tantum Ὀλυμπίαζε sed etiam Ὀλυμπίᾳ significaverit, neque tamen quidquam mutandum, nam videtur Dandes, qui Ol. 77 stadio victor renuntiatus est, praeterea dolicho vel diaulo Olympiae vicisse. — V. 4. Ἰσθμοῖ, cod. Pal. ισθμοὶ, conieci Ἰσθμῷ, itaque Meineke, nam quod apud Platonem in Gorgia 472 legitur ἐν Πυθοῖ, ibi scite Boeckh Oecon. II 764 ἐν Πυθίῳ correxit, non recte Cobet Πυθοῖ scripsit, qui non debebat (Lect. Nov. 321) ἐν Ἰσθμῷ alia id genus ubique tollere conari; atqui Pindarus dixit Ol. VII 81: κλεινᾷ τ' ἐν Ἰσθμῷ, Isthm. V 15: ἐν Ἰσθμῷ, item ἐν Πυθῶνι Ol. II 39. Nem. XI 23. — Νεμέᾳ, cod. Pal. νεμαία, Schaefer coni. πεντεκαίδεκα Νεμέᾳ, Schneidewin ἐκ Νεμέας, ego πεντάκις ἐν Νεμέᾳ (vel πεν-

126. [181.]

Σᾶμα τόδε Σπίνθηρι πατὴρ ἐπέθηκε θανόντι.

127. [182.] 911

Κρὴς γενεὰν Βρόταχος Γορτύνιος ἐνθάδε κεῖμαι,
οὐ κατὰ τοῦτ' ἐλθών, ἀλλὰ κατ' ἐμπορίαν.

128. [184.]

Οἱ μὲν ἐμὲ κτείναντες ὁμοίων ἀντιτύχοιεν,
Ζεῦ Ξένι', οἱ δ' ὑπὸ γᾶν θέντες ὄναιντο βίου.

129. [183.]

Οὗτος ὁ τοῦ Κείοιο Σιμωνίδεω ἐστὶ σαωτήρ,
ὃς καὶ τεθνηὼς ζῶντι παρέσχε χάριν.

130. [185.]

Ἦ σεῦ καὶ φθιμένας λεύκ' ὀστέα τῷδ' ἐνὶ τύμβῳ
ἴσκω ἔτι τρομέειν θῆρας, ἄγρωσσα Λυκάς·

τάχι δ') ut versus sit iambelegus. — V. 5. ἀριθμῆσαι, Simonides fort. ἀμιθρῆσαι scripsit, vid. fr. 228, quod etiam Nauck coni. Post h. v. interceptum esse pentametrum statuit Hecker II 91, comparans Crinagorae epigr. Anth. IX 239.

Epigr. 126. Anth. Pal. VII 177: m. s. Σιμωνίδου. — Σπίνθηρι, cod. P σπινθῆρι. — ἐπέθηκε, P θηκε, sed m. s. ἐπε supra in rasura addidit.

Epigr. 127. Cod. Pal. ap. Iacobs. Not. Crit. Anth. Pal. VII 254: ab alia manu Ἐπὶ Βρόταχον. Σιμωνίδου. et in fine τοῦτο διστῶς κεῖται. Formas βρόταχος et βράταχος testantur Et. M. 214, 43 et Hesychius, in Batrachom. 294 scribendum ὅς ῥα τότε βρατάχοισιν ἀρωγοὺς εὐθὺς ἔπεμψεν. — V. 2. ἐμπορίαν Schneidewin, cod. ἐμπορίην.

Epigr. 128. Anthol. Pal. VII 516, ubi m. s. τοῦ αὐτοῦ (Σιμωνίδου)· εἴς τινα ὑπὸ λῃστῶν ἀναιρεθέντα. Huc respicit lemma ad VII 77 (vid. epigr. 129). — V. 2. βίου cod. P a m. sec., βίον a m. pr. (secundum Holderum P nihil nisi βίον exhibet).

Epigr. 129. Anth. Pal. VII 77: ab eadem m. Εἰς Σιμωνίδην Σιμωνίδου. ibidem haec in marg. leguntur: Σιμωνίδης εὑρὼν νεκρὸν ἐν νήσῳ θάψας ἐπέγραψεν· οἱ μὲν ἐμὲ (Epigr. 128) ὁ ταφεὶς νεκρὸς ἐπιφανεὶς τῷ Σιμωνίδῃ ἐκώλυσε πλεῖν· διὸ τῶν συμπλεόντων μὴ πεισθέντων, αὐτὸς μείνας σώζεται, καὶ ἐπιγράφει τόδε τὸ ἐλεγεῖον τῷ τάφῳ· οὗτος ὁ τοῦ Κείοιο κτλ. Legitur etiam ap. Sch. Aristid. III 533 et Tzetz. Chil. I 632. Aristidis locus Panath. II 215: Καίτοι τοῦτό ἐστιν ἐγγυτέρω θρήνου τινὸς ἢ μέμψεως καὶ τιμῶντος μᾶλλον ἢ κακίζοντος, ὥσπερ οὓς Σιμωνίδης εἴωθε τιμᾶν ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν· nihil ad rem videtur pertinere. — V. 1. Κείοιο Anthol., ceteri Κείου (Κίου). — Σιμωνίδεω, Anth. Σιμωνίδου. — V. 2. τεθνηώς, Anth. τεθνηιώς, in marg. τεθνειὼς (sic Tzetz.). — ζῶντι παρέσχε, ζῶντ' ἀπέδωκε Anth. Ceterum cf. Liban. IV 1101 ed. Reisk. Cic. de Divin. I 27. II 65. Valer. Max. I 7, 3.

Epigr. 130. Pollux V 47: Ἔνδοξον δὲ καὶ Λυκάδα τὴν Θετταλὴν Σιμωνίδης ἐποίησε, γράψας τουτὶ τοὐπίγραμμα ἐπὶ τῷ τάφῳ τῆς κυνός· Ἦ σεῦ κτλ. — V. 1. ἦ σεῦ Stephanus, vulgo ἧς αὖ. — λεύκ' ὀστέα τῷδ' Stephanus (et sic Bekker ex libris, ut videtur), vulgo λευκοστεάτῳ. — V. 2. ἄγρωσσα libri, ἀγρῶστι Schneider, quod secundum

τὰν δ' ἀρετὰν οἶδεν μέγα Πήλιον ἅ τ' ἀρίδηλος
Ὄσσα, Κιθαιρῶνός τ' οἰονόμοι σκοπιαί.

ΑΝΑΘΗΜΑΤΙΚΑ. 912

131. [187.]

Ἡ μέγ' Ἀθηναίοισι φόως γένεθ' ἡνίκ' Ἀριστο-
γείτων Ἵππαρχον κτεῖνε καὶ Ἁρμόδιος.

132. [188.]

Ἔθνεα Βοιωτῶν καὶ Χαλκιδέων δαμάσαντες
παῖδες Ἀθηναίων ἔργμασιν ἐν πολέμου
δεσμῷ ἐν ἀχλυόεντι σιδηρέῳ ἔσβεσαν ὕβριν·
τῶν ἵππους δεκάτην Παλλάδι τάσδ' ἔθεσαν.

Arcadii praeceptum p. 35, 18 *ἄγρωστι* potius scribendum. — V. 3. *Πήλιον*, *Πάλιον* Schneidewin. — *ἀφίδηλος* Bekker, *ἀρίδαλος* vulgo.

Ἀναθηματικά. Epigr. 131. Hephaest. 26: *Πᾶν μέτρον εἰς τελείαν περατοῦται λέξιν, ὅθεν ἐπίληπτά ἐστι τὰ τοιαῦτα Σιμωνίδου ἐκ τῶν Ἐπιγραμμάτων· Ἡ κτλ.* Cf. Eust. 984, 8. — V. 1. *φόως* ESA, om. FlBHC. Deinde A *γένετ' ἡνίκ'*.

Epigr. 132. Herod. V 77: *Τῶν λύτρων τὴν δεκάτην ἀνέθηκαν ποιησάμενοι τέθριππον χάλκεον· τὸ δὲ ἀριστερῆς χερὸς ἕστηκε πρῶτον ἐσιόντι ἐς τὰ προπύλαια τὰ ἐν τῇ ἀκροπόλι· ἐπιγέγραπται δέ οἱ τάδε· Ἔθνεα κτλ.* *Simonidis* esse docet Aristid. II 512, qui una cum aliis Simonidis epigrammatis postquam 142 adscripsit, affert: *καὶ πρό γε τούτων· Ἔθνεα... παῖδες Ἀθηναίων, οἶμαι λέγει τὸ ἐπίγραμμα καὶ πολλὰ ἕτερα· νὴ Δί', ἀλλὰ ταῦτα Ἀττικὰ καὶ θερμότερα.* cf. de re etiam Schol. Aristid. III 119 ed. Dindorf. (Schol. Aristid. ed. Frommel 351 exhibet: *οὕτως Ἄγρων ἐν ἐπιγράμματι ἐπὶ τῷ τεθρίππῳ*, ubi fort. *Ἀνακρέων* scribendum.) Integrum epigramma affert etiam Diodor. Excerpt. Vatic. T. III 40 et Anth. Pal. VI 343, ubi inscribitur a m. pr. *ἄδηλον·* a m. s. *Ἡροδότου.* Cf. Pausan. I 28, 2. Himer. Or. II 12. — V. 2. *ἔργμασιν*, ap. Herod. b *ἔρμασιν.* — *ἐν πολέμου*, Anth. cod. Pal. *ἐκ πολέμου*, Diod. *ἐν πολέμῳ*, ap. Herod. *ἐκ πολέμου* Fb, *ἐν πολέμῳ* d. — V. 3. *ἀχλυόεντι*, Anth. cod. Pal. *ἀχνυνθέντι*, et sic ap. Herod. MK, *ἀχνυθέντι* Fb, Hecker coni. *ἀχνυόεντι.* — *ἔσβεσαν*, cod. Pal. Anth. *ἔσβεσεν.* — V. 4. *τῶν*, Diod. *ὧν.* — *ἔθεσαν*, ap. Herod. S *ἀνέθεσαν*, unde Schneidewin *ἀνέθεν*, quam formam Hecker iniuria improbat, Hartung nescio cur *τάσδε θέσαν.* — Herodotus quadrigas prope Propylaea, quae Pericles aedificavit, positas esse narrat, vincula captivorum vidit in Erechtheo suspensa: et vincula quidem poterant facile ex urbis excidio servari; ut Herodotus refert, paries templi incendio obfuscatus, nondum igitur haec Erechthei pars restituta fuit, cum Herodotus illa scripsit, sed quo pacto quadrigae tumultu Persico integrae potuerint servari, sane mireris: fortasse igitur composito demum bello Athenienses hoc monumentum dedicaverunt.

133. [189.]

Τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ Μήδων,
τὸν μετ' Ἀθηναίων στήσατο Μιλτιάδης.

134. [190.]

Τοῦτ' ἀπὸ δυσμενέων Μήδων ναῦται Διοδώρου
ὅπλ' ἀνέθεν Λατοῖ μνάματα ναυμαχίας.

* 135. [192.] 913

Παντοδαπῶν ἀνδρῶν γενεὰς Ἀσίης ἀπὸ χώρας
παῖδες Ἀθηναίων τῷδέ ποτ' ἐν πελάγει
ναυμαχίῃ δαμάσαντες, ἐπεὶ στρατὸς ὤλετο Μήδων,
σήματα ταῦτ' ἔθεσαν παρθένῳ Ἀρτέμιδι.

136. [193.]

Δημόκριτος τρίτος ἦρξε μάχης, ὅτε παρ Σαλαμῖνα
Ἕλληνες Μήδοις σύμβαλον ἐν πελάγει·
πέντε δὲ νῆας ἕλεν δηΐων, ἕκτην δ' ὑπὸ χειρός
ῥύσατο βαρβαρικῆς Δωρίδ' ἁλισκομένην.

Epigr. 133. Anthol. Planud. 232: *Σιμωνίδου*, si revera antiquum est epigramma. Panis hoc signum Constantinus videtur transtulisse Byzantium, si fides est Sozomeno hist. eccles. II 5: *καὶ οἱ ἐν Δελφοῖς τρίποδες καὶ ὁ Πὰν ὁ βοώμενος, ὃν Παυσανίας ὁ Λακεδαιμόνιος καὶ αἱ Ἑλληνίδες πόλεις ἀνέθεντο μετὰ τὸν πρὸς Μήδους πόλεμον·* ubi prono errore Pausaniae vindicat quae Miltiadis opera fuit: neque aliter Nicephorus hist. eccl. VIII 33: *καὶ ὁ σεμνὸς ἐκ Δελφῶν τρίπους καὶ ὁ διαβόητος Πάν, ὃν Παυσανίας μετὰ τὸν Μηδικὸν ἀνέθετο πόλεμον.* nam Wieseleri coniectura, qui utroque loco *Πύθων* pro *Πάν* restituendum censet, parum verisimilis.

Epigr. 134. Plut. de Herod. malign. c. 39: *Διοδώρου δέ τινος τῶν Κορινθίων τριηραρχῶν ἐν ἱερῷ Λητοῦς ἀναθήμασι κειμένοις καὶ τοῦτο ἐπιγέγραπται· Ταῦτ' κτλ.* Anthol. Pal. VI 215: m. s. *τοῦ αὐτοῦ* (*Σιμωνίδου*)· m. pr. *ἀνάθημα τῇ Λητοῖ παρὰ ναυτῶν.*—V. 1. *δυσμενέων*, cod. Pal. *δυσαμένων.* — V. 2. *ἀνέθεν* Blomfield, Boeckh, Dobree, vulgo *ἀνέθεντο*, Hartung *ὅπλα θέσαν* requirit.—*ναυμαχίας*, Plut. *ναυμαχίης*.

Epigr. 135. Plut. de Herodot. malign. c. 34: *Εἶτα πιστεύειν ἄξιον τούτῳ γράφοντι περὶ ἀνδρὸς ἢ πόλεως μιᾶς, ὃς ἑνὶ ῥήματι τὸ νίκημα τῆς Ἑλλάδος ἀφαιρεῖται καὶ τὸ τρόπαιον καθαιρεῖ καὶ τὰς ἐπιγραφάς, ἃς ἔθεντο παρὰ τῇ Ἀρτέμιδι τῇ Προσηῴᾳ, κόμπον ἀποφαίνει καὶ ἀλαζονείαν; ἔχει δὲ οὕτω τὸ ἐπίγραμμα· Παντοδαπῶν κτλ.* Idem affert vit. Themistocl. c. 9, unde v. 1 *Ἀσίης* et v. 3 *ναυμαχίῃ* restitui, priore loco *Ἀσίας* et *ναυμαχίᾳ*. *Simonidi* vindicavit Schneidewin, sed coniectura incerta.

Epigr. 136. Plut. de Herod. malign. c. 36: *Τὸ Δημοκρίτου κατόρθωμα καὶ τὴν ἀριστείαν, ἣν ἐπιγράμματι Σιμωνίδης ἐδήλωσε· Δημόκριτος κτλ.* Videtur pars tantum epigrammatis esse, in quo Naxiorum laudes extulerat poeta, dubiumque omnino, an ad hanc classem referendum sit. — V. 3. *χειρός* TVB, vulgo *χεῖρα*. — V. 4. *βαρβαρικῆς* TVB, *βαρβαρικὴν* vulgo. Reiske coni. *ἀπὸ* (Schneidewin *ὑπὸ*) *χειρῶν ῥύσατο βαρβαρικῶν*.

137. [194.]

Αἵδ' ὑπὲρ Ἑλλάνων τε καὶ ἰθυμάχων πολιητᾶν
ἑστάθεν εὐξάμεναι Κύπριδι δαιμονίᾳ· 914
οὐ γὰρ τοξοφόροισιν ἐμήσατο δῖ' Ἀφροδίτα
Μήδοις Ἑλλάνων ἀκρόπολιν προδόμεν.

Epigr. 137. Athen. XIII 573 C: *Νόμιμόν ἐστιν ἀρχαῖον ἐν Κορίνθῳ, ὡς καὶ Χαμαιλέων ὁ Ἡρακλεώτης ἱστορεῖ ἐν τῷ περὶ Πινδάρου, ὅταν ἡ πόλις εὔχηται περὶ μεγάλων τῇ Ἀφροδίτῃ, συμπαραλαμβάνεσθαι πρὸς τὴν ἱκετείαν τὰς ἑταίρας ὡς πλείστας καὶ ταύτας προσεύχεσθαι τῇ θεῷ καὶ ὕστερον ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς παρεῖναι. Καὶ ὅτε δὴ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα τὴν στρατείαν ἦγεν ὁ Πέρσης, ὡς καὶ Θεόπομπος ἱστορεῖ καὶ Τίμαιος ἐν τῇ ἑβδόμῃ, αἱ Κορίνθιαι ἑταῖραι ηὔξαντο ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων σωτηρίας εἰς τὸν τῆς Ἀφροδίτης ἐλθοῦσαι νεών· διὸ καὶ Σιμωνίδης ἀναθέντων τῶν Κορινθίων πίνακα τῇ θεῷ τὸν ἔτι καὶ νῦν διαμένοντα καὶ τὰς ἑταίρας ἰδίᾳ γραψάντων τὰς τότε ποιησαμένας τὴν ἱκετείαν καὶ ὕστερον παρούσας* (videtur *συνθύειν* excidisse, nisi *παρεῖναι* scribere malis) *συνέθηκε τόδε τὸ ἐπίγραμμα· Αἵδ' κτλ.* Idem epigr. affert Sch. Pind. Ol. XIII 32: *Θεόπομπος δέ φησι καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν* (*Κορινθίων*) *εὔξασθαι τῇ Ἀφροδίτῃ ἔρωτα ἐμπεσεῖν τοῖς ἀνδράσιν αὐτῶν μάχεσθαι ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος τοῖς Μήδοις, εἰσελθούσας εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης . . . εἶναι δὲ καὶ νῦν ἀναγεγραμμένον ἐλεγεῖον εἰσιόντι εἰς τὸν ναὸν τῆς ἀριστερᾶς χειρός· Αἵδ' κτλ.* Plut. de Herodot. malign. 39: *καὶ μὴν ὅτι μόναι τῶν Ἑλληνίδων αἱ Κορίνθιαι γυναῖκες εὔξαντο τὴν καλὴν ἐκείνην καὶ δαιμόνιον εὐχήν, ἔρωτα τοῖς ἀνδράσι τῆς πρὸς τοὺς βαρβάρους μάχης ἐμβαλεῖν τὴν θεόν, οὐχ ὅπως τοὺς περὶ τὸν Ἡρόδοτον ἀγνοῆσαι πιθανὸν ἦν, ἀλλ' οὐδὲ τὸν ἔσχατον Καρῶν· διεβοήθη γὰρ τὸ πρᾶγμα, καὶ Σιμωνίδης ἐποίησεν ἐπίγραμμα, χαλκῶν εἰκόνων ἀνασταθεισῶν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀφροδίτης . . . τὸ δ' ἐπίγραμμα τοῦτό ἐστιν· Αἵδ' κτλ.* adde Iriarte Codd. Matr. 263, ubi *Ἀριστοτέλους* inscribitur, cuius lectiones cum schol. Pind. consentiunt. Sed quamquam omnes iisdem auctoribus usi sunt, tanta tamen est dissensio, ut lectio certo constitui nequeat: nam utrum Corinthiorum uxores an meretrices intelligendae sint, incertum: pariter ambiguum, quale fuerit donarium: Plutarchi tamen lectiones maxime secutus sum. Ceterum suspicor epigramma non integrum servatum esse, videtur enim iam antiquitus in Theopompi sive Timaei codicibus post v. 2 distichon excidisse, quo Simonides ipsas mulierum preces accuratius significaverat: et sic demum v. 3 et 4 habent, quo referantur, nec iam displicet repetitum *δῖ' Ἀφροδίτῃ*. — V. 1. *Ἑλλάνων*, Ath. *Ἑλλήνων*. — *ἰθυμάχων*, Ath. *εὐθυμάχων* (P *ἐθυμάχων*), Schol. *ἀγχεμάχων* (Vrat. D *ἐγχεμ.*), Dobree *ἰθυμαχᾶν*. — V. 2. *ἑστάθεν* scripsi, Plut. *ἕσταθεν*, Ath. *ἕσταθεν*, Schol. *ἕστασαν*. — *εὐξάμεναι* Plut., *εὐχόμεναι* Schol., *εὔχεσθαι* Ath. (B *εὔχεσθε*). — *δαιμονίᾳ*, Plut. *δαιμόνιαι*, Lobeck *δαμοσίᾳ*, Hecker *καδεμόνι*, C. Fr. Hermann *δαίμονι ᾇ*, quod omnino falsum, M. Schmidt *τὶν στάθεν εὔχεσθαι Κύπρι λιλαιόμεναι*. Conieci aliquando *δαμόσιαι*, ut aperte meretrices significentur, sed videtur *δαιμονίᾳ* adverbium esse (nisi *δαιμόνια* malis), idque etiam Plutarchi locus confirmare videtur. — V. 3. *ἐμήσατο* Schol., *ἐμήδετο* Plut., *ἐβούλετο* Ath., *ἐμήσαο* M. Schmidt. — *δῖ' Ἀφροδίτα*, ap. Schol. Vrat. D *δῖα θεοῖσιν Ἀφρ.* unde Boeckh coni. *δῖα θεάων*. — V. 4. *Μήδοις*, Ath. *Πέρσαις*. — *προδόμεν*, Schol. *δόμεναι*.

138. [198.]

Ἑλλάνων ἀρχαγὸς ἐπεὶ στρατὸν ὤλεσε Μήδων
Παυσανίας, Φοίβῳ μνᾶμ' ἀνέθηκε τόδε.

* 139. [195.]

Ἑλλάδος εὐρυχόρου σωτῆρες τόνδ' ἀνέθηκαν,
δουλοσύνης στυγερᾶς ῥυσάμενοι πόλιας.

Epigr. 138. Thuc. I 132: *Καὶ ὅτι (ὁ Παυσανίας) ἐπὶ τὸν τρίποδά ποτε τὸν ἐν Δελφοῖς, ὃν ἀνέθεσαν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τῶν Μήδων ἀκροθίνιον, ἠξίωσεν ἐπιγράψασθαι αὐτὸς ἰδίᾳ τὸ ἐλεγεῖον τόδε· Ἑλλήνων ἀρχηγὸς* (Bgh *ἀρχὸς*) *κτλ. τὸ μὲν οὖν ἐλεγεῖον οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐξεκόλαψαν εὐθὺς τότε ἀπὸ τοῦ τρίποδος τοῦτο καὶ ἐπέγραψαν ὀνομαστὶ τὰς πόλεις, ὅσαι ξυγκαθελοῦσαι τὸν βάρβαρον ἔστησαν τὸ ἀνάθημα* (huc etiam respicit idem III 57). *Simonidis* esse epigramma ostendit Pausan. III 8, 2: *Ὅτι γὰρ μὴ τῇ Κυνίσκᾳ τὸ ἐπίγραμμα ἐποίησεν ὅστις δὴ καὶ ἔτι πρότερον Παυσανίᾳ τὸ ἐπὶ τῷ τρίποδι Σιμωνίδης τῷ ἀνατεθέντι ἐς Δελφούς, ἄλλο δέ γε παρὰ ἀνδρὸς ποιητοῦ Λακεδαιμονίων τοῖς βασιλεῦσιν οὐδέν ἐστιν ἐς μνήμην.* Legitur etiam ap. Demosth. in Neaer. 97. Plutarch. de Herod. mal. c. 42. Anth. Pal. VI 197 (m. pr. *Σιμωνίδου·* m. s. *εἰς Παυσανίαν*, ubi *ὤλεσα* et *ἀνέθηκα* est), Suid. v. *Παυσανίας* Apostol. VII 9, d. Cf. etiam Nepot. vit. Paus. c. 1. Respicit Aristid. II 234. Ipsius monumenti etiam Herodotus mentionem fecit IX 81: *συμφορήσαντες δὲ τὰ χρήματα καὶ δεκάτην ἐξελόντες τῷ ἐν Δελφοῖσι θεῷ, ἀπ' ἧς ὁ τρίπους ὁ χρύσεος ἀνετέθη ὁ ἐπὶ τοῦ τρικαρήνου ὄφιος τοῦ χαλκέου ἐπεστεὼς ἄγχιστα τοῦ βωμοῦ.* Et aureus quidem tripus a Phocensibus, cum Delphicum templum diripuissent, conflatus, aheneus autem draco a Constantino Byzantium translatus quamvis truncatus etiam nunc superest, et nuper demum sociorum nomina columnae striatae incisa in lucem restituta sunt: copiose disputavit de hoc monumento O. Frick in Iahnii Annal. Suppl. III 487 seqq., sed non recte censet aureum tantum lebetem impositum fuisse draconum capitibus; fuit enim revera tripus aureus, id quod etiam Wieseler arbitratur (in Iahnii Annal. LXXXIX—XC p. 242 seq.): sane incertum, quo pacto draco cum tripode fuerit consociatus: Wieseler duas proposuit coniecturas, mihi quidem posterior maxime probabilis videtur. — V. 1. *Ἑλλάνων ἀρχαγὸς* et v. 2 *μνᾶμ'* Anthol., reliqui *Ἑλλήνων ἀρχηγὸς* et *μνῆμ'*. — V. 2. *τόδε*, om. V ap. Suid.

Epigr. 139. Diod. Sic. XI 33: *Οἱ δὲ Ἕλληνες ἐκ τῶν λαφύρων δεκάτην ἐξελόμενοι κατεσκεύασαν χρυσοῦν τρίποδα καὶ ἀνέθηκαν εἰς Δελφοὺς ἐπιγράψαντες ἐλεγεῖον τόδε· Ἑλλάδος κτλ.* Adde Arsen. 118. *Simonidi* tribuit Schneidewin, quod sane incertum, abiudicat Goettling (in comm. acad. 1861 Ienae), cui inprimis displicet *Ἑλλάδος εὐρυχόρου*, quandoquidem Homericum Il. IX 478 *δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο* de urbe sit dictum; at ad eundem modum in epigr. ap. Athen. XII 536 B legitur: *ἄρχων Ἑλλάδος εὐρυχόρου*, de quo dixi in appendice epigr. Simonidis: me magis offendit, quod Graeci milites *σωτῆρες Ἑλλάδος* dicuntur, quamquam supra 129 legitur *οὗτος ὁ τοῦ Κείοιο Σιμωνίδου ἐστὶ σαωτήρ*: neque tamen quod aliquando conieci *Ἑλλάδος εὐρυχόρου σωτήρια τόνδ' ἀνέθηκαν* (conf. ep. 165) placet; nam qui liberaverint Graeciam plane dici oportebat. Diodorus, qui solus hoc epigramma servavit, nihil prorsus de Pausaniae disticho memoriae prodidit, (vid. epigr. 138): haec igitur possis sic conciliare, ut statuas in locum prioris carminis, quod exsculpserunt, hoc ipsum substitutum esse, utrumque a Simonide conditum; id quod ab huius poetae ingenio et moribus haudquaquam ab-

140. [199.]

Τόνδε ποθ' Ἕλληνες νίκης κράτει ἔργῳ Ἄρηος,
εὐτόλμῳ ψυχῆς λήματι πειθόμενοι,
Πέρσας ἐξελάσαντες, ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι κοινόν
ἱδρύσαντο Διὸς βωμὸν Ἐλευθερίου.

141. [196.]

Φημὶ Γέλων', Ἱέρωνα, Πολύζηλον, Θρασύβουλον,

horret. Epigramma Pausaniae fuit haud dubie in aureo tripode scriptum, nomina vero sociorum in columna striata, ubi etiam nunc extant (cf. Frick in Iahnii Annal. Suppl. III 529), itaque satis est verisimile in locum epigrammatis prioris aliud substitutum esse, quod offensionis et invidiae immune fuit, quale illud est, quod Diodorus adscripsit: quemadmodum etiam in Iovis signo Olympico (Pausan. V 23) praeter nomina sociorum, quae in dextra basis parte inscripta erant, fortasse in sinistra parte epigramma aliquod legebatur. Thucydides sane et ceteri, qui eandem rem enarrant, nullam alterius epigrammatis mentionem faciunt, licuit enim hoc, quod minoris momenti erat, silentio praetermittere; neque tamen aperte adversantur huic coniecturae, si a Nepote discesseris Paus. c. 1: „hos versus Lacedaemonii exsculpserunt, *neque aliud scripserunt* quam nomina earum civitatum, quarum auxilio Persae erant victi." Verum Nepotis satis levis auctoritas, videturque ille haec suo periculo adiecisse. Diodoro tamen fidem abrogant Nipperdey et Frick p. 503. Equidem rem in medio relinquo, potuit enim postea addi hoc epigramma, aureo tripode sublato, in columnae striatae crepidine, cum bello Phocensi tandem composito Delphicum templum instauraretur. Quod Pausanias X 13, 9 hoc epigramma non commemorat, nullius est momenti, nam ille etiam columnae striatae titulum nulla mentione dignatus est. — V. 1. εὐρυχόρου, FL εὐρυχώρου. — V. 2. δουλοσύνης, Ars. δουλοσύνας.

Epigr. 140. Plut. de Herod. malign. c. 42: τέλος δὲ (Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι) τῷ βωμῷ τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο γράφοντες ἐνεχάραξαν· Τόνδε κτλ. (v. 2 in codd. Par. deest). Idem legitur in vit. Aristid. c. 19, ubi omissus est v. 2 et in Anth. Pal. VI 50: m. pr. Εἰς ναὸν ἀνατεθέντα τῷ Διί· m. s. in rasura Σιμωνίδου. Cf. Pausan. IX 2, 5. Disseruit de hoc epigrammate etiam Frick p. 533, qui quod dicit legi ap. scholiastam Herodoti IX 85, quid sibi velit non assequor. — V. 1. Ἕλληνες, Anth. Ἕλλανες. — νίκης κράτει, ap. Plut. vit. Arist. νίκας κράτει (i ἐκράτει). et ib. pro ἔργῳ Ἄρηος Fa πόθω ἄργεος, L πόθω ἄργος. contra Anth. ῥώμῃ χερός, ἔργῳ Ἄρηος. Schneidewin coni. νίκης κρατεῖ ἔργῳ Ἄρηος, Hartung νίκας κρατερεργέος εἵνεκ'. — V. 2. ψυχῆς λήματι, Anth. ψυχᾶς (cod. P ψυχῆς) λάματι. — V. 3. ἐλευθέρᾳ ... κοινόν, Anth. ἐλεύθερον ... κόσμον, et ἐλεύθερον etiam Plut. vit. Arist.

Epigr. 141. Schol. Pind. Pyth. I 155: Φασὶ δὲ τὸν Γέλωνα τοὺς ἀδελφοὺς φιλοφρονούμενον ἀναθεῖναι τῷ θεῷ χρυσοῦς τρίποδας, ἐπιγράψαντα ταῦτα· Φημὶ κτλ. ubi medio disticho omisso leguntur v. 1. 2. 5. 6. *Simonidis* epigramma esse ostendit Anthol. Pal. VI 214: a pr. m. Ἀνάθημα τοῦ αὐτοῦ· m. s. Σιμωνίδου. ubi item omissi sunt v. 3. 4. At cf. Suidas v. Δαρετίου. ubi legitur: τὸν τρίποδ' (Med. τρίποδα δ') ἀνθέμεναι (E ἀνθέμεθα). Ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων Δαρετίου χρυσοῦ τᾶς δεκάτας δεκάταν (vulgo τὰς δεκάτας, VC τὰς δεκάτας δεκάτας, A δεκάτας δεκατ'). Disseruit de his versibus Hultsch: de Damareteo argenteo Syracusanorum nummo Dresdae 1862 docte et subtiliter, verum quae proposuit, improbanda sunt fere omnia, velut peculiare auri talentum apud Siculos fuisse ratus, quod nullum omnino fuit,

παῖδας Δεινομένευς, τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι,
ἓξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων
Δαμαρέτου χρυσοῦ, τᾶς δεκάτας δεκάταν,
βάρβαρα νικήσαντας ἔθνη· πολλὴν δὲ παρασχεῖν
σύμμαχον Ἕλλησιν χεῖρ' ἐς ἐλευθερίην.

142.

Ἐξ οὗ τ' Εὐρώπην Ἀσίας δίχα πόντος ἔνειμεν

et Diodori narrationem (XI 26) cum hoc epigrammate frustra conciliare studens tandem eo devenit, ut suis rationibus ingens tripodis pondus ad auri libram redigeret, neque vidit, derisui futuros fuisse Dinomenis filios, si tam exilis munusculi pondus praesertim hac magnifica oratione indicavissent: atque illi aemulantes Graecis, qui post maximam victoriam munus ut videtur multo minus Apollini dedicaverunt et Pausaniam tituli honore orbaverunt, non solum sua nomina confidenter inscripserunt, sed etiam tripodem ex auro totum maximi ponderis deo obtulerunt; nam hic tripus inter pretiosissima Delphici templi monumenta vel primarium obtinebat locum. Sed haec et alia ea qua decet cura persequi non permittunt huius adnotationis angustiae, itaque alii opportunitati reservavi, quae ea de re commentatus sum. — V. 1. Schneidewin φαμι et Πολύζαλον probabiliter. — V. 2. Δεινομένευς, cod. Pal. διομένευς. — τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι Anth. (Suid.), τοὺς τρίποδας θέμεναι Schol., sed unum tantum tripodem fuisse testatur etiam Diod. Sic. XI 26. — V. 3. ἓξ Boeckh (Metrol. Quaest. 295 et 304, ubi hoc distichon vindicat a Schneidewini suspicione, v. 3 et 4 subditicii videntur), legebatur ἐξ, quod tuetur Hultsch p. 16. — λιτρῶν, corrigunt λιτρᾶν. — Δαμαρέτου scripsi, nam Δαμαρετίου quod Bentley commendavit, vix ferendum: debebat Δαμαρετείου dici, aut si correpta penultima poetae licuit proferre, certe non decebat continuo litteram vocalem correptam penitus eiicere, sed cum vulgaris forma versui non satis commoda esset, ausus est χρυσὸν Δαμάρετον scribere, quod non magis est improbandum quam Virgiliana *Romula tellus* et *Lavina littora*, aut quod Horatius de arte poet. 288: *Et qui praetextas et qui docuere togatas* novo modo dixit; itaque id ipsum restitui, legebatur Δαρετίου (P δάρετίου, ubi s. m. accentum supra ι adiecit) neque aliter Suidas. Meineke Λαρετίου legendum proposuit, quod Lycophroni et poetis, qui figurata carmina scripserunt condonandum, non Simonidi, quem non decebat tenebricoso vocabulo reginae nomen occultare: nam si Sophocles veniam impetrat, cum Macedonum regem, qui a suis popularibus Ἀρχέλαος nuncupabatur, Atticorum more Ἀρχέλεων vocat, facile apparet nulli poetae licuisse reginam Δαμαρέταν inaudito prorsus nomine Λαρέταν appellare. — τᾶς, Suidae codd. ut videtur τὰς. — V. 5. Schneidewin νικάσαντας et πολλὰν, sicut v. 6 Ἕλλασιν et ἐλευθερίαν.

Epigr. 142. Affert Aristid. II 209: ὥστε τοῖς προτέροις ἔργοις ἐκπεπληγμένων τῶν ποιητῶν τοῖς ὅτ' ἐπῄεσαν οἱ βάρβαροι πραχθεῖσιν, ὅμως τις ὕμνησεν αὐτῶν εἰς ταῦτα ὕστερον, οὐ πάντα, ἀλλὰ μιᾶς τινος ἡμέρας ἔργα, ἐξ οὗ τ' κτλ. et secundum distichon ib. 210 repetitur. Simonidis esse idem significat 513, ubi rursus integrum epigramma una cum aliis Simonidis carminibus affertur. Adde schol. Aristid. III 209: εἰς τὰς αὐθημερὸν ταύτας νίκας Σιμωνίδης ὕμνησε, λέγων ἐξ οὗ τ' κτλ. Anth. Pal. VII 296 a m. s. σιμωνίδου τοῦ κήου· a m. pr. εἰς τοὺς μετὰ κίμωνος στρατευσαμένους ἐν κύπρῳ ἀθηναίους, ὅτε τὰς ρ' ναῦς τῶν φοινίκων ἔλαβον. Diod. Sic. XI 62, qui dicit: ὁ δὲ δῆμος τῶν Ἀθηναίων δεκάτην ἐξελόμενος ἐκ τῶν λαφύρων ἀνέθηκε τῷ θεῷ, καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ἐπὶ τὸ κατασκευασθὲν ἀνάθημα ἐπέγραψε τήνδε·

καὶ πόλιας θνητῶν θοῦρος Ἄρης ἐφέπει,
οὐδένι πω κάλλιον ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν
ἔργον ἐν ἠπείρῳ καὶ κατὰ πόντον ὁμοῦ.
οἵδε γὰρ ἐν γαίῃ Μήδων πολλοὺς ὀλέσαντες
Φοινίκων ἑκατὸν ναῦς ἕλον ἐν πελάγει
ἀνδρῶν πληθούσας· μέγα δ' ἔστενεν Ἀσὶς ὑπ' αὐτῶν
πληγεῖσ' ἀμφοτέραις χερσὶ κράτει πολέμου.

ἐξ οὗ γ' κτλ. Denique Apostol. VII 57 a, et sine p. nom. Arsen. 329. — V. 1. Ad huius carminis similitudinem compositum est epigramma Xanthi repertum, vid. Gerhard Archaeol. Zeit. 1844. 282: (Ἐ)ξ οὗ τ' Εὐρώπην (Ἀ)σίας δίχα πόν(τ)ος ἔνε(ιμεν Ο)ὐδείς πω Λυκίων στήλην το(ι)άνδ' ἀνέθηκ(ε)ν. — V. 1. ἐξ οὗτ' Aristid. et schol. (epigr. Xanth.), ἐξ οὗ γ' Anth. Diod. Ars. — Εὐρώπην Ἀσίας, Anth. Εὐρώπαν Ἀσίης. — ἔνειμεν, Aristid. et schol. ἔκρινεν. — V. 2. πόλιας, Diod. πόλεας (codd. πολέας), Anth. πόλεμον λαῶν, Brunck πόλεμον θνητῶν. — ἐφέπει, Diod. ἐπέχει. — V. 3. οὐδένι, Diod. οὐδέν, Anth. οὐδαμά. — κάλλιον, Anth. cod. P καλλίων, Diod. τοιοῦτον. — V. 4. ἔργον, cod. P Anth. a m. pr. ἐνεργον. — ὁμοῦ, Anth. Diod. ἅμα. — V. 5. οἵδε, Anth. cod. P οἶδε, schol. Arist. cod A εἶδε. — γαίῃ Arist. et schol., Κύπρῳ Diod. Anth. Arsen.; γαίῃ, quod iam Krüger recto usus iudicio tuetur, non solum commendatur verbis proximis ἐν πελάγει, sed etiam multo magis stabilitur versu praegresso ἔργον ἐν ἠπείρῳ καὶ κατὰ πόντον ὁμοῦ, quae lectioni ἐν Κύπρῳ plane adversantur; nam proelium pedestre si in insula commissum fuit, nullo pacto ἐν ἠπείρῳ dici potuit: itaque manifestum est, epigramma ad victoriam Eurymedontiam, non ad pugnas Cyprias spectare. Altera lectio ἐν Κύπρῳ nihil est nisi interpretamentum hominis, qui vel utramque victoriam temere confudit, vel rerum apud Eurymedontem gestarum falsa narratione, qualis apud Diodorum extat, deceptus est. — ὀλέσαντες, schol. Arist. cod. A ὀλέσαντας, ap. Diod. AHL ἐλάσαντες. — V. 6. ἕλον, ap. Arist. priore l. EN εἷλον. — V. 7. ἔστενεν, ap. Arist. pr. l. E ἔσταινεν, L ἔστεμεν, ap. Schol. A ἔσθενεν, in Anthol. huius hemistichii nihil superest nisi in rasura a m. s. ἔστεν . . . ., ap. Diod. H δεσγενέασις ὑπ' αὐτῶ, F δ' ἐσγενεὰς . . . ὑπ' αὐτῷ, K δ' ἐσγενεὰς ὑπ' αὐτῷ, et ὑπ' αὐτῷ etiam AL. — V. 8. πληγεῖσ', in Anth. cod. P πληγείς. — ἀμφοτέραις χερσί, ap. Arist. priore loco vulgo ἀμφοτέρα χειρί, quod correctum ex ENL, in Anth. cod. P ἀμφοτερας χερσί, Hecker coniecit πληγεῖσ' ἀμφοτέραις, χερσικράτει πολέμῳ.

Sed quaeritur hoc epigramma num recte sit Simonidi adscriptum. Si quis ad Cyprias pugnas retulerit, tum a Simonide plane alienum; nam illac res gestae sunt Ol. 82, 3. Sed priores Cimonis victorias hoc epigrammate illustratas esse iam ad v. 5 adnotavi, quamquam homines docti etiamnunc ambigunt, utrum Cimonis victoria ad Eurymedontem an posteriores pugnae ad Cyprum hoc poematio celebrentur. Aristides quidem victoriam Eurymedontiam planissime testatur priore loco II 209: ἐπὶ δὲ Εὐρυμέδοντι ποταμῷ ναυμαχίας καὶ πεζομαχίας μνημεῖα ἔστησεν ἀμφότερα ἡμέρᾳ μιᾷ νικῶν, ὥστε τοῖς προτέροις ἔργοις κτλ. (quae supra adscripsi), neque aliter Scholiasta Aristidis, qui non ad hunc locum, sed ad Panathenaicum adscripsit, et Simonidis nomen addit, quod apud ipsum Aristidem non legitur; item Diodorus, quamquam non satis recte res illic gestas enarravit, ut opinor in errorem inductus prava lectione v. 5 ἐν Κύπρῳ. Cypriam pugnam Anthologia tueri videtur, sed lemmatis hic nulla plane est auctoritas; nam omnia quae ibi leguntur, ex ipso epigrammate petita sunt. Testium igitur locupletum auctoritas

Eurymedontiam victoriam tuetur, atque sequitur hoc Krüger Hist. Stud. I 64 seq. Contra ad Cyprias pugnas referunt Engel Kypros I 282, nullis omnino argumentis usus, et A. Schaefer Philol. XXIII 183, qui quamquam et ipse v. 5 lectionem ἐν γαίῃ probat, tamen assensus est Engelio: sed argumenta quae profert, vacillant omnia. Eiusmodi praeconium, quale hoc epigramma exhibet, optime convenit victoriae Cimoniae, quae non tantum gravissime afflixit Persarum res (hinc aptissime v. 7 μέγα δ' ἔστενεν Ἀσὶς κτλ., id quod multo minus de altera victoria praedicari poterat), sed etiam eo memorabilis erat, quod eodem die bis victi sunt Persae, id quod de hac victoria testantur omnes, de altera nemo prorsus memoriae prodidit. Quod si quis posteriorem victoriam hunc in modum laudibus extulisset, gravem iniuriam erat facturus Cimoni, nullo quidem successu; neque enim Eurymedontiae victoriae memoria obscurata est Cypriarum pugnarum laude, sed potius illas depressit; cf. Lycurgi or. in Leocr. 72: ἐπ' Εὐρυμέδοντι δὲ καὶ πεζομαχοῦντες καὶ ναυμαχοῦντες ἐνίκησαν, ἑκατὸν δὲ τριήρεις τῶν βαρβάρων αἰχμαλώτους ἔλαβον, ἅπασαν δὲ τὴν Ἀσίαν κακῶς ποιοῦντες περιέπλευσαν, καὶ τὸ κεφάλαιον τῆς νίκης, οὐ τὸ ἐν Σαλαμῖνι τρόπαιον ἀγαπήσαντες ἔστησαν, ἀλλ' ὅρους τοῖς βαρβάροις πήξαντες τοὺς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τούτους κωλύσαντες ὑπερβαίνειν, συνθήκας ἐποιήσαντο κτλ. Diod. XI 61: οὐδέποτε γὰρ μνημονεύονται τοιαῦται καὶ τηλικαῦται πράξεις γενέσθαι κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ναυτικῷ καὶ πεζικῷ στρατοπέδῳ. Arist. I 296: ἤδη δὲ καὶ δύο τρόπαια εἰς μίαν ἡμέραν ἦλθε καὶ ναυμαχία πεζομαχίᾳ παρισώθη· τοσοῦτον δὲ τῷ βασιλεῖ περιεγένετο, ὥστε ἐνδοξοτέραν αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν καὶ τοὺς τόπους ταῖς νίκαις ἐποίησαν· ὁ δ' οὖν Εὐρυμέδων οὐχ ἥκιστα διὰ τούτους ᾄδεται. Pausan. I 29, 15: οἱ σὺν Κίμωνι τὸ μέγα ἔργον (ἐπ' Εὐρυμέδοντι) πεζῇ καὶ ναυσὶν αὐθήμερον κρατήσαντες. Haec praeconia plane conspirant cum epigrammate, ac manifestum, illis hoc ipsum poematium obversatum esse: Cypriae victoriae nusquam eiusmodi laudibus ornantur. — Iam quod legitur in epigrammate v. 5 ὀλέσαντες . . . εἷλον, cave participium interpreteris latino vocabulo *postquam*, est enim nihil aliud quam ὤλεσαν καὶ εἷλον. Sane navale proelium ante pedestre commissum est, cf. Guil. Vischer de Cimone p. 24 seq., sed poetae licuit ordinem rerum gestarum invertere, cum vel rerum gestarum scriptores et oratores, quibus non est eadem venia concessa, ὕστερον πρότερον admiserint plane ad eundem modum, velut Thucydides I 100: ἐγένετο δὲ μετὰ ταῦτα καὶ ἡ ἐπ' Εὐρυμέδοντι ποταμῷ ἐν Παμφυλίᾳ πεζομαχία καὶ ναυμαχία Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμάχων πρὸς Μήδους, καὶ ἐνίκων τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἀμφότερα Ἀθηναῖοι Κίμωνος τοῦ Μιλτιάδου στρατηγοῦντος. et Lycurgus (vide supra): ἐπ' Εὐρυμέδοντι καὶ πεζομαχοῦντες καὶ ναυμαχοῦντες ἐνίκησαν, sive quod usitata fuit cantilena κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν (cf. Diodor. XI 61: νενικηκότες δύο καλλίστας νίκας τὴν μὲν κατὰ γῆν τὴν δὲ κατὰ θάλασσαν), sive quod huius epigrammatis memoria iis obversabatur. Non debebat igitur Schaefer uti hoc argumento, ut epigramma ad Cyprias pugnas revocaret, praecipue cum ibi quoque, ut iam olim monui, navale proelium ante pedestre sit commissum, id quod non solum per se consentaneum est, sed etiam Thucydides I 112 et Diodor. XII 3 testantur (nam Plut. vit. Cimon. c. 18 non satis dilucide res gestas enarrat). Denique quod epigramma centum naves Phoenissas captas esse testatur, sane eundem navium captarum numerum Diodor. XII 3, ubi proelium navale ad Cyprum descripsit, exhibet, verum etiam Lycurgus auctor est, centum naves in proelio Eurymedontio captas esse, neque adversatur Thucyd. I 100: καὶ εἷλον τριήρεις Φοινίκων καὶ διέφθειραν τὰς πάσας ἐς διακοσίας, nam et per se consentaneum est, cum Phoenissae naves centum captae fuerint, Cilicum et Cypriorum naves non omnes salvas integrasque discessisse, ac praeter eas, quas ceperunt Graeci, multas esse demersas (quemadmodum etiam in Cypria pugna factum, vid. Diod. XII 3: πολλὰς μὲν τῶν νεῶν κατέδυσεν, ἑκατὸν δὲ σὺν αὐτοῖς τοῖς

ἀνδράσιν εἷλε), idque ipsum testatur Diod. XI 66: πολλὰς μὲν τῶν ἐναντίων ναῦς διέφθειραν, πλείους δὲ τῶν ἑκατὸν σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσιν εἷλον, quae ex locuplete auctore descripsit (nam infra XI 61 temere dicit captas esse naves CCCXL, tot enim navium tunc erat Persica classis); haec igitur Thucydides comprehendit, naves CC numerans, quae non recte interpretatus Plutarchus vit. Cimon. c. 12 captas dicit CC, et praeterea alias demersas esse coniectura auguratur. Itaque Schaeferi argumentis refutatis tenebimus, epigramma hoc ad Eurymedontiam Cimonis victoriam referendum esse.

Sed quaeritur quo iure hoc epigramma ad Simonidem referatur, cui plerique qui hos versus servarunt, nominatim tribuunt. Simonidem diem supremum Ol. 78, 1 sub finem anni obiisse constat, sed proelia ad Eurymedontem commissa cui anno sint adscribenda omnino incertum. Diodorus has pugnas ad Ol. 77, 3 refert (XI 60), ita ut nihil obstare videatur, quominus credamus Simonidem hoc praeconio Cimonem exornavisse: sed Diodorum iustam temporum rationem parum diligenter observavisse satis superque constat. Longe aliter Eusebius, qui hoc proelium ad Ol. 79, 4 refert: sed quae sit illi fides, apparebit, si reliqua, quae ibi recenset, aliorum auctorum fide ad iustos calculos revocaveris: omissis igitur iis, quae non licet satis certo ad annalium ordinem revocare, Eusebii rationes et ex adverso emendatos annales adscribo.

Eusebius.		
Ol. 74, 3.	Xerxes Athenas incendio absumpsit, ut ipse Eus. dicit, Calliade archonte.	Ol. 75, 1.
Ol. 75, 2.	Proelia ad Thermopylas et ad Salaminem.	Ol. 75, 1.
Ol. 75, 3.	Proelia ad Plataeas et apud Mycalen.	Ol. 75, 2.
Ol. 76, 3.	Hiero Geloni succedit.	Ol. 75, 3.
Ol. 77, 1.	Pindarus inclaruit.	Ol. 75 1. (Diod. S. XI 26).
Ol. 77, 2.	a) Sophocles primam docuit fabulam (cf. etiam Ol. 78, 1).	Ol. 77, 4.
	b) Themistocles ad Persas confugit (ita etiam Diodorus).	
Ol. 78, 3.	Themistoclis mors (Diodorus Ol. 77, 2).	
Ol. 79, 1.	a) Socrates natus.	Ol. 77, 4 (sec. Apollod.)
	b) Lapis de coelo cecidit.	Ol. 78, 2 (Plin. II, 149).
	c) Artaxerxes Artabano successit.	
Ol. 79, 2.	Siciliae populare imperium.	Ol. 78, 3.
Ol. 79, 3.	a) Solis defectio.	
	b) Anaxagorae mors.	Ol. 78, 1 sec. Apollodori depravata exempla.
Ol. 79, 4.	Proelium ad Eurymedontem.	

Apparet igitur, omnes res gestas non solum non suis annis adscribi, sed etiam, quod multo est gravius, iustum rerum ordinem turbatum esse.

Non minus in diversas partes discedunt nostri homines. Krüger, qui omnium diligentissime rerum hoc tempore gestarum ordinem perscrutatus est, Diodori rationem (Ol. 77, 3) assensu suo comprobavit (Hist. Stud. I 52 et 64 seqq.); Schneidewin O. Müllero auctore has pugnas multo post commissas esse statuit, itaque Simonidi non tantum hoc epigramma, sed etiam 105 et 106 abrogat; Clinton haec quadriennio post sive Ol. 78, 3 accidisse arbitratur, eumque sequuntur Grote, Curtius Hist. Gr. II 118. Oncken Athen und Hellas I 130. II 135; denique A. Schaefer, qui nuper denuo Krügeri rationes examinavit (de rerum post bellum Pers. gestarum temporibus. Lips. 1865), pugnas illas ad Ol. 78, 4 revocavit.

Ego cum antea Krügerum secutus Cimonis victoriam ad Ol. 77, 3 retulissem, postea proximo anno Ol. 77, 4 attribui (de vita Sophoclis

p. XIII), quamquam quae ibi scripsi nunc non iam omni ex parte tueor. Sunt autem hae quaestiones tantis difficultatibus impeditae, ut vix liceat rationem proponere, quae nulli calumniae sit obnoxia. Velut Schaefer, qui denuo haec sub examen vocavit, cum eidem anno, quo Cimon victoriam illam reportavit, Thasiorum defectionem adscripsit, haud dubie errat: nam Thucydides cum (I 100) *χρόνῳ ὕστερον*, non *μετὰ ταῦτα*, Thasios defecisse dicat, longius temporis intervallum intercessisse iure colligas: recto iudicio usus Krüger I 145 duorum vel trium annorum interstitium significari arbitratur. Thasus hiberno tempore, ut consentaneum est, defecit, cum comperissent, opinor, Athenienses id agere, ut continentis oram finitimam coloniis occuparent: Athenienses, ut verisimile est, statim verno tempore Thasiorum classem navali proelio superaverunt et urbem obsidione cinxerunt; continuo autem, aestate ut videtur, expeditionem ad Strymonem, quam paraverant, susceperunt; sed haud ita multo post, hieme Atheniensium coloni maxima clade a Thracibus afflicti sunt: hanc calamitatem scholiasta Aeschinis d. f. l. 31 *ἐπὶ Λυσικράτους* accidisse testatur: praetoris nomen corruptum, Krügerus facillima mutatione *Λυσιστράτου* restituit, ut clades illa Ol. 78, 2 acciderit: haec ratio si recte se haberet, possis suspicari *Λυσικράτους* nomen vitii immune esse et potius apud Diodorum id ipsum nomen in locum *Λυσιστράτου* substituendum: tunc igitur Thasus defecit Ol. 78, 1 ac nihil prohibet, quominus Krügerum secuti Cimonis victoriam ad Ol. 77, 3 referamus. Sed cum proximorum annorum magistratus nomina similia gerant, Ol. 78, 3 *Λυσανίας*, Ol. 78, 4 *Λυσίθεος*, incerta est emendatio; illud certum, unum ex tribus huius triennii nominibus restituendum esse. Equidem omnibus rerum momentis examinatis Clintoni coniecturam sequor *ἐπὶ Λυσιθέου*, quamvis minus facilis videatur, quam post alios etiam Schaefer probavit. Tunc igitur Thasus defecit Ol. 78, 3; ac si statuimus circa initium Ol. 78 apud Eurymedontem pugnatum esse, interstitium, quod Thucydidis verba arguunt, nacti sumus.

Postquam Themistocles testarum suffragiis extorris factus erat, Cimonis virtus enituit; et Eion quidem capta Ol. 77, 3 (*ἐπὶ Δημοτίωνος*); Cimoni et collegis victoribus Athenienses hermarum dedicandorum honorem concesserunt (vid. Aeschin. in Ctesiph. 183 seq.), statimque colonia illuc deducta, fortasse hoc ipso anno; sed clade ibi afflicti sunt Athenienses proximo anno Ol. 77, 4 (*ἐπὶ Ἀψεφίωνος*): nam scholiasta Aeschinis non satis diligenter rem enarrat, quasi iidem duces, qui ceperint Eionem, cladis ignominiam perpessi sint. Eodem anno Ol. 77, 4 Cimon Scyrum expugnavit et Thesei ossa Athenas deduxit, simulque bellum cum Carystiis exarsit: hieme videtur Naxos defecisse, cuius insulae obsidio haud dubie diuturna fuit; defecisse insulam ante Cimonis victoriam certum est, sed subactam esse antequam Cimo expeditionem in Asiam suscepit, minime ex Thucydidis verbis conficias, qui ne intempestive narrationem intermitteret, ubi Naxi defectionem memoravit, statim quomodo Athenienses Naxiis subactis consuluerint, addit: fortasse Naxus Ol. 78, 2 demum manus dedit, atque circa hoc ipsum tempus Themistocles in Asiam se contulit: ipse aliquando conieci apud Schol. Arist. Vesp. v. 355, ubi dicitur Naxus capta esse *ἐπὶ Πεισιστράτου*, legendum esse *ἐπὶ Λυσιστράτου*, nam nimis gravis error grammatici esse videbatur, qui Aristophanem Pisistrati expeditionem respexisse crediderit: sed haec in medio relinquo. Verno autem tempore Ol. 77, 4, postquam Sophocles Dionysiis urbanis victor renuntiatus est (vid. vit. Soph. p. XII n. 35), Cimon expeditionem in Asiam suscepit, et media aestate sive Ol. 77, 4 extremo sive Ol. 78, 1 ineunte Persas terra marique fudit ac fugavit; itaque Simonides, qui mortuus est Ol. 78, 1 extremo, potuit Cimonis virtutem hoc praeconio ornare.

Quaeritur denique, utrum inter *ἐπικήδεια* an inter *ἀναθηματικά* hoc epigramma referendum sit: sane in Anthologia illis accensetur, at

143. [200.]

Τόξα τάδε πτολέμοιο πεπαυμένα δακρυόεντος

Diodorus dilucide: *ὁ δὲ δῆμος τῶν Ἀθηναίων δεκάτην ἐξελόμενος ἐκ τῶν λαφύρων ἀνέθηκε τῷ θεῷ* (unus cod. I *τῇ θεῷ*) *καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ἐπὶ τὸ κατασκευασθὲν ἀνάθημα ἐπέγραψε τήνδε.* Aristides nihil ad solvendam quaestionem confert. Krügerus I 67 seq. funebre esse carmen contendit, maxime confisus pronomine *οἵδε*, verum enim vero fatendum praeterea in ipso poematio nihil inesse, quod sepulcro destinatum esse arguat: neque existimandum, unum alterumve distichon intercidisse, nam carmen haud dubie integrum est. Itaque nunc potius Diodorum sequor, quem facile apparet haec non ipsum commentum esse, sed aliunde descripsisse; atque tam diligenter sive potius negligenter hoc officio functus est, ut cum locum, ubi hoc monumentum fuit, nominatim dicere deberet, id praetermiserit, quoniam auctor non indicaverat, cui si vel Athenarum vel Delphorum percensebat admiranda, licebat reticere. Equidem credo in memoriam victoriae Cimonis ceterorumque ducum statuas dedicatas fuisse, ut iam commode in epigrammate dici potuerit *οἵδε γὰρ κτλ.* Tale monumentum fuit, quod Spartani post victoriam ad Aegos flumen Delphis dedicaverunt, ubi praeter deorum signa etiam Lysandri aliorumque plurimorum statuae visebantur, cf. Paus. X 9, 7 seq. Neque ab antiquioris artis ingenio abhorrere eiusmodi monumenta arguit donum, quod Phocenses in memoriam victoriae de Thessalis reportatae Delphis dedicaverunt, Aristomedontis opus, qui ut Pausan. X 1, 10 refert finxerat *Τελλίαν τε τὸν μάντιν καὶ ὅσοι μαχομένοις ἄλλοι σφίσιν ἐστρατήγησαν, σὺν δὲ αὐτοῖς καὶ ἥρωας τῶν ἐπιχωρίων.* Adde Onatae opus, quod Tarentini Delphis dedicaverunt, quod ipsam Tarentinorum et barbarorum pugnam exhibebat, vid. Paus. X 13, 10 (ubi praeter alios Opis, Iapygum rex, nominatim recensetur); porro Atheniensium monumentum, quod post proelium Marathonium Apollini Pythio consecraverunt, ib. X 10, 1: *τῷ βάθρῳ δὲ . . . ἐπίγραμμα μέν ἐστιν ἀπὸ δεκάτης τοῦ Μαραθωνίου ἔργου τεθῆναι τὰς εἰκόνας*, ubi praeter deorum et heroum Atticorum statuas, quas Phidiam fecisse Pausanias auctor est, etiam Miltiades visebatur. — Diodorus cum decimam *τῷ θεῷ* oblatam esse memoret, Apollinem Pythium dicere videtur: at Delphis Athenienses palmam et Minervae signum dedicaverunt, neque praedae decima haec fuisse videtur, vid. Paus. X 15, 4: *τὸν δὲ φοίνικα ἀνέθεσαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν χαλκοῦν, καὶ αὐτὸν καὶ Ἀθηνᾶς ἄγαλμα ἐπίχρυσον ἐπὶ τῷ φοίνικι ἀπὸ ἔργων, ὧν ἐπ' Εὐρυμέδοντι ἐν ἡμέρᾳ τῇ αὐτῇ τὸ μὲν πεζῇ, τὸ δὲ ναυσὶν ἐν τῷ ποταμῷ κατώρθωσαν.* Sed huic donario minime convenit hoc epigramma, verum apud Diodorum potius scribendum est *τῇ θεῷ*, ut Athenienses Minervae decumam obtulerint, ac praeterea Apollini Delphico aliud donum dedicarint. Iam si Athenienses Cimonis et collegarum statuas Minervae consecrarunt, facile apparet, opus diuturni laboris non continuo post ducum reditum absolvi potuisse; itaque id ipsum prohibere videtur, quominus epigramma his statuis subscriptum Simonidi vindicemus, qui paucis mensibus post Cimonis reditum decesserit: sed potuit poeta grandaevus statim, postquam artifex operis sibi demandati consilium mente animoque designavit, hoc carmen in Cimoniae victoriae memoriam condere: itaque non ausim hoc epigramma Simonidi abiudicare.

Epigr. 143. Anth. Pal. VI 2: *Σιμωνίδου·* m. s. *ἐπὶ τόξοις ἀνατεθεῖσιν ἐν τῷ τῆς Ἀθηνᾶς ναῷ.* Etiam cod. Par. *Σιμωνίδου.* — V. 1. *τόξα*, Meineke *θῶπλα* coniecit, quoniam nulli Graecorum fuerint sagittarii: at erant Atheniensibus sagittarii, hinc Pausanias ap. Herod. IX 60: *ὑμεῖς δ' ἡμῖν τοὺς τοξότας ἀποπέμψαντες χάριν θέσθε.* idem IX 22

νηῷ Ἀθηναίης κεῖται ὑπωρόφια,
πολλάκι δὴ στονόεντα κατὰ κλόνον ἐν δαῒ φωτῶν
Περσῶν ἱππομάχων αἵματι λουσάμενα.

144. [201.] 916

Οὕτω τοι, μελία ταναά, ποτὶ κίονα μακρὸν
ἧσο, πανομφαίῳ Ζηνὶ μένουσ' ἱερά·
ἤδη γὰρ χαλκός τε γέρων αὐτά τε τέτρυσαι
πυκνὰ κραδαινομένα δαΐῳ ἐν πολέμῳ.

145. [202.]

Ἓξ ἐπὶ πεντήκοντα, Σιμωνίδη, ἤραο ταύρους
καὶ τρίποδας, πρὶν τόνδ' ἀνθέμεναι πίνακα·
τοσσάκι δ' ἱμερόεντα διδαξάμενος χορὸν ἀνδρῶν
εὐδόξου Νίκας ἀγλαὸν ἅρμ' ἐπέβης.

narrat selectos trecentos Atheniensium duce Olympiodoro adiunctis sagittariis (*τοὺς τοξότας προσελόμενοι*) adversus Persarum equites pugnavisse et Masistium interfecisse, cuius lorica Athenis visebatur (cf. Boeckh Oec. II 168). Haec igitur commode hoc epigramma illustrant, quod haud dubie ad Atheniensium donarium referendum. Adde praeterea de sagittariis Plut. Thes. c. 14. — V. 2. *Ἀθηναίης* cod. supra, sed a pr. manu *Ἀθηναίῳ*, quemadmodum cod. Par., *ὑπ Ἀθηναίης* Plan. — *ὑπωρόφια*, *ὑπορρόφια* cod. Pal. et Par.

Epigr. 144. Anth. Pal. VI 52: *Ἀνάθημα τῷ Διῒ παρὰ στρατιώτου· Σιμωνίδου.* — V. 1 et 2 affert Suid. v. *ἧσο*, v. *Μελίαι*, v. *Ταναή*. — *μελία ταναά*, Plan. Iriart. 94. *μελίη ταναή*. — *ποτὶ*, Suid. v. *ταναή* exhibet *ἀνὰ* (A *ἀντικίονα*). — V. 3. *αὐτά* Schneidewin, vulgo *αὐτή*. Affert hunc versum Suidas v. *τετρύσθαι*. — V. 4. *δαΐῳ* cod. P supra, *δηΐῳ* a m. pr. ut Plan., ubi etiam *κραδαινομένη*. — Epigramma hoc mihi a Simonidis ingenio abhorrere et recentioris poetae esse videtur.

Epigr. 145. Anth. Pal. VI 213: a m. s. *Ἀνάθημα τοῦ αὐτοῦ* (*Σιμωνίδου*). Respicit Tzetz. Chil. IV 487, qui I 636 affert epigramma in Simonidem mortuum, quod ad huius similitudinem compositum est. — V. 1. *Σιμωνίδη ἤραο* Tzetz. altero loco, cod. Pal. *Σιμωνίδης ἤρατο*, sed a pr. m. *ἤραο*. — *ταύρους*, Tzetz. *νίκας*, quod probat Welcker in appendice trilog. Aeschyl. p. 242, recte adversante Schneidewino. —
αι
V. 2. cod. Pal. *ἀνθέμεν*. — V. 3. *τοσσάκι δ'*, Hecker *τοσσάκις*. — V. 4. Mihi epigramma non integrum esse videtur, fortasse ad hoc ipsum poematium referendum distichon epigr. 146, non tamen continuo his quattuor versibus subiungendum, sed intercidit distichon, quo Simonides fere id dixisse videtur, quod legimus apud Xenophanem 7, 4: *εἴπερ ἐγὼ περὶ τῶνδ' οἶδα λέγειν ἐτύμως*. Pertinet autem opinor epigramma hoc ad eandem victoriam, quam ep. 147 illustrat: huius victoriae ergo Simonides tabulam, choregus tripodem dedicavit.

146. [204.]

Μνήμην δ' οὔτινά φημι Σιμωνίδῃ ἰσοφαρίζειν
ὀγδωκονταέτει παιδὶ Λεωπρέπεος.

147. [203.]

Ἦρχεν Ἀδείμαντος μὲν Ἀθηναίοις, ὅτ' ἐνίκα
Ἀντιοχὶς φυλὴ δαιδάλεον τρίποδα·
Ξεινοφίλου δὲ τόθ' υἱὸς Ἀριστείδης ἐχορήγει
πεντήκοντ' ἀνδρῶν καλὰ μαθόντι χορῷ·
ἀμφὶ διδασκαλίῃ δὲ Σιμωνίδῃ ἕσπετο κῦδος
ὀγδωκονταέτει παιδὶ Λεωπρέπεος.

148. [205.]

Πολλάκι δὴ φυλῆς Ἀκαμαντίδος ἐν χοροῖσιν Ὧραι
ἀνωλόλυξαν κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις

Epigr. 146. Aristid. II 510: *Ἐτόλμησε γοῦν (Σιμωνίδης) εἰπεῖν· Μνήμην . . . ἰσοφαρίζειν· τουτὶ γὰρ οὐχ ἕτερος δήπου περὶ τοῦ Σιμωνίδου λέγει, ἀλλ' αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν πεποίηκεν· ἵνα δὲ μὴ δόξῃ νέος ὢν ἔτι καὶ ὡραϊζόμενος λέγειν, ταῦτα προστίθησιν· Ὀγδωκονταέτει κτλ.* Elegiae fragmentum Schneidewin esse censet. — V. 1. *μνήμην* vulgo, *μνήμη ΓΘ.* — *ἰσοφαρίζειν*, *Θ ἰσοφερίζειν.* — V. 2. *Γ ὀγδωκονταέτη.* — *Λεωπρέπεος* scripsi, v. *Λεωπρεπέος.*

Epigr. 147. Max. Plan. Walz. V 543: *Οὗτος (ὁ Σιμωνίδης) πάσης ἐπιστήμων ποιητικῆς καὶ μουσικῆς ὑπῆρχεν, ὡς ἐκ νεότητος ἄχρι γήρως ἐν ταῖς ἀγῶσι νικᾷ· ὡς καὶ τὸ ἐπίγραμμα δηλοῖ· Ἦρχεν κτλ.* et Tzetz. in Cram. An. Ox. III 353, 4. — V. 5 et 6. Plutarch. an seni sit resp. ger. c. 3 affert. Resp. Val. Max. VIII 7, 13. — V. 1. *Ἀδείμαντος μὲν* Tzetz., *μὲν Ἀδείμαντος* Plan. — V. 2. Tzetz. *φυλὴ Ἀντιοχίς.* — V. 3. Resp. Plut. vit. Alcib. c. 1. — *δὲ τόθ'* scripsi, vulgo *δέ τις*, Hemsterhusius *δέ τοι*, Hecker et Schneidewin *δ' ἐΰς.* — V. 5. *διδασκαλίῃ* Plut. Tzetz., *διδασκαλίᾳ* Plan. — V. 6. Tzetz. et nonnulli libri Plan. *ὀγδοηκονταέτει.* — *Λεωπρέπεος* Tzetz., vulgo *Λεωπρεπέος.*

Epigr. 148. Anth. Pal. XIII 28: ab eadem omnia manu *Καλλιμάχου*, *ἐπιτωαντ Δ μετριάσυλλα. Βακχυλίδου ἢ Σιμωνίδου. τωναντ Δ μέτρωτετράμετρ' ὅμοι τω εἴ μοι γένοιτο παρθένο καλή τε καὶ τέρεινα μιᾶι δὲ μοὺ συλλα πλεοναζ' ἐπιτ Δ οὐκ ἔχει ἴαμβον ἀλλ' ἀνάπαιστον.* Simonidi tribuere videtur Steph. Byz. s. v. *Ἀκαμάντιον· ἐκαλεῖτο καὶ φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σιμωνίδης.* Neque idonea causa est, cur ad Bacchylidem potius quam ad Simonidem referamus. Callimacho tribuunt vulgo huius poetae editores propter inscriptionem cod. P, sed videtur Callimachi epigramma aliquod intercidisse, quod quidem aliis numeris constabat, ut lemma arguit. Hartung tam Simonidi, quam ceteris abiudicat et *Antigeni* tribuit propter v. 6. Ac sane poetae, qui victoriam reportavit, erat donarium versibus suis ornare, sed fortasse Antigenes ante quam donarium dedicatum aut diem supremum obiit aut Athenis relictis alio se contulit, itaque Simonides amicorum rogatu poematium composuit. Dixerunt de hoc epigrammate Hecker II 149 seq. Meineke Philol. XVI 157 ad Callim. p. 300. — V. 1. *δὴ* Brunck, cod. *δι.* — V. 2. *ἀνωλόλυξαν* Brunck, cod. *ἀνώλουξαν.*

αἱ Διωνυσιάδες, μίτραισι δὲ καὶ ῥόδων ἀώτοις
σοφῶν ἀοιδῶν ἐσκίασαν λιπαρὰν ἔθειραν,
. . . .
. . . .
οἵ τόνδε τρίποδα σφίσι μάρτυρα Βακχίων ἀέθλων
ἔθηκαν· κείνους δ' Ἀντιγένης ἐδίδασκεν ἄνδρας.
εὖ δ' ἐτιθηνεῖτο γλυκερὰν ὄπα Δωρίοις Ἀρίστων
Ἀργεῖος ἡδὺ πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς·
τῶν ἐχορήγησεν κύκλον μελίγηρυν Ἱππόνικος,
Στρούθωνος υἱός, ἅρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθείς,
αἵ οἱ ἐπ' ἀνθρώπους ὄνομα κλυτὸν ἀγλαάν τε νίκαν
θῆκαν, ἰοστεφάνων θεᾶν ἕκατι Μοισᾶν.

149. [206.]

Γνῶθι Θεόγνητον προσιδὼν τὸν Ὀλυμπιονίκαν

V. 4. Distichon post h. v. haud dubie intercidit, ut etiam Hecker vidit: nullo enim modo, *οἵ* v. 5, ubi choreutae qui hanc victoriam reportaverunt intelliguntur, potest referri ad poetas (*σοφοὺς ἀοιδοὺς* v. 4), qui prioribus annis tribus Acamantidis cantoribus victoriae honorem pepererunt: aperte autem dicendum erat, tribules ut olim saepius ita nunc quoque praemio dignos habitos esse: sed quod Hecker praeter archontis nomen etiam poetae memoriam desiderat, errat: poterat in disticho, quod intercidit, archon memorari, non item poeta, cuius nomen infra v. 6 plane legitur. — V. 5. *Βακχίων* Brunck, cod. *βακχείων*. — V. 6. *ἔθηκαν· κείνους* cod., *θήκαντο· κείνους* Bentley, *θήκαντο· Κεῖος* Schneidewin, *θῆκαν· Κικυννεὺς* ego conieci, possis *ἔθεντο· κείνους* alia coniicere. Meineke cum antea *Βακχίων ἔθηκαν Ἀέθλων· ἐκείνους* proposuisset, *ἔθηκαν· εὖ τούς δ'* scripsit. Sed praeterea fortasse ne nomen quidem poetae labis est expers, itaque suspicatus sum *ἔθεντο· Κῷος δ' Ἀμφιμένης ἐδίδασκεν ἄνδρας* scribendum esse, adhibito Diog. L. II 36 qui Aristotele auctore scribit *Πινδάρῳ ἐφιλονείκει Ἀμφιμένης ὁ Κῷος.* contra Hecker in illo Diogenis loco *Ἀντιγένης ὁ Κεῖος* vel certe *Ἀμφιμένης ὁ Κεῖος* restituendum esse censet. — V. 7. *ἐτιθηνεῖτο* Brunck, cod. *ἐτίθην εἰ τὸ*. — *Δωρίοις*, fortasse *Δωριεὺς* legendum. — V. 8. *καθαροῖς*, Meineke *καθαρῶς*. — V. 9. *κύκλον* Brunck, cod. *κύκλων*. — V. 10. *Στρούθωνος* Brunck, cod. *στρούθονος*, et deinde *φωρηθεὶς* et v. 11 *ὄνομακ' αὐτὸν*, quae correxit Brunck. — *ἅρμασιν*, male Hecker *ἀγκάσιν*, idem v. 11 *ὀνομάκλυτον* requirit. — V. 11 et 12 iniuria pro subditiciis habet Schneidewin. — V. 12. *θῆκαν ἰοστεφάνων θεᾶν ἕκατι Μοισᾶν* codex; cum huius versus numeri prorsus a reliquis recedant, Neue coni. *Μοισᾶν ἕκατι θῆκαν ἰοστεφάνων θεάων*, Mehlhorn *ἕκατι Μοισᾶν θ. ἰ. θεάων*, Iacobs *Μοισᾶν θεάων θ. ἰ. ἕκατι*, Hartung *θῆκαν, θεᾶν ἰοστεφάνων τε ἕκατι Μοισᾶν*, denique Meineke, cui etiam *θεᾶν* inficetum et supervacaneum videtur, *Ὡρᾶν ἕκατι θῆκαν ἰοστεφάνων τε Μοισᾶν.* Mihi nihil mutandum videtur, versus est hexameter logaoedicus ut priores, nisi quod bini dactyli hic inchoant versum, illic medium locum obtinent: consulto hoc variavit opinor poeta in carmine novissimo, quemadmodum hoc disticho etiam dorica dialecto sermonem temperavit. Sed cum ceteris versibus anacrusis sit praemissa, nescio an hic quoquo scribendum sit:

ἔθηκαν, ἰοστεφάνων θεᾶν ἕκατι Μοισᾶν.

Epigr. 149. Anth. Plan. 2: *Σιμωνίδου.* — V. 1. *Θεόγνητον*

παῖδα, παλαισμοσύνας δεξιὸν ἡνίοχον, 918
κάλλιστον μὲν ἰδεῖν, ἀθλεῖν δ' οὐ χείρονα μορφῆς,
ὃς πατέρων ἀγαθῶν ἐστεφάνωσε πόλιν.

150. [207.]

Στροίβου παῖ, τόδ' ἄγαλμα, Λεώκρατες, εὖτ' ἀνέθηκας
Ἑρμῇ, καλλικόμους οὐκ ἔλαθες Χάριτας,
οὐδ' Ἀκαδήμειαν πολυγαθέα, τῆς ἐν ἀγοστῷ
σὴν εὐεργεσίην τῷ προσιόντι λέγω.

151. [208.]

Πατρίδα κυδαίνων ἱερὴν πόλιν Ὦπις Ἀθάνας,
τέκνον μελαίνης γῆς, χαρίεντας αὐλοὺς
τούσδε σὺν Ἡφαίστῳ τελέσας ἀνέθηκ' Ἀφροδίτῃ,
καλοῦ δαμασθεὶς ἱμέρῳ Βρύσωνος.

152. [210.]

Πατρὶς μὲν Κόρκυρα, Φίλων δ' ὄνομ', εἰμὶ δὲ Γλαύκου
υἱὸς καὶ νικῶ πὺξ δύ' ὀλυμπιάδας.

Schneidewin corr. ex Paus. VI 9,: *Θεογνήτῳ δὲ Αἰγινήτῃ πάλης μὲν στέφανον λαβεῖν ὑπῆρξεν ἐν παισίν· τὸν δὲ ἀνδριάντα οἱ Πτόλιχος ἐποίησεν Αἰγινήτης.* cf. Pind. Pyth. VIII 35. legebatur *Θεόκριτον.* — V. 2. *ἡνίοχον,* Schneidewin *ἀνίοχον.* — V. 3. *μορφῆς,* Brunck *μορφᾶς.*

Epigr. 150. Anth. Pal. VI 144: ab eadem omnia manu *Ἀνάθημα τῷ Ἑρμῇ παρὰ Λεωκράτους· τοῦ αὐτοῦ* (id est *Ἀνακρέοντος*) et ante hoc epigramma sex versus vacui, sed infra post VI 213 inter *Simonidis* epigrammata exhibetur (lemma idem *ἀνάθημα τωι ἑρμη παρὰ λεωκράτου τοῦ αὐτοῦ* ab eadem omnia manu), quod firmatur eo, quod priore loco ante hoc epigr. lacuna est. — V. 1. *Στροίβου* Schneider ex Thucyd. I 105, cod. *Στοίβου* et *Στρόμβου.* — V. 3. *Ἀκαδήμειαν, Ἀκαδημείαν* cod. Pal., *Ἀκαδημίαν* Suidas v. *ἀγοστῷ.* — *πολυγαθέα* Anth. et Suid., *πολυγηθέα* Schneidewin. — V. 4. *εὐεργεσίην* cod. Pal. priore loco, altero *εὐεργεσίαν* a m. pr.

Epigr. 151. Anth. Pal. XIII 20: ab eadem m. *Σιμωνίδου. ἐπὶ ἑξαμέτρῳ ἐναλλὰξ τότε κωμικὸ τετράμετρὸ δύο συλλαβαῖς λεῖπὸ καὶ τὸ ἄρ λοχεῖ σκάζον τρίμετρὸ.* — V. 1. *Ὦπις* scripsi, cod. *ωπις,* Iacobs *Ὦλπις,* Schneidewin *Ὦλπις.* — *Ἀθάνας* Schneidewin, *αθανᾶς* cod., idem *ἱερὰν* pro *ἱερὴν* scripsit. — V. 2. Hartung *τέκνον Μελαίνης καὶ Χάρητος, αὐλούς.* Ac sane *χαρίεντας* numero versus adversatur: scholiasta videtur versum syllaba auctiorem legisse, velut *χαριτόεντας,* at iustus restituitur numerus, si *τέκνον μέλαν γῆς χαριτόεντας αὐλοὺς* scripseris, sed nescio an potius scribendum sit:

Πατρίδα κυδαίνων ἱερὴν πόλιν Ὠπίας Ἀθάνας,
τέκνον μελαίνης γῆς, Χάρισσιν αὐλούς
τούςδε σὺν Ἡφαίστῳ τελέσας ἀνέθηκε κἀφροδίτῃ,
καλοῦ δαμασθεὶς ἱμέρῳ Βρύσωνος.

Χάρισσιν etiam Pindarus adhibuit Nem. IV 54.

Epigr. 152. Paus. VI 9, 9.: *Παρὰ δὲ τοῦ Γέλωνος τὸ ἅρμα ἀνάκειται Φίλων, τέχνη τοῦ Αἰγινήτου Γλαυκίου· τούτῳ τῷ Φίλωνι Σιμω-*

153. [211.]

Ἴσθμια καὶ Πυθοῖ Διοφῶν ὁ Φίλωνος ἐνίκα
ἅλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην.

154. [212.] 919

Εἰπὸν τίς, τίνος ἐσσί, τίνος πατρίδος, τί δ' ἐνίκης;
Κασμύλος, Εὐαγόρου, Πύθια πύξ, Ῥόδιος.

155. [213.]

Ἄνθηκεν τόδ' ἄγαλμα Κορίνθιος ὅσπερ ἐνίκα
ἐν Δελφοῖς ποτε Νικολάδας,
καὶ Παναθηναίοις στεφάνους λάβε πέντ' ἐπ' ἀέθλοις
ἑξῆς, ἀμφιφορεῖς ἐλαίου·
Ἰσθμῷ δ' ἐν ζαθέᾳ τρὶς ἐπισχερώ, οὐδ' ἐγένοντο
ἀκτίνων τομίδων ποταθμοί·
καὶ Νεμέᾳ τρὶς ἐνίκησεν, καὶ τετράκις ἄλλα
Πελλάνᾳ, δύο δ' ἐν Λυκαίῳ,
καὶ Τεγέᾳ καὶ ἐν Αἰγίνᾳ κρατερᾷ τ' Ἐπιδαύρῳ,
καὶ Θήβᾳ Μεγάρων τε δάμῳ·
ἐν δὲ Φλιοῦντι σταδίῳ τά τε πέντε κρατήσας
ηὔφρανεν μεγάλαν Κόρινθον.

156. [214.]

Μίλωνος τόδ' ἄγαλμα καλοῦ καλόν, ὃς ποτὶ Πίσῃ
ἑπτάκι νικήσας ἐς γόνατ' οὐκ ἔπεσεν.

νίδης ὁ Λεωπρεποῦς ἐλεγεῖον δεξιώτατον ἐποίησε· Πατρὶς κτλ. — V. 2. *νικῶ* Sylburg et sic CSBPcdVbAgLa, *νικᾷ* LbMVa, vulgo *νίκη*, unde olim *νίκην* conieci.

Epigr. 153. Anth. Plan. 3: *τοῦ αὐτοῦ* (*Σιμωνίδου*).

Epigr. 154. Anth. Plan. 23: *Σιμωνίδου.* — V. 1. *εἰπὸν*, Ursinus *εἶπον.* — *τί δ' ἐνίκης* scripsi, vulgo *τί δὲ νικῇς*, Ursinus *νικᾷς.* — V. 2. *Κασμύλος* Iacobs, vulgo *Κάσμυλος.*

Epigr. 155. Anth. Pal. XIII 19, ab eadem m. *Σιμωνίδου. ἐπὶ ἑξαμέτρ̣ ἐννεασύλλαβ'.* — V. 1. *ἐνίκα*, cod. P *ἐννίκαι.* — V. 2. *ποτε*, Schneidewin *ποκα.* — *Νικολάδας* Schneidewin, v. *Νικολάδας.* — V. 3. P *ἐπαέθλοις.* — V. 4. *ἑξῆς* Salmasius, cod. P *ἑξήκοντα.* Sed dubito de hac coniectura, nam tum *πέντε* ad numerum victoriarum referendum est, ut iam *ἐπ' ἀέθλοις* langueat. Itaque conieci *ἓξ ἠδ' ἀμφιφορεῖς*, atque etiam si *ἑξῆς* probaveris, praestet *ἀμφιφορεῖς τ' ἐλαίου.* — V. 5. *ζαθέᾳ* (cod. P *ἐγζαθέαι*), Brunck *ζαθέῳ.* — V. 5 et 6 nondum persanati, Iacobs coniecit *ἄλλ' ἐγένοντο ἀκτῇ Ποντομέδοντος ἆθλα*, Pflugk *οἶδεν ἑλόντα* (Meineke *οἶδ' ἀνέλοντα*) *Ἀκτὰ Ποντομέδοντος ἆθλα*, itaque Schneidewin. — V. 7. *ἐνίκησεν*, *ἐνίκασεν* Schneidewin. — *ἄλλα*, fort. *ἄλλας* (*νίκας*). — V. 9. *Τεγέᾳ* Brunck, cod. *Νεμέαι*, nisi supra v. 7 mutare velis. — *κρατερᾷ τ'*, Iacobs *κρατερᾷ δ'.* — V. 11. *Φλιοῦντι*, Reiske *Φλιουντείῳ.* — *σταδίῳ*, Hermann *στάδιον.*

Epigr. 156. Anth. Plan. 24: *τοῦ αὐτοῦ* (*Σιμωνίδου*). — V. 1. *ποτὶ* Schneidewin, vulgo *ποτε.* — V. 2. *ἑπτάκι*, Ald. *ἑπτά*, videtur *ἑξάκι* potius scribendum.

157. [215.]

Ἀρτέμιδος τόδ' ἄγαλμα — διηκόσιαι γὰρ ὁ μισθὸς
δραχμαὶ ταὶ Πάριαι, τῶν ἐπίσημα τράγος· —
ἀσκητῶς ἐποίησεν Ἀθηναίης παλάμῃσιν
Ἄξιος Ἀρκεσίλας υἱὸς Ἀριστοδίκου.

158. [216.]

Κρὴς Ἄλκων Διδύμου Φοίβῳ στέφος Ἴσθμι' ἑλὼν πύξ.

159. [217.]

Τόνδ' ἀνέθηχ' Ἑρμῆν Δημήτριος, ὄρθια δ' οὐχί,
ἐν προθύροις.

160. [218.]

Γράψε Πολύγνωτος, Θάσιος γένος, Ἀγλαοφῶντος
υἱὸς περθομέναν Ἰλίου ἀκρόπολιν.

Epigr. 157. Diogen. Laert. IV 45: *Γεγόνασι καὶ ἄλλοι τρεῖς Ἀρκεσίλαοι, . . . ἕτερος ἀγαλματοποιός, εἰς ὃν καὶ Σιμωνίδης ἐποίησεν ἐπίγραμμα τουτί· Ἀρτέμιδος κτλ.* Eadem Arsen. 119. — V. 1. *γὰρ* Diog. et Arsen., Menagius *δ' ἄρ'*, Hartung *διηκόσιαι δ' ἄρα μισθὸς δραχμαὶ ἔσαν Πάριαι.* — V. 2. *ταί*, possis *καί* coniicere, Arsen. *τοι*, Schneidewin coni. *δραχμαῖαι.* — *τῶν*, Arsen. *τῶνδ'.* — *ἐπίσημα τράγος* Heyne, legebatur *ἐπίσημ' Ἄρατος.* — V. 3. *ἀσκητῶς ἐποίησεν* scripsi, Diog. *ἀσκητὸς δ' ἐπ.*, Arsen. *ἀσκητὸς ποίησεν.* Postquam lenissima mutatione utrumque distichon arcta necessitudine quae desiderabatur vinxi et commodam recuperavi sententiam, Benndorf rursus tuetur *ἀσκητὸς* idque cum verbis *Ἀθηναίης παλάμῃσι* iungit, nihil curans neque Graeci sermonis usum neque totius poematii institutum. — V. 4. *Ἄξιος* scripsi, ut Oaxo oriundus fuerit Arcesilas, vulgo *ἄξιος*, Hartung *ἄξιον*, M. Schmidt *Νάξιος.* — *Ἀρκεσίλας*, cod. Mon. Ars. *Ἀρκεσίλαος.* — *Ἀριστοδίκου*, Ars. *Ἀριστοδήμου.*

Epigr. 158. Codex Pal. post indicem (Iacobs Anth. P. Vol. III p. 5) ab ead. m. *Σιμωνίδου* (codex Cï μ̃). — *Διδύμου* scripsi, *Διδύμοις* Welcker, *Διδυμεῖ* Schneidewin, cod. *διδ*. . .

Epigr. 159. Trypho in Boisson. Anecd. T. III p. 274: *Ἔνιοι καὶ ἐν ταῖς συλλαβαῖς ὑπερβατὰ πεποιήκασιν, ὡς καὶ Σιμωνίδης ἐν ἐπιγράμμασι· Ἑρμῆν τόνδε ἀνέθηκε Δημ. ὄρθια δ' οὐκ ἐν προθύροις, ἀντὶ τοῦ οὐκ ὄρθια δέ.* Correxi haec, ut potui, et *οὐχὶ* iam Schneidewin scripsit: sed restitutio incerta, nam fortasse verborum ordo non immutandus, ut nomen *Δημήτριος* vitium contraxerit. Post *ὄρθια δ' οὐχὶ* videntur nonnulla omissa esse, ut *ἐν προθύροις* pentametri sit finis: cf. Xenocratis epigr. Anth. Plan. 186: *Ἑρμῆς ὠκὺς ἐγὼ κικλήσκομαι, ἀλλὰ παλαίστρῃ μὴ κολοβὸν χειρῶν ἵστατε μηδ' ἄποδα· ἢ πῶς ὠκὺς ἐγώ; πῶς δ' ὄρθια χειρονομήσω, ἐς βάσιν ἀμφοτέρων ὀρφανὸς ἱστάμενος;* Hartung scripsit *Ἑρμῆν τόνδ' ἀνέθηκεν Ἀμήστριος, ὠρθίασεν δ' οὐκ, ἐν προθύροις.*

Epigr. 160. Pausan. X 27, 4: *Κατὰ τοῦτο τῆς γραφῆς καὶ ἐλεγεῖόν ἐστι τοῦ Σιμωνίδου· Γράψε κτλ.* Idem exstat Anth. Pal. IX 700 ab ead. m. *σιμωνίδου* (ubi cod. P. v. 1 *γράψεν Ἀρίγνωτος* et v. 2 *ἡλίου*) et Plut. de orac. def. c. 47. Schol. Plat. Gorg. p. 338 ed. Bekk. Respicit Philostr. Vit. Apoll. VI 11. Phot. p. 80, 16. Arsen. 291 et Hesych. v. *Θάσιος παῖς Ἀγλαοφῶντος.* — V. 2. *περθομέναν* Plutarch., *περθομένην* reliqui.

161. [219.]

Κίμων ἔγραψε τὴν θύραν τὴν δεξιάν·
τὴν δ' ἐξιόντων δεξιὰν Διονύσιος.

162. [221.]

Ἰφίων τόδ' ἔγραψε Κορίνθιος· οὐκ ἔνι μῶμος
χερσίν, ἐπεὶ δόξας ἔργα πολὺ προφέρει.

163. [223.] 921

Πρόσθε μὲν ἀμφ' ὤμοισιν ἔχων τραχεῖαν ἄσιλλαν
ἰχθῦς ἐξ Ἄργους ἐς Τεγέαν ἔφερον.

164.

Εὔχεό τοι δώροισι, Κύτων, θεὸν ὧδε χαρῆναι
Λητοΐδην ἀγορῆς καλλιχόρου πρύτανιν,
ὥσπερ ὑπὸ ξείνων τε καὶ οἳ ναίουσι Κόρινθον
αἶνον ἔχεις Χαρίτων, δέσποτα, τοῖς στεφάνοις.

Epigr. 161. Anth. Pal. IX 758: ab eadem manu *Εἰς θύρας· τοῦ αὐτοῦ*. sed praecedens epigramma, cum lemma sit mutilum, poetae nomine caret; verum *Simonidis* esse Planudes docet. — V. 1. *Κίμων*, O. Iahn de Polygnoto p. 68 *Μίκων* scribendum censet, improbante Brunnio hist. Artif. II 9. Pertinet fortasse hoc epigramma ad idem templum, ad quod Ep. 162, ut Iphion et Cimon in eadem aede ornanda occupati fuerint.

Epigr. 162. Anth. Pal. IX 757. *εἰς* . . . nomen poetae excidit, sed *Simonidi* tribuit Planudes. — V. 1. *τόδ'*, Benndorf *τάδ'* requirit. — *ἔνι*, malim *ἔπι*.

Epigr. 163. Aristot. Rhet. I 7: *ὅθεν καὶ τὸ ἐπίγραμμα τῷ Ὀλυμπιονίκῃ· Πρόσθε κτλ.* Et v. 1 ibid. legitur I 9: *καὶ τὸ τοῦ ὀλυμπιονίκου· πρόσθε . . . τραχεῖαν. καὶ τὸ τοῦ Σιμωνίδου*, sequitur Epigr. 111, 3, ut appareat Aristoteli auctorem vel prorsus ignotum vel alium fuisse: Simonidi tamen tribuit Aristophanes ap. Eustath. 1761, 25: *Ὁ δὲ τὸν σάνναν τοῦτον παρασημηνάμενος Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς καὶ ἄλλας ἐκτίθεται καινοφώνους λέξεις, οἷον ἄσιλλαν, σκεῦός τι ἰχθυηρόν, οὗ χρῆσις παρὰ Σιμωνίδῃ ἐν τῷ· Πρόσθε κτλ.* — V. 1. *ἄσιλλαν*, Zb *ἄσελλαν*. — V. 2. *Τεγέαν*, Qb *Τέγαιαν*, Eust. *Τεγέην* et *ἔφερε*. Apparet epigramma imperfectum esse, Victorius in codd. dicit se reperisse versum tertium: *Νῦν δὲ κράτος φέρομεν μέγα* (Schneidewin *μετὰ*) *πᾶσιν ὀλυμπιονῖκαι.*

Epigr. 164. Anthol. Pal. VI 212: ab eadem m. *ἀνάθημα Σιμωνίδου*. Schneidewin iniuria in suspicionem vocat. — V. 1. *τοι*, Salmasius *τοῖς*, fort. *σοῖς*. — V. 3. *οἳ* Brunck, cod. *οἱ* et *Κόρυνθον*. — V. 4. Iacobs coni. *αἷσι πάτραν στεφανοῖς*. Simplicissimum fuerit: *αἶνον ἔχεις· ἱαρῶν, δέσποτα, τοῖς στεφάνοις*, ut ipse deus invocetur, sed videtur aliud latere, fort. *αἶνον ἔχεις, Χαρίτων δ' ἕσπετ' ὄπις στεφάνοις*, Hartung *Χαρίτων δέσμασι τοὺς στεφανοῖς*, Heckèr *αἶνον ἔχεις, Χαρίτων μεστοτάτοις στεφάνοις.*

165.

Σῶσος καὶ Σωσὼ σωτήρια τόνδ' ἀνέθηκαν,
Σῶσος μὲν σωθείς, Σωσὼ δ' ὅτι Σῶσος ἐσώθη.

166. [225.]

Ἦν ἑκατὸν φιάλαι δίχα σφίσιν.

167. [226.]

Schol. Pind. Nem. VII 1: *Ἀριστόδημος δὲ ὁ Ἀριστάρχου μαθη-*
τὴς βέλτιον οὕτω φησίν· ὀψέ ποτε τῷ Θεαρίωνι καὶ παρὰ τὴν ἡλι-
κίαν προήκοντι εὐξαμένῳ τῇ θεῷ Σωγένη τεκνωθῆναι., καὶ τὴν τοῦ
παιδὸς αὐτοῦ γέννησιν οἷον Ἐλλειθυίας εἶναι χάριν· διὰ τὴν ἰδιότητα
γοῦν τῆς γενέσεως τοῦ ἀθλητοῦ πρὸς τὴν θεὸν ταύτην ἐπήρεισε τὸν 922
λόγον· ἐπιστοῦτο δὲ τοῦτο ἐξ ἐπιγράμματος (ed. Rom. *ὑπογράμματος*)
Σιμωνίδου.

(Π Α Ι Γ Ν Ι Α.)

168. [227.]

Τῇ ῥά ποτ' Οὐλύμποιο περὶ πλευρὰς ἐκάλυψεν
ὠκὺς ἀπὸ Θρῄκης ὀρνύμενος Βορέης,
ἀνδρῶν δ' ἀχλαίνων ἔδακε φρένας, αὐτὰρ ἐθάφθη
ζωή, Πιερίην γῆν ἐπιεσσαμένη,
ἔν τις ἐμοὶ καὶ τῆς χεέτω μέρος· οὐ γὰρ ἔοικεν
θερμὴν βαστάζειν ἀνδρὶ φίλῳ πρόποσιν.

169. [186.]

Πολλὰ πιὼν καὶ πολλὰ φαγὼν καὶ πολλὰ κάκ' εἰπὼν
ἀνθρώπους κεῖμαι Τιμοκρέων Ῥόδιος.

Epigr. 165. Anth. P VI 216: omnia ab eadem m. *ἀνάθημα τῷ Διῒ παρὰ Σώσου καὶ Σωσοῦς.* et in marg. *τοῦ αὐτοῦ.* Abiudicavit Schneidewin Simonidi, sed insertum est genuinis epigrammatis, neque talis lusus indignus hoc poeta. — V. 1. *σωτήρια* nescio quis coniecit, Reiske *Σωτείρῃ*, cod. P *σωτῆρι.* — V. 2. *Σωσώ*, P a pr. m. *σωσῶι.*

Epigr. 166. Herod. *περὶ μον. λεξ.* 45, 2: *Καὶ πληθυντικῶς Σιμωνίδης ἐπὶ πρώτου προσώπου, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν· ἦν . . . σφίσιν, ἀντὶ γὰρ τοῦ ἦμεν ἦν.* — *δίχα σφίσιν* corruptum expedire nequeo; Lehrs coni. *δίχα δέ σφισιν* (*ἥνδανε βουλή, Ἀνδράσιν Ἑλλήνων*). Hartung *δίχα δ' ἡμῖν πάντα δέδαστο, Νῦν δέ . . .*

Epigr. 168. Athen. III 125 C: *Καλλίστρατος ἐν ἑβδόμῳ συμμίκτων φησίν, ὡς ἑστιώμενος παρά τισι Σ ι μ ω ν ί δ η ς ὁ ποιητὴς κραταιοῦ καύματος ὥρᾳ καὶ τῶν οἰνοχόων τοῖς ἄλλοις μισγόντων εἰς τὸ ποτὸν χιόνος, αὐτῷ δὲ οὔ, ἀ π ε σ χ ε δ ί α σ ε τ ό δ ε τ ὸ ἐ π ί γ ρ α μ μ α· Τήν ῥά ποτ' κτλ.* — V. 1. *τῇ* Casaubonus, libri *τήν.* — V. 2. *ὠκύς, ὀξὺς* Valckenaer. — V. 3. *ἐθάφθη* Porson, vulgo *ἐκάμφθη.* — V. 5. *ἔν τις* Schweighaeuser, *εν τϊς* B, *ἕν τις* PVL. — *ἐμοὶ καὶ τῆς χεέτω* AC, *ἐμοι κατησχεέτω* B, *ἔμοιγ' αὐτῆς χεέτω* VL. — *ἔοικεν, ἔοικες* BP, unde *ἐοικός* possis coniicere.

Epigr. 169. Athen. X 415 F: *Καὶ Τιμοκρέων δ' ὁ Ῥόδιος ποιητὴς*

170. [288.]

Οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἐὼν ἐξίκετο δεῦρο.

171. [229.]

Μοῦσά μοι Ἀλκμήνης καλλισφύρου υἱὸν ἄειδε·
υἱὸν Ἀλκμήνης ἄειδε Μοῦσά μοι καλλισφύρου.

172. [230.] 923

Μιξονόμου τε πατὴρ ἐρίφου καὶ σχέτλιος ἰχθὺς
πλησίον ἠρείσαντο καρήατα· παῖδα δὲ νυκτὸς
δεξάμενοι βλεφάροισι, Διωνύσοιο ἄνακτος
βουφόνον οὐκ ἐθέλουσι τιθηνεῖσθαι θεράποντα.

173. [231.]

Φημὶ τὸν οὐκ ἐθέλοντα φέρειν τέττιγος ἄεθλον
τῷ Πανοπηϊάδῃ δώσειν μέγα δεῖπνον Ἐπειῷ.

καὶ ἀθλητὴς πένταθλος ἐνέφαγε καὶ ἔπιεν, ὡς τὸ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐπίγραμμα δηλοῖ· Πολλὰ κτλ. Simonidis esse docet Anth. Pal. VII 348: a pr. m. εἰς Τιμοκρέοντα τὸν Ῥόδιον, οὕτινα τὴν γνώμην πᾶσαν καὶ ὲ συν4δ εἶχεν ὁ θεῖός μου. et in marg. a m. s. Σιμωνίδου. cf. Iriarte 95. — V. 1. Plan. πολλὰ φαγὼν καὶ πολλὰ πιὼν. — V. 2. ἀνθρώπους, cod. Pal. ἀνθρώποις.

Epigr. 170. Athen. XIV 656 C: Περὶ δὲ λαγῶν Χαμαιλέων φησὶν ἐν τῷ περὶ Σιμωνίδου, ὡς δειπνῶν παρὰ τῷ Ἱέρωνι ὁ Σιμωνίδης οὐ παρατεθέντος αὐτῷ ἐπὶ τὴν τράπεζαν, καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις λαγωοῦ, ἀλλ' ὕστερον μεταδιδόντος τοῦ Ἱέρωνος, ἀπεσχεδίασεν· Οὐδὲ κτλ. unde affert Eust. Od. 1821, 37. Cf. Il. ξ 33. Non intellexit leporem M. Schmidt, qui αὐρός περ i. e. *lepus* coniecit.

Epigr. 171. Anth. Pal. XIII 30. Σιμωνίδου. ς' μετρο καὶ ουτο τροχαῖον πεντάμετρο κατα μεθέσιν τῆς λέξεως. — V. 1 et 2. καλλισφύρου vulgo, sed cod. Pal. καλλίσφυρον.

Epigr. 172. Athen. X 456 C: Γριφώδη δ' ἐστὶ καὶ Σιμωνίδῃ ταῦτα πεποιημένα, ὥς φησι Χαμαιλέων ὁ Ἡρακλεώτης ἐν τῷ περὶ Σιμωνίδου· Μιξ. κτλ. φασὶ δὲ οἱ μὲν ἐπί τινος τῶν ἀρχαίων ἀναθημάτων ἐν Χαλκίδι τοῦτ' ἐπιγεγράφθαι, πεποιῆσθαι δ' ἐν αὐτῷ τράγον καὶ δελφῖνα, περὶ ὧν εἶναι τὸν λόγον τοῦτον. Οἱ δὲ εἰς ἐπιτόνιον ψαλτήριον δελφῖνα καὶ τράγον εἰργασμένον εἰρῆσθαι, καὶ εἶναι τὸν βουφόνον καὶ τὸν Διονύσου θεράποντα τὸν διθύραμβον. οἱ δέ φασιν, ἐν Ἰουλίδι τὸν τῷ Διονύσῳ θυόμενον βοῦν ὑπό τινος τῶν νεανίσκων παίεσθαι πελέκει· πλησίον δὲ τῆς ἑορτῆς οὔσης εἰς χαλκεῖον δοθῆναι τὸν πέλεκυν· τὸν οὖν Σιμωνίδην ἔτι νέον ὄντα βαδίσαι πρὸς τὸν χαλκέα κομιούμενον αὐτόν· ἰδόντα δὲ καὶ τὸν τεχνίτην κοιμώμενον καὶ τὸν ἀσκὸν καὶ τὸν καρκίνον εἰκῆ κείμενον καὶ ἐπαλλήλως ἔχοντα τὰ ἔμπροσθεν, οὕτως ἐλθόντα εἰπεῖν πρὸς τοὺς συνήθεις τὸ προειρημένον πρόβλημα· τὸν μὲν γὰρ τοῦ ἐρίφου πατέρα τὸν ἀσκὸν εἶναι· σχέτλιον δὲ ἰχθὺν τὸν καρκίνον· νυκτὸς δὲ παῖδα τὸν ὕπνον· βουφόνον δὲ καὶ Διονύσου θεράποντα τὸν πέλεκυν. — V. 1. πατὴρ, PVL πατήρ τ'. — V. 2. ἠρείσαντο ABC, ἠρίσαντο PVL. — V. 3. Διωνύσοιο L, διονύσοι PV.

Epigr. 173. Athen. X 456 E: Πεποίηκε δὲ καὶ ἕτερον ὁ Σιμωνίδης ἐπίγραμμα, ὃ παρέχει τοῖς ἀπείροις τῆς ἱστορίας ἀπορίαν·

174. [224.]

*Φοῖβος ἐσαγεῖται * Τυνδαρίδῃσιν ἀοίδησαν*
ἄμετροι τέττιγες ἐπεστέψαντο χορωνῷ.

175. [156.]

Οὐκ ἔστιν μείζων βάσανος χρόνου οὐδενὸς ἔργου,
ὃς καὶ ὑπὸ στέρνοις ἀνδρὸς ἔδειξε νόον.

Φημὶ κτλ. Λέγεται δὲ ἐν τῇ Καρθαίᾳ διατρίβοντα αὐτὸν διδάσκειν τοὺς χορούς· εἶναι δὲ τὸ χορηγεῖον ἄνω πρὸς Ἀπόλλλωνος ἱερῷ οὐ μακρὰν τῆς θαλάσσης· ὑδρεύεσθαι οὖν καὶ τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς περὶ τὸν Σιμωνίδην κάτωθεν, ἔνθα ἦν ἡ κρήνη· ἀνακομίζοντος δ' αὐτοῖς τὸ ὕδωρ ὄνου, ὃν ἐκάλουν Ἐπειὸν διὰ τὸ μυθολογεῖσθαι τοῦτο δρᾶν ἐκεῖνον καὶ ἀναγεγράφθαι ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερῷ τὸν Τρωϊκὸν μῦθον, ἐν ᾧ ὁ Ἐπειὸς ὑδροφορεῖ τοῖς Ἀτρείδαις, ὡς καὶ Στησίχορός φησι· … ὑπαρχόντων οὖν τούτων ταχθῆναί φασι τῷ μὴ παραγενομένῳ τῶν χορευτῶν εἰς τὴν ὡρισμένην ὥραν παρέχειν τῷ ὄνῳ χοίνικα κριθῶν. Τοῦτο οὖν κἂν τῷ ποιητῇ λέγεσθαι· καὶ εἶναι τὸν μὲν οὐ φέροντα τὸ τοῦ τέττιγος ἄεθλον τὸν οὐκ ἐθέλοντα ᾄδειν· Πανοπηϊάδην (Il. ψ 665) *δὲ τὸν ὄνον· μέγα δεῖπνον τὴν χοίνικα τῶν κριθῶν.* Cf. Schol. Il. ψ 665: *ἐλεήσασα δὲ ἡ Ἀθηνᾶ ἐν τοῖς χορευταῖς φησὶ τὸν οὐκ ἐθέλοντα φέρειν τέττιγος ἄεθλον ἀντὶ τοῦ ὃς νίκην μοι περιποιῆσαι, τῷ Πανοπῆϊ δηλῶς μετὰ δεῖπνον Ἐπειῷ ζημίαν.* Eust. 1323, 60 et 1606, 60. Affert etiam Io. Sicel. Walz. Rhet. T. VI p. 200 (ubi v. 2 *μετὰ δεῖπνον δώσειν ἐπ' ἠῶ* legitur, quod ille explicat, sed memorat idem lectionem *Ἐπειῷ*), et VII p. 949 (ubi v. 1 *τίν' οὐκ*, sed Mon. *τίνας οὐκ ἐθέλοντας*, Par. 2 *τίνες οὐκ ἐθέλοντες*, deinde v. 2 Mon. Par. 1, 2 *μετὰ δεῖπνον ἐπ' ἠῶ*).

Epigr. 174. Athen. XV 680 D: *Χορωνόν. Ἀπίων ἐν τῷ περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου φησὶ τὸν στέφανον πάλαι χορωνὸν καλούμενον, ἀπὸ τοῦ τοὺς χορευτὰς ἐν τοῖς θεάτροις αὐτῷ χρῆσθαι, αὐτούς τε περικειμένους καὶ ἐπὶ τὸν στέφανον ἀγωνιζομένους, καθὼς ἐν τοῖς Σιμωνίδου ἐπιγράμμασιν ἰδεῖν ἔστιν, οὕτως* (ita A, vulgo *οὕτω*) *καλούμενον* (ita Pursanus, v. *καλουμένου*)· *Φοῖβος κτλ.* — V. 1. *ἐσαγεῖται*, Stephanus et Ursinus *ἐσάγηται.* — *ἀοίδησαν* Cant. L. — V. 2. *ἐπεστέψαντο* A, *ἐπέμψαντο* Cant. L. Schweighaeuser coni. *ἀοιδῆς, ἄν*, Schneidewin *ἐσάγηταί ποτε Τυνδαρίδαισιν ἀοιδάς, τᾶν κτλ.*, Hartung *Φοῖβος ὅθ' ἀγεῖτο ξὺν Πιερίδεσσιν ἀοιδᾶς ἁμέτεροι κτλ.*, Hecker *Φοῖβος ἐσαγεῖται Τυνδαρίδαισι χορόν, σὺν δ' ἄμετροι τ. ἐπ. χορωνόν.* Mihi *ἀοίδησαν* ex dittographia (*ἀοιδης* et *ἀοιδαν*) ortum esse videtur. Fort. *Φοῖβος ὅθ' ἀγεῖται τοῖς Τυνδαρίδαισαιν ἀοιδᾶν, Ἁμέτεροι τέττιγες.* Retuli inter *Παίγνια.*

Epigr. 175. Stob. Ecl. Phys. I 8, 15 sine lemmate legitur hoc distichon, sed Ursinus ex codice adnotavit *Simonidi* adscriptum esse *ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων.* Qui praecessit versus trimeter *Σοφὸν λέγουσι τὸν χρόνον πεφυκέναι* lemma *Λακώνων* (A *λακόνων*) exhibet, Gaisford Cratino vel Eupolidi tribuit, Sophocli Meineke *Λαοκόωντι* coniiciens, ego *Λακαινῶν* malim, ut item Sophoclis tragoedia intelligatur. — V. 1. *οὐδενός* VAEH, legebatur *οὐδέν.*

176. [66.]

. . . Ὅ τοι χρόνος ὀξὺς ὀδόντας
πάντα καταψήχει καὶ τὰ βιαιότατα.

177.

Χρυσῷ δ' αἰγλήεντι συνήρμοσεν ἀμφιδασείας 924
κόρσας καὶ στόμα λαβρὸν ὀπισθοδέτοισιν ἱμᾶσιν.

EPIGRAMMATA FALSO SIMONIDI TRIBUTA.

178.

Βοίδιον ηὐλητρὶς καὶ Πυθιὰς αἵ ποτ' ἐρασταί
σοὶ Κύπρι τὰς ζώνας τάς τε γραφὰς ἔθεσαν·
ἔμπορε καὶ φορτηγέ, τὸ σὸν βαλλάντιον οἶδεν
καὶ πόθεν αἱ ζῶναι καὶ πόθεν αἱ πίνακες.

179.

Χειμερίην νιφετοῖο κατήλυσιν ἡνίκ' ἀλύξας

Epigr. 176. Stob. Ecl. Phys. I 8, 22: *Σιμωνίδου ἐπιγραμμάτων· ὅτι χρόνος κτλ.* — V. 1. *ὅ τοι* scripsi, *ὅτι* A, *οὗτοι* Canter, *οὕτω* Grotius. — V. 2. *πάντα καταψήχει* scripsi, et similiter Sintenis, vulgo *καὶ πάντα ψύχη*, sed AV *ψύχει*, Grotius *σμύχει*, Pierson *ψήχει*. — *βιαιότατα* AV, vulgo *βιότατα* et sic H, Pierson *βεβαιότατα*.

Epigr. 177. Plut. de cohib. ira c. 6: *καὶ ὁ Μαρσύας ὡς ἔοικε φορβειᾷ τινι καὶ περιστομίοις βίᾳ τοῦ πνεύματος τὸ ῥαγδαῖον ἐγκαθεῖρξε, καὶ τοῦ προσώπου κατεκόσμησε καὶ ἀπέκρυψε τὴν ἀνωμαλίαν· Χρυσῷ δ' κτλ.* Simonidi tribuit Tzetz. Chil. I 372: *τὴν δ' ἔριν ταύτην πού φησιν ᾄσματι Σιμωνίδης· χρυσῷ δ' κτλ.* Quamquam dubium est, an sit lyrici fragmentum, certe non est iuniori alicui Simonidi tribuendum. Schneidewin *Simmiae* vindicare vult, ego aliquando ex dramate satyrico petitum esse conieci. — V. 1. *συνήρμοσεν*, Tzetz. *προσήρμοσεν*. — *ἀμφιδασείας*, vulgo *ἀμφὶ δασείας*, quod etiam Dübner correxit.

Epigr. 178. Anth. Pal. V 159: m. pr. *Σιμω* m. s. *νίδου*, (*Σιμωνίδου* codex ap. Iriarte Catal. Matrit. p. 94) m. s. *εἰς βοίδιον τὴν αὐλητρίδα*. *Simonidi* omnino abiudicandum (quamquam Hecker II 104 adversatur), est ut opinor *Asclepiadis* epigramma, vid. Asclepiad. V 161 (quod quidem epigramma etiam Hedylo et Simonidi tribuitur): *Εὐφρὼ καὶ Θαῖς καὶ Βοίδιον αἱ Διομήδους γραῖαι.* et V 164: *οἷά μ' ὑβρίζει Πυθιὰς ἡ Νικοῦς οὖσα φιλεξαπάτις* (ita enim corrigendum sive *φιλεξαπάτης* malis). — V. 1. *ηὐλητρὶς*, Plan. *αὐλητρὶς*. — V. 3. *βαλλάντιον*, Plan. *βαλάντιον*.

Epigr. 179. Anthol. P. VI 217: m. pr. *ἀνάθημα τοῦ αὐτοῦ·* m. s. *ἐπὶ γάλλῳ λάτριδι τῆς κυβέλης*. Quae praecedunt epigrammata omnia, etiam 216, *Simonidis* sunt, sed hoc manifesto ei abiudicandum, ut Iacobs quoque censuit. Nihil probat Phot. p. 183, 1: *Κύβηβον. Κρατῖνος Θρᾴτταις τὸν θεοφόρητον· Ἴωνες δὲ τὸν μητραγύρτην καὶ γάλλον νῦν καλούμενον· οὕτως Σιμωνίδης* — nam Simonidis testimonium ad *Κύβηβον* pertinet. Est autem opinor *Leonidae* Tarentini, in eodemque argumento illustrando versantur proxima Alcaei, Antipatri, Dioscoridae 318, 19. 20, ut alias quoque certatim in eadem materia versantur, neque

Γάλλος ἐρημαίην ἤλυθ' ὑπὸ σπιλάδα, 925
ὑετὸν ἄρτι κόμης ἀπομόρξατο· τοῦ δὲ κατ' ἴχνος
βουφάγος εἰς κοίλην ἀτραπὸν ἵκτο λέων·
αυτὰρ ὁ πεπταμένῃ μέγα τύμπανον ὃ σχέθε χειρὶ
ἤραξεν, καναχῇ δ' ἴαχεν ἄντρον ἅπαν·
οὐδ' ἔτλη Κυβέλης ἱερὸν βρόμον ὑλονόμος θήρ
μεῖναι, ἀν' ὑλῆεν δ' ὠκὺς ἔθυνεν ὄρος,
δείσας ἡμιγύναικα θεῆς λάτριν, ὃς τάδε Ῥείᾳ
ἔνδυτα καὶ ξανθοὺς ἐκρέμασε πλοκάμους.

180.

Ἐσβέσθης γηραιὲ Σοφόκλεες, ἄνθος ἀοιδῶν,
οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος.

181.

Βωμοὺς τούσδε θεοῖς Σοφοκλῆς ἱδρύσατο πρῶτος,
ὃς πλεῖστον Μούσης εἷλε κλέος τραγικῆς.

illud obstat, quod 321 aliud Leonidae epigramma similem fabellam prodit. Celebrem hanc chriam tangit etiam Varro in Saturis ap. Nonium v. *Mansuete*: „Non vidisti simulacrum leonis ad Idam e (scr. *eo*) loco, ubi quondam subito eum cum vidissent quadrupedem Galli tympanis adeo fecerunt mansuem, ut tractarent manibus.“ quae cum alii tum Vahlen de sat. Varron. p. 25 et L. Müller de re metr. Lat. p. 438 perperam in versus redigere conati sunt. — V. 1. 2 affert Suidas v. *κατήλυσιν*, ubi *ἡνίκ' ἀλύξας* om., et deinde exhibet *ἦλθεν*. — V. 3. *ἀπομόρξατο*, P *ἀπ' ἐμόρξατο*. — V. 5. *αὐτὰρ ὁ* Suidas v. *ἤρασσον*, P *αὐτὰρ ὃ*. — *ὃ σχέθε* P in m., vulgo *ἔσχεθε* (ita P ex corr.), Suid. *ἔσχετο* (ita fort. Pal. a pr. m.). — V. 9 et 10 affert Suid. v. *Λάτρις* et partim v. *ὀρεία*. — *τάδε Ῥείᾳ*, P *τάδε ῥείαι* ex corr., Suid. bis *τάδ' ὄρεια* atque ita ut vid. P a m. pr., Brunck *Ῥείῃ*.

Epigr. 180. Anthol. P. VII 20: *εἰς σοφοκλέα Σιμωνίδου*. ita etiam Iriarte p. 95. — V. 2. *ἐρεπτόμενος*, *ἐρεπτόμενοι* Suid. v. *οἰνοψ* (sed V *ἐρεπτόμενος*). — Epigramma hoc vel *Leonidae* est, cuius praecedit epigramma, vel *Simmiae*, cuius duo poematia subsequuntur: cf. ad Simmiae epigr. p. 630. Ceterum hoc epigramma nimis tenue et omni acumine orbatum; videntur post v. 2 plura intercidisse. Ad hanc de Sophoclis morte fabulam puto referendum esse versiculum apud Nonium p. 193: *Pressisque labris unus acinus haerebat*, qui fortasse ex Varronis Imaginibus est petitus.

Epigr. 181. Anth. Pal. VI 145: a pr. m. *ἀνάθημα Σοφοκλέους* a m. s. *ποιητοῦ τῶν τραγῳδιῶν*, tum s. m. in margine *τοῦ αὐτοῦ*, ut putant *Ἀνακρέοντος*, cuius sunt epigrammata, quae praecedunt 134—144, sed post ep. 143 in codice est lacuna, nec probandum, quod in margine a m. s. legitur: *οὐ λείπει, ὡς οἶμαι, οὐδὲ ἐνταῦθα*. nam quod sequitur epigramma 144 *ἀνάθημα τῷ Ἑρμῇ παρὰ Λεωκράτου τοῦ αὐτοῦ*) *Simonidis* est (vid. fr. 150), itaque videtur hoc quoque epigramma 145 Simonidi tributum esse, sed falso; nam apparet facile hoc carmen neque a Simonide neque ab Anacreonte condi potuisse: neque tamen propterea, quod ab his alienum est, Sophocli vindicandum: nam quamvis lectio *πρῶτος* v. 1 satis incerta sit, tamen apertum est, haec post Sophoclis demum mortem scripta esse: videntur hi versus facti esse, cum monumentum a Sophocle olim dedicatum sed vetustate attritum instauratum esset, cf. quae dixi in vita Sophoclis p. XXI. — V. 1. *πρῶτος* P a m. s. in rasura,

182.

Οἵδε τριηκόσιοι, Σπάρτα πατρί, τοῖς συναρίθμοις
Ἰναχίδαις Θυρεᾶν ἀμφὶ μαχεσσάμενοι
αὐχένας οὐ στρέψαντες, ὅπα ποδὸς ἴχνια πρᾶτον 926
ἁρμόσαμεν, ταύτα καὶ λίπομεν βιοτάν.
ἄρσενι δ' Ὀθρυάδαο φόνῳ κεκαλυμμένον ὅπλον
καρύσσει, Θυρέα, Ζεῦ, Λακεδαιμονίων.
αἰ δέ τις Ἀργείων ἔφυγεν μόρον, ἧς ἀπ' Ἀδράστου,
Σπάρτα δ' οὐ τὸ θανεῖν, ἀλλὰ φυγεῖν θάνατος.

183.

Ἡμερὶ πανθέλκτειρα, μεθυτρόφε, μῆτερ ὀπώρας,
οὔλης ἣ σκολιὸν πλέγμα φύεις ἕλικος,
Τηΐου ἡβήσειας Ἀνακρείοντος ἐπ' ἄκρῃ
στήλῃ καὶ λεπτῷ χώματι τοῦδε τάφου·
ὡς ὁ φιλάκρητός τε καὶ οἰνοβαρὴς φιλόκωμος
παννύχιος κρούων τὴν φιλόπαιδα χέλυν,
κἠν χθονὶ πεπτηὼς κεφαλῆς ἐφύπερθε φέροιτο
ἀγλαὸν ὡραίων βότρυν ἀπ' ἀκρεμόνων,

fuisse videtur κόνου vel κόιου. — V. 2. εἶλε, ut Hecker coniecit P corr. a m. pr., antea erat εἶδε, Reiske et Brunck εἶχε.

Epigr. 182. Anth. P. VII 431: a m. s. Ἄδηλον, οἱ δὲ Σιμωνίδου, m. pr. ἐπι τῷ τάφῳ τῶν τριακοσίων Σπαρτιατῶν, τῶν μετὰ Ὀθρυάδου πεσόντων, m. sec. ἐν τῷ πρὸς ἀργείους πολέμῳ ἐπὶ τῇ θυρεάτιδι. in marg. ad v. 6 et 7 a m. s. ταῦτα ἐν τῇ βίβλῳ τοῦ συγγραφέως Θουκυδίδου τρανώτερον. Simonidi recte abiudicat Schneidewin, fort. *Leonidae* est, quem verisimile est celebre hoc argumentum tractavisse. *Dioscoridi* tribuit Hecker (II 103), cuius praecedit carmen. — V. 1. τριηκόσιοι, fort. τριακόσιοι. — συναρίθμοις, Meineke ἰσαρίθμοις. — V. 2. Ἰναχίδαις, P Ἰναχίδας. — Θυρεᾶν scripsi, v. Θυρέαν. vid. Steph. B. v. Θυρέα . . . λέγεται καὶ πληθυντικῶς. et Anth. P. VII 721. — V. 3. ὅπα, Pl. ὅπα. — ἴχνια πρᾶτον Pl., ἴχνος ἄπρατὸν P. et in m. a m. sec. δωρικῶς ἀντὶ τοῦ πρῶτον. — V. 5. κεκαλυμμένον, Schneidewin πεπαλυμμένον, Meineke πεπαλαγμένον. Poeta *conscriptum* dixisse videtur, an forte κεκολαμμένον dixit? — V. 7. αἰ, P αἵ — ἧς, P ἧς.

Epigr. 183. Anth. Pal. VII 24: a m. pr. εἰς αὐ Σιμωνίδου εἰς ἀνακρέοντα τὸν τήϊον ποιητὴν Σιμωνίδου· m. s. ὅτι καὶ αὐτὸς σιμωνίδης τήϊος ἦν· ὅθεν καὶ ἀνακρέων. Cf. Iriarte p. 95. Sed neque hoc neque quod sequitur epigr. *Simonideum* est, quamquam de altero non dubitat Schneidewin, magnis illud laudibus efferens, hoc vero abiudicans. At ab eodem poeta utrumque compositum arbitror, fortasse a *Leonida*: nam quod alia praeterea eiusdem poetae in Anacreontem extant carmina, non est offensioni: solet ille, ut est luxuriantis ingenii, eadem argumenta saepius tractare, quem in hac quoque re secutus est Antipater Sidonius, qui etiam haec ipsa epigrammata imitatus est. — V. 1. ὀπώρας P, ὀπώρης Pl. Suid. v. ἡμερὶ (sed AVE ὀπώρας). — V. 2. ἣ . . . φύεις Suidas (sed ABV οὐ λήγῃ . . . φύεις), ἣ . . . φύσεις P, ἣ . . . φύσεις Pl. — V. 4. λεπτῷ, Hecker λιτῷ. — V. 5. φιλόκωμος Pl., φίλακώμοι P. Hecker coniecit φιλοκώμοις παννυχίσιν κρούων. — V. 6. κρούων, P κροίων, sed οι a m. s., κρούοι Pl. — V. 7. κἠν, P a m. s. γρ. καί. — V. 8. ὡραίων Stephanus, v. ὡραῖον, P ὡραῖον.

καί μιν ἀεὶ τέγγοι νοτερὴ δρόσος, ἧς ὁ γεραιὸς
λαρότερον μαλακῶν ἔπνεεν ἐκ στομάτων

184. [171.]

Οὗτος Ἀνακρείοντα τὸν ἄφθιτον εἵνεκα Μουσῶν
ὑμνοπόλον πάτρης τύμβος ἔδεκτο Τέω,
ὃς Χαρίτων πνείοντα μέλη, πνείοντα δ' Ἐρώτων
τὸν γλυκὺν ἐς παίδων ἵμερον ἡρμόσατο.
μοῦνος δ' εἰν Ἀχέροντι βαρύνεται, οὐχ ὅτι λείπων
ἠέλιον, Λήθης ἐνθάδ' ἔκυρσε δόμων, 927
ἀλλ' ὅτι τὰν χαρίεντα μετ' ἠϊθέοισι Μεγιστέα
καὶ τὸν Σμερδίεω Θρῆκα λέλοιπε πόθον·
μολπῆς δ' οὐ λήθη μελιτερπέος, ἀλλ' ἔτ' ἐκεῖνον
βάρβιτον οὐδὲ θανὼν εὔνασεν εἰν Ἀΐδῃ.

185 A.

A. *Τίς ἅδε;* B. *Βάκχα.* A. *τίς δέ μιν ξέσε;* B. *Σκόπας.*
A. *Τίς δ' ἐξέμηνε, Βάκχος ἢ Σκόπας;* B. *Σκόπας.*

185 B.

Τὸν ἐν Ῥόδῳ κολοσσὸν ὀκτάκις δέκα
Χάρης ἐποίει πηχέων ὁ Λίνδιος.

V. 9. *μιν* Pl. Suidas in *λαρόν*, *σφιν* P sed *σ* addidit m. s. Inde a verbis *ἧς ὁ γερ.* affert etiam Suidas v. *γεραιὸς*.

Epigr. 184. Anth. P. VII 25: m. s. *τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτὸν* m. pr. *ἀνακρέοντα τὸν τήιον. ἔστιν δ' ἡ πόλις αὕτη οὐχ ἡ ποντικὴ ἀλλ' ἡ πρὸς ἔφεσον κειμένη μία τῖαΔ' πο).* m. sec. *ὅτι νῆσός ἐστιν ἡ τέως μία τῶν κυκλάδων.* Cf. Iriarte 95. Vide de hoc ep. supra. — V. 2. *ὑμνοπόλον*, P *ὑμνοπόλων*. — V. 5. *μοῦνος*, fort. *μοῦνον*. — *λείπων*, P *λέιπὼν*. — V. 6. *δόμων*, Pl. *δόμῳ*. — V. 8. *πόθον*, Benndorf *πλόκον*. — V. 9. P in m. addit *εἰς ἀνακρέοντα*. — *λήθη* vulgo, *λήθει* P Pl., *λῆγεν* Suidas v. *Μολπή*, unde Porson *λήγει*. — *ἐκεῖνον* P, *ἐκεῖνο* Pl., *τὸ κλεινὸν* Schneidewin, *ποθεινὸν* vel *ἐρατεινὸν* Emperius.

Epigr. 185 A. Cod. Pal. Anth. post indicem p. C et Anth. Plan. 60: *Σιμωνίδου*. cf. Iriarte 95. Recentioris poetae esse manifestum est; isti enim poetae hoc argumentum saepius tractarunt, cf. Anth. IX 774. — V. 1. *τίς δέ μιν* Planudes ex coniectura, ut videtur, P *τ̂ς δεῆξέσε*. Fortasse *τίς δ' ἐῢ ξέσε*.

Epigr. 185 B. Anth. Plan. 82: *Σιμωνίδου*. cf. Iriarte 96. Hoc quoque a Simonide alienum esse apparet. Affert etiam Strabo XIV 652: *ἄριστα δὲ ὅ τε τοῦ Ἡλίου κολοσσός, ὅν φησιν ὁ ποιήσας τὸ ἰαμβεῖον, ὅτι ἑπτάκις δέκα Χάρης ἐποίει πηχέων ὁ Λίνδιος.* unde suspiceris epigrammatis auctorem incertum fuisse. Ceterum Strabo videtur in initio legisse: *Τὸν Ἡλίου κολοσσόν* (auctor Epitomes ap. Kramerum T. III 560 scribit *Κολοσσὸν Ἡλίου ποθ' ἑπτάκις κτλ.*) rectiusque *ἑπτάκις* scribit, quemadmodum etiam Plin. H. N. XXXIV 41. cf. Eudoc. 429. Eustath. ad Dion. Per. 505. Nihil tamen mutandum duxi, quemadmodum item falsa prodidit Schol. Luciani IV p. 200: *ἑξήκοντα μὲν πηχῶν τὸ ὕψος, ἔργον δὲ Λυσίππου τοῦ ἀγαλματοποιοῦ.* — V. 2. *Χάρης* Strabo, *Λάχης* Planudes librarii errore, qui hominibus doctis negotia facessivit;

186.

Δῆμος Ἀθηναίων σε, Νεοπτόλεμ', εἰκόνι τῇδε
τίμησ' εὐνοίης εὐσεβίης θ' ἕνεκα.

187. 928

A. *Τίς εἰκόνα τάνδ' ἀνέθηκεν;* B. *Δωριεὺς ὁ Θούριος.*
A. *Οὐ Ῥόδιος γένος ἦν;* B *Ναί, πρὶν φυγεῖν γε πατρίδα,*
δεινᾷ γε χειρὶ πόλλ' ἔρξας ἔργα καὶ βίαια.

cf. Pseudo-Draco Stratonic. p. 99: *Χάρης τὴν ἄρχουσαν συστέλλει, Σιμωνίδης· τὸν ἐν Ῥ κ. ὀ. δ. Χάρης ἐποίει.* — Lüders (de colosso Rhod. p. 11 Hamburg 1865) existimat hos versus subscriptos fuisse statuae colossicae, quae parum verisimilis est suspicio. Ad colossum hunc pertinet etiam epigr. adespoton in Anth. P. VI 171, quod *Alcaei* Messenii esse arbitror: scripsit hoc poemation paulo ante quam statua terrae motu eversa est, Ol. CXXXIX, vel ut Lüders censet, Ol. CXXXVIII 1.

Epigr. 186. Append. Anth. Pal. 77 ex cod. Pal. p. *α'*, ubi $\overset{\omega}{\text{CIM}}$, unde apogr. Dorvill.: *Σίμωνος.* sed cod. Par. *σιμωνίδου.* Simonidis certe non est, sed Schneidewin non recte ad Romana tempora refert; subscriptum fuit epigramma statuae, quam Athenienses auctore Lycurgo oratore in honorem Neoptolemi Anticlis filii Melitensis erexerunt, vid. Pseudoplut. vit. X orat. *ἔγραψε δὲ (Λυκοῦργος) καὶ Νεοπτόλεμον Ἀντικλέους στεφανῶσαι καὶ εἰκόνα ἀναθεῖναι, ὅτι ἐπηγγείλατο χρυσώσειν τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν ἀγορᾷ κατὰ τὴν μαντείαν τοῦ θεοῦ.* Liberalitate et divitiis insignis fuisse videtur, vide Demosth. de Cor. §. 114: *εἶθ' οὑτοσὶ Νεοπτόλεμος πολλῶν ἔργων ἐπιστάτης ὢν ἐφ' οἷς ἐπέδωκε τετίμηται.* cf. Boeckh de re nav. Athen. p. 245.

Epigr. 187. Anth. P. XIII 11: *Σιμωνίδου πεντάμετρον ὑποχρηματιξ,* ubi scribendum *τετράμετρον ὑπορχηματικόν.* Versus 1 et 2 similes sunt Archilochiis asynartetis, velut:

Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον.

nisi quod huius epigrammatis versus semipede aucti sunt: Archilochi versus veteres ad tetrametra retulerunt (vid. Archil. fr. 79 seq.), quoniam utrumque colon dimetro constare visum est; itaque hi quoque versus, qui brachycatalecti trochaici dimetri loco catalecticum exhibent, tetrametri, nullo vero modo pentametri vocitari poterant; item erratum est apud Diomedem p. 515, ubi ille versus *Archilochium trimetrum* dicitur, scr. *tetrametrum*, nisi praestat Keilium sequi, qui codicum auctoritate delevit. Iam idem ille versus Archilochius a Plotio, homine prorsus imperito, sed qui nonnulla antiquae disciplinae praecepta solus servavit, p. 300 *Prosodiacum hyporchematicum* appellatur, estque sane hic numerus saltantium cantilenis inprimis commodus: atque similibus metris ipse Simonides in *ὑπορχημάτων* libro usus est, vide supra fr. 29 et 31; et fortasse iam Thaletas eiusque sectatores, quos Plutarchus de mus. c. 10 dicit Archilochum imitatos esse, Archilochium hunc versum asciverunt. Igitur quum versu, qualis hic legitur, Simonides in *ὑπορχημάτων* libro saepius videatur usus, metrum hoc Simonideum dici poterat, cum brevius Archilochium sit vocitatum: atque inde videtur repetendum esse, quod hoc epigramma Simonidi tributum est. Nam si fuit adscriptum *Σιμωνίδειον τετράμετρον ὑπορχηματικόν*, vel a metrico hoc epigramma tanquam exemplum Simonidei versus fuit adhibitum, maxime in proclivi erat error. Ceterum v. 2, qui anacrusi caret, non est corrigendus, vide quae de hac popularis carminis licentia dixi ad carm. pop. fr. 41. Tertius denique versus est asynartetus Callimachius, velut:

188.

Ἴσθμια δίς, Νεμέᾳ δίς, Ὀλυμπίᾳ ἐστεφανώθην,
οὐ πλάτεϊ νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνᾳ.
Ἀριστόδαμος Θράσιδος Ἀλεῖος πάλᾳ.

Alia plane abieci, nam Anthol. P. V 161, quod olim Simonidi tribuebatur (cf. Iriarte p. 93) in cod. P inscribitur Ἡδύλου, οἱ δὲ Ἀσκληπιάδου; fortasse *Asclepiadis* est, qui alias et Boedium meretricem (V 159) et Cleophontem (V 153) memorat. — Deinde Anth. P. VII 187. Φιλίππου in cod. P inscribitur, et infra tantum ubi repetitur post VII 349 *Simonidi*, in Planudea vero *Leonidae* tribuitur; choliambi ib. VII 345 ad Simonidem relati, *Aeschrionis* sunt. — Anth. P. IX 147. *Antagorae* est, et in Plan. tantum Σιμωνίδου inscribitur. — Porro Anth. Plan. 204, quod Σιμωνίδου inscribitur, potius *Praxitelis* est, vid. Athen. XIII 591 A itaque supra exhibui, quemadmodum aliud ap. Stob. Ecl. Phys. I 9, 16 male adhaesit Simonidis epigrammati, cum *Agathonis* sit. — Epigramma ἀδέσποτον (ita m. s.) in Anth. P. VII 306 (adde Plut. Themist. c. 1. Athen. VIII 576 C) in Themistoclis matrem Schneidewin Simonidi tribuit, quod prorsus incertum. — Versus, qui in Etym. M. p. 135, 30 vulgo *Simonidi* tribuitur, quem Schneidewin ad Simmiam

Δήμητρι τῇ Πυλαίῃ τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν.

Abiudicandum autem hoc epigramma Simonidi, quoniam Dorieus Rhodius sub initium belli Peloponnesiaci tribus deinceps Olympiadibus vicit, vid. Pausan. VI 7, 1 qui deinde 9, 4 addit: ἀνηγορεύοντο δὲ οὗτός τε καὶ ὁ Πεισίροδος Θούριοι, διωχθέντες ὑπὸ τῶν ἀντιστασιαστῶν ἐκ τῆς Ῥόδου καὶ ἐς Ἰταλίαν παρὰ Θουρίους ἀπελθόντες. cf. Xenoph. Hellen. I 5, 19. Hartung *Simmiae* vindicat epigramma. — V. 2. γε, P τε. — V. 3. γε scripsi, P τε. — P πολλ' ἔρξας, Iacobs πολλὰ ῥέξας.

Epigr. 188. Hephaest. 113: Μετρικὰ δὲ ἄτακτα ... τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ Σιμωνίδειον· Ἴσθμια κτλ. Repetitur ib. 119. — V. 1. Ἴσθμια, Brunck coni. Πύθια, quoniam Elei ab Isthmiis certaminibus arcebantur, vid. Pausan. V 2, 2 seqq. VI 16, 2, et quoniam Paus. VI 3, 4 dicit: ἀνάκειται δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς Ἤλιδος παλαιστὴς ἀνὴρ Ἀριστόδημος Θράσιδος· γεγόνασι δὲ αὐτῷ καὶ Πυθοῖ δύο νῖκαι· ἡ δὲ εἰκὼν ἔστι τοῦ Ἀριστοδήμου τέχνη Δαιδάλου τοῦ Σικυωνίου, μαθητοῦ καὶ πατρὸς Πατροκλέους. — Νεμέᾳ, posteriore l. Fl νεμέα, priore l. CE(S) Turneb. Νέμεα. — Ὀλυμπίᾳ, l. priore CE(SFl) Ὀλύμπια. — ἐστεφανώθην, post. l. E ἐστεφανώθη. Santen coniecit Ὀλύμπια δὶς στεφανώθην. — V. 3. codd. utroque loco ἀριστόδημος θρασὺς ἀλεῖος πάλαι, nisi quod priore l. ἀριστοδάμας ACE(SFl), ἄλιος CE(SFl.) Correxit Scaliger. Iam vero Aristodemus (de quo Krause Olympia 2 50 seq. non recte disputavit) sec. Eusebium lucta vicit Olympiae Ol. 98, eademque aetate Daedalus Patroclis filius floruit (cf. Brunn Hist. Artificum I 278), itaque hoc epigramma Simonidi omnino abiudicandum. Iacobs Simonidi minori, Hartung Simmiae tribuere voluit; mihi Hephaestionis error subesse videtur: fortasse Simonides saepius in suis epigrammatis disticho subiunxerit trimetrum iambicum, ut haec poematii forma Σιμωνίδειον potuerit iure vocari, et cum artis magistri exempli loco hoc ipsum epigramma, quod a Simonide alienum est, adhibuissent, ille temere ipsi Simonidi adscripsit.

retulit, *Simyli* elegiographi est (de quo vid. Plut. Romul. c. 17) ut codd. testantur, estque sic scribendus: *Μύσιον ἀπύοντα* (*ἠπύοντα*) 929
παρὰ ῥόον Ἀργανθώνης. Simylus haec de Hercule Hylam a Nymphis raptum quaerente videtur dixisse: nam *cui non dictus Hylas puer?*

Contra poteram alia epigrammata adespota ad Simonidem revocare, sed nolui nimis incertis coniecturis indulgere: velut huic poetae, cum post Medicum bellum plurima in gratiam Atheniensium composuerit epigrammata, tribuat aliquis quod servavit Harpocr. *πρὸς τῇ πυλίδι Ἑρμῆς*·

Ἀρξάμενοι πρῶτοι τειχίζειν τόνδ' ἀνέθηκαν
βουλῆς καὶ δήμου δόγμασι πειθόμενοι.

sed tenue poematium, neque claro vate dignum.

Simonidi tribuit Schneidewin elegans epigramma, quod est ap. Diodor. XI 114 (Arsen. 97):

Μνᾶμά τ' ἀλεξάνδρου πολέμου καὶ μάρτυρα νίκας
Δελφοί με στᾶσαν, Ζανὶ χαριζόμενοι
σὺν Φοίβῳ, πτολίπορθον ἀπωσάμενοι στίχα Μήδων
καὶ χαλκοστέφανον ῥυσάμενοι τέμενος.

sed tamen prorsus incerta haec coniectura. Cf. etiam quae dixit Wieseler Philol. XXI 274, sed non recte ille *χαλικοστέφανον* corrigere voluit, de maceria cogitans, qua templum fuerit circumdatum: *χαλκοστέφανον* referendum est ad multitudinem ahenearum statuarum, Delphici fani maxime insigne decus, atque vel propterea hic titulus ad recentiorem aetatem revocandus: videntur enim Delphi aliquanto post illud tropaeum in memoriam Medici tumultus Iovi et Apollini consecravisse, sed ante Ephori historici aetatem: nam Diodorus haud dubie haec quoque ex Ephoro descripsit, qui titulos haud neglexerat; cf. Diod. XIII 41. — Item ad Simonidem Schneidewin retulit epigramma ap. Athen. XII 536 B:

Μνᾶμ' ἀρετᾶς ἀνέθηκε Ποσειδάωνι ἄνακτι
Παυσανίας, ἄρχων Ἑλλάδος εὐρυχόρου
πόντου ἐπ' Εὐξείνου, Λακεδαιμόνιος γένος, υἱὸς
Κλεομβρότου, ἀρχαίας Ἡρακλέος γενεᾶς.

quod epigramma Goettlingio cum aliis nominibus, tum propter adiectivum *εὐρύχορος* suspectum et subditicium videtur: iniuria opinor; videtur Pausanias monumentum consecrasse, cum tituli honore, quem Delphis usurpaverat, esset orbatus et privatus denuo Byzantii versaretur, hoc est Ol. LXXVII 2 vel 3 (cf. etiam Schaefer de rer. gest. tempor. p. 14): itaque potuit Simonidis opera uti, neque tamen verisimile est, hoc Simonidis esse epigramma.

Item Schneidewin Simonidi tribuit versus, qui leguntur ap. Plut. consol. ad Apollon. c. 15 vit. Pelop. c. 1. Stob. CVIII 83 (ubi *οὔτε τὸ ζῆν . . . οὔτε*):

Οἳ θάνον οὐ τὸ ζῆν θέμενοι καλὸν οὐδὲ τὸ θνήσκειν,
ἀλλὰ τὸ ταῦτα καλῶς ἀμφότερ' ἐκτελέσαι.

ubi corrigit οἳ δ' ἔθανον τὸ ζῆν ϑ. κ. οὔτε κτλ., contra Goettling Opusc. I 320 eosdem versus *Tyrtaeo* vindicare studet.

Brunck tribuit Simonidi epigramma Anthol. Plan. 84:

Οὐκ ἀδαὴς ἔγραψε Κίμων τάδε· παντὶ δ' ἐπ' ἔργῳ
μῶμος, ὃν οὐδ' ἥρως Δαίδαλος ἐξέφυγεν.

non improbabiliter, cum apud Planudem eodem loco legantur alia Simonidis epigrammata; cf. etiam Iriart. Codd. Matr. 94. O. Iahn assentiente Benndorfio hoc distichon censuit petitum ex Nicomachi elegia de claris pictoribus, falsus ille quidem, nam tabulae subscriptum fuisse testificatur τάδε, quod v. 1 legitur: cf. quae supra p. 632 disserui. — Item Brunck vindicare voluit Simonidi epigr. adespoton Anthol. Pal. XIII 17:

Ἰφίων ἔγραψεν ἑᾷ χερί, τόν ποκα ὕδωρ
ϑρέψε Πειράνας ἄπο.

quod satis incertum: nam quod legitur ποκὰ, indicare videtur mortuo demum pictore titulum operi subiectum fuisse. Ceterum scribendum puto: *Ἰφίων ἔγραψεν ἑᾷ χερί, τόν ποκα ϑ ὕ δ ω ρ Ἔ ϑ ρ ε ψ ε Πειράνας ἄπο.* nam lemma est ἐπὶ ἑξαμέτρῳ δίμετρον. Cod. Pal. a pr. m. χειρὶ, et deinde τον et ϑρεψε sine accentu exhibet.

Restant alia epigrammata antiqua, quae possit aliquis Simonidi vindicare, velut illud, quod Plutarchus in vita Lycurgi c. 20 et apophth. Lacon. adscripsit:

Σβεννύντας ποτὲ τούσδε τυραννίδα χάλκεος Ἄρης
εἷλε· Σελινοῦντος δ' ἀμφὶ πύλας ἔϑανον.

sed coniectura nimis incerta.

Item nobiles versus, quos Cimon et collegae Eïone expugnata in hermis inscribendos curaverunt, vid. Aeschin. in Ctesiph. 184 (unde descripsit Tzetzes ad Lycophr. v. 417) et Plutarchi vit. Cimon. c. 7:

I.

Ἦν ἄρα κἀκεῖνοι ταλακάρδιοι, οἵ ποτε Μήδων
παισὶν ἐπ' Ἠϊόνι Στρυμόνος ἀμφὶ ῥοὰς
λιμόν τ' αἴϑωνα κρατερόν τ' ἐπάγοντες Ἄρηα.
πρῶτοι δυσμενέων ευρον ἀμηχανίην.

II.

Ἡγεμόνεσσι δὲ μισϑὸν Ἀϑηναῖοι τάδ' ἔδωκαν
ἀντ' εὐεργεσίης καὶ μεγάλης ἀρετῆς·
μᾶλλόν τις τάδ' ἰδὼν καὶ ἐπεσσομένων ἐϑελήσει
ἀμφὶ περὶ ξυνοῖς πράγμασι μόχϑον ἔχειν.

III.

Ἔκ ποτε τῆσδε πόληος ἅμ' Ἀτρείδῃσι Μενεσϑεύς
ἡγεῖτο ζάϑεον Τρωϊκὸν ἐς πεδίον,
ὅν ποϑ' Ὅμηρος ἔφη Δαναῶν πύκα χαλκοχιτώνων
κοσμητῆρα μάχης ἔξοχον ἄνδρα μολεῖν·

οὕτως οὐδὲν ἀεικὲς Ἀθηναίοισι καλεῖσθαι
κοσμητὰς πολέμου τ' ἀμφὶ καὶ ἠνορέης.

poterant, si temporis rationem habemus, a Simonide scribi, sed tamen si quid video ab huius poetae ingenio abhorrent, nec defuerunt Athenis tunc, quos in Cimonis gratiam haec poematia condidisse suspicari possis, velut Melanthium.

---

189. [108. 930

ΑΤΑΚΤΟΙ ΛΟΓΟΙ.

Arist. Metaph. N. 3: *πάντα δὴ ταῦτα ἄλογα, καὶ μάχεται καὶ αὐτὰ ἑαυτοῖς καὶ τοῖς εὐλόγοις καὶ ἔοικεν ἐν αὐτοῖς εἶναι ὁ Σιμωνίδου μακρὸς λόγος. γίγνεται γὰρ ὁ μακρὸς λόγος, ὥσπερ ὁ τῶν δούλων, ὅταν μηδὲν ὑγιὲς λέγωσιν.* ad quem locum Alex. Aphrodis. T. IV p. 827 B (p. 797 ed. Bonitz): *τὸ δὲ καὶ ἔοικεν ἐν αὐτοῖς εἶναι ὁ Σιμωνίδου μακρὸς λόγος, σαφὲς ἔσται προειποῦσιν τίς ἐστιν ὁ Σιμωνίδου λόγος. Ὁ Σιμωνίδης ἐν τοῖς λόγοις, οὓς Ἀτάκτους ἐπιγράφει, μιμεῖται καὶ λέγει, οὓς εἰκός ἐστι λόγους λέγειν δούλους ἐπταικότας πρὸς δεσπότας ἐξετάζοντας αὐτοὺς τίνος ἕνεκα ταῦτα ἐπταίκασι· καὶ ποιεῖ αὐτοὺς ἀπολογουμένους λέγειν πάνυ μακρὰ καὶ πολλά, οὐδὲν δὲ ὑγιὲς ἢ πιθανόν, ἀλλὰ πᾶν τὸ ἐπιφερόμενον ἐναντίον τῷ προφρασθέντι· τοιοῦτον γὰρ ὡς εἰκὸς τὸν βάρβαρον καὶ παιδείας ἄμοιρον.* Welcker haec retulit ad Simonid. Amorg. fr. 10, Schneidewin in Museo Rhen. VII 460 seq. librum pedestri oratione *mimorum* in modum conscriptum fuisse putat et confert Arist. Rhet. III 14.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ.

190. [113.]

Mich. Psellus *περὶ ἐνεργ. δαιμ.* p. 5: *Κατὰ Σιμωνίδην ὁ λόγος τῶν πραγμάτων εἰκών ἐστιν.* nisi forte apophthegma est.

191. [114.]

Plato de Republ. I 331 E: *Λέγε δή, εἶπον ἐγώ, σὺ ὁ τοῦ λόγου κληρονόμος, τί φῂς τὸν Σιμωνίδην λέγοντα ὀρθῶς λέγειν περὶ δικαιοσύνης; Ὅτι, ἦ δ' ὅς, τὸ τὰ ὀφειλόμενα ἑκάστῳ ἀποδιδόναι δίκαιόν ἐστι, τοῦτο λέγων δοκεῖ ἔμοιγε καλῶς λέγειν.* Cf. ib. 332 A. 334 E et 335 D. Respicit huc Proclus ad Hesiod. Op. v. 707: *Σιμωνίδης γοῦν ταύτην εἶναι δικαιοσύνην ὡρίσατο, τοὺς φίλους εὖ ποιεῖν.*

192. [118.]

Theon Progymnasm. I 215 Walz: *Ἐκ δὲ τοῦ ἀσυμφόρου, ὅτι βλαβερῶς παραινεῖ Σιμωνίδης παίζειν ἐν τῷ βίῳ καὶ περὶ μηδὲν ἁπλῶς σπουδάζειν.*

193. [126.]

Plut. de Is. et Osir. c. 23: Ὀκνῶ δέ, μὴ τοῦτο ᾖ τὰ ἀκίνητα κινεῖν καὶ π ο λ ε μ ε ῖ ν οὐ (sic AEFGHV, vulgo ἐν) τ ῷ π ο λ λ ῷ χ ρ ό ν ῳ, κατὰ Σιμωνίδην, μόνον, πολλοῖς δ' ἀνθρώπων ἔθνεσιν κτλ. Cf. vit. Thes. c. 10: Οἱ Μεγαρόθεν συγγραφεῖς ὁμόσε τῇ φήμῃ βαδίζοντες καὶ τ ῷ π ο λ λ ῷ χ ρ ό ν ῳ κατὰ Σιμωνίδην π ο λ ε μ ο ῦ ν τ ε ς.

194. [222.] 931

Athen. V 210 B: Ἐν Φλιοῦντι κατὰ τὴν πολεμάρχειον στοὰν γεγραμμένην ὑπὸ Σίλλακος τοῦ Ῥηγίνου, οὗ μνημονεύουσιν Ἐπίχαρμος καὶ Σιμωνίδης. haud dubie in *Epigrammate*.

195. [55.]

Mythogr. Vatic. III 27: „Neque enim verum est, animam deserere corpus, cum potius corpus animam deserat. Hinc et Simonides poeta et Statius itidem in VIII: „Odi artus fragilemque hunc corporis usum Desertorem animi.“ Cf. Schol. Stat. Theb. VIII 739.

196. [56.]

Plutarch. Consol. ad Apoll. c. 17: Τὰ γὰρ χίλια καὶ τὰ μύρια κατὰ Σιμωνίδην ἔτη στιγμή τις ἐστὶν ἀόριστος, μᾶλλον δὲ μόριόν τι βραχύτατον στιγμῆς. nisi hoc inter apophthegmata est referendum.

197. [57.]

Strabo XV 711: Περὶ δὲ τῶν χιλιετῶν Ὑπερβορέων τὰ αὐτὰ λέγει Σιμωνίδῃ καὶ Πινδάρῳ καὶ ἄλλοις μυθολόγοις.

198. [13.]

Strabo IX 441: Διὰ δὲ τὸ ἀναμὶξ οἰκεῖν Σιμωνίδης Περραιβοὺς καὶ Λαπίθας καλεῖ τοὺς Πελασγιώτας ἅπαντας τοὺς τὰ ἑῷα κατέχοντας τὰ περὶ Γυρτῶνα καὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πηνειοῦ καὶ Ὄσσαν καὶ Πήλιον καὶ τὰ περὶ Δημητριάδα καὶ τὰ ἐν τῷ πεδίῳ, Λάρισσαν, Κραννῶνα, Σκοτοῦσσαν, Μόψιον, Ἄτρακα καὶ τὰ περὶ τὴν Νεσσωνίδα λίμνην καὶ Βοιβηΐδα.

199.

Schol. Theocr. XII 27: Νισαῖοι Μεγαρῆες ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς· καὶ Σιμωνίδης ἐπαινεῖ τοὺς Μεγαρεῖς· ἤγουν ἄριστοι τὰ ναυτικά. haec postrema recentior scholiasta exhibet, etiam schol. Ambros. μαρτυρεῖ δὲ αὐτοῖς Σιμωνίδης ναυτικήν.) sed verisimile est Simonidem hoc ipso nomine collaudavisse Megarenses, itaque grammaticus non epigr. 107 sed alium locum respexit.

200.

Tzetz. Chil. I 430:

Ἀτρέως ἐν τοῖς θρέμμασιν ἦν τι χρυσοῦν ἀρνίον,
Ὁ Σιμωνίδης πορφυροῦν εἶναι δὲ τοῦτο λέγει.

Schneidewin putat Tzetzen temere ad Atrei historiam transtulisse, quae de vellere Colchico dixit poeta fr. 21.

201. [37.]

Himer. Or. XVI 7: *Διὸ δὴ καὶ Σιμωνίδῃ πείθομαι, ὅπερ ἐκεῖνος ἐν μέλεσι περὶ Μουσῶν ἀνύμνησε· φησὶ γὰρ δήπου τοῦτο ἐκεῖνος· Ἀεὶ μὲν αἱ Μοῦσαι χορεύουσι καὶ φίλον ἐστὶ ταῖς θεαῖς ἐν ᾠδαῖς τε εἶναι καὶ κρούμασιν· ἐπειδὰν δὲ ἴδωσι τὸν Ἀπόλλωνα τῆς χορείας ἡγεῖσθαι ἀρχόμενον, τότε πλέον ἢ πρότερον τὸ μέλος ἐκτείνασαι ἠχόν τινα παναρμόνιον καθ' Ἑλικῶνος ἐκπέμπουσιν.* Sunt fortasse ex *Paeanibus* petita.

202 A. [71.] 932

Phot. 500, 24: *Σαρδόνιος γέλως· . . . Σιμωνίδης δὲ τὸν Τάλων* (cod. *σιαλον*) *τὸν Ἡφαιστότευκτον Σαρδονίους, οὐ βουλομένους περαιῶσαι πρὸς Μίνωα, εἰς πῦρ καθαλλόμενον ὡς ἂν χαλκοῦν, προστερνιζόμενον ἀναιρεῖν ἐπιχάσκοντας.* Similia Suidas v. *Σαρδόνιος γέλως.* Cf. Zenob. V 85: *Σιμωνίδης δὲ φησὶ τὸν Τάλω πρὸ τῆς εἰς Κρήτην ἀφίξεως οἰκῆσαι τὴν Σαρδὼ καὶ πολλοὺς τῶν ἐν ταύτῃ διαφθεῖραι, οὓς τελευτῶντας σεσηρέναι, καὶ ἐκ τούτου ὁ Σαρδόνιος γέλως.* ibiq. interpr.

202 B.

Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 37 ed. Gomperz (Vol. Herc. coll. nov. II 87) de Atlantis laboribus: *Εὐριπίδης . . . . . χαλκέοις* (*οὐρανὸν*) *νώτοις . . . .* (*ἐν*) *Ἴωνι πεποί(ηκεν, Σ)ιμωνίδης* (*δὲ τὸν*) *οὐρανὸν ἐ(πὶ τῶν) ὤμων* (*φέροντα, παρ' Ἡσιό)δῳ δ'* [*οὐρανὸν*] *εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης ἑστηὼς κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν.*

203. [80.]

Schol. Hesiod. Teog. v. 313: *Τὴν ὕδραν Ἀλκαῖος μὲν ἐννεακέφαλόν φησι, Σιμωνίδης δὲ πεντηκοντακέφαλον.* Cf. Serv. Aen. VI 576 et VII 658.

•204. [82.]

Argum. Eurip. Medeae: *Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασίν, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσειε.* Cf. Schol. Arist. Eq. 1321.

205. [84.]

Schol. Pind. Pyth. IV 450: *Καὶ γὰρ καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ ἐστὶν ἡ ἱστορία, ὅτι περὶ ἐσθῆτος ἠγωνίσαντο* (*οἱ Ἀργοναῦται*).

206. [86.]

Schol. Apoll. Rhod. IV 1212: *Ἐφύρα ἡ Κόρινθος ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Ἐπιμηθέως θυγατρός· Εὔμηλος δὲ* (*φησὶν*) *ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος, γυναικὸς δὲ γενομένης Ἐπιμηθέως.* sed pro *Εὔμηλος* cod. P *Σιμωνίδης*, itaque scribendum haud dubie *Εὔμηλος δὲ καὶ Σιμωνίδης ἀπὸ Ἐφ.*, ut Schneidewin quoque edidit. cf. fr. 48. Hanc scripturae varietatem novissimus editor, qui omnino falsam de codicibus scholiorum Apollonii opinionem concepit, ut alia mentione satis digna, prorsus silentio praetermisit.

207. [87.]

Schol. Eurip. Orest. 46: Ὅμηρος δὲ ἐν Μυκήναις φησὶν εἶναι τὰ βασίλεια Ἀγαμέμνονος, Στησίχορος δὲ καὶ Σιμωνίδης ἐν Λακεδαιμονίᾳ.

208. [89.]

Schol. Il. ν 517 ubi de Idomeneo et Deiphobo dicit: ὡς ἀντεραστὴς Ἑλένης· ὡς μαρτυρεῖ Ἴβυκος καὶ Σιμωνίδης. Cf. Eust. Il. 944, 43: Ἕτεροι δὲ ἀκολουθοῦντες τῇ Σιμωνίδου καὶ Ἰβύκου ἱστορίᾳ φασὶν ὡς ἀληθῶς ἀεὶ ἐνεκότει τῷ Ἰδομενεῖ Δηΐφοβος ὡς ἀντεραστῇ· ἤρα γάρ φασι καὶ αὐτὸς τῆς Ἑλένης.

209. [90.]

Longin. de Sublim. c. 15, 7: Ἄκρως δὲ καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ θνήσκοντος Οἰδίπου καὶ ἑαυτὸν μετὰ διοσημείας τινὸς θάπτοντος πεφάνταται, καὶ κατὰ τὸν ἀπόπλουν τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως, προφαινομένου τοῖς ἀναγομένοις ὑπὲρ τοῦ τάφου· ἣν οὐκ οἶδ' εἴ τις ὄψιν ἐναργέστερον εἰδωλοποίησε Σιμωνίδου· πάντα δ' ἀμήχανον παρατίθεσθαι.

210 A.

Himer. Or. III 1: Ἵνα τι κατὰ σοῦ νεανιεύσωμαι, ὁποῖον Σιμω- 933
νίδης ἢ Πίνδαρος κατὰ Διονύσου καὶ Ἀπόλλωνος. quae oratio habita veris initio. Simonidis hoc carmen rursus videtur respicere XIII 7: postquam dixit de Apolline Musageta οἷον αὐτὸν καὶ Σαπφὼ καὶ Πίνδαρος . . . εἰς Ἑλικῶνα πέμπουσιν, ἢ οἷον τὸν Βακχειώτην (οὕτω γὰρ αὐτὸν ἡ λύρα καλεῖ τὸν Διόνυσον λέγουσα) ἦρος ἄρτι τὸ πρῶτον ἐκλάμψαντος, ἄνθεσί τ' ἠρινοῖσι καὶ κισσοῦ κορύμβοις Μούσαις κάτοχοι ποιηταὶ στέψαντες, νῦν μὲν ἐπ' ἄκρας κορυφὰς Καυκάσου καὶ Λυδίας τέμπη, νῦν δὲ ἐπὶ Παρνασοῦ σκοπέλους καὶ Δελφίδα πέτραν ἄγουσι, πηδῶντά τε αὐτὸν καὶ ταῖς Βάκχαις ἐνδιδόντα τὸν εὔϊον· ὅτε καὶ τὴν γῆν λόγος, οἷον αἰσθανομένην τῆς ἐπιδημίας αὐτοῦ, ῥεῖν μὲν μέλι καὶ γάλα καὶ ποταμούς τινας αὐτοῦ τοῦ νέκταρος Σατύροις τε καὶ Βάκχαις ἀρύεσθαι, καὶ μειδιᾶν μὲν ὁμοῦ ἡδύ τι καὶ χρυσαυγές, πορφύρειν δὲ ὅλην τοῖς ἄνθεσιν, ὅπως ἂν ἔχοι σκιρτᾶν τε καὶ ἀθύρειν ἐπ' αὐτῶν ὁ θεός· ἐμοὶ γὰρ καὶ τοῦτο τῷ θεῷ δοκεῖ εἰκότως ἐργάζεσθαι. Videntur sane haec ex Simonideo aliquo dithyrambo petita, res tamen in Himerio perquam incerta, cf. ad Pind. fr. 34.

210 B. [47.]

Menander de encom. Rhet. IX 133 ed. Walz: Πεπλασμένοι δὲ ὕμνοι, ὅταν αὐτοὶ σωματοποιῶμεν καὶ θεὸν καὶ γονὰς θεῶν ἢ δαιμόνων, ὥσπερ Σιμωνίδης τὴν Αὔριον δαίμονα κέκληκεν καὶ ἕτεροι Ὄκνον καὶ ἕτεροι ἕτερόν τινα. Ex hoc loco non recte olim confeci, Simonidem peculiare carmen in crastini diei honorem condidisse, rhetor nihil aliud testificatur, quam Simonidem hac prosopopoeia usum esse, quam etiam Callimachus epigr. 14 adhibuit: Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν αὔριον.

211

Cram. An. Paris. I 166, 11: Εἴ γε βούλεσθε μὴ ληρεῖν, ἀλλὰ τοὺς Ἕλληνας ἐλευθερῶσαι καὶ κτήσασθαι πάλιν αὖ τὴν πατρῴαν ἡγεμονίαν, ἀπροφασίστως δουλεύοντα κατὰ τὸν Σιμωνίδην· οὐδὲν γάρ που μέγα μικρῷ θεραπεύεται. Locus nequit satis intelligi, cum excidisse videantur ea ipsa verba, quae ex Simonide adscripta fuerunt. Hartung βουλεύοντες coniecit, atque hoc ipsum βουλεύειν ἀπροφασίστως Simonidem dixisse opinatur.

212. [6.]

Schol. Apoll. Rhod. I 583: Νῆσος γὰρ ἡ Σκίαθος τῆς Θεσσαλίας ἐγγὺς Εὐβοίας, ἧς καὶ Σιμωνίδης μέμνηται.

213. [92.]

Schol. Apoll. Rhod. IV 814: Ὅτι δὲ Ἀχιλλεὺς εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον παραγενόμενος ἔγημε Μήδειαν, πρῶτος Ἴβυκος εἴρηκε, μεθ' ὃν Σιμωνίδης. cf. Eudoc. 85.

214. [93.]

Schol. Hom. Il. β 872: Ἡ διπλῆ, ὅτι ἐπὶ τοῦ Ἀμφιμάχου ἐστὶ τό· ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων, ὁ δὲ Σιμωνίδης ἐπὶ τοῦ Νάστου λέγει· καὶ ὅτι οὐ λέγει, ὅπλα αὐτὸν ἔχειν χρυσᾶ, ὡς καὶ πάλιν ὁ Σιμωνίδης ἐξέλαβεν, ἀλλὰ κόσμον χρυσοῦν. Suspicatus aliquando sum, Simonidem genealogum intelligendum esse, ut is iam epigrammata in Iliacos heroes composuerit, sed dudum abieci, nam clari poetae testimonio Aristarchum usum esse consentaneum est. Ceterum Luc. Müller (Philol. XI 175) censet v. 869 et 870 a rhapsodo aliquo additos esse, fortasse vere; sed quod existimat Simonidem hos duos versus non legisse, eam rem in medio relinquendam puto.

215. [95.]

Schol. Pind. Olymp. XIII 31: Καὶ ποιηταὶ διασημότατοι ἐν Κορίνθῳ ἐγένοντο, ὧν ἦν καὶ Αἴσων, οὗ μέμνηται Σιμωνίδης. At huius poetae nulla praeterea extat memoria, conieci Κιναίσων i. e. Κιναίθων, qui quod Laco fuisse perhibetur, ea diversitas non magnopere offendit.

216. [96.] 934

Schol. Il. ι 556: Ἴδας ὁ Ἀφαρέως μὲν παῖς κατ' ἐπίκλησιν, γόνος δὲ Ποσειδῶνος, Λακεδαιμόνιος δὲ τὸ γένος, ἐπιθυμήσας γάμου, παραγίνεται εἰς Ὀρτυγίαν τὴν ἐν Χαλκίδι καὶ ἐντεῦθεν ἁρπάζει τὴν Εὐηνοῦ θυγατέρα Μάρπησσαν· ἔχων δὲ ἵππους Ποσειδῶνος ἠπείγετο. ὁ δὲ Εὔηνος εἰς ἐπιζήτησιν ἐξῆλθε τῆς θυγατρός· ἐλθὼν δὲ κατὰ τὸν Λυκόρμαν ποταμὸν τῆς Αἰτωλίας ἑαυτὸν ἐκεῖ καθῆκεν· ὅθεν ὁ Λυκόρμας Εὔηνος ὠνομάσθη· κατὰ δὲ τὴν Ἀρήνην ἀπαντήσας ὁ Ἀπόλλων τῷ Ἴδᾳ λαμβάνεται τῆς Μαρπήσσης· ὁ δὲ ἔτεινε τὸ τόξον καὶ διεφέρετο περὶ τοῦ γάμου· οἷς κριτὴς ὁ Ζεὺς γενόμενος αἵρεσιν τοῦ γάμου ἐπὶ τῇ Μαρπήσσῃ τίθεται· ἡ δὲ δείσασα, μὴ αὐ-

τὴν ἐπὶ γήρᾳ καταλίπῃ ὁ Ἀπόλλων, αἱρεῖται τὸν Ἴδαν· οὕτως δὴ Σιμωνίδης τὴν ἱστορίαν περιείργασται.

217. [98.]

Plut. vit. Lycurg. c. 1: *ἐπεὶ καὶ Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς οὐκ Εὐνόμου λέγει τὸν Λυκοῦργον πατρός, ἀλλὰ Πρυτάνιδος καὶ τὸν Λυκοῦργον καὶ τὸν Εὔνομον· οἱ (δὲ) πλεῖστοι οὐχ οὕτω γενεαλογοῦσιν, ἀλλὰ κτλ.* Ita haec distinxit Sauppe epist. crit. 69, legebatur: *ἀλλὰ Πρυτάνιδος· καὶ τὸν Λυκοῦργον καὶ τὸν Εὔνομον οἱ πλεῖστοι οὐχ οὕτω γενεαλογοῦσι*, sed quod *ἐπεὶ* pro *ἐπεὶ καὶ* scribendum censuit, rectius cum Bekkero *οἱ δὲ* restituas. Adde Schol. Platon. p. 419 ed. Bekk.: *Λυκοῦργος . . . ἦν δὲ κατὰ Σιμωνίδην Πρυτάνιδος μὲν υἱός, Εὐνόμου δὲ ἀδελφός, καὶ θεῖος τοῦ Εὐνόμου υἱοῦ, Χαριλάου τοῦ βασιλεύσαντος τῆς Σπάρτης, ἧς ἦρξε καὶ Λυκοῦργος αὐτὸς ἔτη ιη΄.*

218. [99.]

Plut. vit. Agesil. c. 1: *Διὸ καὶ φασιν ὑπὸ τοῦ Σιμωνίδου τὴν Σπάρτην προσηγορεῦσθαι δαμασίμβροτον, ὡς μάλιστα διὰ τῶν ἐθῶν τοὺς πολίτας τοῖς νόμοις πειθηνίους καὶ χειροήθεις ποιοῦσαν, ὥσπερ ἵππους εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς δαμαζομένους.*

219. [100.]

Schol. Eurip. Rhes. v. 5: *Ὅτι οἱ ἀρχαῖοι εἰς τρεῖς φυλακὰς νέμουσι τὴν νύκτα ... Στησίχορον δὲ καὶ Σιμωνίδην πενταφύλακον φησὶν ὑποτίθεσθαι τὴν νύκτα.* Legebatur *Στησίχορος* (cod. *στησιχρ.*) *δὲ ὁ Σιμωνίδης*, quod correxit Cobet, ego antea *Στησίχορον δὲ ὁ Σιμωνίδης* scripsi, ac similiter Vater.

220. [101.]

Steph. Byz.: *Ἄκανθος . . . ἔστι καὶ ἡ Ἀθαμανίας. τὸ ἐθνικὸν τῆς Ἀκάνθου Ἀκάνθιος· ἐξ οὗ καὶ παροιμία Ἀκάνθιος τέττιξ ἐπὶ τῶν ἀφώνων· τοιοῦτοι γὰρ οἱ τῆς χώρας τέττιγες, ὡς Σιμωνίδης.* Cf. Arsen. 444. Apostol. XVI 33. Paroemiogr. II p. 5.

221. [102.]

Athen. II 40 A: *Ὅτι Σιμωνίδης τὴν αὐτὴν ἀρχὴν τίθησιν οἴνου καὶ μουσικῆς.*

222. [197.]

Plut. vit. Themist. c. 1: *ὅτι μέντοι τοῦ Λυκομιδῶν γένους μετεῖχε* (*Θεμιστοκλῆς*), *δῆλός ἐστι· τὸ γὰρ Φλυῆσι τελεστήριον, ὅπερ ἦν Λυκομιδῶν κοινόν, ἐμπρησθὲν ὑπὸ τῶν βαρβάρων, αὐτὸς* 935
ἐπεσκεύασε καὶ γραφαῖς ἐκόσμησε, ὡς Σιμωνίδης ἱστόρηκεν. Haud dubie in *Epigrammate*, quod in Themistoclis usum composuerat.

223.

Himer. Or. XXIX: *Καὶ Σιμωνίδῃ καὶ Βακχυλίδῃ ἡ πόλις* (*Κέως*) *ἐσπούδασται.*

224. [129.]

Herodian. in Boiss. An. III 250: Ὡς δὴ ἐγὼ γελᾷ (BD γελῶ) παρὰ τῷ λυρικῷ Σιμωνίδῃ· τὸ γὰρ ἐγὼ πρώτου ἐστὶ προσώπου, τὸ δὲ γελᾷ τρίτου· διότι τοίνυν ἐπήνεγκε τῷ πρώτῳ τὸ ἀνακόλουθον, τὴν ὀρθοέπειαν ἔβλαψεν. Hartung requirit ὡς δὴ ἐγώ τε γελᾷ καὶ κεῖνος.

225.

Ammian. Marc. XIV 6: „Ut enim Simonides lyricus docet, beate perfecta ratione victuro, ante alia patriam esse convenit gloriosam."

226. [112.]

Plut. vit. Arat. c. 45: *Καὶ γὰρ εἰ δεινὸν ἄνδρας ὁμοφύλους καὶ συγγενεῖς οὕτω μεταχειρίσασθαι δι' ὀργήν, ἀλλ' ἐν ἀνάγκαις γλυκὺ γίνεται καὶ οὐ σκληρὸν κατὰ Σιμωνίδην, ὥσπερ ἀλγοῦντι τῷ θυμῷ καὶ φλεγμαίνοντι θεραπείαν καὶ ἀναπλήρωσιν προσφερόντων.*

227.

Claudian. Epist. IV 9:

Fors iuvat audentes, Cei sententia vatis.
Hac duce non dubitem, te reticente loqui.

Dixit fort. Simonides in illo carmine, e quo est fr. 65. Ceterum alii libri *Chii* vel *prisci* exhibere dicuntur. Sed dubito iam, an Simonidis aut omnino Graeci poetae versum respexerit Claudianus: nam videtur intelligere versum nescio cuius poetae, quem adhibet Seneca Epist. 94:

Audentes fortuna iuvat: piger ipse sibi obstat.

sic enim haec in unum sunt coniungenda. Olim suspicatus sum Ennianum hunc esse versu, ut apudm Claudianum legendum sit: *Calabri sententia vatis*: sed huic coniecturae adversatur Macrobius VI 1 qui cum Virgiliano hemistichio Aen. X 284: *audentis fortuna iuvat* comparat Ennianum: *Fortibus est fortuna viris data.*

228. [134.]

Et. M. 83, 42: *Ἀμιθρῆσαι· Σιμωνίδης τὸν ἀριθμὸν ἀμιθρὸν εἶπε καθ' ὑπέρθεσιν.* nisi est Iambographi, vid. fr. 3; cf. tamen etiam supra ad 125, v. 5.

229. [115.] 936

Zonar. et Suid. v. *Ἀμύνασθαι· ... Σιμωνίδης δὲ ἀντὶ τοῦ χάριτας ἀποδοῦναι.* cf. Philem. 141.

230. [138.]

Schol. Hom. Il. ο 625: *Καὶ Σιμωνίδης ἀνεμοτρεφέων πυλάων εἴρηκε.* Cf. Eust. 1034, 2.

231. [70.]

Athen. III 99 B: *Οἶδα δ' ὅτι καὶ Σιμωνίδης που ὁ ποιητὴς ἀρίσταρχον εἶπε τὸν Δία.*

232. [142.]

Schol. Hom. Il. ω 5: *Πανδαμάτωρ δὲ ὁ μηδένα ἐῶν ἀδάμαστον· Σιμωνίδης δὲ δαμασίφωτα τὸν ὕπνον εἶπεν* (schol. post Syntipam 85 *δαμασιφώτατον αὐτὸν εἶπεν*). Cf. Eust. 1336, 6.

233.

Schol. Hom. Il. ο 713: *Μελάνδετα, σιδηρόδετα ... τὴν δὲ λαβὴν δεσμὸν καλεῖ Σιμωνίδης.*

234. [78.]

Et. M. 60, 36: *Ἀλέρα καὶ Ἐλάρα· Ἐλάρας γενεά· οὕτως παρὰ Σιμωνίδῃ.*

235. [127.]

Et. M. 38, 46: *Αἰριπόλιοι δμωαί· Σιμωνίδης ἐκ τοῦ αἰριοπόλιοι* (DVa *αἰριπόλιοι*, Vb *αἰριοπόλιον*, P *αἰροπόλιοι*) *συγκοπῇ τοῦ ο. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.* Schneidewin *ἐριπόλιοι δμωαί*, sed potius *αἰριπόλοι* scribendum, dorica forma pro *εἰριπόλοι*, quod ab *εἴριον*, *ἔριον*, *ἔρι* (ut Philetas dixit) descendit, significatque nihil aliud, quam *ἐριουργοί*. Etiam Lobeck Pathol. I 304 Schneidewini coniectura improbata *ἐριπόλοι* requirit.

236. [130.]

Schol. Aesch. Choeph. 362: *Ἡ γνάθος συνήθης, ὡς καὶ ὁ κρημνὸς παρὰ Πινδάρῳ, καὶ ἡ ἠχὼ παρὰ Σιμωνίδῃ.*

237. [143.]

Schol. Hom. Il. δ 79: *Τὸ θάμβος δὲ οὐδετέρως παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ δὲ Σιμωνίδῃ ἀρσενικῶς.*

238.

Schol. Il. ι 586: *Κεδνότατοι· ὅτι σωφρονέστατοι. ὁ δὲ Σιμωνίδης κεδνοὺς τοὺς φίλους.*

239.

Schol. Il. ω 228: *Ἀρίσταρχος δέ φησι τὴν κιβωτὸν νεωτέραν εἶναι, ἀγνοεῖ δὲ ὅτι καὶ Σιμωνίδης καὶ Ἑκαταῖος μέμνηται αὐτῆς.* Schneidewin ad apophthegma refert, de quo auctor Argum. Theocriti Id. XVI: *Χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν· ἐν ᾧ καὶ τὰ τοῦ Σιμωνίδου ἐμφαίνει κιβώτια· λέγουσι γὰρ ἐκεῖνον ἔχειν δύο κιβώτια, τὸ μὲν Χαρίτων, τὸ δὲ Διδόντων. ὅτε οὖν τις παρ' αὐτὸν παρεγίνετο χάριν αἰτούμενος, ἐκέλευε φέρειν τὰ κιβώτια· εὑρίσκετο οὖν τὸ μὲν τῶν Χαρίτων κενόν, τὸ δὲ τῶν Διδόντων πλῆρες· καὶ οὕτως ὁ τὴν δωρεὰν αἰτούμενος ἀνεκόπτετο.* Sed fortasse in carmine aliquo tale quid poeta significaverat.

240. [147 b.]

Gramm. Cram. An. Ox. I 429, 15: *Τὰ εἰς τος δισύλλαβα ἀπαρασχημάτιστα ἔχοντα ἐν τῇ πρὸ τέλους τὸ ρ βαρύνεται· κύρτος, Μύρ-*

τος ἡ πόλις, κίρτος, παρὰ Σιμωνίδῃ ἡ χρῆσις. Hecker coniecit Σκίρτος.

241. [146.]

Et. M. 692, 25: Πρῴρα· σὺν τῷ ῑ. ἀπὸ δὲ τῆς ἐτυμολογίας ἀπὸ τοῦ προϊέναι (cf. Schol. Arati 341) καὶ ἀπὸ τῆς διαστάσεως· ἐπειδὴ εὕρηται κατὰ διάστασιν, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ κυανοπρωΐρους (cf. Lobeck Paralip. 214) καὶ παρὰ τῷ Σιμωνίδῃ κυανοπρωΐραν (M κυανοπρώηραν)· τὸ δὲ πρωΐρα οἱ μὲν διὰ τοῦ ι λέγουσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ πρῷρα, κατὰ διάστασιν τοῦ ι πρωΐρα, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφει. Cf. Zonar. 1681.

242. [122.]

Tzętz. ad Hesiod. Op. v. 372: Κωτίλη ἡ χελιδὼν διὰ τὸ λάλος εἶναι παρά τε Ἀνακρέοντι καὶ Σιμωνίδῃ καλεῖται.

243. [88.]

Hesych.: Νεαιρῆισιν ἵπποις, τοῖς ἀπὸ Νεαίρας· καὶ Σιμωνίδης Νεαίραν (cod. ναιαίραν) γνάθον, Νέαιρα δὲ χωρίον ἐν Λήμνῳ. novissima haec proscripsit Schmidt; Simonides adiectivo usus scripsit νέαιραν γνάθον.

244. [79.]

Hesych.: Οἰκιάδης, Σιμωνίδης, καὶ Ἱππόνου πατήρ. Alberti coni. Οἰκιάδης· Σιμωνίδης. (Δεξαμενοῦ) καὶ Ἱππονόου πατὴρ (Οἰκεύς).

245. [131.]

Athen. XI 498 D: Σιμωνίδης δ' οὐατόεντα σκύφον ἔφη. Cf. Eust. 870, 6 et 1775, 19. Favor. 332.

246. [97.]

Schol. Pind. Ol. 28: Τὸ Πίσας τε συσταλτέον διὰ τὸ ἀντίστροφον· οὕτω δὲ οἱ περὶ Πίνδαρον καὶ Σιμωνίδην.

247. [137.] 938

Eust. II 877, 57: Προφέρει δὲ (Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός) καὶ Σιμωνίδου χρήσεις, ἐν αἷς βοῦν ἄρρενα ὅτε μὲν ταῦρον, ὅτε δὲ μᾶλον, ἤγουν μῆλον, ὅτε δὲ πρόβατον ἐκεῖνος ὀνομάζει. Cf. id. 1649, 2. Μᾶλον videtur Simonides ita usurpavisse in carmine, quod Εὐρώπη fuit inscriptum, si fides est iis, quae in Philologo XXIV 560 leguntur de graecis scriptoribus, quorum libros situ obsopitos Miller fertur recuperavisse.

248. [139.]

Choerobosc. Epim. I 279 (Bekk. An. III 1424): Τριγλώχιν, ... πλατυτέρα δέ ἐστιν ἡ εἰς σ̄ λήγουσα κατάληξις, σπανιωτέρα δὲ ἡ εἰς ν̄, σπανίως γὰρ εὕρηται ἐν χρήσει ἡ εἰς ν̄ κατάληξις, ὡς παρὰ Σιμωνίδῃ· τριγλώχιν ὀϊστός.

249. [144.]

Gramm. post Et. Gud. 645, 43: *Φύξιμος ὀδμή, ἡ φυγεῖν ἐμποιοῦσα, Σιμωνίδης ὁ Τήϊος ἀπὸ τῆς Τέω.*

Simonidis nomen H. Keil restituere voluit apud Probum ad Virg. Ecl. II 48: „Narcissus flos *Eu zimades* (*Euriniades* P, *Acusilaus* ed. Eguatii ex coniectura manifesta) refert a Narcisso Amarynthi, qui fuit Eretrieus ex insula Euboea.“ — Porro Meineke apud Herodian. π. μ. λέξ. 9, 31 *Δεξικρῶν Ἑρμονίδης* coniecit *Σιμωνίδης*. mihi tamen grammaticus videtur Dexicreontem Samium (vid. Plut Quaest. Graec. 45) intellexisse, et fortasse *Ἑρμονίδης*, quippe quod sit ortum ex sequente *Ἑρμοκρῶν*, plane fuerit delendum. — Ap. Stob. Flor. CXXI 3: *Σιμωνίδου* (sic ex Trinc., ubi *Σιμονίδου*)·

Βιοτῆς μὲν γὰρ χρόνος ἔστι βραχύς·
κρυφθεὶς δ' ὑπὸ γῆς
κεῖται θνητὸς τὸν ἅπαντα χρόνον.

at cod. Vind. *Σοφος ταντᾶ χ* (with ν above Σοφος and ο above χ), ut appareat scribendum esse *Σοφοκλέους Ταντάλου χοροῦ*, quemadmodum etiam Wagner correxit. — *Simonidi* tribuitur versus ap. Stob. Ecl. Phys. I 2, 19: *Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις*, qui alias etiam Pindaro vel Menandro tribuitur, at est is potius Sophocleus, vid. Orion Anthol. 5, 6 ibique Schneidewin: adde etiam Paroemiogr. T. II 173 ed. Gotting. — Apud Schol. Soph. Electr. 139: *καὶ Αἰσχύλος· Μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ· μόνος οὐ δέχεται γλυκερᾶς μέρος ἐλπίδος.* extrema haec Schneidewin Simonidi vindicare voluit. — *Scolion*, quod nonnulli Simonidi tribuebant, vid. Scol. 8. — Ex Simonide quae refert Aetius IV 1 c. 86 ex Cornarii interpretatione p. 647 ed. Steph.: „*Simonides vero pavonem tradit cognito apparato medicamento ad locum prodire et clamare, seque expandere et medicamentum ex vasis dispergere, aut etiam effodere, si quidem sit sub terra defossum.*“ ea si Simonidis nomen vitii est expers, certe a melico poeta sunt aliena, id quod et ipsa res arguit et nomina testium docent, quibus ibidem Aetius utitur, *Pisonis, Menelbi, Aristodemi, Pherecydis.*

TIMOCREON.

ΜΕΛΗ.

1.

Stropha.

. . . .
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

Epodus.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – – ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
– ⏖́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
⏓ –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – –

ἀντ.

Ἀλλ' εἰ τύγε Παυσανίαν ἢ καὶ τύγε Ξάνθιππον αἰνέεις
ἢ τύγε Λευτυχίδαν, ἐγὼ δ' Ἀριστείδαν ἐπαινέω

Timocreon. Fr. 1. Plut. vit. Themistocl. c. 21: *Τιμοκρέων δ' ὁ Ῥόδιος μελοποιὸς ἐν ᾄσματι καθάπτεται πικρότερον τοῦ Θεμιστοκλέους, ὡς ἄλλους μὲν ἐπὶ χρήμασι φυγάδας διαπραξαμένου κατελθεῖν, αὐτὸν δὲ ξένον ὄντα καὶ φίλον προεμένου δι' ἀργύριον· λέγει δ' οὕτως· Ἀλλ' κτλ.* Numeri quomodo discribendi sint, valde dubium, aliter constituit Boeckh in prooemio lect. Berolin. 1833, aliter Hermann in Praef. Epit. doctr. metr. p. XVIII ed. 2, aliter Ahrens Dial. Dor. 477, qui stropham, antistropham et epodum integras superesse credit, simulque docet, quo pacto Timocreon si genuina Doride uti didicisset, scribere debuisset, denique Hartung in tres strophas dispescuit. — V. 1. *Παυσανίαν ἢ καὶ τύγε* om. Fa, *καὶ* om. Cia. — *αἰνέεις* scripsi, vulgo *αἰνεῖς*, Fa *αἰνέσεις*. — V. 2. *Ἀριστείδαν*, *ἀριστείδην* ACFa.

ἄνδρ' ἱερᾶν ἀπ' Ἀθανᾶν
ἐλθεῖν ἕνα λῷστον, ἐπεὶ Θεμιστοκλῆ' ἤχθαρε Λατώ,
ἐπῳδ.
ψεύσταν, ἄδικον, προδόταν, ὃς Τιμοκρέοντα
ξεῖνον ἐόντ' ἀργυρίοισι κυβαλικοῖσι πεισθεὶς οὐ κατᾶγεν
ἐς πατρίδ' Ἰάλυσον, λαβὼν δέ
τρί' ἀργύρου τάλαντ' ἔβα πλέων εἰς ὄλεθρον,
τοὺς μὲν κατάγων ἀδίκως, τοὺς δ' ἐκδιώκων, τοὺς δὲ καίνων,
ἀργυρίων ὑπόπλεως·
Ἰσθμοῖ δὲ πανδόκευε γλοιῶς ψυχρὰ κρέα παρέχων·
οἱ δ' ἤσθιον κηὖχοντο μὴ ὥραν Θεμιστοκλέους γενέσθαι.

2.

–́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ –
⏖́ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒

V. 3. ἄνδρ', libri ἄνδρα. — V. 4. ἐλθεῖν ἕνα λῷστον, Fa ὃς ἦλθε λεκτός, Boeckh coni. ἐλθέμεν λῷστον, Hartung ἐλθέμεν λῷστον πολύ. Θεμιστοκλέα δ' ἤχθ. — ἐπεὶ Fa, ut Hermann coniecit, vulgo ἐπεὶ δὲ, Vq ἐπὶ δὲ. — Θεμιστοκλῆ' Hermann, vulgo Θεμιστοκλῆα, Fa Θεμιστοκλέα δ', Ahrens Θεμιστοκλῆ. — ἤχθαρε, Fa ἤχθαιρε. — Λατώ minime sollicitandum, cf. C. Keil in Philol. V 647, Hecker ἤχθαιρεν Αἰδώς probante Hartungo, Unger de Tanusio p. 34 Ἐρατώ. — V. 5. Τιμοκρέοντα, Hartung Τιμοκρεῦντα, ita sane in illis regionibus vulgo loquebantur, ut vel recto casu Τιμοκρηῦν dicerent, neque tamen opus est hanc formam restituere. — V. 6. ἐόντ', libri ἐόντα, Hartung ὄντα. — κυβαλικοῖσι scripsi, nisi κοβαλικοῖσι malis, vulgo σκυβαλικοῖσι, i βαλικοῖσι, Fa et C supra κυμβαλικοῖσι. Cf. Hesychius Κυμβαλικὸν τρόπον et κυβηλικὸν τρόπον, Hermann σκυβαλικτοῖσι. — κατᾶγεν, Fa κατήγαγεν. — V. 7. πατρίδ', vulgo πατρίδα, Hermann πάτραν, Hartung οὐ κατᾶγεν πατρίδ' Ἰαλύσιον. — V. 8. τρί' ABc, vulgo τρία, Hartung τέτταρ'. — ἀργύρου scripsi, vulgo ἀργυρίου. — εἰς, Fa ἐπ'. — V. 9. δ' ἐκδιώκων, δὲ ἐκδιώκων A, δὲ διώκων Fa. — καίνων, κενῶν ACRTSBcVi. — V. 10. ἀργυρίων, Hermann ἀργυρέων. — ὑπόπλεως, Ahrens ὑπόπλεος, et sane Fa ἀργυρίου δὲ ὑπόπλειος exhibet. — V. 11. δὲ πανδόκευε FaCA, δ' ἐπανδόκευε vulgo, δ' ἐπανδόκεε Boeckh, δ' ἐπανδόκει Mehlhorn, δὲ πανδοκεὺς Hermann. — γλοιῶς scripsi, legebatur γελοίως. Cf. Hesych. v. γλοιῶς. — ψυχρὰ, Bc ψύχεια, Ahrens ψηχρὰ, Sintenis γλίσχρα. — παρέχων, Hartung παρέχεν. — V. 12. κηὖχοντο, Fa καὶ εὔχοντο. — ὥραν, Ahrens ὤραν, nescio an χώραν scribendum sit, i. e. *curam* (vide quae ad Theogn. 152 adnotavi), atque id ipsum significat ὥραν, si germana ea est scriptura. Non recte Cobet μὴ ὥρας (vel μὴ 'ς ὥρας) Θεμιστοκλῆ' ἱκέσθαι, neque Hartung sequendus, qui traiecit verba μὴ Θεμιστοκλέος ὥραν γενέσθαι. — Θεμιστοκλέους, Hermann Θεμιστοκλεῦς, Ahrens Θεμιστοκλέος.

Fr. 2. Plut. vit. Themist. c. 21: Πολὺ δ' ἀσελγεστέρᾳ καὶ ἀναπεπταμένῃ μᾶλλον εἰς τὸν Θεμιστοκλέα βλασφημίᾳ κέχρηται μετὰ τὴν φυγὴν αὐτοῦ καὶ τὴν καταδίκην ὁ Τιμοκρέων ᾆσμα ποιήσας, οὗ ἐστιν ἀρχή· Μοῦσα κτλ.

Μοῦσα, τοῦδε τοῦ μέλεος
κλέος ἀν' Ἕλλανας τίθει,
ὡς ἐοικὸς καὶ δίκαιον.

3.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ –
– –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – ⏓ 941
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ –́ . . . .

Οὐκ ἄρα Τιμοκρέων μοῦνος
Μήδοισιν ὡρκιατόμει,
ἀλλ' ἐντὶ κἆλλοι δὴ πονηροί·
οὐκ ἐγὼ μόνα κόλουρις·
ἐντὶ καὶ ἄλλαι ἀλώπεκες.

4.

Diogenian. Praef. 179: *Καρικὸς δὲ αἶνος λέγεται, ὃν ἀναφέρουσιν εἰς γένει Κᾶρα ἄνδρα· τοῦτον γὰρ ἁλιέα τυγχάνοντα χειμῶνος θεασάμενον πολύποδα εἰπεῖν· εἰ μὲν ἀποδὺς κολυμβήσαιμι ἐπ' αὐτόν, ῥιγώσω, ἐὰν δὲ μὴ λάβω τὸν πολύποδα, τῷ λιμῷ τὰ παιδί' ἀπολῶ. Κέχρηται δὲ τῷ λόγῳ τούτῳ καὶ Τιμοκρέων ἐν μέλεσιν.* Cf. Walz. Rhet. II 11.

5.

Diogenian. Praef. 180: *Ὁ δὲ Κύπριος (αἶνος) προσηγόρευται διὰ τὸ παρὰ Κυπρίοις λέγεσθαι ὡς ἐπιχώριος· κέχρηται δὲ καὶ τούτῳ Τιμοκρέων, ἐμφαίνων ὡς οἱ ἄδικα πράσσοντες καὶ ἐς ὕστερον τῶν προσηκόντων τυγχάνουσιν. Καὶ γὰρ τῷ Ἀδώνιδι ἐν Κύπρῳ τιμηθέντι ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης μετὰ τὴν τελευτὴν οἱ Κύπριοι ζώσας ἐνίε-*

V. 1. *τοῦ*, Fa *τοῦ δέ*. — V. 2. *κλέος* om. Bc. Hartung in hunc modum *τοῦδε τοῦ κλέος μέ|λεος ἀν'* verba traiecit.

Fr. 3. Plut. vit. Themist. c. 21: *Λέγεται δ' ὁ Τιμοκρέων ἐπὶ μηδισμῷ φυγεῖν συγκαταψηφισαμένου τοῦ Θεμιστοκλέους· ὡς οὖν ὁ Θεμιστοκλῆς αἰτίαν ἔσχε μηδίζειν, ταῦτ' ἐποίησε πρὸς αὐτόν· Οὐκ ἄρα κτλ.* — V. 1. *μοῦνος*, Hermann *μοῦνος ὅς*, Ahrens contra *οὐκ ἄρα Τιμοκρέων μόνος*. — V. 2. *ὡρκιατόμει* scripsi, nam praeteritum tempus omnino requiritur, sed praeterea fortasse inserto pronomine *ὅς*, quod proposnit Hermann, scribendum:

Οὐκ ἄρα Τιμοκρέων μοῦνος ὃς Μήδοισιν ὁρκιατόμει.

ὁρκιατομεῖ Hermann, vulgo *ὅρκια τέμοι*, F *μήλοισιν ὅρκια τομή*, A *ὅρκια τέμνω* (vel *τέμω*), x *ὅρκια τέμνει*. Hartung *μοῦνος ἦν Μήδοισιν ὁρκιατομῶν*. — V. 3—5 affert Apost. VII 28 et Arsen. 231, ubi *καὶ ἄλλοι πονηροὶ* scriptum. — V. 3 et 5 *ἐντὶ*, FaAia *ἔντι*. — V. 4. *οὐκ*, Hermann *κοὐκ*. — *κόλουρις*, exspectaveras *κολουρίς*, sed secundum grammaticorum praecepta etiam *λάμπουρις* (*ἡ ἀλώπηξ*) erat proparoxytonon, cf. Lobeck Proleg. Pathol. 460 seq. Adde Hesychium *κοθοῦριν· ἀλώπεκα*. — V. 5. *ἄλλαι*, ia *ἄλλοι*, Hartung scripsit *ἐντὶ κἆλλαι 'λώπεκες*.

σαν περιστεράς, αἱ δ' ἀποπτᾶσαι καὶ διαφυγοῦσαι αὖθις ἀδοκήτως εἰς ἄλλην ἐμπεσοῦσαι πυρὰν διεφθάρησαν. Cf. Walz Rhett. II 12.

6.

⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́

⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́

Σικελὸς κομψὸς ἀνὴρ
ποτὶ τὰν ματέρ' ἔφα.

7. 91

Schol. Aristoph. Vesp. 1063: *Πρίν ποτ' ἦν, πρὶν ταῦτα· νῦν δ' οἴχεται· κύκνου τ' ἔτι πολιώτεραι δὴ αἵδ' ἐπανθοῦσιν τρίχες] Δίδυμός φησιν, ὡς παρῴδησε ταῦτα ἐκ τῶν τοῦ Τιμοκρέοντος τοῦ Ῥοδίου.*

8.

ΣΚΟΛΙΟΝ.

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒

–́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ ⏑⏑ ⏑ – – –́ – – –́ ⏑ ⏒

Ὤφελέν σ', ὦ τυφλὲ Πλοῦτε, μήτε γῇ μήτ' ἐν θαλάσσῃ
μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανῆμεν,
ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν κἀχέροντα· διὰ σὲ γὰρ πάντ'
(ἔστ') ἐν ἀνθρώποις κακά.

Fr. 6. Hephaest. 71: *Τῷ καθαρῷ ἑφθημιμερεῖ ὅλον ᾆσμα Τιμοκρέων συνέθηκε· Σικελὸς κτλ.* Respicere videtur Plato Gorg. 493 A: *Καὶ τοῦτο ἄρα τις μυθολογῶν, κομψὸς ἀνήρ, ἴσως Σικελός τις ἢ Ἰταλικός, παράγων τῷ ὀνόματι διὰ τὸ πιθανόν τε καὶ πιστικὸν ὠνόμασε πίθον, τοὺς δὲ ἀνοήτους ἀμυήτους.* ubi Schol. *οἷον Ἐμπεδοκλῆς· Πυθαγόρειος δ' οὗτος ἦν, ὑπῆρχε δὲ Ἀκραγαντῖνος· Ἀκράγας δὲ πόλις Σικελίας . . . ἀφ' ἧς οὗτός τε καὶ Ὀλύμπιος* (Schol. Olympiodori *ὀλύμπος*) *ὁ μελοποιός.*

Fr. 8. Schol. Arist. Acharn. 532: *Τιμοκρέων δὲ ὁ Ῥόδιος μελοποιὸς τοιοῦτον ἔγραψε σκόλιον κατὰ τοῦ Πλούτου, οὗ ἡ ἀρχή· Ὤφελες, ὦ τ. Π. . μήτ' ἐν γῇ μήτ' ἐν θαλάττῃ μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανήμεναι, ἀλλὰ Τ. τε ν. κἀχέροντα· διὰ σὲ γὰρ πάντ' ἐν ἀ. κακά.* Eadem Schol. Arist. Ran. 1302 ed. Ald. (ubi *γε ναίειν*) et Suidas v. *Σκόλιον* (ubi *ὄφελες*). Cf. Isidor. Pelus. Ep. II 146: *Ἔθος ἦν παλαιὸν μετὰ τὴν συνεστίασιν ἅπτεσθαι λύρας καὶ ᾄδειν· Ἀπόλοιο, ὦ Πλοῦτε, καὶ μήτε ἐν γῇ φανείης, μήτ' ἐν θαλάσσῃ.* — V. 1. *ὤφελέν σ'* Ilgen et Mehlhorn, Schol. Ar. *ὤφελες*, Suid. *ὄφελες*, Brunck *ὤφελές γ'*, Teuffel *ὤφελες σὺ τυφλέ*, frustra. Etiam apud Pindarum Nem. II 6 *ὀφείλει* impersonaliter dictum, nam locus Eurip. Iphig. Aul. 1281 ambiguus. — *μήτε γῇ*, legebatur *μήτ' ἐν γῇ*. — *ἠπείρῳ*, Schneidewin *οὐρανῷ* coniecit, quod quamquam iam olim in Iahnii Annalibus XLIII 126 reiiciendum esse docui, denuo nuper certatim commendaverunt Teuffel (in Iahnii Ann. 1859 p. 760) et Haupt in Mercurio Vol. I. — *φανῆμεν* scripsi, *φανῆναι* Hoepfner, vulgo *φανήμεναι*, Natalis Com. 182 *φανήμεναι ποτέ*, M. Schmidt frustra *φανῆν* requirit. — V. 2. *ἔστ' ἐν* Meineke, v. *ἐν*.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

9.

Ὦι ξυμβουλεύειν χὲρς ἄπο, νοῦς δὲ πάρα.

10.

Κηΐα με προσῆλθε φλυαρία οὐκ ἐθέλοντα.
Οὐκ ἐθέλοντά με προσῆλθε Κηΐα φλυαρία.

XXVIII.

MYRTIS.

Plutarch. Quaest. Graec. c. 40: *Ἐλιέως τοῦ Κηφισοῦ καὶ Σκιάδος Εὔνοστος ἦν υἱός, ᾧ φασὶν ὑπὸ νύμφης Εὐνόστας ἐκτραφέντι τοῦτο γενέσθαι τοὔνομα. Καλὸς δὲ ὢν καὶ δίκαιος οὐχ ἧττον ἦν σώφρων καὶ αὐστηρός· ἐρασθῆναι δὲ αὐτοῦ λέγουσιν Ὄχναν, μίαν τῶν Κολωνοῦ θυγατέρων ἀνεψιὰν οὖσαν. Ἐπεὶ δὲ πειρῶσαν ὁ Εὔνοστος ἀπετρέψατο, καὶ λοιδορήσας ἀπῆλθεν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς κατηγορήσων, ἔφθασεν ἡ παρθένος τοῦτο πράξασα κατ' ἐκείνου καὶ παρώξυνε τοὺς ἀδελφοὺς Ἔχεμον καὶ Λέοντα καὶ Βούκολον ἀποκτεῖναι τὸν Εὔνοστον, ὡς πρὸς βίαν αὐτῇ συγγεγενημένον. Ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἐνεδρεύσαντες ἀπέκτειναν τὸν νεανίσκον· ὁ δὲ Ἐλιεὺς ἐκείνους ἔδησεν· ἡ δ' Ὄχνη μεταμελομένη καὶ γέμουσα ταραχῆς, ἅμα μὲν αὑτὴν ἀπαλλάξαι θέλουσα τῆς διὰ τὸν ἔρωτα λύπης, ἅμα δ' οἰκτείρουσα τοὺς ἀδελφούς, ἐξήγγειλε πρὸς τὸν Ἐλιέα πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, ἐκεῖνος δὲ Κολωνῷ· Κολωνοῦ δὲ δικάσαντος οἱ μὲν ἀδελφοὶ τῆς Ὄχνης ἔφυγον, αὐτὴ δὲ κατεκρήμνισεν ἑαυτήν, ὡς Μυρτὶς ἡ Ἀνθηδονία ποιήτρια μελῶν ἱστόρηκεν.* 943

Fr. 9. Heph. 4: *Τιμοκρέων ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασι* (CPSE pr. A *τιμοκρέοντος ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων*)· *ᾧ ξυμβ.* — *ᾧ* om. A, Boeckh *τῷ.* — *χὲρς ἄπο, νοῦς δὲ* Toup, *σὲρς ἀπὸ νοῦς δὴ* FlBH, *χερσίν σ' ἄπο* C, *σερσ' ἀποίνους δὴ* N, *χέρσ' ἄπο* Turn. et P, qui *χερσὶν* in marg., *χερσ' ἄπο* E, *σὲρς* S, *χέρσ'* et supra *χερσίν* A.

Fr. 10. Anth. Pal. XIII 31: ab eadem m. *Τιμοκρέοντος Ῥοδίου ὁμοίως.* Cf. Ep. Simonid. 171. Aliud epigramma Timocreonti tribuunt edd. vett. Anth. Planud. (cf. Iriarte 92), sed rectius *Ἑρμοκρέοντος* inscribitur, vid. Anth. Plan. 11.

XXIX.

CORINNA.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

1.

⏖́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓

Τοὺ δέ, μάκαρ Κρονίδα, τοὺ Ποτειδάωνος, ἄναξ Βοιωτέ.

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ.

2.

–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ –

⏖́ ⏑ – – – ⏑ ⏑ –

–́ ⏑ – ⏑ – ⏓

Νίκασ' ὁ μεγαλοσθένης 944
Ὠαρίων, χώραν τ' ἀπ' ἑοῦς
πᾶσαν ὠνούμηνεν.

Corinna. Fr. 1. Herodian. *περὶ μον. λέξ.* 11, 8: *Παρὰ μέντοι Βοιωτοῖς Ποτειδάων τραπέντος τοῦ σ εἰς τ· Κόριννα· Βοιωτοί τοῦδε μάκαρ Κρονίδη· τοῦ ποτειδάωνος ἄναξ βοίωτε. ὅτι πολλοὺς ἐποίησε σχηματισμοὺς καὶ ἐν ἑτέροις εἴρηται.* Recte Ahrens *Κόριννα Βοιωτῷ· τοὺ δέ.* ut carmen *Βοιωτὸς* dictum sit, quod eponymi herois memoriam illustrabat. — *Κρονίδα* scripsi pro *Κρονίδη*, Ahrens *Κρονιδῆε* i. e. *Κρονιδαῖε*, *Saturnii fili*, at insolentior haec forma ne numero quidem versus convenit, poteratque Boeotus Neptuni filius Saturnique nepos recte *Κρονίδας* appellari. — *Ποτειδάωνος*, antea scripseram *Ποτειδάων*, ut Corinna non Boeotum, sed Neptunum indigitaverit; Hartung *τοὺ Ποτειδάωνος ἄνακτος πῆ Βοιωτέ*, Ahrens *Ποτιδάωνος, Ϝάναξ* scripsit. — *Βοιωτέ*, memorabile est Herodiani librum *βοίωτε* exhibere: potuit enim praesertim in vocativo antiqua verborum pronuntiatio a Boeotis servari; atque alias quoque aeolici accentus vestigia restant, 17 *προφάνης* et *γλούκου*, quae non videntur ex librariorum errore profecta esse; quamquam Choerobosc. I 202 adversatur; fortasse etiam *βάνα* fr. 21 huc referendum.

Fr. 2. Apollon. de Pron. 358 B: *Ἑοῦς· αὕτη ἀκόλουθος Δωρικῇ τῇ τεοῦς, ᾗ συνεχῶς καὶ Κόριννα ἐχρήσατο ἐν Κατάπλῳ· Νίκασ' κτλ.* — V. 1. *ὁ*, Hermann *ὃν*. — *μεγαλοσθένης*, Ahrens *μεγαλοσθένεις*. V. 2. *Ὠαρίων*, cod. *ὠαρείων*.

* 3.

Schol. Nicand. Ther. 15: *Οἱ δὲ πλείους Ταναγραῖον εἶναί φασι τὸν Ὠρίωνα· Κόριννα δ' εὐσεβέστατον αὐτὸν λέγει καὶ ἀπελθόντα πολλοὺς τόπους ἡμερῶσαι καὶ καθαρίσαι ἀπὸ θηρίων.*

4.

— ⏑́ ⏑ — ⏑ ⏑ — — —

Οὐ γάρ τὶν ὁ φθονερὸς δαίμων.

ΙΟΛΑΟΣ.

5.

Apoll. de pron. 373 B: *Διὰ τοῦ ε ἡ νῶε παρὰ Ἀντιμάχῳ . . . καὶ τ ού τε νῶ ε ἐν Ἰολάῳ Κόριννα.* Cod. *τούτε*, divisit Boeckh.

ἘΠΤ' ἘΠΙ ΘΗΒΑΙΣ.

6.

— ⏑́ ⏑ ⏑ — — —

Οὐμὲς δὲ κομισθέντες.

ΕΤΕΡΟΙΑ.

7.

Anton. Liberal. c. 25: *Μητιόχη καὶ Μενίππη. Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων δ' καὶ Κόριννα ἑτεροίων α'. Ὠρίωνος τοῦ Ὑριέως ἐν Βοιωτίᾳ ἐγένοντο θυγατέρες Μητιόχη καὶ Μενίππη· αὗται, ὅτε Ὠρίωνα ἠφάνισεν ἐξ ἀνθρώπων Ἄρτεμις, ἐτρέφοντο παρὰ τῇ μητρί, καὶ Ἀθηνᾶ μὲν ἐδίδασκεν αὐτὰς ἱστοὺς ἐξυφαίνειν, Ἀφροδίτη δὲ αὐταῖς ἔδωκε κάλλος. ἐπεὶ δὲ Ἀονίαν ὅλην ἔλαβε λοιμὸς καὶ πολλοὶ ἀπέθνησκον, θεωροὺς ἀπέστειλαν παρὰ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Γορτύνιον· καὶ αὐτοῖς εἶπεν ὁ θεός, ἱλάσασθαι δύο τοὺς Ἐριουνίους θεούς· ἔφη δὲ καταπαύσειν αὐτοὺς τὴν μῆνιν, εἰ δύο δυσὶν ἑκοῦσαι παρθένοι θύματα γένοιντο· πρὸς δὲ δὴ τὸ μαντεῖον οὐδεμία τῶν ἐν τῇ πόλει παρθένων ὑπήκουσεν, ἄχρι γυνὴ θῆσσα τὸν χρησμὸν ἐξήνεγκε πρὸς τὰς θυγατέρας τοῦ Ὠρίωνος. αἱ δ' ὡς ἐπύθοντο περὶ τὸν ἱστὸν ἔχουσαι, τὸν ὑπὲρ ἀστῶν θάνατον ἐδέξαντο πρὶν ἢ τὴν ἐπιδήμιον ἐπιπεσοῦσαν αὐτὰς ἀφανίσαι νόσον, τρὶς δὲ βοησάμενοι χθονίους δαίμονας, ὅτι αὐτοῖς ἑκοῦσαι θύματα γίνονται, ἐπάταξαν ἑαυτὰς τῇ κερκίδι παρὰ τὴν κλεῖδα, καὶ ἀνέρρηξαν τὴν σφαγήν· καὶ αὗται μὲν ἀμφότεραι κατέπεσον ἐς τὴν γῆν· Φερσεφόνη δὲ καὶ Ἅιδης* 945

Fr. 4. Apollon. de Pronom. 365 B: (*Τίν*) *τίθεται παρὰ Κορίννῃ καὶ ἐπ' αἰτιατικῆς ἐν Κατάπλῳ· Οὐ κτλ. ἀντὶ τοῦ σέ, καὶ σαφὲς ὡς κατ' ἐναλλαγὴν πτώσεως. — δαίμων, δήμων* Ahrens.

Fr. 6. Apollon. de Pron. 379 B: *Βοιωτοὶ μετὰ διφθόγγου τοῦ ου· οὐμὲς δὲ κ. Κόριννα ἐπτ' ἐπὶ Θήβαις.*

οἰκτείραντες τὰ μὲν σώματα τῶν παρθένων ἠφάνισαν· ἀντὶ δ' ἐκείνων ἀστέρας ἀνήνεγκαν ἐκ τῆς γῆς· οἱ δὲ φανέντες ἀνηνέχθησαν εἰς οὐρανόν, καὶ αὐτοὺς ὠνόμασαν ἄνθρωποι κομήτας· ἱδρύσαντο δὲ πάντες Ἄονες ἐν Ὀρχομενῷ τῆς Βοιωτίας ἱερὸν ἐπίσημον τῶν παρθένων τούτων· καὶ αὐταῖς καθ' ἕκαστον ἔτος κόροι τε καὶ κόραι μειλίγματα φέρουσιν· προσαγορεύουσι δ' αὐτὰς ἄχρι νῦν Αἰολεῖς κορωνίδας παρθένους. Carminis titulus insolentia offendit, sed Παρθενείων, quod aliquis coniiciat, nimis recedit, fort. simpliciter Κόριννα α' scribendum, ut ἑτεροίων temere ex praegresso ἑτεροιουμένων sit additum.

* 8.

. . . . ‿ ‿ ‿ ‿ ‿ ‿

‿ ‿ ⏑́ ‿ ‿ ‿ . . . .

. . . . Καλλιχόρω χθονὸς

Οὐρίας θούγατερ. . . . .

9.

Ἡ διανεκῶς εὕδεις; οὐ μὰν πάρος ἦσθα Κόριννα.

10.

‿ ⏑́ – – – – ‿ ‿ –

– ⏑́ ‿ ‿ – ‿ – –

Fr. 8. Priscian. I 36: „*In plerisque tamen Aeolis secuti hoc facimus: illi enim* θουγάτηρ *dicunt pro* θυγάτηρ, *ου corripientes, vel magis υ sono u soliti sunt pronuntiare, ideoque adscribunt ο, non ut diphthongum faciant, sed ut sonum υ Aeolicum ostendant, ut* Καλλιχώρου χθονὸς εὐρείας θουγάτηρ. Corinnae tribuit Welcker, cum in antiquis editionibus contra codicum auctoritatem Callimacho esset tributum. — Καλλιχόρω Schneidewin, καλλιχώρου vulgo, codices varias corruptelas exhibent, R καλλιχοροι, ac fortasse hac Thesalica forma passim etiam Corinna usa est. — Οὐρίας Müller et Welcker, R θ/συρ· ιας, G εου. ρειας, Krehl ex cod. Heidelb. εὐρείας. — θούγατερ scripsi, ita enim BARGL solus K θουγατηρ, vulgo θουγάτηρ, Ahrens θουγάτειρ.

Fr. 9. Hephaest. 22: Ἔστι μέντοι καὶ ἐν ἔπει, ὡς παρὰ Κορίννῃ ἐν τῷ πέμπτῳ· ἦ διανεκῶς κτλ. ubi Schol. τινὲς δέ φασιν ἐν βα, κρεῖττον δὲ ἐν πέμπτῃ. — ἦ διανεκῶς, C ἢ διαννιεκῶς. Forma valde suspecta, nam antepaenultima debebat produci, sin brevi usa est Corinna, scribendum erat διενεκῶς, nisi existimari licet ex ultima origine servatam esse litteram A, quae alias in eiusdem stirpis vocabulis ubique est E. Arnaldus διὰ κενᾶς coniecit, ego deleta particula ἦ antea proposui διανεκέως: sed latet fortasse alia forma, cf. Hesych. αἰζηνεκές, διηνεκές, αἰώνιον. — εὕδεις, PE εὕδης. Exspectaveram Boeotorum more εὕδις, si ad εὕδω refertur, sed mihi videntur Boeoti εὕδειμι dixisse, quemadmodum νόειμι, φίλειμι, alia, et Boeotorum fortasse est, quod Hesychius servavit εὕδεισι· ἡσυχάζει, ita recte codex, nisi quod εὑδείσι scriptum. — ἦσθα, Turnebus οἶσθα. — Post Κόριννα Hermann addit ὑπναλέα.

Fr. 10. Apollon. de Pron. 325 A: Βοιωτοὶ ἱών, . . . Κόριννα . . . καὶ ἔτι· ιωνει ἠδ' ἡρώων ἀρετὰς χειρωαδων. quae correxi, quamquam per metrum etiam χειρωάδων vel χειρωΐδων scribi poterat: η, quod

Ἰώνει δ' εἱρώων ἀρετὰς 946
χειρωιάδων (ἀΐδω.)

11.

⏑́⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏑ – ⏑ – – –

Περὶ τεοῦς Ἑρμᾶς ποτ' Ἄρευα πουκτευΐ.

12.

–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ –

Λάδοντος δονακοτρόφω.

13.

–́ – – – – ⏑ ⏑ –

Κὴ πεντήκοντ' οὐψιβίας.

14. 15. 16. 17. 18.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
–́ ⏑ – – – ⏑ –
⏑ –́ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –

delevi, ex dittographia ἰώνη ortum: in proecdosi scripseram ἰὼν ἄειδον εἱρώων ἀρετὰς χειρωΐδων, Ahrens ἰώνει Ϝῦδ' εἱρ. ἀρ. χειρωάδων, Hartung . . Ϝῦδα δ' ἰώνει Εἱρώων ἀρετὰς χειρωϊάδων. . . .

Fr. 11. Apollon. de Pron. 355 C: Τεοῦς . . . καὶ ἔτι Κόριννα· περὶ τ. Ἑρ. ποτ' αρεναπουκτευΐ. Correxit Boeckh (Valckenaer Ἄρηα πουκτεύει).

Fr. 12. Theodos. ap. Dindorf. ad Aristoph. Schol. T. III p. 418: Κόριννα· Λάδ. δονακοτρόφου, quod correxi, nisi forte Νέδοντος potius scribendum, vid. fr. 39.

Fr. 13. Hephaest. 108: Καὶ ἐπὶ τῶν γλυκωνείων τοιαῦτα σχήματα παραλαμβάνεται· οἷον ἐν τοῖς Κορίννης . . . ὧδε καὶ τόδε· Καὶ πεντήκονθ' οὑψιβίας (schol. οὐψιβίας).— Κὴ Ahrens, vulgo καὶ. — πεντήκοντ' οὐψιβίας P, πεντήκοντα ὑψιβίας E, sed idem in schol. πεντήκοντ' οὐψιβίας. Ahrens πεντείκονθ', Hartung οὐψίποδας. Fortasse versus ad Iolaum referendus, in quo carmine poterat Corinna quinquaginta Thespii filias ab Hercule compressas commemorare, vid. Diodor. IV 29.

Fr. 14. 15. 16. 17. 18. Hephaest. 106: Ἔτι δὲ καὶ πλείοσιν αὕτη (Κόριννα) κέχρηται σχήμασιν· Δούρατος κτλ. Hermann coni. Δούρατος ὥστ' ἐφ' ἱππίω Κάρτα κε βρεμόμενοι πόλιν Διεπράθομεν ἀπροφανές· Γλούκου δέ που τις ἀοιδιῶν Πελέκεσσι δονεῖτ' ἄν. probante Schneidewino, nisi quod ὡς ἀφ' ἱππίω κάρτα μέγα βριμούμενοι π. ἐπ. ἀπροφανές· γλ. δέ πω τις ἀϜοιδιῶν πελεκέσσσι δονεῖτη scripsit. At non cohaerent hae reliquiae, ac ne id quidem certum est, omnes ex uno eodemque petitas esse carmine. Hartung duo fragmenta esse putat, prius Δωρατίω δ' ἐφ' ἵππω, Καμμένομεν βριμούμενοι· πόλιν δ' ἐπράθομεν προφανῆς. alterum Γλουτὸς δέ τις αἰδείων (i. e. αἰζηῶν) Πελέκεσσι δυνεῖτη.

Δώρατος ὥστ' ἐφ' ἵππω. 947
Κάρτα μὲν βριμάμενοι.
Πόλιν δ' ἐπράθομεν.
Προφανεὶς γλουκοὺ δεί τις ἀΐδων.
Πελέκεσσι δονεῖτη.

19.

· · · – – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ – –

. . . . (*Εὐωνυμίης*)
πῆδα Ϝὸν θέλωσα φίλης
ἀγκάλης ἑλέσθη.

20.

⏕́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏕́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏕́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏕́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ –

Fr. 14. **δώρατος** scripsi, vulgo *δούρατος*; per metrum licebit etiam *δόρατος* scribere, nam Corinna, trochaico ithyphallico vice tripodiae logaoedicae utitur. Non de equo Troiano haec dixit Corinna, sed de Ulixe naufrago, cf. Od. V 371: *ἀμφ' ἑνὶ δούρατι βαῖνε, κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων.* — Fr. 15. *κάρτα* Hermann, vulgo *κατὰ*, CP corr. *καὶ τὰ.* — *βριμάμενοι* scripsi, in epecdosi *βριμαόμενοι*, vulgo *βριμώμενοι*, C *βριμόμενοι.* — Fr. 16. *πόλιν δ'*, E pro var. lect. *πόλιν δ' εὖ.* In epecdosi ad hunc versum revocavi *προφανεὶς* (*προφανὴς*), quod vocabulum vulgo consentiente scholiasta adhaeret proximo versui, ut hic quoque grammaticus exempla glyconei et pherecratei adscripserit: verum *προφανεὶς* aegre potest cum verbis *πόλιν δ' ἐπράθομεν* consociari, itaque olim scripsi *προχάνης* i. e. *προχάναις*, nunc nihil muto: Corinna enim et breviora et ampliora cola videtur inseruisse his carminibus logaoedicis, itaque poterat non solum tripodia catalectica (fr. 16), sed etiam paroemiaco (fr. 17) uti. — Fr. 17. *προφανείς* P, vulgo *προφανής*, Schol. *προφάνης.* — *γλουκού*, vulgo *γλούκου*, E Turn. *γλυκοῦ.* — *δεί* scripsi, vulgo *δέ.* — *ἀΐδων* Ahrens, et sic P a pr. m, (supra *ει*), C *ἀείδων*, Fl. *αἴδων*, *A ἀηδὼν*, E in marg. *ἀηδῶν*, vulgo *ᾆδων.* Hoc dicit: d u l c e a l i q u i s p r o c u l c a n e n s. — Fr. 18. *πελέκεσσι*, E *πελέκεσι*, Schol. *πελέκεσιν*, quod metro non adversatur. Ceterum hic versus utrum tripodia logaoedica an anapaestica sit, ambigi potest. Pherecrateo versu Corinnam frequenter usam esse etiam Tricha p. 30 testatur. — *δονεῖτη* Boeckh, v. *δονεῖται.*

Fr. 19. Apollon. de Pron. 396 B: *Αἰολεῖς μετὰ τοῦ Ϝ κατὰ πᾶσαν πτῶσιν καὶ γένος· . . . ὁμοίως καὶ Βοιωτοί· ε υ ω ν ι μ ι η ς Κ ο ρ ι ν ν α π η δ ε γ ο ν θ ε λ ω σ α φ ί λ η ς ἀ γ κ ά λ η ς ε λ η σ θ η.* Emendavit Boeckh, sed *εὐωνυμίης* vix rectum, videtur titulus carminis latere, fortasse *ἐ ν Μ ι ν υ ά σ ι Κόριννα· πῆδα κτλ.*, ut intelligatur carmen, cuius argumentum adumbravit Anton. Liber. (vid. fr. 32), id quod étiam Hartung coniecit: caeterum nescio an potius *π ῆ δ' ἐ Ϝ ὸ ν* scribendum sit, et possis apud ipsum Apoll. suspicari *ὁμοίως καὶ Βοιωτοὶ ἐ Ϝ ό ς*, *Μινυάσι Κόριννα*, sed haec incerta. — *ἀγκάλης*, Hartung *ἀγκάλησιν.*

Fr. 20. Hephaest. 106: *Ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν Γλυκωνείων τοιαῦτα*

Κλία γέροντ' αἲσομένα
Ταναγρίδεσσι λευκοπέπλυς·
μέγα δ' ἐμῆς γέγασε πόλις
λιγουροκωτίλης ἐνόπης.

21.

⏓ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑

⏑́⏑ ⏑ – ⏓ ⏑ – ⏓ ⏑ – ⏑́⏑ ⏑ ⏓

Μέμφομη δὲ κὴ λιγουρὰν Μουρτίδ' ἱώνγα, 948
ὅτι βανὰ φοῦσ' ἔβα Πινδάροιο ποτ' ἔριν.

22.

⏑́⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –

Τὰ δέ τις οὐμίων ἀκουσάτω.

23.

Θέσπια καλλιγένεθλε φιλόξενε, μουσοφίλητε.

σχήματα παραλαμβάνεται, οἷον ἐν τοῖς Κορίννης· Καλὰ κτλ. ubi repetit schol. Videntur autem hi quattuor versus cohaerere. — V. 1. *κλία γέροντ'* scripsi, legebatur *καλὰ γέροια εἰσομένα*, *καλὰ* Fl. Rhed. om. — *γέροια*, sch. et Turn. *γέρεια*, Ahrens *γερῆ* (i. e. *γεραιὰ*) *αἲσομένα*, Hartung *καλὰ Ϝέρωι' ἀεισομένα*, quod *ἐράσμια* interpretatur. — V. 2. *λευκοπέπλυς* Ahrens, vulgo *λευκοπέπλοις*, Fl. *λευκοπέπλους*. — V. 3. *ἐμῆς* Boeckh, vulgo *ἐμή*. — *γέγασε* scripsi, vulgo *γέγαθε*, P *γέγαθε . . . σε*, Fl. *μέγαδε*, C *μέγα δ' ἐ . . . . δέ*. — *πόλις* om. Schol. — V. 5. *λιγουροκωτίλης* Schol., sed codd. ut videtur *λιγουροκοτίλης*. — *ἐνόπης* Boeckh, vulgo *ἐνοπῆς*, C *ἐνωπῆ*.

Fr. 21. Apollon. de Pron. 324 C: *Θέμα ἐστίν, ὃ συζύγως οἱ αὐτοὶ (Βοιωτοὶ) φασὶ τῇ μὲν ἐγὼν τὴν ἱών, τῇ δὲ ἔγωνγα τὴν ἵωνγα· Κόριννα· Μέμφομαι δὲ καὶ λ. Μυρτίδα ἵωνγα, ὅτι β. φοῦσα ἔβα Πινδαρίοιο ποτ' ἔριν.* Emendavit Boeckh, nisi quod fortasse *Μυρτίδ'* servandum fuit, sed *Πινδαρίοιο*, quamquam Leutsch (Philol. XI 7) et Unger Paradox. Theb. 123 seq. hanc formam defendunt, non ferendum, quod vel metro refragatur. — *ἱώνγα*, de accentu ambigi potest, sed paroxytonon tuetur grammaticus Etym. M. 315, 11 quamvis futilibus argumentis usus, sed antiquam haud dubie memoriam secutus. Aspiratio, quam Trypho testatur, quam non recte Ahrens addubitavit, non caret ratione: nam debebat *ἰῶν* dici, sed traiectus est, ut alias saepe, spiritus asper, qui quidem ex gutturali littera exortus est, quae fuit a principio, quamque reliquae dialecti graecae linguae servaverunt. — V. 2. Respic. Herod. *περὶ μον. λέξ.* 18, 25: *Τὸ γὰρ παρὰ Κορίννῃ βάνα οὐ κοινὸν οὐδὲ εἰς νη λῆγον, ἀλλὰ ἴδιον θέμα Βοιωτῶν τασσόμενον ἀντὶ τοῦ γυνή.* Cf. etiam Hesych. v. *βάννα* et *βανῆκας*. Ceterum conferas quae Pausan. IX 22, 3 dicit: *ἔστι δὲ ἐν τῷ γυμνασίῳ γραφή, ταινίᾳ τὴν κεφαλὴν ἡ Κόριννα ἀναδουμένη τῆς νίκης ἕνεκα, ἣν Πίνδαρον ᾄσματι ἐνίκησεν ἐν Θήβαις.* sed haec ex mystagogorum explicatione petita videntur.

Fr. 22. Apollon. de Pron. 382 B: *Οὐμίων· Βοιωτοί· Τὸ κτλ. Κόριννα.* Cod. *ουμειων*.

Fr. 23. Schol. Hom. Il. β 498: *Οἷον καὶ παρὰ Κορίννῃ· Θέσπια κτλ.* Adde Cram. An. Par. III 351, 8 et 137, 10. Matranga An. 426.

* 24.

Τεῦς γὰρ ὁ κλᾶρος.

* 25.

Ἁμῶν δόμων.

* 26.

Ἐσσάρχι πτολέμω.

27.

Athen. IV 174 F: *Τούτοις* (*γιγγραΐνοις αὐλοῖς*) *δὲ καὶ οἱ Κᾶρες χρῶνται ἐν τοῖς θρήνοις, εἰ μὴ ἄρα καὶ ἡ Καρία Φοινίκη ἐκαλεῖτο, ὡς παρὰ Κορίννῃ καὶ Βακχυλίδῃ ἐστὶν εὑρεῖν.*

28.

Pausan. IX 20, 2: *Ταναγραῖοι δ' οἰκιστήν σφισι Ποίμανδρον* 949
γενέσθαι λέγουσιν, Χαιρησίλεω παῖδα, τοῦ Ἰασίου, τοῦ Ἐλευθῆρος· τοῦτον δ' Ἀπόλλωνός τε καὶ Αἰθούσης εἶναι τῆς Ποσειδῶνος· Ποίμανδρον δὲ γυναῖκά φασιν ἀγαγέσθαι Τάναγραν, θυγατέρα Αἰόλου· Κορίννῃ δέ ἐστιν ἐς αὐτὴν πεποιημένα, Ἀσωποῦ παῖδα εἶναι.

29.

Plut. de Mus. c. 14: *Ἡ δὲ Κόριννα καὶ διδαχθῆναί φησι τὸν Ἀπόλλω ὑπ' Ἀθηνᾶς αὐλεῖν.*

30.

Schol. Apoll. Rhod. I 551: *Ἀρμενίδας δὲ τοῖς Θηβαϊκοῖς Ἀμφικτύονος υἱὸν Ἴτωνον ἐν Θεσσαλίᾳ γεννηθῆναι, καὶ Ἀλέξανδρος ἐν τῷ α' τῶν Κορίννης* (ita cod. Laur., vulgo *Καρικῶν*) *ὑπομνημάτων.* Consentaneum est Itonum ab ipsa Corinna in carminibus fuisse commemoratum.

31.

Schol. Apoll. Rhod. III 1178: *Ὠγυγίας δὲ τὰς Θήβας ἀπὸ Ὠγύγου τοῦ* (*πρῶτον* addit Unger) *βασιλεύσαντος αὐτῶν· Κόριννα δὲ τὸν Ὤγυγον Βοιωτοῦ υἱόν· ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τῶν Θηβῶν πύλαι.* Eadem Philemon 128. Pertinet fortasse ad carmen, quod *Βοιωτὸς* fuit inscriptum.

Respicit Draco 47 et Steph. Byz. v. *Θέσπεια· γράφεται καὶ διὰ τοῦ ῑ καὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται παρὰ Κορίννῃ.* qui hoc dicere videtur, Corinnam alibi etiam *Θέσπιαν* littera media producta dixisse. Cf. etiam Eust. II 266, 5.

Fr. 24. 25. 26 recte Corinnae tribuit Ahrens. — Fr. 24. Apollon. de Pron. 356 A: *Τεῦς ... ἔστι δὲ καὶ Βοιωτιακὸν δῆλον ὡς· τεῦς κτλ. ὃ περισπασθὲν τὴν πρωτότυπον σημαίνει.* — Fr. 25. Idem 381 C: *Ὁμοίως Βοιωτοὶ Ἁμίων, ἐπὶ δὲ τῆς κτητικῆς Ἁμῶν, ἁμῶν δόμων.* — Fr. 26. An. Cram. Ox. I 172, 14: *Συνεμπίπτει δὲ ἡ ἐς πρόθεσις καὶ ἄλλῃ Βοιωτιακῇ προθέσει τῇ ἐξ, ἐς Μουσῶν ἀντὶ τοῦ ἐκ Μουσῶν· ἂν δὲ φωνῆεν ἐπιφέρηται, διὰ δύο σσ· ἐσσ' Ἀρχιπτολέμου.* Similia leguntur ib. 160, 19, ubi *ἔσσαρχος ποταμός.* Correxit Ahrens, nisi quod *πολέμω* scripsit.

32.

Anton. Liberal. c. 10: *Μινυάδες· Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων δ' καὶ Κόριννα. Μινύου τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐγένοντο θυγατέρες Λευκίππη, Ἀρσίππη* (Plutarchus, qui in Quaest. Graec. c. 38 eandem famam attigit, *Ἀρσινόην* appellat), *Ἀλκαθόη, καὶ ἀπέβησαν ἐκτόπως φιλεργοί, πλεῖστα δὲ καὶ τὰς ἄλλας γυναῖκας ἐμέμψαντο, ὅτι ἐκλιποῦσαι τὴν πόλιν ἐν τοῖς ὄρεσιν ἐβάκχευον, ἄχρι Διόνυσος εἰκασθεὶς κόρῃ παρῄνεσεν αὐταῖς μὴ ἐκλείπειν τελετὰς ἢ μυστήρια τοῦ θεοῦ· αἱ δὲ οὐ προσεῖχον· πρὸς δὴ ταῦτα χαλεπήνας ὁ Διόνυσος ἀντὶ κόρης ἐγένετο ταῦρος καὶ λέων καὶ πάρδαλις, καὶ ἐκ τῶν κελεόντων ἐρρύη νέκταρ αὐτῷ καὶ γάλα. πρὸς δὲ τὰ σημεῖα τὰς κόρας ἔλαβε δεῖμα. καὶ μετ' οὐ πολὺ κλήρους εἰς ἄγγος αἱ τρεῖς ἐμβαλοῦσαι ἀνέπηλαν· ἐπεὶ δ' ὁ κλῆρος ἐξέπεσε Λευκίππης, ηὔξατο θῦμα τῷ θεῷ δώσειν, καὶ Ἵππασον τὸν ἑαυτῆς παῖδα διέσπασε σὺν ταῖς ἀδελφαῖς· καταλιποῦσαι δὲ τὰ οἰκεῖα τοῦ πατρός, ἐβάκχευον ἐν τοῖς ὄρεσιν καὶ ἐνέμοντο κισσὸν καὶ μίλακα καὶ δάφνην, ἄχρις αὐτὰς Ἑρμῆς ἀψάμενος τῇ ῥάβδῳ μετέβαλεν εἰς ὄρνιθας· καὶ αὐτῶν ἡ μὲν ἐγένετο νυκτερίς, ἡ δὲ γλαῦξ, ἡ δὲ βύξα· ἔφυγον δὲ αἱ τρεῖς τὴν αὐγὴν τοῦ ἡλίου.* Carmen videtur *Μινυάδες* inscriptum fuisse, vide ad fr. 19. Fortasse huc pertinet fr. 24:

Τεῦς γὰρ ὁ κλᾶρος.

33.

Schol. Eurip. Phoen. 26: *Τινὲς δὲ καὶ τὴν μητέρα ὑπ' αὐτοῦ* (*Οἰδίποδος*) *ἀνῃρῆσθαι, ἀνελεῖν δὲ αὐτὸν οὐ μόνον τὴν Σφίγγα, ἀλλὰ καὶ τὴν Τευμησίαν ἀλώπεκα, ὡς Κόριννα.*

34.

Schol. Arist. Acharn. v. 720: *Ἀγοράζειν, ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν ἐν ἐξουσίᾳ καὶ παρρησίᾳ ἐστὶν ἀττικῶς, ὅθεν καὶ ἡ Κόριννα, ἐστὶ* 950
τοῦ Πινδάρου ἀττικιστί· ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Παρθενίων ἐχρήσατο τῇ λέξει. Locus corruptus, vid. ad Pind. fr. 79.

35.

Schol. Hom. Il. ρ 197: *Γηράς . . . καὶ κ' ὤριννα βροντᾶς ἀντὶ τοῦ βροντήσας.* Recte Schneidewin cum aliis correxit *Κόριννα βροντάς.* Atque fuerunt qui hanc formam etiam apud Sophoclem Philoct. 1199 sibi deprehendisse visi sunt, vid. Schol.: *ἔστι μέντοι καὶ λαβεῖν βροντᾶς ἀντὶ τοῦ βροντήσας.*

36.

Apollon. de pron. 366 B: *Ἔστι καὶ ἡ ἑῒν ἀπὸ τῆς τεῒν παρὰ Ἀντιμάχῳ καὶ Κορίννῃ ἐπὶ δοτικῆς ἔσθ' ὅτε παραλαμβανομένη.*

37.

Apollon. de Pron. 354 C: *Ἡ ἐμοῦς κοινὴ οὖσα Συρακουσίων καὶ Βοιωτῶν, καθὸ καὶ Κόριννα καὶ Ἐπίχαρμος ἐχρήσατο.*

38.

Choeroboscus I 80 (Bekk. An. III 1381): *Θρᾶνυξ*, *θράνυκος ἐπὶ τοῦ θρόνου παρὰ Κορίννῃ*. Cf. ib. 81.

39.

Choerob. I 75. (Bekk. An. III 1393): *Τὸ μέντοι Νέδων τῷ λόγῳ τῶν μετοχικῶν διὰ τοῦ ντ κλίνει Κόριννα, οἷον Νέδοντος, οἱ δὲ περὶ Δίδυμον καὶ Ἀπίωνα διὰ τοῦ ω κλίνουσιν ἀναλόγως, οἷον Νέδωνος*. Cf. ad fr. 12.

40.

Hesych.: *Τόνθων· παρὰ Κορίννῃ, ἐπὶ νωτιαίου* (cod. *νοτιβίου*) [illegible] *κρέως τὸ ὄνομα.*

41.

Cramer An. Ox. I 62, 20: *Φράσσω, ἀφ' οὗ ἡ Κόριννα βοιωτικῶ*[illegible]*ς φράττω λέγει ἀντὶ τοῦ φράσσω*. Cf. Eust. Il. 824, 22. Od. 1654, 24 [illegible] 4. Favor. 121. 444. Schol. Hom. Il. κ 572.

42.

Phrynich. 309: *Ψίεθος, μιερός, ὕελος· ἁμαρτάνουσιν οἱ δι*[illegible]*ά τοῦ ε λέγοντες, ἀδόκιμον γάρ· καὶ ἡ Κόριννα τὸν ὑάλινον παῖδ*[illegible]*α θήσεις*. Coniicio *τοὺ δ'*, vel *τοὺν* (vid. Apoll. de pron. 329 c) i. [illegible]. tu vero flagitabis filium pulcrum, ut Corinna *ὑάλινον* eode[illegible]m modo dixerit, quo poetae Latini vitreum. Ceterum conf. Hesych[illegible]: *θήσω· αἰτήσω, Βοιωτοί*. Hartung *τὸν δ' ὑάλιον πεδαθήσεις* de sp[illegible]culo interpretatus.

LAMPROCLES.

1.

⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
⏑ ⏑́ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̱

Παλλάδα περσέπολιν, δεινὰν θεὸν ἐγρεκύδοιμον

Lamprocles. Fr. 1. Aristoph. Nub. v. 967: *Εἶτ' αὖ προμαθεῖν ᾆσμ' ἐδίδασκεν, τὼ μηρὼ μὴ ξυνέχοντας. Ἢ Παλλάδα περσέπολιν δεινὰν ἢ Τηλέπορόν τι βόαμα, ἐντειναμένους τὴν ἁρμονίαν, ἣν οἱ πατέρες παρέδωκαν.* Schol. Cod. Rav. et V. et G: *Παλλάδα· Ἀρχὴ ᾄσματος Φρυνίχου, ὡς Ἐρατοσθένης φησί* (*ᾆσμ. φησιν ὡς Ἐρ. φρύν.* V)· *Φρύνιχος δὲ αὐτοῦ τούτου τοῦ ᾄσματος μνημονεύει ὡς Λαμπροκλέους ὄντος· Παλλάδα περσέπολιν κλήζω* (*περσέπτολιν κληίζω* RV), *πολεμαδόκον* (*πολεμοδόκον* V) *ἁγνὰν* (*ἁγνὴν* G) *παῖδα Διὸς μεγάλου.* Dindorf adiecit *δαμάσιππον* ex Schol. Ald.: *εἴδη ᾀσμάτων ἀμφότερα, τὸ Παλλάδα περσέπτολιν θεὰν καὶ τὸ Τηλέπορόν τι βόαμα· τὸ μὲν οὖν πρότερον Λαμπροκλέους εἶναί φασιν Ἀθηναίου, τοῦ Μίδωνος υἱοῦ· ἔχει δὲ οὕτως· Π. περσέπτολιν κληίζω. π. ἁγνὸν π. Δ. μ. δαμάσιππον.* Si recte se haberent prima verba huius scholii, quicunque haec scripsit, diceret Eratosthenem non recte hoc carmen *Phrynicho* tribuisse, cum sit *Lamproclis*: at commode ipsius Eratosthenis verba servata sunt in alio scholio: *Ἄλλως· οὕτως Ἐρατοσθένης· Φρύνιχος αὐτοῦ τούτου τοῦ ᾄσματος μέμνηται ὡς Λαμπροκλέους ὄντος τοῦ Μίδωνος υἱοῦ ἢ μαθητοῦ· ἔχει δὲ οὕτως· Παλλάδα περσέπτολιν δεινὴν θεὸν ἐγρεκύδοιμον ποτικληΐζω πολεμαδόκον ἁγνὰν παῖδα Διὸς μεγάλου δαμάσιππον. καὶ κατὰ Λαμπροκλέα ὑποτίθησι κατὰ λέξιν.* quae Dindorf ita interpolavit, ut *δεινὴν θεὸν ἐγρεκύδοιμον ποτι* — eiiceret. Non tamen existimandum est, illum scholiastam impudenter Eratostheni adversatum esse, ut quae ille docuerat, mala fraude in suum usum converteret, sed videtur in illo scholio scribendum: *Ἀρχὴ ᾄσματος Φρυνίχου, ὡς δὲ Ἐρατοσθένης φησίν, Φρύνιχος αὐτοῦ τούτου κτλ.* Phrynichi carmen ab Aristophane notari nonnulli ex antiquis grammaticis dixerant, Eratosthenes contra Lamproclis carmen respici docuit. Phrynichum ipsum, qui hymnum in Minervam condidit, olim existimavi Lamproclis carmen, quod in eodem argumento versabatur, in pedestri aliquo libello adhibuisse: sed magis verisimile est Eratosthenem Phrynichi comici poetae auctoritate illud carmen Lamprocli tribuisse. Errant autem, qui existimant veteres dubitasse de auctore huius hymni in Minervam, sed duo diversa sunt carmina probe discernenda, alterum *Phrynichi*, alterum *Lamproclis*; huius prooemium Eratosthenes adscripsit, illius initium in priore scholio servatum est: Aristophanes autem *Lamproclis* carmen respexit, id quod docet *δεινάν*

ποτικλῄζω πολεμαδόκον, ἁγνάν 952
παῖδα Διὸς μεγάλου δαμάσιππον.

2.

. . . . . . – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄
Αἴτε ποταναῖς
ὁμώνυμοι πελειάσιν αἰθέρι νεῖσθε.

---

additum, quod in Phrynichi carmine non comparet: hoc cum deesse animadverterent comici interpretes, quos Lamproclis hymnus latuit, male coniecerunt hoc ab Aristophane adiectum esse, vid. Schol. Aristidis T. III 537: *Παλλάδα περσέπτολιν· εἶδος δὲ τοῦτο ᾄσματος καὶ ἀρχή· τὸν δὲ ποιητὴν αὐτοῦ Ῥοῦφος καὶ Διονύσιος ἱστοροῦσιν ἐν τῇ Μουσικῇ Φρύνιχόν τινα, ἄλλοι δέ φασι Λαμπροκλέα ἢ Στησίχορον* (sed Paris. D ap. Frommel *τὸν δὲ ποιητὴν αὐτοῦ Φρύνιχόν τινά φασιν ἢ Λαμπροκλέα, ἢ Στησίχορον*)· *τὸ δὲ δεινὰν Παλλάδα γελοίως ἀντίκειται· τὸ γὰρ ᾆσμα οὕτως ἔχει· Παλλάδα περσέπτολιν κλεισοπολεμαδόκον* (BD Ox. *πολεμοδόκον*, Mon. *πολεμηδόκον*) *ἁγνὰν* (Ox. *ἁγίαν*, B *ἁγνὴν*) *παῖδα Διὸς μεγάλου* (*μεγάλα* B, *μεγάλαι* D, *μεγάλην* Ox.) *δαμνοπῶλον* (sic A, *δαμνηπῶλον* rel.) *ἄϊστον* (*ἄριστον* Ox. *αὐτοῦ* Paris. D ap. Fromm.) *παρθένον*. Hic igitur, ubi secundum Rufum et Dionysium carmen Phrynicho tribuitur, prorsus eodem modo, quo in schol. I Aristoph. legitur, adscriptum est, sed paulo auctius:

Παλλάδα περσέπολιν κλῄζω, πολεμαδόκον, ἁγνὰν
παῖδα Διὸς μεγάλου, δάμνιππον, αἰεὶ παρθένον.

sic enim videntur novissima corrigenda, Minerva *δάμνιππος* vocatur, cf. Cornut. 113, quamquam alia quoque possunt coniici, velut *δάμνιππον, εὔπωλον, ἀδάμαστον παρθένον*. In proecdosi *ἀρίσταν παρθένον* scripsi, ut Kleine edidit: in epecdosi servavi traditam scripturam *δαμόπωλον ἄϊστον παρθένον*, sed dubitanter, itaque Hartung edidit, qui Lamproclis versus nescio cur ita conformavit, ut v. 2 scriberet *πότνιαν κλεΐσω πολ. ἁγ. Παῖδα Διὸς μεγάλου, δαμάσιππον ἀείσοον παρθένον*. Nihil iuvant alia testimonia: nam ex Schol. Arist. sua hausit Tzetz. Chil. I 683: *Τούτου τοῦ Στησιχόρου δὲ μέλος ὑπάρχει τόδε. Παλλάδα περσέπτολιν κλῄζω π. ἁγ. π. Δ. μ. δαμόπωλον* (cod. B *δαμνόπλον*.) *ἄϊστων π*. Cf. Schol. in Cram. An. Ox. III 353, 13 (Tzetz. Epist. ed. Pressel 101): *μέλος Στησιχόρου. τινὲς Φρυνίχου τοῦτο φασίν, ἕτεροι δὲ Λαμπροκλέους*. Aristophanis autem locum praeterea resp. Dio Chr. XIII T. I p. 259: *οἳ ἂν ἱκανῶς κιθαρίσωσι Παλλάδα περσέπολιν* (ita BM, *περσέπτολιν* rel.) *δεινάν*. (ita M, *δεινὰν θεὸν* CP, *Ἀθηνὰν* rel.) et Suidas v. *Τηλέπορον. Ἀριστοφάνης· τηλέπορόν τι βόημα . . . ἔστι δὲ ἀρχὴ ᾄσματος, ὥσπερ τὸ περσέπολιν* (sic A, vulgo *περσέπτολιν*) *Ἀθάναν*. — Quod autem alii de Stesichoro cogitaverunt, inde repetendum quod hic quoque videtur hymnum aliquem in Minervam similiter exorsus esse, quorsum referendum videtur fr. 62. Iam similitudo illa, quae intercedit inter hymnos (Stesichori) Lamproclis et Phrynichi, haud dubie inde est repetenda, quod antiquioris alicuius hymni sive nomi exordium ex more imitati sunt: hunc hymnum puto memorari in Et. M. 474, 30: *Ἱππία· ἐκλήθη οὕτως ἡ Ἀθηνᾶ, ἐπεὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς μεθ' ἵππων ἀνήλατο, ὡς ὁ ἐπ' αὐτῆς ὕμνος δηλοῖ* (eadem Bekk. An. I 207. 32 et 350, 25, sed hoc posteriore loco *ὡς ὁ μῦθος* legitur).

Fr. 2. Athen. XI 491 C: *Λαμπροκλῆς δ' ὁ διθυραμβοποιὸς καὶ ῥητῶς αὐτὰς* (*Πλειάδας*) *εἶπεν ὁμωνυμεῖν ταῖς περιστεραῖς ἐν τούτοις· Αἴ τε κτλ.* Eadem Eust. 1713, 5. — V. 1. *τε* om. Eust. — V. 2. *νεῖσθε* scripsi atque ita Meineke coniecit, *κεῖσθε* L, *κεῖσθαι* ABPV, *κεῖνται* C Eust.

XXXI.

PRATINAS.

ΥΠΟΡΧΗΜΑΤΑ.

1.

⏖́ ⏑ ⏑ ⏖́ ⏑ ⏑ ⏖́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ ⏖́ ⏑ ⏑ ⏖ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏖ ⏑ ⏑ ⏖́ ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ ⏖́ ⏑ ⏑ ⏖ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ ⏖́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
– –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏓
⏖́ ⏑ ⏖ ⏑ ⏖́ ⏑ ⏖ ⏑
⏑ ⏑ ⏖́ ⏑ ⏑ ⏖ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
⏑ –́ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ ⏓
–́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – ⏑
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ – –

Pratinas. Fr. 1. Athen. XIV 617 B: *Πρατίνας δὲ ὁ Φλιάσιος αὐλητῶν καὶ χορευτῶν μισθοφόρων κατεχόντων τὰς ὀρχήστρας, ἀγανακτεῖν τινας ἐπὶ τῷ τοὺς αὐλητὰς μὴ συναυλεῖν τοῖς χοροῖς, καθάπερ ἦν πάτριον, ἀλλὰ τοὺς χοροὺς συνᾴδειν τοῖς αὐληταῖς· ὃν οὖν εἶχε θυμὸν κατὰ τῶν ταῦτα ποιούντων ὁ Πρατίνας ἐμφανίζει διὰ τοῦδε τοῦ ὑπορχήματος· Τίς ὁ θόρυβος κτλ.* Pratinae locum egregium, postquam maximam partem emendatus est, rursus coniecturis tentavit M. Schmidt de dithyrambo 249. Versus partim aliter discripsit Rossbach III 372 seq. Hartung carmen ex quinque disparibus strophis constare existimat, qui quod dicit me carminis exordium in choriambos redegisse, fallitur: nam digramma versuum satis testificatur me paeones cum anapaestis consociatos agnovisse: v. 1 tetrameter est paeonicus, cuius tres

Τίς ὁ θόρυβος ὅδε; τί τάδε τὰ χορεύματα; 954
τίς ὕβρις ἔμολεν ἐπὶ Διονυσιάδα πολυπάταγα θυμέλαν;
ἐμὸς ἐμὸς ὁ Βρόμιος· ἐμὲ δεῖ κελαδεῖν, ἐμὲ δεῖ παταγεῖν
ἀν' ὄρεα σύμενον μετὰ Ναϊάδων
οἷά τε κύκνον ἄγοντα ποικιλόπτερον μέλος.
τὰν ἀοιδὰν κατέστασε Πιερὶς βασίλειαν· ὁ δ' αὐλός
ὕστερον χορευέτω· καὶ γάρ ἐσθ' ὑπηρέτας.
κώμῳ μόνον θυραμάχοις τε πυγμαχίαισι νέων θέλει παρ-οίνων
ἔμμεναι στρατηλάτας.
παῦε τὸν Φρύγ' ἀοιδοῦ
ποικίλου προαχέοντα·
φλέγε τὸν ὀλεσισιαλοκάλαμον,
λαλοβαρυόπα παραμελορυθμοβάταν θ'
ὑπαὶ τρυπάνῳ δέμας πεπλασμένον.
ἦν ἰδού· ἅδε σοι δεξιά

priores pedes inani tempore complendi sunt. Antea putabam subseq[illegible] dimetrum paeonicum hunc:

Τίς ὕβρις ἔμολεν ἐπὶ

cuius prior pes item limma ostendere visus est: nunc anapaesticum nu-merum hic ut in proximis versibus agnosco, itaque cum sequente vers[illegible] in unum coniunxi. — V. 1. τί τάδε, Stephanus τίνα τάδε, Hartung τίνα τά. — V. 2. πολυπάταγα resp. Io. Alex. 11, 30. — V. 4. σύμενον B, ἐσσύμενον PVL, θύμενον A, fort. recte. — Ναϊάδων Fiorillo, vulgo Ναΐδων. — V. 5. ἄγοντα, olim conieci ᾄδοντα. — ποικιλόπτερον, Hartung ποικίλον. — V. 6. τὰν . . . βασίλειαν om. C. — τὰν ἀοιδὰν PVL, τᾶν ἀοιδᾶν Stephanus. — κατέστασε Πιερὶς scripsi, A κατέστασεπιερεῖς, ceteri κατεστάς (sic P, κατεᾶς VL, καθεστάς B) ἐπιερεὶς, Heringa κατέστας σὺ Πιερίς. — βασίλειαν scripsi, vulgo βασίλεια. — ὁ δ' C et Hoeschelii epitome, v. οὐ δ'. — V. 7. ὑπηρέτας A, ὑπηρέτης PCVL. — V. 8. κώμῳ scripsi, κωμῶν AP, κώμων CVL, quod iungitur cum iis, quae praegressa sunt. — θυραμάχοις τε A et P a m. sec., πυραμάχοις τε P a m. pr. VL, θῆροα μάχοις τε C, θηροαμάχαισί τε epit. Hoesch. — πυγμαχίαισι νέων θέλει Dobree, πυγμαχίασιν ἔων (A εων, P ἔων) θέα (A θεα) εἷς (B εἰ) BPVL, πυγμαχίαισι νέων θέα epit. Hoesch., πυγμαχίαι σινέων θέα C. — θέλει, Rossbach ἐθέλει requirit. — παροίνων scripsi, πάροινον BPVL, παρ' οἶνον Dobree. — V. 9. στρατηλάτας, B στρατηλάτης. — V. 10. παῦε τὸν Φρύγ' ἀοιδοῦ scripsi, libri παῖε τὸν Φρυναίου, olim conieci παῦε, παῦε τὸν Φρύγ' ἀοιδοῦ, Iacobs παῦε τὸν Φρύγα τὸν ποικίλον θροῦν προχέοντα, Emperius φρυνίου πνοὰν ἔχοντα, Hartung παῦε τὸν Φρύγ' αὐλοῦ ποικίλου πνοὰν ἔχοντα. — V. 11. προαχέοντα scripsi, legebatur προανέχοντα. — V. 12. ὀλεσισιαλοκάλαμον scripsi, probante Emperio, A ὁλοσίαλον κάλαμον, PVL ὁλοσιαλοκάλαμον (P ὀλ.), Stephanus ὀλεσιαυλοκάλαμον. — V. 13. λαλοβαρυόπα παραμελορυθμοβάταν θ' ὑπαὶ scripsi, et θ' ὑπαὶ etiam Emperius, quamquam fortasse aliud quid latet, velut θαμινὰ τρυπ., PVL λαλοβαρυοπαραμελορυθμοβάταν θυπατρυπάνω, C λαλοβαρυπαραμελορυθμοβαταν voce θυπα omissa, sicut C quae post δέμας sequuntur om., Hartung λαλοβαρέα, παραμελορυθμοβάταν θῆτα τρυπάνῳ. — V. 15. ἦν ἰδού (ἠνιδοῦ)· ἅδε σοι Schweighaeu-

καὶ ποδὸς διαρριφά, θριαμβοδιθύραμβε·
κισσόχαιτ' ἄναξ ἄκουε τὰν ἐμὰν Δώριον χορείαν.

2.

⏑ ⏔ ⏑ – – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓

Λάκων ὁ τέττιξ εὔτυκος ἐς χορόν.

3.

. . . . – – ⏑ – ⏑ – ⏑ – – – ⏑ – ⏑ – –

Οὐ γᾶν αὐλακισμέναν ἀρῶν, ἀλλ' ἄσκαφον ματεύων.

ΔΥΣΜΑΙΝΑΙ Η ΚΑΡΥΑΤΙΔΕΣ.

4.

Athen. IX p. 392 F: *Πρατίνας δ' ἐν Δυσμαίναις ἢ Καρυάτισιν ἀδύφωνον ἰδίως καλεῖ τὸν ὄρτυγα, πλὴν εἰ μὴ παρὰ τοῖς Φλιασίοις ἢ τοῖς Λάκωσι φωνήεντες, ὡς καὶ οἱ πέρδικες*, ubi *Δυσμαίναις* Meineke correxit Anal. Alex. 360 (cf. Hesych. *Δύσμαιναι· αἱ ἐν Σπάρτῃ χοροίτιδες Βάκχαι*), *Δυμαίναις* Toup scripsit, codd. *Δυμάναις*. *Καρυάτισι* debetur Dalecampio, A *Καριάτισιν*, PVL *Καρίτισιν*. Ceterum Pratinae fort. est quod legitur ap. Steph. Byz. v. *Καρύα· Καρυᾶτις μέλισσα.*

5.

– ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏓
– ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –

* * *

⏑ – – – ⏑ ⏑ – – ⏑ – – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

ser, A *ην ἴδου α δε σοι*, B *ηνϊδουαδεσοι*, P *νηνιδουάδεσοι*, VL *νηνιδόνα δέ σοι*. — *δεξιά*, Bamberger *δεξιᾶς*. — V. 16. *ποδὸς* censor Ienensis, legebatur *πόλος*. — *διαρριφά*, A *διάρεφα*, B *διάρριφα*, PVL *διάροφα*. — V. 17. *κισσόχαιτ'* Schweighaeuser, *κισσοχαίτ'* PVL. — *Δώριον* A, *δῶρον* B, *δώρειον* PVL.

Fr. 2. Athen. XIV 633 A: *Διετήρησαν δὲ μάλιστα τῶν Ἑλλήνων Λακεδαιμόνιοι τὴν μουσικήν, πλείστῃ αὐτῇ χρώμενοι … ὅθεν καὶ Πρατίνας φησί· Λάκων κτλ.* — *Λάκων ὁ τέττιξ*, Meineke *Λακωνοτέττιξ*. — *εὔτυκος* AC, *εὔτυχος* PVL.

Fr. 3. Athen. XI 461 E: *Κατὰ τὸν Φλιάσιον ποιητὴν Πρατίναν οὐ γᾶν αὐλακισμέναν ἀρῶν, ἀλλὰ σκύφον ματεύων, κυλικηγορήσων ἔρχομαι.* ubi *αὐλακισμέναν* epitome, codd. *αὐλακισμὲν ἀνδρῶν*, unde *ἀρῶν* vir doctus apud Casaubonum restituit. Deinde *σκύφον* CVL et Eust. 1632, 17, *σκάφων* P, *σκάφον* AB, ego *ἄσκαφον* restitui. — *ματεύων* Fiorillo, *μαστεύων* VLC Eust., *μαστένον* B, *μαντεύων* AP, *ματεύσων* Porson. Haec Pratinae sunt, sed *κυλικηγορήσων ἔρχομαι* Athenaeus adiecit, cf. ib. p. 480 B.

Fr. 5. Athen. XIV 624 F: *Ἐπεὶ οὖν τὸ μέλος ἐστὶν ὑποδώριον, εἰκότως Αἰολίδα φησὶν εἶναι τὴν ἁρμονίαν ὁ Λᾶσος, καὶ Πρατίνας δέ πού φησιν· Μήτε κτλ. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς σαφέστερόν φησι· Πρέπει κτλ.*

Μήτε σύντονον δίωκε, μήτε τὰν ἀνειμέναν Ἰαστὶ μοῦσαν,
ἀλλὰ τὰν μέσαν . . νεῶν ἄρουραν αἰόλιξε τῷ μέλει. 956

* * *

Πρέπει τοι πᾶσιν ἀοιδὰ λαβράκταις Αἰολὶς ἁρμονία.

6.

Plut. de Mus. c. 7: *Ἄλλοι δὲ Κράτητος εἶναί φασι τὸν Πολυκέφαλον νόμον, γενομένου μαθητοῦ Ὀλύμπου· ὁ δὲ Πρατίνας Ὀλύμπου φησὶν εἶναι τοῦ νεωτέρου τὸν νόμον τοῦτον.*

7.

Plut. de Mus. c. 9: *Ἄλλοι δὲ Ξενόδαμον ὑπορχημάτων ποιητὴν γεγονέναι φασὶ καὶ οὐ παιάνων, καθάπερ Πρατίνας, καὶ αὐτοῦ δὲ τοῦ Ξενοδάμου ἀπομνημονεύεται ᾆσμα, ὅ ἐστι φανερῶς ὑπόρχημα.*

8.

Plut. de Mus. c. 42: *Τέρπανδρον δ' ἄν τις παραλάβοι τὸν τὴν γενομένην ποτὲ παρὰ Λακεδαιμονίοις στάσιν καταλύσαντα, καὶ Θαλήταν τὸν Κρῆτα, ὅν φασι κατά τι πυθόχρηστον Λακεδαιμονίους παραγενόμενον διὰ μουσικῆς ἰάσασθαι, ἀπαλλάξαι τε τοῦ κατασχόντος λοιμοῦ τὴν Σπάρτην, καθάπερ φησὶ Πρατίνας.* — *Pratinae* phallophororum cantilenam (carm. Popul. 9) tribuere voluit Porson.

V. 1. *μήτε* ABC, *μή* PVL. — *σύντονον*, Iacobs *Δωρίδα* excidisse putat, Dindorf lacunam significavit, sed *σύντονον* poeta eam harmoniam dicere videtur, quae apud Platon. Rep. III 398 E *συντονολυδιστί* vocatur, Polluci IV 78 est *σύντονος Λυδιστί*. ita etiam nunc Westphal Metr. II 81, sed deinde p. 351 retractavit, hanc quoque Iadis harmoniae speciem fuisse existimans. — *μήτε τὰν* AC, *μήτ'* ceteri. — *ἀνειμέναν*, *ἀνειμένην* PVL. — *Ἰαστὶ μοῦσαν* Toup, *ἰαστὶν οὖσαν* ABP, *ἰαστί' οὖσαν* V, *ἰαστὶ οὖσαν* CL. — V. 2. *μέσαν* PVL, *μέσσαν* AB. Deinde lacunam indicavi, fort. *ἀεὶ* excidit. — *νεῶν* C, *νέων* PVL. — V. 4. *τοι πᾶσιν* A, *τοῖς παισὶν* PVL. — *ἀοιδὰ* AB, *ἀοιδὰν* PVL. Possis *ἀοιδᾶν* coniicere, sed malim *ἀοιδολαβράκταις*, quod Hartung et Westphal probant, Meineke *ἀοιδοῖς λαβράκταις* proposuit.

PHRYNICHUS.

ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΝ.

1.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Παλλάδα περσέπολιν κλῄζω, πολεμαδόκον, ἁγνάν
παῖδα Διὸς μεγάλου, δάμνιππον αἰεὶ παρθένον.

2.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – ⏓

Λάμπει δ' ἐπὶ πορφυρέαις παρῇσι φῶς ἔρωτος,

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

3.

Σχήματα δ' ὄρχησις τόσα μοι πόρεν, ὅσσ' ἐνὶ πόντῳ
κύματα ποιεῖται χείματι νὺξ ὀλοή.

Phrynichus. Fr. 1. Vide ad Lamproclem fr. 1.

Fr. 2. Athen. XIII 564 F: *Φρύνιχος δὲ ἐπὶ τοῦ Τρωΐλου ἔφη· λάμπειν ἐπὶ πορφυραῖς παρῇσι* (sic Porson, BC *παρηισι*, A *παρίησι*, PVL *παρειῇσι*) *φ. ἔ.* Idem rectius 604 A: *ὡς καλῶς Φρύνιχος ἐποίησεν εἴπας· λάμπει δ' ἐπὶ πορφυρέαις* (B *πορφυρέσι*) *παρῇσι* (*παρηΐσι* PVL, *παρειαῖσι* C) *φ. ἔ.* Ap. Eust. 1558, 18 est *λάμπεις* et *πορφυραῖς*. Fortasse in Dithyrambo, cui *Troilus* nomen fuit, nisi malis ad tragoediam referre.

Fr. 3. Plut. Quaest. Symp. VIII 9, 3: *Καίτοι καὶ Φρύνιχος ὁ τῶν τραγῳδιῶν ποιητὴς περὶ αὐτοῦ φησιν, ὅτι Σχήματα κτλ.* — V. 2. *χείματι νὺξ ὀλοή*, Hartung *χεῖμα τινασσόμενα.* — Praeterea *Paeanem* Phrynichi memorat Athen. VI 250 B, ubi Hecker non recte voluit *Tynnichi* nomen substituere.

XXXIII.

DIAGORAS.

1.

ΕΙΣ ΑΡΙΑΝΘΗΝ ΑΡΓΕΙΟΝ.

⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑́ ⏑ – ⏒ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ –

⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Θεός, θεὸς πρὸ παντὸς ἔργου βροτείου νωμᾷ φρέν' ὑπερτάταν,
αὐτοδαὴς δ' ἀρετὰ βραχὺν οἶμον ἕρπει.

2.

ΕΙΣ ΝΙΚΟΔΩΡΟΝ ΜΑΝΤΙΝΕΑ.

⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ –

⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –

Κατὰ δαίμονα καὶ τύχαν
τὰ πάντα βροτοῖσιν ἐκτελεῖται.

Diagoras. Fr. 1. Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 85 ed. Gomperz Vol. Herc. nova coll. II 11 (Phaedrus *περὶ θεῶν* p. 23 Petersen): *Ὁ μὲν γὰρ (Διαγόρας) ἔπαιξεν, εἴπερ καὶ ἄρα τοῦθ' αὐτοῦ ἐστίν, ἀλλ' οὐκ ἐπενήνεκται, καθάπερ ἐν τοῖς Μαντινέων ἔθεσιν Ἀριστόξενός φησιν· ἐν δὲ τῇ ποιήσει τῇ μόνῃ δοκούσῃ κατ' ἀλήθειαν ὑπ' αὐτοῦ γεγράφθαι τοῖς ὅλοις οὐδὲν ἀσεβὲς παρενέφηνεν, ἀλλ' ἐστὶν εὔφημος, ὡς ποιητής, εἰς τὸ δαιμόνιον, καθάπερ ἄλλα τε μαρτυρεῖ καὶ τὸ γεγραμμένον εἰς Ἀριάνθην τὸν Ἀργεῖον· Θεὸς ... ὑπερτάταν.* Una cum v. 2 affert Didymus Alexandr. de Trinit. III 2 p. 320. — V. 1. *βροτείου*, cod. Herc. *ΒΡΟΤΕΙϹ.* et deinde *φρενα*.

Fr. 2. Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 85 ed. Gomp. Vol. Herc. nova coll. II 11 (Phaedrus *περὶ θεῶν* p. 23 ed. Peters.): *Καὶ τὸ εἰς Νικόδωρον τὸν Μαντινέα· Κατὰ ... ἐκτελεῖσθαι.* (cod. *ἐκ τελε .. θαι*) *τὰ παραπλήσια δ' αὐτῷ περιέχει καὶ τὸ Μαντινέων ἐγκώμιον.* Scribendum esse *ἐκτελεῖται* docet Sext. Empir. IX 402 ed. Bekk.: *Διαγόρας δὲ ὁ Μήλιος, διθυραμβοποιός, ὥς φασί, τὸ πρῶτον γενόμενος, ὡς εἴ τις ἄλλος δεισιδαίμων, ὅς γε καὶ τῆς ποιήσεως ἑαυτοῦ κατήρξατο τὸν τρόπον τοῦτον· κατὰ δ. καὶ τύχαν πάντα τελεῖται.* Imitatur Aristoph. Av. 547: *κατὰ δαίμονα καὶ κατὰ συντυχίαν.* Ceterum ex Philodemi loco cognoscimus etiam tertium carmen *ἐγκώμιον εἰς Μαντινέας*, sed quod Schol. Aristoph. Ran. 320 dicit: *Διθυραμβοποιὸς ὁ Διαγόρας ποιητής, συνεχῶς Ἴακχε, Ἴακχε ᾄδων*, id ab inepto interprete confictum est.

XXXIV.

CLEOMENES.

Athen IX 402 A: Ἐπεὶ δὲ σὺ καὶ τὸ προβληθέν σοι ἀποπροσπεποίησαι περὶ τῆς χρόας τοῦ Καλυδωνίου συός, εἴ τις αὐτὸν ἱστορεῖ λευκὸν τὴν χρόαν γεγονότα, ἐροῦμεν ἡμεῖς τὸν εἰπόντα· τὸ δὲ μαρτύριον ἀνίχνευσον σύ· πάλαι γὰρ τυγχάνω ἀνεγνωκὼς τοὺς Κλεομένους τοῦ Ῥηγίνου διθυράμβους, ὧν ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Μελεάγρῳ τοῦτο ἱστόρηται.

XXXV.

CYDIAS.

1.

–́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –

Εὐλαβεῦ δὲ μὴ κατέναντα λέοντος
νεβρὸς ἐλθὼν μοῖραν αἱρεῖσθαι κρεῶν.

Cydias. Fr. 1. Plato Charmid. 155 D: Τότε δή, ὦ γεννάδα, εἶδόν τε τὰ ἐντὸς τοῦ ἱματίου καὶ ἐφλεγόμην καὶ οὐκέτ' ἐν ἐμαυτοῦ ἦν καὶ ἐνόμισα σοφώτατον εἶναι τὸν Κυδίαν (sic codd., nisi quod Cy Κηδίαν, vulgo Κριτίαν, Hartung, qui Cydiam poetam omnino fuisse negat, et hic et apud Plutarchum Κηδείδην restituere vult, vid. ad Frag. Adespot. 102) τὰ ἐρωτικά, ὃς εἶπεν ἐπὶ καλοῦ λέγων παιδός, ἄλλῳ ὑποτιθέμενος, εὐλαβεῖσθαι μὴ κατέναντα (sic vd, κατ' ἐναντία 𝔄Θrr, κατέναντι vulgo) λέοντος νεβρὸν ἐλθόντα μοῖραν (μοίρα 𝔄 et Θ a m. pr.) αἱρεῖσθαι κρεῶν (νεκρῶν Fi). αὐτὸς γάρ μοι ἐδόκουν ὑπὸ τοῦ τοιούτου θρέμματος ἑαλωκέναι. Praeterea 𝔄Θ addunt post ἐλθόντα haec: ἀθανατώσηι θεια. Cf. Athen. V 187 D: ποιεῖ γὰρ (Πλάτων) αὐτὸν (Σωκράτη) ἀσυμφώνως ποτὲ μὲν σκοτοδινιῶντα καὶ μεθυσκόμενον τῷ τοῦ παιδὸς ἔρωτι καὶ γινόμενον ἔξεδρον, καὶ καθάπερ νεβρὸν ὑποπεπτωκότα λέοντος ἀλκῇ, ἅμα δὲ καταφρονεῖν φησι τῆς ὥρας αὐτοῦ. Ex his Cydiae versus restitui: quod in duobus libris additum est ἀθανατώσηι θεια, id nihil omnino confert ad poetae locum redintegrandum, sed puto haec verba ex antiqua parepigraphe orta esse: haud dubie enim in antiquis libris adscriptum erat εὐλαβεῖσθαι μὴ θανατώσῃ ἡ θέα, ut explicaretur sententia illius carminis. Contra Sauppe ἐν θανατοέσσᾳ θέᾳ elicuit et Cydiae tribuit, ego in proecdosi scripsi νεβρὸς ἐλθὼν ἀθανάτῳ σ' ἰδέᾳ μοῖραν αἱρῆται κρεῶν, Car. Fr. Hermann θανάτου σ' ἡ θέα μοῖραν αἱρεῖσθαι χρεών, interpretatus: *cave, ne leoni occurrentem hinnuleum te ipso aspectu mori fatale sit.* At sententia est: *Noli hinnuleus cum sis cum leone contendere de praeda,* simile proverbium apud Arsen. 355 (413): Μὴ πρὸς λέοντα δορκὰς ἅψωμαι μάχης. Denique M. Schmidt coni. νεβρὸς ἐλθὼν ἰθείᾳ θανατώδει μοῖρ' ἀφαιρῆται κρεῶν.

2.

Plutarch. de facie in orbe lunae c. 19: *Εἰ δὲ μή, Θέων ἡμῖν οὗτος τὸν Μίμνερμον ἐπάξει καὶ τὸν Κυδίαν καὶ τὸν Ἀρχίλοχον, πρὸς δὲ τούτοις τὸν Στησίχορον καὶ τὸν Πίνδαρον ἐν ταῖς ἐκλείψεσιν ὀλοφυρομένους τὸν* (leg. *ἄστρον*) *φανερώτατον κλεπτόμενον, καὶ μέσῳ ἄματι* (sic Schott, vulgo *ἅμα τὴν*) *νύκτα γενομένην* (hoc fortasse Cydiae est), *καὶ τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου σκότους ἀτραπὸν . . . . φάσκοντας.* — *Cydiae* voluit Bernhardy vindicare hemistichium illud *Τηλέπορον τε βόαμα λύρας*, vid. fr. Adesp. 102.

XXXVI. 961

PRAXILLA.

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

1.

Ἀλλὰ τεὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.

ΑΔΩΝΙΣ.

2.

Κάλλιστον μὲν ἐγὼ λείπω φάος ἠελίοιο,
δεύτερον ἄστρα φαεινὰ σεληναίης τε πρόσωπον
ἠδὲ καὶ ὡραίους σικύους καὶ μῆλα καὶ ὄγχνας.

Praxilla. Fr. 1. Hephaest. 22: *Παρὰ Πραξίλλῃ ἐν διθυράμβοις ἐν ᾠδῇ ἐπιγραφομένῃ Ἀχιλλεύς· Ἀλλὰ κτλ.* nisi forte *τὸν* scribendum. Eadem Sch. Heph. 152 (ubi *ἔπειθεν*) affert, item Cram. An. Ox. IV 326, 20 ubi *οὔποθε στείθεσιν ἐπείθεον* legitur, Draco Straton. 146. Bachmann. An. II 180, 17 (*ἔπειθεν*). Eust. 12, 25. 805, 21 et 1372, 9 (ubi *ἀλλ' ἐτεόν*). Gramm. Harl. 320 (ubi *τεόν.*) Hartung *τοι* coniecit.

Fr. 2. Zenob. IV 21: *Ἠλιθιώτερος τοῦ Πραξίλλης Ἀδώνιδος* (Cod. Coisl. add. *ἐπὶ τῶν ἀνοήτων*). *Πράξιλλα Σικυωνία μελοποιὸς ἐγένετο, ὥς φησι Πολέμων· αὕτη ἡ Πράξιλλα τὸν Ἄδωνιν ἐν τοῖς μέλεσιν* (cod. Coisl. *ἐν τοῖς ὕμνοις*) *εἰσάγει ἐρωτώμενον ὑπὸ τῶν κάτω, τί κάλλιστον καταλιπὼν κρίνασθαι, ἥλιον καὶ σελήνην καὶ σικύους καὶ μῆλα· ὅθεν εἰς παροιμίαν προήχθη ὁ λόγος. Ἠλίθιον γὰρ τὸ τῷ ἡλίῳ παραβάλλειν τοὺς σικύους.* Sed cod. Coisl. servavit ipsos versus: *καταλιπὼν ἐλήλυθεν, ἐκεῖνον δὲ λέγοντα οὕτως· Κάλλιστον κτλ. Εὐήθης γάρ τις ἴσως ὁ τῷ ἡλίῳ καὶ τῇ σελήνῃ τοὺς σικύους καὶ τὰ λοιπὰ συναριθμῶν.* Cf. Diogenian. V 12. Suid. v. *Ἠλιθιάζω.* Apostol. VIII 53. Resp. Liban. Epist. 707. — V. 3. *ὄγχνας* Schneidewin, cod. *ὄχνους*.

ΠΑΡΟΙΝΙΑ.

3.

Ἀδμήτου λόγον, ὦ ’ταῖρε, μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει·
τῶν δειλῶν δ’ ἀπέχου, γνοὺς ὅτι δειλῶν ὀλίγα χάρις.

4. 962

Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίον, ὦ ’ταῖρε, φυλάσσεο.

5.

⏒ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑
⏒ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Ὦ διὰ τῶν θυρίδων καλὸν ἐμβλέποισα,
παρθένε τὰν κεφαλάν, τὰ δ’ ἔνερθε νύμφα.

Fr. 3. Aristoph. Vesp. 1239: *Ἀδμήτου λόγον, ὦ ’ταῖρε, μ. τ. ἀ. φίλει. καὶ τοῦτο ἀρχὴ σκολίου· ἑξῆς δέ ἐστι· τῶν δειλῶν . . . χάρις.* *Praxillae* esse carmen docet schol. ad v. 1240: *τοῦτο τί λέξεις σκολιόν*] *κολακικὸν τὸ σκολιὸν καὶ παρὰ Θεώρου, τοῦτο οἱ μὲν Ἀλκαίου, οἱ δὲ Σαπφοῦς· οὐκ ἔστι δέ, ἀλλ’ ἐν τοῖς Πραξίλλης φέρεται Παροινίοις.* nam haec non esse referenda ad sequentem cantilenam (*οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν κτλ.*), sed ad Admeti scolium, vel inde apparet, quod schol. dicit *κολακικόν* et *παρὰ Θεώρου*. Confirmat plane Pausanias ap. Eust. Il. 326, 36: *Ἀπὸ δὲ τοῦ ῥηθέντος Ἀδμήτου σκόλιόν τι ἐν Ἀθήναις ᾀδόμενον, ὡς καὶ Παυσανίας φησὶν ἐν τῷ οἰκείῳ λεξικῷ, λέγων, ὡς οἱ μὲν Ἀλκαίου φασὶν αὐτό, οἱ δὲ Πραξίλλης τῆς Σικυωνίας· ἀρχὴ δὲ τοῦ μέλους αὕτη· Ἀδμήτου κτλ. ἔοικε δὲ διὰ μὲν τῶν ἀγαθῶν τὴν γενναίαν καὶ φίλανδρον ὑποδηλοῦν Ἄλκηστιν, διὰ δὲ τῶν δειλῶν τὸν Ἀδμήτου πατέρα, ὃς ὤκνησε θανεῖν ὑπὲρ τοῦ παιδός.* Vel sic tamen coniicias etiam alterum scolium, quod huic apud Aristophanem subiicitur, item ex Praxillae carminibus petitum esse:

Οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν,
οὐδ’ ἀμφοτέροισι γίγνεσθαι φίλον.

Ceterum Hartung etiam Scol. 22. 24. 25. 26, quoniam eiusdem numeri sunt, quem hic fr. 3. 4 exhibent, Praxillae tribuit. — V. 2. *δ’* om Schol. Arist. — *γνούς*, ap. Schol. Arist. Ven. *πίουσ’*, Ald. *ποιοῦσ’*. — Inter Scolia refert etiam Athen. XV 695 C, ubi v. 1 AB *ὦ ἑταῖρε*, ib. L *φίλει*, AB *φίλει σέβου*, C *φίλους σέβου* et v. 2. *δειλοῖς ὀλίγη χάρις*.

Fr. 4. Schol. Rav. Arist. Thesmoph. 529: *Τὴν παροιμίαν δ’ ἐπαινῶ τὴν παλαιὰν κτλ.*] *Ἐκ τῶν εἰς Πράξιλλαν ἀναφερομένων· Ὑπὸ κτλ. καὶ ἑτέρα, πάντα λίθον κίνει.* Ceterum simillima sententia est in scolio 23, atque haud scio an illic germana Praxillei carminis forma sit servata. De ipso proverbio cf. Zenob. VI 20. Diogen. VIII 59. Apostol. XIX 91. — *ὑπὸ*, Fritsche coni. *ἔν τοι*.

Fr. 5. Hephaest. 43: *Καὶ τὸ πρὸς τρισὶ (δακτύλοις ἔχον τροχαϊκὴν συζυγίαν) καλούμενον Πραξίλλειον· Ὦ κτλ.* — V. 2. *κεφαλάν*, A *κεφάλαν*, quod notabile, nam fortasse Aeolensium more Praxilla tenores retraxit. cf. Schol. Theocr. III 52: *Νίκανδρος κεφάλαν, ὡς ἡμέραν· πολλὰ γὰρ (Αἰολικὰ) σώζεται παρὰ Συρακουσίοις.* quae Nicander in

6.

Athen. XIII 603 A: *Πράξιλλα δὲ ἡ Σικυωνία ὑπὸ Διός φησιν ἁρπασθῆναι τὸν Χρύσιππον.* Valckenaer coni. *ὑπ' Οἰδίποδος*.

7.

Pausan. III 13, 5: *Πραξίλλῃ μὲν δὴ πεποιημένα ἐστίν, ὡς Εὐρώπης εἴη καὶ Καρνειός, καὶ αὐτὸν ἀνεθρέψατο Ἀπόλλων καὶ Λητώ.* Cf. Schol. Theocr. V 83: *Πράξιλλα* (sic Warton, libri *Πραξίλλας*, *Πραξίλας*, *Πραξήλος*, *Παξήλος*) *μὲν ἀπὸ Καρνείου* (aliquot libri *Καρνίου* vel *Καρίνου*) *φησὶν ὠνομάσθαι τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης υἱοῦ, ὃς ἦν ἐρώμενος τῷ Ἀπόλλωνι* (*τὰ Κάρνεια*). Cf. Eudoc. 251.

8.

Hesych.: *Βάκχου Διώνης· οἱ μὲν βακχευτηρίας* (corrigunt *βακχευτρίας*) *Σεμέλης, οἱ δὲ Βάκχου, τοῦ Διονύσου καὶ Ἀφροδίτης τῆς Διώνης, παρόσον διωνυμία περὶ τὰς θεάς· Πράξιλλα δὲ ἡ Σικυωνία Ἀφροδίτης παῖδα τὸν θεὸν ἱστορεῖ*t

---

XXXVII.

BACCHYLIDES.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ.

1. [1.] *

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ‿ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ .

Ὄλβιος, ᾧτινι θεὸς μοῖράν τε καλῶν ἔπορεν
σύν τ' ἐπιζάλῳ τύχᾳ ἀφνειὸν βιοτὰν διάγειν·
οὐ γάρ τις ἐπιχθονίων πάντα γ' εὐδαίμων ἔφυ.

glossis potuit observare, nisi forte *Νικάνωρ* scribendum, quod etiam R. Volckmann suspicatus est. Adde Macedonicum *κέβλη*, ita enim passim libri, quamvis Arcadius p. 107 *κεβλή* commendet.

Bacchylides. Fr. 1. Stob. Flor. CIII 2: *Βακχυλίδου Ἐπινικῶν* (sic A, *ἐπινικιων* Vind., om. Trinc.). V. 1 et 2 affert Apostol. XII 65 e. — V. 1. *ᾧτινι*, Neue *ᾧτε* scripsit. — *ἔπορεν* Voss., v. *ἔπορε*. — V. 2. *ἐπιζάλῳ* Neue, vulgo *ἐπιζήλῳ*. — *τύχᾳ*, A *τάχα* — V. 3 affertur etiam a Stobaeo XCVIII 26: *τοῦ αὐτοῦ* (*Βακχυλίδου*) *Ἐπινικῶν*, ubi *πάντα γ'* legitur, priore loco *πάντ'*, A Vind. *πᾶν γ'*, B *πανευδαίμων*, Trinc. *παντευδαίμων*, Schneidewin coni. *πάντα πανευδαίμων*, Hartung *τὰ πάντα γ' εὐδ.*

---

*) Numeri adiecti sunt editionis Neuianae.

2. [3.]

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Θνατοῖσι μὴ φῦναι φέριστον, 964
μηδ' ἀελίου προσιδεῖν φέγγος·
ὄλβιος δ' οὐδεὶς βροτῶν πάντα χρόνον.

* 3. [34.]

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏓
⏓ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –

Παύροισι δὲ θνατῶν τὸν ἅπαντα χρόνον τῷ δαίμονι δῶκεν
πράσσοντας ἐν καιρῷ πολιοκρόταφον
γῆρας ἱκνεῖσθαι, πρὶν ἐγκύρσαι δύᾳ.

4. [2.]

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

Ὡς δ' ἅπαξ εἰπεῖν, φρένα καὶ πυκινὰν κέρδος ἀνθρώπων
βιᾶται.

5.

Schol. Aristid. T. III p. 317: *Ἐρεχθεὺς πρῶτος παρ' Ἀθηνᾶς τὸ ἅρμα ἐδέξατο, ἕτεροι δέ φασι Πέλοπα παρὰ Ποσειδῶνος· ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐκ Σικελίας ἐφάνη τὴν ἀρχήν. Βακχυλίδης γὰρ καὶ Πίνδαρος Ἱέρωνα καὶ Γέλωνα, τοὺς Σικελίας ἄρχοντας ὑμνήσαντες καὶ πλεῖστα θαυμάσαντες ἐν ἱππηλασίᾳ, πρὸς χάριν αὐτῶν εἶπον*

Fr. 2. Stob. Flor. XCVIII 27: *Ἐν τῷ αὐτῷ* (Vind. om. lemma). Praegressus est v. 3 fr. 1, atque vel propter argumenti vel propter metri similitudinem ex eodem carmine petita esse apparet. Videntur autem haec Sileni verba fuisse, vid. Cic. Tusc. Quaest. I 48: „Affertur etiam de Sileno fabella quaedam, qui cum a Mida captus esset, hoc ei muneris pro sua missione dedisse scribitur, docuisse regem, non nasci homini longe optimum esse, proximum autem, quam primum mori." Cf. inprimis Aristotelem ap. Plut. Consol. ad Apoll. c. 27. Atque huc refero, quod Photius Bibl. p. 153A ex Hephaestione Ptolemaeo affert: *τί ἐστι τὸ παρὰ Βακχυλίδῃ ὡς ἀπὸ Σειληνοῦ εἰρημένον καὶ πρὸς τίνα εἶπε τὸ ἔπος;*

Fr. 3. Clem. Alex. Str. VI 745: *Βακχυλίδου τε εἰρηκότος· Παύροισι κτλ.* — V. 1. *παύροισι* Stephanus, vulgo *παρ' οἷσι.* — *θνατῶν* Neue, vulgo *θνητῶν.* — *τῷ δαίμονι δῶκε,* Ursinus *ὁ δαίμων ἔδωκεν,* Neue *δαίμων ἔδωκεν,* qua coniectura non tollitur vitium, cum *πράσσοντας* non possit absolute dici, nam *ἐν καιρῷ* cum *ἱκνεῖσθαι* iungendum. Fort. *σὺν δαίμονι δῶκε τύχα* vel *θεός.* — V. 3 resp. Hesych. *Πρὶν ἐγκύρσαι* (adde *δύᾳ*)· *πρὶν πλησιάσαι τῆς κακοπαθείας.*

Fr. 4. Stob. Flor. X 14: *Βακχυλίδου Ἐπινικῶν* (sic A, om. Trinc.) — *ἀνθρώπων* A Vind. Gesn. marg., vulgo *ἀνθρώπω.*

ὡς Σικελιῶται πρῶτοι ἅρμα ἐξεῦρον. ita C, rectius fortasse BD: *οἱ γὰρ περὶ Βακχυλίδην καὶ Πίνδαρον ὑμνήσαντες τοὺς περὶ Ἱέρωνα καὶ Γέλωνα ἐν ἱππικῇ παρέσχον ὑπόνοιαν Σικελιώτας τὴν ἱππικὴν ἐξευρεῖν.*

* 6. [5.]

– ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑
–́ ⏑ – – –́ ⏑ . . . .

Ξανθότριχα μὲν Φερένικον
Ἀλφεὸν παρ' εὐρυδίναν πῶλον ἀελλοδρόμον
εἶδε νικάσαντα.

* 7. [6.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –

Ὦ Πέλοπος λιπαρᾶς νάσου θεόδματοι πύλαι.

* 8. [7.]

. . . . . – –́ ⏑ ⏑͡⏑ ⏑ – –

Προσφωνεῖτέ νιν ἐπὶ νίκαις.

* 9. [8.]

. . . – – ⏑ ⏑ – ⏑ . . .
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –

. . . . *Νίκα γλυκύδωρος* . . .
ἐν πολυχρύσῳ δ' Ὀλύμπῳ Ζηνὶ παρισταμένα κρίνει τέλος
ἀθανάτοισί τε καὶ θνατοῖς ἀρετᾶς.

Fr. 6. Schol. Pind. Ol. I Argum.: *Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ νικῶντος ἵππου Φερένικός ἐστι· μέμνηται δὲ αὐτοῦ Βακχυλίδης γράφων οὕτω· Ξανθότρ. κτλ.* — V. 3. *εἶδε* cod. Vat. addit, vulgo deest. — *νικάσαντα* Neue, vulgo *νικήσαντα*. Carmen hoc referendum ad victoriam Olympiam, quam Hiero quadrigis Ol. LXXVIII retulit, his vero versibus respicitur prior victoria, quam Ol. LXXVI reportaverat, sed fortasse *δὶς εἶδε νικ.* scribendum.

Fr. 7. Schol. Pind. Ol. XIII 1: *Πρόθυρον καὶ θύρας εἰώθασι καλεῖν τὴν Κόρινθον διὰ τὸ ἀρχὴν ἢ τέλος εἶναι τῆς Πελοποννήσου τὸν Ἰσθμόν, πρόθυρον δὲ τοῖς εἰς Πελοπόννησον στελλομένοις· Βακχυλίδης· Ὦ κτλ.*

Fr. 8. Apollon. de Pron. 368 A: *Ἔτι καὶ ἡ νίν τάσσεται ἐπὶ πλήθους·* ... *Προσφ. κτλ. Βακχυλίδης.*

Fr. 9. Ursinus p. 206 ex Stobaeo Flor. III (in codd. et edd. deest): *Βακχυλίδης δὲ τὴν Νίκην γλυκύδωρόν φησι καὶ ἐν πολυχρύσῳ Ὀλύμπῳ Ζηνὶ παρισταμένην κρίνειν τέλος ἀθανάτοισί τε καὶ θνητοῖς ἀρετῆς.* Constituit Neue.

10. [9.]

Ammon. 79: *Νηρεΐδες τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων διαφέρει. Δίδυμος ὁμοίως ἐν ὑπομνήματι Βακχυλίδου ἐπινίκων· φησὶ γὰρ κατὰ λέξιν· Εἰσὶ τοίνυν, οἵ φασι διαφέρειν τὰς Νηρεΐδας τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων, καὶ τὰς μὲν ἐκ Δωρίδος γνησίας αὐτοῦ θυγατέρας νομίζεσθαι, τὰς δὲ ἐξ ἄλλων ἤδη κοινότερον Νηρεΐδας καλεῖσθαι κτλ.* Cf. Eustath. Od. 1954, 5. Eudoc. 306.

ΥΜΝΟΙ. 966

11. [10.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏓

Αἰαῖ τέκος ἁμέτερον,
μεῖζον ἢ πενθεῖν ἐφάνη κακόν, ἀφθέγκτοισιν ἴσον.

12. [11.]

Schol. Aristoph. Acharn. 47: *Τοῦ δὲ Κελεοῦ μέμνηται Βακχυλίδης διὰ τῶν Ὕμνων.*

ΠΑΙΑΝΕΣ.

13. [12.]

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
–́ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ – –́ ⏑ – –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

Fr. 11. Stob. Floril. CXXII 1: *Βακχυλίδου Ὕμνων* (hoc om. cod. Vind.). Fortasse Danaë haec conqueritur. Hartung Hecubae esse verba Cassandram compellantis existimat, et ad hoc carmen refert fr. 29. — V. 1. *αἰαῖ*, vulgo *αἲ αἴ*. — V. 2. *ἀφθέγκτοισιν*, Gesn. m. *ἀφεύκτοισιν*. — Bacchylidis hymnos memorat etiam Menander de Encom. IX 140 ed. Walz: *εἰσὶ τοίνυν καὶ τῷ Βακχυλίδῃ ὕμνοι ἀποπεμπτικοί.* adde ib. 132.

Τίκτει δέ τε θνατοῖσιν εἰράνα μεγάλα
πλοῦτον καὶ μελιγλώσσων ἀοιδᾶν ἄνθεα,
δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν θεοῖσιν αἴθεσθαι βοῶν
ξανθᾷ φλογὶ μῆρα τανυτρίχων τε μήλων, 967
γυμνασίων τε νέοις αὐλῶν τε καὶ κώμων μέλειν.
ἐν δὲ σιδαροδέτοις πόρπαξιν αἰθᾶν
ἀραχνᾶν ἱστοὶ πέλονται·
ἔγχεά τε λογχωτὰ ξίφεά τ' ἀμφάκεα δάμναται εὐρώς·
χαλκεᾶν δ' οὐκ ἔστι σαλπίγγων κτύπος·
οὐδὲ συλᾶται μελίφρων ὕπνος ἀπὸ βλεφάρων,
ἀμὸν ὅς θάλπει κέαρ.
συμποσίων δ' ἐρατῶν βρίθοντ' ἀγυιαί, παιδικοί θ' ὕμνοι
φλέγονται.

14. [13.]

⏑⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

– ⏑ – – ⏑ – – – ⏑ ⏑ – ⏑ –

– – – . . .

Fr. 13. Stob. Floril. LV 3: *Βακχυλίδου Παιάνων.* Hartung sic constituit, ut v. 1—5 epodum, v. 6—11 stropham conficiant. — V. 1. *τε* om. Stephan., malim *τοι.* — *εἰράνα* Boeckh, vulgo *εἰρήνη.* — *μεγάλα*, malim *μέγαν*, Hartung *μέγαν τε* praeoptavit. — V. 2. *καὶ μελιγλώσσων* codd., Boeckh scripsit *μελιγλώσσων τ'.* — *ἀοιδᾶν* Boeckh, vulgo *ἀοιδῶν.* — V. 3. *δαιδαλέων* A Trinc., vulgo *δαιδάλεον.* — *αἴθεσθαι* L. Dindorf et Schneidewin, *ἔθεσθε* A Voss. Vind. Ars. Trinc., *τίθενται* vulgo, Leopardus *αἴθεται.* — V. 4. *ξανθᾷ*, Vind. Trinc. *ξανθά.* —*μῆρα* Buttmann, *τανυτρίχων* L. Dindorf et Schneidewin, vulgo *μερίδες εὐτρίχων*, Leopardus *μηρία τῶν εὐτρίχων*, A *μηρῦταν*, Voss. *μεριταν*, Vind. Ars. *μηρίταν*, deinde omnes *εὐτρίχων.* — V. 5. *μέλειν* A Vind. Voss. Ars. Trinc., vulgo *μέλει.* — V. 6. *σιδαροδέτοις* Plutarch. Numa c. 20: *Ὥστε καὶ τὰς ποιητικὰς ὑπερβολὰς ἐνδεῖν πρὸς τὴν τότε κατάστασιν λέγουσιν· Ἐν δὲ σιδαροδέτοις πόρπαξιν* (sic Stephanus, *πορπάξειν* Sg. *πορπάζειν* vulgo) *αἰθᾶν* (sic Stephanus, vulgo *ἔνθα δ'* ut FaL, *ἐνθάδ'* STV). *ἀραχνᾶν ἔργα, καί· εὐρὼς δάμναται ἔγχεά τε λογχωτὰ ξίφεά τ' ἀμφήκεα, χαλκέων δ' οὐκέτι σ. κτύπος* (C *τύπος* ex corr.) *οὐδὲ σ. μ. ὕ. ἀπὸ βλεφάρων.* Stob. *σιδαροδέτοισιν.* — *πόρπαξιν*, ap. Stob. Voss. Vind. Ars. B *ὅρπαξιν*, A *ἔρπαξιν.* — *αἰθᾶν* Grotius, vulgo *αἶθαν*, B *αἰέν.* — V. 7. *ἀραχνᾶν*, v. *ἀράχναν.* — *ἱστοὶ* Stob., *ἔργα* Plut. – *πέλονται*, Ursinus, coni. *πλέκονται*, Hartung *αἰθῶν ἔργ' ἀραχνίων πέλονται* scripsit. — V. 8. *ἀμφάκεα* Stob. (A *ἐμφάκεα*), Plut. *ἀμφήκεα* — *εὐρώς* quod om. Stobaeus, addidi post *δάμναται*, vulgo corrigunt *εὐρὼς δάμναται*, at Plutarchus non servavit ordinem verborum integrum. — V. 9. *χαλκεᾶν* Schneidewin et ap. Plut. V *χαλκαίαν*, FaL *χαλκέαν*, vulgo *χαλκέων*, Boeckh *χάλκεος* omissa part. *δ'.* — *οὐκ ἔστι* scripsi in proecdosi, et sic ap. Plut. FaLq Stephanus, vulgo *οὐκέτι.* — V. 10. *συλᾶται*, ap. Stob. A Vind. Voss. Ars. Trinc. *συλᾶτε.* — *ὕπνος*, Vind. Voss. *ὕπνον*, Trinc. *μελίφρον' ὕπνον.* — *βλεφάρων*, *γλεφάρων* Boeckh. — V. 11. *ἀμὸν* Heyne, vulgo *ἄμος*, Vind. *ἄμος.* — *θάλπει* AB Voss. Ars. Gesn. m., vulgo *θάλκει.* — V. 12. *συμποσίων*, Arsen. Voss. *γυμνασίων.* — *φλέγονται*, fortasse *φλέγοντι* scribendum.

Ἕτερος ἐξ ἑτέρου σοφὸς τό τε πάλαι τό τε νῦν.
οὐδὲ γὰρ ῥᾷστον ἀρρήτων ἐπέων πύλας
ἐξευρεῖν.

15. [14.]

Zenob. Prov. II 36: *Ἄρκτου παρούσης ἴχνη μὴ ζήτει.* *ἐπὶ τῶν δειλῶν κυνηγῶν εἴρηται ἡ παροιμία· μέμνηται δὲ αὐτῆς Βακχυλίδης ἐν Παιᾶσιν.* Cf. ibi interpr.

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ. 968

16. [16.]

Schol. Pind. Pyth. I 100: *Ταύτῃ τῇ ἱστορίᾳ καὶ Βακχυλίδης συμφωνεῖ ἐν τοῖς Διθυράμβοις, ὅτι δὴ οἱ Ἕλληνες ἐκ Λήμνου μετεστείλαντο τὸν Φιλοκτήτην Ἑλένου μαντευσαμένου· εἵμαρτο γὰρ ἄνευ τῶν Ἡρακλείων τόξων μὴ πορθηθῆναι τὴν Ἴλιον.*

17. [17.]

Serv. Virg. Aen. VI 21: „Septena quotannis] quidam septem pueros et septem puellas accipi volunt, quod et Plato dicit in Phaedone et Sappho in Lyricis et Bacchylides in Dithyrambis, et Euripides in Hercule, quos liberavit secum Theseus." Catalogus, quem Servius exhibet, ex logographis videtur petitus esse, quamquam fortasse etiam Bacchylides nomina memoriae prodidit, quae etiam in Clytiae pictoris vasculo adscripta leguntur.

18.

Serv. Virg. Aen. XI 93: Versis Arcades armis.] Lugentum more mucronem hastae, non cuspidem contra terram tenentes, quoniam antiqui nostri omnia contraria in funere faciebant, scuta etiam invertentes propter numina illic depicta, ne eorum simulacra cadaveris pollnerentur aspectu, sicut habuisse Arcades Bacchylides in dithyrambis dicit." Neue huc refert fr. 41, quod quidem perquam incertum.

ΠΡΟΣΟΔΙΑ.

19. [18.]

[illegible]
[illegible]

Fr 14. Clem. Al. Strom V 687: *Ἕτερος δὲ . . . τό τε νῦν. φησὶ Βακχυλίδης ἐν τοῖς Παιᾶσιν, οὐδὲ γὰρ κτλ.* Particula *δὲ* Clementis est. V. 2 et 3 affert Theodoret. Therap. I 14, 36.

◡◡́ ◡ – ◡ ◡ – ◡ – ◡◡́ ◡ – ◡ ◡ – ◡ ⏓

◡◡́ ◡ – –́ ◡ – –́ ◡ – – –́ ◡ ⏓

◡ ◡◡́ –́ ◡ –

◡◡́ ◡ –́ ◡ ◡ – ◡ ⏓

Εἷς ὅρος, μία βροτοῖσιν ἐστὶν εὐτυχίας ὁδός,
θυμὸν εἴ τις ἔχων ἀπενθῆ δύναται
διατελεῖν βίον· ὃς δὲ μυρία μὲν ἀμφιπολεῖ φρενί,
τὸ δὲ παρ' ἆμάρ τε καὶ νύκτα μελλόντων χάριν 969
ἑὸν ἰάπτεται
κέαρ, ἄκαρπον ἔχει πόνον.

20. [18.]

◡◡́ ◡ ◡◡͡ ◡ – ◡ –́ ◡ – ◡ ◡ – ◡ –

–́ ◡ –

Τί γὰρ ἐλαφρὸν ἔτ' ἔστ' ἄπρακτ' ὀδυρόμενον δονεῖν
καρδίαν;

21. [19.]

– –́ ◡ – –́ ◡ – –́ ◡ ◡ – ◡ ◡ – – –́ ◡ – –

Πάντεσσι θνατοῖσι δαίμων ἐπέταξε πόνους ἄλλοισιν
ἄλλους.

Fr. 19. Stob. Floril. CVIII 26: *Βακχυλίδου Προσῳδιῶν* (sic A, om. Vind. Trinc.). V. 1— 3 usque ad *βίον* leguntur etiam ap. Stob. I 9 (sed Gaisfordii libri omittunt) et Apostol. VI 55 f. — V. 1. Neue coni. *μία δὲ βροτοῖσιν* deleto *ἐστίν*. — V. 2. *ἀπενθῆ*, Trinc. *ἀπευθῆ*. — V. 3. *διατελεῖν*, Neue coni. *διαντλεῖν*, Iacobs *διαπλέκειν*. — *ὃς* Grotius, libri *οἷς*, Neue coni. *ᾧ δὲ* (ita etiam Stephanus) *μέριμν' ἀμφιπολεῖ*. Fortasse legendem:

θυμὸν εἴ τις ἔχων ἀπενθῆ διατελεῖν δύναται βίον.
ὃς δὲ μυρία μὲν ἀμφιπολεῖ φρενί.

ut alter versus sit asclepiadeus, vocula *μὲν* producta. Hartung *οἷς δὲ μέριμν' ἀμφιπολεῖ φρένα τὸ παρ' ἆμάρ τε καὶ νύκτα μελλόντων χάριν, αἰὲν ἰάπτεται κέαρ, ἄκαρπον ἔχων πόνον.* — V. 4. *τὸ δὲ παρ' ἆμάρ τε καὶ* Grotius, nisi quod *τόδε* et *ἦμαρ* scripsit (*ἆμαρ* Neue), libri *τὸ δὲ* (*τόδε*) *παρόμαρτε*, Stephanus *τὸ δὲ πᾶν ἦμάρ τε καί*. — V. 5. *ἑὸν ἰάπτεται* Grotius, libri *ἀόνι* (Vind. *αονι*) *ἅπτεται*, Boeckh *αἰὲν ἰάπτεται*. Gesner *ἀόνι* omisit, Stephanus *δάπτεται* coniecit. — V. 6. *ἔχει*, B *ἔχειν*.

Fr. 20. Stob. Flor. CVIII 49: *Βακχυλίδου Προσωδιῶν* (hoc om. Vind.). Est ex eodem carmine, ex quo fr. 19. Neue, existimans respondere his fr. 19 v. 1 et 2, continuo copulavit cum fr. 19. — V. 1. *ἔτ' ἔστ'*, particula *ἔτ'* parum apta, sed emendatio incerta, cum numeri versus ambigui: possis *ἔπεστ'* vel *ποτ' ἔστ'* coniicere. — *ἄπρακτ'* vulgo omissum add. AB Vind., Boeckh *ἄπρηκτ'*.

Fr. 21. Stob. Floril. XCVIII 25: *Βακχυλίδου Προσωδιῶν* (lemma om. Vind. Trinc.). — *πάντεσσι* ut videtur codd., Neue *πάντεσι*. — *θνατοῖσι*, Hartung *θνατοῖς*.

ΥΠΟΡΧΗΜΑΤΑ.

22. [20.]

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – –
⏑ –́ –́ ⏑ . . .

Λυδία μὲν γὰρ λίθος μανύει χρυσόν,
ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σοφίαν τε παγκρατὴς ἐλέγχει
ἀλάθεια.

23. [21.]

–́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑͡⏑ –́ ⏑ –
–́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – –

Fr. 22. Stob. Floril. XI 7: *Βακχυλίδου Ὑπορχημάτων* (sic A Vind., om. *Ὑπορχ.* Trinc.) et in gemma apud Caylum Rec. d. Ant. T. V. tab. 50, 4: *Λυδία λίθος μα . . ει χρυ . . . ἀνδρῶν δ' ἀρ . . . . . ία τε πα . . . . . ης τ' ἐλέγ . . . ἀλάθεια.* — V. 2. Verba *παγκρατὴς ἀλήθεια* ex hoc versu exhibet Schol. Hom. Il. *π* 57. *σοφίαν τε παγκρατὴς ἐλέγχει* Salmasius, legebatur *σοφία* (Damasc. et Schowii codd. a c e *σοφίαν*) *τε παγκρατής τ' ἐλέγχει* (Vind. Voss. B a m. pr. Trinc. Schowii b *τελέθει*) quam falsam lectionem etiam tuetur gemma. — V. 3. *ἀλάθεια* Schowii b, vulgo *ἀλήθεια.* Ceterum conieci aliquando fragmentum non satis integrum servatum esse, ut sit instaurandum adhibito fr. 43:

> *Λυδία μὲν γὰρ λίθος*
> *χρυσὸν βροτῶν γνώμαισι μανύει καθαρόν·*
> *ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σοφίαν τε παγκρατὴς ἐλέγχει*
> *ἀλάθεια.*

Sed haec incerta. — Fortasse Bacchylidis fragmentum ibidem apud Stobaeum XI 2 delitescit, ubi legitur: *Ὀλυμπιάδος·*

> *Ἀλάθεια θεῶν ὁμόπολις, μόνα θεοῖς συνδιαιτωμένα.*

ubi lemma alienum esse apparet: sed frustra Schmidt coniecit *Ὀλυμπίου*, de Agrigentino poeta prorsus ignoto cogitans, quem Schol. Plat. Gorg. commemorat (*Ὀλύμπιος ὁ μελοποιός.*) Apud Damascium autem hoc fragmentum, quod apud Stobaeum *Ὀλυμπιάδος* inscribitur, continuo subiungitur his Bacchylidis versibus: itaque verisimile est, eiusdem esse poetae: nec tamen in unum haec coniungenda sunt, quod olim suspicatus sum: est autem scribendum:

> *Ἀλάθεια βροτῶν ὁμόπολις,*
> *μόνα θεοῖς συνδιαιτωμένα.*

Lemma autem *Ὀλυμπιάδος* videtur inde ortum (ut etiam Meineke suspicatur), quod olim Pindari locus Olymp. X 65 hic legebatur, qui reapse apud Damascium extat.

Fr. 23. Dionys. Hal. de compos. verb. c. 25: *Παρὰ Βακχυλίδῃ· Οὐχ κτλ.* Ex Hyporchemate esse docet Gramm. Keil Anal. Gramm.

Οὐχ ἕδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ χρυσαιγίδος
Ἰτωνίας
χρὴ παρ' εὐδαίδαλον ναὸν ἐλθόντας ἁβρόν τι δεῖξαι.

ΕΡΩΤΙΚΑ.

24. [23.]

. . – ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑̀

⏑́ ⏑ – – ⏑́ ⏑ – ⏒

. . *Εὖτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης ἵησι τοῖσδε τοῖς νεανίαις,*
λευκὸν ἀντείνασα πῆχυν.

* 25. [24.]

⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑́ ⏑ –

Ἦ καλὸς Θεόκριτος· οὐ μόνος ἀνθρώπων ἐρᾷς.

7, 21: *Φιλεῖ δὲ τὰ ὑπορχήματα τούτῳ τῷ ποδὶ καταμετρεῖσθαι, ὅθεν οὐχ ἕδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς.* atque hoc carminis exordio utitur et ipsum Athen. XIV 631 C. Aelian. Hist. Anim. VI 1. Lucian. Scyth. c. 11 (*οὐχ ἕδρας τοίνυν οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖός φησιν*). adde Achill. Tat. V 12. – *Ἰτωνίας*, huc respicit Lactant. ad Stat. Theb. VII 330: „In qua Itonus regnavit, Herculis filius: haec civitas Boeotiae est. Hinc Bachilides Minervam *Ithoniam* dixit (cod. Fris. *Bacilides inuervam ethoniam*) et *Alalcomenen* (sic Mitscherlich, vulgo *Alcomenem*, cod. Mon. *Alchomenen*, Fris. *Alchomenen*) significavit (sic Mon. Fris., vulgo *significat*). *Hic Bacilides graecus poeta est* (haec recte addunt Mon. Fris., vulgo inepte: *significat quem im.*) quem imitatus est Horatius in illa oda, in qua Proteus Troiae futurum narrat excidium.“ et ad II 721: „Bachilides Minervam Ithoniam dicit ab Ithone: ergo Minervam ab oppido cognominavit, quod est in Macedonia, ubi eius antiqua est aedes vicina Boeotiae.“ ubi codd. *baccilidis . . . dicit, Ithone* (Fris. — *nem*) *ergo Minervam ab oppido*.

Fr. 24. Athen. XI 782 E: *Ἀγκύλη· Καὶ Βακχυλίδης· εὖτε κτλ.* et XV 667 C: *Βακχ. ἐν Ἐρωτικοῖς· εὖτε κτλ.* — V. 1. Initium affert Eust. Il. 344, 26: *χρῆσις δὲ καὶ κοτύλης* (?) *παρά τε Βακχυλίδῃ ἐν τῷ εὖτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης πίνουσι* (quod errore ex Cratini versu apud Ath. ortum). — *τοῖσδε τοῖς* A altero loco, *τοῖς δὲ τοῖσι* PVL, priore loco omnes nibil nisi *τοῖς*. — *νεανίαις*, Meineke *νεανίαισι* praeoptat. — V. 2 *ἀντείνασα* Ath. posteriore l., *ἐντείνουσα* priore.

Fr. 25. 26. Hephaest. 130: *Ἔστι δέ τινα καὶ τὰ καλούμενα ἐπιφθεγματικά, ἃ διαφέρει ταύτῃ τῶν ἐφυμνίων, ὅτι τὰ μὲν ἐφύμνια καὶ πρὸς νοῦν συντελεῖ, τὰ δὲ ἐπιφθεγματικὰ καὶ ἐκ περιττοῦ, ὡς πρὸς τὸ λεγόμενον, τῇ στροφῇ πρόσκειται* (Westphal transponit in hunc modum: *ὅτι τὰ μὲν ἐφύμνια ἐκ περιττοῦ ὡς πρὸς τὸ λεγόμενον τῇ στροφῇ πρόσκειται, τὰ δὲ ἐπιφθεγματικὰ καὶ πρὸς νοῦν συντελεῖ*), *οἷον τὸ Βακχυλίδου· Ἦ κτλ. καὶ πάλιν παρὰ τῷ αὐτῷ Βακχυλίδῃ· Σὺ κτλ.* — Fr. 25. *μόνος*, C *μόνον*, Gaisford *μοῦνος* in priore editione, ut viderut casu. — *ἐρᾷς* Ursinus, vulgo *ὁρᾷς*, Stephanus *ὁρᾷ*.

* 26. [25.] 971

⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –

Σὺ δ' ἐν χιτῶνι μούνῳ
παρὰ τὴν φίλην γυναῖκα φεύγεις.

* 27. [26.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Γλυκεῖ' ἀνάγκα Στρ. α'.
σευομένα κυλίκων θάλπησι θυμόν,
Κύπριδος δ' ἐλπὶς διαιθύσσει φρένας

Στρ. β'.

ἀμμιγνυμένα Διονυσίοισι δώροις.
ἀνδράσι δ' ὑψοτάτω πέμπει μερίμνας·
αὐτίχ' ὁ μὲν πόλεων κρήδεμνα λύει,
πᾶσι δ' ἀνθρώποις μοναρχήσειν δοκεῖ·

Στρ. γ'.

χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίροισιν οἶκοι,
πυροφόροι δὲ κατ' αἰγλάεντα (καρπόν)
νᾶες ἄγουσιν ἀπ' Αἰγύπτου, μέγιστον
πλοῦτον· ὣς πίνοντος ὁρμαίνει κέαρ.

Fr. 26. V. 1. *μούνῳ* ut videtur libri praeter E, qui *μόνῳ*. — V. 2. *τὴν φίλην*, malim *τὰν φίλαν*.

Fr. 27. Athen. II 39 E: *Διὸ Βακχυλίδης φησί· Γλυκεῖ' κτλ.* Cf. Eustath. 1198, 20. Retuli inter *Erotica*, Neue *Scolium* (sive Paroenium carmen) esse putat, at haec arcta necessitudine coniuncta sunt. — V. 1. *ἀνάγκα* BCD, *ἀνάγκη* VL. — V. 2. *σευομένα* BCD, *γενομένα* VL. Herwerden requirit *σευομένα 'κ κυλίκων*, quod non ferendum. — V. 3. *Κύπριδος δ' ἐλπὶς διαιθύσσει* Erfurdt, libri *Κυπρίδος· ἐλπὶς δ' αἰθύσσει*. — V. 4. *ἀμμιγνυμένα*, vulgo *ἀναμιγνυμένα*, Neue *ἀμμιγνυμένας*. — V. 6. *αὐτίχ' ὁ μέν* scripsi, vulgo *αὐτὸς μὲν*, C *αὐτὴ μέν*, Meineke *αὐτόθι μὲν*, idem postea *οὗτος μέν*, i. e. *Διόνυσος*, non recte. — *πόλεων*, fort. *πολίων*, quod nunc etiam Meineke commendat. — *κρήδεμνα* Erfurdt (nisi malis *κράδεμνα*), vulgo *κρήδεμνον*. — V. 8. *μαρμαίροισιν* Neue, vulgo *μαρμαίρουσιν* (ita L, *μαρμαίρουσ'* V). — V. 9. *αἰγλάεντα* scripsi, legebatur *αἰγλήεντα*. — *καρπόν* adieci, Erfurdt *πόντον*. — V. 10. *νᾶες* scripsi, vulgo *νῆες*. — *ἀπ', ἐπ'* BCD. — V. 11. *ὣς* Ilgen, vulgo *ὡς*.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

28. [27.]

–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏓

Οὐ βοῶν πάρεστι σώματ᾽, οὔτε χρυσός, οὔτε πορφύρεοι
τάπητες, ἀλλὰ θυμὸς εὐμενής 972
Μοῦσά τε γλυκεῖα καὶ Βοιωτίοισιν ἐν σκύφοισιν οἶνος
ἡδύς.

* 29. [30.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ´ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓

Ὦ Τρῶες ἀρηΐφιλοι, Ζεὺς ὑψιμέδων, ὃς ἅπαντα δέρ-
κεται,
οὐκ αἴτιος θνατοῖς μεγάλων ἀχέων· ἀλλ᾽ ἐν μέσῳ κεῖται
κιχεῖν
πᾶσιν ἀνθρώποισι Δίκαν, ὁσίαν,
ἁγνὰν Εὐνομίας ἀκόλουθον καὶ πινυτᾶς Θέμιδος·
ὀλβίων παῖδές νιν εὑρόντες σύνοικον.

30. [4.]

. . . . – –́ ⏓
–́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

Fr. 28. Athen. VI 500 B: *Μνημονεύει δὲ τῶν Βοιωτικῶν σκύφων Βακχυλίδης ἐν τούτοις, ποιούμενος τὸν λόγον πρὸς τοὺς Διοσκόρους, καλῶν αὐτοὺς ἐπὶ ξενίᾳ* (corrigas *ξένια*)· *Οὐ βοῶν κτλ.* — V. 1. *ἀλλὰ*, B *ἄλλος*. — V. 2. *Μοῦσα*, olim *Μοῖσα* conieci, sed in his trochaicis versibus atticae dialecti vestigia ubique insunt, cf. fr. 24. — *Βοιωτίοισιν*, B *Βοιωτί εἰσιν*. Ceterum Neue inter *Paroenia* retulit.

Fr. 29. Clemens Al. Strom. V 731: *Κακῶν γὰρ ὁ θεὸς οὔποτε αἴτιος· Ὦ Τρῶες Ἀρ., ὁ Λυρικός φησι, Ζεὺς κτλ.* Recte Sylburg et Boeckh Bacchylidi vindicant, nam secundum Porphyr. ad Hor. Carm. I 15, Cassandram Bacchylides fecit Troiae excidium vaticinari: „Hac ode Bacchylidem imitatur: nam ut ille Cassandram fecit vaticinari futura belli Troiani, ita hic Proteum.“ Adde Schol. Stat. Theb. VII 330: „Hic Bacchylides graecus poeta est, quem imitatus est Horatius in illa oda, in qua Proteus Troiae futurum narrat excidium.“ ita fere ex codd. Mon. et Frising. restituendum. Ad *Hymnos* haec refert Hartung. — V. 4. *ἁγνάν* eiiciendum censet Neue, malim *ἁγνᾶς*. — *Θέμιδος*, fort. *Θέμιτος*. — V. 5. *παῖδές νιν* Neue, vulgo *παῖδες ὤ νιν*, Brunck *παῖδες οἵ νιν*.

Fr. 30. Plut. de audiend. poet. c. 14: *Τὸ δὲ Φάσωμεν κτλ. λεγό-*

Φάσωμεν
πιστὸν κῦδος ἔχειν ἀρετάν·
πλοῦτος δὲ καὶ δειλοῖσιν ἀνθρώπων ὁμιλεῖ.

31. [22.] 973

–́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏓

Ὦ Περίκλειτε, τἄλλ' ἀγνοήσειν μὲν οὔ σ' ἔλπομαι.

32. [31.]

Serv. Virg. Aen. II 201: „Sane Bacchylides de Laocoonte et uxore eius et de serpentibus a Calydnis insulis venientibus atque in homines conversis dicit."

33. [32.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ . .

Ἔστα δ' ἐπὶ λάϊνον οὐδόν, τοὶ δὲ θοίνας ἔντυνον, ὧδέ τ' ἔφα·
Αὐτόματοι δ' ἀγαθῶν δαῖτας εὐόχθους ἐπέρχονται δίκαιοι
φῶτες.

34. [33.]

–́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ –
–́ ⏑ – (⏑ –́) ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – . . .

Οἱ μὲν ἀδμᾶτες ἀεικελιᾶν νούσων
εἰσὶ καὶ (κακῶν) ἄνατοι,
οὐδὲν ἀνθρώποις ἴκελοι.

μενον ὑπὸ τοῦ Βακχυλίδου. — V. 1. *φάσωμεν πιστὸν*, Boeckh coni. *πιστὸν φάσομεν.* Fort. leg. *φάσω μόναν πιστὸν κτλ.*

Fr. 31. Heph. 76: *Δεδηλώσθω δέ, ὅτι καὶ ὅλα ᾄσματα κρητικὰ συντίθεται, ὥσπερ καὶ παρὰ Βακχυλίδῃ, ὠ περικλειτὲ δ' ἄλλ' κτλ.* ita libri, etiam A, nisi quod Turneb. *τ' ἄλλ'.* Scripsi *ὦ Περίκλειτε, τἄλλ'*, nisi forte praeterea *τἄμ'* scribendum, Neue coni. *ὦ Περικλειτίδα, ἄλλ'* et inter *Hyporchemata* retulit; est fortasse ex *Parthentiis*, quae Bacchylidem scripsisse testatur Plut. de mus. c. 17.

Fr. 33. Athen. V 178 B: *Βακχυλίδης δὲ περὶ Ἡρακλέους λέγων ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τοῦ Κήϋκος οἶκον, φησίν· Ἔστα κτλ.* — V. 1. *ἔστα* Neue, vulgo *ἔστη*, B *ἔστι.* — *ἔντυνον* Neue, *ἔντυνον* VL, *εὔτονον* B. — *ἔφα* Neue, *ἔφασ'* PVL, *ἔφασκ'* Stephanus. — V. 2. *δ'*, Brunck delevit, Hartung *αὐτόματοι 'π' ἀγαθῶν.*

Fr. 34. Clem. Al. Strom. V 715: *Ἀκούσωμεν οὖν πάλιν Βακχυλίδου τοῦ μελοποιοῦ περὶ τοῦ θείου λέγοντος· Οἱ μὲν ἀδμῆτες ἀεὶ καὶ λίαν νούσων εἰσὶ καὶ ἀναίτιοι κτλ.* Eadem Euseb. Praep.

35. [35.] 974

· · · – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Οὐ γὰρ ὑπόκλοπον φορεῖ
βροτοῖσι φωνάεντα λόγον σοφία.

36. [36.]

· · – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –
– –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑

Θνατοῖσι δ' οὐκ αὐθαίρετοι
οὔτ' ὄλβος οὔτ' ἄκαμπτος Ἄρης οὔτε πάμφθερσις στάσις,
ἀλλ' ἐπιχρίμπτει νέφος ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν
γαῖαν ἁ πάνδωρος αἶσα.

37. [37.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

Εἰ δὲ λέγει τις ἄλλως, πλατεῖα κέλευθος.

38. [38.]

⏑ –́ –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑⏑́ ⏑ –́ ⏑ –

Μελαγκευθὲς εἴδωλον ἀνδρὸς Ἰθακησίου.

Ev. XIII 679 ubi *ἀεικελίων* et deinde *εἴκελοι* legitur; *ἀδμᾶτες* scripsit Boeckh, *ἀεικελιᾶν* Neue. Deinde *καὶ κακῶν ἄνατοι* scripsi, et *ἄνατοι* iam Schaefer emendavit. Neue coniecit deleto verbo *εἰσίν*, *ἄνατοι τ'*, Iacobs *καὶ ἄναιμοι κοὐδέν*, Hartung scripsit *νούσων τε καὶ γήρως ἄνατοι*. In exordio fort. leg. *Θεοὶ μὲν ἀδ.*

Fr. 35. Clem. Al. Paedag. III 310: *Οὐ γὰρ ὑ. φ. βρ. φωνάεντα λόγον, ἔσται λόγος σοφία, ὥς φησι Βακχυλίδης.* ubi codd. Nov. Pal. Reg. *ἔστε*, et Bodl. *σοφίας* exhibent. Verba *ἔσται λόγος* delevit Neue, Schmidt *φωνᾶντα λόγον ἐς τέλος σοφίας*. Locus nondum persanatus videtur.

Fr. 36. Stob. Ecl. Phys. I 5, 3: *Βακχυλίδου.* — V. 1. *θνατοῖσι* Neue, vulgo *θνητοῖς*. — *δ'* add. AV, vulgo deest. — V. 2. *ὄλβος* V, *ὄλβιος* A, *ὄλβος τ'* H, vulgo *ὄλβον*. — *ἄκαμπτος*, in proecdosi *ἄγναμπτος* scripsi. — *πάμφθερσις* VA, *πάνφθερσις* E, vulgo *πάνφερσις* et sic H — V. 3. AH *ἐπιχρίπτει* et *ἔπαλαν*. — V. 4. *γαῖαν* Boeckh, vulgo *γᾶν*. — *αἶσα* Canteri cod., vulgo *δεῖσα*.

Fr. 37. Plut. vit. Num. c. 4: *Εἰ δὲ λέγει* (C *λέγοι*) *τ. ἄ.*, *κατὰ Βακχυλίδην, πλ. κέλευθος.* nisi forte priora Plutarchi potius sunt verba.

Fr. 38. Etym. M. 296, 1 et Bachmann An. I 208, 13: *Εἴδωλον· ... σκιῶδες ὁμοίωμα· ἢ φαντασία σώματος· σκιά τις ἀεροειδής, ὡς καὶ Βακχυλίδης· Μελαγκεθὲς κτλ.* ubi M *ἄνδρας Ἰθακησίους*. Eadem Cram. An. Par. IV 168, 30. At Schol. Il. ε 449 (om. Bekker) Apostol. III 37. Suid. v. *εἴδωλον μελαμβαφές* exhibent. Recte Neue *μελαγκευθές*, non tamen satis fecit Hartungo, qui *μεγάκητες* scripsit.

39. [39.] 975

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

Τὰν ἀχείμαντόν τε Μέμφιν καὶ δονακώδεα Νεῖλον.

40. [40.]

⏑ ⏑ –́ – ⏖́ ⏑ – – ⏖́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –

Ἑκάτα δᾳδοφόρε Νυκτὸς μελανοκόλπου θύγατερ.

41. [15.]

⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

–́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏖́ ⏑ – ⏓

Ποσειδάνιον ὡς Μαντινεῖς τριόδοντα
χαλκοδαιδάλοισιν ἐν ἀσπίσι φορεῦντες.

42. [42.]

⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́ ⏓

Ἁβρότητι ξυνέασιν Ἴωνες βασιλῆες.

43. [43.]

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏓

Χρυσὸν βροτῶν γνώμαισι μανύει καθαρόν.

44. [60.] 976

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –

Ὀργαὶ μὲν ἀνθρώπων διακεκριμέναι μυρίαι..

Fr. 39. Athen. I 20 D: *Μέμφιν . . . περὶ ἧς Βακχυλίδης φησί· Τὴν κτλ.* Respicit Eust. Il. 864, 22. *Τὰν* Neue, v. *τήν*. Hartung ad *Hymnos* refert.

Fr. 40. Sch. Ap. Rhod. III 467: *Βακχυλίδης δὲ Νυκτός φησιν αὐτὴν* (Hecaten) *θυγατέρα· Ἑκάτα κτλ.* — *δᾳδοφόρε* Ursinus, L *δαϊδοφόρε*, v. *δᾳδοφόρον*, P. *δᾳφόρον*. — *μελανοκόλπου* Ursinus, v. *μεγαλοκόλπου*. Hartung ad *Hymnos* refert.

Fr. 41. Schol. Pind. Ol. XI 83: *Ὁ Δίδυμος δὲ οὕτω καθίστησι τὸν λόγον· τὴν Μαντινέαν φησὶν εἶναι ἱερὰν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ παρατίθεται τὸν Βακχυλίδην λέγοντα οὕτω· Ποσειδώνιον κτλ.* — V. 1. *Ποσειδάνιον* Gott. Vrat. D, vulgo *Ποσειδώνιον*. — *Μαντινεῖς*, olim *Μαντινέες* scripsi. — V. 2. *χαλκοδαιδάλοισιν*, Vat. *χαλκοδαιδάλοις*. — *ἀσπίσι*, Hartung *ἀσπίσιν*. Neue ad *Dithyrambos* refert, vid. fr. 18.

Fr. 42. Ioann. Sicel. Walzii VI 241: *Ἁβροὶ τὸ παλαιὸν οἱ Ἴωνες, ὥς που καὶ Βακχυλίδης φησί, τὸν σφῶν αὐτῶν ῥυθμὸν δηλῶν· ἁβρότητι κτλ.* Contra Schol. ib. V 493 et VII 982: *Τῶν ἁβροβίων Ἰώνων ἄναξ*, eadem cod. Vindob. 199. Hartung ex his composuit. . . . *Ἰώνων βασιλῆες|ἁβροβίων*.

Fr. 43. Prisc. Metr. Terent. p. 251 ed. Lind.: *Similiter Bacchylides: Χρυσὸν κτλ. Hic quoque iambicus in fine tribrachum habuit.*

Fr. 44. Zenob. Prov. III 25: *Δίχολοι γνῶμαι· παρὰ τὸ διχῇ ἰδιότροποι, κατὰ μετάληψιν. Χόλος γὰρ ἡ ὀργή, ὀργὴ δὲ τρόπος. Βακ-*

45. [41.]

⏒ ⏑ – – ⏒ ⏑ –

Πλήμμυριν πόντου φυγών.

46.

⏒ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Δυσμενέων δ' ἀΐδης.

47. [59.]

⏒ ⏒ – – ⏒ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –

Νωμᾶται δ' ἐν ἀτρυγέτῳ χάει.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

48. [28.]

Κούρα Πάλλαντος πολυώνυμε, πότνια Νίκα,
πρόφρων Κραναΐδᾶν ἱμερόεντα χορόν
αἰὲν ἐποπτεύοις, πολέας δ' ἐν ἀθύρμασι Μουσᾶν
Κηΐῳ ἀμφιτίθει Βακχυλίδῃ στεφάνους.

χυλίδης· Ὀργαὶ κτλ. Similia Hesych. s. v. *δίχολοι. . . . χόλος γὰρ ἡ ὀργὴ καὶ (ὀργὴ ὁ) τρόπος· Βακχυλίδης* (cod. *ἴδος*)· *ὀργαὶ μὲν κτλ.* Respexit etiam ut videtur idem Hesych. *διακεκριμέναι· διακεχωρισμέναι*, Contra *Alcmani* haec tribuit schol. Hippocr. ap. Daremberg 204. Littré V 484: *Ὀργὰς γὰρ τοὺς τρόπους ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι, ὡς καὶ Ἀλκμάν φησιν· ἐν μὲν ἀνθρώπῳ ὀργαὶ κεκριμέναι* (Foesius *βεβριμέναι*) *μυρίαι.* unde Schmidt lusit *ἐντὶ δ' ἀνθρώπων μὲν* vel *Ἀλκμάν φησιν ἐν μελῶν α'.* Idem permire in Hesychio *διακεκριμμέναι* edidit; pudet me hunc errorem, quem vir doctissimus invitus admisit, quamquam etiam in altera Hesychii editione iterum repetiit, commemorare, sed nuperus Erotiani editor Klein hoc perversitatis exemplum tanquam emendationem praeclaram in ordinem recepit. Alcmani per errorem tribuitur hic versus, fortasse quia Alcaei versus olim praecessit, vide ad Alcaei fr. p. 965.

Fr. 45. Et. M. 676, 25: *Πλημμυρὶς . . . εἰ μέντοι ὄνομά ἐστιν, εὔλογον βαρύνεσθαι αὐτὸ διὰ τὴν παρὰ Βακχυλίδῃ αἰτιατικήν, οἷον· Πλήμμυριν κτλ.* cf. Favor. 368.

Fr. 46. Cram. An. Ox. I 65, 22: *Βαρυτόνως δὲ τὸ Ἀΐδης, τὸ γὰ[ρ] ἐπιθετικὸν ὀξύνεται· δυσ. δ' ἀ. λέγει Βακχυλίδης.*

Fr. 47. Sch. Hesiod. Th. 116: *Βακχυλίδης δὲ Χάος τὸν ἀέ[ρα] ὠνόμασε, λέγων περὶ τοῦ ἀετοῦ· Νωμᾶται κτλ.* Cf. Ibyc. fr. 28.

Fr. 48. Anth. P. VI 313. *Βακχυλίδου.* — V. 2. *Κραναΐδῶν* Meine[ke] *προφρονέως Κραναῶν* Schneidewin, cod. *Κραννaίων.* Ego olim *Κ[ρανα]θαιῶν* scripsi, quod probavit Hecker, qui praeterea etiam v. 1 *κούρη* *Νίκη*, v. 3 *Μουσέων* requirit, Hartung *ἐν Κραναῶν.* — V. 3. *Μουσ[ᾶν]* cod. *Μοῦσαν.* — V. 4. *Κηΐῳ . . . Βακχυλίδῃ* Brunck, cod. *κηόρῳ βακχυλίδης.*

49. [29.] 977

Εὔδημος τὸν νηὸν ἐπ' ἀγροῦ τόνδ' ἀνέθηκεν
τῷ πάντων ἀνέμων πιοτάτῳ Ζεφύρῳ.
εὐξαμένῳ γάρ οἱ ἦλθε βοαθόος, ὄφρα τάχιστα
λικμήσῃ πεπόνων καρπὸν ἀπ' ἀσταχύων.

50.

Ammian. Marcell. XXV 4: „Item ut hoc propositum validius confirmaret (*Iulianus*), recolebat saepe dictum lyrici Bacchylidis, quem legebat iucunde, *quod ut egregius pictor vultum speciosum effingit, ita pudicitia celsius consurgentem vitam exornat.*

51. [44.]

Apollon. de Adv. Bekk. An. II 596, 14: *Ὃν τρόπον καὶ ἐπ' ὀνομάτων μεταπλασμοὶ γίνονται, καθάπερ ... τὸ πυργοκέρατα παρὰ Βακχυλίδῃ.* Conieci *πύργον ὑψικέρατα*, cf. Pindari fr. 321.

52. [45.]

Apollon. de Synt. 186: *Ἐντεῦθεν τὸ Ἀρίσταρχος καὶ τὰ τούτῳ ὅμοια κύρια ὄντα πρὸς ἐνίων οὐ κατηριθμεῖτο εἰς τὰ σύνθετα, ὅτι μὴ καὶ τοῖς δηλουμένοις ἐκέχρητο· ἀλλ' ἐπί γε τούτων ἐδείκνυτο, ὡς ἡ πρώτη σύνθεσις ἐπεκράτει, καθὼς ἔχει τὸ ἀρίσταρχος* (*ἀρισταρχ* A, *ἀριστάρχου* rel.) *Ζεὺς παρὰ τοῖς περὶ Βακχυλίδην, καὶ οὐχ ἡ ἐξ ὑστέρου γενομένη συμβολικὴ μετάθεσις.*

53. [47.]

Athen. IV p. 174 F: *Γιγγραΐνοισι γὰρ οἱ Φοίνικες, ὥς φησιν ὁ Ξενοφῶν* (fort. *Ξενοφάνης*), *ἐχρῶντο αὐλοῖς, σπιθαμιαίοις τὸ μέγεθος, ὀξὺ καὶ γοερὸν φθεγγομένοις· τούτοις δὲ καὶ οἱ Κᾶρες χρῶνται ἐν τοῖς θρήνοις, εἰ μὴ ἄρα καὶ ἡ Καρία Φοινίκη ἐκαλεῖτο, ὡς παρὰ Κορίννῃ καὶ Βακχυλίδῃ ἐστὶν εὑρεῖν.*

54. [48.]

Sch. Arist. Av. 1536: *Εὐφρόνιος, ὅτι Διὸς θυγάτηρ ἡ Βασιλεία· καὶ δοκεῖ τὸ κατὰ τὴν ἀθανασίαν αυτῇ οἰκονομεῖν, ὃ ἔχει καὶ παρὰ Βακχυλίδῃ ἡ Ἀθηνᾶ, τῷ Τυδεῖ δώσουσα τὴν ἀθανασίαν.*

55. [49.]

Sch. Pind. Ol. I 37: *Ὁ δὲ Βακχυλίδης τὸν Πέλοπα τὴν Ῥέαν λέγει ὑγιάσαι καθεῖσαν διὰ τοῦ λέβητος.*

Fr. 49. Anth. P. VI 53: *Βακχυλίδου ἀνάθημα τῷ ζεφύρῳ ἀνέμῳ παρὰ εὐδήμου γεωργοῦ.* V. 1 et 2 affert Suidas v. *πιότατος.* — V. 2. *πιοτάτῳ*, Unger et Schneidewin coni. *πιστοτάτῳ*, Schneider Saxo *πρηϋτάτῳ*, Meineke *λειοτάτῳ*, Rauchenstein *λαμπροτάτῳ.* — V. 3. *γάρ οἱ*, Hermann *ὅ οἱ*, Meineke *γὰρ ἐπῆλθε*, sed deinde *γὰρ ὅγ' ἦλθε*, quod verum videtur, Schmidt perperam *γὰρ ἴηλε.* — *βοαθόος*, Pl. *βοηθόος*.

56. [50.] 978

Schol. Il. μ 292: *Εὐρώπην τὴν Φοίνικος Ζεὺς θεασάμενος ἔν τινι λειμῶνι μετὰ Νυμφῶν ἄνθη ἀναλέγουσαν ἠράσθη καὶ κατελθὼν ἤλλαξεν ἑαυτὸν εἰς ταῦρον καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος κρόκον ἔπνει· οὕτω δὲ τὴν Εὐρώπην ἀπατήσας ἐβάστασε καὶ διαπορθμεύσας εἰς Κρήτην ἐμίγη αὐτῇ· εἶθ' οὕτω συνῴκισεν αὐτὴν Ἀστερίωνι τῷ Κρητῶν βασιλεῖ· γενομένη δὲ ἔγκυος ἐκείνη τρεῖς παῖδας ἐγέννησε, Μίνωα, Σαρπηδόνα καὶ Ῥαδάμανθυν· ἡ ἱστορία παρὰ Ἡσιόδῳ καὶ Βακχυλίδῃ.*

57.

Schol. Callim. in Del. v. 28: *εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαί·] Αἱ Πινδάρου καὶ Βακχυλίδου.* unde coniicias poetam in carmine aliquo Deli laudes celebrasse, nisi interpres ille commentus est.

58.

Himer. Or. XXIX: *Καὶ Σιμωνίδῃ καὶ Βακχυλίδῃ ἐσπούδασται ἡ πόλις . . .* (*Ἰουλίς.*)

59.

Schol. Il. ω 496: *Πιθανὸν μίαν τεκεῖν ἐννεακαίδεκα, οὐχ ὡς Βακχυλίδης πεντήκοντα τῆς Θεανοῦς ὑπογράφει παῖδας.*

60. [51.]

Sch. Od. φ 295: *Βακχυλίδης δὲ διάφορον οἴεται τὸν Εὐρυτίωνα· φησὶ γὰρ ἐπιξενωθέντα Δεξαμενῷ* (ita Barnes, v. *δεξάμενος*) *ἐν Ἤλιδι ὑβριστικῶς ἐπιχειρῆσαι τῇ τοῦ ξενοδοχοῦντος θυγατρὶ καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ Ἡρακλέους ἀναιρεθῆναι καιρίως τοῖς οἴκοις ἐπιστάντος.* Cf. Eust. 1909, 61.

61. [52.]

Sch. Pind. Isthm. IV 92: *Ἰδίως τὸν Ἀνταῖόν φησι* (*Πίνδαρος*) *τῶν ξένων τῶν ἡττωμένων τοῖς κρανίοις ἐρέφειν τὸν τοῦ Ποσειδῶνος ναόν· τοῦτο γὰρ ἱστοροῦσι τὸν Θρᾷκα Διομήδην ποιεῖν, Βακχυλίδης δὲ Εὔηνον ἐπὶ τῶν Μαρπίσσης* (sic Heyne, v. *Μαρσίππης*) *μνηστήρων, οἱ δὲ Οἰνόμαον, ὡς Σοφοκλῆς.*

62. [53.]

Sch. Apoll. Rh. II 498: *Τινὲς τέσσαρας Ἀρισταίους γενεαλογοῦσιν, ὡς καὶ Βακχυλίδης· τὸν μὲν Καρύστου, ἄλλον δὲ Χείρωνος* (sic P, L et v. *Χέρωνος*, fort. *Χαίρωνος*), *ἄλλον δὲ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ, καὶ τὸν* (l. *τέταρτον*) *Κυρήνης.*

63. [54.]

Gellius N. A. XX 7: „Nam Homerus pueros puellasque eius (Niobae) bis senos dicit fuisse, Euripides bis septenos, Sappho bis novenos, Bacchylides et Pindarus bis denos."

64. [55.] 979

Sch. Hesiod. Th. 914: Ἡρπάσθαι δὲ τὴν Περσεφόνην φασὶν οἱ μὲν ἐκ Σικελίας, Βακχυλίδης δὲ ἐκ Κρήτης.

65.

Vit. Hom. V p. 28. Westerm. (Cram. An. Par. III 98, 15): Ὅμηρος ... κατὰ δὲ Βακχυλίδην καὶ Ἀριστοτέλην τὸν φιλόσοφον Ἰήτης.

66. [56.]

Strabo XIII 616: Ὁ δὲ Κάϊκος οὐκ ἀπὸ τῆς Ἴδης ῥεῖ, καθάπερ εἴρηκε Βακχυλίδης.

67. [57.]

Schol. Apoll. Rh. I 1165: Ῥύνδακος ποταμός ἐστι Φρυγίας, οὗ μέμνηται Βακχυλίδης. Schneidewin Bacchylidi tribuit quod est ap. Sch. Il. ε 759 et Eustath. ib. Ῥύνδακον ἀμφὶ βαθύσχοινον.

68. [58.]

Sch. Apoll. Rh. IV 973: Μνημονεύει (τοῦ ὀρειχάλκου) καὶ Στησίχορος καὶ Βακχυλίδης.

69.

Tzetzes Theogon. v. 81. (Matranga An. 580): ἐν μὲν τῇ γῇ γεγόνασι τρεῖς Ἐρινύες πρῶτον Ἡ Τισιφόνη, Μέγαιρα, καὶ Ἀληκτὼ σὺν ταύταις, καὶ σὺν αὐταῖς οἱ τέσσαρες ὀνομαστοὶ Τελχῖνες, Ἀκταῖος, Μεγαλήσιος, Ὁρμενός τε καὶ Λύκος, οὓς Βακχυλίδης μέν φησι Νεμέσεως Ταρτάρου. Ἄλλοι τινὲς δὲ λέγουσι τῆς Γῆς τε καὶ τοῦ Πόντου.

Quod exhibet Natalis Com. Mythol. IX 8 p. 987: „Dicitur Polyphemus non modo amasse Galateam, sed etiam Galatum ex illa suscepisse, ut testatus est Bacchylides.“ qua fide sit dignum prorsus incertum.

XXXVIII.

MELANIPPIDES. 980

ΔΑΝΑΙΔΕΣ.

1.

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏖́ ⏑ – – ⏖́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏖́ ⏑ ⏖ – –́ ⏑ ⏓

Οὐ γὰρ ἀνθρώπων φόρευν μορφὰν ἐνεῖδος,
οὐ δίαιταν τὰν γυναικείαν ἔχον,
ἀλλ' ἐν ἁρμάτεσσι διφρούχοις ἐγυμνάζοντ' ἀν' εὔδι' ἄλσεα,
πολλάκις θήραις φρένα τερπόμεναι,
ἱερόδακρυν λίβανον εὐώδεις τε φοίνικας κασίαν τε πατεῦσαι,
τέρενα Σύρια σπέρματα.

Melanippides. Fr. 1. Athen. XIV p. 651 F: *Μελανιππίδης δ' ὁ Μήλιος ἐν τοῖς Δαναΐσι φοίνικας τὸν καρπὸν οὕτως ὀνομάζει, τὸν λόγον ποιούμενος περὶ αὐτῶν· τῶν γὰρ αἴδων* (A *αἴδων*)· *Οὐ γὰρ κτλ.* Recte Dobree et Emperius scrips. *περὶ αὐτῶν τῶν Δαναΐδων.* — V. 1. *οὐ γὰρ ἀνθρώπων*, Meineke *οὐ γὰρ ἀνθρωπῶν ἔχον μορφᾶεν εἶδος* (Hesych. *ἀνθρωπώ· γυνή.*), Emperius *οὐ παρθένων* coniecit. — *μορφὰν ἐνεῖδος*, Dobree et Emperius *μορφᾶεν εἶδος*. Hartung *οὐδὲ παρθένων φορεῖν μορφὰν ἂν εἶδες, οὐ δίαιταν τ. γ. ἔχειν.* Sed non satis faciunt haec, conieci *οὐ γὰρ ἀνθρώπων φοβεῦντο | μομφὰν ὄνειδος.* — V. 2. *οὐ δίαιταν τὰν* scripsi, cum in proecdosi edidissem *οὐδὲ τὰν δίαιταν*, ut etiam Dobree coniecit, libri *οὐδὲ τὰν αὐτάν*, ubi Casaubonus et Emperius *αὐδάν* coni. — *γυναικείαν* Casaubonus, PVL *γυναικίαν*. — V. 3. *ἀν' εὔδι' ἄλσεα πολλάκις* Meineke, legebatur *ἄνευη λιάσδεα πολλάκι*, Emperius *ἂν εὐ | ῆ δι' ἄλσεα*, possunt etiam alia coniici velut *ἄειλα | δι' ἄλσεα πολλάκι θήραισιν.* — V. 4. *θήραις* Porson e Iacobs, vulgo *θῆρες*. — V. 5. *ἱερόδακρυν* Emperius, vulgo *ἱερόδακρ* in proecdosi scripsi *ἢ ἱεροδάκρυν.* — *πατεῦσαι* AB, *κατεῦσαι* PVL, *μα τεῦσαι* Emperius. — V. 6. *Σύρια* Meineke, v. *Συρίας*. — *σπέρματ* Fiorillo Emperius Meineke, v. *τέρματα*.

ΜΑΡΣΥΑΣ.

2.

· · · · –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

. . . . Ἁ μὲν Ἀθάνα
ὄργαν' ἔρριψέν ϑ' ἱερᾶς ἀπὸ χειρός,
εἶπέ τ'· Ἔρρετ' αἴσχεα, σώματι λύμα,
οὔ με τᾷδ' ἐγὼ κακότατι δίδωμι.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ.

3.

⏑ –́ –́ – – –́ ⏑ – –
⏑ ⏑͡⏑́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Καλεῖται δ' ἐν κόλποισι γαίας
ἄχεα βροτοῖσιν προχέων Ἀχέρων.

4.

–́ ⏑ – ⏑ ⏑͡⏑́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –

Πάντες δ' ἀπεστύγεον ὕδωρ,
τὸ πρὶν ἐόντες ἀΐδριες οἴνου,

Fr. 2. Athen. XIV 616 E: *Περὶ μὲν γὰρ αὐλῶν ὁ μέν τις ἔφη τὸν Μελανιππίδην καλῶς ἐν τῷ Μαρσύᾳ διασύροντα τὴν αὐλητικὴν εἰρηκέναι περὶ τῆς Ἀθηνᾶς· Ἁ μὲν κτλ.* — V. 1. ἁ Schweighaeuser, A habet α, PVL τά. — *Ἀθάνα* C, sed ABPV *ἀϑάνατα*, itaque v. 2 in proecdosi τὤργαν' scripsi, sed fort. rectius L *ἀθαναία*. — V. 2. *ἔρριψεν ϑ'*, PVL *ἔρριψέ τε*. — V. 3. *σώματι λύμα*, Meineke *σωματόλυμα*. — V. 4. *οὔ με* scripsi, Hermann *ἤ με*, libri *ἐμέ*. — *τᾷδ'* Hermann, codd. *δ'*. — *κακότατι* C et A a m. pr., *κακότητι* PVL.

Fr. 3. Stob. Eclog. Phys. I 52, 46: *Ἀχέροντα μὲν διὰ τὰ ἄχη, ὡς καὶ Μελανιππίδης ἐν Περσεφόνῃ· καλεῖται δ' ἐν κτλ.* — V. 1 fort. legendum deleta praepositione *καλεῖται δὲ κόλποισι γαίας*, Hartung *καλεῖται γάρ*. — V. 2. *ἄχεα βροτοῖσιν* scripsi, vulgo *ἀχαιοῖσι*, VAE *ἀχεοῖσι*, Grotius *ἄχεα*, Schneidewin *ἄχεα ϑνατοῖσι* (*ἀνθρώποισι*). Conieci tamen etiam *ἄχεσιν ἔπ' ἄχεα*. Nauck coni. *ἄχεα ῥέων Ἀχ.*, Emperius *ἄχεα βροτοῖσι ῥέων*, Hartung *ἄχεα ῥόοισιν*.

Fr. 4. Athen. IX 429 B: *Οἱ δὲ ἀγνοοῦντες τὴν τοῦ οἴνου δύναμιν τὸν Διόνυσον φάσκουσι μανιῶν εἶναι αἴτιον τοῖς ἀνθρώποις, βλασφημοῦντες οὐ μετρίως· ὅθεν ὁ Μελανιππίδης ἔφη· Πάντες κτλ.* Hartung hoc fr. et fr. 5 putat petita esse ex dithyrambo, cui *Οἰνεὺς* nomen fuerit. — V. 2. *οἴνου*, B *οἶνον*.

τάχα δὴ τάχα τοὶ μὲν ἀπ' ὢν ὄλοντο, 982
τοὶ δὲ παράπληκτον χέον ὀμφάν.

5.

⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ –

Ἐπώνυμον, δέσποτ', οἶνον Οἰνέως.

6.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –́ –

Κλῦθι μοι, ω πάτερ, θαῦμα βροτῶν,
τᾶς ἀειζώου μεδέων ψυχᾶς.

7.

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Γλυκὺ γὰρ θέρος ἀνδρὸς ὑποσπείρων πραπίδεσσι πόθον.

8.

Cram. An. Par. III 289, 2: *Ἡ δὲ περὶ τὸν Λίνον ἱστορία παρὰ Φιλοχόρῳ ἐν τῇ ιθ' καὶ παρὰ Μελανιππίδῃ.* Adde Schol. Hom. Il. σ 570.

9.

Schol. Hom. Il. ν 350: *Ἐντεῦθεν δὲ Μελανιππίδης κύουσαν ἀπὸ Διὸς Θέτιν ἐκδοθῆναι Πηλεῖ διὰ τὰ ῥηθέντα ὑπὸ Προμηθέως ἤτοι Θέμιδος.*

10.

Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 23 ed. Gomperz (Vol. Hercul. coll.

V. 3. *ἀπ' ὢν ὄλοντο* correxi, A *οὐν ἀπωλαύοντο*, P *ἀπολαύοντο*, VL *οὐν ἀπελαύοντο*, Schweighaeuser *οὐν ἀπώλοντο*, Hartung *νοῦν ἀπόλοντο*, — V. 4. *τοὶ* L, *τῷ* V, *τόν* P.

Fr. 5. Athen. II 35 A: *Ὅτι τὸν οἶνον ὁ Κολοφώνιος Νίκανδρος ὠνομάσθαι φησὶν ἀπὸ Οἰνέως ... φησὶ δὲ καὶ Μελανιππίδης ὁ Μήλιος· Ἐπώνυμον κτλ.* — *δέσποτ'* (*δέσποτα* B) BCD, *ὦ δέσποτ'* VL, fortasse *δ', ὦ δέσποτ'* scribendum, vel *ἐπώνυμον δός ποτ'*, Hartung *δὸς δέσποτ'*.

Fr. 6. Clem. Alex. Strom. V 716: *Ὁ μελοποιὸς δὲ Μελανιππίδης ᾄδων φησίν· Κλῦθι κτλ.* Eadem Euseb. Praep. Ev. XIII 680 C, ubi v. 2 CF *ἀειζώους*, D *τὰς ἀειζώω*. — *μεδέων ψυχᾶς* DF ap. Eusebium, legebatur *ψυχᾶς μεδέων*.

Fr. 7. Plutarch. Erot. c. 15: *Γλυκὺ γὰρ θέρος ἀ. ὑ. π. π. κατὰ τὸν Μελανιππίδην* (*ὁ Ἔρως*) *τὰ ἥδιστα μίγνυσι τοῖς καλλίστοις· ἢ πῶς ἔφη, λέγομεν, ὦ Ζεύξιππε;* — *πραπίδεσσι* scripsi, vulgo *πραπίδων*. — *πόθον*, E *πόθῳ*.

nov. II 51): *καὶ Σοφοκλῆς ἐ(ν Ἰνά)χῳ τὴν γῆν μ(ητέ)ρα τῶν θεῶν φη(σιν), ἐν Τριπτολέμ(ῳ δὲ) καὶ Ἑστίαν εἶν(αι)· Κλείδημος δὲ* (*Ῥέαν* addidit Sauppe) *μητέρα θεῶν ε(ἶναι, ὅ) κὰν τοῖς ἱεροῖς λόγοις τινὲς ἐξενην(ό)χασιν· Μελαν(ιππί)δης δὲ Δήμητ(ρα καὶ) μητέρα θεῶν φ(η)σιν μίαν ὑπάρχ(ειν).* ita novissima redintegravi, Gomperz *Μελανιππίδης δὲ Δημήτε(ρι) μητέρα θεῶν φ(η)σιν μίαν ὑπάρχειν*, Sauppe *Δημήτε(ρα) μητέρα θεῶν ἐ(φίη)σιν μίαν ὑπάρχειν* quae omnino improbanda sunt.

Hartung praeterea coniecit, Melanippidem scripsisse carmen, quod *Νάρκισσος* inscriptum fuerit, abusus Meleagri prooemio v. 7: *Νάρκισσόν τε τορῶν Μελανιππίδου ἔγκυον ὕμνων*: at ille versus ad Melanippidis epigrammamata spectat, quae penitus interierunt. — Sed Melanippidis reliquiis addendus videtur locus Plut. de mus. c. 15, ubi de Lydiae harmoniae originibus disserit, satis ille quidem impeditus: *Ὄλυμπον γὰρ πρῶτον Ἀριστόξενος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Μουσικῆς ἐπὶ τῷ Πύθωνί φησιν ἐπικήδειον αὐλῆσαι Λυδιστί· εἰσὶ δ' οἳ Μελανιππίδην τούτου τοῦ μέλους ἄρξαι φασί· Πίνδαρος δ' ἐν Παιᾶ σιν ἐπὶ τοῖς Νιόβης γάμοις φησὶ Λύδιον ἁρμονίαν πρῶτον διδαχθῆναι· ἄλλοι δὲ Τόρρηβον πρῶτον τῇ ἁρμονίᾳ χρήσασθαι, καθάπερ Διονύσιος ὁ Ἴαμβος ἱστορεῖ.* Haec aperte corrupta, nam omnem fidem excedit, quemquam huius inventi laudem Melanippidi vindicavisse: itaque Volckmann *Anthippi* nomen substituere voluit, quod nomen interpres latinus a Pindaro memoratum esse auctor est: itaque Burette et Boeckh, quos in Pindari fragm. 42 secutus sum, supplent *πρῶτον διδαχθῆναι ὑπ' Ἀνθίππου*, idque etiam Volkmann probavit: at si isto modo redintegratur Pindari testimonium, non iam potest supra eiusdem *Anthippi* nomen in Melanippidis locum succedere: nam plane praepostere Plutarchus eundem hominem bis memorasset. Equidem puto scribendum esse: *εἰσὶ δ' οἳ Ἄνθιππον τούτου τοῦ μέλους ἄρξαι φασί, καθάπερ Μελανιππίδης· Πίνδαρος δ' ἐν Παιᾶσιν ἐπὶ τῆς Νιόβης γάμοις φησὶ Λύδιον ἁρμονίαν πρῶτον διδαχθῆναι.* ut Pindarus non auctorem harmoniae Lydiae nominatim appellaverit, sed tantum memoriae prodiderit, quo tempore sit inventa.

XXXIX. 983

CINESIAS.

(ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ.)

1.

Philodemus *περὶ εὐσεβείας* ed. Gomperz p. 52 (Hercul. Vol. collect. nova II 131): *Ἀσκληπι(ὸν δὲ Ζε)ὺς ἐκεραύνω(σεν, ὡς μ)ὲν ὁ τὰ Ναυπα(κτι)κὰ συγγράψας (καὶ ἐ)ν Ἀσκληπιῷ (Τελ)έστης καὶ Κεινη(σίας) ὁ μελοποιός, ὅ(τι τὸν) Ἱππόλυτον (παρα)κληθεὶς ὑπ' Ἀρ(τέ)μιδ(ος ἀνέστ(η)σεν, (ὡς δ') ἐν Ἐριφύλῃ Σ(τησίχορο)ς, ὅ τι Κα(πανέα*

καὶ Λυ)κοῦργον. Redintegraverunt locum Sauppe et Gomperz. Cinesiae carmen unde haec petita sunt, haud dubie *'Ασκληπιὸς* inscriptum, quemadmodum Telestis dithyrambus.

2.

– ⏑́ ⏑ – –

Φθιῶτ' 'Αχιλλεῦ.

3.

Erotian. p. 113 ed. Klein: *'Ραιβοειδέστατον* (libri *ῥεβοειδέστατον*, correxit Stephanus, *ῥεμβοειδέστατον* Charterius) *καμπυλώτατον· ῥαιβὸν* (*ῥεβὸν* libri) *γὰρ καὶ γαῦσον τὸ στρεβλὸν λέγεται· καὐτὸς δέ που φησίν· καμπυλώταται δὲ ἀνθρώπου πλευραὶ εἰσὶ ῥαιβοειδέα* (*ῥεβοειδέα* libri) *τρόπον· πλασίων* (ita libri, nisi quod D *πλάσι*, *πλαγίως* coniecit Charterius, *'Ασκλατίων δὲ* Klein, quod ferri nequit, debebat certe *'Ασκλάπων*) *ἐπὶ τοῦ κατά τι μὲν κοίλου* (B *κοῖλον*), *κατά τι δὲ καμπύλου* (B *καμπύλον*), *ὡς Κινησίας τάσσει τὴν λέξιν.* quae descripsit schol. Hippocr. apud Kleinium p. 13. Igitur Cinesias voce *ῥαιβός* usus est alicubi in carminibus. Prorsus a vero aberravit M. Schmidt, qui collato Arrhiano Tact. 16, 3 corrigit *ὡς καὶ 'Ιάσων ἔτασσε τὴν τάξιν.*

Cinesias. Fr. 2. Athen. XII 551 D: *῏Ην δ' ὄντως μακρότατος καὶ λεπτότατος ὁ Κινησίας, εἰς ὃν καὶ ὅλον δρᾶμα γέγραφε Στράττις, Φθιώτην 'Αχιλλέα αὐτὸν καλῶν, διὰ τὸ ἐν τῇ αὐτοῦ ποιήσει συνεχῶς τὸ Φθιῶτα* (*'Αχιλλεῦ* adde) *λέγειν· παίζων οὖν εἰς τὴν ἰδέαν αὐτοῦ ἔφη. Φθιῶτ' 'Αχιλλεῦ.* — Alia ex Cinesiae carminibus fortasse delitescunt in parodiis Aristophaniis, velut in Avibus v. 1372 seqq., quamquam ibi etiam aliena admixta sunt, ut non iam liceat illa discernere.

XL.

ARIPHRON.

⏑ ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – –

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

–́ ⏑ – – ⏑́⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ – –

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

⏑ –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – – –́ ⏑ –

Ariphron. Athen. XV 702 A: *Ὅτι παιᾶνα εἰς Ὑγίειαν ἐποίησε τόνδε Ἀρίφρων ὁ Σικυώνιος· Ὑγίεια κτλ.* Idem carmen legitur in Boeckhii Corp. Inscr. I 509 (cf. Addenda p. 916) in lapide Cassellis servato, ubi carmen vitiosissime insculptum legitur in hunc modum: *Ὑγεία βροτοῖσι πρ. μ. μ. σοῦ νειν τὸ λ. β . . . ου. σὺ δέ μοι πρόφρων ξυγείην ἠδ' αὖθις ἢ πλούτου χάριν ἢ τεκέων ἠδ' αὖθις εὐδαίμονος ἀθρώπους βασιληΐδος ἀρχᾶς ἠπιόφρων ζυγίης Ἀφροδείτας ἕλκεσι θηρεύομεν ἢ (εἴ) τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρψιν η πόνων ΑΚΛΑΤCΘΛΛΕΙται μετὰ θιαμακε . . ὑγεία τέθαλε καὶ . . . πει Χαρίτων ΟΛΛΛ σέθεν . . . εὐδαίμων ἔφυ.* itaque vix his uti licet ad carmen emendandum. Initium usque ad *βιοτᾶς* afferunt Lucian. de lapsu inter sal. c. 6: *ἵνα σοι μὴ τὸ γνωριμώτατον ἐκεῖνο καὶ πᾶσι διὰ στόματος λέγω.* et Maxim. Tyr. XIII: *ᾄδεταί τι ἀρχαίου ᾆσμα ἐν ἀρχῆς μέρει.*—Ariphronem huc quamvis dubitanter retuli. Antiquum poetam esse qui hoc paeane utuntur significant, quamquam vel numeri suadent, ne ad nimis antiquum tempus hunc poetam referamus. Quod si ad hunc Ariphronem referendus est titulus Atticus apud Rhangabé Ant. Gr. II n. 981 *ΑΡΙΦΡΩΝΕΔΙΔΑΣΚΕΝ*, apparet poetam etiam post bellum Peloponnesiacum carmina docuisse (nam certas temporis notas ille titulus non suppeditat), ita ut Philoxeno aetate fere suppar fuisse videatur. Conieci aliquando de auctore huius carminis dubitationem fuisse, ita ut alii ad Ariphronem, alii ad Licymnium retulerint, vid. Licym. fr. 4 (fortasse Athenaeus scripsit *Ἀρίφρων ἢ Λικύμνιος*), neque integrum carmen servatum esse. Quod si duo diversa carmina fuerunt, certum est alterum alterius carmine usum, sed inventi laus utrum Licymnio an Ariphroni sit vindicanda, haud diiudicaverim. Meineke Ariphronis carmen a Licymnii hymno non diversum esse censet, existimans Sextum errore quodam Licymnii nomen in Ariphronis locum substituisse. Etiam Hartung ad unum carmen omnia refert, sed contendit Sexto maiorem fidem habendam esse, quam Athenaeo, ac praeterea suspicatur apud Athenaeum scribendum esse *ἐποίησεν Ἀρίφρονι Λικύμνιος.*

Ὑγίεια, πρεσβίστα μακάρων, μετὰ σεῦ ναίοιμι τὸ λειπόμενον 984
βιοτᾶς, σὺ δέ μοι πρόφρων σύνοικος εἴης·
εἰ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις ἢ τεκέων,
ἢ τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιληΐδος ἀρχᾶς, ἢ πόθων,
οὓς κρυφίοις Ἀφροδίτας ἄρκυσιν θηρεύομεν,
ἢ εἴ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρψις ἢ πόνων ἀμπνοὰ πέφανται,
μετὰ σεῖο, μάκαιρ' Ὑγίεια,
τέθαλε πάντα καὶ λάμπει Χαρίτων ἔαρι,
σέθεν δὲ χωρὶς οὔτις εὐδαίμων (ἔφυ.)

V. 1. Ὑγίεια Athen., Ὑγεία Luc. Max. — σεῦ Luc. Max., σοῦ Ath. — ναίοιμι, Luc. vulgo (non codd.) et Maximi cod. Par. νέοιμι, Nauck ναίειν βίον ex titulo non recte. — V. 2. σύνοικος εἴης, Hartung titulo Attico obsecutus, συνείης. — V. 3. εἰ γάρ τις ἢ, Hartung ex Licymnio τίς γὰρ ἢ. Aut hoc Ariphronis aut Licymnii carmen (vid. fr. 4) resp. Plutarch de virtut. mor. c. 10: ἥ τε τοῦ σώματος ὑγεία ... δοκεῖ μέγιστον ἀγαθόν· οὔτε γὰρ πλούτου χάριν ἢ τεκέων, οὔτε τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιληΐδος ἀρχᾶς, τελευτῶντες δὲ καὶ τὴν ἀρετὴν ἀνωφελῆ καὶ ἀνόνητον ἡγοῦνται, τοῦ ὑγιαίνειν μὴ παρόντος. et de fraterno amore c. 2 (Stob. Flor. 83, 9): Ἧς χωρὶς οὔτε πλούτου, φασίν, οὔτε τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιληΐδος ἀρχᾶς εἶναί τινα χάριν καὶ ὄνησιν. Adde Themist. Or. XI 151. — V. 4. ἢ ante τᾶς Boeckh ex Licymnio adiecit. — ἰσοδαίμονος Epit. Hoeschelii, ἰσοδαίμονός τ' C, εἰσοδαίμονος (τ') A, εὐδαίμονός τ' L, ἰβδαίμονός τ' V. — V. 5. κρυφίοις, Hartung ἐν κρυφίοις. — Ἀφροδίτας C, ἀφροδίτης VL. — ἄρκυσιν, ex titulo, qui hoc certe loco vestigia antiquae scripturae servasse videtur, coniicias ἕρκεσιν. — V. 6. ἢ εἴ τις, Hartung ἤ τίς. — ἀμπνοὰ πέφανται, Hartung ἄκημα πῶς φανεῖται, cuius lectionis vestigia sibi visus est in titulo attico deprehendisse. — V. 7. μάκαιρ', μάκαιρα CVL. — V. 8. τέθαλε C, τέθηλε VL, Boeckh coni. καὶ τέθαλε. — πάντα, quoniam in titulo deest, omisit Hartung. — ἔαρι scripsi, vulgo ἔαρ, C ὄαρ, Epit. Hoeschelii ὄαρι. Hartung solita audacia ἔαρα scripsit. — V. 9. ἔφυ ex Licymnio et titulo adiecit Boeckh et Mehlhorn.

LICYMNIUS.

1.

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Μυρίαις παγαῖς δακρύων Ἀχέρων ἀχέων τε βρύει.

2.

. . . ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ – – –́ . . .

. . . Ἀχέρων ἄχεα
βροτοῖσι πορθμεύει. . . .

3.

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏓

Ὕπνος δὲ χαίρων ὀμμάτων αὐγαῖς ἀναπεπταμένοις
ὄσσοις ἐκοίμιζε κοῦρον.

4.

. . ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

* * *

Licymnius. Fr. 1. Stob. Ecl. Phys. I 41, 50: *Ἀχέροντα μὲν διὰ τὰ ἄχη (κατωνομάκασιν)... ἔτι καὶ Λικύμνιός φησι· Μυρίαις κτλ.* — *παγαῖς* Grotius, v. *πάσαις.* — *Ἀχέρων* add. Grotius, et unus cod. (V) *ἀχέρων* pro *ἀχέων.*

Fr. 2. Stob. ibid.: *καὶ πάλιν· Ἀχέρων κτλ.* — V. 2. Meineke transponere mavult *πορθμεύει βροτοῖσιν.*

Fr. 3. Athen. XIII 564 C: *Λικύμνιος δ' ὁ Χῖος τὸν Ὕπνον φήσας ἐρᾶν τοῦ Ἐνδυμίωνος οὐδὲ καθεύδοντος αὐτοῦ κατακαλύπτει τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλ' ἀναπεπταμένων τῶν βλεφάρων κοιμίζει τὸν ἐρώμενον, ὅπως διὰ παντὸς ἀπολαύῃ τῆς τοῦ θεωρεῖν ἡδονῆς· λέγει δ' οὕτως· Ὕπνος κτλ.* — V. 1. *Ὕπνος* L, *ὕπνον* PV, *ὕμνον* B. — V. 2. *ἐκοίμιζε*, ABP *ἐκοίμιζεν*, Meineke coni. *ὄσσοισιν ἐκοίμισε κοῦρον*, M. Schmidt *ἐκοίμιζεν κόρας.*

Fr. 4. Sext. Emp. XI 49, 556 ed. Bekker: *Λικύμνιος δὲ προειπὼν ταῦτα· Λιπαρόμματε . . . ὑγεία. ποῖον ὑψηλὸν ἐπιφέρει· τίς γὰρ πλούτου κτλ.*

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – 986
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏓ –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – – –́ ⏑ –

Λιπαρόμματε μᾶτερ, ὑψίστων θρόνων
σεμνῶν Ἀπόλλωνος βασίλεια ποθεινά,
πραϋγέλως Ὑγίεια.

* * *

Τίς γὰρ ἢ πλούτου χάρις ἢ τεκέων,
ἢ τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιληΐδος ἀρχᾶς;
σέθεν δὲ χωρὶς οὔτις εὐδαίμων ἔφυ.

5.

Athen. XIII 603 D: *Λικύμνιος* (ita Reinesius, libri *ἀλκύμνιος*) *δὲ ὁ Χῖος ἐν διθυράμβοις Ἀργύννου φησὶν ἐρώμενον Ὑμέναιον γενέσθαι.*

6.

Parthen. Narr. Am. c. 22: *Περὶ Νανίδος. Ἡ ἱστορία παρὰ Λικυμνίῳ τῷ Χίῳ μελοποιῷ καὶ Ἑρμησιάνακτι. Ἔφασαν δέ τινες καὶ τὴν Σαρδίων ἀκρόπολιν ὑπὸ Κύρου τῶν Περσῶν βασιλέως ἁλῶναι, προδούσης τῆς Κροίσου θυγατρὸς Νανίδος. Ἐπειδὴ γὰρ ἐπολιόρκει Σάρδεις Κῦρος καὶ οὐδὲν αὐτῷ εἰς ἅλωσιν τῆς πόλεως προὔβαινεν, ἐν πολλῷ τε δέει ἦν, μὴ ἀθροισθὲν τὸ συμμαχικὸν αὐτῆς τῷ Κροίσῳ διαλύσειεν αὐτῷ τὴν στρατιάν, τότε τὴν παρθένον ταύτην εἶχε λόγος περὶ προδοσίας συνθεμένην τῷ Κύρῳ, εἰ κατὰ νόμους Περσῶν ἕξει γυναῖκα αὐτήν, κατὰ τὴν ἄκραν μηδενὸς φυλάσσοντος δι' ὀχυρότητα τοῦ χωρίου εἰσδέχεσθαι τοὺς πολεμίους, συνεργῶν αὐτῇ καὶ ἄλλων τινῶν γενομένων· τὸν μέντοι Κῦρον μὴ ἐμπεδῶσαι αὐτῇ τὴν ὑπόσχεσιν.*

7.

Ael. Fest. Aphthon. p. 241 ed. Gaisf.: „*Μέλος* autem dictum putant a Melia Oceani filia, quam primum quatuor chordis usam adfirmat Lysanias (cf. Boisson. An. IV 458), sive ut Licymnius *ἀπὸ τοῦ μελεάζειν, τουτέστι θρηνεῖν.*" Nisi forte hoc ex rhetorico aliquo libro petitum, de quibus Spengel Synag. Techn. p. 88; quorsum etiam refero, quod legitur Schol. Il. β 106. Quod Dionys. Hal. de Dem. 1035 affert: *καὶ ταῦτα τὰ πάρισα οὐ Λικύμνιοι ταῦτ' εἰσὶν οὐδ' Ἀγάθωνες οἱ λέγοντες ὕβριν ἢ πρὶν μισθῷ ποθὲν ἢ μόχθον πατρίδων* (Schmidt coni. *ὕβριν ἢ Κύπριν ὅσσων πόθον ἢ μόχθον πραπίδων*), utrum Agathonis an Licymnii sit incertum.

V. 3. *Ὑγίεια*, legebatur *ὑγεία*. — V. 4. *τίς γὰρ ἢ* scripsi, vulgo *τίς γάρ*. — *τεκέων* ex Ariphrone restitutum, vulgo *τοκήων*. — V. 5. *ἀνθρώποις* ex Ariphrone restitutum, vulgo *ἀνθρώπου*.

PHILOXENUS.

ΔΕΙΠΝΟΝ.

1.

. . . ⏑⏑––

–́⏑⏑–⏑⏑––́–́⏑⏑–⏑⏑–⏓–́⏑–⏑⏑–⏓

–́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑–⏑⏑–⏓

. . . . *Κατὰ χειρὸς δ'*
ἤλυθ' ὕδωρ· ἁπαλὸς παιδίσκος ἐν ἀργυρέᾳ πρόχῳ φέρων ἐπέχευεν·
εἶτ' ἔφερε στέφανον λεπτᾶς ἀπὸ μυρτίδος εὐγνήτων κλάδων δισύναπτον.

2.

Εἰς δ' ἔφερον διπλόοι παῖδες λιπαρῶπα τράπεζαν
ἄμμ', ἕτεροι δ' ἑτέραν, ἄλλοι δ' ἑτέραν μέχρι οὗ πλήρωσαν οἶκον·
ταὶ δὲ πρὸς ὑψιλύχνους ἔστιλβον αὐγάς

Philoxenus. De Philoxeno ceterisque dithyrambographis cf. M. Schmidt Diatribe in Dithyrambum, Berol. 1845.

Fr. 1. Athen. XV 685 D: *Φιλόξενος δ' ὁ διθυραμβοποιὸς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Δείπνῳ ἀρχὴν ποιεῖται τὸν στέφανον τῆς εὐωχίας οὑτωσὶ λέγων· Κατὰ χειρὸς κτλ.* — V. 2. *δ' ἤλυθ'*, B *διήλυθ'*. Coniicio *κατὰ χειρὸς δ' ἦλιθ'* (i. e. *ἤλιθα*) *ὕδωρ ἁπαλὸς παιδίσκος . . . ἐπέχευεν*, Hartung *κατὰ χειρὸς λεῖβεν ὕδωρ ἁπαλὸς παιδίσκος· ἐν ἀργυρέᾳ πρόχῳ δὲ φέρων ἐπ.* — *πρόχῳ* Erfurdt, libri *προχόῳ*, in proecdosi transposui *φέρων προχόῳ*. — V. 3. *ἔφερε*, B *ἔφερεν*. — *στέφανον λεπτᾶς ἀπὸ μυρτίδος* Grotefend, vulgo *στεφανολεπτὰς ἀπὸ μυρτίδων*. — *κλάδων δισύναπτον*, antea *κλαδέων* vel *κλαδόνων* scribendum suspicatus eram, M. Schmidt coni. *κλαδίων θυσανωτόν*, Hartung *κλαδίων δασύνακτον*.

Fr. 2. Athen. IV 146 F: *Φιλόξενος δ' ὁ Κυθήριος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Δείπνῳ, εἴπερ τούτου καὶ ὁ κωμῳδιοποιὸς Πλάτων ἐν τῷ Φάωνι ἐμνήσθη, καὶ μὴ τοῦ Λευκαδίου Φιλοξένου, τοιαύτην ἐκτίθεται παρασκευὴν δείπνου· Εἰς δ' ἔφερον κτλ.* usque ad v. 39 *κατὰ χειρῶν.* — V. 1 affert Eust. 1388, 64. — V. 2. *ἄμμ'* scripsi, AB *ἄμμι*, VL *ἄμμι δ'*, P *ἄμμι δ'*. — *ἕτεροι δ' ἑτέραν* scripsi, vulgo *ἑτέραν δ' ἕτεροι.* —

εὐστεφάνοις λακάναις παροψίσι τ' ὀξυβάφων πλήρεις σύν
τε χλιδόωσαι
παντοδαποῖσι τέχνας εὑρήμασι πρὸς βιοτάν, ψυχᾶς δελε-
ασματίοισιν. 988
* * * πάρφερον ἐν κανέοις μάζας χιονόχροας, ἄλλοι δ' * *
(τοῖς δ') ἔπι πρῶτα παρῆλθ' οὐ κάκκαβος, ὦ φιλότας,
ἀλλ' ἀλλοπλατεῖς τὸ μέγιστον
πάντ' ἔπαθεν λιπαρόν τ' ἐς ἐγχέλεά τινες ἄριστον,
γογγροιτοιωνητεμων πλῆρες θεοτερπές· ἐπ' αὐτῷ δ'
ἄλλο παρῆλθε τόσον, βάτις δ' ἐνέης ἰσόκυκλος.
μικρὰ δὲ κακκάβι' ἧς, ἔχοντα τὸ μὲν γαλεοῦ τι,
ναρκίον ἄλλο, * * * * *
* παρῆς ἕτερον πίων ἀπὸ τευθιάδων καὶ σηπιοπουλυποδείων
(τῶν) ἁπαλοπλοκάμων· θερμὸς μετὰ ταῦτα παρῆλθεν
ἰσοτράπεζος ὅλος νῆστις συνόδων
πυρρός; ἔπειτα βαθμοὺς ἀτμίζων· ἐπὶ τῷ δ' ἐπίπασται
τευθίδες, ὦ φίλε, κἀξανθισμέναι καρῖδες αἱ κυφαὶ
παρῆλθον.

μέχρι, BC μέχρις. — V. 4. εὐστεφάνοις λακάναις scripsi, codd. ἐστεφάνοις (ἐστεφάνοις A, αἳ στεφάνοις VL, ἔστεφαν οἱ B, ἐστεφάνοι P) λαχάνοις. Hartung numerum evertit λακάναις τε παροψίσι τ' scribens. — τ' scripsi, legebatur τε, — χλιδόωσαι scripsi, legebatur χλιδῶσαι, in proecdosi scripsi πλήρεις μάλα, σύν τε χλιδῶσαι. — V. 5. παντοδαποῖσι scripsi, παντοδαποῖς ABP, παντοδαποὺς VL. — εὑρήμασι P, εὑρήματι AB, εὑρήκατι VL. — V. 6. Indicavi lacunam in principio et exitu versus. — πάρφερον ἐν κανέοις scripsi, legebatur παρέφερον ἐν κανέοισι. Hartung nihil deesse ratus πάρφερον ἐν κανέοις μάζας χιονόχροας ἄλλοι· οἷς ἔπι scripsit. — V. 7. τοῖς δ' ἔπι scripsi, vulgo ἐπεί. — παρῆλθ' scripsi, legebatur παρῆλθεν. — ἀλλ' P, ἀλλὰ VL. — ἀλλοπλατεῖς A, ἀλοπλατεῖς B, ἀλοπατεῖς P, λοπὰς ἧς VL, λοπάς τις Dobree. Emendare nequeo. Quae Schmidt et Hartung hic et in iis, quae proxime sequuntur, periclitati sunt, si quis cognoscere velit, adeat ipsos. — V. 8. πάντ' AB, πάντη PVL. — ἔπαθεν A, ἔπαθε B, ἔπεθεν VL, ἔπεσθεν λιπαρόντες ἐγχέλεά τινες P. — τ' ἐς om. B. — ἐγχέλεά AB, ἐγχέλεάς VL. — V. 10. βάτις δ' ἐνέης scripsi, vulgo βαστισνέην. — V. 11. κακκάβι' ἧς scripsi, κακκαβίης AB, κακκάβι' L, κακκαβί V. — γαλεοῦ τι, ναρκίον ἄλλο scripsi et lacunam indicavi, P γαλεοϋ τι ναρκίον ἄλλον, vulgo γαλεουτινάρκιον ἄλλον. Hartung Schmidtii inventum σαρκίον praeoptavit. — V. 13. πίων, πιὼν P. — τευθιάδων scripsi, v. τευθιάδα. — σηπιοπουλυποδείων τῶν scripsi, vulgo σηπίου πολυποδίων, Hartung σηπιοπουλυπόδειον requirit. — V. 14. μετὰ ταῦτα om. B. — V. 15. νῆστις scripsi cum Schweighaeusero, vulgo μνήστης, Hartung νῆστις σινόδοντος ⏑ ⏑ – – scripsit. — V. 16. πυρρός scripsi, vulgo πυρός. — ἔπειτα βαθμοὺς ἀτμίζων, conieci ἐπί τε βαμμὸς (i. e. βάμμα) ἀτμίζων, Hartung ἄπειρ' ἀγάθ' ἀτμίζων. — ἐπίπασται scripsi, vulgo ἐπίπνσται. Meineke coni. ἀτμίζων ἔτι, τῷ δ' ἔπι πασταί. — V. 17. ὦ φίλε Dindorf, vulgo ὦ φίλαι. — κἀξανθισμέναι καρῖδες scripsi, legebatur καὶ ξανθαὶ μελικαρίδες, Meineke καὶ ξανθαὶ μέλι (i. e. μέλιτι) καρίδες, Hartung καὶ ξανθὸν

θρυμματίδες δ' ἐπὶ ταύταις εὐπέταλοι χλωραί θ' ἀδυφάρυγγες
πύρνων τε στεγαναὶ φυσταὶ μεγάθος κακὰ κακκάβου γλυκυον ὄξιος * *
ὀμφαλὸς θοίνας καλεῖται παρά γ' ἐμὶν καὶ τίν, σάφ' οἶδα.
ἐς τάδε ναὶ μὰ θεοὺς ὑπερμέγεθες τέμαχος θύννου μόλεν ὀπτὸν ἐκεῖθεν 989
θερμόν, ὅθεν γλυφὶς τέτμενον εὐθὺς ἐπ' αὐτάς
τὰς ὑπογαστρίδας διανεκέως ἐπάμυνε
* * π' ἐμίν τε μέλοι καὶ τίν, μάλα κεν κεχαροίμεθ'.
ἀλλ' ὅθεν ἐλλίπομεν, θοίνα παρέης, ὅτ' ἐπαλλάξαι δύνατ' ἐπικρατέως ἔγωγ' ἔτι, κοὔ κε λέγοι τις.
πάντα παρῆς ἐτύμως ἄμμιν· παρέπαισε δὲ θερμόν
σπλάγχνον, ἔπειτα δὲ νῆστις

μέλι * * * καρῖδες. — κυφαὶ scripsi cum Schweighaeusero, vulgo κοῦφαι. — V. 18. εὐπέταλοι, B ἐπέταλοι. — θ' ἀδυφάρυγγες scripsi, τε δὴ φάρυγγες AB, τε ἡδυφάρυγγες PVL. Postea fort. aliquid excidit. — V. 19. πύρνων τε στεγαναὶ φυσταί scripsi, Schmidt πύρινα καὶ στεγαναὶ φῦσται, Hartung πύρνα καὶ στεγαναὶ φυσταί, legebatur πυρίων τε (sic APV, πηρίων τε L, πυρίωντα B) στεγναὶ (στυγναὶ P) βύσται. — μέγαθος, P μέγεθος. — κακὰ AB, om. PVL. — γλυκυον A, γλυκῦον B, γλυκὺ PVL, γλυκυόξεες Schmidt, Hartung μέγαθος κακάβου γλυκυόξεις. Postea indicavi lacunam. — V. 20. θοίνας scripsi, vulgo θοινάας. — παρά γ' ἐμὶν καὶ τίν, σάφ' οἶδα, scripsi, et sic etiam Meineke, vulgo παράγεμιν καπιν σαφύοιδα (P σάφυ οἶδα), Hartung παρά τ' ἐμὶν requirit. — V. 21. ἐς τάδε ναὶ μὰ θεοὺς scripsi, vulgo ἐσταδαναιμαθέους (B εὐσταδέναι μὰ θεοὺς), Schmidt εἶτα δὲ κτλ. — ὑπερμέγεθες AB, ὑπερμέγεθος PVL, Hartung ἓν ὑπερμέγεθες numero hic ut alias corrupto scripsit. — τέμαχος θύννου Schmidt, vulgo τίθεμος θυγμοῦ, nisi fort. τι τέμος scribendum. — V. 22. γλυφὶς τέτμενον, P γλυφίς τε μένον (τεμενον VL). Videtur γλυφίσιν τετμημένον scribendum. — V. 23. διανεκέως scripsi, vulgo διανεκέος, P διὰ νέκεος. Antea αἷς inserendum puto, Hartung τὰς ὑπογαστρίδας εἴ κε διανεκέως ἐπαμῆσαι 'μίν τε μέλοι, Schmidt ὅθεν πολύπους τετμημένος εὐθὺς ἐπ' αὐτὰς τὰς ὑπογαστρίδας ἦλθεν. τῶν δὲ διανεκέως ἔπαινος ἐμίν κτλ. — V. 24. Lacunam indicavi et scripsi π' ἐμίν τε μέλοι καὶ τίν, vulgo πέμιντε μέλοι καίτιν (P πέ μιν τε μέλοι καὶ τὴν). — κεχαροίμεθ', legebatur κεχαροίμεθα. — V. 25. ὅθεν ἐλλίπομεν, θοίνα παρέης scripsi, vulgo οὐθὲν ἐλλείπομεν θοιναπαρέης, Schmidt ἐλλίπομες. — ὅτ' ἐπαλλάξαι P, vulgo ὅτε παλάξαι. — δύνατ', B δύναται. — Deinde ἐγκρατέως coniicias pro ἐπικρατέως, sed locum non expedio. Schmidt ὅτ' ἀπαλλάξαι δύναιτο λιμὸν ἐπικρατέως· λέγω γ' ὅτι οὔ κε λέγοι τις κτλ., contra Hartung ἄλλα δ' ἀνελλιπέος θοίνας, ἅπερ οὔτ' ἐπιλέξαι ἐγκρατέοιμ' ἂν ἔγωγ' ἔτι. — ἔγωγ' ἔτι, κοὔ κε scripsi, vulgo ἔγω γετικοῦ καί, P ἔγωγε τικου καί. — λέγοι, P λέγει. — V. 26. παρῆς Meineke, vulgo παρῆν. — ἐτύμως scripsi similiterque Meineke, ἐτῦμως B et ut videtur A (non ἑτόμως), ἑτοίμως PVL. — ἄμμιν scripsi similiterque Meineke, vulgo ὔμμιν. — παρέπαισε scripsi, vulgo παρέπεσσε, B παρέπεσαι.

δέλφακος οἰκετικᾶς καὶ νῶτος ἐσῆλθε καὶ ὀσφὺς καὶ μινυ-
ρίγματα θερμά·
καὶ κεφάλαιον ὅλον διάπτυχες ἑφθὸν ἀπερπευθηνὸς ἀλε-
κτοτρόφου πνικτᾶς ἐρίφου παρ-
έθηκεν·
εἶτα δίεφθ' ἀκροκώλια, σχελίδας τε μετ' αὐτῶν
λευκοφορινοχρόους, ῥύγχη, κεφάλαια, πόδας τε, χναυμά-
τιόν τε σεσιλφιωμένον.
ἑφθά τ' ἔπειτα κρέ' ὀπτά τ' ἄλλ' ἐρίφων τε καὶ ἀρνῶν·
ἀθυπέρωμα καρὸς χορδὰ γλυκίστα,
μιξεριφαρνογενής, ἂν δὴ φιλέοντι θεοί· τούτων (σὺ μέν),
ὦ φιλότας, ἔσθοις κε· λα-
γῷα δ' ἔπειτ' ἀλεκτρυόνων τε
νεοσσοί,
περδίκων φασέων τε χύδαν ἤδη παρεβάλλετο θερμὰ
πολλά. . . 990
καὶ μαλακοπτυχέων ἄρτων· ὁμοσύζυγα δὲ ξανθόν τ' ἐπεισ-
ῆλθεν μέλι καὶ γάλα σύμπα-
κτον, τό κε τυρὸν ἅπας τις

V. 28. *νῶτος ἐσῆλθε* scripsi, vulgo *νώτιος εἴληφε.* — *ὀσφὺς*, PVL *ὀσφῦς*, B *ἴσφῦς*, A *ἰσφῦς.* — *μινυρίγματα*, B *μινυρίσματα.* — V. 29. *ἀπερπευθηνὸς*, *ἅπερ πεύθηνος* P. — *ἀλεκτοτρόφου*, *ἀλεκτροφόρου* P. — *παρέθηκεν*, fort. *παρέθηκαν*, sed omnia incerta. Hartung *ἑφθὸν ὑπέρφεν δμώς τις ἀλευροτρόφου π. ἐρ. παρέθηκεν.* — V. 30. *εἶτα δίεφθ' ἀκροκώλια*, conieci. *εἶτα δ' ὕ ει' ἀκροκώλια.* cf. Luciani Lexiph. 6: *παρεσκεύαστο δὲ πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὕεια καὶ σχελίδες καὶ ἠτριαία καὶ τοκάδος ὑὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον καὶ λοβὸς ἐκ ταγήνου.* Ceterum A *δίεφθα 'κροκώλια*, P *διέφθ' ἀκρόκωλα*, VL *δίεφθα κρόκω λασχελίδας.* Hartung iustum metrum corrupit *ἀκροκώλιά τε* scribens, similiterque proximo versu *ὀπτά τ' ἔτ' ἄλλ'.* — V. 31. *κεφάλαια, πόδας τε, χναυμάτιόν τε* scripsi, *σεσιλφιωμένον* Meineke, similiterque Dobree correxit, confirmante ut videtur cod. A, vulgo *καὶ κεφαλαὶ ἄποδος τεχνάματι ὄντες* (*τεχναματίοντες* P, *τεχνάματ' ἰόντες* VL) *ἐσιφωμένον.* — V. 32. *ἑφθά τ'*, malim *ἑφθὰ δ'.* — *κρέ' ὀπτά τ'* scripsi, vulgo *κρέα ὀπτά.* — V. 33. *ἀθυπέρωμα καρὸς* A, *ἀθυπερωμακαρος* B, *ἀθυπέρκωμα καρὸς* P, *ἀθυπέρκομα καρὸς* VL. Hartung *ἅ θ' ὕπερ, ὦ μάκαρες.* — *χορδὰ γλυκίστα μιξεριφαρνογενὴς* scripsi, legebatur *χορδή· γλυκὺς ταμιξεριφαρνογένης* (B *ταμξεριφαρνογενής*). — V. 34. *ἂν* Dindorf, *ἂν δὴ φιλέοντι* P, vulgo *ἀνδηφιλέοντι.* — *τούτων σὺ μὲν ὦ* scripsi, *τοῦτ' ὦ* B, *τοῦτο* P, *τούτῳ* VL. Antea conieci *ταῦτ' ὦ φιλότας φιλίως.* Hartung *θεοί περ· τούτων, ὦ φιλότας.* — *φιλότας* Dindorf, vulgo *φιλέτας* (P *φιλετας*). — *ἔσθοις*, P *ἔθοις.* — *κε· λαγῷα δ'* scripsi, legebatur *καὶ λαγωά τ'* (sic PVL, *λάγυνά τε* B) unde Schweighaeuser *καὶ λαγῶά τ'.* — V. 35. *φασέων* scripsi, cum ante *φασσέων* correxissem (Meineke *φασσῶν*), vulgo *φάσεων.* — *χύδαν ἤδη* scripsi et lacunam post *πολλά* significavi legebatur *χύδαν· ἤδη δέ.* — V. 36. *ὁμοσύζυγα* Dindorf, vulgo *ὁμοσσύζυγα*, Schmidt *ἄρτων ὄχος, σύζυγα*, Hartung *ἅμα, σύζυγα.* — *σύμπακτον* Schweighaeuser, *συμπάκτον* PVC. — *τό κε* Dindorf, vulgo *τὸ καί.* — *τυρὸν ἅπας τις* Schweighaeuser, vulgo *τυρονάπαστις.*

ἧμεν ἔφασχ' ἁπαλόν, κἠγὼν ἐφάμαν· ὅτε δ' ἤδη
βρώτυος ἠδὲ ποτᾶτος ἐς κόρον ἧμεν ἑταῖροι,
τῆνα μὲν ἐξαπάειρον δμῶες, ἔπειτα δὲ παῖδες νίπτρ' ἔδοσαν κατὰ χειρῶν,
σμήμασιν ἰρινομίκτοις χλιεροθαλπὲς ὕδωρ ἐπεγχέοντες
τόσσον, ὅσαν (τις) ἔχρῃζ', ἐκτρίμματά τε * * λαμπρά
σινδονυφῆ, δίδοσαν (δὲ) χρίματα τ' ἀμβροσίοδμα καὶ στεφάνους ἰοθαλέας.

3.

Τὰς δὲ δὴ πρόσθεν μολούσας λιπαραυγεῖς,
πορθμίδας πολλῶν ἀγαθῶν πάλιν εἴσφερον γεμούσας,
τὰς ἐφήμεροι καλεῦντι νῦν τραπέζας (δευτέρας,)
ἀθάνατοι δέ τ' Ἀμαλθείας κέρας.
ταῖσι δ' ἐν μέσαις καθιδρύθη μέγα χάρμα βροτοῖς, λευκὸς μυελὸς γλυκερός, λεπτοῖς ἀράχνας ἐναλιγκίοισι πέπλοις 991
συγκαλύπτων ὄψιν αἰσχύνας ὕπο, μὴ κατίδῃ τις

V. 37. ἧμεν Dindorf, vulgo ἡ μέν. — ἔφασχ' Dindorf, vulgo ἔφασκεν. — V. 38. ἧμεν ἑταῖροι scripsi, vulgo ἑταῖροι ἴμεν (sic A, ἴσμεν P, ἤσμεν VL). — V. 39. τῆνα μὲν PL, τήναμεν V. — ἐξαπάειρον scripsi, vulgo ἐξαπαείρεον. — ἔδοσαν, ἔδωσαν PVL. — κατὰ χειρῶν AB, κατὰ χειρὸς VL, κατὰ χειρὸς χειρῶν P, sed del. χειρὸς. Respicit alium potius carminis locum, qui periit, quam hunc Ath. IV 156 E. — Hanc extremam partem affert Athen. IX 409 E: *Καὶ Φιλόξενος δ' ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Δείπνῳ φησίν· ἔπειτα δὲ παῖδες ... ἰοθαλέας.* — V. 40. σμήμασιν AB, σμήγμασιν PVL, deinde V ἰρινομίκτοι. — χλιεροθαλπὲς Schweighaeuser, χαιεροθαλπὲς A, χαιεροθάλπες B, χαιτροθαλπὲς P, χαιροθαλπὲς VL, χλιαροθαλπὲς Schmidt. — ἐπεγχέοντες, ἐπεπεγχέοντες A, ἐπιχεῦντες Hartung. — V. 41. τόσσον AP, vulgo τόσον. — τις ἔχρῃζ' scripsi, vulgo ἔχρῃζεν. — ἐκτρίμματά τε PVL, indicavi autem lacunam, ἐκτριμμά τε AB, ἐκτρίμματα Schmidt et Hartung. Respicit hoc verbum Eust. 1887, 50. — λαμπρὰ σινδονυφῆ L, λαμπρασιν νύμφη B, λαμπρὰ σινδονύμφη P, λαμπρὰ σινδονύφῃ V. — V. 42. δίδοσαν δὲ scripsi, Meineke δίδοσάν τε, vulgo δίδοσαν. — χρίματά τ' Villebrun, vulgo χρίματ'. — ἀμβροσίοδμα PVL, ἀμβροσιοιοδμά B. Ceterum his versibus fortasse subiungendum continuo fr. 3, quod etiam Meineke coni.

Fr. 3. Athen. XIV 642 F: *Ἐπεὶ δὲ καὶ ὁ Κυθήριος Φιλόξενος ἐν τῷ Δείπνῳ δευτέρων τραπεζῶν μνημονεύων πολλὰ καὶ τῶν ἡμῖν παρακειμένων ὠνόμασε, φέρε καὶ τούτων ἀπομνημονεύσωμεν· Τὰς δὲ δὴ κτλ.* Dixit de hoc fr. Meineke Poet. Com. III 635 seqq. — V. 1. Post μολούσας lacunam statuit Meineke. — V. 2. εἴσφερον Meineke, vulgo εἰσέφερον. — V. 3. ἐφήμεροι καλεῦντι Meineke, vulgo ἐφημέριοι καλέοντι (B καλέοντο), sed fort. καλέοντι servandum et νῦν delendum. — δευτέρας adieci. — V. 5. ταῖσι, Meineke ταῖς numeris aliter discriptis. — καθιδρύθη scripsi, vulgo ἐγκαθιδρύθη. — βροτοῖς, Hartung βροτοῖσιν, hic versum terminans contra legem huius carminis, nam nusquam Philoxenus anacrusi usus est. — ἐναλιγκίοισι APV, ἐναλίγκιος L, ἀλιγκίοισι B. — V. 6. συγκαλύπτων L, συγκαλύπτον APV. — κατίδῃ τις B, κατίδῃς PVL, κατίδῃς τε Meineke.

μαλογενὲς πῶϋ λιπόντ' ἀνάγκαις
ξηρὸν ἐν ξηροῖς Ἀρισταίου παλιρρύτοισι παγαῖς·
*τῷ δ' ὄνομ' ἧς ἄμυλος· χερσὶν δ' ἐπέθεντο στόμιον μαλεραῖς **
** * * * * * * τὰν δεξαμέναν ὅ τι κα διδῷ τις· ἃ Ζανὸς καλεῦντι*
τρώγματ' ἔπειτ' ἐπένειμεν ἐγκατακνακομιγὲς πεφρυγμένον
πυρβρομολευκερεβινθοξάνθωμ' ἔκκριτον ἀδὺ
βρῶμα τὸ παγκατάμικτον· ἀμπυρικηροιδηστίχας παρεγίνετο τούτοις
σταιτινοκογχομαγὴς ὅ τε σεσελειοξανθεπιπαγκαπύρωτος χοιρίνας.
*ἀδέα δὲ * * κυκλῶθ' ὁλόφωκτ' ἀνάριθμα,*
καὶ μελίπηκτα τετυγμέν' ἄφθονα σασαμόφωκτα·
τυρακίνας δὲ γάλακτι καὶ μέλι συγκατάφυρτος ἧς ἄμυλος πλαθανίτας·

V. 7. *μαλογενὲς* Meineke, vulgo *μολογενὲς*, B *μηλογενές*. — *πῶϋ*, Hartung *πύϊον*. — *λιπόντ' ἀνάγκαις* Meineke, codd. *λιπὼν ταῖς ἀνάγκαις*, Schmidt *λιπόντ' ἐν ἀνάγκαις*. — V. 8. *ξηροῖς*, Meineke *ξηραῖς*. — *παλιρρύτοισι*, Meineke *μελιρρύτοισι*, quocum conf. Hesych. v. *Μελιρρύτοισι*, ego in proecdosi *πολυρρύτοισι*. — *παγαῖς* VL, *πάγαις* AP, M. Schmid *πάγοις*. — V. 9. *τῷ δ' ὄνομ' ἧς ἄμυλος* Meineke, A *τὸ δ' ὄνομ' ἧς ἄμυλλος*, B *τὸ δ' ὄνομησαμυλος*, P *τὸ δ' ὀνόμησα μυλός*, VL *τὸ δ' ὄνομασαν μυλός*. — *χερσὶν* PVL, *χερσὶ* B. — *ἐπέθεντο* VL, *ἐπίθεντο* ABP. — *στόμιον*, Hartung *στάμνον*. — *μαλεραῖς*, fort. *μαλεραῖσι*. Deinde lacunam indicavi. — V. 10. *δεξαμέναν*, vulgo *δεξαμένην*. — *κα διδῷ* Dindorf, vulgo *καὶ δίδῳ*. — *ἃ Ζανὸς* Schweighaeuser, vulgo *ἀζανός*. — *καλεῦντι* Meineke, codd. *καλέοντι* (B *καλέοντο*). — V. 11. *τρώγματ'* AB, *τρώγματα* PVL. — *ἔπειτ'* Schweighaeuser, *ἐπεὶ τ'* PVL. — *ἐγκατακνακομιγὲς* Meineke, vulgo *ἐν κατάκνα κομιγές*, M. Schmidt *ἐγχυτοκνακομιγές*. — V. 12. *πυρβρομολευκερεβινθοξάνθωμ' ἔκκριτον ἀδὺ* scripsi, (Meineke *ἀνθεσίκρατον ἀδὺ*) et v. 13 cum Meinekio *βρῶμα τὸ παγκατάμικτον*, A *πυροβρομολευκερεβινθοακανθουμικριτοαδυβρωματοπανταναμικτον*, B *πυροβομόλευκερεβινθοακάνθου μικτριτο αδυβρωματο πάντ' ἀνάμικτον*, P *πυροβρομολ' ἐρέβινθö ακάνθους μικτριτυαδυβρώματος παντ' ἀναμικτον*, et sic fere VL. M. Schmidt partim aliter constituit. Nunc Meineke scripsit *πυρβρομολευκερεβινθακανθομόκρατον ἀδὺ*. — *ἀμπυρικηροιδηστίχας*. B *ἄμπυκι κηρος δήστιχας*, Meineke *ἀμπυρικηριοδηστίχας*, Schmidt *ἀμπυρικηροϊδιπτύχας*, Hartung *ἀμπυκτηριοδιστιχία*. — V. 14. *σταιτινοκογχομαγὴς ὅ τε σεσελειοξανθεπιπαγκαπύρωτος χοιρίνας*, *ἀδέα δὲ* Meineke, nisi quod *ζεσελαιο—* scripsit, vulgo *ταίτιν ὁ κολχομανὴς* (*κογχομανὴς* B) *τοξαισελαιο* (sic A, *ελεο* PVL) *ξανθεπίπαν καπυρός, χοιρινισάδεα δέ*. Hartung *σταιτινοκογχομιγής, ζεσελαίῳ ξάνθοπι παγκαπύρωτος χοιρινίς*. — V. 15. *δὲ*, lacunam indicavi, Meineke *δ' εὖ*. — *κυκλῶθ' ὁλόφωκτ'* scripsi, *κυκλάθ' ὁμόφωκτ'* Meineke, vulgo *κυχλωτὰ* (P *κύκλωτα*) *ὁμοφλωκτά*, Schmidt *εὐκύκλωτ'*, quod Hartung et Meineke probant. — V. 16. *ἄφθονα* Schweighaeuser, *σασαμόφωκτα* Meineke, vulgo *ἀφθόνας ἀσαμόφλωκτα*. — V. 17. *μέλι* scripsi, vulgo *μέλιτι*, quod Hartung servat, Meineke *μελισυγκατάφυρτος*, fortasse recte. — *συγκατάφυρτος ἧς*

σασαμοτυροπαγῆ δὲ καὶ ζεσελαιοπαγῆ πλατύνετο σασαμόπαστα 992
πέμματα, κἀτ' ἐρέβινθοι κνακοσυμμιγεῖς ἁπαλαῖς θάλλοντες ὥραις,
ᾠά τ', ἀμυγδαλίδες τε τῶν μαλακοφλοΐδων ... τε τρωκτά τε παισίν
ἀδυΐδη κάρυ', ἄλλα τ' ὅσσα πρέπει παρὰ θοίναν
ὀλβιόπλουτον (ἔμεν)· πόσις τ' ἐπεραίνετο κότταβοί τε λόγοι τ' ἐπὶ κοινᾶς·
*ἔνθα τι καινὸν ἐλέχθη κομψὸν ἀθυρμάτιον καὶ θαύμασαν αὔτ' ἐπί τ' ᾔνησαν. * **

4.

** * Σὺ δὲ τάνδε Βακχίου*
εὔδροσον πλήρη μετανιπτρίδα δέξαι·
πραΰ τί τοι Βρόμιος γάνος τόδε δοὺς ἐπὶ τέρψιν
*πάντας ἄγει. * **

5.

Ἔπινε τὸ νεκτάρεον πόμ' ἐν χρυσαῖς προτομαῖς τε ἄλλων κεράτων· ἔβρεχον δὲ κατὰ μικρόν.

Schweighaeuser, vulgo *συγκαταφυρτόσης*. — *πλαθανίτας· σασαμοτυροπαγῆ* Schmidt praeeunte Meinekio, qui *πλαθανίτας· σασαμορυτοπαγῆ* scripsit, *πλατάνισσα σαμορυτοπάγη* PVL, *πλατάνισσα σαμόρυτυ πηγή* B. cf. Batrachom. 36: *οὐδὲ πλακοῦς τανύπεπλος ἔχων πολὺ σησαμότυρον*. — V. 18. *ζεσελαιοπαγῆ* Meineke, vulgo *ζεσελαιοπάγη* — *πλατύνετο* Meineke, *σασαμόπαστα* Schweighaeuser, vulgo *πλάτυντος ἀσαμόπαστα*. — V. 19. *κἀτ' ἐρέβινθοι κνακοσυμμιγεῖς* (*κνακομιγεῖς* Schmidt) Meineke et praeterea *καλαῖς*, vulgo *καὶ τερεβινθο*(sic AB, *θερεβινθο* PVL) *κνακοσυμμιγεῖσα παλαῖς*(sic A, *παλλαῖς* PVL, *γεὶσ' ἀπαλαῖς* B). — *ὥραις*, Hartung *ἐν ὥραις*. — V. 20. *ᾠά τ'* BPL, nisi quod *τε* exhibent, L om. — *τε τῶν μαλακοφλοΐδων* scripsi, *τε τῶν μαλακοφλοΐων ... τε τρωκτά τε* Meineke. codd. *τὰν* (B *τὴν*) *μαλακόφλοια ὧν τε τετρωκτατε* (sic A, *ὧν τετράκασι* PV, *ὧν τετρώκατε* L), Hartung *τε τρώγματα παισίν*. — V. 31. *ἀδυΐδη*, Fiorillo *ἀδυεδῆ*. — V. 22. *ἔμεν* adieci. — *τ' ἐπὶ κοινᾶς* Schweighaeuser, *τ' ἐπικοινας* A, *τε πικοινας* B, *τε πυκινὰς* VL. Nescio an rectius scribendum sit *τ' ἐπὶ κοίνας* retracto accentu, ut Philoxenus siculo sive latino vocabulo *coenae* convivium nuncupaverit: quod vocabulum fortasse etiam Hesychius exhibet *κοινά, χόρτος, κοινή, δημοσία*. — V. 23. *καινὸν* Dalecampius, vulgo *κηνόν*. — *θαύμασαν* Meineke, vulgo *ἐθαύμασαν*. — *ἐπί τ'* scripsi, *ἔπειτ'* A, *ἔπειτα* PVL. Fort. scrib. *ᾔνησαν περισσῶς*.

Fr. 4. Athen. XI 487 A: *Φιλόξενος δὲ ὁ διθυραμβοποιὸς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Δείπνῳ μετὰ τὸ ἀπονίψασθαι τὰς χεῖρας προπίνων τινί φησι· Σὺ δὲ τάνδ' κτλ.* — V. 1. *τάνδε Βακχίου* scripsi, Meineke *τάνδε Βακχίαν*, *τάνδ' ἐκβακχία* B, *τάνδ' ἐκβάκχια* AP, *τάνδ' ἐκβάκχιον* VL, Hartung scripsit *σὺ δὲ τάνδε Βακχίου εὔδροσον εὐπλήρη*. — V. 3. *πραΰ τί τοι* A, *πράντιτοι* PVL. — V. 4. *πάντας* Meineke, vulgo *ἅπαντας*, nisi malis *ἐπὶ ... τέρψιν ἅπαντας ἄγει*.

Fr. 5. Athen. XI 476 E: *Καὶ Φιλόξενος δ' ὁ Κυθήριος ἐν τῷ ἐπι-*

ΚΥΚΛΩΨ. 993

Videtur carmen ab aliis *Γαλάτεια* (vel etiam *Κύκλωψ ἢ Γαλάτεια*) inscriptum esse, vid. Schol. Aristoph. Plut. 290: *ὁ Φιλόξενος ὁ διθυραμβοποιὸς ἐν Σικελίᾳ ἦν παρὰ Διονυσίῳ· λέγουσι δέ, ὅτι ποτὲ Γαλατείᾳ [τινὶ] παλλακίδι Διονυσίου προσέβαλε· καὶ μαθὼν Διονύσιος ἐξώρισεν αὐτὸν εἰς λατομίαν· φεύγων δὲ ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς τὰ ὄρη τῶν Κυθήρων, καὶ ἐκεῖ δρᾶμα τὴν Γαλάτειαν ἐποίησεν, ἐν ᾧ εἰσήνεγκε τὸν Κύκλωπα ἐρῶντα τῆς Γαλατείας, τοῦτο δὲ αἰνιττόμενος εἰς Διονύσιον· ἀπείκασε γὰρ αὐτὸν τῷ Κύκλωπι, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ὁ Διονύσιος οὐκ ὠξυδόρκει.* Cf. inprimis Athen. I 6 E, ubi similiter Philoxenus modo *γράφων τὴν Γαλάτειαν*, modo *ποιῶν τὸν Κύκλωπα* dicitur. Ceterum carmen nobilissimum multi respiciunt. cf. inprimis Aelian. Var. Hist. XII 44. Schol. Theocr. VI 7 et Argument. eiusdem carm., Hermesianax v. 69 seqq. Aristot. Poet. c. 2. — Fortasse ad similitudinem Philoxeni adumbrata sunt, quae habet Synes. Epist. CXXI: *Ὀδυσσεὺς ἔπειθε τὸν Πολύφημον διαφεῖναι αὐτὸν ἐκ τοῦ σπηλαίου· γόης γάρ εἰμι καὶ εἰς καιρὸν ἄν σοι παρείην οὐκ εὐτυχοῦντι τὰ εἰς τὸν θαλάττιον ἔρωτα· ἀλλ' ἐγώ τοι καὶ ἐπῳδὰς οἶδα καὶ καταδέσμους καὶ ἐρωτικὰς κατανάγκας, αἷς οὐκ εἰκὸς ἀντισχεῖν οὐδὲ πρὸς βραχὺ τὴν Γαλάτειαν· μόνον ὑπόστηθι σὺ τὴν θύραν ἀποκινῆσαι, μᾶλλον δὲ τὸν θυρεὸν τοῦτον· ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ ἀκρωτήριον εἶναι φαίνεται· ἐγὼ δὲ ἐπανήξω σοί, θᾶττον ἢ λόγος τὴν παῖδα κατεργασάμενος· τί λέγω, κατεργασάμενος; αὐτὴν ἐκείνην ἀποφανῶ σοι δεῦρο πολλαῖς ἴϋγξι γενομένην ἀγώγιμον· καὶ δεήσεταί σου καὶ ἀντιβολήσει· σὺ δ' ἀκκιῇ καὶ κατειρωνεύσῃ· ἀτὰρ μεταξὺ μέ τι καὶ τοιοῦτον ἔθραξε, μὴ τῶν κωδίων ὁ γράσος ἀηδὴς γένηται κόρῃ τρυφώσῃ καὶ λουομένῃ τῆς ἡμέρας πολλάκις· καλὸν οὖν εἰ πάντα εὐθετήσας, ἐκκορήσειάς τε καὶ ἐκπλυνεῖς καὶ ἐνθυμιάσειας τὸ δωμάτιον· ἔτι δὲ κάλλιον, εἰ καὶ στεφάνους παρασκευάσαιο, κιττοῦ τε καὶ μίλακος, οἷς σαυτόν τε καὶ τὰ παιδικὰ ἀναδήσαιο· ἀλλὰ τί διατρίβεις; οὐκ ἐγχειρεῖς ἤδη τῇ θύρᾳ; πρὸς οὖν ταῦτα ὁ Πολύφημος ἐξεκάγχασέ τε ὅσον ἠδύνατο μέγιστον, καὶ τὼ χεῖρε ἐκρότησε· καὶ ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς*

γραφομένῳ Δείπνῳ φησίν, ἔπινε τὸ κτλ. Dindorf. coni. *ἐπίνετο* et *πῶμ'*, Meineke *πίνετο νεκ. πῶμ' ἐν χρυσέαις π. καλῶν κεράτων· ἐβρέχοντο δ' αὖ κατὰ μικρόν*, postea, ut paenultima vocis *κεράτων* produci possit, edidit *γναμπτῶν κεράτων·* | ... *ἔβρεχον [δὲ] κατὰ μικρόν*. Hartung *ἐπίνετο ν. πῶμ'* | *ἐν χρ. π. κοίλων* (quod ego suasi) *κεράτων· ἐβρέχοντο* | *δ' οὐ κατὰ μικρόν*. Fort. legendum:

Πίνετο νεκτάρεον πῶμ' ἐν χρυσέαις προτομαῖς κοίλων
κεράτων
Οὐδ' ἔβρεχον κατὰ μικρόν.

Olim conieci verbo *ἔπινε* deleto scribendum esse:

...... *ἔβρεχον δὲ τὸ νεκτάρεον πῶμ'*
ἐν χρυσέαις προτομαῖς κοίλων κεράτων κατὰ μικρόν.

vel potius *κοίλων κεράων.*

ᾤετο αὐτὸν ὑπὸ χαρμονῆς οὐκ ἔχειν, ὅ τι ἑαυτῷ χρήσαιτο, κατελπίσαντα τῶν παιδικῶν περιέσεσθαι· ὁ δέ, ὑπογενειάσας αὐτόν, ὦ Οὖτι, ἔφη, δριμύτατον μὲν ἀνθρώπιον ἔοικας εἶναι καὶ ἐγκατατετριμμένον ἐν πράγμασιν· ἄλλο μέντοι τι ποίκιλλε· ἐνθένδε γὰρ οὐκ ἀποδράσεις. Nam Synesius si non ipsum carmen usurpavit, at rhetorem aliquem antiquiorem, qui illo usus est, videtur secutus esse. At non respexit Philoxenum Himer. I 19: εἰ δὲ καὶ τὸ ἄνθος τῆς ὄψεως γράφειν ἐθέλοιμι, τὰ ποιητῶν ἀνάγκη φθέγγεσθαι· ὦ λευκότητος καὶ γάλακτος· ταῦτα γάρ πού τις ποιμὴν παρ' ἐκείνοις ποθῶν τὴν Γαλάτειαν τὴν Νηρηΐδα προσείρηκεν, ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ποιήσας τέχνης τὸ μέλος. nam hoc ad Theocrit. XI 20 referendum, frustra enim Hartung praeeunte Schneidewino in his Philoxeni versum:

Ὦ λευκότατος καὶ γάλακτος λευκοτέρας.

qui antiquo poeta plane indignus est, sibi videtur deprehendisse. — Ex Philoxeni Cyclope fortasse petitum est proverbium ap. Diogen. VII 82:

Πῦρ ἐπὶ δαλὸν ἐλθόν.

ἐπὶ τῶν ταχέως γινομένων· ἀπὸ τοῦ Κύκλωπος ἡ μεταφορά. ubi vid. interpr. Sed cave ne item huc referas proverb. ap. Zenob. I 92: Ἂν οἶνον αἰτῇ, κόνδυλον αὐτῷ δίδου. ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ μὲν αἰτούντων, δεινὰ δὲ λαμβανόντων. ἡ δὲ ἱστορία ἀπὸ τοῦ Κύκλωπος, παρόσον αἰτήσας οἶνον τὸν Ὀδυσσέα τῶν ὀφθαλμῶν ἐστερήθη κτλ. 994
videntur enim grammatici, qui haec ad Cyclopis fabulam retulerunt, omnino doctrina intempestive usi esse; recte vim proverbii exponit schol. Aristoph. Pac. 123: φαίνεται τὸ ἐπὶ τῶν παιδίων λεγόμενον ἀρχαῖον ὄν·

ἢν δ' οἶνον αἰτῇ, κονδύλους αὐτῷ δίδου.

ὑπὲρ τοῦ ἐθίζειν τοὺς παῖδας μηδέν τι περιττὸν αἰτεῖν.

*6.

–́ ⏑ – – ⏖́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓ .

Συμβαλοῦμαί τι μέλος ὑμῖν εἰς ἔρωτα.

7.

Schol. Theocr. XI 1: *Καὶ Φιλόξενος ποιεῖ τὸν Κύκλωπα παρα-*

Fr. 6. Athen. XV 692 D: *Ἐπεὶ δ' ἐνταῦθα τοῦ λόγου ἐσμέν, συμβαλοῦμαί τι μέλος ὑμῖν εἰς ἔρωτα· κατὰ τὸν Κυθήριον ποιητήν.* Eadem respicit VI 271 B: *Συμβαλοῦμαί τι καὶ αὐτὸς μέλος εἰς ἔρωτα τῷ σοφῷ καὶ φιλτάτῳ Δημοκρίτῳ.* Respicit Dionys. Hal. de comp. verb. c. 1: *εἰς δὴ τοῦτο τὸ μέρος, ὃ δεῖ πρῶτον νέοις ἀσκεῖσθαι, συμβάλλομαί σοι μέρος* (M. Schmidt *μέλος*) *εἰς τὸν ἔρωτα, τὸ περὶ συνθέσεως ὀνομάτων.* et fortasse etiam Plato Sympos. 185 C: *Ταῦτά σοι, ἔφη, ὡς ἐκ τοῦ παραχρῆμα, ὦ Φαῖδρε, περὶ Ἔρωτος συμβάλλομαι.* Cf. Proverb. Append. IV 77. T. I p. 453: *Συμβαλούμενος* (Meineke *συμβαλοῦμαι μέλος*)*· κατ' ἔλλειψιν καὶ αὕτη· ἐνδεῖ γὰρ εἰς ἔρωτα· μέμνηται ταύτης Ἀλέξανδρος* (Bernhardy *Ἀναξανδρίδης*). Existimo exordium esse Cyclopis, itaque huc retuli, contra Meineke Philoxenum peculiare carmen in *Amorem* composuisse censet.

μυθούμενον ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τῆς Γαλατείας ἔρωτι καὶ ἐντελλόμενον τ[illegible] *δελφῖσιν, ὅπως ἀγγείλωσιν αὐτῇ, ὅτι ταῖς Μούσαις τὸν ἔρωτα ἀκ*[illegible]*ε ται.* Plutarch. Symp. Quaest. I 5: *Ὅπου καὶ τὸν Κύκλωπα Μ*[illegible]*ι σαις εὐφώνοις ἰᾶσθαί φησι τὸν ἔρωτα Φιλόξενος.* et simil[illegible] Erotic. c. 18. Respicit huc Philodem. de Mus. Vol. Hercul. I 15: [illegible]*αὶ μὴν οὐδὲ παραμυθεῖσθαι δύναται μουσικὴ τὰς ἐν ἔρωτι δυσπραξ*[illegible]*ας, λόγου γὰρ μόνον τὸ τοιοῦτον, ἀνεπιβλήτους ποιεῖ περισπῶσα, κα*[illegible]*ά-περ ἀφροδίσια καὶ μέθη· ποήματα δ' εἰ προαιρεῖται, διδόσθω,* [illegible]*αὶ Φιλόξενον, εἰ τοῦτ' ᾐνίττετο, μὴ τελέως ψεύδεσθαι.* Adde et[illegible]am Callimachi Ep. 49.

8.

– ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏓

⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑́⏑ ⏑ – ⏓

⏑́⏑ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – –

Ὦ καλλιπρόσωπε
χρυσεοβόστρυχε Γαλάτεια, 995
χαριτόφωνε, κάλλος ἐρώτων.

9.

– ⏑́ ⏑ – – ⏑́⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓

Οἵῳ μ' ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξεν.

10.

. . . ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ – –

. . . *Ἔθυσας; ἀντιθύσῃ.*

Fr. 8. Athen. XIII 564 E: *Ὁ δὲ τοῦ Κυθηρίου Φιλοξένου Κύκλωψ, ἐρῶν τῆς Γαλατείας, καὶ ἐπαινῶν αὐτῆς τὸ κάλλος, προμαντευόμενος τὴν τύφλωσιν, πάντα μᾶλλον αὐτῆς ἐπαινεῖ ἢ τῶν ὀφθαλμῶν μνημονεύει, λέγων ὧδε· ὦ καλλιπρόσωπε κτλ.* Cf. Eust. 1558, 15. — V. 2. *χρυσεοβόστρυχε* ABC Eust., *χρυσιοβόστρυχε* PVL, fort. *χρυσοβόστρυχε*. — *Γαλάτεια* om. Eust. — V. 3. *κάλλος*, Fiorillo *θάλλος* (*θάλος*) coniecit.

Fr. 9. Zenob. V 45: *Οἵῳ μ' ὁ δ. τ. συγκ. ἐπὶ τῶν δυσανασχετούντων ἐπί τινι δυσχερεῖ πράγματι λέγεται ἡ παροιμία· Κύκλωψ γάρ ἐστι δρᾶμα Φιλοξένου τοῦ ποιητοῦ, ἐν ᾧ ὁ Ὀδυσσεὺς περισχεθεὶς τῷ τοῦ Κύκλωπος σπηλαίῳ λέγει· οἵῳ μ' ὁ δ. σ.* Frustra, ut trimetrum restituerent, *συγκαθείρξατο*, *συγκατῴκισεν*, alia coniecerunt. Cf. Diog. VII 19. Apostol. XIV 24. Arsen. 379.

Fr. 10. Suid. *Ἔθυσας, ἀντιθύσῃ* (vulgo *ἀντὶ τοῦ θύσῃ*)· *τοῦτο παρὰ Φιλοξένῳ ὁ Κύκλωψ λέγει πρὸς τὸν Ὀδυσσέα. ἀπεδέχοντο γὰρ τό· ἔνθάδε πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν* (Hom. Od. ι 231): *παρὰ τῷ ποιητῇ εἰρῆσθαι ἐπὶ τῶν ἀρνῶν, οὐχὶ δὲ τὸ ἀπεθύσαμεν* (fort. *ἐπεθύσαμεν* vel *ἐθυμιάσαμεν*) *νοεῖσθαι.* Huc respicit etiam Schol. Il. ι 219: *ἡ διπλῆ, ὅτι θῦσαι οὐ σφάξαι,* (*ὡς*) *ὁ Τιμόθεος ὑπέλαβεν καὶ Φιλόξενος, ὁμοίως τῇ ἡμετέρᾳ συνηθείᾳ, ἀλλὰ θυμιᾶσαι, καὶ ὅτι θυηλὰς τὰς ἐπιθυομένας ἀπαρχάς.* Cf. Zonar. 625 (*ἔθυσας ἀντὶ τοῦ θύσῃ· τοῦτο παρὰ Φιλοξένῳ*) et Append. Proverb. II 10, ubi C *ἀντιθύσῃ*, V *ἀντιθύῃ*, B *ἀντιθύει.*

11.

Aristoph. Plut. 290: *Καὶ μὴν ἐγὼ βουλήσομαι θρεττανελὸ τὸν Κύκλωπα Μιμούμενος καὶ τοῖν ποδοῖν ὡδὶ παρενσαλεύων Ὑμᾶς ἄγειν· ἀλλ' εἶα τέκεα θαμίν' ἐπαναβοῶντες Βληχώμενοί τε προβατίων αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη, Ἕπεσθ' ἀπεψωλημένοι· τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε. ΧΟΡ. Ἡμεῖς δέ γ' αὖ ζητήσομεν θρεττανελὸ τὸν Κύκλωπα Βληχώμενοι, σὲ τουτονὶ πινῶντα καταλαβόντες, Πήραν ἔχοντα λάχανά τ' ἄγρια, δροσερά, κραιπαλῶντα, Ηγούμενον τοῖς προβατίοις, Εἰκῇ δὲ καταδαρθέντα που, Μέγαν λαβόντες ἡμμένον σφηκίσκον ἐκτυφλῶσαι.* ubi Sch. ad v. 298: *ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς παιγνιωδῶς ἐπιφέρει τὰ τοῦ Φιλοξένου εἰπόντος πήραν βαστάζειν τὸν Κύκλωπα καὶ λάχανα ἐσθίειν· οὕτω γὰρ πεποίηκε τὸν τοῦ Κύκλωπος ὑποκριτὴν εἰς τὴν σκηνὴν εἰσαγόμενον. ἐμνήσθη δὲ καὶ τῆς τυφλώσεως, ὡς οὔσης ἐν τῷ ποιήματι· ταῦτα δὲ πάντα διασύρων τὸν Φιλόξενον εἶπεν, ὡς μὴ ἀληθεύοντα. ὁ γὰρ Κύκλωψ, ὥς φησιν Ὅμηρος, κρέα ἤσθιε, καὶ οὐ λάχανα· ἃ τοίνυν ἔφησεν ἐκεῖ ὁ Φιλόξενος, ταῦτα ὁ χορὸς εἰς τὸ μέσον ἀναφέρει.* 996
Omnis igitur illa apud Aristophanem descriptio adumbrata ad similitudinem carminis Philoxenii. Idem: *πήραν ἔχοντα] Φιλοξένου ἐστὶ παρῃγμένον καὶ τοῦτο τὸ ῥηθέν· τοιοῦτον γὰρ τὸν Κύκλωπα εἰσάγει πήραν ἔχοντα καὶ ἐπὶ ταύτῃ ἄγρια λάχανα. ταῦτα δέ φησι καὶ τὰ ἑξῆς ὡς καὶ τῆς τυφλώσεως αὐτοῦ οὔσης ἐν τῷ ποιήματι.* Fortasse aliquis colligat etiam illud *θρεττανελό* ex Philoxeno petitum esse, nam schol. ad v. 290: *οἱ δὲ λέγοντες τὸν θρεττανελῶ Κύκλωπα, ἤγουν τὸν ᾄδοντα τὸ θρεττανελώ, καὶ διὰ τοῦτο τὸ λω μεγεθύνοντες, ἀμαθεῖς· τοῦτο δὲ ἐκ Κύκλωπος Φιλοξένου ἐστίν· πεποίηκε γὰρ οὗτος τὸν Κύκλωπα κιθαρίζοντα.* et ibid. *Φιλόξενον τὸν διθυραμβοποιὸν ἢ τραγῳδοδιδάσκαλον διασύρει, ὃς ἔγραψε τὸν ἔρωτα τοῦ Κύκλωπος τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ· εἶτα κιθάρας ἦχον μιμούμενος ἐν τῷ συγγράμματι, τοῦτό φησι τὸ ῥῆμα θρεττανελό· ἐκεῖ γὰρ εἰσάγει τὸν Κύκλωπα κιθαρίζοντα καὶ ἐρεθίζοντα* (fort. *καὶ τερετίζοντα εἰς Γαλ.* cf. Athen. I 20 A) *τὴν Γαλάτειαν.* sed tamen hoc non satis tuto colligas: nam videtur ridiculi gratia hoc ipse finxisse Aristophanes, cf. sch. ibid. *Διασύρει δὲ Φιλόξενον τὸν τραγικόν, ὃς εἰσήγαγε κιθαρίζοντα τὸν Πολύφημον, τὸ δὲ θρεττανελὸ ποιὸν μέλος καὶ κρουμάτιόν ἐστιν, τὸ δὲ ἀλλ' εἶα τ. θ. ἐπ. ἐκ τοῦ Κύκλωπος Φιλοξένου ἐστίν.* Itaque hic ipsius est Philoxeni versus:

– ⏑́ ⏑ ⏒ ⏑ ⏒́ ⏑ ⏒ ⏑ – ⏓

Ἀλλ' εἶα τέκεα, θαμίν' ἐπαναβοῶντες.

ubi non opus est, ut *ἐπαναβοᾶτε* scribatur, quod M. Schmidt requirit. Praeterea verba *λάχανά τ' ἄγρια δροσερά* et ipsa ex Philoxeno petita videntur.

ΣΥΡΟΣ.

12.

Hesych. *Μεσαύχενες· Ἀριστοφάνης φησί· Μεσαυχένας νέκυας, ἀσώτους* (Dobree coni. *τοὺς ἀσκούς*)· *διὰ τοῦ μ γραπτέον μεσαύχενες,*

ὅτι μέσον αὐχένα αὐτοῦ (M. Schmidt *ἀσκοῦ*) *πιέζει* (cod. *πεζεῖ*) *παρεβάλλοντο τὸ σχοινίον. τραγῳδεῖ δὲ* (fort. *παρατραγῳδεῖ δέ*, Berglein *παρῳδεῖ δὲ*) *τὰ ἐν τῷ Φιλοξένου* (cod. *Φιλοξένῳ*) *Σύρῳ· ἔνιοι δὲ διὰ τοῦ δ̄ γράφουσι δεσαύχενες, καὶ οὐ καλῶς* (Schmidt *κακῶς*, postea *οὐ καλῶς* deleto *καὶ* scripsit). Locus variis coniecturis tentatus, quemadmodum Schneidewin *μεσαύχενας κυνὸς ἀσκούς* coniecit, Hartung *μεταύχενας νάκας τοὺς ἀσκούς*. Sed scribendum: *Ἀριστοφάνης φησί·*

> . . . . . *Μεσαύχενας*
> *νέκυας, ἀσκούς. . . .*

et deinde *ὅτι μέσον αὐχένα ἀσκοῦ πιέζει ὃ περιεβάλλοντο* (Hartung *περιβαλλόμενον τὸ*) *σχοινίον*. Utres, quoniam ex pellibus mortuorum animalium conficiuntur, poeta comicus *νέκυας* appellavit, nec tamen id suo ingenio invenit, sed id ipsum opinor Philoxenus dithyrambicorum more novare ausus erat in carmine, cuius nomen haud dubie corruptum; neque tamen Bergleini coniecturae *Σισύφῳ* vel *Σκίρῳ* placent, coniicio *Σατύρῳ*, in quo commode eiusmodi quid commemorari potuit. Comicus ut Philoxeni audaciam exagitaret, epitheton de suo adiecit: sed 997
lectio incerta: quorsum etiam spectat Phot. 259, 13: *Μεσαύχενες· οἱ ἀσκοτήδες αὐχένες* (scr. *οἱ ἀσκοί· οἱ δὲ δεσαύχενες*). Adde Hesych. v. *Δεσαύχενες* et Et. M. 258, 29. Sed veram lectionem videtur Pollux servavisse II 136: *καὶ βυσαύχενας τοὺς ἀσκοὺς Ἀριστοφάνης κέκληκεν*, eaque lectio videtur etiam Hesychio memorata esse, ubi scrib. *ἔνιοι δὲ διὰ τοῦ δ γράφουσι δεσαύχενες καὶ* (*βυσαύχενες*) *οὐ καλῶς*. Hartung *βυσσαύχενες* requirit, cf. Xenarchus Ath. II 63 F: *κοὔτε βυσαύχην θεᾶς Δηοῦς σύνοικος γηγενὴς βολβός*, ubi Dindorf item *βυσσαύχην* coniecit.

ΥΜΕΝΑΙΟΣ.

13.

⏖́ ⏑ – ⏑́ ⏑⏑ ⏑ . . .

Γάμε θεῶν λαμπρότατε.

Fr. 13. Athen. I 6 A: *Οὗτος* (*Φιλόξενος*) *εἰς Ἔφεσον καταπλεύσας εὑρὼν τὴν ὀψοπωλίαν κενήν, ἐπύθετο τὴν αἰτίαν· καὶ μαθὼν ὅτι πᾶν εἰς γάμους συνηγόρασται, λουσάμενος παρῆν ἄκλητος ὡς τὸν νυμφίον. Καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ᾄσας Ὑμέναιον, οὗ ἡ ἀρχή· Γάμε θ. λ. πάντας ἐψυχαγώγησεν· ἦν δὲ διθυραμβοποιός. καὶ ὁ νυμφίος, Φιλόξενε, εἶπε, καὶ αὔριον ὧδε δειπνεῖς; καὶ ὁ Φιλόξενος, ἂν ὄψον, ἔφη, μὴ πωλῇ τις.* Suidas v. *Φιλόξενος Λευκαδίου* similia narrat de Philoxeno Leucadio: utcunque statuas de illa narratiuncula (cf. quae dixi in Commentat. de Com. Att. Ant. 211), ansam ei praebuisse videtur Philoxeni poetae carmen aliquod, cui *Ὑμέναιος* nomen fuit, quare non dubitavi in ordinem recipere.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

* 14.

Αὐτοὶ γὰρ διὰ Παρνασσοῦ . . . .
χρυσορόφων Νυμφέων εἴσω (ἴσαν) θαλάμων.

15.

Τληπόλεμος ὁ Μυρεὺς Ἑρμᾶν ἀφετήριον ἕρμα
ἱροδρόμοις θῆκεν παῖς ὁ Πολυκρίτεω,
δὶς δέκ' ἀπὸ σταδίων ἐναγώνιον· ἀλλὰ πονεῖτε
μαλθακὸν ἐκ γονάτων ὄκνον ἀπωσάμενοι.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ. 998

16.

– ⏑ – – – ⏑ – –

Εὐρείτας οἶνος πάμφωνος.

17.

Antiphanes ap. Athen. X 446 A: *Παραδίδου δ' ἑξῆς ἐμοὶ οἶνον* (corrigunt *τὸν*) *ἀρκεσίγυιον, ὡς ἔφασκ' Εὐριπίδης.* B. *Εὐριπίδης γὰρ τοῦτ' ἔφασκεν;* A. *Ἀλλὰ τίς;* B. *Φιλόξενος δήπουθεν.* A. *οὐδὲν διαφέρει, ὦ τάν· ἐλέγχεις μ' ἕνεκα συλλαβῆς μιᾶς.*

18.

Aristoph. Nub. 335: *Ταῦτ' ἄρ' ἐποίουν ὑγρᾶν Νεφελᾶν στρεπταίγλαν* (*στρεπταιγλᾶν*) *δάϊον ὁρμάν.* ubi schol. *ταῦτα δὲ εἰς Φιλόξενον τὸν διθυραμβοποιόν· τὸ γὰρ στρεπταίγλαν οὗτος εἶπεν.* Aristophanes illo loco non potuit Philoxenum notare: sed nequaquam improbabile, hoc vocabulo usum esse etiam postea Philoxenum, id quod istum grammaticum in errorem induxit.

Fr. 14. Antigon. Hist. Mirab. 127 (141): *Οἱ Δελφοὶ δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐν τῷ Παρνασσῷ κατά τινας χρόνους τὸ Κωρύκιον φαίνεσθαι χυσοειδές. Διὸ καὶ τὸν Φιλόξενον οὐδεὶς ἂν εἰκαιολαλεῖν εἴποι λέγονθ' οὕτως· αὐτοὶ κτλ.* — V. 1. *αὐτοὶ*, Emperius, qui lyricos numeros sibi deprehendisse visus est, *αὐγή* vel *ἀϋτή* coni. Versus fort. sic redintegrandus *πτύχας ἠνεμοέσσας.* — V. 2. *ἴσαν* adieci.

Fr. 15. Anth. Pal. IX 319: *Φιλοξένου εἰς Ἑρμοῦ ἄγαλμα, ὅπερ ἀνέθηκε Τληπόλεμος Μυρεύς.* — V. 1. *ἕρμα*, Dorville coni. *Ἑρμᾷ.* — V. 3. *δὶς δέκ' ἀπὸ σταδίων*, Hecker II 115 *δὶς δέκα πρὸ σταδίων* coniecit. Mihi scribendum videtur *Ἑρμᾶν ἐναγώνιον ἕρμα . . . δὶς δέκα που σταδίων ἀφετήριον.* — Berglein epigramma Philoxeno abiudicat, quoniam Pausan. V 8, 1. Tlepolemum Lycium Olympionicam circa Ol. 131 commemorat, at non docuit eundem hominem utroque loco significari.

Fr. 16. Athen. II 35 D: *Ὁ δὲ Κυθήριος Φιλόξενος λέγει· εὐρρείτας κτλ.* Recte C et Eust. 1770, 9 *εὐρείτας.* Hartung ad *Cyclopem* refert.

19.

Theophrastus de Ventis 38: *Πνεῖ δ' ἐνιαχοῦ μὲν χειμέριος* (*ὁ Ζέφυρος*), *ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς δυσαῆ προσηγόρευσεν· ἐνιαχοῦ δὲ μετρίως καὶ μαλακῶς, διὸ καὶ Φιλόξενος ἰδίαν* (recte Meineke *ἡδεῖαν*) *αὐτοῦ πεποίηκε τὴν πνοήν.*

20.

Plin. Hist. N. XXXVII 31: „Phaethontis fulmine icti sorores luctu mutatas in arbores populos lacrimis electrum omnibus annis fundere iuxta Eridanum amnem, quem Padum vocamus, et electrum appellatum, quoniam sol vocitatus sit Elector, plurimi poetae dixere, primique ut arbitror Aeschylus, Philoxenus, Euripides, Satyrus, Nicander." Hartung carmen, unde haec petita sunt, *Φαέθων* vel *Ἡλιάδες* inscriptum fuisse suspicatur.

Ex Philoxeni carminibus Suidas v. *Φιλόξενος* (cf. Eudoc. 428), postquam dixit *ἔγραψε διθυράμβους κδ'*, unum memorat: *ἔγραψε δὲ μελικῶς Γενεαλογίαν τῶν Αἰακιδῶν*, cuius alibi nusquam fit mentio. Sed extat aliorum carminum memoria. Ex Suida v. *Ἀντιγενίδης Σατύρου, Θηβαῖος, μουσικός, αὐλῳδὸς Φιλοξένου· οὗτος ὑποδήμασι Μιλησίοις πρῶτος ἐχρήσατο καὶ κροκωτὸν ἐν τῷ Κωμαστῇ περιεβάλλετο ἱμάτιον· ἔγραψε μέλη*, Berglein coniecit ipsius Philoxeni illud fuisse carmen: sed hoc quidem ambiguum. — At huc pertinet, quod dicit Aristot. Pol. VIII 7, 9: *καὶ τούτου πολλὰ παραδείγματα λέγουσιν οἱ περὶ τὴν σύνεσιν ταύτην ἄλλα τε καὶ διότι Φιλόξενος ἐγχειρήσας ἐν τῇ Δωριστὶ ποιῆσαι διθύραμβον, τοὺς Μυσοὺς* (ita recte 999 Schneider, v. *μύθους*), *οὐχ οἷός τ' ἦν, ἀλλ' ὑπὸ τῆς φύσεως αὐτῆς ἐξέπεσεν εἰς τὴν Φρυγιστὶ τὴν προσήκουσαν πάλιν.* Huc refero Plut. de Mus. 33: *ὥστε οὐδὲ ζητεῖν παρὰ ταύτης τὸ διαγνῶναι δύνασθαι, πότερον οἰκείως εἴληφεν ὁ ποιητὴς ὡς οἷον εἰπεῖν ἐν μούσοις* (corrige *Μυσοῖς*) *τὸν ὑποδώριον τόνον ἐπὶ τὴν ἀρχήν, ἢ τὸν μιξολύδιόν τε καὶ δώριον ἐπὶ τὴν ἔκβασιν, ἢ τὸν ὑποφρύγιόν τε καὶ φρύγιον ἐπὶ τὴν μέσην* (*τὸ μέσον?*). — Etiam *Persas* scripsisse Philoxenum conieci (assentiente Susemihlio ad hunc librum p. 162) ex Aristot. de Poet. c. 2, 6: *οἷον Ὅμηρος μὲν βελτίους, Κλεοφῶν δὲ ὁμοίους, Ἡγήμων δέ, ὁ τὰς παρῳδίας ποιήσας πρῶτος, καὶ Νικοχάρης, ὁ τὴν Δηλιάδα, χείρους· ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τοὺς διθυράμβους καὶ τοὺς νόμους, ὡς Πέρσας* (Ac *ὡς περγᾶς*, NaBc *ὥσπερ γᾶς*) *καὶ Κύκλωπας Τιμόθεος καὶ Φιλόξενος* [*μιμήσαιτο ἄν τις*]. Existimabam Aristotelem non simpliciter Timothei artem, quae meliores exhibebat homines, cum Philoxeno comparare, sed utriusque poetae carmina: iam ut constat utrumque poetam Cyclopem scripsisse (hinc apparet non recte Reitzium coniecisse *Κύκλωπα*), ita verisimile arbitrabar etiam *Persas* edidisse tam Philoxenum, quam Timotheum, et sic demum hoc exemplum cum altero apte componi videbatur. Sed non iam audeo Persas Philoxeno vindicare, cum haec suspicio nulla auctoritate firmetur, quamquam

hi poetae eadem argumenta certatim iterare solebant. Neque Aristoteles inter Philoxenum et Timotheum eam ingenii diversitatem intercessisse significat, qua pictores clarissimi Polygnotus, Pauson, Dionysius diremti fuerunt: nam quod Timotheus Cyclopem scripsit, id ipsum indicio est, hunc poetam humiliora argumenta haud aspernatum esse: haec enim fabula ita nata, ut qui generosa ingenia moresque imitari studebat, eam omnino abiicere coactus sit. Igitur Aristoteles cum exempla ex lyrica poesi petita affert, aut duo tantum argumentorum genera discernit, quemadmodum deinceps ubi dramaticam artem perlustrat, ut Timothei nomus Persae generosi generis, Timothei Cyclops pariter atque Philoxeni dithyrambus humilioris generis exemplum adhibeatur, aut si tria quemadmodum in epica poesi genera distinguit, Timotheus in Persis meliores, idem in Cyclope mediocres, Philoxenus in Cyclope deteriores imitatus esse censendus est: atque haec quidem ratio maxime probabilis. — Ea quae Athen. I 5 B ex Platonis comici Phaone, ubi Philoxeni *Ὀψαρτυσία* versibus heroicis conscripta laudatur, profert, non sunt huc referenda, sive statuis Philoxeni Cytherii *Δεῖπνον* ibi liberius a comico exagitari, sive Philoxeni Leucadii carmen aliquod didacticum ad similitudinem Gastrologiae Archestrateae compositum rideri. — Philoxeno vindicare vult Dindorf duos versiculos ap. Antiphanem in *Ὁμοίοις* ap. Ath. XI 471 C:

ὡς δ' ἐδείπνησαν, συνάψαι βούλομαι γὰρ τὰν μέσῳ,
καὶ Διὸς σωτῆρος ἦλθε θηρίκλειον ὄργανον,
τῆς τρυφερᾶς ἀπὸ Λέσβου σεμνοπνόου σταγόνος
πλῆρες, ἀφρίζον, ἕκαστος δεξιτερᾷ δ' ἔλαβεν.

item ex eadem comoedia ap. Athen. XIV 642 A:

εἶτ' ἐπεισῆγεν χορείαν ἢ τράπεζαν δευτέραν
καὶ παρέθηκε γέμουσαν πέμμασι παντοδαποῖς.

At sunt hi ipsius Antiphanis versus, quod vel numeri docent, quamquam Philoxeni *Δεῖπνον* obversatum esse videtur comico poetae. Non probari possunt, quae de his Cobet in Mnemosyne anni 1856 p. 85 disputavit. — Non recte Philoxeni nomen restituendum censuit Hemsterhuys ap. Hesych. v. *Δορύφονον· τὸν δορυφονοῦντα· Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ. ὅτι δὲ Φιλοκτήτης τῇ λέξει ἐχρήσατο πρῶτος, δηλοῖ Τηλεκλείδης ἐν Πρυτάνεσιν.* rectius Meineke *Φιλοκλῆς* proposuit. — Corruptum Philoxeni nomen in Et. M. 753, 51: *Τριτημόριον τοὺς ἓξ χαλκοῦς εἴρηκε Φιλόξενος* (P *φίλων*, MD *φιλ'*) ubi recte Meineke alii *Φιλήμων* emendaverunt. — Et. M. 376, 4: *Ἑρμίς· κλινόπους, ἐπειδὴ ἐν αὐτοῖς ἔγλυφον ἀγάλματα Ἑρμοῦ, ὡς ἐφόρου ὕπνου καὶ ὀνείρων καὶ Φιλοξένης χάρισιν*, Sylburg dubitanter *Φιλόξενος*, sed recte M *φυλακῆς χάριν*, idque etiam ceterorum codd. lectiones firmant. — Alia denique quae passim apud grammaticos Philoxeni nomine leguntur, ad grammaticum sunt referenda.

XLIII.

TIMOTHEUS.

ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ.

1.

⏒ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑

Μαινάδα, θυιάδα, φοιβάδα, λυσσάδα.

Timotheus. *Timothei* carmina Suidas haec recenset: *γράψας δι' ἐπῶν νόμους μουσικοὺς ιθ', προοίμια λϛ', Ἄρτεμιν, διασκευὰς η', ἐγκώμια, Πέρσας ἢ Ναύπλιον* (V *Ναύπλειον*), *Φινείδας, Λαέρτην, διθυράμβους ιη', ὕμνους κα' καὶ ἄλλα τινά*, ubi ut in numeris errores admissi sint, non multum tamen iuvat quod Steph. Byz. v. *Μίλητος* dicit: *Τιμόθεος κιθαρῳδός, ὃς ἐποίησε νόμων κιθαρῳδικῶν βίβλους ὀκτωκαίδεκα, εἰς ἐπῶν ὀκτακισχιλίων τὸν ἀριθμόν, καὶ προνόμια* (fort. *προοίμια*, ut Suidas vocat) *ἄλλων χίλια* (Salmasius *χιλίων*). Deinde more suo Suidas nominatim carmina quaedam tanquam peculiaria recenset, quae iam in classes illas carminum recepta fuerunt: nam *Ἄρτεμις hymnus* fuit, vid. Alexand. Aetol. ap. Macrob. Sat. V 22: *Ἀλλ' ὅ γε πευθόμενος πάγχυ Γραικοῖσι μέλεσθαι Τιμόθεον κιθάρας ἴδμονα καὶ μελέων, Υἱὸν Θερσάνδροιο, τὸν ἤνεσαν ἀνέρα σίγλων Χρυσείων ἱερῇ δὴ τότε χιλιάδι Ὑμνῆσαι ταχέων Ὦπιν βλήτειραν ὀϊστῶν, Ἥτ' ἐπὶ Κεγχρείῳ τίμιον οἶκον ἔχει.* Item *Πέρσαι Nomos* fuit, vid. Pausan. VIII 50, 3: *Πυλάδου δὲ Μεγαλοπολίτου μὲν ἀνδρὸς γένος, κιθαρῳδοῦ δὲ τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ δοκιμωτάτων καὶ ἀνῃρημένου Πυθικὴν νίκην, τότε δὲ ᾄδοντος Τιμοθέου Νόμον τοῦ Μιλησίου Πέρσας κτλ.* Adde Aristot. Poet. c. 2: *ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τοὺς διθυράμβους καὶ τοὺς νόμους, ὡς Πέρσας καὶ Κύκλωπας, Τιμόθεος καὶ Φιλόξενος μιμήσαιτο ἄν τις.* nam Cyclops haud dubie *dithyrambus* fuit: et sic etiam *Laertes* et *Phinidae* vel Nomis vel Dithyrambis adscripti fuerunt. Sed quod Suidas dicit, Persas etiam *Ναύπλιον* vocatos manifestus error est, fort. legendum *Πέρσας, Ναυτίλον ἢ Ναύπλιον*, ut etiam Bippart coniecit, cf. Athen. VIII 338 A (Eust. Il. 1538, 5): *ὁ αὐτὸς Δωρίων καταγελῶν τοῦ ἐν τῷ Τιμοθέου Ναυτίλῳ* (Casaubonus coni. *Ναυπλίῳ*) *χειμῶνος, ἔφασκεν ἐν κακκάβᾳ ζεούσᾳ μείζονα ἑορακέναι χειμῶνα.* — *Ὠδῖνα* Timothei memorat Athen. VIII 352 A: *ἐπακούσας δὲ (Στρατόνικος) τῆς Ὠδῖνος τῆς Τιμοθέου, Εἰ δ' ἐργολάβον, ἔφη, ἔτικτε, καὶ μὴ θεόν, ποίας ἂν ἠφίει φωνάς;* fuit, ut videtur, integer titulus *Σεμέλης ὠδίς*, cf. Dio Chrysost. LXXVII 768: *τέλος δὲ τὴν κόμην διαπάσαντα καὶ τὰ γένεια τῷ ψήγματι, καὶ τὸ στόμα ἐμπλήσαντα καὶ τὰς γνάθους ἑκατέρας μόλις ἔξω βαδίζειν, ὥσπερ αὐλοῦντα τὴν τῆς Σεμέλης ὠδῖνα.* Denique *Νιόβην* Macho ibid. VIII 341 C tangit, vide fr. 6.

Fr. 1. Plut. de audiend. poet. c. 4: *Τιμοθέῳ μὲν γὰρ ᾄδοντι τὴν Ἄρτεμιν ἐν τῷ θεάτρῳ, Μαινάδα, θυάδα, φοιβάδα, λυσσάδα, Κινη-*

* 2. 1001

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ –

Διὰ κυάνεον πόλον ἄστρων,
διά τ' ὠκυτόκοιο σελάνας.

* 3.

ὅτ' ἀέξεται ἁλίου αὐγαῖς.

ΚΥΚΛΩΨ.

4.

–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Οὔ τοι τόν γ' ὑπεραμπέχοντα
οὐρανὸν εἰσαναβήσει.

5.

⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ – –
⏑́⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Ἔχευε δ' ἓν μὲν δέπας κίσσινον μελαίνας
σταγόνος ἀμβρότας ἀφρῷ βρυάζον·

σίας εὐθὺς ἀντεφώνησε· *Τοιαύτη σοι θυγάτηρ γένοιτο*. Eadem de superstit. c. 10 sed inverso ordine *θυάδα, φοιβ. μαιν. λυσσ.* Ceterum scripsi *θυιάδα*. De hoc Timothei carmine conf. Alexand. Aetol. ap. Macrob. V 22.

Fr. 2. Plut. Quaest. Sympos. III 10, 3: *Ὅθεν οἶμαι καὶ τὴν Ἄρτεμιν Λοχείαν καὶ Εἰλείθυιαν, οὐκ οὖσαν ἑτέραν, ἢ τὴν σελήνην, ὠνομάσθαι· Τιμόθεος δ' ἄντικρυς φησί· Διὰ κυάνεον κτλ.* et rursus sine poetae n. Quaest. Rom. c. 77. Eadem Macrob. VII 16, 28. Haud dubie est ex eodem carmine, ex quo fr. 1. — V. 1. *κυάνεον*, Macrob. *λαμπρόν*. Ceterum Meineke ad hoc carmen refert Hesych: *Πολυθύσανε·*

Ἄρτεμι, πολυθύσανε κούρα.

διὰ τὸ θυσάνοις καὶ αὐτὴν χρῆσθαι, ἢ ὅτι πολλαχόθεν ᾄσσεται ὡς κυνηγέτις, ἢ πολυθώυστος (πολυθώυκτος) ἢ πολυθυσίαστος.

Fr. 3. Porphyr. ap. Stob. Ecl. Phys. I 41, 61: *ἠλύσιον μὲν πεδίον εἰκότως προσειπὼν τὴν τῆς σελήνης ἐπιφάνειαν ὑφ' ἡλίου καταλαμπομένην, ὅτ' αὔξεται ἡλίου αὐγαῖς, ὥς φησι Τιμόθεος.* Meineke *ἀέξεται* et *ἁλίου* restituit, qui censet hunc versum continuo subiungendum esse fr. 2, idem tamen coniecit fortasse praeterea versum intercidisse: *διά τ' ὠκυτόκοιο σελάνας (φάος αἰθέριον, πυρόεντος) ὅτ' ἀέξεται κτλ.*

Fr. 4. Chrysipp. *περὶ ἀποφατικῶν* c. 10: *Εἰ Κύκλωψ ὁ τοῦ Τιμοθέου πρὸς τινὰ οὕτως ἀπεφήνατο· οὔ τοι κτλ.* — V. 1. cod. *τόγγε*.

Fr. 5. Athen. XI 465 C: *Τιμόθεος δ' ἐν Κύκλωπι* (ita L et Eust., *Κυκλωπίᾳ* PV)· *Ἔχευε κτλ.* et Eust. 1631, 61. — V. 1. *ἔχευε δ'* om. C et Eustath., *ἔχευεν δὲ* B, *ἔχευε δὲ* L, *ἔχυνεν δὲ* P, *ἔχυνε δὲ* V. Schneidewin *ἔπλησε*, fort. *ἔγχευε* vel *ἔντυνε*, Hartung plane delet. —

εἴκοσιν δὲ μέτρ᾽ ἀνέχευεν, ἔμισγε δ᾽
αἷμα Βακχίου νεορρύτοις δακρύοισι Νυμφᾶν.

ΝΙΟΒΗ. 1002

*6.

Ἔρχομαι· τί μ᾽ αὔεις;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

7.

⏑ ⏑ ⏖́ ⏑ ⏑ ⏖́ ⏑ ⏑ ⏖́ ⏑ ⏑ ⏑́

Τεταμένον ὀρίγανα διὰ μυελοτρεφῆ.

ΠΕΡΣΑΙ.

8.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒

Κλεινὸν ἐλευθερίας τεύχων μέγαν Ἑλλάδι κόσμον.

μελαίνας, B *μολαίνας*. — V. 3. *εἴκοσιν* Dindorf, vulgo *εἴκοσι*. — *ἀνέχευεν* CPVL, *ἀνέχευαν* AB. Ap. Eust. est *εἴκοσι δὲ ὕδατος μέτρ᾽ ἔχευεν*, unde *ὕδατος* restituendum censet M. Schmidt. — *ἔμισγε* A, *ἔσμιγε* PVL, *ἀνέμισγε* C. — V. 4. *δ᾽ αἷμα* Grotefend, A *διαμα*, CPVL *δ᾽ ἆμα*. — *Βακχίου*, B *βακχεῖα*. — *νεορρύτοις* C, *νεορρύτως* A, *νεωρύτως* P, *νεωρρυτῶς* B, *νεορρύτω* VL. — *δακρύοισι* C, sed PVL *δακρύουσι*. — *Νυμφᾶν* Schweighaeuser, PVL *νύμφαν*, C *πηγᾶν*.

Fr. 6. Diog. Laert. VI 28 de Zenone: *ἐτελεύτα δὲ οὕτως· ἐκ τῆς σχολῆς ἀπιὼν προσέπταισε καὶ τὸν δάκτυλον περιέρρηξε· παίσας δὲ τὴν γῆν τῇ χειρί, φησὶ τὸ ἐκ τῆς Νιόβης· Ἔρχομαι· τί μ᾽ αὔεις* (*αὔεις* Hermann, nisi praestat *ἀϋτεῖς*)· quae ipse Diogenes deinde in epigrammate imitatur *ἔρχομαι αὐτόματος· τί δὴ καλεῖς με;* Eadem Stob. Flor. VII 45 ubi *τί με ἄγεις*) et Suidas v. *αὔεις*. Ex Timothei carmine clausulam hanc petitam esse fidem facit Macho ap. Athen. VIII 341 C: *ἀλλ᾽ ἐπεὶ ὁ Τιμοθέου Χάρων σχολάζειν οὐκ ἐᾷ Οὐκ τῆς Νιόβης, χωρεῖν δὲ πορθμὸν* (*πορθμίδ᾽* Casaubonus et Meineke) *ἀναβοᾷ, καλεῖ δὲ μοῖρα νύχιος, ἧς κλύειν χρεών*. Ac Timotheo etiam Nauck vindicat, Hermann Aeschyli Niobae, Brunck cognomini Sophoclis tragoediae adscripsit. Sed suspicor etiam praecedentem Charonis versum servatum esse:

Ἔμβα, πορθμίδος ἔρμα.

apud Teletem Stob. Flor. V 67: *ὥσπερ ἐκ συμποσίου ἀπαλλάττομαι, οὐδὲν δυσχεραίνων, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ βίου, ὅταν ἡ ὥρα ᾖ, ἔμβα πορθμίδος ἔρυμα*, ubi Nauck Fr. Trag. adesp. 433 *ἔρμα* correxit.

Fr. 7. Et. M. 630, 41: *Ἡ ἐπειδὴ* (*ὥς φησιν Ὠριγένης*) *εὕρηται ἐν συστολῇ ἡ ρι συλλαβή, ὡς παρὰ τῷ Τιμοθέῳ τῷ κιθαρῳδῷ· τεταμένον* (M *τεταμένα*) *ὀρ. δ. μυελοτρεφῆ* (M *μυέλτροφῆ*) *Ὀδυσσείας δ΄. σύγκειται δ᾽ οὗτος ὁ στίχος ἀπὸ προκελευσματικῶν, ὁ δὲ τελευταῖος ποὺς ἀνάπαιστός ἐστι, τῶν δύο βραχέων εἰς μίαν μακρὰν συναιρεθεισῶν. Ὀδυσσείας δ΄* Sylburg ita redintegrandum censuit, ut scriberet *ὡς διοτρεφέος βασιλῆος, Ὀδυσσείας δ΄*, sed potius dithyrambi nomen latet, itaque scripsi *Ὀδυσσεῖ*, et M habet *οδ*, D *οδ^*. Ceterum *Ὀδυσσεύς* fortasse non diversus fuit a *Cyclope*. Ipsum versum servavit etiam Cram. An. Par. IV 12, 25 (*τεταμένα . . . μοελοτρεφῆ*).

Fr. 8. Plut. vit. Philopoem. c. 11: *Ἄρτι δ᾽ αὐτῶν εἰσεληλυθότων*

9.

⏑ –́ – –́ ⏑ – ⏖́ ⏑ – ⏖́ ⏑ –

Σέβεσθ' αἰδῶ σύνεργον ἀρετᾶς δοριμάχου.

* 10.

⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒

Ἄρης τύραννος· χρυσὸν Ἑλλὰς δ' οὐ δέδοικεν.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ. 1003

11.

⏑ ⏖́ ⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏔ – –́ ⏑ – ⏓

–́ – – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –

–́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Μακάριος ἦσθα, Τιμόθεε, κᾶρυξ ὅτ' εἶπεν·
νικᾷ Τιμόθεος Μιλήσιος
τὸν Κάμωνος τὸν ἰωνοκάμπταν.

κατὰ τύχην Πυλάδην τὸν κιθαρῳδὸν ᾄδοντα τοὺς Τιμοθέου Πέρσας ἐνάρξασθαι· Κλεινὸν κτλ. (ubi M κλεινῶν τ' ἐπ' ἑλ., Vb κλεινῶν ἐπ' ἑλ. et pro τεύχων M τ' εὐχῆς, Vb τεῦχε, Stephan. τεύχω) ἅμα δὲ τῇ λαμπρότητι τῆς φωνῆς τοῦ περὶ τὴν ποίησιν ὄγκον συμπρέψαντος, ἐπίβλεψιν γενέσθαι τοῦ θεάτρου πανταχόθεν εἰς τὸν Φιλοποίμενα καὶ κρότον μετὰ χαρᾶς. Affert etiam Pausan. VIII 50, 3 ubi item τεύχων scribitur.

Fr. 9. Plut. de audiend. poet. c. 11: Ἀφ' ὧν καὶ Τιμόθεος ὁρμηθεὶς οὐ κακῶς ἐν τοῖς Πέρσαις τοὺς Ἕλληνας παρεκάλει· Σέβεσθ' κτλ. Respicit idem de fort. Roman. c. 11. — Scripsi δοριμάχου, vulgo δορυμάχου.

Fr. 10. Plut. vit. Agesil. c. 14: Ἥδιστον δὲ θέαμα τοῖς κατοικοῦσι τὴν Ἀσίαν Ἕλλησιν ἦσαν οἱ πάλαι βαρεῖς καὶ ἀφόρητοι καὶ διαρρέοντες ὑπὸ πλούτου καὶ τρυφῆς ὕπαρχοι καὶ στρατηγοί, δεδιότες καὶ θεραπεύοντες ἄνθρωπον ἐν τρίβωνι περιϊόντα λιτῷ καὶ πρὸς ἓν ῥῆμα βραχὺ καὶ Λακωνικὸν ἁρμόζοντες ἑαυτοὺς καὶ μετασχηματίζοντες· ὥστε πολλοῖς ἐπήει τὰ τοῦ Τιμοθέου λέγειν· Ἄρης τύραννος (τύραννον SgCTuqV)· χρυσὸν δὲ Ἑλλὰς οὐ δέδοικε. Transposui δέ. Respicit etiam vit. Demetr. c. 42. Adde Hesych. v. Ἄρης τύραννος. παροιμία. Suid. s. h. v. et Macarius in not. ad Arsen. p. 79. Nauck requirit Χρυσὸς τύραννος· Ἄρη δ' Ἑλλὰς οὐ δέδοικεν contra mentem poetae.

Fr. 11. Plut. de se ipsum laud. c. 1: ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφανουμένους ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἕτεροι νικῶντας ἀναγορεύουσιν, τὴν ἀηδίαν τῆς περιαυτολογίας ἀφαιροῦντες· ᾗ καὶ τὸν Τιμόθεον ἐπὶ τῇ κατὰ Φρύνιδος νίκῃ γράφοντα· Μακάριος κτλ. εἰκότως δυσχεραίνομεν, ὡς ἀμούσως καὶ παρανόμως ἀνακηρύττοντα τὴν ἑαυτοῦ νίκην. — V. 1. κᾶρυξ ὅτ' scripsi, legebatur ὅτε κῆρυξ, Hartung scripsit Τιμόθεος, ὅτε κᾶρυξ. — V. 2. Τιμόθεος scripsi, legebatur Τιμόθεος ὁ. — V. 3. Κάμωνος scripsi, legebatur Κάρβωνος, Schmidt Σκάμωνος vel Κάμβωνος coniecit. Cf. Pollux IV 66: Καὶ Φρῦνιν δὲ τὸν Κάμωνος (CF καβωνος) μέλεσι πολυκαμπέσι, τοῖς ὑπὸ τῶν κωμῳδῶν δυσκολοκάμπτοις κληθεῖσι, κεχρῆσθαι λέγουσιν.

12.

–́ – – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́ –
⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́ –
⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́ –

Οὐκ ἀείδω τὰ παλαιά,
καινὰ γὰρ μάλα κρείσσω·
νέος ὁ Ζεὺς βασιλεύει,
τὸ πάλαι δ' ἦν Κρόνος ἄρχων·
ἀπίτω Μοῦσα παλαιά.

13. 1004

⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏒
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –

Σύ τ' ὦ τὸν ἀεὶ πόλον οὐράνιον
ἀκτῖσι λαμπραῖς Ἅλιε βάλλων,
πέμψον ἑκαβόλον ἐχθροῖς βέλος
σᾶς ἀπὸ νευρᾶς, ὦ ἴε Παιάν.

* 14.

⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́ –

Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρον αἰνεῖς.

Fr. 12. Athen. III 122 D: *Κατὰ γὰρ τὸν Μιλήσιον Τιμόθεον τὸν ποιητήν· Οὐκ ἀείδω κτλ.* Cf. Eust. 1422, 50. — V. 1. *οὐκ ἀείδω*, Meineke *οὐ κλείω*. — V. 2. *καινὰ* VL, *καὶ τὰ* ABP. — *μάλα* scripsi, vulgo *ἅμα*, om. C et Eustath. M. Schmidt *θαμὰ*, Schneidewin *καινὰ γὰρ ᾄσματα κρέσσω*. — V. 4. *τὸ πάλαι* Meineke, vulgo *τὸ παλαιόν*. — V. 5. *ἀπίτω*, BP *ἀπείτω*.

Fr. 13. Macrob. Sat. I 17, 19: „*Sed Timotheus ita*: *σύ τ' ὦ κτλ.* — V. 1. *σύ τ' ὦ* vulgo, *σύ τε ὦ* libri. — V. 2. *ἀκτῖσι λαμπραῖς* scripsi, legebatur *λαμπραῖς ἀκτίσι*, Ian *λαμπραῖς ἀκτῖσ'* edidit, ex libris ut videtur, nam nihil adnotavit, nisi quod N *ακτισινατε*. — *Ἅλιε* Schneidewin, vulgo *ἥλιε*, RB *ΗΛΙ* praeterea B *ΒΑΛΛΟΝ*. — V. 3. *ἐχθροῖς*, Ian *ἐχθροῖσι* ex libris ut videtur. — V. 4. *νευρᾶς*, BR *ΝΕΤΡΑ*. — *ω ἴε Παιάν*, PN *ωιε παιαν*, BR *ωε παιαν*, SP7 *ὦ παιάν*, vulgo *παιάν*. Schneidewin *ὦ ἰὴ Παιάν*, Hartung *ὦ ἰήιε Παιάν*, sed cf. ipse Macrob. ib.: „Obtinuit tamen ut cum sanitatem dari sibi precantur, *ἰὴ παιάν* per *η* litteram enuntient, id est *medere Paean*; cum autem *ἴε Παιάν* per *ε* litteram dicunt cum aspiratione prioris litterae, significant hoc dici in aliquem adversa precatione, *βάλλε Παιάν*, id est *immitte feriendo*.“

Fr. 14. Plutarch. de fort. Alex. II c. 1: *Ἀρχελάῳ δὲ δοκοῦντι γλισχροτέρῳ περὶ τὰς δωρεὰς εἶναι Τιμόθεος ᾄδων ἐσήμαινε πολλάκις τουτὶ τὸ κομμάτιον· Σὺ δὴ τὸν γ. ἄρ. αἰ. Ὁ δὲ Ἀρχέλαος οὐκ ἀμού-*

15.

Οὔϑ' ὁ πτερωτὸς ἰξὸς ὀμμάτων, Ἔρως,
ὁ Κύπριος κυναγός, ἡ φρενῶν ἄκις,
ὁ μὴ τίνων ϑεοῖσιν ὀρκίων δίκας.

16.

Antiphanes ap. Athen. X p. 433 C: *Οὐκ ἂν ἁμάρτοι δέ τις καὶ τὸ ποτήριον αὐτοῦ* (*Νέστορος*) *λέγων φιάλην Ἄρεως κατὰ τὸν Ἀντιφάνους Καινέα, ἐν ᾧ λέγεται οὕτως· εἶ τῇ δῆλος* (Emperius coniecit *εἶτ' ἤδη δός*) *φιάλην* (*τὸ ὅπλον* vulgo additur, delevit Koppiers) *Ἄρεως κατὰ Τιμόϑεον ξυστόν τε βέλος.* Cf. Aristot. Ars poet. 1005
c. 21, 6: *λέγω δὲ οἷον ὁμοίως ἔχει φιάλη πρὸς Διόνυσον, καὶ ἀσπὶς πρὸς Ἄρην· ἐρεῖ τοίνυν καὶ τὴν ἀσπίδα* (A addit *οὐ*) *φιάλην Ἄρεως* (*Ἄρεος* G) *καὶ τὴν φιάλην ἀσπίδα Διονύσου* (fort. hoc quoque exemplum ex Timotheo petitum). Cf. Rhetor. III 4 et 11 et Athen. XI 502 B: *Ἀναξανδρίδης δὲ φιάλας Ἄρεος καλεῖ τὰ ποτήρια ταῦτα.* M. Schmidt credit Timotheum *φιάλην Ἄρεως ἄοινον* vel *φιάλην Ἄρεως οἴνου* dixisse, abusus Aristotelis loco de poet. c. 21, 8: *ἔστι δὲ τρόπῳ τούτῳ τῆς μεταφορᾶς χρῆσϑαι καὶ ἄλλως, προσαγορεύσαντα τὸ ἀλλότριον ἀποφῆσαι τῶν οἰκείων τι, οἷον εἰ τὴν ἀσπίδα εἴποι φιάλην μὴ Ἄρεως, ἀλλ' ἄοινον* (ita Victorius praeclare, libri *οἴνου*). ubi Schmidt intempestivam adhibens medicinam voculas *μὴ* et *ἀλλ'* delendas esse censet.

17.

Anaxandrides ap. Athen. XI 455 F: *Ἀρτίως διηρτάμηκε καὶ τὰ μὲν διανεκῆ Σώματος μέρη δαμάζετ' ἐν πυρικτίτοισι γᾶς, Τιμόϑεος ἔφη ποτ', ἄνδρες, τὴν χύτραν οἶμαι λέγων.* Ita Meineke Poet. Com. Fr. T. III 164 emendavit, vulgo *ἐν πυρικτύποισι γῆς* (sic PVL, *ἐν πυρικτύτοισι γᾶς* A, *ἐν πυρὶ κτιτισιγᾶς* B, *ἐν περικτίτοισι γαῖς* Dobree).

18.

Et. M. 271, 57: *Διαψαίρουσα· διασύρουσα· καὶ Τιμόϑεος τὴν ἐκλυομένην καὶ καταρρέουσαν· σημαίνει καὶ τὴν ἠρεμαίαν. Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ καϑαίρειν, οἷον·*

σως ἀντεφώνησε· σὺ δέ γ' αἰτεῖς. Eadem Apophthegm. p. 177 B, ubi recte *σὺ δέ.* Videtur autem ex ipsius Timothei aliquo carmine petitum. — *γηγενέταν*, Meineke *γαγενέταν*.

Fr. 15. Stob. Append. p. 23. *Τιμοϑέου ϑ' ὁ πτερωτός.* Scripsi *οὔϑ' ὁ πτ.* et *Ἔρως*, vulgo *ἔρως*, Meineke *εἶϑ' ὁ πτερ.* vel *ἦλϑ' ὁ πτερ.*, Nauck *ϑεὸς πτερωτός.* — V. 2. *Κύπριος*, Meineke *Κύπριδος.* Ceterum valde dubium an hi versus dithyrambographi sint, Meineke *Timotheo comico* tribuit, sed fort. *Σωσιϑέου* scribendum, olim conieci *Τιμοκλέους*, Nauck coniecit *Τιμησιϑέου*.

Γλώσση διαψαίρουσα μυκτήρων τόπους.

Zonaras 536 eadem, sed plenius: *σημαίνει δὲ* (*καὶ*) *τὴν ἠρεμαίαν κίνησιν. Εὐριπίδης ἐ. τ. κ. κέχρηται τῇ λέξει, οἷον κτλ.* Adde Mingarelli codd. Nan. 492.

19.

Schol. Il. ι 219: *ἡ διπλῆ, ὅτι θῦσαι οὐ σφάξαι* (*ὡς*) *ὁ Τιμόθεος ὑπέλαβεν καὶ Φιλόξενος, ομοίως τῇ ἡμετέρᾳ συνηθείᾳ, ἀλλὰ θυμιᾶσαι, καὶ ὅτι θυηλὰς τὰς ἐπιθυομένας απαρχάς* Haud dubie ad Cyclopis aliquem locum pertinet, vid. Philox. fr. 10.

XLIV. 1006

TELESTES.

ΑΡΓΩ.

1.

–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – –
⏑ –́ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –́ ⏓
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
– –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –
– ⏕́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ – –

Ὃν σοφὸν σοφὰν λαβοῦσαν οὐκ ἐπέλπομαι νόῳ
δρυμοῖς ὀρείοις ὄργανον

Telestes. Fr. 1. Athen. XIV 616 F: *Ἀλλ' ὅ γε Σελινούντιος Τελέστης τῷ Μελανιππίδῃ ἀντικορυσσόμενος ἐν Ἀργοῖ ἔφη, ὁ δὲ λόγος ἐστὶ περὶ τῆς Ἀθηνᾶς· ὃν σοφὸν ... Κλωθὼ* (v. 1—9) *ὡς οὐκ ἂν εὐλαβηθείσης τὴν αἰσχρότητα τοῦ εἴδους διὰ τὴν παρθενίαν. ἑξῆς τέ φησιν· Ἀλλὰ μάταν ... ὄνειδος* (v. 10—12). *μετὰ ταῦτα δὲ ἐγκωμιάζων τὴν αὐλητικὴν λέγει· τὰν κτλ.* (v. 13. 14). — V. 1. *ὃν*, Meineke *ἂν* coniecit. — *λαβοῦσαν*, B *λαβοῦσα*. — V. 2. *ὀρείοις* L, *ὁρίοις* AB, *ὁρίοις* P.

δῖαν Ἀθάναν,
δυσόφθαλμον αἶσχος ἐκφοβηθεῖσαν,
αὖθις ἐκ χερῶν βαλεῖν,
νυμφαγενεῖ χοροκτύπῳ φηρὶ Μαρσύᾳ κλέος.
τί γάρ νιν εὐηράτοιο κάλλεος
ὀξὺς ἔρως ἔτειρεν, 1007
ἃ παρθενίαν ἄγαμον καὶ ἄπαιδ' ἀπένειμε Κλωθώ;
ἀλλὰ μάταν ἀχόρευτος
ἅδε ματαιολόγων φάμα προσέπταθ' Ἑλλάδα μουσοπόλων,
σοφᾶς ἐπίφθονον βροτοῖς τέχνας ὄνειδος,
τὰν οὐ μεριθοτάταν Βρομίῳ παρέδωκε σεμνᾶς
δαίμονος ἀερθὲν πνεῦμ' αἰολοπτερύγων σὺν ἀγλαᾶν ὠκύ-
τατι χειρῶν.

ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ.

2.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

— *ὄργανον*, fort. *ἐργάναν*. — V. 3. *δῖαν*, Meineke *δίαν* scripsit. — *Ἀθάναν* Schweighaeuser, vulgo *Ἀθανᾶν*. — V. 4. *ἐκφοβηθεῖσαν*, Meineke *ἐκπλαγεῖσαν*. Fort. *ἐκφοβηθεῖσαν αἶσχος*. — V. 5. *αὖθις* Hartung delevit. — V. 6. *χοροκτύπῳ* scripsi, idemque Meineke coniecit, vulgo *χειροκτύπῳ*. — *φηρί*, Hartung *τῷ φηρί*. — *νυμφαγενεῖ*, P *νυμφαγένει*. — V. 7. *τί γάρ*, C *οὐ γάρ*. — *κάλλεος*, C *κάλλους*. — V. 8. *ἔτειρεν*, C *ἤγειρεν*. — V. 9. *ἃ* scripsi itaque Dobree (vel *ἅπερ*), codd. *αἳ* (A *αἰ*) *γάρ*, Iacobs *ἅ γε*, Meineke *τᾶ γάρ*. — *ἄγαμον* Casaubonus, libri *ἀγανόν*. — *ἀπένειμε*, Meineke *ἐπένειμεν* coni. — V. 10—12 continuo adiunxi prioribus, nam nihil intercidisse apparet, sicuti etiam deinde v. 13. 14 statim adieci, nam omnia bene cohaerent. — *ἀχόρευτος* Grotefend, libri *ἀναχόρευτος*. — V. 11. *φάμα* Schweighaeuser, *φήμα* PVL et A a m. pr. (a m. s. *φήμη*). — *ποσέπταθ'*, in proecdosi *προσέπτα* scripsi, versum hic terminans, libri *προσέπτατο*. — *μουσοπόλων* VL, *μουσοπόλον* P, *μουσοπόλου* BC. — V. 12. *σοφᾶς* AC, *σοφὰς* PVL. — *ἐπίφθονον*, P *ἐπιφθόνον*. — *τέχνας*, A a m. s. *τέχνης*. — V. 13. *τὰν οὐ μεριθοτάταν* corruptum reliqui, nisi quod *λέγει· τὰν* ex Schweighaeuseri coniectura recepi, nam libri AB *τὴν αὐλητικὴν λεγε γαν ου* (B *λέγε γάνου*) *μεριθοτάταν*, P *λέλεγαν οὐ περιθοτάταν*, VL *λέγει τὰν οὖν περιθειοτάταταν*. Praeterea Schweighaeuser *τὰν οὖν ἐριθειοτάταν*, Kayser *τὰν θυμαρεστάταν*, Emperius *γάνους μερίδ' ἱροτάταν*, Bippart *τὰν οὖν ἐριβρομωτάταν*, Hartung *γάνωμά τι θειότατον*, M. Schmidt *τὰν συνεριθοτάταν Βρομίῳ παρέδωκε νεῦμα*, ac *συνεριθοτάταν* etiam Hecker. — V. 14. *ἀερθὲν*, in proecdosi *ἀερόεν* conieci, Kayser *παρθένευμ' αἰολ.*, *οὐρεῖας* Hartung. — *αἰολοπτερύγων* AB, *αἰλοπτερύγων* P, *ἀελλοπτερύγων* VL, Hartung *ἀελλοπτέρυγον*. Fort. *αἰολοπτερύγῳ*, correpta syllaba prima, vel *ἀνεμοπτέρυγον*. — *σὺν ἀγλαᾶν ὠκύτατι* Casaubonus, *συναγααν ω κυτάτι* B, *σὺν ἀγλααν ὠκυτάτη* P, *σὺν ἀγλαᾶν κυτᾶτι* VL, Hartung *σὺν ἀγανὰν ὠκ. χ.*

Ἦ Φρύγα καλλιπνόων αὐλῶν ἱερῶν βασιλῆα,
αὐλὸν ὃς ἥρμοσε πρῶτος
Δωρίδος ἀντίπαλον μούσης νομοαίολον ὀρφναί
πνεύματος εὔπτερον αὖραν ἀμφιπλέκων καλάμοις.

3.

Philodemus περὶ εὐσεβείας p. 32 ed. Gomperz (Vol. Herc. coll. nova II 131): Ἀσκληπι(ὸν δὲ Ζε)ὺς ἐκεραύνωσ(εν, ὡς μ)ὲν ὁ τὰ Ναυπα(κτι)κὰ συγγράψας (κὰ)ν Ἀσκληπιῷ (Τελ)έστης καὶ Κεινη(σ)ίας ὁ μελοποιός, ὅ(τι τὸ)ν Ἱππόλυτον (παρα)κληθεὶς ὑπ' Ἀρ(τέμι)δος ἀνέστησεν. Cf. ib. p. 17 (II 45): τὸν Ἀσκλ(ηπιὸν δ' ὑ)πὸ Διὸς κε(ραυνω)θῆναι γεγρ(άφασιν) . . . . καὶ ὁ τ(ὰ Ναυ)πάκτια ποι(ήσας) καὶ Τελέστ(ης Ἀσ)κληπιῷ.

ΤΜΕΝΑΙΟΣ. 1008

4.

– –́ – – – –́ – –
⏖ ⏑ –́ ⏖ ⏑ –́ ⏖ ⏑ ⏑́
– –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Fr. 2. Athen. XIV 617 B: Κομψῶς δὲ κἀν τῷ Ἀσκληπιῷ ὁ Τελέστης ἐδήλωσε τὴν τῶν αὐλῶν χρείαν ἐν τούτοις· ἢ Φρύγα κτλ. — V. 2. αὐλὸν ὃς scripsi, Λυδὸν ὃς Huschke, libri αὔδονος. — ἥρμοσε Grotefend, ἥροσε PVL, ἅρμοσε M. Schmidt, idem v. 3 μούσας. Quod Huschke scripsit Λυδὸν, ab hoc loco alienum censeo; nam foret, utcunque locus conformetur, de Lydia harmonia cogitandum, atque tunc ἡρμόσατο potius quam ἥρμοσε dicendum: neque Telestes de Lydiae harmoniae originibus dixisse videtur (cf. quae supra ad Melanippid. p. 1247 monui), sed de tibiae principe auctore, secutus haud dubie pervagatam opinionem, quae Marsyae illam laudem vindicabat: igitur fortasse in hunc modum totus locus redintegrandus:

αὐλὸν ὃς ἅρμοσε πρῶτος
Δωρίδος ἀντίπαλον Μάσνης νομοαίολον ὀμφᾶς.

vel potius, cum αὐλὸν repetitum displiceat, ἀηδόν' ὃς, quamquam recentiores poetae in hoc versuum genere fere non utuntur anacrusi: de voce ἀηδὼν cf. Bekk. An. I 349, 3: ἀηδόνα, ἔστι μὲν ἡ ὄρνις, ἐκ μεταφορᾶς δὲ οἱ τραγικοὶ τὴν γλωσσίδα τῶν βοῶν (αὐλῶν), ἔστι δὲ ὅπου καὶ τὸν αὐλόν. ἡ λέξις Διδύμου. adde Hesych. ἀηδόνα et λωτίνας ἀηδόνας. Neque obscurum hoc loco vocabulum, cum αὐλῶν ἱερῶν βασιλῆα praecesserit, satisque apte addidit poeta νομοαίολον, quod verbum ad eundem modum est novatum, quo Aristophanes πτεροποίκιλος dixit. Formam Μάσνης ex Xanthi Lydiacis affert Hephaest. 14: at Xanthus quidem fluvium Marsyam hoc nomine appellavisse videtur, cf. Et. M. 249, 15, sed idem etiam viri nomen fuisse testatur Plut. de mus. c. 7: τὸν δὲ Μαρσύαν φασί τινες Μάσσην καλεῖσθαι, οἱ δ' οὔ, ἀλλὰ Μαρσύαν. sed apud Plut. de Is. et Osir. c. 24, ubi de nomine Μάνης disserens addit ὃν ἔνιοι Μάσδην καλοῦσι, num Dübner recte Μάσσην scripserit, dubito. — V. 3. νομοαίολον, in proecdosi νόμον αἰόλον scripsi, et sic Dobree iam coniecit. — ὀρφναί PVL, ὀμφὰν Huschke, ὀμφᾷ Schweighaeuser, Hartung νόμον αἰολόμορφον.

῎Αλλος δ' ἄλλαν κλαγγὰν ἱεὶς
κερατόφωνον ἐρέθιζε μάγαδιν
ἐν πενταράβῳ χορδᾶν ἀριθμῷ
χεῖρα καμψιδίαυλον ἀναστρωφῶν τάχος.

5.

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́ –
⏑́⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏓

Πρῶτοι παρὰ κρατῆρας Ἑλλάνων ἐν αὐλοῖς
συνοπαδοὶ Πέλοπος ματρὸς ὀρείας
Φρύγιον ἄεισαν νόμον·
τοὶ δ' ὀξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς κρέκον
Λύδιον ὕμνον.

6.

Athen. XI 501 F: *Θεόπομπος δ' ἐν Ἀλθαίᾳ ἔφη· Λαβοῦσα πλήρη χρυσέαν μεσόμφαλον φιάλην· Τελέστης δ' ἄκατον ὠνόμαζέ νιν. ὡς τοῦ Τελέστου ἄκατον τὴν φιάλην εἰρηκότος.* ubi *ἄκατον* Porson restituit, libri *ἄκρατον*.

7.

Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 18 Gomperz (Vol. Hercul. coll. nova II): *Αἰσχύλος δ' (ἐν Φινεῖ) καὶ Εἴβ(υκος καὶ Τε)λέστης (ποιοῦσιν) τὰς Ἁρπ(υίας θνησκ)ούσας ὑπ(ὸ τῶν Βορέου παί)δων.* ita supplevit Gomperz.

8.

Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 23 ed. Gomperz (Vol. Herc. coll. nova II): *Μελανιπ(πί)δης δὲ Δήμητ(ρα καὶ) μητέρα θεῶν φ(η)σιν*

Fr. 4. Athen. XIV 637 A: *Τελέστης δ' ἐν Ὑμεναίῳ διθυράμβῳ πεντάχορδόν φησιν αὐτὴν (μάγαδιν) εἶναι διὰ τούτων· ῎Αλλος δ' ἄλλαν κτλ.* — V. 2. *κερατόφωνον*, fort. *κεραόφωνον*, nam vix licuit *κερατόφωνον* littera *α* correpta pronuntiare. — *μάγαδιν*, B *μάγαδον*, Dindorf coni. *μαγάδ' ἐν*, aut *ἐν* delendum esse censet. — V. 3. *πενταράβῳ* C, *πενταράβδῳ* ABP, *πενταρράβδω* VL. — *χορδᾶν* Porson, vulgo *χορδάν*. — *ἀριθμῷ*, Meineke *ῥυθμῷ*. — V. 4. *καμψιδίαυλον*, BP *κάμψει δίαυλον*. — *ἀναστρωφῶν* Eustath. 1108, 1 qui hunc versum s. p. n. affert, vulgo *ἀναστροφῶν*, Meineke coni. *ἀναστρωφᾶν ταχύς*.

Fr. 5. Athen. XIV 625 F: *Μαθεῖν οὖν τὰς ἁρμονίας ταύτας τοὺς ῞Ελληνας παρὰ τούτων (τῶν Φρυγῶν καὶ Λυδῶν)· διὸ καὶ Τελέστης ὁ Σελινούντιός φησι· Πρῶτοι κτλ.* — V. 1. *πρῶτοι*, B *πρῶτος*. — *Ἑλλάνων* scripsi, vulgo *Ἑλλήνων*. — V. 4. *τοί*, BP *τοῖς*. — *πηκτίδων*, BP *πυκτίδων*. — *ψαλμοῖς* PVL, contra AB *ψαλμοί*.

μίαν ὑπάρχ(ειν), καὶ Τελέσ(της) — CΓΟΝΑCΤC — ΑΙΡΕΑΝC̄, ubi Sauppe suspicatur legendum esse *καὶ Τελέστης δὲ λόγον ἀστεῖον ἔχει καὶ Ῥέαν.* sed haec satis incerta, fortasse Telestes idem quod Melanippides (vid. fr. 10, quemadmodum ibi Philodemi locum restitui) perhibuit in eo carmine, unde petitum est fr. 5 — Telestis nomen Gomperz sibi visus est etiam alio loco deprehendisse p. 42 (Vol. H. II): *Ὅμηρος δ' ἐν (τοῖς ὕμ)νοις πρόπ(ολον) καὶ (ὀ)πάονα, (Τελέστ)ης δὲ τροφόν*, sed haec coniectura nimis incerta: de Hecate philosophus disserit, Homeri locum hymn. in Cerer. v. 438 respiciens: *τῇσιν δ' ἐγγύθεν ἦλθ' Ἑκάτη λιπαροκρήδεμνος· πολλὰ δ' ἄρ' ἀμφαγάπησε κόρην Δημήτερος ἁγνήν, ἐκ τοῦ οἱ πρόπολος καὶ ὀπάων ἔπλετ' ἄνασσα.* Itaque Proserpinae nomen omnino addendum, et scribendum *πρόπολον καὶ ὀπάονα (Περσεφόν)ης, (ἄλλοι) δὲ τροφόν.* Librarius omisit *ἄλλοι* sive poetae alicuius nomen.

XLV. 1009

POLYIDUS.

Tzetz. Lycoph. 879: *Πολύϊδος δὲ ὁ διθυραμβοποιὸς τὸν Ἄτλαντα τοῦτον ποιμένα Λίβυν φησίν, οὐ μαθηματικόν. ἀπολιθωθῆναι δὲ ὑπὸ Περσέως, δείξαντος αὐτῷ τὴν Γοργόνα διὰ τὸ μὴ ἐᾶν αὐτὸν διελθεῖν, ἀλλ' ἐρωτᾶν αὐτὸν τίς εἴη· τούτου καὶ τοῦ Ἄτλαντος υἱὸς ἦν ὁ Ἕσπερος κατὰ τοὺς λοιπούς, οὐ κατὰ τὸν Πολύϊδον.* Adde Tzetz. Exeg. II 132, 18 et Et. M. 164, 20: *Ἄτλας, ὄρος Λιβύης· Πολύϊδος δὲ ὁ διθυραμβοποιὸς παρίστησιν αὐτὸν ποιμένα γεγονέναι, καί φησιν, ὅτι παραγενόμενος ὁ Περσεὺς ἐπερωτώμενός τε ὑπ' αὐτοῦ, τίς εἴη καὶ πόθεν ἀφῖκτο, ἐπειδὴ λέγων οὐκ ἔπειθεν, ἀνάγκῃ ἔδειξεν αὐτῷ τὸ τῆς Γοργόνης πρόσωπον καὶ ἀπελίθωσεν αὐτόν, καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸ ὄρος Ἄτλας ἐκλήθη. Οὕτω Λυκόφρονος ἐν ὑπομνήματι.* — Quod habet Schol. Hom. Il. ω 804: *Ἀττικοὶ τὸ περίδειπνον τάφον λέγουσι, Πολύϊδος δὲ τὸ μνημεῖον*, corruptum videtur; fort. *Πολυρρήνιοι* vel tale quid legendum.

XLVI.

LYCOPHRONIDES.

1.

–́ ∪ – ∪ –́ ∪ ∪ – ∪ – ∪ –
–́ – ∪ ∪ –́ – ∪ ∪ –́ – ∪ ∪ –́ –
–́ – ∪ ∪ –́ – ∪ – –́ ∪ – ∪ –́ –
–́ ∪ – – –́ ∪ ∪ – –́ –

Οὔτε παιδὸς ἄρρενος οὔτε παρθένων
τῶν χρυσοφόρων οὔτε γυναικῶν βαθυκόλπων
καλὸν τὸ πρόσωπον, ἂν μὴ κόσμιον πεφύκῃ.
ἡ γὰρ αἰδὼς ἄνθος ἐπισπείρει.

2.

∪ ∪́∪ ∪ – ∪ –́ ∪ ⏓
∪ ∪́∪ ∪ – ∪ –́ ∪ – ∪ –́ ∪ ∪ –
–́ – – ∪ ∪ – –́ ∪ ∪ – –́ ∪ ∪ – –́ ∪ ∪ –
∪ ∪ –́ ∪ ∪ – ∪ – –́ ∪ – ∪ –

Τόδ' ἀνατίθημί σοι ῥόδον
καλὸν ἀνάθημα καὶ πέδιλα καὶ κυνέαν

Lycophronides. Poetam hunc huc retuli propter Clearchi auctoritatem: non tamen inter antiquiores numerandum esse versuum numeri, quibus utitur, argumento sunt: ac fortasse Alexandrini potius saeculi poetis accensendus est: nam Clearchum etiam novissimis poematis usum esse colligere licet ex Castorionis fr. 2.

Fr. 1. Athen. XIII 564 A: *Πρὸς ἀλήθειαν γάρ, καθάπερ φησὶ Κλέαρχος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ἐρωτικῶν Λυκοφρονίδην εἰρηκέναι* [*φησίν*]· *οὔτε κτλ.* — V. 1. *ἄρρενος*, Meineke *ἄρσενος*. — V. 2. *τῶν* delendum censet Meineke, idem *παρθενικῶν* coniecit. — *οὔτε* Porson, vulgo *οὐδέ*. — V. 3. *ἂν μὴ κόσμιον πεφύκῃ* scripsi ex Meinekii emendatione, nisi quod ille *ἢν* praeoptavit, vulgo *ἀλλὰ κόσμιον πεφύκει*, Schaefer *πέφυκεν* coniecit, ego olim conieceram *μὴ ἁμᾷ κόσμιον ὂν πέφυκεν*. Versus est ionicus a maiore, quemadmodum v. 2, nam *καλὸν* priore producta protulit Lycophronides.

Fr. 2. Athen. XV 670 E item ex *Clearcho*: *Ὅθεν Λυκοφρονίδης τὸν ἐρῶντα ἐκεῖνον αἰπόλον ἐποίησε λέγοντα· τόδ' ἀνατίθημι κτλ.* — V. 1. *ῥόδον*, Hermann *ῥόδειον*. — V. 2. *ἀνάθημα* scripsi, vulgo *νόημα*, Meineke *ἄνθημα* maluit, Hermann *μνῆμα*. Longe aliter C. Fr. Hermann,

καὶ τὰν θηροφόνον λογχίδ', ἐπεί μοι νόος ἄλλα κέχυται
ἐπὶ τὰν Χάρισιν φίλαν παῖδα καὶ καλάν.

XLVII. 1011

CASTORIO.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

1.

⏑́ ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏑ –
– ⏑́ ⏑ – ⏑́ ⏑ – –

Ἐξόχως δ' εὐγενέτας ἡλιόμορφος ζαθέοις
ἄρχων σε τιμαῖς γεραίρει.

ΕΙΣ ΠΑΝΑ.

2.

Σὲ τὸν βολαῖς νιφοκτύποις δυσχείμερον

qui legendum censuit *τόδ' ἀνατίθημί σοι ῥόπαλον*, ο (vel ῳ) *νεῖμα*. at cf. Philostr. vit. Apoll. V 15: *ὡς εἴη μέν ποτε ποιμὴν ὁ Αἴσωπος, νέμοι δὲ πρὸς ἱερῷ Ἑρμοῦ . . . ὁ δὲ Αἴσωπος ἔχοι μὲν οὕτως, ὡς μηδὲν τῶν τοιούτων ἔχειν, φείδοιτο δὲ καὶ ὧν εἶχε, γάλακτος δὲ αὐτῷ σπένδοι, ὅσον οἷς ἀμελχθεῖσα ἐδίδου, καὶ κηρίον ἐπὶ τὸν βωμὸν φέροι, ὅσον τὴν χεῖρα ἐμπλῆσαι, ἑστιᾶν δ' αὐτὸν καὶ μύρτοις ᾤετο καὶ παραθεὶς ἂν τῶν ῥόδων ἢ τῶν ἴων κομιδῇ ὀλίγα· τί γὰρ δεῖ, ὦ Ἑρμῆ, ἔλεγε, στεφάνους πλέκειν καὶ ἀμελεῖν τῶν προβάτων.* — *κυνέαν* AB, *κυνέην* PVL, *τὰν κυνέαν* Hermann. — V. 3. *τὰν* Dindorf, vulgo *τὴν*. — *ἄλλα* Schweighaeuser, *ἄλλαι* ABP, *ἀλλὸ* V, *ἀλλῇ* L. — *κέχυται* Dindorf casu, ut videtur, omisit. Versus fortasse potius ionicus est pentameter a minore:

– ⏑́ – ⏑ ⏑ ⏑́ – ⏑ ⏑ ⏑́ – ⏑ ⏑ ⏑́ – ⏑ ⏑ ⏑́

V. 4. *Χάρισιν* scripsi, legebatur *Χάρισι*. Meineke *ἐπεί τοι νόος ἁμῖν* (vel *ἁμὸς*) *κέχυται ἐπὶ σὲ τὰν Χάρισι φίλαν*.

Castorio. Fr. 1. Athen. XII 542 E: *Ἐν δὲ τῇ πομπῇ τῶν Διονυσίων, ἣν ἔπεψεν* (*Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς*) *ἄρχων γενόμενος, ᾖδε χορὸς εἰς αὐτὸν ποιήματα Σειρώμενος τοῦ Σολέως* (PVL *Σωλέως*), *ἐν οἷς ἡλιόμορφος προσηγορεύετο· ἐξόχως κτλ.* Recte Leopardus *Καστορίωνος τοῦ Σολέως*. Quod Athenaeus scripsit *εἰς αὐτὸν*, negligenter locutus est, nam ut recte animadvertit Meineke carmen hoc, in quo etiam Demetrii Phalerei mentio facta est, in Bacchi honorem conditum. — V. 1. *ἐξόχως*, ita etiam Eust. 1558, 1, sed C *ἐξόχος*. — *δ'*, Eust. *τε*. — *εὐγενέτας*, B *εὐγενέτης*. — *ἡλιόμορφος* Kuhn itaque Eust. legit, vulgo *ἠπιόμοιρος*. — V. 2. *τιμαῖς*, Meineke nescio cur *τιμαῖσι* requirit. — Carmen hoc compositum Olymp. CXVII 4.

Fr. 2. Athen. X 454 F: *Τὸ δὲ Καστορίωνος τοῦ Σολέως, ὡς ὁ Κλέαρχός φησιν, εἰς τὸν Πᾶνα ποίημα τοιοῦτόν ἐστιν· τῶν ποδῶν ἕκαστος*

ναίονθ' ἕδραν, θηρονόμε Πάν, χθόν' Ἀρκάδων,
κλήσω γραφῇ τῇδ' ἐν σοφῇ πάγκλειτ' ἔπη 1012
συνθείς, ἄναξ, δύσγνωστα μὴ σοφῷ κλύειν,
μωσοπόλε θήρ, κηρόχυτον ὃς μείλιγμ' ἵεις.

ὅλοις ὀνόμασι παρειλημμένος πάντας ὁμοίως ἡγεμονικοὺς καὶ ακολουθητικοὺς ἔχει τοὺς πόδας, οἷον Σὲ τὸν . . . μείλιγμ' ἵης. καὶ τὰ λοιπὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. τούτων δ' ἕκαστον τῶν ποδῶν ὡς ἂν τῇ τάξει θῇς τὸ αὐτὸ μέτρον ἀποδώσει, οὕτως· Σὲ τὸν βόλοις νιφοκτύποις δυσχείμερον. Νιφοκτύποις σὲ τὸν βόλοις δυσχείμερον. καὶ ὅτι τῶν ποδῶν ἕκαστός ἐστι δεκαγράμματος. ubi Schweighaeuser iam ante Cobetum Var. Lect. 221 recte *ἐστιν ἐνδεκαγράμματος* emendavit: tot enim litteris singulae dipodiae constant. Fortasse eiusdem Castorionis ibidem est lusus:

Μέτρον φράσον μοι, τῶν ποδῶν μέτρον λαβών.
Οὐ βούλομαι γὰρ τῶν ποδῶν μέτρον λαβεῖν.

V. 1. *βολαῖς* Meineke, legebatur *βόλοις*. — V. 2. *ναίονθ'* L, *νέον θ'* ABPV. — *ἕδραν* Cobet, nam *ἕδος*, quod Scaliger scripsit, sic demum licet tueri, si plane scriptum *ναίοντα* statuas: at alias in hoc carmine vocales elisae non numerantur, ὅδὸς PVL, ὁδοὶ B et codd. Cas. — *θηρονόμε*, Meineke coniecit *θηροφόνε*. — *χθόν'* L, *χθὼν* APV. — V. 3. *κλήσω* Schweighaeuser et Cobet, legebatur *κλήσω*, quod litterarum numerum excedit: sed quod Cobet dicit: „verbum *celebrandi* non est *κλείω*, multo minus *κλήω*, sed *κλέω* . . . Iones dicebant interdum *κλείω* . . . itaque *κλήσω* et *ἔκλησα* Graeca sunt, non *κλήισω* et *ἔκλησα*.“ de his valde dubito: sane forma *κλήω* nullius est auctoritatis, at dicebatur *κλῄζω* (*κληΐζω*, *κλεΐζω*), unde recta ratione descendit *κλῄσω* et *ἔκλησα*: idque verbum pariter atque *κλέω* tam *nuncupare* quam *celebrare* significat: at num etiam verbi *κλέω* futurum *κλήσω* et aoristus in usu fuerit, ambigi potest: sane in Et. Gud. 294, 46 *κλήσω* ad *κλέω* refertur auctore Herodiano *περὶ παθῶν*. cf. Et. M. 519, 31 seq., sed fortasse grammaticus negligentia scriptoris deceptus est, quemadmodum hic Castorionem *κλήσω* scripsisse puto, cum *κλήισω* scribi oporteret. — *τῇ δ' ἐν* Porson, *τῇδε* vulgo. — *πάγκλειτ'* Porson, *πάγκλητ'* ABPV, *πάγκλυτ'* L. — V. 4. *σοφῷ* Meineke, libri *σοφοῖς*: hanc malui emendationem probare, quam *κλύεν*, ut Cobet scripsit. — V. 5. *μωσοπόλε* Cobet, legebatur *μουσοπόλε*: tamen dorica haec forma hic vix apta, equidem puto scribendum esse *μουσοποὲ θήρ*. — *κηρόχυτον ὃς* Porson, *κηροχύτονος* A, *κυροχύτονος* P, *κηροχίτωνος* VL. — *μείλιγμ' ἵεις* scripsi, Cobet *μείλιγμ' ἱεῖς*, legebatur *μείλιγμ' ἵης*, sed *μείλιγμ' ἱεὶς* VL, *μιλιγμίεις* B, *μελιγμίεις* P. — Ceterum hoc carmen Castorio fortasse Antigono Gonatae dedicavit, quemadmodum etiam Aratus in illius regis gratiam scripsit *ὕμνον εἰς Πᾶνα*, quod carmen Theocritus Id. VII respexit. Igitur hoc carmen Castorio multis annis post carmen in Bacchum et Demetrii Phalerei honorem composuisse videtur. — Eodem hoc artificio non inscite usus est, qui epigramma praemisit Eudoxi arti (Notices et extraits XVIII 2 p. 43 seq. coll. tab. IX). Epigramma duodecim versibus titulum operis exhibet *Εὐδόξου τέχνη*, sed ne acrostichis lateat legentium animadversionem, primores litterae repetitae sunt: singuli versus tricenis litteris constant, praeter novissimum, in quo sunt litterae XXXV, ut epigrammatis tot sint litterae, quot dies anni.

Ε Ἐν τῷδε δείξω πᾶσιν ἐκμαθεῖν σοφὴν
Υ Ὑμῖν πόλου σύνταξιν ἐμ βραχεῖ λόγῳ,
Δ Δοὺς τῆσδε τέχνης εἰδέναι σαφῆ πέρι.
Ο Οὐθεὶς γάρ ἐστιν ἐνδεὴς γνώμης, ὅτῳ

XLVIII.

HERMODOTUS.

Plut. de Is. et Osir. c. 24: *Ὅθεν Ἀντίγονος ὁ γέρων Ἑρμοδότου τινὸς ἐν ποιήμασιν αὐτὸν Ἡλίου παῖδα καὶ θεὸν ἀναγορεύοντος, οὐ τοιαῦτά μοι, εἶπεν, ὁ λασανοφόρος σύνοιδεν.* Cf. Apophth. Reg. p. 181. Parum probabilis Schneideri coniectura, qui hic *Ἑρμοδώρου* nomen restituendum putat, cuius epigramma extat in Anth. Plan. 170 (cf. Meleager Prooem. v. 44). — Huius Hermodoti fortasse sunt versus ap. Stob. LX 3: (Apostol. XIII 39 m.)

Οὐχ ὁ λόγος αὔξει τὴν τέχνην περισσὸς ὤν,
ἀλλ' αὐτὰ κοσμεῖ τὴν τέχνην τὰ πράγματα.

Eidemque tribuendum videtur fr. ap. Stob. XCVIII 66: *Ἑρμολόχου* (Trinc. Vind. *Ἑρμολάου*) Apostol. IV 23 g. s. p. n., ut sit scr. *Ἑρμοδότου*, quod Meineke quoque coniecit, cum Pflugk *Simonidi* vindicasset. Videtur autem sic scribendum:

Ἀτέκμαρτος ὁ πᾶς
(θνατῶν) βίος οὐδὲν ἔχων πιστὸν πλανᾶται συντυχίαις·
ἐλπὶς δὲ φρένας παραθαρσύνει, τὸ δὲ μέλλον ἀκριβῶς
οἶδεν οὐδεὶς θνατὸς ὅπᾳ φέρεται·
θεὸς δὲ πάντας ἔν γε κινδύνοις κυβερνᾷ·
ἀντιπνεῖ δὲ πολλάκις εὐτυχίαις δεινά τις αὔρα.

Ξ Ξένον φανεῖται, τῶνδ' ἐὰν ξυνῇ καλῶς.
Ο Ὁ μὲν στίχος μείς ἐστι, γράμμα δ' ἡμέρα
Υ Ὑμῖν, ἀριθμὸν δ' ἴσον ἔχει τὰ γράμματα
Τ Ταῖς ἡμέραισιν, ἃς ἄγει μέγας χρόνος.
Ε Ἐνιαύσιον βροτοῖσι περίοδόν τ' ἔχει
Χ Χρόνος διοικῶν ἀστέρων γνωρίσματα.
Ν Νικᾷ δὲ τούτων οὐθὲν ἕτερον, ἀλλ' ἀεὶ
Η ΗΚЄΙΤ°ΑΠΑΝΤΑ ЄΙCΤΟΑΥΤ ΟΤΑΝЄΛΘΗΟΧΡΟΝΟC

V. 5. *τῶνδ'* scripsi, in charta est *ΤΩΙΔ*. — V. 8 librarius perperam *μέγας ὁ χρόνος* scripsit. — V. 9 malim *περίοδον δ' ἔχει*. — V. 12 videtur sic scribendus:

Ἥκει τὰ πάντ' εἰς ταὐτόν, ὅτ' ἀνέλθῃ ὁ χρόνος.

Articulus, qui numero versus non satis commodus, adiectus est ad litterarum numerum redintegrandum: nam elisarum vocalium nulla habetur ratio.

(vel ἀντιπνέει δὲ τύχας πολλάκις δεινά τις αὔρα.) Ceterum Meineke Hermodoti nomen etiam restituere vult ap. Athen. XV 697 A: Ἐπ' Ἀντιγόνῳ δὲ καὶ Δημητρίῳ φησὶ Φιλόχορος Ἀθηναίους ᾄδειν παιᾶνας τοὺς πεποιημένους ὑπὸ Ἑρμίππου (Schweigh. Ἑρμοκλέους) τοῦ Κυζικηνοῦ, ἐφαμίλλων γενομένων τῶν παιᾶνας ποιησάντων πολλῶν, καὶ τοῦ Ἑρμοκλέους προκριθέντος. Hic paean in Antigoni et Demetrii honorem videtur conditus esse, quo tempore Demetrius primum Athenis commoratus est, hoc est Ol. 118, 2, sed fortasse idem poeta postea ithyphallicum carmen in Demetrium scripsit, quod etiam nunc extat, vid. Carm. Popul.

In epecdosi Cleomachum in ordinem receperam, quem existimabam patrem esse Gnesippi illius, quem amatoria carmina composuisse constat, vid. Comment. de comoed. Att. p. 32: at illum Cleomachum poesi operam dedisse omnino non constat. Cleomachus, quem Hephaestio p. 63 dicit, Magnesius fuit, cinaedologus, id quod schol. a Gaisfordio in ed. 2 ostendit (quem scholiastam descripsit Tricha p. 34), comparato Strabonis loco XIV 648. Atque etiam numerus ionicorum a maiore, quo usus est Cleomachus, iam plane congruit: sic autem scribendi sunt illi versiculi:

Τίς τὴν ὑδρίην ἱμῶν
Ἐψόφησ'; ἐγὼ πίνων.

ubi Hephaestionis libri ἡμῶν vel ὑμῶν exhibent: ἱμῶν autem priore producta dixit, quemadmodum in compositis ἀνιμᾶν et καθιμᾶν passim fit: molosso enim hos versus terminari testatur Hephaestio. Ceterum quod Schol. Hephaest. p. 36 vocat Κλεομάχειον μέτρον, potius Καλλιμάχειον est, itaque nunc Gaisford ex cod. G edidit. — De Damophyla omnia incerta sunt, dubiumque quid veri insit in iis, quae Philostr. v. Apoll. I 30 narrat: ἤρου με, ἔφη, πρῴην ὅ τι ὄνομα ἦν τῇ Παμφύλου γυναικί, ἣ δὴ Σαπφοῖ τε ὁμιλῆσαι λέγεται καὶ τοὺς ὕμνους, οὓς ἐς τὴν Ἄρτεμιν τὴν Περγαίαν ᾄδουσι, ξυνθεῖναι τὸν Αἰολέων τε καὶ Παμφύλων τρόπον· ἠρόμην, ἔφη, τὸ δὲ ὄνομα οὐκ εἶπας· οὐκ, ὦ χρηστέ, εἶπον, ἀλλ' ἐξηγούμην σοι τοὺς νόμους τῶν ὕμνων καὶ τὰ ὀνόματα καὶ ὅπῃ τὸ Αἰολέων εἰς τὸ ἀκρότατόν τε καὶ τὸ ἴδιον Παμφύλων παρήλλαξε πρὸς ἄλλῳ μετὰ ταῦτα ἐγενόμεθα καὶ οὐκέτ' ἤρου με περὶ τοῦ ὀνόματος· καλεῖται τοίνυν ἡ σοφὴ αὕτη Δαμοφύλη, καὶ λέγεται τὸν Σαπφοῦς τρόπον παρθένους τε ὁμιλητρίας κτήσασθαι ποιήματά τε ξυνθεῖναι τὰ μὲν ἐρωτικά, τὰ δὲ ὕμνους· τά τοι ἐς τὴν Ἄρτεμιν καὶ παρῴδηται αὐτῇ καὶ ἀπὸ τῶν Σαπφῴων ᾖσται. — Eurytus Lacedaemonius cuius aetatis sit, pror- 1014
sus incertum: memorat Lydus de mens. p. 117. Bekker: ὁμοίως δὲ καὶ Τύχῃ ἐφόρῳ (ηὔχοντο), Σωφροσύνῃ τε καὶ Ἔρωτι, ὃν οἱ μυθικοὶ Ζεφύρου τοῦ γίγαντος*) εἶναι παῖδα ἀξιοῦσιν, ὥς φησιν Εὔρυτος ὁ Λακεδαιμόνιος ὁ μελοποιός· ἄρχεται δὲ οὕτως· ἀγαλ-

---

*) Cf. Aeschyl. Agam. 669 Ζεφύρου γίγαντος αὔρα, cuius loci venustatem adeo non perspexerunt critici, ut temerariis coniecturis tentarent.

μοειδὲς Ἔρως (ubi Meineke coni. *ἀγλαομειδές*). Frustra G. Wolf *Τυρταῖος* scribendum censet, nec minus fallitur M. Schmidt, qui ad Alcmanem haec refert, corrigens *ὥς φησί που ῥητῶς*. — Nec magis constat de Arei Laconis aetate, cuius melicum carmen commemorat Antonin. Liber. c. 12: *ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων γ' καὶ Ἀρεὺς ὁ Λάκων ἐν ᾄσματι Κύκνῳ*: idem, ut videtur, etiam epica carmina composuit, vid. Pausan. III 13, 8: *Θέστιον γὰρ τὸν Λήδας πατέρα Ἄρειός φησιν ἐν τοῖς ἔπεσιν Ἀγήνορος παῖδα εἶναι τοῦ Πλευρῶνος*. nam nomina *Ἀρεὺς* et *Ἄρειος* etiam alibi promiscue usurpantur. Sed diversus ut videtur *Ἄρειος ὁ Ψάλτης*, qui Stratonici musici fuit aequalis, vid. Athen. VIII p. 352 B. — Hermias poeta, cuius versum Hephaest. 120 affert:

Ἑπτά μοι δὶς τριάκοντα βασιλεὺς σχεδόν.

non videtur antiquus esse. — Lamynthium non recepi in ordinem, nam titulum tantum carminis testatur Athen. XIII 597 A: *Ἀλλὰ μικροῦ ... ἐξελαθόμην ὑμῖν εἰπεῖν τήν τε Ἀντιμάχου Λυδήν, προσέτι δὲ καὶ τὴν ὁμώνυμον ταύτης ἑταίραν Λυδήν, ἣν ἠγάπα Λαμύνθιος ὁ Μιλήσιος· ἑκάτερος γὰρ τούτων τῶν ποιητῶν, ὥς φησι Κλέαρχος ἐν τοῖς Ἐρωτικοῖς, τῆς βαρβάρου Λυδῆς εἰς ἐπιθυμίαν καταστὰς ἐποίησεν ὁ μὲν ἐλεγείοις, ὁ δ' ἐν μέλει τὸ καλούμενον ποίημα Λυδήν.* — Pancrates, quem memorat Plutarchus, Aristoxeni vel aequalis fuit, vel paulo ante vixit, ut etiam Volkmann censet, nam ex Aristoxeno haud dubie descripsit, quae de eo Plutarchus memoriae prodidit. Ceterum illud ipsum, quod Pancrati tribuit Plutarchus, apparet apophthegma aliquod esse, neque ex carmine aliquo petitum: vid. de Mus. c. 20: *εἰ οὖν τις Αἰσχύλον ἢ Φρύνιχον φαίη δι' ἄγνοιαν ἀπεσχῆσθαι τοῦ χρώματος, ἆρά γ' οὐκ ἂν ἄτοπος εἴη· ὁ γὰρ αὐτὸς καὶ Παγκράτην ἂν εἴποι ἀγνοεῖν τὸ χρωματικὸν γένος· ἀπείχετο γὰρ καὶ οὗτος ὡς ἐπιτοπολὺ τούτου, ἐχρήσατο δ' ἔν τισιν· οὐ δι' ἄγνοιαν οὖν δηλονότι, ἀλλὰ διὰ τὴν προαίρεσιν ἀπείχετο. ἐζήλου γοῦν, ὡς αὐτὸς ἔφη, τὸν Πινδάρειόν τε καὶ Σιμωνίδειον τρόπον, καὶ καθόλου τὸ ἀρχαῖον καλούμενον ὑπὸ τῶν νῦν.* Ab hoc Pancrate fortasse trochaicum penthemimeres dictum est *metrum Pancration*, vid. Serv. Centim. 2, 1. Endlicher Anecd. Vindob. 516, ut Burette probabiliter suspicatur. — Philonis versus:

Τί μ' ἀνέμνησας κείνων κυκλίων;

ap. Athen. XV 697 B: *τοιαῦτα λέγοντος τοῦ Δημοκρίτου ὁ Κύνουλκος ἔφη· τί μ' ἀ. κ. κυκλίων* (ita Schweigh. v. *κυλίκων*) *κατὰ τὸν σὸν* (*τὸν σοφὸν* PV) *Φίλωνα*. non huc pertinet, nam Philo ipsius Athenaei aequalis esse videtur: certe de Philone Aristotelis discipulo (vid. Athen. XIV 610 F) non est cogitandum: quem poetam et tibicinem Philonem Stephanus Byz. v. *Μεταπόντιον* intelligat, prorsus incertum.

SCOLIA,

CARMINA POPULARIA,

FRAGMENTA ADESPOTA.

1.

ΠΥΘΕΡΜΟΥ.

Οὐδὲν ἦν ἄρα τἄλλα πλὴν ὁ χρυσός.

2.

–́ ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏓*)
–́ ⏒ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏓ (–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓**)
⏑ ⏑ –́ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓ (–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓***)

Παλλὰς Τριτογένει', ἄνασσ' Ἀθηνᾶ,
ὄρθου τήνδε πόλιν τε καὶ πολίτας

Scol. 1. Athenaeus XIV 625 C: *Φασὶ δὲ Πύθερμον τὸν Τήιον ἐν τῷ γένει τῆς ἁρμονίας αὐτῷ τούτῳ ποιῆσαι σκαιὰ* (*σκόλια*) *μέλη· καὶ διὰ τὸ εἶναι τὸν ποιητὴν Ἰωνικὸν Ἰαστὶ κληθῆναι τὴν ἁρμονίαν· οὗτός ἐστι Πύθερμος, οὗ μνημονεύει Ἀνάνιος ἢ Ἱππῶναξ ἐν τοῖς ἰάμβοις οὕτως· χρυσὸν λέγει Πύθερμος, ὡς οὐδὲν τἄλλα· λέγει δ' οὕτως ὁ Πύθερμος, οὐδὲν* (PV *οὐθὲν*) *κτλ.* Diogenian. Prov. VI 94: *Οὐδὲν ἦν τἄλλα πάντα πλὴν χρυσός· αὕτη ἀρχή ἐστι σκολιοῦ. ἀνατιθεῖσι δὲ αὐτὸ Πυθέρμωνι* (*Πυθέρμῳ*). Plut. Prov. I 96. Suidas v. *οὐδὲν ἦν* (ubi *παρὰ* pro *ἄρα*).

Scol. 2. Athen. XV 694 C: *Τῶν οὖν δειπνοσοφιστῶν ὁ μέν τις ἔλεγε τῶν σκολίων τόδε, ὁ δέ τις τόδε· πάντα δ' ἦν τὰ λεχθέντα ταῦτα· Παλλὰς κτλ.* — V. 1. *Ἀθηνᾶ*, haud dubie a librariis vulgaris haec forma ascita est, cum poeta *Ἀθάνα* dixisset: in titulis Atticis usque ad Euclidis annum solenni consuetudine *Ἀθηναία*, raro admodum *Ἀθηνάα* scribitur: post belli demum Peloponnesi exitum publica auctoritate recepta est forma *Ἀθηνᾶ*, quae quamvis haud dubie iam antea populi usu trita fuerit, tamen recentior esse videtur, quam quae his cantilenis popularibus conveniat: consentaneum est *Ἀθάνα* hic usurpatum fuisse,

---

*) In primo pede etiam singulares aliquot formae reperiuntur ⏑ ⏑ –, ⏑ –, ⏑ ⏑.

**) Haec forma, quae hendecasyllabi modum videtur excedere, nam bini dactyli medium locum tenent, reperitur Scol. 9. 11. 12. Casui autem fortuito tribuendum, quod haec licentia in secundo tantum versu strophae deprehenditur. Ceterum similiter Seneca tragicus in hendecasyllabo Sapphico dactylum geminavit.

***) Hanc pede auctiorem formam restitui Scol. 5 et 10. Cf. Scol. 17—20.

ἄτερ ἀλγέων καὶ στάσεων
καὶ θανάτων ἀώρων σύ τε καὶ πατήρ.

3.

Πλούτου μητέρ', Ὀλυμπίαν ἀείδω
Δήμητρα στεφανηφόροις ἐν ὥραις,
σέ τε παῖ Διὸς Φερσεφόνη· 1018
χαίρετον, εὖ δὲ τάνδ' ἀμφέπετον πόλιν.

4.

Ἐν Δήλῳ ποτ' ἔτικτε τέκνα Λατώ,
Φοῖβον χρυσοκόμαν, ἄνακτ' Ἀπόλλω,
ἐλαφηβόλον τ' ἀγροτέραν
Ἄρτεμιν, ἃ γυναικῶν μέγ' ἔχει κράτος.

5.

Ὦ Πάν, Ἀρκαδίας μεδέων κλεεννᾶς,
ὀρχηστά, Βρομίαις ὀπαδὲ Νύμφαις,
γελάσειας, ὦ Πάν, ἐπ' ἐμαῖς
εὐφροσύναισι, ταῖσδ' ἀοιδαῖς κεχαρημένος.

6.

Ἐνικήσαμεν, ὡς ἐβουλόμεσθα,
καὶ νίκην ἔδοσαν θεοὶ φέροντες
παρὰ Πανδρόσου ὡς φίλην Ἀθηνᾶν.

quam formam ex lyrica poesi asciverunt tragici. — V. 3. *καὶ* Hermann, libri *τε καί*. — V. 4. *ἀώρων*, C et epit. Hoeschelii *εὐώρων*.

Scol. 3. Athen. ibid. — V. 1. *Ὀλυμπίαν*, Casaub. coni. *ὀμπνίαν*, quod prorsus metro adversatur, certe *ὄμπνιαν* esse debebat, v. Herodian. *π. διχρ.* p. 354. — *ἀείδω*, A *ειδω δημητραστεστεφ*, B *ἐδωδὴν μήτρας τε στεφ*. — V. 3. *σέ τε* A, vulgo deest. — *Φερσεφόνη* A, vulgo *Περσεφόνη*. — V. 4. *ἀμφέπετον* Canter, vulgo *ἄμφετον*.

Scol. 4. Ibid. V. 1. *τέκνα*, Hermann *παῖδα* (*παῖδε*) coniecit. — V. 2. *Ἀπόλλω* Ilgen, libri *ἀπόλλων'* vel *ἀπόλλωνα*.

Scol. 5. Ibid. V. 1 et 3. *ὦ Πάν* Hermann, libri *ἰὼ Πάν*. — *μεδέων*, Hermann *μέδων*. — V. 2. C nihil nisi *βρόμιε* pro *Βρομίαις . . . γελάσειας*. — V. 3. *γελάσειας* Valckenaer, libri *γελασίαις*, nisi praestat *γελάσαις ἰώ*. — V. 4. *εὐφροσύναισι, ταῖσδ' ἀοιδαῖς* scripsi, libri *εὐφροσύναις ταῖς δ' ἀοιδαῖς ἄειδε* (*ἄοιδε* AB). Vulgo ex Hermanni coniectura *εὐφροσύναις ἀοιδαῖς κεχαρημένος*. Nunc Meineke eandem emendationem proposuit, addens etiam *τᾷδ' ἀοιδᾷ* scribi posse: si quid mutandum, malim *τᾶσδ' ἀοιδᾶς*, cf. Theocr. XXVII 70 *κεχαρημένος εὐνᾶς*.

Scol. 6. Ibidem. Hoc scolium recedit ab usitato numero, nam non solum tertius quoque versus est hendecasyllabus, sed etiam in prima sede hae formae ⏑ – et ⏑ ⏑ reperiuntur. — V. 2. *θεοὶ* AC, vulgo *οἱ θεοί*. — V. 3 de vitio suspectus, coniicio *παρὰ Πάνδροσον ὡς φίλην Ἀθηνᾷ*, nam Pandrosus, in cuius sacello primigenia oliva, Minervae carissima ex Cecropis filiabus. Hartung novavit *παρὰ Πανδρόσου Κεκροπίδος Ὅπλα, φίλης Ἀθηνᾷ* . . . . Ceterum *Ἀθάνᾳ* potius legendum, vide ad Scol. 2 v. 1.

7.

Εἴθ' ἐξῆν ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος
τὸ στῆθος διελόντ', ἔπειτα τὸν νοῦν
ἐσιδόντα, κλείσαντα πάλιν,
ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλῳ φρενί.

8. 1019

(ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.)

Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ,
δεύτερον δὲ φυὰν καλὸν γενέσθαι,
τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως,
καὶ τὸ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων.

Scol. 7. Ibid. et Eustath. p. 1574, 16. Respicit Aristoph. Eccles. 969. — V. 3. *ἐσιδόντα*, Eust. *ἰδόντα*. — *πάλιν*, Dindorf coni. *πάλιν τ'*.

Scol. 8. Athen. XV 694 E et deinde adiicit: *ᾀσθέντος δὲ τούτου καὶ πάντων ἡσθέντων ἐπ' αὐτῷ καὶ μνημονευσάντων ὅτι καὶ ὁ καλὸς Πλάτων αὐτοῦ μέμνηται ὡς ἄριστα εἰρημένου, ὁ Μυρτίλος ἔφη Ἀναξανδρίδην αὐτὸ διακεχλευακέναι τὸν κωμῳδιοποιὸν ἐν Θησαυρῷ λέγοντα οὕτως· Ὁ τὸ σκόλιον εὑρὼν ἐκεῖνος, ὅστις ἦν· Τὸ μὲν ὑγιαίνειν πρῶτον ὡς ἄριστον ἦν* (l. *ὂν*) *Ὠνόμασεν ὀρθῶς· δεύτερον δ' εἶναι καλόν, Τρίτον δὲ πλουτεῖν· τοῦθ', ὁρᾷς, ἐμαίνετο. Μετὰ τὴν ὑγίειαν γὰρ τὸ πλουτεῖν διαφέρει· Καλὸς δὲ πεινῶν ἐστιν αἰσχρὸν θηρίον.* Plato respicit Gorg. p. 451 E (*ὁ τὸ σκολιὸν ποιήσας*), ubi Schol. qui integrum adfert, *τὸ σκολιὸν τοῦτο οἱ μὲν Σιμωνίδου φασίν, οἱ δὲ Ἐπιχάρμου*. Cf. Leg. I p. 631, C et II p. 661 A. Respicit etiam Lucian. de lapsu inter salutand. c. 6. *Simonidi* tribuunt Clem. Alex. Strom. IV 375: *ὁ μὲν οὖν Σιμωνίδης καθάπερ καὶ Ἀριστοτέλης ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ γράφει, δεύτερον δὲ εὐφυᾶ καὶ καλὸν γενέσθαι, τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως*. Apostol. XVII 48 d. Theodoret. XI 153. Schol. Lucian. l. l., Arsen. Viol. p. 456 ed. Walz. Cramer An. Par. III 291. Quod alii *Epicharmo* tribuunt, fortasse inde repetendum, quod comicus hoc scolium commemoraverat, videturque huc pertinere versus ab Arist. Rhet. II 21 servatus, *Ἀνδρὶ δ' ὑγιαίνειν ἄριστόν ἐστιν, ὥς γ' ἡμῖν δοκεῖ*, dorica ille quidem dialecto orbatus (ubi Meineke Poet. Com. III 169, qui et ipse Epicharmo tribuit, *ἐμὶν* scripsit), ad quem locum schol. ap. Cram. An. Par. I 290: *τὸ ἀνδρὶ δ' ὑγιαίνειν ἄριστον Σιμωνίδου ἐστὶν ἀπὸ τῶν σκολιῶν αὐτοῦ ἐπῶν, οἱ δ' Ἐπιχάρμου*. Ex hoc loco etiam Walz Rhet. 1154. *ἀνδρὶ δ' ὑγιαίνειν ἄριστόν ἐστι.* Denique Stobaeus Flor. CIII 9 nomine *Σκληρίου* (sive rectius *Σκίρου*) integrum affert: fortasse hic quoque comicus alicui fabulae inseruit, aut cum Scleriae versus librarii negligentia intercepti essent, lemmate relicto comici poetae nomen huic scolio adhaesit. Respicit etiam Liban. Epist. 1060. — V. 1. *θνατῷ*, Athen. epit. *θνητῷ*, Schol. Luc. *θνητῷ ἀνδρί*, Theod., Ars. om. *θνατῷ*. — V. 2. *φυὰν καλὸν*, ap. Ath. AC *καλὸν φυὰν*, L *καλοφυὰν*. — V. 3. *τὸ* om. Apost. Theod. Schol. Luc. (idem exhibet *πλουτέειν*), Schol. Pl. legit *τὸ δὲ τρίτον*. — V. 4. *καὶ τὸ*, Apost. *εἶτα τὸ*, om. Schol. Luc. et Plat. (ubi praeterea *τέταρτον δέ*). — *ἡβᾶν*, Athen. *συνηβᾶν*. — *τῶν*, ap. Stob. Trinc. *σῶν*.

9.

(ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ.)

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
ὥσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην,
ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.

10.

Φίλταθ' Ἁρμόδι', οὔ τί που τέθνηκας,
νήσοις δ' ἐν μακάρων σέ φασιν εἶναι,
ἵνα περ ποδώκης Ἀχιλεύς,
Τυδεΐδην τέ φασιν ἐσθλὸν Διομήδεα.

11.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
ὥςπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,

Scol. 9. Athen. XV 695 A affert (adde Eust. 1400, 18), quod quoniam cum Scol. 10. 11. 12. 13 in eodem argumento versatur, Fritzsche (Quaest. Aristoph. p. 50) et Schneidewin haec in unius carminis formam redegerunt. Callistratum carminis auctorem esse perhibet Hesychius v. *Ἁρμοδίου μέλος· τὸ ἐπὶ Ἁρμοδίῳ ποιηθὲν σκολιὸν ὑπὸ Καλλιστράτου οὕτως ἔλεγον.* quod ad primam huius argumenti tractationem referendum videtur: sed princeps quae sit ex variis cantilenis incertum, fortasse est scol. 10, quod quodammodo firmat Schol. Acharn. v. 980: *Ἐν ταῖς τῶν πότων συνόδοις ᾖδόν τι Ἁρμοδίου καλούμενον, οὗ ἡ ἀρχή· Φίλταθ' Ἁρμόδιε, οὔ τί που τέθνηκας.* Respicit Harmodii scolia praeterea Aristoph. Acharn. 989. Pelarg. fr. 3. Antiphan. Athen. XI p. 503 E, adde Diogen. Proverb. II 68 ibique interpr. — Scol. 9 respicit Aristoph. Lysistr. v. 632 ibique Schol., Suid. v. *ἐν μύρτου* et Apost. VIII 35. — V. 1. *φορήσω*, Suidas *κρατήσω.* — V. 2. *καὶ* libri, quod hic et pariter Scol. 11 et 12 servavi, Brunck *κ'* scripsit, at non ausus sum huius elisionis insolentiam his quamvis popularibus cantilenis vindicare: est sane particulae *καί* minor vis ac pondus, hinc ubi longa vocalis sive diphthongus subsequitur, plerumque ecthlipsin admittit; at ubi a brevi vocali inchoatur subsequens vocabulum, ibi raro cum illa coalescere solet. Metricam potius agnosco licentiam, poetae hi formas specie dispares, reapse aequabiles alternatim adhibuerunt. Atque etiam Meineke, qui olim *Ἁρμόδιός τ' Ἀριστογείτων θ'* coniecerat, nunc in Athenaeo *καὶ* servavit. — V. 3. *κτανέτην* AC, *κατανέτην* Cant. L, *κανέτην* requirit Cobet.

Scol. 10. Athen. ibid. Respicit Arist. Acharn. v. 1092 *Ὀρχηστρίδες, τὰ φίλταθ' Ἁρμοδίου, καλαί*, ubi nescio an scribendum sit *τὸ φίλταθ' Ἁρμόδι', οὔ τί που.* — V. 1. *οὔ τί που* Schol. Arist. Acharn. v. 980. Suid. v. *οὐδέ ποτ' ἐγὼ* et *πάροινος* et Aristides I p. 133 (ubi *οὔ τι που* ΔΘ, *οὔτι πω* vulgo), ap. Athen. *οὔπω.* — V. 2. *νήσοις*, B *νήσσοις.* — V. 3. *Ἀχιλεύς* Brunck, vulgo *Ἀχιλλεύς.* — V. 4. om. Epit. — *φασιν ἐσθλὸν* scripsi, libri *φασι τὸν ἐσθλὸν.* Vulgo ex Lowthii coniectura *τὸν ἐσθλὸν* deletum.

Scol. 11. Athen. ibid. V. 2. *καὶ* AB, *κ'* Cant. L.

ὅτ᾽ Ἀθηναίης ἐν θυσίαις
ἄνδρα τύραννον Ἵππαρχον ἐκανέτην.

12.

Αἰεὶ σφῷν κλέος ἔσσεται κατ᾽ αἶαν,
Φίλταθ᾽ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστόγειτον,
ὅτι τὸν τύραννον κανέτην,
ἰσονόμους τ᾽ Ἀθήνας ἐποιησάτην.

* 13.

Οὐδεὶς πώποτ᾽ ἀνὴρ ἔγεντ᾽ Ἀθήναις.

14. 1021

Αἰαῖ, Λειψύδριον προδωσέταιρον,
οἵους ἄνδρας ἀπώλεσας, μάχεσθαι
ἀγαθούς τε καὶ εὐπατρίδας,
οἳ τότ᾽ ἔδειξαν οἵων πατέρων ἔσαν.

15.

(⏒ –́ ⏑) – – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒
– –́ ⏑ – ⏒ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Scol. 12. Athen. ib. — V. 1. *Αἰεὶ* Schweighaeuser, vulgo *ἀεί*. — V. 2. *Ἁρμόδιος* Ilgen, vulgo *Ἁρμόδιε*. — *καί* B, v. *κ᾽*. — V. 3. *ὅτι* AB, sed Cant. L *ὅτε*. — *κτανέτην*, B *κατανέτην*, Cobet *κανέτην*.

Scol. 13. Aristophanes Vespis v. 1224 videtur hoc novi scolii exordium servasse: *Ἐγὼ εἴσομαι· καὶ δὴ γάρ εἰμ᾽ ἐγὼ Κλέων, Ἄιδω δὲ πρῶτος Ἁρμοδίου· δέξει δὲ σύ· Οὐδεὶς πώποτ᾽ ἀνὴρ ἐγένετ᾽ Ἀθηναῖος* (quae Bentley correxit) *Οὐχ οὕτω γε πανοῦργος κλέπτης* (scr. *οὐδὲ κλέπτης*).

Scol. 14. Athen. XV 695 E. Legitur etiam ap. Etym. M. 361, 31: *Ἐπὶ Λειψυδρίῳ μάχη, χωρίον ὑπὲρ τῆς Πάρνηθος, ὃ ἐτείχισαν οἱ φυγάδες τῶν τυράννων, ὧν οἱ Ἀλκμαιονίδαι προεστήκεσαν, ἐκπολιορκηθέντων δ᾽ αὐτῶν ὑπὸ τῶν περὶ Πεισίστρατον, σκολιὸν εἰς αὐτοὺς ᾔδετο· Αἶ αἶ κτλ.* Apostol. VII 70. Arsen. 239. Eustath. ad Il. p. 461, 26 (ubi omissus est v. 4) et Suidas v. *ἐπὶ Λειψυδρίῳ μάχη*. — V. 1. *Αἰαῖ* Dindorf, vulgo *αἶ αἶ*. — *προδωσέταιρον* Hermann (et sic in Et. VM, *προδωσέστερον* D), vulgo *προδοσέταιρον*. — V. 3 et 4 desunt in cod. V Etym. — *μάχεσθαι*, Ars. Apost. *μάχεσθ᾽*, Eust. et Suidas vulgo *μάχεσθαί τ᾽* (ABEM *δ᾽*). — V. 3. *τε καί*, Eust. et Suidas vulgo *καί* (sed *τε καὶ* AE, *γε καὶ* BV ut Apost.) Hermann *μάχεσθαί τ᾽ ἀγαθοὺς γένει τ᾽*. — V. 4. om. Eustath. — *οἳ τότ᾽*, in Et. D *ὁπότ᾽* ut Suid. Arsen. Apost. — *ἔσαν* ap. Suid. ABVE (vulgo *ησαν*) et Ars. Apostol., *ἔασιν* Etym. (*ἔασαν* DM), *κύρησαν* Ath.

Scol. 15. Athen. XV 695 A. *ἑξῆς δ᾽ ἐλέχθη καὶ τάδε· ἐκ γῆς κτλ.* Excidit ab initio *Ἔκηλον* vel *πόρρωθεν* (quod etiam Schneidewin commemorat), Grotefend *ἐκ γῆς μὲν ἄνδρα*, ego antea *ἐκ γῆς, Μέλαγχρε*,

* * * Ἐκ γῆς χρὴ κατιδεῖν πλόον,
εἴ τις δύναιτο καὶ παλάμην ἔχοι·
ἐπεὶ δέ κ' ἐν πόντῳ γένηται,
τῷ παρεόντι τρέχειν ἀνάγκη.

16.

⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓
⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –

Ὁ καρκίνος ὧδ' ἔφα
χαλᾷ τὸν ὄφιν λαβών·
εὐθὺν χρὴ τὸν ἑταῖρον ἔμμεν 1022
καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

17.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏓ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓

Παῖ Τελαμῶνος Αἶαν αἰχμητά, λέγουσί σε
ἐς Τροΐαν ἄριστον ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.

ut esset Alcaei carmen, conieci: et Aeolici poetae sane videtur esse, sed exuit germanam formam. — V. 3. δέ κ' Dindorf, δὲ κ' Cant. L, δὲ καὶ ABC. — V. 4. τρέχειν haud dubie vitium contraxit, sed medela incerta: tentavi τῷ παρεόντ' ἀτρεμεῖν i. e. ἡσυχάζεσθαι ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Scol. 16. Athen. ibid. — V. 1. ὁ A, ὁ δὲ BC et Eustath. p. 1574, 14. — ἔφα, A Eust. ἔφη. — V. 2. χαλᾷ τὸν Eustath. C (nisi quod hic χηλῇ supra script.) epit. Hoeschel L, χαλλιτὸν AB cod. Cant. — V. 3. εὐθὺν, C εὔθεα, Epitome Hoesch. L et Eustath. εὐθέα. — ἔμμεν Casaubonus, codd. ενμεν vel ἐν μέν, Eust. C et cod. Cant. ἔμεν, Cobet εἶμεν. — Fortasse autem scolium sic potius conformandum:

ὁ δὲ καρκίνος ὧδ' ἔφα χαλαῖσιν τὸν ὄφιν λαβών·
εὐθὺν χρὴ τὸν ἑταῖρον ἔμμεν καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

quemadmodum etiam Cobet constituit, nisi quod τᾷ χαλᾷ scripsit. Ceterum conf. Fab. Aesop. 70. Aliorsum pertinet paroemia, qua utitur Plut. de Herodoti malign. c. 27. Μένε, καρκίνε, καὶ σὲ μεθήσω.

Scol. 17. Athen. ibid. p. 695 C. Eust. 285, 2. Respicit Hesychius: Ἄιδειν (παῖ) Τελαμῶνος· ἦν τι σκολιὸν γεγραμμένον εἰς Αἴαντα. — V. 1. λέγουσί σε, C Cant. L Eust. λέγουσί σ', A λεγούσης. — V. 2. μετ' Eustath. (ubi etiam Ἀχαιῶν pro Δαναῶν), vulgo καί. Respiciunt huc Theopompus com. ap. Athen. I 23 E et Antiphan. ib. XI 503 E. cf. etiam Alcaei fr. 48. Brunck hoc scolium cum sequente in unum coniunxit. Ceterum videntur fuisse, qui *Pindaro* tribuerent hoc scolium, vid. Schol. Arist. Lysistr. 1237: Ἀρχή τινος σκολίου· παῖ Τελαμῶνος αἰχμητά· περὶ οὗ δεδήλωται ἤδη (vid. Schol. Acharn. 980). ὁ δὲ νοῦς, ὅτι τὰ ἐναντία λέγομεν ἑαυτοῖς καὶ πράττομεν· ὅταν γάρ τις ᾄσῃ ἀπὸ τῶν σκολίων Πινδάρου, λέγομεν ὅτι δεῖ μᾶλλον ᾄδειν ἀπὸ Κλειταγόρας τῆς ποιητρίας

18.

Τὸν Τελαμῶνα πρῶτον, Αἴαντα δὲ δεύτερον
ἐς Τροΐαν λέγουσιν ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.

19.

Εἴθε λύρα καλὴ γενοίμην ἐλεφαντίνη,
καί με καλοὶ παῖδες φέροιεν Διονύσιον ἐς χορόν.

20. 1023

Εἴθ' ἄπυρον καλὸν γενοίμην μέγα χρυσίον,
καί με καλὴ γυνὴ φοροίη καθαρὸν θεμένη νόον.

21.

ΠΡΑΞΙΛΛΗΣ.

⏓́ ⏓ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓́
⏓́ ⏓ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓

Ἀδμήτου λόγον, ὦ 'ταῖρε, μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει,
τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνοὺς ὅτι δειλοῖς ὀλίγα χάρις.

22.

Σύν μοι πῖνε, συνήβα, συνέρα, συστεφανηφόρει,
σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο, σὺν σώφρονι σωφρόνει.

Scol. 18. Athen. ibid., omisit C. — V. 2. *μετ'*, libri *καί*.

Scol. 19. Athen. ibid. et Dio Chrysost. I 36: *Ἦ νὴ Δία τῶν Ἀττικῶν σκολιῶν τε καὶ ἐποίνων εὐχὰς οὐ βασιλεῦσι πρεπούσας, ἀλλὰ δημόταις καὶ φράτορσιν ἀγαθοῖς καὶ σφόδρα ἀνειμένοις· Εἴθε λύρα κτλ.* — V. 1. *γενοίμην*, Dio *γενοίμαν*, fortasse recte, ut est in vasculo Attico Annal. Inst. Archaeol. 1837 p. 186: *ὦ Ζεῦ πάτερ, αἴθε πλούσιος γενοίμαν.* — *ἐλεφαντίνη* Ath., sed ap. Dion. tantum M (*ἐλεφαντία* supra, *ἐλεφαντίους* C, *ἐλεφαντίνα* BA, *ἐλεφαντίη* P, *ἐλεφαντία* rel.). — V. 2. *φέροιεν* Athen. et ap. Dion. CM (sed ex corr. *φορέοιεν*, ut rel.).

Scol. 20. Athen. ibid. et Dio Chrysost. l. l., qui omisit verba *καθαρὸν θ. ν.* — V. 1. *γενοίμην*, Dio *γενοίμαν*. — V. 2. *φοροίη* Athenaei codd., et ap. Dion. M (rel. *φοροιεν* vel *φοροῖεν*). Praeterea ap. Dion. est *γυνὴ καλὴ* (sed P *καλὴ γυνή*). Brunck coniunxit cum praegresso scolio.

Scol. 21. Athen. XV 695 C. Eust. 326, 40. Dixi de hoc scolio ad Praxillae fragm. 3. — V. 2. *ὀλίγα* Eust., *ὀλίγη* Athen.

Scol. 22. Athen. ibid. et Eust. 1574, 20. — V. 1. *συνήβα* A et Eustath., vulgo *συνῆκα*. — *συστεφανηφόρει* C, *συνστεφανηφόρει* L Cant., *συγκανηφόρει* Eustath. — V. 2. *σὺν σώφρονι σωφρόνει* Canter, *συσσωφρόνει σώφρονι* C Eust., *συσσωφρονήσω σώφρονι* A, *συνσωφρονήσω σώφρονι* L. Cant.

23.

(ΠΡΑΞΙΛΛΗΣ.)

Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος, ὦ 'ταῖρ', ὑποδύεται·
φράζευ, μή σε βάλῃ· τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἕπεται δόλος.

24.

Ἁ ὗς τὰν βάλανον τὰν μὲν ἔχει, τὰν δ' ἔραται λαβεῖν·
κἀγὼ παῖδα καλὴν τὴν μὲν ἔχω, τὴν δ' ἔραμαι λαβεῖν.

25. 1024

Πόρνα καὶ βαλανεὺς τωὐτὸν ἔχουσ' ἐμπεδέως ἔθος·
ἐν ταὐτᾷ πυέλῳ τόν τ' ἀγαθὸν τόν τε κακὸν λόει.

26.

Ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν, μεγάλαν ἔχει
τιμὰν ἔν τε βροτοῖς ἔν τε θεοῖσιν κατ' ἐμὸν νόον.

27.

Ἔγχει καὶ Κήδωνι, διάκονε, μηδ' ἐπιλήθου,
εἰ δὴ χρῆς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οἰνοχοεῖν.

28.

ΥΒΡΙΟΥ.

–́ ⏑ – – – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – – – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – – – ⏑ – –
– –́ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
–́ – – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – – (–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏓)

Scol. 23. Athen. ibid. — V. 1. *ὦ 'ταῖρ'*, *ὦ ἑταῖρε* ABC. Confer Praxillae fr. 4.

Scol. 24. Athen. ibid. — V. 2. *τὴν μὲν* AB, et *τὴν δ'* B, vulgo *τὰν μὲν . . . τὰν δ'*. — *ἔχω*, *ἔχων* AB. Dubium est, utrum doricae formae a librariis tantum sint oblitteratae, an consulto poeta variaverit.

Scol. 25. Athen. ibid. — V. 1. *πόρνα* scripsi, v. *πόρνη*.

Scol. 26. Athen. ibid. — V. 1. *μεγάλαν* scripsi, vulgo *μεγάλην*. — V. 2. *θεοῖσιν*, *θεοῖς* B.

Scol. 27. Athen. XV 695 E. — V. 1. *καὶ Κήδωνι* AB cod. Cant., *κώθωνι* Canter, *δὴ κώθωνι* Porson non recte, fort. *Κύδωνι* scribendum, vide Proverb. *αἰεί τις ἐν Κύδωνος* Zenob. II 42. Diog. VIII 42. — *διάκονε* AB, *διάκουε* L. Cant. — V. 2. *εἰ δὴ χρῆς* scripsi, vulgo *εἰ δὴ χρὴ τοῖς*, Porson *εἰ χρὴ τοῖς*, Dobree *ἢ χρὴ τοῖς*. Possis *ᾗ δὴ χρή σ'*, M. Schmidt *εἰ δὴ λῇς χρηστοῖς*.

Scol. 28. Athen XV 695 F: *Σκόλιον δέ φασί τινες καὶ τὸ ὑπὸ Ὑβρίου τοῦ Κρητὸς ποιηθέν. ἔχει δ' οὕτως· ἔστι κτλ.* Eadem Eust. 1574, 7. Attigit Goettling in comm. acad. Ienae 1855. Duabus

Στρ. α΄.

Ἔστι μοι πλοῦτος μέγας δόρυ καὶ ξίφος
καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός·
τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω,
τούτῳ πατέω τὸν ἁδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλω·
τούτῳ δεσπότας μνοΐας κέκλημαι.

Στρ. β΄.

Τοὶ δὲ μὴ τολμῶντ' ἔχειν δόρυ καὶ ξίφος
καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός,
πάντες γόνυ πεπτηῶτες ἁμόν
. . . . . (προσ)κυνεῦντί (με) δεσπόταν
καὶ μέγαν βασιλῆα φωνέοντες.

29.

´ ⏑ ⏑ – ⏑ – ´ ⏑ ⏑ – ⏑ – ´ ⏑ ⏑ – ⏑ –

Χρήματα καὶ βίον Κλειταγόρᾳ τε κἀμοὶ μετὰ Θεσσαλῶν.

strophis carmen, strophae quinis versibus logaoedicis constant: v. 1, 2, 4 sunt hexapodiae, v. 3 tetrapodia, v. 5 pentapodia, sed in hoc hendecasyllabo strophae discrepant, variavit enim poeta, in priore versu dactylus tertiam, in altero secundam sedem obtinet, quemadmodum etiam Seneca tragicus sapphicis versibus subinde phalaeceos interserit, pariterque Priapeum carmen (Meyer Anthol. Lat. 1704) phalaeceos passim sapphicis versibus temperat. — Hybriae nomen Schmidt suspicatur restituendum esse apud Hesych. v. *Ἰβυκτήρ* (Philol. XIV 760), ut ille Cretensibus etiam *ἐμβατήριον* condiderit. — V. 1. *μέγας*, Eust. *μέγα*. — V. 4. *ἀμπέλω* Stephanus, *ἀμπέλων* CL Cant., *ἀμπέλου* Eust. Hartung audacter novavit *πατέω τ' οἶνον* [*ἁδὺν*] *ἀπ' ἀμπέλω*. — V. 5. *μνοΐας* scripsi, ut tribus syllabis pronuntietur, quamquam enim in huiusmodi versibus nonnunquam spondeus vice dactyli adhibetur, tamen praeter necessitatem non est admittenda ista asperitas. In libris est *μνοίας*, nisi quod C et Eust. plane omittunt, Hermann *δεσπότα μνωΐας* scripsit, ego in epecdosi suspicatus eram *μνοίταις* (*μνῴταις*), Hartung verbis traiectis *δεσπότας μνοΐας τούτῳ κέκλημαι*, non recte, nam *τούτῳ* suo loco non debebat moveri, Meineke *δέσποτα μνωΐας*. — *κέκλημαι*, B *βέβλημαι*. — V. 6. *τολμῶντ'* Hermann, vulgo *τολμῶντες*. — *καὶ ξίφος* om. Eust. — V. 7. *πρόβλημα* L Cant., *πρόβλημά τι* ABC, om. Eust. una cum voce *χρωτός*. — V. 8. *πεπτηῶτες* Eust., *πεπτηότες* Ath. — *ἁμόν* Hermann, vulgo *ἐμόν*, Goettling *ἀμῖν*. — V. 9. lacunam indicavit Hermann, quam Goettling inserto *ἀφαμιῶται* sibi redintegravisse visus est. — *προσκυνεῦντί με* scripsi, vulgo *κυνέοντι*, Hermann *κυνεῦντί τε*. Eust. interpretatur *ἤγουν προσκυνοῦσί με ὡς δεσπότην καὶ προσφωνοῦσι μέγαν βασιλέα*. — V. 10. *βασιλῆα* scripsi, cum in libris sit *βασιλέα*, auctore Hermanno. — *φωνέοντες* ABCP, *φωνέοντι* VL Cant. Eust.

Scol. 29. Aristoph. Vesp. 1243: *Μετὰ τοῦτον Αἰσχίνης ὁ Σέλλου δέξεται ἀνὴρ σοφὸς καὶ μουσικός, κᾆτ' ᾄσεται· Χρήματα καὶ βίαν Κλειταγόρᾳ τε κἀμοὶ μετὰ Θετταλῶν.* Correxi *βίον* et *Θεσσαλῶν*. Ceterum Schol. ad h. loc. *Κλειταγόρας μέλος λέγουσι τὸ εἰς αὐτὴν Κλειταγόραν, ἥ τις ἐγένετο ποιήτρια Θετταλή τις γυνή . . . . ἐκ σκολιοῦ τινός ἐστιν· Ἀθηναίοις δὲ Θετταλοὶ συνεμάχησαν ἐν τῷ πρὸς τοὺς τυράννους πολέμῳ.* et supra ad v. 1239: *Ἡρόδικος δὲ ἐν τοῖς κωμῳδουμένοις καὶ τὸν*

* 30.

⏒ – ⏒ ⏑ – ⏒ ⏑ – ⏒ ⏑ – ⏑ –
⏒ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Οὐ χρὴ πόλλ' ἔχειν θνητὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐρᾶν,
καὶ κατεσθίειν· σὺ δὲ κάρτα φείδῃ.

Ἄδμητον ἀναγέγραφε, παραθεὶς τὰ τοῦ Κρατίνου ἐκ Χειρώνων· Κλειταγόρας ᾄδειν, ὅταν Ἀδμήτου μέλος αὐλῇ. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Χαίριδος ὡς Ἀρτεμίδωρος (cod. Ven. *ἀρτεμιδώρου*) *φησι, περὶ μὲν τῆς Κλειταγόρας τῆς ποιητρίας, ὅτι ὡς ἀνδρώνυμον ἀναγέγραφε Κλειταγόραν, Ἀμμώνιος ἀπελέγχει αὐτόν, περὶ δὲ τοῦ Ἀδμήτου παρεῖχεν.* hoc scholion quomodo emendandum sit, incertum: Herodicus videtur Clitagoram et Admetum recensuisse, sed Ammonius utrum et ipse *Κλειταγόραν* tanquam *ἀνδρώνυμον* in indices retulerit, an Herodici errorem castigaverit, non ausim decernere. Clitagorae scolium commemoravit etiam Arist. Lysistr. 1236, ubi Schol.: *ἀπὸ Κλειταγόρας τῆς ποιητρίας· ἡ γὰρ Κλειταγόρα ποιήτρια ἦν Λακωνική, ἧς μέμνηται καὶ ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης.* Hesych. *Κλειταγόρα, ᾠδῆς τι εἶδος καὶ (ποιήτρια) Λεσβία τὸ γένος.* Sed Clitagora an revera poesi operam navaverit prorsus incertum, hoc certe scolium non est ab ea profectum.

Scol. 30. Amipsias ap. Athen. XI 783 E: *Αὔλει μοι μέλος, Σὺ δ' ᾆδε πρός· τήνδ' ἐκπίομαι δ' ἐγὼ τέως· Αὔλει σὺ καὶ σὺ τὴν ἄμυστιν λάμβανε· Οὐ χρὴ κτλ.* Non videtur hoc ab Amipsia compositum esse, sed vetus scolium. — V. 1. *ἄνθρωπον*, Meineke *ἄνδρ'* vel *ἄνθρωπον ὄντ'*. — V. 2. *καὶ κατεσθίειν*, Dindorf *κἀσθίειν*. Deinde Meineke coni. *σὺ δὲ κάρτ' ἀφειδής*, et fuit fortasse sic in scolio, quod consulto mutaverit Amipsias. Hartung, qui negat optimos hos numeros probari posse, ita conformavit: *Οὐ χρὴ χρήματα πόλλ' ἔχειν | θνητὸν ἄνδρα ποτ', ἀλλ' ἐρᾶν | καὶ κατ. κτλ.*

Aliorum scoliorum memoria paene intermortua, velut unus Hesychius cantilenam huius generis, quae a vocabulo *Βορέας* inchoabatur, testatur: *Βορέας· σκολιόν τι οὕτως ᾀδόμενον* (Meineke *ἀρχόμενον*) *ἔλεγον.* Ac fortasse aliud scolium, quod item a primo vocabulo nomen traxit, significat comicus poeta fr. inc. com. CCCV: *Ὑμνεῖτο δ' αἰσχρῶς κλῶνα πρὸς καλὸν δάφνης ὁ Φοῖβος οὐ προσῳδά.*

ΙΟΥΛΟΣ.

1.

Πλεῖστον οὖλον ἵει, ἴουλον ἵει.

ΛΙΝΟΣ.

2.

Ὦ Λίνε (πᾶσι) θεοῖσιν
τετιμένε, σοὶ γὰρ ἔδωκαν
πρώτῳ μέλος ἀνθρώποισιν
φωναῖς λιγυραῖς ἀεῖσαι·
5 *Φοῖβος δὲ κότῳ σ' ἀναιρεῖ,*
Μοῦσαι δέ σε θρηνέουσιν.

Fr. 1. Athen. XIV 618 D: *Σῆμος δ' ὁ Δήλιος ἐν τῷ περὶ παιάνων φησί· Τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὐτὰ προσηγόρευον ἀμάλας, συναθροισθέντα δὲ καὶ ἐκ πολλῶν μίαν γενόμενα δέσμην οὔλους καὶ ἰούλους· καὶ τὴν Δήμητρα ὁτὲ μὲν Χλόην, ὁτὲ δὲ Ἰουλώ· ἀπὸ τῶν οὖν τῆς Δήμητρος εὑρημάτων τούς τε καρποὺς καὶ τοὺς ὕμνους τοὺς εἰς τὴν θεὸν οὔλους καλοῦσι καὶ ἰούλους· δημήτρουλοι καὶ καλλίουλοι. Καὶ Πλεῖστον κτλ. ἄλλοι δέ φασιν ἐριουργῶν εἶναι τὴν ᾠδήν.* Eadem Eustath. 1162, 42: *καὶ ἐπιφώνημα ἐμμελὲς τό· πλεῖστον κτλ.* Cf. Sch. Apoll. Rh. I 972. — *οὖλον* semel Eust. PV, *οὖλον οὖλον* L. — *ἵει* AC a m. pr. Eust., *ἵει* PVL, *ἱὴ* C a m. sec. — *ἴουλον*, P *οὖλον*.

Fr. 2. Schol. Hom. Il. σ 570: *Ἔστι δὲ μέλος θρηνητικὸν ὁ λίνος μετ' ἰσχνοφωνίας ᾀδόμενος . . . ἐθρηνεῖτο γὰρ οὗτος παρὰ τῶν Μουσῶν οὕτως· Ὦ Λίνε θεοῖς τετιμημένε, σοὶ γὰρ πρώτῳ μέλος ἔδωκαν ἀθάνατοι ἀνθρώποισι φωναῖς λιγυραῖς ἀεῖσαι· Φοῖβος δέ σε κότῳ ἀναιρεῖ, Μοῦσαι δέ σε θρηνέουσιν.* quae correxi, ita quidem ut *πᾶσι* adderem, quod saepe excidit, estque in epigrammate ad imitationem huius cantilenae composito, et *ἀθάνατοι* eiicerem, quod ex isto epigrammate irrepsit. — V. 5 restituit Schneidewin. — Carmen hoc, quamvis non sit antiquissimum, tamen antiquitatis speciem prae se fert: deprehendimus hic exemplum metri, quod apud Graecos antiquissimum fuit, unde *hexametri* quoque origines sunt repetendae:

⏖ –́ ⏑ ⏑ – ⏔ – ⏓

vel

–́ ⏑ ⏑ –́ ⏔ – ⏓

semper autem bini paroemiaci, ut fit in popularibus carminibus, copulantur.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ. 1027

3.

Ἄρτεμι, σοί μέ τι φρὴν ἐφίμερον
ὕμνον υεναι τε ὅθεν
. . . .
Ἁ δέ τις ἄλλα χρυσοφάεννα
κρέμβαλα χαλκοπάραα χερσίν.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

4.

Ἀνάβαλ' ἄνω τὸ γῆρας,
ὦ καλὰ Ἀφροδίτα.

Schneidewin haec Melanippidae tribuit, quoniam idem schol. paulo ante dicit: *Ἡ κατὰ Λίνον ἱστορία παρὰ Φιλοχόρῳ ἐν τῇ ιθ' καὶ παρὰ Μελανιππίδῃ·* a cuius poesi isti versus prorsus abhorrent. Ad hanc veterem autem cantilenam compositi sunt hexametri ap. Schol. Hom. Eust. 1163, 59. Eudoc. 277:

Ὦ Λίνε, πᾶσι θεοῖσι τετιμένε, σοὶ γὰρ ἔδωκαν
ἀθάνατοι πρώτῳ μέλος ἀνθρώποισιν ἀεῖσαι
ἐν ποδὶ δεξιτερῷ· Μοῦσαι δέ σε θρήνεον αὐταί
μυρόμεναι μολπῇσιν ἐπεὶ, λίπες ἡλίου αὐγάς.

dicit autem Eust. *ἐπίγραμμα*, item Cram. Ant. Par. III 289, 7, ubi perhibetur: *ἐπιγραφή ἐστιν ἐν Θήβαις.* Scholiasta praeterea Orphicum carmen memorat in Lini honorem conditum: *ἥ τε καλουμένη Σφαῖρα ποίημά ἐστιν* (Eust. 1163, 57 *ποιημάτιον*) *εἰς τὸν Λίνον, ἀναφέρεται δὲ εἰς Ὀρφέα:* et ad hoc poema fortasse quattuor isti hexametri sunt referendi, quorum versuum auctor, cum dicit Linum primum cecinisse carmen *ἐν ποδὶ δεξιτερῷ*, videtur indicare, versum hexametrum a Lino esse repertum, ut possis coniicere, carmen illud, quod schol. *Σφαῖραν* inscriptum fuisse testatur, a Persino fuisse fictum, vid. Mall. Theodor. ap. Gaisfordium script. lat. rei metr. 537: „Metrum dactylicum hexametrum inventum primitus ab Orpheo Critias asserit, Democritus a Musaeo, Persinus a Lino, permulti ab Homero.“ qui Persinus apud Eubulum Atarnitem vitam aliquamdiu degit, itaque Hermiae et Aristotelis aequalis fuit, vid. Pollux IX 93. Ab hoc Orphico carmine diversum eiusdem nominis poematium, quod Schol. Hephaest. p. 54 memorat: *ἔστι δὲ καὶ Σφαῖρα καὶ Θρόνος σύγγραμμα καλούμενον*, quae figurata fuerunt carmina, haud dubie Alexandrini alicuius poetae, fortasse Simmiae.

Fr. 3. Athen. XIV 636 D: *Κρέμβαλα· περὶ ὧν φησι Δικαίαρχος ἐν τοῖς περὶ τοῦ Ἑλλάδος βίου ἐπιχωριάσαι φάσκων ποτὲ καθ' ὑπερβολὴν εἰς τὸ προσορχεῖσθαί τε καὶ προσᾴδειν ταῖς γυναιξὶν ὄργανά τινα ποια, ὧν ὅτε τις ἅπτοιτο τοῖς δακτύλοις, ποιεῖν λιγυρὸν ψόφον· δηλοῦσθαι δ' ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ᾄσματι, οὗ ἐστιν ἀρχή· Ἄρτεμι . . . χερσίν.* Facile apparet duo diversa fragmenta afferri. — V. 1. *ἐφίμερον* AB, *ἥμερον* PVL. — V. 2. *ὕμνον* L, *ὕπνον* PV. — *υεναι* A, *ὑέναι* B, *ἰέ*[illegible] PVL. — *ὅθεν* BVL, *ὅθε* P. Videtur scribendum: *σοί μ' ἐπὶ φρὴν ἐ*[illegible] *μερον ὕμνον ὑφαινέμεναι πόθεεν.* — V. 3. *ἅ δέ τις*, P *ἀδέ* [illegible] vulgo *ἀδέ τις*. — *ἄλλα χρυσοφάεννα* scripsi, vulgo *ἀλλὰ χρυσοφαι*[illegible] — V. 4. *χαλκοπάραα*, A a m. sec. *χαλκοπάρηα*, a m. pr. *χαλκοπάραα* [illegible] PVL. — *χερσίν*, conieci *χεροῖν*.

Fr. 4. Plut. Quaest. Symp. III 6, 4: *ἀλλὰ καὶ προσευχόμεθα* [illegible] *πουθεν αὐτῇ λέγοντες ἐν τοῖς θεῶν ὕμνοις· ἀνάβαλε κτλ.*

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ. [illegible]

5.

Καλεῖτε θεόν.
Σεμελήϊ᾽ Ἴακχε πλουτοδότα.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

6.

Ἐλθεῖν. ἥρω Διόνυσε.
Ἀλείων ἐς ναὸν
ἁγνὸν σὺν Χαρίτεσσιν.
ἐς ναὸν
τῷ βοέῳ ποδὶ θύων.
ἄξιε ταῦρε,
ἄξιε ταῦρε.

---

7. [illegible]

(Ἀνάγετε πάντες.) ἀνάγετ᾽, εὐρυχωρίαν
τῷ θεῷ ποιεῖτε·

Ἀφροδίτα Dübner, v. *Ἀφροδίτη*. Quod est apud Hesychium *ἀναβαλλαγόρας· φάρμακόν τι καὶ λίθος ἐν Σάμῳ* fortasse corrigendum *ἀναβαλλόγηρας*, quod ad exemplum vocis *ἐρυσιπελίας* est novatum, lapidi enim Samio, cuius magna vis adversus varia mala esse perhibebatur, etiam haec virtus potuit attribui.

Fr. 5. Schol. Aristoph. Ran. 479: *Ἐν τοῖς Ληναϊκοῖς ἀγῶσι τοῦ Διονύσου ὁ δᾳδοῦχος κατέχων λαμπάδα λέγει· καλεῖτε θεόν· καὶ οἱ ἐπακούοντες βοῶσι· Σεμελήϊ᾽ Ἴακχε πλουτοδότα* (ubi malim *Ἴακχ᾽ ὦ*, ut numerus anapaestus restituatur) *ἢ πρὸς τὸ ἐν ταῖς θυσίαις ἐπιλεγόμενον· ἐπειδὰν γὰρ σπονδοποιήσωνται, ἐπιλέγουσιν Ἐκκέχυται· κάλει θεόν.*

Fr. 6. Plut. Quaest. Graec. 36, 7: *Διὰ τί τὸν Διόνυσον αἱ τῶν Ἠλείων γυναῖκες ὑμνοῦσαι παρακαλοῦσι βοέῳ ποδὶ παραγίγνεσθαι πρὸς αὐτάς· ἔχει δ᾽ οὕτως ὁ ὕμνος· ἐλθεῖν ... θύων, εἶτα δὶς ἐπᾴδουσιν· Ἄξιε ταῦρε.* — V. 1. *ἥρω*, non ausus sum *ἥρως* substituere, quamquam etiam *Διόνυσον* scribi poterat. — V. 2. *Ἀλείων* scripsi, ut duo sint molossi, cf. v. 4. Welcker *Ἅλιον*, vulgo *ἅλιον*. De Bacchi cultu apud Eleos eiusque festo *Θυῖα* vid. Paus. VI 26, 1. — V. 3. *σὺν*, Leutsch, qui in Philologo XI 730 de numeris huius cantilenae disseruit, *ἅμα* coniecit, v. 4 redintegrat *Ἀλείων ἐς ναόν*. — V. 6 et 7 Cobet *Νάξιε* restituendum censet, non recte.

Fr. 7. *Ithyphallorum* cantilenam affert Semus ap. Athen. XIV 622 B: *Οἱ δὲ ἰθύφαλλοι ... ὅταν κατὰ μέσην τὴν ὀρχήστραν γένωνται, ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸ θέατρον λέγοντες· ἀνάγετε εὐρυχωρίαν κτλ.* — V. 1. *ἀνάγετε πάντες* ad versum redintegrandum adieci, *ἀνάγετε κῶμον* addidit Tyrwhitt, rectius Meineke *ἀνάγετ᾽ ἀνάγετε πάντες* coniecit, praestare videtur quod dedi *ἀνάγετε πάντες, ἀνάγετ᾽*. — V. 2. *τῷ θεῷ*

ἐθέλει γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυδωμένος
διὰ μέσου βαδίζειν.

8.

Σοί, Βάκχε, τάνδε μοῦσαν ἀγλαΐζομεν
ἁπλοῦν ῥυθμὸν χέοντες αἰόλῳ μέλει,
καινάν, ἀπαρθένευτον, οὔτι ταῖς πάρος
κεχρημέναν ᾠδαῖσιν, ἀλλ' ἀκήρατον
κατάρχομεν τὸν ὕμνον.

9.

Πάριθι, κόρη, γέφυραν·
ὅσον οὔπω τρὶς πολέουσιν.

10.

Ἱερὸν ἔτεκε πότνια κοῦρον
Βριμὼ βριμόν.

ποιεῖτε Porson, codd. *ποιεῖτε τῷ θεῷ*. — V. 3. *ἐθέλει*, Meineke *θέλει*. — *ἐσφυδωμένος* scripsi atque sic etiam Meineke, libri *ἐσφυρωμένος*.

Fr. 8. *Phallophororum* cantilenam servavit Semus ap. Athen. XIV 622 E: *Οἱ δὲ φαλλοφόροι . . . παρέρχονται οἱ μὲν ἐκ παρόδου, οἱ δὲ κατὰ μέσας τὰς θύρας βαίνοντες ἐν ῥυθμῷ καὶ λέγοντες· Σοὶ Βάκχε κτλ.* — V. 1. *σοί*, B *σύ*. — V. 3. *καινάν* Hemsterhuys, codd. *καὶ μάν*. — V. 4. *κεχρημέναν ᾠδαῖσιν* Porson, A *κεχρημεηαν ωδαισιν*, B *κέχρημε κανώδησιν*, P *κέχρημεν κανώδασιν*, VL *κεχρήμεθα πανώδασιν*. — *Pratinae* sine idonea ratione tribuit Porson.

Fr. 9. Proclus in Hesiodi Op. 389: *οἱ δὲ ἀρχαῖοι καὶ πρωϊαίτερον ἔσπειρον, καὶ δῆλον ἐκ τῶν Ἐλευσινίων τελετῶν.* ubi A haec addit: *ἐν οἷς ἔλεγε τοῦ π^ε θι κόρη γεφύραν ὅσον οὔπω· τριπόλεον δέ.* Scribendum *ἐν οἷς ἐλέγετο· πάριθι κόρη γέφυραν· ὅσον οὔπω τρὶς πολέουσιν.* i. e. *mox ter agros arant*, quae ad *Προηρόσια* referenda sunt, quae mense Boedromione celebrabantur, cf. Aug. Mommsen Heortologie p. 75 seq. et 220 seq.

Fr. 10. Origenes (Hippolyt.) adv. Haeret. p. 115: *ὁ δὲ στάχυς οὗτός ἐστι καὶ παρὰ Ἀθηναίοις ὁ παρὰ τοῦ ἀχαρακτηρίστου φωστὴρ τέλειος μέγας, καθάπερ αὐτὸς ὁ ἱεροφάντης . . . νυκτὸς ἐν Ἐλευσῖνι ὑπὸ πολλῷ πυρὶ τελῶν τὰ μεγάλα καὶ ἄρρητα μυστήρια βοᾷ καὶ κέκραγε λέγων· ἱερὸν ἔτεκε πότνια κοῦρον Βριμὼ βριμή· τουτέστιν ἰσχυρὰ ἰσχυρόν.* ubi *βριμόν* scribendum esse vidit etiam Miller. — Alias cantilenas in mysticis sacris frequentatas praetermisi, quoniam maximam partem satis sunt recentes, velut quod est apud Firm. Mat. 27:

Χαῖρε νυμφίε, χαῖρε νέον φῶς.

et ibidem 30:

Εὐοῖ δικέρως, δίμορφε.

11.

Τίς τῇδε; πολλοὶ κἀγαθοί.
Ἐκκέχυται· κάλει θεόν.

12.

Ἥλιος Ἀπόλλων, ὁ δέ γ' Ἀπόλλων ἥλιος.

13.

Ἀχαΐνην στέατος ἔμπλεων τράγον.

14.

Ἄρχει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων
ἄθλων ταμίας, καιρὸς δὲ καλεῖ
μηκέτι μέλλειν.

Fr. 11. In principio libationis utebantur versu iambico:

Τίς τῇδε; πολλοὶ κἀγαθοί.

quem morem respexit Aristoph. Pac. 968: *εὐχώμεθα· τίς τῇδε· ποῦ ποτ' εἰσὶ πολλοὶ κἀγαθοί.* ubi schol. *Σπένδοντες γὰρ ἔλεγον· τίς τῇδε; ἀντὶ τοῦ τίς πάρεστιν, εἶτα οἱ παρόντες εὐφημιζόμενοι ἔλεγον· πολλοὶ κἀγαθοί. τοῦτο δὲ ἐποίουν οἱ σπένδοντες, ἵνα οἱ συνειδότες τι ἑαυτοῖς ἄτοπον ἐκχωροῖεν τῶν σπονδῶν.* Eadem Appendix Proverb. IV 90. Peracta autem libatione precabantur, ut schol. Arist. Ran. 479 docet: *ἢ πρὸς τὸ ἐν ταῖς θυσίαις ἐπιλεγόμενον· ἐπειδὰν γὰρ σπονδοποιήσωνται, ἐπιλέγουσιν· ἐκκέχυται· κ. θ.*

Fr. 12. Heraclit. Allegor. Hom. c. 6: *καὶ τὸ δημῶδες ἄνω καὶ κάτω θρυλλούμενον· ἥλιος κτλ.* Huc refero, quod Proclus Theol. Platon. VI 12 scripsit: *ὁ Ἥλιος Ἀπόλλων ὑμνούμενος χαίρει διαφερόντως, καὶ Ἀπόλλων Ἥλιος ἀνακαλούμενος.* quibus Lobeck (Aglaoph. I 111) anacleticum theurgorum hymnum notari existimavit, non recte, neque tamen haec cantilena antiquitatis speciem prae se fert.

Fr. 13. Athen. III 109 F: *Ἀχαΐνας· τούτου τοῦ ἄρτου μνημονεύει Σῆμος ἐν ὀγδόῳ Δηλιάδος λέγων ταῖς θεσμοφόροις γίγνεσθαι· εἰσὶ δὲ ἄρτοι μεγάλοι, καὶ ἑορτὴ καλεῖται Μεγαλάρτια, ἐπιλεγόντων τῶν φερόντων· Ἀχαΐνην* (*ἀχαίνου* B) *στ. ἔμπλεων* (sic AD, *ἐμπλεῶ* B, *ἔμπλεον* VL) *τράγον.* hanc imperativi formam esse pro *τράγε* docuit Meineke ad Athen. Syracusanis hanc formam vindicat Choeroboscus, vid. indicem v. *εἶπον* et *Συρακούσιοι.*

Fr. 14. 15. 16 reliquiae sunt cantilenae, qua praeco in ludis gymnicis utebatur. Disputavit de hac cantilena Haupt: *de pede a praeconibus recitato* in Instit. Archeol. nuove Memorie Lips. 1865 p. 209 seq.

Fr. 14. Iulian. Caesar. p. 318: *Καὶ ὁ Σειληνὸς δηχθεὶς ἐσιώπα καὶ τοῖς ἀγωνιζομένοις ἐκ τούτου τὸν νοῦν προσεῖχεν· Ἑρμῆς δὲ ἐκήρυττεν· Ἄρχει μὲν ἀγὼν ὁ τῶν ... μέλλειν.* quamquam Iulianus in ampla cantilena, quae sequitur, etiam alia ex praeconis anapaestis videtur adhibuisse, velut quod continuo subsequitur: *ἀλλ' ἀκούοντες τὴν ἡμετέραν κήρυκα βοάν*, fuit opinor:

15.

Βαλβῖδι ποδῶν
θέντες πόδα παρ πόδα (θεῖτε.)

16.

Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων
ἄθλων ταμίας, καιρὸς δὲ καλεῖ
μηκέτι μέλλειν.

17.

Πόῤῥω γάρ, ὦ παῖδες, πόδα

μηκέτι μέλλειν· ἀλλ' ἀΐοντες
τὴν ἡμετέραν κήρυκα βοάν.

item novissima: *Νίκης δὲ τέλος Ζηνὶ μελήσει·* ταῦτα τοῦ Ἑρμοῦ κηρύττοντος ἐκληροῦντο. nam hic versus:

Νίκης δὲ τέλος Ζηνὶ μελήσει.

praeconis voci satis est conveniens.

Fr. 15. Moeris p. 193, 4: *Βαλβῖδες αἱ ἐπὶ τῶν ἀφέσεων βάσεις ἐγκεχαραγμέναι, αἷς ἐπέβαινον αἱ δρομεῖς, ἵν' ἐξ ἴσου ἵσταιντο* (cf. Harpocratio v. *βαλβίς*). *διὸ καὶ οἱ κήρυκες ἐπὶ τῶν τρεχόντων· βαλβῖδα ποδὸς θέτε πόδα παρὰ πόδα, καὶ νῦν ἔτι λέγουσιν. Ἀττικοί, ὕσπληξ δὲ κοινόν.* ita Bekkerus ex cod. Coislin. edidit neque variant libri apud Piersonum, nisi quod *βαλβίδα πόδας θέντες* codd. Pricaei et Vossii exhibent, Gronovii autem liber *παρ' ὃ*. Correxi haec, nisi initio *βαλβῖσι ποδῶν* malis, lenius foret *βαλβῖδι ποδός*, nec tamen satis commodum. Pierson edidit Salmasio auctore *βαλβῖδ'· ἀπόδος, θέτε πόδα παρὰ πόδα*, Hauptius dimetrum anapaesticum restituit:

Βαλβῖδα ποδὸς θέτε πόδα παρὰ πόδα.

verum neque numeri apti, nam anapaestis solutioribus nullus hic locus, neque satis intelligo, unde accusativus *βαλβῖδα* sit suspensus. Tenendum autem est in singulis certaminibus hoc praeconium pro rei natura variatum esse; his quidem versibus utebatur praeco, cum cursores adhortaretur.

Fr. 16 Lucianus in Demonactis vita 65: *ὅτε δὲ συνῆκεν οὐκέθ' οἷός τε ὢν αὑτῷ ἐπικουρεῖν, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα· Λήγει . . . μέλλειν. καὶ πάντων ἀποσχόμενος ἀπῆλθε τοῦ βίου φαιδρός.* Initium tantum cantilenae adscripsit Lucianus, praeco alia addebat, ut indicat Philostr. de gymn. c. 7 (Cobeti editionem non licuit inspicere): *εἰ δὲ μὴ ῥαθύμως ἀκούεις τοῦ κήρυκος, ὁρᾷς ὡς ἐπὶ πάντων κηρύττει λήγειν μὲν τὸν τῶν ἄθλων ταμίαν ἀγῶνα, τὴν σάλπιγγα δὲ τὰ τοῦ Ἐνυαλίου σημαίνειν, προκαλουμένην τοὺς νέους εἰς ὅπλα· κελεύει δὲ τουτὶ τὸ κήρυγμα καὶ τοὔλαιον ἀραμένους ἐκ ποδῶν ποι φέρειν, οὐχ ὡς ἀλειφομένους, ἀλλ' ὡς πεπαυμένους τοῦ ἀλείφεσθαι.* Cantilenam hanc Lucianus *τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα*, Galenus de motu muscul. II 9 et in Hippocr. Epidem. IV 24 etiam brevius *τὸν καλούμενον πόδα (τῶν κηρύκων)* appellat, ubi *πούς* neque pedem neque versum (ut est apud Arist. Ran. 1322), sed *periodum*, *systema* significat, quemadmodum *κομμάτιον*, quando parabasis partem significat, item latius patet. Quae Hauptius proposuit, prorsus improbanda sunt.

Fr. 17. Lucian. Saltat. 10: *Τοιγαροῦν καὶ τὸ ᾆσμα, ὃ μεταξὺ ὀρχούμενοι (οἱ Λάκωνες) ᾄδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπίκλησίς ἐστιν καὶ*

μετάβατε καὶ κωμάξατε
βέλτιον.

18.

Ἄμμες πόκ' ἦμες ἄλκιμοι νεανίαι.
Ἄμμες δέ γ' εἰμές· αἰ δὲ λῇς, αὐγάσδεο.
Ἄμμες δέ γ' ἐσσόμεσθα πολλῷ κάρρονες.

19. 1030

Ποῦ μοι τὰ ῥόδα, ποῦ μοι τὰ ἴα, ποῦ μοι τὰ καλὰ σέλινα;
Ταδὶ τὰ ῥόδα, ταδὶ τὰ ἴα, ταδὶ τὰ καλὰ σέλινα.

20.

Χαλκῆν μυῖαν θηράσω.
Θηράσεις, ἀλλ' οὐ λήψει.

Ἐρώτων, *ὡς συγκωμάζοιεν αὐτοῖς καὶ συνορχοῖντο· καὶ θάτερον δὲ τῶν ᾀσμάτων — δύο γὰρ ᾄδεται — καὶ διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι· πόρρω γάρ φασιν* (*φησιν*), *ὦ παῖδες κτλ. τουτέστιν ἄμεινον ὀρχήσασθε*, ubi *κωμάξατε* Solanus, *κομάξατε* a, *κωμάσατε* codd. Cf. Hesych. *κωμάδδειν· ὀρχεῖσθαι.*

Fr. 18. Plut. vit. Lycurg. 21: *Τριῶν γὰρ χορῶν κατὰ τὰς τρεῖς ἡλικίας συνισταμένων ἐν ταῖς ἑορταῖς, ὁ μὲν τῶν γερόντων ἀρχόμενος ᾖδεν· Ἄμμες πόκ' κτλ. ὁ δὲ τῶν ἀκμαζόντων ἀμειβόμενος ἔλεγεν· Ἄμμες δέ γ' κτλ. ὁ δὲ τρίτος ὁ τῶν παίδων· Ἄμμες κτλ.* Possis ad *Tyrtaeum* referre, siquidem Pollux IV 107 dicit: *τριχορίαν δὲ Τύρταιος ἔστησε, τρεῖς Λακώνων χορούς, καθ' ἡλικίαν ἑκάστην, παῖδας ἄνδρας γέροντας.* Iidem versus Instit. Lac. 15 et de se ipsum citra inv. laud. 15 (ubi inverso ord. v. 1. 2. 3) leguntur. — V. 1. *ἄμμες*, Plut. secundo loco *ἄμες* (Xyl. *ἄμμες*). In proecdosi *ἁμὲς* ubique scripsi. — *πόκ'* ACS primo Plut. loco, v. *ποτ'*. — *ἦμες*, tertio loco vulgo *ἡ μέν*, sed Mosc. 1, 2. *ἡμες*, primo loco FaL *ἤμεν*. — V. 2. *δέ γ'*, Keil coni. *δ' ἔτ'*. — *εἰμές* Plutarchi primo loco tantum X (*εἰμὲν* ACS, *εἶμεν* ia), secundo *ἐσμέν*, tertio *εἰμέν*. — *αὐγάσδεο* duobus locis, *πεῖραν λαβὲ* primo loco, non recte Rauchenstein *πειράσδεο* coniecit. — V. 3. *ἐσσόμεσθα* primo loco AC, v. *ἐσόμεσθα*. — *πολλῷ* Steph., codd. *πολλῶν* (C *πολλὸν*), qui etiam *κρείσσονες* praebent. Cf. praeterea schol. Platon. p. 223, ubi v. 2. *ἔνεσμεν, ἢν δὲ λῇς, πεῖραν λαβέ.* Diogen. II 30 et V 3. Zenob. I 82. Greg. Cypr. I 48. Apost. II 72. Arsen. p. 51. Conferas denique epigramma Laconicum ap. Plut. Consol. c. 15 et Arsen. 369:

Νῦν ἄμμες, πρόσθ' ἄλλοι ἐθάλλεον (*ἐθάλεον*), *αὐτίκα δ' ἄλλοι,*
ὧν ἄμμες γενεὰν οὐκέτ' ἐποψόμεθα.

Fr. 19. Athen. XIV 629 E: *Ἦν δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἰδιώταις ἡ καλουμένη ἄνθεμα· ταύτην δὲ ὠρχοῦντο μετὰ λέξεως τοιαύτης μιμούμενοι καὶ λέγοντες· Ποῦ κτλ.* — V. 2. om. PVL, add. ABC et epit. Hoesch. — *ταδὶ τὰ ῥόδα* censor Ienensis, codd. *ποῦ μοι ταδὶ τὰ ῥόδα κτλ.*

Fr. 20. Poll. IX 123: *Ἡ δὲ χαλκῆ μυῖα, ταινίᾳ τὼ ὀφθαλμὼ περισφίγξαντος ἑνὸς παιδός, ὁ μὲν περιστρέφεται κηρύττων· χαλκῆν μ. θ., οἱ δὲ ἀποκρινάμενοι· θηράσεις κτλ. σκύτεσι βυβλίνοις αὐτὸν παίουσιν, ἕως τινὸς αὐτῶν λάβηται.*

21.

A. *Χέλει χελώνη, τί ποῖεις ἐν τῷ μέσῳ;*
B. *Μαρύομ' ἔρια καὶ κρόκην Μιλησίαν.*
A. *Ὁ δ' ἔκγονός σου τί ποῖων ἀπώλετο;*
B. *Λευκᾶν ἀφ' ἵππων εἰς θάλασσαν ἅλατο.*

22 A.

Ἔξεχ', ὦ φίλ' Ἥλιε.

22 B.

Ἐξάγω χωλὸν τραγίσκον.

23. 1031

Ἴωμεν εἰς Ἀθήνας.

24.

Μακραὶ δρύες, ὦ Μέναλκα.

Fr. 21. Pollux IX 125: *Ἡ δὲ χελλ χελώνη παρθένων ἐστὶν ἡ παιδιά, παρόμοιόν τι ἔχουσα τῇ χύτρᾳ· ἡ μὲν γὰρ κάθηται, καὶ καλεῖται χελώνη, αἱ δὲ περιτρέχουσιν ἀνερωτῶσαι· χελλ χελ.... ἡ δὲ ἀποκρίνεται· ἔρια μαρύ.... εἶτ' ἐκεῖναι πάλιν ἐκβοῶσιν· ὁ δ' ἔκγονός σου ... ἡ δέ φησι· λευκᾶν κτλ.* Eadem Eust. Od. 1914, 56. — V. 1 *χέλει χελώνη* Eustath., qui dicit: *ἔστι δ' ἐν τούτοις τὸ χέλει προστακτικὸν δῆθεν, παρηχούμενον τῇ χελώνῃ.* Nisi forte malis *χελεῦ*, vid. Hesych. *χελεύς· κιθάρα* et *χελεῦ· χελώνη*. Pollux *χελί*, sed Bekker *χελιχελώνη*. Simile est *πόνῳ πόνηρος*, vel rectius *πονωπόνηρος* ap. Arist. Vesp. 466. Lys. 350. — *ποῖεις* Meineke et v. 3 *ποῖων*, vid. Ahrens D. Dor. 208, nisi praestat *ποϊεῖς* et *ποϊῶν*. Permirae sunt formae quae extant in titulis Cnidiis, quos Newton edidit, *ΠΟΙΣΑΙ* et *ΠΕΠΟΙΚΗ*. — V. 2. *μαρύομ' ἔρια* Meineke, v. *ἔρια μαρύομαι*, idem praeterea *κρόκαν* scripsit. — V. 3. *ἔκγονος*, Eust. *ἔγγονος*.

Fr. 22 A. Pollux IX 123: *Ἡ δὲ ἔξεχ' ὦ φίλ' ἧλιε παιδιὰ κρότον ἔχει τῶν παίδων σὺν τῷ ἐπιβοήματι τούτῳ, ὁπόταν νέφος ἐπιδράμῃ τὸν θεόν, ὅθεν καὶ Στράττις ἐν Φοινίσσαις· εἶθ' ἥλιος μὲν πείθεται τοῖς παιδίοις, ὅταν λέγωσιν, ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε.* Cf. Aristoph. Insul. fr. 4. Eust. Il. 881, 42. Athen. XIV 619 B: *Ἡ δὲ εἰς Ἀπόλλωνα ᾠδὴ φιληλιάς, ὡς Τελέσιλλα παρίστησιν.*

Fr. 22 B. Hesychius: *ἐξάγω χωλὸν τραγίσκον· παιδιᾶς εἶδος παρὰ Ταραντίνοις.* Exordium hoc cantilenae puerilis.

Fr. 23. Plut. Quaest. Graec. c. 35: *Τί δήποτε ταῖς κόραις τῶν Βοττιαίων ἔθος ἦν λέγειν χορευούσαις· Ἴωμεν εἰς Ἀθήνας.*

Fr. 24. Athen. XIV 619 C: *Κλέαρχος δ' ἐν πρώτῳ Ἐρωτικῶν νόμιον καλεῖσθαί τινά φησιν ᾠδὴν ἀπ' Ἠριφανίδος, γράφων οὕτως· Ἠριφανὶς ἡ μελοποιός, Μενάλκου κυνηγετοῦντος ἐρασθεῖσα, ἐθήρευε μεταθέουσα ταῖς ἐπιθυμίαις· φοιτῶσα γὰρ καὶ πλανωμένη πάντας τοὺς ὀρείους ἐπεξῄει δρυμούς, ὡς μῦθον εἶναι τοὺς λεγομένους Ἰοῦς δρόμους, ὥστε μὴ μόνον τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἀστοργίᾳ διαφέροντας, ἀλλὰ καὶ τῶν θηρῶν τοὺς ἀνημερωτάτους συνδακρῦσαι τῷ πάθει λαβόντας αἴσθησιν ἐρωτικῆς ἐλπίδος· ὅθεν ἐποίησέ τε καὶ ποιήσασα περιῄει κατὰ τὴν ἐρημίαν, ὥς φασιν, ἀναβοῶσα καὶ ᾄδουσα τὸ καλούμενον νόμιον, ἐν ᾧ ἐστι· Μακραὶ δρύες, ὦ Μέναλκα* (B *Μενάλκαι*). *Eriphanis* cur non sit recipienda in numerum poetarum, facile apparet.

25.

Ἐκκόρει, κόρη κορώνη.

26.

Στρίγγ' ἀποπομπεῖν
νυκτιβόαν (γᾶς),

Fr. 25. Horapollo Hierogl. I 8: *Τῆς δὲ τοιαύτης αὐτῶν (τῶν κορωνῶν) ὁμονοίας χάριν μέχρι νῦν οἱ Ἕλληνες ἐν τοῖς γάμοις ἐκ κορὶ κορὶ κορωνη* (sic cod. Par. C, cf. codd. ap. Bachm. An. II 407.) *λέγουσιν ἀγνοοῦντες.* sed cod. Aug. et edd. *ἐκκορὶ κορὶ κορώνην*, codd. Par. AB cod. Mor. *κορώνη.* Adde Schol. Pind. Pyth. III 27: *κἀν τῷ βίῳ ἀκορεὶ* (cod. Gott. *εὐκορεῖ*) *ἀντὶ τοῦ κόρας* (cod. Gott. *κούρους*) *κορώνας. παροτρύνοντες δ'* (cod. Gott. *προτρεποντες*) *ἔνιοί φασιν· ἐκκορεὶ κόρους κορώνας* (cod. Gott. *ἐκκόρει κόρει κορώνας*). quae Boeckhio ex dittographia orta esse videntur: idem scripsit *ἐκκόρει, κόρει κορωνην· exorna, ornu cornicem.* Hermann Opusc. II 328: *κἂν τῷ βίῳ, ὡσπερεὶ ἀντὶ τοῦ κούρους, κορώνας παροτρύνοντες ἔνιοί φασιν· ἐκκόρει κόρην, κορώνη·* i. e. *devirgina virginem cornix.* Welcker Prometh. 397: *ἐκκόρει, κόρε, κορώνην.* Mihi leg. videtur: *κἀν τῷ βίῳ ἐκκορεῖν ἀντὶ τοῦ ὑποκουρίζεσθαι, καὶ κορώνας παροτρύνοντες ἔνιοί φασιν· ἐκκόρει, κόρη κορώνη.* Etenim quod *ὑποκουρίζεσθαι* vel *κουρίζεσθαι* dici solebat, vulgo dicebatur *ἐκκορεῖν*, vid. Hesych. *κουριζομέναις, ὑμεναιουμέναις, γαμουμέναις, διὰ τὸ λέγειν· σὺν κούροις τε καὶ κόραις· ὅπερ νῦν παρεφθαρμένως ἐκκορεῖν* (cod. *ἐκ κόρεν*) *λέγεται.* Haec explicatio etiam adhibenda huic cantilenae nuptiali, restituendum autem *ἐκκόρει, κόρη κορώνη, hymenaeum cane, virgo cornix,* quo nomine apte appellare licuit cornicem (quod Hesych. habet: *κυσθοκορώνη· νύμφη* ex comico poeta petitum videtur), nisi forte quis comparare malit *χέλει χελώνη*, quod extat supra. Ceterum ex eadem hac cantilena nuptiali fortasse etiam petitum est, quod exhibet Schol. Pind. et Hesych.:

Σὺν κόροις τε καὶ κόραις.

Resp. huc etiam Aelian. Hist. An. III 9: *Ἀκούω δὲ τοὺς πάλαι καὶ ἐν τοῖς γάμοις μετὰ τὸν ὑμέναιον τὴν κορώνην καλεῖν, σύνθημα ὁμονοίας τοῦτο τοῖς συνιοῦσιν ἐπὶ τῇ παιδοποιΐᾳ διδόντας.*

Fr. 26. Festus p. 314: (Strigem ut ait Verri)us Graeci *στρίγγα* ap(pellant), quod maleficis mulieribus nomen inditum est, quas volaticas etiam vocant. Itaque solent his verbis eas veluti avertere Graeci: *ΣΤΡΡΙΝΤΑ ΠΟΜΠΕΙΕΝ ΝΤΚΤΙΚΟΜΑΝ ΣΤΡΙΝΤΑΤΟΛΑΟΝ ΟΡΝΙΝ ΑΝΩΝΤΜΙΟΝ ΩΚΤΠΟΡΟΤΣ ΕΠΙ ΝΗΑΣ.* — V. 1. *ἀποπομπεῖν*, Turnebus *ἀποπέμπειν*, sed Hesychius *ἀποπομπεῖν τὸ ἀποπέμψασθαι καὶ ἀποκαθήρασθαι.* — V. 2. *νυκτιβόαν γᾶς* scripsi, ut versus aequalis sit proximis, *νυκτιβόαν* Turnebus, *νυκτικορώνην* Müller, quod nusquam legitur, neque aptum: *νυκτικόρακα* si numero conveniret, dici poterat: nam hanc avem sive noctuam (cf. Ungeri copias ad Valgium p. 13) strigis nomine significari veteres credebant, ut Hesychius testatur: at in vetere hac cantilena avis feralis proprium nomen additum fuisse non est verisimile, nam veteres ipsi ambigebant, ut Plinius docet H. N. XI 232: „Fabulosum arbitror de strigibus ubera eas infantium labris immulgere: esse in maledictis iam antiquis strigem convenit, sed quae sit avium constare non arbitror“. Recte igitur Turnebus *νυκτιβόαν* scripsit, quod Hesychius planissime confirmat: *Στρίγλος· τὰ ἐντὸς τοῦ κέρατος· νυκτίφοιτον· καλεῖται δὲ καὶ νυκτοβόα, οἱ δὲ νυκτοκόρακα.* quae glossa ex duabus coaluit, fuisse videtur: *στρίγγα· ὄρνεον νυκτίφοιτον· καλεῖται*

στρίγγ' ἀπὸ λαῶν,
ὄρνιν ἀνώνυμον (ἐχθρῶν)
ὠκυπόρους ἐπὶ νῆας.

27. 1032

Ὦ τί πάσχεις; μὴ προδῷς ἄμμ', ἱκετεύω·
πρὶν καὶ μολὲν κεῖνον, ἀνίστω·

δὲ καὶ *νυκτοβόας*. idem Hesych.: *γλαύξ· νυκτοβάς, πετεινὸν νυκτερινόν*, ubi ambigas, utrum *νυκτοβόας* an *νυκτοβαῦς* sit restituendum. — V. 3. *ἀπὸ λαῶν* Haupt, *ἀπὸ λαοῦ* Scaliger, *ἀλαῶπιν* Sopingius. — V. 4. *ἀνώνυμον* scripsi, i. e. *δυσώνυμον*, legebatur *ἀνωνύμιον*, quae forma alias non legitur, sed eam *ἐπωνύμιος* et fortasse *εὐωνύμιος* tuentur, sed hic certe *ἀνωνυμίαν* dicendum fuit: deinde autem ipsa sententia aliquid deesse arguit, nam permirum est, strigem navibus immitti, quod non satis commode Müller explanare studuit, itaque *ἐχθρῶν* adieci, ut hic versus novissimo sit par. — Frustra haec ad heroici numeri legem revocare conati sunt cum priores, ut Turnebus, Scaliger, Sopingius, tum Haupt *Στρίγγ' ἀποπέμπειν νυκτιβόαν, τὰν στρίγγ' ἀπὸ λαῶν, Ὄρνιν ἀνωνύμιον, στρίγγ' ὠκυπόρους ἐπὶ νῆας.* et Müller, qui scripsit *Στρίγγ' ἀποπομπεῖν, νυκτικορώνην στρίγγ' ἀπὸ λαῶν, Ὄρνιν ἀνώνυμον ὠκυπόρους ἐπὶ νῆας ἐλαύνειν.* — Aliae cantilenae superstitiosae vel heroicis versibus constant, velut quod Meineke ex Plinio adscripsit:

φεύγετε κανθαρίδες· λύκος ἄγριος ὔμμε διώκει.

vel numeris omnino non adstricta sunt, velut quod est apud Marcellum Empir. p. 279 ed. Steph.: *φεῦγε, φεῦγε· κριθή σε διώκει.* item quod Alexander Trall. X p. 296 ed. Steph. exhibet, *φεῦγε, φεῦγε, ἰού, χολή· ἡ κορύδαλος ἐζήτει* (quamquam hoc possis ad numeros revocare:

φεῦγε, φεῦγ', ἰού, χολή· ὁ κορύδαλλός σε ζητεῖ).

alia id genus; velut morbo averruncando fortasse etiam inserviebant graeca vocabula, quae exhibet frustulum chartae Aegyptiae, quod edidit Tischendorf cod. Sinait. tab. XX 7:

ЄΚΤΕΙΝЄΙ
ΠЄΡΙΚЄΦΑΛΑΙΑ
ΒΤΡCΑ
ЄΚΤΟC ЄΚΤΟC ΝΟC
CΤΝΧЄΙ
ΠωΓωΝ
ΗΙΘЄΟC
ΗΜΙΘЄΟC

vel denique admodum novicia sunt, velut apud Marcellum p. 307:

Εἶδον τριμερῆ χρύσεον Τοάναδον
καὶ ταρταροῦχον ἄκεσιν Τουσάναδον·
σῶσόν με σεμνέ, νερτέρων ὑπέρτατε.

ubi v. 2 *ἄκεσιν* deest in ed. Stephaniana, sed legitur in ed. Basil. — Item aliud trimetron ibidem p. 373:

Θεὸς κελεύει μὴ κύειν κῶλον πόνους.

Barbara autem et semibarbara carmina hinc omnino segreganda.

Fr. 27. Athen. XV 697 B: *Οὗτος γὰρ τὰς καπυρωτέρας ᾠδὰς ἀσπάζεται μᾶλλον τῶν ἐσπουδασμένων· οἷαί εἰσιν αἱ Λοκρικαὶ καλούμεναι, μοιχικαί τινες τὴν φύσιν ὑπάρχουσαι, ὡς καὶ ἥδε· Ὦ κτλ.* — V. 1. *ἥδε· ὦ τί* Dindorf, *ἡδέω τι* A, *ἡδεῶ τί* B, *ἡδέω τί* P, *ἡδέως τι* VL. — V. 2. *μολὲν* Bentley, *μόλεν* PVL, *μόλιν* AB, Meineke *μολῆν* — *ἀνί-*

μὴ κακὸν μέγα ποιήσῃ σὲ
κἀμὲ τὰν δειλάκραν·
ἁμέρα καὶ δή· τὸ φῶς διὰ τᾶς θυρίδος οὐκ ὁρῇς;

28.

Ἔς τε μέσον πεδίον Στενυκλήριον, ἔς τ' ὄρος ἄκρον
εἵπετ' Ἀριστομένης τοῖς Λακεδαιμονίοις.

29.

Ἐν φανερᾷ γενόμαν, πάτραν δέ μου ἁλμυρὸν ὕδωρ
ἀμφὶς ἔχει· μήτηρ δ' ἔστ' ἀριθμοῖο παΐς.

30.

Ἥσσων ἀλγήσας παῖδα τὸν ἐκ Θέτιδος
. . . . ἀνέθρεψεν.

στω Bentley, *ἀνιστῶ* PVL. — V. 3. *ποιήσῃ σὲ κἀμὲ* Dindorf, vulgo *ποιήσῃς καί με*, Bothe *ποιήσῃς με*. — *τὰν* Bothe, vulgo *τὴν*. — V. 4. *δή* scripsi, vulgo *ἤδη*, contra Dindorf *καὶ* delevit. — *ὁρῇς* scripsi, *ἐκορῇς* A, *ϝκόρης* B, *ἐσορῇς* VL. Meineke *εἰσορῇς*. Schneidewin, ut Locrorum dialectum restitueret, de qua nihil compertum habebat, v. 1 *ἁμέ*, v. 2 *κῆνον* et *ἀνίστα* scripsit; poterat certe *ἁμάρα* scribi, ut est in titulis *δέκ' ἁμαρᾶν*. — Hermann (Philol. V 743) cuncta ad creticum numerum revocare studuit: *Ὦ τί πασχεις σύ; μή, μὴ προδῷς ἔμ', ἱκετεύω σε, πρὶν καὶ μολὲν | κῆνον· ἀνστᾶθι καὶ μὴ κακὸν μέγα ποιήσῃς με τὰν δειλάκραν· | ἁμέρα δ' ἐστὶ καὶ δή· τὸ φῶς τὸ διὰ τᾶς θυρίδος οὐκ εἰσορᾷς;*

Fr. 28. Pausan. IV 16, 6: *Ἀριστομένει δέ, ὡς ἀνέστρεψεν ἐς τὴν Ἀνδανίαν, ταινίας αἱ γυναῖκες καὶ τὰ ὡραῖα ἐπιβάλλουσαι τῶν ἀνθῶν ἐπέλεγον ᾆσμα τὸ καὶ ἐς ἡμᾶς ἔτι ᾀδόμενον· ἔς τε μέσον κτλ.* Hecker II 41 Epaminondae demum aetate hanc cantilenam compositam esse arbitratur, sed nihil causae video, cur antiquitatem huic disticho abrogemus, cf. Polyb. IV 33: *οἱ γὰρ Μεσσήνιοι πρὸς ἄλλοις πολλοῖς καὶ παρὰ τὸν τοῦ Διὸς τοῦ Λυκαίου βωμὸν ἀνέθεσαν στήλην ἐν τοῖς κατ' Ἀριστομένη καιροῖς, καθάπερ καὶ Καλλισθένης φησί, γράψαντες τὸ γράμμα τοῦτο·*

Πάντως ὁ χρόνος εὗρε δίκην ἀδίκῳ βασιλῆϊ,
εὗρε δὲ Μεσσήνης σὺν Διῒ τὸν προδότην
ῥηϊδίως· χαλεπὸν δὲ λαθεῖν θεὸν ἄνδρ' ἐπίορκον·
χαῖρε, Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ σάω Ἀρκαδίαν.

eadem Pausanias IV 22, 7.

Fr. 29. Athen. X 455 D: *ἔστιν εὐπορῆσαι καὶ ἄλλων γρίφων· ἐν φανερᾷ κτλ. φανερᾷ μὲν οὖν λέγει τῇ Δήλῳ, ἥτις ὑπὸ θαλάσσης περιέχεται, μήτηρ δ' ἡ Λητώ, ἥτις Κοίου ἐστὶ θυγάτηρ, Μακεδόνες δὲ τὸν ἀριθμὸν κοῖον προσαγορεύουσι.* cf. Eustath. Od. 1558, 3. — V. 1. *ἐν φανερᾷ* ABCP Eust., *ἐν φανερῷ* VL. — *πάτραν δέ μου* AC, *πάτρην δέ μου* Eust., *πάτρη δέ μοι* PVL. — V. 2. *ἔστ'* L Eust., *ἐστὶν* PV.

Fr. 30. Trypho *περὶ τρόπων* c. 4 (Rhett. Gr. III 193 ed. Spengel): *διαφέρει δὲ (αἴνιγμα) ἀλληγορίας, ὅτι ἡ μὲν ἀμαυροῦται ἢ λέξει ἢ διανοίᾳ, τὸ δὲ καθ' ἑκάτερον, οἷον· ἥσσων ἀ. π. τ. ἐκ Θέτιδος ἀνέθρεψε· ἥσσων γὰρ ὁ χείρων, ἀλήσας πονήσας. ἔστι δὲ ὅτι Χείρων ὁ Κένταυρος ἐξέθρεψε τὸν Ἀχιλλέα.* Respicit huc, si recte memini, etiam Demetrius *περὶ ἑρμηνείας*, sed locum nunc non reperio, item Quintil.

31.

Τί πάντες οὐκ ἐπιστάμενοι διδάσκομεν;

32.

Τί ταὐτόν (ἐστιν) οὐδαμοῦ καὶ πανταχοῦ;

VIII 6, 37: „*Graecis tamen frequentior, qui Centaurum Chirona* ἥσσονα (ita recte emendavit Meister Philol. XVIII 518) *et* ὀξείας *insulas* θοάς (ita corrigendum) *dicunt, nos quis ferat, si Verrem suem aut Aelium Catum* (hoc addidi) *doctum nominemus.* Videtur auctor huius aenigmatis plura exempla simul proposuisse, nisi forte Dionysium secutus pentametro subiecit hexametrum, ut praeter Achillem tantum Iasonem memoraverit, illud quoque nomen similiter interpretatus: certe quod addit Tryphon: καὶ πάλιν·

γῆς ἔθανεν καταδέσμου ὅτ' ἀγγείων ἀφάμαρτεν.

ἀντὶ τοῦ Αἴας ὁ Τελαμῶνος ἐτελεύτησεν, ὅτε τῶν ὅπλων ἀπέτυχε· γῆς γὰρ Αἴας γίνεται, (κατα)δέσμου Τελαμῶνος, ἀγγείων δὲ τῶν ὅπλων, non est cum hoc disticho copulandum, sed est diversus griphus isque integer, multo ille quidem magis frigidus et perplexus. Prope accedit ille griphus, quem Sext. Empir. adv. Math. p. 673 adhibet, qui fortasse et ipse numeris adstrictus fuit:

Ἐβαρβάριζε θοῦλον ἕλκος ἔχον χερί.

i. e. ἐσύριζεν ὁ Πὰν σύριγγα ἔχων ἐν τῇ χειρί, qui griphus Theocrito cum Fistulam conderet, obversatus est.— Ex Anthol. Pal. libro XIV, ubi plurima extant aenigmata, heroicis versibus vel elegiacis, passim etiam iambicis exposita, nullum recepi, pleraque enim admodum recentia sunt, unum tamen alterumve aliquanto antiquius, velut XIV 18:

Ἕκτορα τὸν Πριάμου Διομήδης ἔκτανεν ἀνὴρ
Αἴας, πρὸ Τρώων ἔγχεϊ μαρνάμενος.

cuius prior versus etiam apud schol. Arist. III 509 et alibi si recte memini extat. Novicium est, quod ex cod. Flor. cum aliis griphis edidit Piccolos in Anthol. 192:

Ἣν ἐθέλῃς, λαλέω φωνῆς δίχα· σοὶ γὰρ ὑπάρχει
φωνή, ἐμοὶ δὲ μάτην χείλε' ἀνοιγόμενα.

Antiquorum aenigmatum reliquiae satis memorabiles supersunt apud Gregor. Corinth. περὶ τρόπων (Spengel Rhet. III 225): αὐτὰρ ἐπεὶ δαιτὸς μὲν ἐΐσης ἐξ ἔρον ἕντο, ubi versus, quo griphus absolvebatur, periit; tum aliud plane intercidit, et ex interpretatione tantum licet haec recuperare: μητέρα μητρὸς ἄγοντο ἀζαλέην τε καὶ ὀπταλέην . . . ἐπὶ σφετέροις τεκέεσσι τεθνάμεναι.

Fr. 31 et 32. Athen. X 453 B: ἀρχαιότατος δ' ἐστὶ λογικὸς γρῖφος καὶ τῆς τοῦ γριφεύειν φύσεως οἰκειότατος· Τί πάντες κτλ. (fr. 31) καὶ τί ταὐτὸν κτλ. (fr. 32) καὶ· τί ταὐτὸν ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς καὶ ἐν θαλάσσῃ; τοῦτο δ' ἐστὶν ὁμωνυμία, καὶ γὰρ ἄρκτος καὶ ὄφις καὶ ἀετὸς καὶ κύων ἐστὶν ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν γῇ καὶ ἐν θαλάττῃ. Τὸ δὲ χρόνον σημαίνει· ἅμα γὰρ παρὰ πᾶσιν ὁ αὐτὸς καὶ οὐδαμοῦ, διὰ τὸ μὴ ἐν ἑνὶ τόπῳ τὴν φύσιν ἔχειν· τὸ δὲ προάγον ἐστὶ ψυχὰς (scribo παραψυχὰς) ἔχειν· τοῦτο γὰρ οὐδεὶς ἡμῶν ἐπιστάμενος διδάσκει τὸν πλησίον. — Fr. 31. τί, B ὅτι. — Fr. 32. ἐστὶν addidit Meineke, nisi forte praestat τί ταὐτὸν οὐδαμοῦ τε χἅμα πανταχοῦ. Etiam tertium griphi exemplum (quocum componas Aristoph. Vesp. 21) videtur numeris astrictum, Meineke septenarium restituit:

Τί ταὐτόν ἐστ' ἐν οὐρανῷ κἀν γῇ τε κἀν θαλάττῃ;

33. 1033

Κριθῆς ἀφλοίου χυλὸν ὀργάσας πίει.

34.

ΠΑΝΑΡΚΟΥΣ.

Αἶνός τίς ἐστιν, ὡς ἀνήρ τε κοὐκ ἀνὴρ
ὄρνιθα κοὐκ ὄρνιθ' ἰδών τε κοὐκ ἰδὼν
ἐπὶ ξύλου τε κοὐ ξύλου καθημένην,
λίθῳ τε κοὐ λίθῳ βάλοι τε κοὐ βάλοι.

35.

Γαστὴρ ὅλον τὸ σῶμα, πανταχῆ βλέπων
ὀφθαλμός, ἕρπον τοῖς ὀδοῦσι θηρίον.

36.

Τρίπους, χύτρα, λυχνεῖον, ἀκταία, βάθρον,
σπόγγος, λέβης, σκαφεῖον, ὅλμος, λήκυθος,
σπυρίς, μάχαιρα, τρυβλίον, κρατήρ, ῥαφίς.

Fr. 33. Athen. X 455 D: *καὶ ἐπὶ τῆς πτισάνης· Κριθῆς κτλ.* Sed quod ibid. legitur 457 B: *λαβὼν ἀριστόνικον ἐν μάχῃ κράτος* ex tragico aliquo poeta petitum videtur.

Fr. 34. Schol. Plat. de Rep. V p. 479 C: *Κλεάρχου γρίφος· Αἶνός κτλ.* et deinde: *ἄλλως·*

Ἄνθρωπος οὐκ ἄνθρωπος, ἄνθρωπος δ' ὅμως,
ὄρνιθα κοὐκ ὄρνιθα, ὄρνιθα δ' ὅμως,
ἐπὶ ξύλου τε κοὐ ξύλου καθημένην,
λίθῳ βαλών τε κοὐ λίθῳ διώλεσεν·

νυκτερίδα ὁ εὐνοῦχος νάρθηκος κισσήρει. (Similiter Schol. Aristot. IV p. 14, nisi quod ter *ὄρνιν*.) Plato ipse dicit: *τῷ τῶν παίδων αἰνίγματι τῷ περὶ τοῦ εὐνούχου τῆς βολῆς πέρι τῆς νυκτερίδος.* Affert etiam Eustath. Il. 713, 10, ubi v. 3: *καθημένην τε κοὐ καθημένην*, Suid. v. *Αἶνος*, ubi v. 2 *ὄρνιθα κοὐκ ὄρνιθα, ὄρνιθα δ' ὅμως*, v. 3 Bernhardy *ἐπὶ ξύλου με*, vulgo *με* deest, v. 4 libri *λίθῳ με βαλὼν διώλεσεν.* Respicit Trypho ap. Walz. Rhet. VIII 736, Choeroboscus *περὶ τρόπων* Rhet. Gr. ed. Spengel III 253, Moschopul. 75. — *Panarci* vindicat Athen. X 452 C: *καὶ τὸ Πανάρκους δ' ἐστὶ τοιοῦτον, ὥς φησι Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ γρίφων, ὅτι βάλοι ξύλῳ τε καὶ οὐ ξύλῳ καθημένην ὄρνιθα καὶ οὐκ ὄρνιθα ἀνήρ τε καὶ οὐκ ἀνὴρ λίθῳ τε καὶ οὐ λίθῳ.* Cf. etiam Photius v. *Νυκτερίδος αἶνος.*

Fr. 35. Plut. Am. et Adul. c. 9: *οὕτως ἄπειρος ἦν κόλακος ὁ νομίζων τὰ ἰαμβεῖα ταυτὶ τῷ κόλακι μᾶλλον ἢ τῷ καρκίνῳ* (leg. *τῷ καρκίνῳ μᾶλλον ἢ τῷ κόλακι*) *προσήκειν· Γαστήρ κτλ.* Nisi forte ex *comico* poeta petitum est.

Fr. 36. 37. 38. Athenaens XIV 648 F ex Clearchi libro *περὶ γρίφων* (unde etiam priora aenigmata fr. 31. 32 videtur petiisse) hos puerorum lusus ac nugas adscripsit: *Σκεύη κελεύοντος λέγειν ὅμοια εἰπεῖν· Τρίπους κτλ.* (fr. 36) *καὶ πάλιν ὄψων οὕτως· Ἔτνος κτλ* (fr. 37) *ἐπί τε τῶν τραγημάτων ὁμοίως· ἄμης κτλ.* (fr. 38). — Fr. 36 v. 1 *ἀκταία* Schweighaeuser, *ἀκταῖα* PVL. — V. 2. *ὅλμος* Dindorf, legebatur *ὄλμος*. — V. 3. *σπυρίς*, B *σπιρίς*.

37.

Ἔτνος, φακῆ, τάριχος, ἰχθύς, γογγυλίς,
σκόροδον, κρέας, θύννειον, ἅλμη, κρόμμυον,
σκόλυμος, ἐλαία, καππαρίς, βολβός, μύκης.

38.

Ἄμης, πλακοῦς, ἔντιλτος, ἴτριον, ῥόα,
ᾠόν, ἐρέβινθος, σησάμη, κοπτή, βότρυς,
ἰσχάς, ἄπιος, πέρσεια, μῆλ', ἀμύγδαλα.

39.

Σῖτον ἐν πηλῷ φύτευε· τὴν δὲ κριθὴν ἐν κόνει.

40.

Λὶψ ἄνεμος ταχὺ μὲν νεφέλας, ταχὺ δ' αἴθρια ποιεῖ,
Ἀργέστῃ δ' ἀνέμῳ πᾶσ' ἕπεται νεφέλη.

Fr. 37 v. 1. *γογγυλίς*, B *γυγγύλίς*.—V. 2. *θύννειον* Schweighaeuser, *θυννίον* PVL, *θυνίον* B. — *ἅλμη* PVL, *ἄλλη* B, *αλλη* A. — *κρόμμυον*, B *κρόμυον*.

Fr. 38 v. 1. *ῥόα, ᾠὸν* Salmasius, libri *ῥοδῶον*. — V. 3. *πέρσεια* Salmasius, *πέρσια* P, *περσία* VL. — *μῆλ'* Schneider Saxo, libri *μηλέα*.

Fr. 39. Plut. Quaest. Nat. c. 16: *Διὰ τί λέγεται· σῖτον κτλ.* — *φύτευε*, legebatur *φυτεύετε*.

Fr. 40. Theophrast. de vent. 51: *Ἐπεὶ δὲ πρὸς τὰς χώρας ἑκάστοις καὶ τοὺς τόπους ἐπινεφῆ καὶ αἰθρίαι, διὰ τοῦτο καὶ τὰ τῶν ἐν παροιμίᾳ λεγομένων πρός τινας τόπους εἰσίν, ὡς περὶ τοῦ ἀργέστου καὶ λιβός· ἰσχυρὸς δὲ μάλιστα περὶ Κνίδον καὶ Ῥόδον. Λὶψ ἄνεμος κτλ.* — V. 2. *αἴθρια* Turnebus, *αἴθριαι* A, *αἰθρίαν* Vossianus, *αἰθρίας* ed. Bas.

Extant alia praecepta popularia de tempestate versibus heroicis aut iambicis inclusa, velut ap. Theophr. ib. 37 et Aristot. Probl. 26, 31:

Ἕλκων ἐφ' αὑτὸν ὥστε καικίας νέφη.

ap. Theophr. 49 et Aristot. 26, 9 et 14:

Οὔποτε νυκτερινὸς βορέας τρίτον ἵκετο φέγγος.

ap. Theophr. 50:

Φιλεῖ δὲ νότος μετὰ πάχνην.

ap. Aristot. 26, 48:

Εἰ δ' ὁ νότος βορέαν προκαλέσσεται, αὐτίκα χειμών.
Εἰ βορρᾶς πηλὸν καταλήψεται, αὐτίκα χειμών.

ap. Arist. 20, 2:

Μίνθην ἐν πολέμῳ μήτ' ἔσθιε μήτε φύτευε.

ap. Aristot. 26, 21. 28. 43. 47.

Ἀρχομένου τε νότου καὶ λήγοντος βορέαο.

(adde Aristotelis libellum de inundatione Nili apud Rose Arist. Pseudep. 636: *propter quod proverbialiter loquentes dicimus: inchoante autem austro et desinente borea.*); ap. Theophr. 61 et Aristot. 26, 59 et 25, 7:

Μή ποτ' ἀπ' ἠπείρου δείσῃς νέφος, ἀλλ' ἐπὶ πόντου
χειμῶνος, θέρεος δὲ ἀπ' ἠπείροιο μελαίνης.

41. 1034

Ἦλθ', ἦλθε χελιδών,
καλὰς ὥρας ἄγουσα,
καλοὺς ἐνιαυτούς,
ἐπὶ γαστέρα λευκά,
ἐπὶ νῶτα μέλαινα.
παλάθαν σὺ προκύκλει
ἐκ πίονος οἴκου,
οἴνου τε δέπαστρον,
τυρῶν τε κάνυστρον·
καὶ πύρνα χελιδὼν 1035
καὶ λεκιθίταν
οὐκ ἀπωθεῖται. πότερ' ἀπίωμες, ἢ λαβώμεθα;
εἰ μέν τι δώσεις· εἰ δὲ μή, οὐκ ἐάσομεν,
ἢ τὰν θύραν φέρωμες ἢ τοὐπέρθυρον,

Fr. 41. Athen. VIII 360 B: *Καὶ χελιδονίζειν δὲ καλεῖται παρὰ Ῥοδίοις ἀγερμός τις ἄλλος, περὶ οὗ Θέογνίς φησιν ἐν δευτέρῳ περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσιῶν γράφων οὕτως· Εἶδος δέ τι τοῦ ἀγείρειν χελιδονίζειν οἱ Ῥόδιοι καλοῦσιν, ὃ γίνεται τῷ Βοηδρομιῶνι μηνί· χελιδονίζειν δὲ λέγεται διὰ τὸ εἰωθὸς ἐπιφωνεῖσθαι· Ἦλθ' κτλ. τὸν δὲ ἀγερμὸν τοῦτον κατέδειξε πρῶτος Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος ἐν Λίνδῳ χρείας γενομένης συλλογῆς χρημάτων.* Cf. Eust. 1914, 45 ubi afferuntur v. 1—5, deinde *εἶτα ὡς ἐν συνόψει φάναι, οὐ παλάθαν ζητοῦμεν οἴνου τε δέπαστρον, ἁ χελιδὼν καὶ λεκιθίταν οὐκ ἀπωθεῖται* usque ad v. 15, *μετὰ δὲ ὀλίγα τελειοῦται ἡ ᾠδὴ εἰς τὸ ἄνοιγ' κτλ.* (19. 20). Dixit de hoc carmine Ahrens Dial. Dor. 478. Schema v. 1—11. 17 et 18 est ⏑⏑–́⏑⏑–⏓ vel ⏑–́⏑⏑–⏓, denique etiam abiecta plane anacrusi –́⏑⏑–⏓, ut 11 et 17, quamquam facile hi quoque poterant corrigi. Sed non videtur ferendum schema hoc ⏒ ⏓–́⏑⏑–⏓, quare v. 3 et 5 correxi. Copulantur autem, ut fit in popularibus cantilenis, bini semper versus, nisi quod primus haud inepte singularis est. — V. 1. Hermann *ἦνθ' ἦνθε* Doctr. Metr. 461. — V. 2. *ὡρας* Hermann, v. *ὥρας*. — V. 3. *καλοὺς* Hermann, v. *καὶ καλοὺς*. — V. 5. *ἐπὶ* Eustath., *κἀπὶ* vulgo. — *μέλαινα* Eust., *μέλανα* BPV. — V. 6. *παλάθαν σὺ προκύκλει* Hermann, v. *παλάθαν οὐ* (P1 *φαλάνθου*, P2 *παλαθάνου*) *προκυκλεῖς*, Meineke *παλάθαν προκύλισον* vel *προκύκλησον*, idem praeterea proposuit *παλάθαν οὐ προκυλίσεις* (*προκυλίεις*); quod a numeris huius cantilenae abhorret. — V. 9. *τυρῶν* B, *τυρῶ* PV, *τυροῦ* L. — *κάνυστρον* V (cf. Pollux X 86), *κάννυστρον* BDPQ, *κάνιστρον* L. — V. 10. *καὶ πύρνα χελιδών* scripsi, *καὶ πυρῶνα χελιδὼν* A, *καὶ πυρῶν ἁ χελιδών* B, *καὶ πυρῶν χελιδών* VL, vulgo *κάνιστρον καὶ πυρῶν; ἁ χελιδών*. Ahrens *τυρῶν τε κ. καπυρῶν ἁ χελιδών*. Conieci etiam *καπυρῶνα χελιδὼν καὶ λεκ.*, ut *καπυρὼν* fuerit panis genus, quod *καπυρίδιον* vocat Athen. III 113 D. — V. 11. *λεκιθίταν*, *λεκιθι τὰν* P, *λεκίθι τὰν* V. Hermann *τὸν λεκ.*, Ahrens *καὶ δὴ λεκ.*, Meineke *κἄρτον λεκ.* — V. 12. *ἀπωθεῖται*, P *ἀποθεῖται*. Versum trochaicum alienum esse censet Meineke, itaque haec verba *οὐκ ἀπωθεῖται* corrupta esse arbitratur, deinde trimetrum restituit *πότερα πάλιν ἀπίωμες*, vel *πότερα κενοὶ 'πίωμες*, quemadmodum iam Ahrens coni. *κενοὶ πότερ'*. — *ἀπίωμες*, *ἀπίωμεν* C et Eust. — V. 13. cf. Homeri Carm. min. XV 14, ubi praeterea v. 11 *χελιδονισμοῦ* mos respicitur: *νεῦμαί τοι νεῦμαι ἐνιαύσιος, ὥστε χελιδών, ἕστηκ' ἐν προθύροις, ψιλὴ πόδας.* — V. 14. *φέρωμες*, C *φέρομες*, Eust. *φέρομεν*. — *τοὐπέρθυρον*, vulgo *τὸ ὑπέρθυ-*

ἢ τὰν γυναῖκα τὰν ἔσω καθημέναν·
μικρὰ μέν ἐστι, ῥᾳδίως μιν οἴσομεν.
ἂν δὲ φέρῃς τι,
μέγα δή τι φέροιο.
ἄνοιγ᾽, ἄνοιγε τὰν θύραν χελιδόνι·
οὐ γὰρ γέροντές ἐσμεν, ἀλλὰ παιδία.

42.

Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι τὰν ὑγίειαν,
ἃν φέρομεν παρὰ τᾶς θεοῦ, ἃν ἐκαλέσσατο τήνα.

43.

⏑ –́ ⏑⏑́ ⏑ –
–́ – – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́ –

Ἄλει μύλα ἄλει·
καὶ γὰρ Πιττακὸς ἄλει,
μεγάλας Μιτυλάνας βασιλεύων.

ρον. — V. 16. μικρὰ μέν, fort. μικρὰ γάρ. — μιν, Meineke νιν, — οἴσομεν PVL, οἴσομαι C. — V. 17. ἂν δὲ scripsi, v. ἂν δή, formam ἂν sollicitare non sum ausus, quamquam sane dorica dialectus αἰ δὲ vel αἴκα δὲ flagitat, sed supra quoque v. 13 εἰ legitur. — V. 18. τι φέροιο scripsi, τι φέροις B, τοι φέροις P, τι καὶ φέροις VL. — Efficiunt vulgo ex his duobus versiculis senarium, velut Dindorf Ἐὰν φέρῃς δέ τι, μέγα δή τι καὶ φέροις, Meineke ἂν δὴ φέρῃς τι, μέγα τι δὴ καὐτὸς (καὐτὴ) φέροις.

Fr. 42. Argument. Theocriti III: Τοὺς δὲ νενικημένους (βουκόλους) εἰς τὰς περιοικίδας χωρεῖν, ἀγείροντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς· διδόναι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος ἐχόμενα, καὶ εὐφημοῦντας ἐπιλέγειν· Δέξαι κτλ. Ahrens in quatuor versus discripsit. — V. 1. δέξαι τὰν PQ Gen. Call. Ambr., legebatur δέξαι δ'. — Lips. Borb. bis τὴν, Gen. τὸν ἀγαθόν, Lips. ὕγειαν, Ambr. ὑγείαν. — V. 2. φέρομεν, possis φέρμεν coniicere, quemadmodum φέρτε dicitur, sed dactylum satis tuetur proximum colon. Ahrens ἃ φέρομεν edidit. — τᾶς Hermann, vulgo τῆς, Ambr. τοῦ. — θεοῦ, Schneidewin θεῶ. — ἃν ἐκ. τήνα om. Vat. 1, 2. Borb. Lips. — ἐκαλέσσατο, Call. ἐκαλέσατο, Gen. ἐκαλέσαντο, Ambr. ἐκλελάσκετο. Hermann coni. κἀχαρίσσατο τήνα, Duebner ἃν ἐχαρίσσατο τήνα, Ahrens ἅ 'κελήσατο τήνα.

Fr. 43. Plut. Sept. Sap. Conv. c. 14: Ἐγὼ γάρ, εἶπε, τῆς ξένης ἤκουον ᾀδούσης πρὸς τὴν μύλην ἐν Λεσβῷ γενόμενος· ἄλει κτλ. — V. 2. ἄλει scripsi, ut etiam Koester coni., vulgo ἀλεῖ legitur. quod et institutae sententiae et numero versus adversatur. Ritschl in Mus. Rhen. I 301 auctore Reisigio contendit hanc cantilenam argumento esse, olim Graecos in versibus pangendis non tam syllabarum mensuram curavisse, quam accentus habuisse rationem, itaque servata scriptura ἀλεῖ carmen in hunc modum esse metiendum –́ ⏑ – ⏑ – ⏑ | –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – | ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑, postea autem Aeolicos accentus revocandos esse ratus v. 2 verba traiecit καὶ Πίττακος γὰρ ἄλει ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ –. Facile apparet elegantissimi carminis varietatem numerorum ita plane everti: ac permirum illi legi, cui olim Graecos obtemperavisse opinatur, unum hoc astrictum esse monumentum, satis illud quidem exiguum nec valde vetustum: attamen Ritschelio assensus est Hermann Epit. doctr metr. 220 ed. 2.

44. 1036

Ὦ παῖδες, ὅσοι Χαρίτων τε καὶ πατέρων λάχετ' ἐσθλῶν,
μὴ φθονεῖθ' ὥρας ἀγαθοῖσιν ὁμιλίαν·
σὺν γὰρ ἀνδρείᾳ καὶ ὁ λυσιμελὴς ἔρως ἐπὶ Χαλκιδέων
θάλλει πόλεσιν.

45.

Τὸν Ἑλλάδος ἀγαθέας
στραταγὸν ἀπ' εὐρυχόρου
Σπάρτας ὑμνήσομεν, ὢ
ἰὴ Παιάν.

Fr. 44. Plut. Amator. c. 17: Ἀριστοτέλης δὲ τὸν μὲν Κλεόμαχον ἄλλως ἀποθανεῖν φησι, κρατήσαντα τῶν Ἐρετριέων ἐν τῇ μάχῃ· τὸν δὲ ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου φιληθέντα τῶν ἀπὸ Θρᾴκης Χαλκιδέων γενέσθαι, πεμφθέντα τοῖς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεῦσιν ἐπίκουρον· ὅθεν ᾄδεσθαι παρὰ τοῖς Χαλκιδεῦσιν· Ὦ παῖδες κτλ. — V. 1. ὅσοι scripsi, vulgo οἵ, quod fortasse servandum in carmine populari. — λάχετ' Meineke, ἐλάχετε vulgo. — V. 2. ὁμιλίαν, in proecdosi ὁμιλεῖν scripsi. — V. 3. ἀνδρείᾳ, BE ἀνδρία.

Fr. 45. Plut. vit. Lys. 18: Πρῶτον μὲν γάρ, ὡς ἱστορεῖ Δοῦρις, Ἑλλήνων ἐκείνῳ (Λυσάνδρῳ) βωμοὺς αἱ πόλεις ἀνέστησαν ὡς θεῷ καὶ θυσίας ἔθυσαν, εἰς πρῶτον δὲ παιᾶνες ᾔσθησαν, ὧν ἑνὸς ἀρχὴν μνημονεύουσι τοιάνδε· τὸν κτλ. — V. 2. στραταγὸν, Sg στρατηγὸν. — εὐρυχόρου Naeke, v. εὐρυχώρου. — V. 3. ὑμνήσομεν, SgAC ὑμνήσωμεν. — ὢ om. C, praeterea SgAPπSV ᾠὴ παιάν. Fort. praestat ἰήϊε, vid. Hephaest. p. 128 et exitum paeanis in Titum Flamininum ap. Plut. vit. Flam. 16:

πίστιν δὲ Ῥωμαίων σέβομεν
τὰν μεγαλευκτοτάταν ὅρκοις φυλάσσειν.
μέλπετε κοῦραι
Ζῆνα μέγαν Ῥώμαν τε
Τίτον θ' ἅμα Ῥωμαίων τε
πίστιν· ἰήϊε Παιάν·
ὦ Τίτε σῶτερ.

quamquam alterum quoque fuit in usu, vid. Athen. XV 696 E, ubi hunc ipsum paeanem memorat: οὐκ ἔχει δ' οὐδὲ τὸ παιανικὸν ἐπίρρημα, καθάπερ ὁ εἰς Λύσανδρον τὸν Σπαρτιάτην γραφεὶς ὄντως παιάν, ὅν φησι Δοῦρις ἐν τοῖς Σαμίων ἐπιγραφομένοις Ὥροις ᾄδεσθαι ἐν Σάμῳ. Παιὰν δ' ἐστὶ καὶ ὁ εἰς Κρατερὸν τὸν Μακεδόνα γραφείς, ὃν ἐτεκτήνατο Ἀλεξῖνος ὁ διαλεκτικός, ὥς φησιν Ἕρμιππος ὁ Καλλιμάχειος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ἀριστοτέλους· ᾄδεται δὲ καὶ οὗτος ἐν Δελφοῖς, λυρίζοντός γέ τινος παιδός. Καὶ ὁ εἰς Ἀγήμονα δὲ τὸν Κορίνθιον, Ἀλκυόνης πατέρα, ὃν ᾄδουσι Κορίνθιοι, ἔχει τὸ παιανικὸν ἐπίφθεγμα· παρέθετο δὲ αὐτὸν Πολέμων ὁ περιηγητὴς ἐν τῇ πρὸς Ἀράνθιον ἐπιστολῇ. Καὶ ὁ εἰς Πτολεμαῖον δὲ τὸν πρῶτον Αἰγύπτου βασιλεύσαντα παιάν ἐστιν, ὃν ᾄδουσι Ῥόδιοι· ἔχει γὰρ τὸ ἰὴ παιὰν ἐπίφθεγμα, ὥς φησι Γόργων ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσιῶν. Ἐπ' Ἀντιγόνῳ δὲ καὶ Δημητρίῳ φησὶ Φιλόχορος Ἀθηναίους ᾄδειν παιᾶνας τοὺς πεποιημένους ὑπὸ Ἑρμίππου τοῦ Κυζικηνοῦ, ἐφαμίλλων γενομένων τῶν παιᾶνας ποιησάντων πολλῶν καὶ τοῦ Ἑρμοκλέους προκριθέντος.

46. 1037

Ὡς οἱ μέγιστοι τῶν θεῶν καὶ φίλτατοι
τῇ πόλει πάρεισιν·
ἐνταῦθα (γὰρ Δήμητρα καὶ) Δημήτριον
ἅμα παρῆγ' ὁ καιρός.
χἠ μὲν τὰ σεμνὰ τῆς Κόρης μυστήρια
ἔρχεθ', ἵνα ποιήσῃ,
ὁ δ' ἱλαρός, ὥσπερ τὸν θεὸν δεῖ, καὶ καλὸς ·
καὶ γελῶν πάρεστιν.
σεμνόν τι φαίνεθ', οἱ φίλοι πάντες κύκλῳ,

Fr. 46. Athen. VI 253 C ex Demochare haec refert: *Ἐπανελθόντα δὲ τὸν Δημήτριον ἀπὸ τῆς Λευκάδος καὶ Κερκύρας εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ Ἀθηναῖοι ἐδέχοντο οὐ μόνον θυμιῶντες καὶ στεφανοῦντες καὶ οἰνοχοοῦντες, ἀλλὰ καὶ προσοδιακοὶ* (ita recte Bernhardy, legebatur *προσόδια καὶ*) *χοροὶ καὶ ἰθύφαλλοι μετ' ὀρχήσεως καὶ ᾠδῆς ἀπήντων αὐτῷ, καὶ ἐφιστάμενοι κατὰ τοὺς ὄχλους ᾖδον ὀρχούμενοι καὶ ἐπᾴδοντες, ὡς εἴη μόνος θεὸς ἀληθινός, οἱ δ' ἄλλοι καθεύδουσιν ἢ ἀποδημοῦσιν ἢ οὐκ εἰσί, γεγονὼς δ' εἴη ἐκ Ποσειδῶνος καὶ Ἀφροδίτης, τῷ δὲ κάλλει διάφορος καὶ τῇ πρὸς ἅπαντας φιλανθρωπίᾳ κοινός· δεόμενοι δ' αὐτοῦ ἱκέτευον καὶ προσηύχοντο.* Deinde Athen. pergit: *Δοῦρις δ' ὁ Σάμιος ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ εἰκοστῇ τῶν ἱστοριῶν καὶ αὐτὸν τὸν ἰθύφαλλον* (*παρέθετο* addidit Casaubonus, *παρατίθεται* Hullem.). *ὡς οἱ μέγιστοι κτλ.* Initio duos tantum versus (fortasse:

Ἀνάγετε πάντες, ἀνάγετ', εὐρυχωρίαν
τοῖς θεοῖς ποιεῖτε.)

Meineke deesse censet. Carmen hoc, quo anno sit conditum, ambiguum. A vero prorsus aberrat Schneidewin, qui ad Ol. CXVIII 2 retulit: Droysen Gesch. des Hellenismus I 512, cui assensus est Hullemann Duridis rel. p. 111, revocat ad annum quo Demetrius mysteriis initiatus est, Ol. CXIX 3 (sec. Droysenum CXIX 2), verum cum hoc tempore Aetolorum mentio vix potest conciliari: deducimur potius ad Ol. CXXII, 3: tunc enim Aetoli Delphos occupaverant et obstiterunt quominus Pythia agerentur, itaque Demetrii iussu tunc Athenis celebrata sunt. Demetrius tunc a Corcyra et Leucadia redierat Athenas,; videtur igitur Thebis expugnatis classe Corcyram petivisse a Lanassa invitatus, vid. Plut. vit. Pyrrhi c. 10, qui cum dicit *καὶ ταῦτα Κέρκυραν ἔναγχος ἀφῃρημένος μετὰ τῆς γυναικός*, huic rerum gestarum ordini haud adversatur. Corcyra igitur occupata Demetrius Athenas rediit, ut hoc ipsum carmen v. 3 indicat Boedromione mense, quo Eleusinia agebantur, ab Atheniensibus honorifice exceptus, atque haud ita multo post puto eum Pythia instauravisse, fortasse mense Pyanepsione: nam iusto tempore hunc mercatum Athenis celebratum esse neque memoriae proditum neque per se verisimile est: hieme autem exacta bellum intulit Aetolis, id quod hoc ipso carmine flagitant Athenienses. Itaque cum hoc carmen Ol. CXXII 3 sit conditum, oportebat ab hac sylloge segregari; nolui tamen praetermittere, quoniam olim in ordinem recepi. De auctore carminis vide quae supra p. 1283 significavi. — V. 1. *ὡς*, Hullemann *ὣς*. — V. 3. *γὰρ Δήμητρα καὶ* addidit ex coni. Toup. — *Δημήτριον* Casaub., *Δημήτριος* PVL. — V. 4. *ἅμα* PL, *ἅμος* V. — *παρῆγ'* Porson, *παρῆν* PVL. — V. 7. *καλὸς καὶ* ABC, *καλῶς* PVL. — V. 9. *σεμνόν τι* scripsi, quod Meineke quoque coniecit, *σεμνόν, ὅθι* ABDPQ, *σεμνός, ὅθι* VL. — *φαίνεθ'* ABP, *φαίνονθ'* VL.

ἐν μέσοισι δ' αὐτός·
ὅμοιον, ὥσπερ οἱ φίλοι μὲν ἀστέρες,
ἥλιος δ' ἐκεῖνος.
ὦ τοῦ κρατίστου παῖ Ποσειδῶνος θεοῦ
χαῖρε κἀφροδίτης·
ἄλλοι μὲν ἢ μακρὰν γὰρ ἀπέχουσιν θεοί,
ἢ οὐκ ἔχουσιν ὦτα,
ἢ οὐκ εἰσίν, ἢ οὐ προσέχουσιν ἡμῖν οὐδὲ ἕν,
σὲ δὲ παρόνθ' ὁρῶμεν,
οὐ ξύλινον, οὐδὲ λίθινον, ἀλλ' ἀληθινόν·
εὐχόμεσθα δή σοι.
πρῶτον μὲν εἰρήνην ποίησον, φίλτατε·
κύριος γὰρ εἶ σύ.
τὴν δ' οὐχὶ Θηβῶν, ἀλλ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος
Σφίγγα περικρατοῦσαν,
Αἰτωλὸς ὅστις ἐπὶ πέτρας καθήμενος, 1038
ὥσπερ ἡ παλαιά,
τὰ σώμαθ' ἡμῶν πάντ' ἀναρπάσας φέρει,
κοὐκ ἔχω μάχεσθαι·
Αἰτωλικὸν γὰρ ἁρπάσαι τὰ τῶν πέλας,
νῦν δὲ καὶ τὰ πόρρω·
μάλιστα μὲν δὴ κόλασον αὐτός· εἰ δὲ μή,
Οἰδίπουν τιν' εὑρέ,
τὴν Σφίγγα ταύτην ὅστις ἢ κατακρημνιεῖ,
ἢ σπίλον ποιήσει.

Antea huc retuli:

Μέλπωμεν
Διόνυσον ἀγλαόμορφον
Βακχεύτορα ξανθοκάρηνον.

V. 10. *αὐτός* C, *αὐτοῖς* PVL. — V. 11. *ὅμοιον* scripsi quod etiam Meineke coniecit, libri *ὅμοιος*. — *οἱ*, Toup *εἰ*. — V. 12. *ἐκεῖνος*, B *ἐκεῖνοι*. — V. 14. *κἀφροδίτης*, PVL *καὶ ἀφροδίτης*. — V. 17. *οὐδὲ ἕν*, P *οὐδεέν*. — V. 18. *παρόνθ'*, *παρόντα* ABCP. M. Schmidt inutili coniectura haec tentavit *παρόντ' ἀθροῦμεν* scribens. — V. 20. *εὐχόμεσθα*, *εὐχόμεθα* PVL. — V. 21. *μὲν*, A *με*. — V. 24. *περικρατοῦσαν* Casaub., libri *περιπατοῦσαν*. — V. 25. *Αἰτωλὸς* ABP, *Αἰτωλὸν* DQ, *αἰτωλίδ'* CVL. — V. 26. *ἡ παλαιά* Casaubonus, *ἡ πάλαι* VL, *οἱ πάλαι* P. — V. 31. *κόλασον* Toup, *σχόλασον* PVL. — V. 34. *σπίλον* i. e. *πέτραν* (vid. Hesych.) Meineke, quod ego quoque conieci, *σπείνον* A, *σπεινὸν* P, *πεινῆν* CVL. Schweighaeuser *σπίνον*, Meineke antea (vide ad Alciphr. 99) *κρίνον* commendaverat.

quae leguntur in ara rotunda, quae pompam Bacchicam sculptam exhibet, litteris ad antiquitatis speciem scriptis: iam Boeckh C. Inscr. I n. 38 (cf. etiam Franz Elem. Epigraph. n. 35) titulum hunc subditicium esse censuit, quippe qui mala fraude sit compositus ad exemplum hymni, qui extat Anth. Pal. IX 524:

Μέλπωμεν βασιλῆα φιλεύϊον, εἰραφιώτην,
ἁβροκόμην, ἀγροῖκον, ἀοίδιμον, ἀγλαόμορφον,
Βοιωτόν, βρόμιον, βακχεύτορα, βοτρυοχαίτην . . .
ξυστοβόλον, ξυνόν, ξενοδώτην, ξανθοκάρηνον.

Atque Conze, qui monumentum in museo Pembrokiano denuo examinavit, Boeckhii suspicionem non vanam fuisse testatur.

Non recepi cantilenam, quam Meineke sic constituit:

Μήποτ' εὖ ἔρδειν γέροντα, μηδὲ παῖδα βάσκανον,
μηδὲ δαψιλῆ γυναῖκα, μηδὲ γείτονος κύνα,
μὴ κυβερνήτην φίλυπνον, μὴ λάλον κωπηλάτην.

(vid. Diogenian. VI 6. Suid. v. *ἄχρηστα* et v. *μηδέποτ' εὖ.* adde Arsen. 356 et Paroemiogr. II 528 ed. Gotting.); proverbium dicit etiam Aristot. Rhet. I 15: *οἷον εἴ τις συμβουλεύει μὴ ποιεῖσθαι φίλον γέροντα, τούτῳ μαρτυρεῖ ἡ παροιμία, Μήποτ' εὖ ἔρδειν γέροντα.* — Contra quod Athenaeus VII 325 D ex Chariclide, comico ut videtur poeta profert: *Ἀθήνησι δὲ καὶ τόπος τις Τρίγλα καλεῖται, καὶ αὐτόθι ἐστὶν ἀνάθημα τῇ Ἑκάτῃ Τριγλανθίνῃ* (Eust. 1197, 30. *τριγλαθίνῃ*). *Διὸ καὶ Χαρικλείδης ἐν Ἁλύσει φησί· Δέσποιν' Ἑκάτη τριοδῖτι, τρίμορφε, τριπρόσωπε, τρίγλαις κηλευμένα* (ita BC, *κηλευμένη* PVL Eust.) non ab ipso poeta videtur profectum, sed ex populari cantilena adscitum:

Δέσποιν' Ἑκάτη τριοδῖτι,
τρίμορφε θεά, τριπρόσωπε,
τρίγλαις κηλευμένα . . .

— Permira sunt indigitamenta, quae leguntur apud Plutarchum de superstit. c. 10: *Τοῦ Τιμοθέου τὴν Ἄρτεμιν ᾄδοντος ἐν Ἀθήναις καὶ λέγοντος· Θυάδα, φοιβάδα, μαινάδα, λυσσάδα, Κινησίας ὁ μελοποιὸς ἐκ τῶν θεατῶν ἀναστάς, τοιαύτη σοι, εἶπε, θυγάτηρ γένοιτο. Καὶ μὴν ὅμοια τούτοις καὶ χείρονα περὶ Ἀρτέμιδος οἱ δεισιδαίμονες ὑπολαμβάνουσιν, αἴτε κἂν ἀπ' ἀγχόνας ἀΐξασα αἴτε καλεχόνα* (sic Dübner, *καλεφῶνα* cod. Harl., *καὶ λεχὼ* Wyttenbach. Turnebus *κἂν λεχὼ*) *κναίσατε, αἴ τε κἂν ἔκκεκρος μαίουσα* (Harl. *ἐκέκρος μ' οὖσα*) *ἂν πεφυρμένα ἐσῆλθες* (sic Dübner et cod. Harl., *εἰσῆλθες* Wyttenbach) *αἴ* (om. C) *τε καὶ* (om. Ven.) *ἐκ*
1039 *τριπόδων καθ' ἑρμάτεσσι* (CE Harl. *καθερμάτεσσιν*, cod. coll. Nov. *καθ' ἑρμάτεσιν*, Wyttenbach *καθ' ἑρμάτευσιν*) *ἐπισπωμένα* (Mosc. 1 *ἐπιπτωμένα*) *τῷ παλαμναίῳ συμπλεχθεῖσα.* Emperius haec sic conformavit: . . . *λεχωῖαν* (*λεχωῖδ'*) *ἀποκλύσασα ἐκ νεκροῦ μολοῦσ' ἀμπεφυρμένα προσῆλθες, ἅτε κἀκ τριόδων καθαρμάτεσσ' ἐπισπωμένα τῷ παλαμναίῳ τε συμπλακεῖσα.* Mihi scribendum videtur: *αἴτε καν ἀπ' ἀγχόνας ἀΐξασα, αἴτε κα λεχὼν μαιωσαμένα, αἴτε καν ἐκ νεκρῶς μαίνουσα ἀμπεφυρμένα ἐσῆλ-*

ϑες, αἴτε κα(ν) ἐκ τριόδων καϑαρμάτεσσιν ἐπισπομένα τῷ τε παλαμναίῳ συμπαλαχϑεῖσα. Quod Diana ἀπ' ἀγχόνας ἀΐξασα indigitatur, congruit cum Arcadum religione, qui Ἄρτεμιν ἀπαγχομένην divinis honoribus colebant, vid. Pausan. VIII 23, 6 seq. Clemens Alex. Protr. p. 24 c. Atque Arcadum dialecto peculiaris forma καν, quam hic haud dubie deprehendimus, vide quae dixi in comm. de titulo Arcadio p. XVI (1860), quamquam etiam Dorienses ea forma usi sunt, certe passim in Pythagoreorum reliquiis comparet: itaque aliquando suspicatus sum haec indigitamenta ex Sophronis mimis esse petita: ac numerorum sane quandam speciem haec ostentant, ut fieri solet in eiusmodi solennibus cantilenis, neque tamen ad legitimos numeros revocare licet.

Porro omnia, quae heroicis versibus composita sunt, procul habui. Seiungenda igitur cantilena notissima Εἰρεσιώνη, cuius exordium cum alii, tum Plut. vit. Thes. c. 22 affert:

Εἰρεσιώνη σῦκα φέρει καὶ πίονας ἄρτους
καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ καὶ ἔλαιον ἀναψήσασϑαι
καὶ κύλικ' εὔζωρον, ὡς ἂν μεϑύουσα καϑεύδῃς.

quamquam fortasse deinde versus alius generis sequebantur, quemad- 1040
modum etiam Homerica Iresione (carm. min. XV) duobus trimetris iamb. terminatur. — Item seiungenda puerorum cantilena, quando noctuam ceperunt (cf. Pollux IV 103), quae commemoratur Cram. An. Par. IV 103, 26: *Αἴϑ' ὄφελες ϑανεῖν ἢ πανύστατον ὀρχήσασϑαι.* versus haud dubie fuit:

Αἴϑ' ὄφελες ϑανέειν ἢ ὕστατον ὀρχήσασϑαι.

legiturque, si recte memini, etiam alibi. — Item procul habendum carmen adespoton, quod Stob. Ecl. Phys. I 2, 31 servavit:

Ἡρακλέος κρατεροῦ, ὃς γᾶν ἐκάϑαρεν ἅπασαν,
πετροβάτα τε ϑεοῦ Πανὸς νομίοιο βρυάκτα,
ϑνατῶν τ' ἰατῆρος Ἀσκληπιοῦ ὀλβιοδῶτα,
πρεσβίστας τε ϑεᾶς Ὑγιείας μειλιχοδώρου,
ναυσί τ' ἐπ' ὠκυπόροισι Διοσκούρων ἐπιφάντων,
Κουρήτων ϑ', οἳ ματρὶ Διὸς Ῥέᾳ ἐντὶ πάρεδροι,
Καὶ Χαρίτων μεμνᾶσϑαι ἐν ἔργῳ παντὶ μέγιστον,
ἠδὲ Χρόνου παίδων Ὡρᾶν, αἳ πάντα φύοντι,
Νυμφᾶν τ' οὐρειᾶν, αἳ νάματα καλ' ἐφέποντι,
ὑμνέωμες μάκαρας, Μοῦσαι Διὸς ἔκγονοι, ἀφϑίτοις ἀοιδαῖς.

mihi quidem Heeren haec videtur recte Orphico alicui poetae tribuisse, quamvis Hermann Opusc. II 248 et Lobeck Aglaoph. I 600 adversati sint. Ceterum locus non integer servatus, nonnulla fortasse ab initio intercepta sunt, extrema autem aperte complurium versuum reliquias ostendunt: ibi haud dubie dixit poeta de deo summo, cuius gratia haec Stobaeus adscripsit: quae supersunt, sic videntur conformanda·

Ὑμνέομες μάκαρας, Μοῦσαι Διὸς ἔκγονοι, ...
. . . . (ϑεὸν) ἄφϑιτον αἰὲν ἀοιδαῖς.

Praeterea v. 3 ubi libri non θνατῶν, sed θειατῶν exhibent, haud dubie corruptus, conieci σεῖό τ', ὦ ἰατὴρ Ἀσκλήπιε ὀλβιοδῶτα. — Incertum, utrum ex poeta aliquo an ex populari cantilena petitum sit quod servavit Hesychius: ὦπι ἄνασσα· πυρρὰ πρόθυρος. πῦρ πρὸ τῶν θυρῶν. Scribendum:

Ὦπι ἄνασσα, πυρὰ προθύροις.

ac πυρά etiam Palmerius. Interpretatio autem sic restituenda videtur, huc relatis iis, quae falso s. v. ὠπωτῆρε leguntur: Διὰ φαρμάκων εἰώθασί τινες ἐπάγειν τὴν Ἑκάτην ταῖς οἰκίαις, πῦρ πρὸ θυρῶν (ἀνάπτοντες). — Denique carmen quod servavit Origenes (Hippolytus) adv. Haeret. p. 72 ed. Miller mihi quidem quamquam non valde antiquum, at certe non prorsus novicium videtur:

Νερτερίη χθονίη τε καὶ οὐρανίη μόλε βομβώ,
εἰνοδίη τριοδῖτι, φαεσφόρε, νυκτεροφοῖτι·
ἐχθρὴ μὲν φωτός, νυκτὸς δὲ φίλη καὶ ἑταίρη·
χαίρουσα σκυλάκων ὑλακῇ τε καὶ αἵματι φοινῷ
ἐν νέκυσιν στείχουσα κατ' ἠρία τεθνηώτων,
αἵματος ἱμείρουσα, φόβον θνητοῖσι φέρουσα,
γοργὼ καὶ μορμὼ καὶ μήνη καὶ πολύμορφε,
ἔλθοις εὐάντητος ἐφ' ἡμετέρῃσι θυηλαῖς.

Certe hanc vel simillimam cantilenam Theocritus respicere videtur II 13, et hinc etiam repetendum quod ibi pro ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν αἷμα alii legebant ἀνά τ' ἠρία κεκμηώτων. — Ceterum Βομβώ mihi quoque suspectum, nec tamen Βαυβώ, ut Miller coniecit, scribendum puto, sed ῥόμβῳ, ut sit *veni quasi turbine acta*, quamquam possis etiam de magico rhombo interpretari (de quo vid. Sch. Apoll. Rh. I 144 interprett. Theocr. II 30), ut haec cantilena proprie fuerit composita in usum mulierum, quae rhombo ad magicas artes utebantur. V. 2. Meineke νυκτεροφοῖτι emendavit, legebatur νυκτεροφοίτη.

Aliorum carminum prorsus non constat quae fuerit forma. Ita epicumne an vere lyricum carmen fuerit *hymnus in Herculem*, quem memorat Ptolem. Heph. p. 186. West. ignoramus: τίνος ἐστὶν ὁ ὕμνος ὁ ᾀδόμενος ἐν Θηβαίοις εἰς Ἡρακλέα, ἐν ᾧ λέγει (scr. λέγεται) Διὸς καὶ Ἥρας υἱός· ἔνθα περὶ τῶν κατὰ πόλεις τοὺς ὕμνους ποιησάντων, καὶ ὡς Φιλοστέφανος ὁ Μαντινεὺς ὁ ποιητὴς ἐκ γενετῆς ἱματίῳ οὐκ ἐχρήσατο, καὶ ὡς Μάτρις ὁ Θηβαῖος ὑμνογράφος μυρσίνας παρ' ὅλον τὸν βίον ἐσιτεῖτο. unde coniicio, Ptolemaeum hunc hymnum ad illum ipsum *Matrin* retulisse, de quo cf. Athen. II 44 C, ubi Meineke Θηβαῖος pro Ἀθηναῖος coniecit; sed ἐγκώμιον Ἡρακλέους, quod Ath. X 412 B *Matridis* nomine affert, quodque etiam Diodor. Sic. I 24 respicit, non huic poetae tribuendum videtur, sed rhetori, quem dicit Longin. de Subl. c. 3, nisi eundem hominem et rhetoricae et poesi operam dedisse censeas. — Non magis constat, id quod exhibet Pollux X 162: σίφνιν δ' ἐν τοῖς Ἀττικοῖς ὕμνοις οὐ τὴν γῆν ἔνιοι ἀκούουσι, ἀλλὰ τὴν σιπύαν, ἐξ ἧς ἡ Δημήτηρ προὐκόμιζε τὰς τροφάς, utrum ex epico an lyrico carmine petitum sit. —

Alia autem aliena sunt, velut ex *titulo sepulcrali* virginis Spartanae petitum videtur, quod habet Pollux IV 102: *Καὶ βίβασις δέ τι ἦν εἶδος Λακωνικῆς ὀρχήσεως, ἧς καὶ τὰ ἆθλα προὐτίθετο οὐ τοῖς παισὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ ταῖς κόραις· ἔδει δὲ ἅλλεσθαι καὶ ψαύειν τοῖς ποσὶ πρὸς τὰς πυγάς, καὶ ἠριθμεῖτο τὰ πηδήματα, ὅθεν καὶ ἐπὶ μιᾶς ἦν ἐπίγραμμα·*

Χίλιά ποκα βιβάντι, πλεῖστα δὴ τῶν πῆ ποκά.

Legendum videtur:

Χίλι' ἅ ποκ' ἆλτο βιβάτι, πλεῖστα δὴ τῶν πή ποκα.

Χίλι' ἃ Bekker correxit, *ἆλτο βιβάτι* ego restitui, Meineke *βίβατι* et *πά ποκα* scripsit, Ahrens (II 483) *χίλι' ἅδε ποκὰ βίβαντι, πλεῖστα δὴ τῶν πή ποκα.* — Alia, quoniam non sunt numeris astricta, seiunxi, velut puerorum cantilenam, quam memorat Schol. Aristoph. Av. 56: *Δὸς τὸ σκέλος τῇ πέτρᾳ καὶ πεσοῦνται τὰ ὄρνεα.* — Item preces Atheniensium in honorem Iovis Pluvii, quas adhibet Marcus Anton. V 7:

Ὗσον, ὗσον, ὦ φίλε Ζεῦ,
κατὰ τῆς ἀρούρας τῆς Ἀθηναίων καὶ τῶν πεδίων.

non videntur numeris adstrictae: ceterum nescio an scribendum sit: *κατὰ τῆς ἀρούρας τῆς Ἀθηναίων καὶ τῶν Π ε δ ι α ί ω ν*, ut urbani tantum pro se et Pediaeis deorum pacem imploraverint.

Alia carmina non in ordinem recepi, velut versus ex *Hymno in Apollinem*, quem apparet satis novicium esse: Hermann apud Buttmannum Mythol. I 277 hymnum ad novissimam Platonicorum sectam refert, et quamvis dubitanter ipsi Porphyrio tribuit, adversante Buttmanno huic quidem suspicioni. Versus sunt hi:

Σοὶ δ' ἄρα πηγὰς νοερῶν ὑδάτων 1041
τάμον ἄντροις μίμνουσαι, γαίης
ἀτιταλλόμεναι πνεύματι μούσης
θέσπιν ἐς ὀμφήν· ταὶ δ' ὑπὲρ οὖδας
διὰ πάντα νάπη ῥήξασαι
παρέχουσι βροτοῖς γλυκερῶν ῥείθρων
ἀλιπεῖς προχοάς.

Servavit hos versus Porphyr. de antro nymph. c. 8: *ὅτι δὲ καὶ ταῖς νύμφαις ἀνετίθεσαν ἄντρα, καὶ τούτων μάλιστα ταῖς Ναΐσιν, αἳ ἐπὶ πηγῶν εἰσί, κὰκ τῶν ὑδάτων, ἀφ' ὧν εἰσι ῥοαί, Ναΐδες ἐκαλοῦντο, δηλοῖ καὶ ὁ ε ἰ ς Ἀ π ό λ λ ω ν α ὕ μ ν ο ς, ἐν ᾧ λέγεται· Σ ο ὶ δ' κτλ.* — V. 2. *τάμον* Barnes, qui praeterea *Ν ύ μ φ α ι τάμον* scripsit, vulgo *τέμον*. — *μίμνουσαι*, van Goens *ὑμνοῦσαι*. — V. 3. *πνεύματι*, Barnes *πνεύμασι*, van Goens *γαίην (γαῖαν) ἀτ. ῥεύμασι*. — V. 5. *νάπη* Hermann, *νάη* vel *ναή* vulgo, Barnes *νασμούς*, praeterea Hermann post *ῥήξασαι* addere voluit *ἀεί*. — Item non recepi reliquias *Hymni in Iovem* has:

Δία τὸν πάντων ὕπατον κλήζω.

* * *

Πολὺ γὰρ πολύ μοι τὸ μέσον βιότου
μέλπειν τε θεοὺς ἔν τ' εὐφροσύναις

ἦτορ ἰαίνειν
τοιῷδ' ὑπὸ παιδονόμῳ.

Affert Aristid. I 452: δευτέρᾳ ἐδόκουν ἐν τῷ ἱερῷ εἶναι τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὄρθριον εὐθὺς ἐξ ὁδοῦ ποθὲν ἥκων, καὶ χαίρειν ὡς ταχέως ἀνεῴγνυτο· ἐδόκουν δὲ καὶ τοὺς παῖδας ᾄδειν τὸ ἀρχαῖον ᾆσμα, οὗ ἡ ἀρχή ἐστι· Δία κτλ. καὶ εἶναι ἐν ἐκείνῳ τῷ μέρει τοῦ ᾄσματος· πολὺ κτλ. Hoc quamquam ab Aristide *antiquum* vocatur carmen, satis tamen novicium videtur. — V. 1. Aristides quod infra dicit p. 485: κελεύει . . . καθέξεσθαι εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἱεροῦ, καλοῦντα Δία, θεὸν (l. θεῶν) ὕπατον καὶ ἄριστον, ad Homerum referendum. — V. 2. τὸ μέσον, fort. λῷστον. — V. 3. τε θεοὺς ΓΔΘ, v. τοὺς θεούς. — V. 5 fort. παιδονομηῒ. — Aperte ficta exordia hymni in Minervam:

Ἕπεσθε Περγάμῳ νέοι.

et in Bacchum:

Χαῖρ' ὦ ἄνα κισσεῦ
Διόνυσε.

quae rhetor halucinabundus profert I 513. Idem valet de paeane I p. 62. — Non magis recepi reliquias *Hymnorum in Attin*, quae leguntur apud Origenem (Hippolyt.) adv. Haeret. 118: Τοιγαροῦν, φησίν, ὅταν συνελθὼν ὁ δῆμος ἐν τοῖς θεάτροις εἰσίοι τις ἠμφιεσμένος στολὴν ἔξαλλον, κιθάραν φέρων καὶ ψάλλων, οὕτως λέγει ᾄδων τὰ μεγάλα μυστήρια οὐκ εἰδὼς ἃ λέγει· Εἴτε Κρόνου γένος, εἴτε Διὸς μάκαρος, εἴτε Ῥέας μεγάλης χαῖρε τὸ κατηφὲς ἄκουσμα Ῥέας Ἄττι, σὲ καλοῦσι μὲν Ἀσσύριοι τριπόθητον Ἄδωνιν, ὅλη δ' Αἴγυπτος Ὄσιριν ἐπουράνιον μήνης κέρας, Ἕλληνες σοφίαν, Σαμοθρᾶκες Ἀδὰμ σεβάσμιον, Αἱμόνιοι Κορύβαντα, καὶ οἱ Φρύγες ἄλλοτε μὲν Πάπαν,
1042 ποτὲ δὲ νέκυν, ἢ θεόν, ἢ τὸν ἄκαρπον, ἢ αἰπόλον ἢ χλοερὸν στάχυν ἀμηθέντα, ἢ ὃν πολύκαρπος ἔτεκεν ἀμύγδαλος ἀνέρα συρικτάν. Τοῦτον φησὶν εἶναι πολύμορφον Ἄττιν, ὃν ὑμνοῦντες λέγουσιν οὕτως· Ἄττιν ὑμνήσω τὸν Ῥείης, οὐκ ᾠδινῶν συμβόμβοις, οὐδ' αὐλῶν Ἰδαίων Κουρήτων, μύκτητα, ἀλλ' οἷς Φοιβείαν μίξω μοῦσαν φορμίγγων, εὐοῖ, εὐὰν ὡς Πάν, ὡς Βακχεύς, ὡς ποιμὴν λευκῶν ἄστρων. Haec Schneidewin (Philol. III 247 seq.) ad numeros revocare studuit, cf. etiam G. Hermann in Actis Soc. Sax. 1849 p. 1, qui hexametros restituere conatus est, et Schneidewin in Nuntiis Gotting. 1852 p. 101. Sed prior quidem cantilena mihi aliter conformanda videtur, constat autem versibus anapaestis, quos deinde dactylici tetrametri excipiunt:

Χαῖρ', εἴτε Κρόνου γένος εἴτε Διός,
μάκαρ, εἴτε Ῥέας μεγάλης εἶ,
ὦ χαῖρε κατηφὲς ἄκουσμα Ῥέας
Ἄττη· σὲ καλοῦσι μὲν Ἀσσύριοι
τριπόθητον Ἄδωνιν, ὅλη δὲ
Αἴγυπτος Ὄσιριν, ἐπουράνιον
Μήνης κέρας Ἕλληνες, σοφίαν
. . . .
Σαμόθρᾳκες Ἄδαμνα σεβάσμιον·

. Ἀκμόνιοι Κορύβαντα, καὶ οἱ Φρύγες
ἄλλοτε μὲν Πάππαν, ποτὲ δ' αὖ νέκυν
ἢ θεὸν ἤτοι ἄκαρπον ἢ αἰπόλον
ἢ χλοερὸν στάχυν ἀμηθέντα,
ἢ πολύκαρπον, ὃν ἔτεκεν ἀμύγδαλος,
ἀνέρα συρικτὰν (πολυώνυμον).

V. 3. ἄκουσμα intactum reliqui, conieci ἄθυρμα, Hermann ἄκρισμα, certe κατηφές non est sollicitandum. — V. 6 Schneidewin parum recte conformavit scribens ὅσιον δ' Αἴγυπτος ἐπουράνιον μήνης κέρας, Ἕλληνες δ' Ὀφίαν, (postea retractavit scribens κέρας Ἕλληνες, Κυλλήνιοι λόγιον.) nam ipse Origenes p. 106 testificatur Graecos ἐπουράνιον μήνης κέρας appellare, hinc ipse Attis μηνοτύραννος in titulis tam graecis quam latinis indigitatur, cf. de tauroboliorum sacris disputantem Prellerum Roem. Mythol. 738 seq. quorum sacrorum ne germana quidem Graecia expers fuit, ut atticum epigramma docet, quod illustravit C. Keil Philol. Suppl. II 588 seqq. Excidit post σοφίαν versus. — V. 8. Ἄδαμνα scripsi, cf. Hesychius: Ἀδαμνεῖν· φιλεῖν· καὶ Φρύγες ἀδάμνα τὸν φίλον λέγουσιν. — V. 9. Ἀκμόνιοι scripsi, Schneidewin Μαιόνιοι. — V. 10. Πάππαν, nisi forte Παπίαν praestat. — V. 11. ἤτοι scripsi, haec quoque Schneidewin satis audacter neque vere immutavit, nam ipse Origenes et θεὸν et αἰπόλον tuetur. — V. 13. πολύκαρπον restitui, nam ita nuncupari auctor est Origenes. — V. 14. πολυώνυμον addidi, vid. Origenes p. 117. — Alteram autem cantilenam Schneidewin in hunc modum restituit:

Ἄττιν κλήσω τὸν Ῥείης,
οὐ κωδώνων σὺν βόμβοις
οὐδ' αὐλῶν Ἰδαίων
κουρήτων μύκτητα,
ἀλλ' εἰς Φοιβείαν μίξω
μοῦσαν φορμίγγων, εὐοί,
εὐάν, ὡς Πάν, ὡς Βακχεύς,
ὡς ποιμὴν λευκῶν ἄστρων.

Hermann v. 3 et 4 sic constituit οὐδ' Ἰδαίων κουρήτων Αὐλῶν μυκητᾶν φωναῖς.

Extant praeterea apud Philostratum quaedam carmina, quae quin sophista ipse finxerit, non est dubium. Velut *Hymnus in Thetin*:

Θέτι κυανέα, Θέτι Πηλεία,
σὺ μέγαν τέκες υἱὸν Ἀχιλλέα·
θνατὰ μὲν ὅσον φύσις ἤνεγκεν,
Τροία λάχε, σᾶς δ' ὅσον ἀθανάτου
γενεᾶς παῖς ἔσπασο, Πόντος ἔχει·
βαῖνε πρὸς αἰπὺν τόνδε κολωνόν,
μετ' Ἀχιλλέως ἔμπυρα (βαῖνε·)
βαῖν' ἀδάκρυτος μετὰ Θεσσαλίας,
Θέτι κυανέα, Θέτι Πηλεία.

Et item alius:

Ἀχώ, παρὰ μυρίον ὕδωρ

μεγάλου ναίοισα πέραν Πόντου,
ψάλλει σε λύρα διὰ χειρὸς ἐμᾶς,
σὺ δὲ θεῖον Ὅμηρον ἄειδέ μοι,
κλέος ἀνέρων, 1043
κλέος (ἄφθιτον) ἀμετέρων πόνων,
δι' ὃν οὐκ ἔθανον, δι' ὃν ἐστί μοι
Πάτροκλος, δι' ὃν ἀθανάτοις ἴσος
Αἴας ἐμός,
δι' ὃν ἁ δορίληπτος ἀειδομένα
(μέλεσιν) σοφοῖς
κλέος ἤρατο κοὺ πέσε Τροία.

Prior hymnus legitur ap. Philostrat. Heroic. p. 741. Hanc cantilenam dicit Thessalos theoros, qui Achilli in littore Troiano inferias Dodonaei oraculi iussu offerebant, canere solitos: νυκτὸς μὲν δὴ καθορμίζεσθαι ἔδει καὶ πρὶν ἅψασθαι τῆς γῆς ὕμνον ἀπὸ τῆς νεὼς ᾄδειν ἐς τὴν Θέτιν ὧδε συγκείμενον· Θέτι κτλ. Eadem Eudocia p. 85. — V. 1. Κυανέα, κυαναία 2. — Πηλεία Kaiser, Πηλία codd., Πηλεῖ, ἃ coni. Visconti, unde Kaiser deinde ἃ τὸν μέγαν scripsit. — V. 2. σὺ scripsi, legebatur τόν. — τέκες Boissonade, legebatur ἔτεκες. — Ἀχιλλέα codd., vulgo Ἀχιλλῆα. — Quod deinde libri et edd. addunt τοῦ proscripsi. — V. 3. ὅσον, 2 ὅσων. — ἤνεγκεν, b ἤνεικε. — V. 4. Τροία codd., τοι Τροία vulgo. — V. 6. βαῖνε πρὸς αἰπὺν 2 (in i γρ.), βαῖν' ἐπ' αὐτὸν 1. i. 3. 4. — τόνδε om. 1. 3. 4 praeter β, in ρ est τόν, totum versum om. n. — V. 7. μετ' om. Olear. — ἔμπυρα, ἐν πυρᾷ e, Eud. — βαῖνε adieci, Kaiser coni. βαῖνε θεά — V. 8. ἀδάκρυτος, εὐδάκρυτος ε (in m. γρ. ἀδάκρ.) et Eud. — μετὰ Θεσσαλίας aperte vitiosum, e Morell. et Eud. μετὰ θυηλὰς, scribendum videtur τάσδε θυηλάς. — V. 9. κυανέα, κυαναία 2. — Πηλεία, Πηλία codd. — Facile apparet hoc carmen non antiquum esse, sed ab ipso Philostrato compositum: istius enim saeculi plane indolem refert.

Alter hymnus extat ib. p. 747: Καὶ μήν, ξένε, πολλοὶ τῶν προσελθόντων τῇ νήσῳ καὶ ἄλλα τοῦ Ἀχιλλέως ᾄδοντος ἀκούειν φασί, τουτὶ δὲ πέρυσιν, οἶμαι, τὸ ᾆσμα ἡρμόσατο χαριέστατα τῆς γνώμης καὶ τῶν διανοιῶν ἔχον, ξύγκειται δὲ ὧδε· Ἀχὼ κτλ. ubi aperte indicat a se confectam esse cantilenam. — V. 1. Ἀχώ, suprascr. ἠ(χὼ) b, ἠχὼ j, e, n. Olear., ἀλλὰ γ. — παρὰ codd., περὶ edd. — V. 2. μεγάλου om. l. — ναίοισα, νέοισα 2. ψ, ουσα p ex corr. et 4. — πέραν scripsi, legebatur πλευρά. — V. 3. σε, δέ σε e n. — V. 4. μοι, ἐμοὶ γ. Morell. — V. 5. ἀνέρων, ἀνδρῶν Morell. Olear. — V. 6. ἄφθιτον ad versum redintegrandum addidi. — V. 7. δι' ὃν, δι' ὧν π. — οὐκ ἔθανον Mor. Olear., οὐ θάνον codd. — V. 8. ἴσος, ἶσος a. — V. 9. ἐμός, ἐμοί ψ. — V. 10. ἁ δορίληπτος f, ut Wesseling. coniecit, ἁ δορύληπτος γ, ἀδορύληπτος 2. 3, ἀδορίληπτος l. 4 edd. — V. 11. μέλεσιν adieci, contra σοφοῖς delendum censet Kaiser. — V. 12. κοὐ, καὶ 4. — Denique confictum haud dubie quod memorat Philostr. v. Apoll. VIII 30: Στεῖχε γᾶς, στεῖχε ἐς οὐρανόν, στεῖχε.

FRAGMENTA ADESPOTA. 1044

I. ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

Ὡς ἀν' ἐχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν ὄνωνιν
φύονται μαλακῶν ἄνθεα λευκοΐων.

2.

Ἡ νεότης ἀσύφηλος ἀεὶ θνητοῖσι τέτυκται·
εἰ δὲ δίκην βλάπτοι, πουλὺ χερειοτέρη.

3.

Θριαὶ (δὴ) τὴν γρηῦν ἐπιπνείουσι κορώνην.

4.

Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔμμορε τιμῆς.

5. 1045

Οὔ μοι ἔτ' εὐκελάδων ὕμνων μέλει, οὐδ' ἔτι μολπῆς.

Fr. 1. Plutarch. de aud. poet. c. 13, de fratern. am. c. 13, quaest. Sympos. I 4, 3. — V. 1 adhibet etiam Athen. III 97 D.

Fr. 2. Schol. Eurip. Androm. v. 184: *Κακόν γε θνητοῖς τὸ νέον*] *διὰ τὴν προπέτειαν κακὸν τὸ νέον. Ἡ νεότης κτλ.* Fort. *Eueni* est. — V. 2. *πουλὺ, πολὺ* codd., emend. Matthiae. — *χερειοτέρη* Cobet ex cod., v. *χειροτέρη*.

Fr. 3. Cram. An. Ox. IV 337, 26: *Τὸ νηὺς ἢ γρηὺς διῃρημένον κατὰ τοὺς Ἴωνας οὐκ ἐκλίθη, τὴν δὲ αἰτιατικὴν καὶ κλητικὴν ἔχει· θριαίτην γρηὺν κτλ.* Scribendum *Θριαὶ τήν*, cf. Homeri Hymn. in Mercur. v. 552 seqq. Inserui *δή*, quamquam alia quoque possunt tentari. Fort. *Archilochi* versus est.

Fr. 4. Zenob. III 77. Utitur hoc versu Plut. vit. Nic. c. 11 (ubi pro *ἔμμορε* V *ἔλαχε*), compar. Lyc. et Sullae c. 1 (ubi *ἔλλαχε*), vit. Alex. c. 53 (item *ἔλλαχε*), et de frat. am. c. 2. Versus haud dubie antiqui poetae, ad cuius similitudinem facti comicorum versus apud Zenob:

Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ Ἀνδροκλέης πολεμαρχεῖ.

(fort. *κἂν — πολεμαρχοῖ*) et:

Ἐν γὰρ ἀμηχανίῃ καὶ ὁ Καρκίνος ἔμμορε τιμῆς.

Fr. 5. Chrysippus *π. ἀποφατικῶν* c. 9: *εἰ ποιητής τις οὕτως ἀπεφήνατο· Οὔ μοι κτλ.* *Alcmani* vindicat Schneidewin, quod si verum, exspectes *μολπᾶς*. — *οὐδ' ἔτι*, Letronne *οὐδέ τι*.

6.

Οὐκέτι γιγνώσκουσιν Ἀθηναῖοι Μεγαρῆας.

7.

Ἀνδρὶ μὲν αὐλητῆρι θεοὶ νόον οὐκ ἐνέφυσαν,
ἀλλ᾽ ἅμα τῷ φυσῆν χὠ νόος ἐκπέταται.

8.

Ἐσθλὸς ἐὼν ἄλλου κρείττονος ἀντέτυχεν.

9.

Ἦν θεὸς ἢ κρέσσων δή τις· ὀνησόμεθα.

10.

* *Οὐ πάντα θεοὶ πᾶσιν ἔδωκαν ἔχειν.*

11. 1040

Ἐσθλοὶ μὲν γὰρ ἁπλῶς, παντοδαπῶς δὲ κακοί.

Fr. 6. Aristot. Eth. Eudem. VII 10: *Καὶ ὥσπερ αἱ πόλεις ἀλλήλαις φίλαι, οὕτω καὶ οἱ πολῖται· καὶ ὁμοίως οὐκέτι . . . Μεγαρῆας καὶ οἱ πολῖται κτλ.* et antea iam VII 2: *Διὰ γὰρ τὸ χρήσιμοι εἶναι φιλοῦσιν ἀλλήλους καὶ μέχρι τούτου, ὥσπερ ἡ παροιμία· Γλαῦκ᾽ ἐπίκουρος ἀνὴρ σὸν σὸν φίλος, ἔσκε μάχηται. καὶ οὐκέτι γ. Ἀθηναῖοι* (Mb *Ἀθῆναι*, Pb *ἀληθῆναι*) *Μεγαρῆας.* Fort. *Solonis* est, eum autem qui praecedit versum *Archilocho* adscripsi, vid. fr. 14. — Dubium an ex elegia petitus sit versus Eth. Nic. VIII 6 (cf. Apostol. XIV 59 a):

Πολλὰς δὴ φιλίας ἀπροσηγορία διέλυσεν.

Fr. 7. Athen. VIII 337 E: *λόγος γὰρ παλαιός, ὅτι Ἀνδρὶ κτλ.* — V. 1. *οὐκ ἐνέφυσαν*, Iacobs *εἰ καὶ ἔφυσαν*, Casaubonus *εἰσενέφυσαν*, Schweighaeuser *οὖν ἐνέφυσαν.* — V. 2. *φυσῆν* ABC, *φύσειν* P, *φυσᾶν* VL.

Fr. 8. Polybius XV c. 16: *Ἔστι μὲν γὰρ ὅτε καὶ ταὐτόματον ἀντέπραξε ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἔστιν δ᾽ ὅτε πάλιν κατὰ τὴν παροιμίαν· ἐσθλὸς κτλ.* Fort. *Theognidis* est.

Fr. 9. Herodian. *π. μον. λέξ.* p. 40, 23: *Λέγεται δὲ καὶ κρέσσων μὴ πλεονάζοντος τοῦ ῑ . . . καί· ἦν θεός· ἢ κρέσσων δέ τι ὀνησόμεθα.* Dubitanter pentametrum restitui, Lehrs: *ἦν θεὸς ἢ κρέσσον· τί ὀνησόμεθα.*

Fr. 10. Epigramma incertum in Anthol. XII 96: *Οὔτι μάταν θνατοῖσι φάτις τοιάδε βοᾶται, ὡς οὐ πάντα κτλ.* Fortasse illud ipsum *ὡς* praemittendum, nisi malis *οὐ γὰρ ἅπαντα.* — Fortasse etiam ex antiquiore elegiaco poeta petitum, quod ib. XII 18. Alpheus dicit: *τοὔνεκεν οὐ φεύγειν γλυκὺν ἵμερον, ἀλλὰ διώκειν πᾶσι λέγω· ψυχῆς ἐστιν Ἔρως ἀκόνη.*

Fr. 11. Aristot. Eth. Nic. II 5: *Καὶ διὰ ταῦτ᾽ οὖν τῆς μὲν κακίας ἡ ὑπερβολὴ καὶ ἡ ἔλλειψις, τῆς δὲ ἀρετῆς ἡ μεσότης· ἐσθλοὶ κτλ.* Ceterum LbOb *κακοὶ δὲ παντοδαπῶς.*

12.

Ἡμεῖς δ' εἰς Ἕλλης πόντον ἀπεπλέομεν.

13.

Τὸν φρουρὸν φρουρεῖν χρή, τὸν ἐρῶντα δ' ἐρᾶν.

14.

Κοῦραι ἐλαφρὰ ποδῶν ἴχνι' ἀειράμεναι.

15.

. . *Ὀλίγης ἐστὶ διδασκαλίας.*

II. ΙΑΜΒΟΙ.

16.

Ξάνθῃ παλαιῇ γρηῒ πολλοῖσιν φίλῃ.

17. 1047

Περὶ σφυρὸν παχεῖα μισητὴ γυνή.

18.

Ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, οἷς θάλλει πόλις.

Fr. 12. Mar. Victor. p. 154: „Hoc quoque notandum in enuntiatione pentametri elegiaci, nam plerumque aurem fallit, ut in illo graeco versu *Ἡμεῖς δ' εἰς Ἑλλήσποντον ἀπ.*" Sed hoc divisim scribendum esse ipse gramm. docet. Fort. hoc sicut fr. 14. *Callimachi* est, atque etiam fr. 13 novicium videtur.

Fr. 13. Macar. Prov. VIII 40, ubi legitur *χρὴ φρουρεῖν*, quae transposui.

Fr. 14. Dionys. Halic. de comp. verb. c. 25, ubi de pentametro disserit: *ὅμοιον τούτοις· κοῦραι κτλ.* ubi Reg. 1 et Colb. *ἐλαφροπόδων.* — *ἴχνι'* Hermann, vulgo *ἴχνε'*.

Fr. 15. Herodian. post Moer. p. 475 ed. Piers.: *ὀλίγης ἐστὶ διδασκαλίας· ἀντὶ τοῦ ὀλίγων δεῖται πρὸς μάθησιν.* Ex Attico poeta petitum videtur, fort. *Critia.*

Fr. 16. Rufin. de metr. com. p. 385 hoc iambi exemplum ex Iuba affert: *Ξανθῇ π. γ. πολλῇσιν φ.* quae correxi, nam *Ξάνθη* nomen proprium illius mulieris. *Archilochi* vel *Anacreontis* videtur versus.

Fr. 17. Schol. Aristoph. Av. 1620: *μισητίαν δὲ οἱ μὲν περὶ Ἀριστοφάνη τὴν εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκρασίαν καὶ τό· περὶ . . . γυνή οὕτως ἐξηγοῦνται.* ubi Ald. *παχεῖα καὶ μισ.* Eustath. 1651, 1: *χρᾶται δ' αὐτῷ καὶ παροιμία ἐν τῷ· περὶ κτλ.* ubi *μισήτη* potius quam *μισητή* scribendum praecipit. Photius 274, 4: *καὶ τὸ ἐν παροιμίας δὲ μέρει λεγόμενον παρὰ κτλ.* (cod. *παχεῖαν*). Eadem Suid. v. *μισητή*, Apostol. XIII 95. — *Archilocho* tribuunt Iacobs et Meineke Poet. Com. II 202.

Fr. 18. Luciani Scyth. c. 9: *Καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι τὴν γνώμην ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμῇ τοσαύτῃ καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν ἀνθεῦσαν* (*ἀνθοῦσαν* M) *κτλ.*

19.

Πριηπίδος τε τῆς πρὸ Βοσπόρου πόλεως.

20.

Πολλὰ δ' ἐν μεταιχμίῳ
Νότος κυλίνδει κύματ' εὐρείης ἁλός.

21.

Καὶ παχυσκελὴς ἀλετρὶς πρὸς μύλην κινουμένη.

22.

Βαῖνε λάξ, ἐπὶ τραχήλου βαῖνε, καὶ πέλα χθονί.

23.

Δῆμος ἄστατον κακόν
καὶ θαλάσσῃ πάνθ' ὁμοῖον ὑπ' ἀνέμου ῥιπίζεται, 1048
καὶ γαληνὸς ἣν τύχῃ, πρὸς πνεῦμα βραχὺ κορύσσεται,
κἢν τις αἰτία γένηται, τὸν πολίτην κατέπιεν.

24.

Πέλλα γὰρ (πλείη)
τρυγὸς γλυκείης, ἣν ἔτικτεν Ἀνθηδών.

Fr. 19. Hesych.: *Πριηπίδος τε τῆς πρὸ Βοσπόρου πόλεως Ἑλλησποντιακῆς, ἣν* (om. cod., sed recte addidit Musurus) *τὸν Πρίαπον τὸν Διονύσου καὶ Περικότης* (*Περκώτης*) *φασὶν οἰκῆσαι* (*οἰκίσαι*). Versus *Archilochi* videtur. Priapum urbem pariter atque Abydum et Proconnesum Milesii Gyge regnante condiderunt, cf. Strabo XIII 587 coll. 590.

Fr. 20. Cicero ad Attic. V 3: „Tu autem abes longe gentium: *πολλὰ κτλ.* *Archilochi* videntur versus, quo poeta saepius utitur Cicero.

Fr. 21. Plut. non posse suaviter viv. c. 21: *Ἐν δὲ πομπαῖς καὶ θυσίαις οὐ μόνον γέρων καὶ γρηῦς, οὐδὲ πένης καὶ ἰδιώτης, ἀλλὰ καὶ παχ. κτλ.* Nisi forte est versus Eupolideus *Comici* alicuius.

Fr. 22. Plut. de cohib. ira c. 9: *ἄρχομαι καταφρονεῖν τῶν λεγόντων ... καὶ Βαῖνε κτλ.* Meineke *Archilocho* tribuit. — *πέλα*, Lobeck *πίλνα*.

Fr. 23. Dio Chrysost. XXXII p. 432: *Καὶ ταῦτα ἀκούων Ὁμήρου τε καὶ τῶν ἄλλων ποιητῶν ὑμνούντων ἀεὶ τὸν ὄχλον ὡς χαλεπόν τε καὶ ἀπειθῆ καὶ πρὸς ὕβριν ἕτοιμον, τοῦ μὲν οὕτω λέγοντος — ἑτέρου δὲ πάλιν αὖ, Δῆμος κτλ.* Fortasse *Solonis* sunt versus vel *Archilochi*. Meineke *Comici* potius poetae esse censet. Ceterum componas cum his Demosth. de falsa leg. 136: *ὡς ὁ μὲν δῆμός ἐστιν ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν πάντων καὶ ἀσυνθετώτατον, ὥσπερ ἐν θαλάττῃ πνεῦμα ἀκατάστατον, ὡς ἂν τύχῃ, κινούμενον.* Respicit autem huc Dio Cassius in aliqua oratione, sed locus nunc non est in promptu. — V. 2. *ὁμοῖον*, vulgo *ὅμοιον*. — V. 3. *ἣν τύχῃ* Kayser, *κεἰ γαληνὸς ὢν τύχοι* Emperius, *ἔντ' χώρᾳ* B, *ἐντείχω* M, *ἔντ' ἠχῶν* V, *ἔντ' ἠχῶ* rel. — *πρὸς* Reiske, vulgo *πᾶν*. — *βραχύ*, Iacobs *ταχύ*. — V. 4. Fort. *ἄντιος* (hoc etiam Geel) *τῶν πολιτέων*, et M *πολίτ' ἄν*. Ac negat singularem numerum ferendum esse Bernhardy Paralipom. p. 52.

Fr. 24. Et. Gud. 57, 33: *Ἀνθηδών· ἡ μέλισσα παρὰ τὸ ἄνθη ἐνδεῖν*

25.

Ὁ τὸν κυσὸν τρωθεὶς
ᾔδεις, ὅπου μάλιστα τοῦ κράνους χρεία.

26.

Βαὺ βαὺ καὶ κυνὸς φωνὴν ἵεις.

27. 1049

Ἐγὼ μέν, ὦ Λεύκιππε, δεξιῇ σίττῃ.

28.

Κέρδαιν' ἑταῖρε καὶ θέρους καὶ χειμῶνος.

ἐν αὐτῷ· ἁπλαῖ γὰρ τρύγος· γλυκὶς ἣν ἔτικτεν Ἀνθηδών. Et. Sorb. ap. Gaisford. Et. M. 108, 44: *Ἀνθηδόνος ἡ μέλισσα, παρὰ τὸ τὰ ἄνθη ἐνδεῖν ἐν αὐτῇ· ἁπλὰ γὰρ τρύγος γλυκίης ἣν ἔτικτεν Ἀνθηδών.* Schneidewin coni. *Ananii* esse versum: *Πλεῖα γὰρ τρυγὸς γλυκείης, ἣν ἔτικτεν ἀνθηδών* id est *μέλισσα.* Sed scribendum: *Ἀνθηδών· ἡ μέλισσα παρὰ τὸ τὰ ἄνθη ἔδειν· (καὶ πόλις Βοιωτίας, διὰ τὸ πλεῖστα ἄνθη ἀνθεῖν) ἐν αὐτῇ·* (vid. Steph. Byz. v. *Ἀνθηδὼν* et Schol. Il. β 508) deinde possis tetrametrum restituere *πέλλα γὰρ τρυγὸς κτλ.* sed malui trimetrum conformare, quamquam emendatio incerta, illud certum de musto vini Anthedonii (vid. Athen. I 31 B) locutum esse poetam, fortasse *Hipponactem*, cf. Hippon. fr. 38 et 39.

Fr. 25. Photius p. 355, 19: *ὁ τὸν κῦσον τρωθεὶς ἤδη Αἰσώπου μάλιστα τοῦ κράνους χρείαι.* quae emendata sunt a Dobreo in Indice p. 728, nisi praeterea *χρείῃ* malis. H. Sauppe *ᾔδη γ'* praefert.

Fr. 26. Io. Alexandr. 32, 23: *Καὶ τὸ βαὺ κατὰ μίμησιν κυνὸς ὀξύνεται, βαὺ βαὺ καὶ κυνὸς φωνὴν ἵεις· ἐξ οὗ καὶ τὸ βαύζω ῥῆμα.* Meineke olim *comico* poetae tribuit et *ἱείς* scripsit, sed Atticis canes latrant *αὖ αὖ*, vid. Aristoph. Vesp. v. 903, Ionibus *βαὺ βαύ*, unde etiam Heraclides Clazomenius (de quo vid. Plato Ione 542 D. Athen. XI 506 A. Aelian. Var. H. XIV 5) fortasse *βαῦς* dictus id est *κύων.* Conferas Hesych. *Κλαζομένιος· οὗτος Ἡρακλείδης ὁ Κλαζομένιός τε καὶ ὁ βαῦς καλούμενος.* Est haec glossa, quae intelligi nequit, coniungenda cum praegressa: *Κλαζομένιοι. οὗτοι κωμῳδοῦνται· δοκοῦσι γὰρ ἐπικύπτοντες προστιλᾶν· [Κλαζομένιος] οὕτως Ἡρακλείδης ὁ Κλαζομένιος ὁ καὶ βαῦς καλούμενος.* Ceterum conf. Auson. Epigr. 131, 4.

Fr. 27. Schol. Aristoph. Av. 704: *Δίδυμος δέ, ἐπεὶ ἡ σίττη καὶ εἴ τι τοιοῦτον ὄρνεον δεξιὰ πρὸς ἔρωτας φαίνεται. Ἐγὼ μὲν ὡς Λευκίππη* (V *λευκίπη*) *δ. σ.* Suidas v. *Ἀεὶ τοῖς ἐρῶσιν* exhibet *ὦ Λευκίππη δεξιά.* Emendavit Bentley. Meineke praeterea coniecit *δεξιῇ σίττῃ*, retulit autem ad Hipponactem (Babrius p. 123) et coniecit pertinere ad narrationem illam de Leucippo et Leucophryne ap. Parthen. Erot. c. 5. Fort. pro *Φαίνεται* scribendum *Φοῖνιξ*, quem sane non est improbabile eam fabellam versibus exposuisse.

Fr. 28. Sext. Empir. adv. Math. XI p. 270: *Καὶ ἑκάστοτε πρὸς ἑαυτὸν τὸ κωμικὸν ἀναμελετᾶν παράγγελμα· Κέρδαιν' κτλ.* — *θέρους*, Brinck *θέρευς.* *Κωμικόν* videtur Sextus paulo liberius adhibuisse, Meineke versum ad Eupolidis Baptas retulit, cum olim *χείματος* coniecisset, quod fortasse non improbandum.

29.

Μέλλοντας ἤδη παρθένοις ἀλινδεῖσθαι.

III. ΜΕΛΗ.

30.

Χειρῶν ἠδὲ ποδῶν ἀκινάγματα.

31.

Ὀψόμενος Ϝελέναν ἑλικώπιδα.

32.

Νέστορα δὲ Ϝῶ παιδός.

33.

Ἀμὲς δ' Ϝειρήναν, τὲ δέ, τάρροθε Μῶσα λίγεια.

Fr. 29. Et. M. 64, 13. *ἀλινδῶ· τὸ κυλίω· οἷον· μέλλοντας κτλ.* — *παρθένοις* Hemsterh., v. *παρθένους.*

Fr. 30. Etym. M. 48, 39: *ἀκινάγματα· οἷον· χειρῶν κτλ. τὰ τινάγματα τῶν ποδῶν μετὰ ῥυθμοῦ καὶ τῶν χειρῶν κινήματα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ᾱ καὶ τοῦ γ̄, καὶ τροπῇ τοῦ η̄ εἰς ᾱ ἀκινάγματα· Ἡρωδιανός.* Haec ex Herodiani opere *περὶ παθῶν* descripta, in quo ille lyricorum poetarum carmina inprimis respexit.

Fr. 31. Priscian. I 20: „Adeo autem hoc verum est, quod pro Aeolico digamma Ϝ ponitur u: quod sicut illi solebant accipere digamma modo pro consonante simplici, teste Astyage, qui diversis hoc ostendit usibus, ut in hoc versu: *ὀψόμενος Ϝελέναν ἑλικώπιδα*" H *οτόμενος* (supra *aspiciens*), RA *ονομένος*, r *οφομενος*, G *οφομεννος*, D *οφομηνως*, Putsche *οἰόμενος*. — Pro *ἑλικώπιδα* libri varias corruptelas exhibent, neque tamen lectio incerta. — Veteres Latini similiter, vid. Quintilian. I 4, 15: „sed B quoque in locum aliarum dedimus aliquando, unde *Burrus* et *Bruges* et *Belena.*" quod sicut priora exempla ex Ennio petitum videtur, quamquam nunc nullum superest vestigium. Hoc quidem hemistichium *Alcmanis* videtur, sicut fr. 32.

Fr. 32. Priscian. I 21: „Est tamen, quando idem Aeolis inveniuntur pro duplici quoque consonante digamma posuisse, ut *Νέστορα δὲ Ϝῶ παιδός.*" codd. et *Νέστορα* et *Νέστορι* exhibent, ut optio sit dubia, cetera variis modis depravata leguntur in codicibus neque vero de lectione ambigi potest.

Fr. 33. Prisc. I 22: „Digamma Aeolis est quando pro nihilo in metris accipiebant, ut *Ἄμμες δ' Ϝειρήναν τὸ δέ τ' ἄρ θέτο Μῶσα λιγαία.* Est enim hexametrum heroicum," ita Krehl ex Lips. Zwicc. Erl, Hertz nuper *ἀμὲς δ' Ϝειρήναν* † *το δε γαρ θετο Μῶσα λίγεια.* Codicum scripturas qui cognoscere velit adeat Hertzium. Ego tenui quod olim scripsi *Ἀμὲς δ' Ϝειρήναν, τὲ δέ, τάρροθε* (vel *παρθένε*) *Μῶσα λίγεια*, quamquam emendatio incerta; nam fortasse aliud potius oblitterati digamma exemplum latet, velut *τὸ δ' Ϝέαρ.* Versus *Terpandri* vel *Alcmanis.*

34. 35. 36. 37. 38. 1050

Κὼ τοξότας Ἡρακλέης.
Κάλλιστ' ὑπαυλέν.
Κὰ μεγασθενὴς Ἀσαναία.
Μελάμποδά τ' Ἁρπόλυκόν τε.
Ἄρχοιμεν γὰρ γὰρ κὠθρασίων.

39.

–́ ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑
– –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑
–́ ⏑ ⏑ – ⏓
* * * *
–́ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ – –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏑ – ⏓
* * * *
–́ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
* * * *
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – – ⏓

Fr. 34—38. Apoll. de Synt. p. 335: *Ἀπειράκις γὰρ τὰ Δωρικὰ διὰ ψιλῶν ἀντιστοίχων τὰς συναλοιφὰς ποιεῖται· κ ὠ τ ο ξ ό τ α ς κτλ.* fr. 34—36. *Alcmanis* videntur.

Fr. 35. A *κάλιστ'· — ὑπαυλέν* scripsi pro *ὕπαυλεν*.

Fr. 36. emendavit Ahrens, legebatur *κὰ μέγ' ἀπενήσασα ναὶ ἁ*, cod. A *καμεγ' ἀσθενησασαν*, Dud. *ἀπεγήσασα*.

Fr. 37. Fort. rectius *Ἁρπάλυκον* scribas. Ceterum videtur *Stesichori* fragmentum, vid. ad fr. 39.

Fr. 38 A. *κοθρασιων*. Possis coniicere *ἄρχοι μὲν γὰρ κὠ βράσσων*, nam *θρασίων* i. e. *θρασύτερος* omni auctoritate destitutum.

Fr. 39. Apollod. Bibl. III 4, 4: *Τὰ ὀνόματα τῶν Ἀκταίονος κυνῶν ἐκ τῶν οὕτω* (sic codd. praeter Rc qui a pr. m. *ἐκ τῶν οὗτοι*, vulgo *ἐξ ὧν οὗτοι*).

Δὴ νῦν καλὸν σῶμα περισταδόν, ἠΰτε θῆρες,
τοῦδε δάσαντο κύνες κρατεροί· πέλας Ἄρκυα πρώτη.
** * * μετὰ ταύτην, ἄλκιμα τέκνα·*
Λυγκεὺς καὶ βάνος πόδας ἀνετός, ἠδ' Ἀμάρυνθος·

καὶ τοὺς ὀνομαστὶ διήνεγκεν, ὡς κατέλεξε (libri *καὶ οὓς ὀνομαστὶ διήνεγκεν, ὡς καταλέξη*)·

καὶ τότε Ἀκταίων ἔθανεν Διὸς ἐννεσίῃσιν·
πρῶτοι γὰρ μέλαν αἷμα πίον σφετέροιο ἄνακτος
Σπαρτός τ' ὢν Ἄργος τε Βορῆς τ' αἰψηροκέλευθος.
τοῦ δ' Ἀκταίωνος πρῶτοι φάγον, αἷμα δ' ἔλαψαν·
τοὺς δὲ μετ' ἄλλοι πάντες ἐπέσσυθεν ἐμμεμαῶτες·
ἀργαλέων ὀδυνῶν ἄκος ἔμμεναι ἀνθρώποισιν.

Οἱ δέ νυ καλόν
σῶμα περισταδόν, ἠΰτε θηρός, 1051
τοῦδ' ἀάσαντο κύνες κρατεροί· πέλας
Ἄλκαινα πρῶτα· μετὰ ταύταν δ' ἄλκιμα τέκνα
Λυγκεὺς καὶ Βαλίος πόδας αἰνετός
ἠδ' Ἀμάρυνθος.

* * * * *

καὶ τότ' Ἀκταίονα κτεῖναν Διὸς ἐννεσίῃσιν·
πρῶτος γὰρ Μέλαμπος σφετέροιο ἄνακτος
Σπαρτός τ' Ὅμαργός τε Βορῆς τ' αἰψηροκέλευθος ...

* * * * *

Ita hae veteris alicuius poetae reliquiae nunc in heroicos versus redactae sunt, at apparet lyricos potius hic numeros deprehendi, et mihi quidem videntur *Stesichori* versus delitescere, quem Pausania auctore IX 2, 3 constat Actaeonis fabulam illustrasse, ut mihi videtur peculiari carmine, quod *Ἀκταιονίς* inscriptum fuerit, vide quae dixi in Annal. Antiquitat. 1850 p. 401 seqq. Ad idem hoc carmen referas etiam fr. adesp. 37: *Μελάμποδά τ' Ἁρπόλυκόν τε*, nam utrumque nomen ab Hygino 181 inter Actaeonis canes refertur. Itaque sic fere redintegrandus ille locus: *τὰ δὲ ὀνόματα τῶν Ἀκταίονος κυνῶν ἐκ τῶν (Στησιχόρου) οὕτως· οἱ δέ νυ κτλ. .... καὶ (ἄλλοι), οὓς ὀνομαστὶ ἐξήνεγκεν ὁ Στησίχορος κατὰ λέξιν· καὶ τότ' κτλ.* Apparet autem quatuor fragmenta servata esse. M. Schmidt (Mus. Rhen. VI 404 seq.), qui satis violentis mutationibus heroicos versus restituit, vindicat *Eratosthenis Mercurio*, sed ultimum versum (v. 12) ad *Panyasin* refert. Idem postea (Philol. VII 750) in primis verbis *δὴ νῦν* poetae nomen delitescere arbitratur, et *Δεινάρχου* corrigit, ut Dinarchus epicus poeta intelligendus sit: Delius hic Dinarcho oratore natu maior, *Διονυσιακά* scripsit, in quo carmine etiam Actaeonis obitum descripsit, quem ad Bacchum retulit, cf. Müller Frag. Hist. IV 391. — V. 1. *οὕτως· Οἱ δέ νυ* scripsi, quamquam possis etiam *οὕτω δέ νυ*, ut *οὕτω* poetae sit, libri *οὕτω (οὗτοι) δὴ νῦν*. — V. 2. *θηρός* Scaliger, vulgo *θῆρες*. — V. 3. *τοῦδ' ἀάσαντο* scripsi (cf. Hesych. *ἀάσαντο, ἔβλαψαν*), P *τοῦ δ' αὐτό*, Rabc X *τοῦ δάσαντο*, V *τοῦ δάσαντος*, vulgo *τοῦτον ἐδάσαντος*, unde male corrigunt *τοῦδε δάσαντο*, quod ab hoc loco alienum; antea *ὠδάξαντο* conieceram. — *κρατεροί*, libri *κρατεροῦ*. — V. 4. *Ἄλκαινα* scripsi, *ἄρκενα* libri, unde Scaliger *Ἀρκενα* (cf. Ovid. Met. III 315). Compares Schol. Il. *υ* 29: *οἱ κύνες πολλάκις ὀνομάζονται μετὰ τῶν κτητόρων, οἷον Κέρβερος Ἅιδου, Ὄρθος Γηρυόνου, Ἄλκαινα Ἀκταίωνος.* Ceterum nihil excidit, tres qui deinceps recensentur, Alcaena nati sunt. — *πρῶτα, μετὰ ταύταν δ'* scripsi, vulgo *πρώτη, μετὰ ταύτην*, nisi malis *μετὰ δ' αὖ τάν*. — V. 5. *Βαλίος* Mitscherlich (nisi quod *Βάλιος* scripsit), libri *βάνος*. — *αἰνετός* Gale, libri *ἀνετός*, cf. Antimach. ap. Paus. VII 25: *πόδας αἰνετὼ ἤλασεν ἵππω*, et ap. Schol. Il. *δ* 239: *Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος, πόδας αἰνετώ, υἷε Θυέλλης*. — V. 7. *καὶ τότ'* libri, nisi quod PcV *καὶ* om. — *Ἀκταίονα κτεῖναν* scripsi, VM *ἀκταῖον κτεῖναι*, PDRcX *ἀκταῖον κτεῖνε*. — *ἐννεσίῃσιν*, libri *αἰνεσίῃσι*, fort. *ἐννεσίαισιν*. — V. 8. *πρῶτος* libri, sine causa *πρῶτοι* corrigunt. — *Μέλαμπος* scripsi, libri *μέλαν ἀπὸ*, unde Scaliger *μέλαν αἷμα πίον*. — V. 9. *Σπαρτός* Scaliger, libri *παρτός*. — *τ' Ὅμαργος* scripsi, libri *τ' ὦ* (vel *δὲ ὧν*) *ἀργός*. Cf. Arcad. de Accent. 47, 18: *καὶ τὸ ὅμαργος* (scr. *Ὅμαργος*) *σύνθετον ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ καὶ τοῦ ἀργός· ἔστι*

οἴδ' Ἀκταίονος πρῶτοι φάγον, αἷμα δ' ἔλαψαν·
τοὺς δὲ μέτ' ἄλλοι πάντες ἐπέσσυθεν ἐμμεμαῶτες.
* * * * * *
ἀργαλέων ὀδυνῶν ἄκος ἔμμεναι ἀνθρώποισιν.

40. 1052

Ἁ δ' ὑποδεξαμένα θαήσατο
χρύσεον αἶψα ποτήριον . . .

41.

Μήτ' ἐμῶ αὐτᾶς
μήτε κασιγνήτων πόδας ὠκέας
τρύσῃς.

42.

Καὶ τὺ Διὸς θύγατερ μεγαλόσθενες.

43.

Καί τυ φίλιππον ἔθηκεν.

44.

Ἀλλ' ἁ πολυνεικὴς
δῖ' Ἑλένα.

δὲ ὄνομα κυνός. — V. 10. *οἴδ' Ἀκταίονος* scripsi, *οὓ ἀκταίον* M, *οὓ δ' ἀκταίου* ceteri libri, *τοὶ δ' Ἀκταίωνος* Scaliger. — *ἔλαψαν* Scaliger ut videtur, libri *ἔδαψαν.* — V. 11. *μέτ'*, vulgo *μετ'*. — *ἐπέσσυθεν* Scaliger, *ἐπέσσυθον* vulgo. — V. 12 alienum ab Actaeonis fabula esse existimant, at dixerat poeta de malis, quae propter Actaeonis caedem invaserant terramque vexabant, donec placatus est Actaeon; cf. Pausan. IX 38, 5. Doricae formae hic quoque oblitteratae.

Fr. 40. Athenaeus XI 781 D: *Αὐτός γε μὴν ὁ Ζεὺς τῆς Ἡρακλέους γενέσεως ἄξιον ἡγεῖται δῶρον Ἀλκμήνῃ δοθῆναι ποτήριον, ὅπερ Ἀμφιτρύωνι εἰκασθεὶς δίδωσιν· Ἁ δ' ὑποδεξαμένα κτλ. Ποτήριον* vulgo ad Athenaei sermonem referunt, sed aperte est poetae, quem *Alcmanem* fuisse suspicor, nisi ad recentiorem aliquem, velut *Ibycum* revocare malis, quoniam Athenaeus XI 460 A ubi recenset eos, qui primum voce *ποτήριον* usi sint, Simonidem Amorginum, Alcmaeonidis poetam, Sapphonem et Alcaeum commemorat. De fabula ipsa vid. Ath. XI 474 F. 475 C. Pausan. V 18, 3.

Fr. 41. Apollon. de pronom p. 318: *Καὶ ἔτι τό· μήτε ἐμῶ αὐτᾶς* (cod. *ἐμ' ωυτᾶς*) *κτλ. διέσταλκε δυσὶ περισπωμέναις· ἠδυνάτει γὰρ συντεθῆναι διὰ τὸ ἐπιφερόμενον ῥῆμα.*

Fr. 42. Apollon. de pronom. p. 328 B: *Ἡ γὰρ τὺ ὀρθῆς τάσεως οὖσα εὐθεῖαν σημαίνει παρὰ Δωριεῦσι· Καὶ τὺ κτλ.*

Fr. 43. Apoll. de pron. p. 328 B: *Τὺ ... ἐγκλινομένη δὲ αἰτιατικὴν* (*σημαίνει παρα Δωριεῦσιν*) *καί τυ* (Cod. *τοι*) *κτλ.* Legitur etiam de Synt. p. 131 et 132.

Fr. 44. Schol. Il. *π* 52: — *ὅσοις κυρίοις εἰς ης λήγουσι βαρυτόνοις συνθέτοις παράκειται ἐπιθετικὰ ὀξυνόμενα, Διογένης ... αὐτὰρ ὁ διογενής, Πολυνείκης ... ἀλλὰ* (quod correxi) *πολυνικὴς* (corr. Schneidewin) *διελένα* (corr. Hermann). Lyrici haud dubie est, cum sequantur exempla

45.

Ἄγ' αὖτ' ἐς οἶκον τὸν Κλεησίππω.

46. 1053

Εἶμ' ὦτ' ἀπ' ὑσσάκω λυθεῖσα.

47.

Cramer. An. Ox. IV p. 356, 24. *τῷ ἔντι, τὸν ἔντα ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοντα, ὡς καὶ ἡ χρῆσις δηλοῖ οὕτως ἔχουσα· παῖδα ἔντα.* Cf. Choerobosc. II 859. Favor. 205 et 206. Fort. *Alcmanis* est.

48. 49.

Ἆχι Λίχα μέγα σᾶμα.
Ἆχι ὁ κλεινὸς
Ἀμφιτρυωνίδας

50.

Καύκων θ' ἕλικας βόας.

51.

⏓ ⊥ ⏑ – – ⊥ ⏑ ⏓ ⊥ ⏑ – ⏔ ⊥ ⏑ ⏓

Τοιοῦτος εἰς Θήβας παῖς ἁρμάτεσσ' ὀχήμενος.

ex Bacchylide, Pindaro, Alcmane petita: fort. est *Stesichori.* Ceterum Schneidewin et Lobeck *Δυσελένα*, Meineke *Ϝελένα*, possis etiam *Αἰνελένα*, vid. Eust. Il. 379, 38.

Fr. 45. Hephaest. p. 25: *Βραχυκατάληκτα δὲ καλεῖται, ὅσα ἀπὸ διποδίας ἐπὶ ὅλῳ ποδὶ μεμείωται, οἷον ἐπὶ ἰαμβικοῦ· Ἄγ' κτλ. ἐνταῦθα γὰρ ὁ σιππω ποὺς ἀντὶ ὅλης ἰαμβικῆς κεῖται διποδίας.* — *ἄγατ' ἐς* CM, *κλεησίππω* A, *Καλλησίππω* cod. Nan., sed cod. Darmst. 1 *κλεσίππω*, 2 *καλεησίππω*. Fort. legendum *ἄγ' ἂψ ἐς οἶκον, τόν κα λῇς* (vel *τὸν λέῃς*), *ἵππω.*

Fr. 46. Hephaest. p. 25: *Ὑπερκατάληκτα δέ, ὅσα πρὸς τῷ τελείῳ προσέλαβε μέρος ποδός, οἷον ἐπὶ ἰαμβικοῦ· εἰμ' ὦστ' ἀπὸ πυσσάλῳ λυεῖσα*, ita olim legebatur, PSA *εἶμ' ὦ ταπυσσάκω λυθεῖσα*, C *εἶμ' ὦ τὰ πόσσα κωλυθεῖσα*, M *εἶμ' ὦ ἀπυσσάλω λυθεῖσα*, Nan. *εἶμ' ὡς ἀπυσιλάκλω λυθεῖσα.* — *ὦτ'* ego, *ἀπ' ὑσσάκω* Bentley restituit: *ὕσσακος* Doriensium vocabulum dicit Photius 634, 7, ut possis *Alcmani* versum tribuere, quamquam poterat hic versus etiam ex Alcaica stropha depromi. Ceterum Schol. SA: *ἀντὶ τοῦ εἶμι ὥστε ἀπὸ πασσάλου λύουσα, τοῦτο δ' ἴσον τῷ πορεύομαι ὥσπερ ἀπὸ πασσάλου λυθεῖσα.*

Fr. 48. 49. Et. M. 417, 12: *Ἰστέον, ὅτι τὸ ἧχι οἱ Δωριεῖς ἆχι λέγουσι διὰ τοῦ α· ἆχι Λ. μ. σ. τουτέστιν ὅπου τοῦ Λίχα τὸ μέγα μνημεῖον καὶ ἆχι ὁ κλ. Ἀμφιτρυωνίδης* (sed DM — *ίδας*), fort. *Ἀμφιτρυωνιάδας.* — *ἆχι* Kulenkamp.

Fr. 50. Etym. Gud. 308, 26: *Καύκοντες ἕλικας βόας· ἀποκοπῇ καὶ συγκοπῇ Καύκωνες, Καυκώνων πτολίεθρον, καὶ κατὰ συγκοπὴν κώκων· Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.* Scribendum *Καύκων θ' ἕλικας βόας*, atque ita An. Paris. Cram. IV 55, 29, adde ib. 68, 24. Fortasse *Ibyci* est, ut ille dixerit:

Καύκων θ' ἕλικας βόας ἤλσατο.

vid. Ibyci fr. 54.

Fr. 51. Hephaest. 81: *Τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν ἐπιωνικόν,*

52.

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Μᾶλις μὲν ἔννη λεπτὸν ἔχοισ' ἐπ' ἀτράκτῳ λίνον.

53. 1054

'Εγώ φαμι ἰοπλοκάμων Μοισᾶν εὖ λαχεῖν.

54.

Aristid. I p. 327: *Δοκῶ τοὐναντίον ποιήσειν τοῖς Αἰολεῦσι ποιηταῖς· ἐκεῖνοι μὲν γάρ, ἐπειδάν τι βούλωνται τῶν καθ' αὑτοὺς φαυλίσαι, μεγάλῳ αὐτὸ παρέβαλον καὶ παρ' ἀρχαίοις περιφανεῖ, ἡγούμενοι μάλιστ' ἂν οὕτως ἐξελέγξειν.*

55.

"Οψι γὰρ ἄρξατο·

56.

'Αλλά τις ἄμμι δαίμων.

ὃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰαμβικήν, ἤτοι ἑξάσημον ἢ ἑπτάσημον, τὴν δὲ δευτέραν ἰωνικὴν (ἀπὸ μείζονος) ἢ δευτέραν παιωνικήν, τὴν δὲ τρίτην τροχαϊκὴν ἑξάσημον ἢ ἑπτάσημον, εἶτα τὴν ἐκ τροχαίου καὶ τῆς ἀδιαφόρου κατακλεῖδα· οἷον· τοιοῦτος κτλ. Μόλις μὲν κτλ. (fr. 52). Versus est asynartetus Archilochius, velut:

Δήμητρος ἁγνῆς καὶ κόρης τὴν πανήγυριν σέβων.

vid. Archil. fr. 120. — *τοιοῦτος*, A *τεοῦτος*, fort. *τοοῦτος*. Ahrens, qui Aeolico poetae adscripsit, *τοίουτος εἰς Θήβαις*. — *ἁρμάτεσσ' ὀχήμενος* Bentley nisi quod *ἁρμ.*, PE pr. A Turn. Fl. *ἁρμάτεσσι χήμενος*, C *χείμενος*, Arnaldus *ἁρμάτεσσ' ὀχούμενος*, ego olim *ἁρμάτεσσ' ὠχημένος*.— Versus fortasse *Corinnae* tribuendus.

Fr. 52. Hephaest. 81: *Τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν ἐπιωνικὸν … οἷον … Μόλις μὲν "Εννη κτλ. Μᾶλις* scripsi, ut mulieris sit nomen, C *μᾶλις*, PA *μάλις*, vulgo *μόλις* — *ἔννη* scripsi, *"Εννη* Toup, vulgo *"Εννα*. cf. Et. M. 344, 1: *"Εννη· ἔστι νῶ· σημαίνει τὸ νήθω· ὁ παρατατικὸς καὶ ἐπὶ πρώτης ἐστὶ συζυγίας καὶ ἐπὶ δευτέρας· ἂν γὰρ ἐστὶ νώμενος ὡς κλώμενος, δηλονότι ἐστὶ δευτέρας· τοῦ νῶ ὁ παρατατικὸς ἔνων, ἔνης, ἔνη, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ἔννη· οὕτως Ἡρωδιανός*. quae, ut etiam Gaisford coniecit, ad hunc ipsum versum referenda sunt. — *ἐπ' ἀτράκτω λίνον*, A *ἐπ' ἀτράκτῳ λῖνον*. — Fort. *Alcaei* est.

Fr. 53. Plut. de garrul. c. 5: *Καὶ σκόπει τὴν Λυσίου πειθὼ καὶ χάριν· κἀκεῖνον γὰρ ἐγώ φαμι κτλ.* Fort. *Sapphus* est.

Fr. 55. Apollon. de adv. Bekk. An. II 573: *'Ανάλογος γὰρ καὶ ἡ παρ' Αἰολεῦσι βαρεῖα τάσις, λέγω δὲ τοῦ· ὄψι γ. ἄ.* Herodian. *π. μον. λέξ.* 26, 11 ubi *ὀψὶ γὰρ ἀρξάτω*. Fortasse *Alcaei*, qui videtur sive de vento sive translate dixisse:

Πεσεῖται ταχέως· ὄψι γὰρ ἄρξατο.

vid. proverbium ap. Schol. Soph. Ai. v. 257: *'Αλλ' ἔπεσε ταχέως· δειλινὸς γὰρ ἤρξατο.* Futurum *πεσεῖται* Aeolensibus tribuit Eust.

Fr. 56. Apollon. de pron. p. 383 B: *Αἰολεῖς ἄμμι· ἀλλά κτλ.*

57. 58.

Πατέρων ἄμμων.
Ἀμμετέρων ἀχέων.

59.

Παῖς ὁ χῶρος.

60. 1055

Καὶ κατ' ἰψήλων ὀρέων.

61.

Ἀλλ' ὦ πάντ' ἐπόρεις Ἄλιε.

62.

Τὸ δ' ἐκ Σάπφως ἀμελγόμενος μέν τοι φέρω.

63.

Ἰδρῶς ἀμφότερα.

64.

Τὸ πασσύριον ἡμῶν ἀπάντων γένος.

Fr. 57. 58. Apollon de pron. p. 381 C: *Αἰολεῖς ... ἐπὶ δὲ τῆς συνάρθρου πατ. ἀ. καὶ τῇ ἐντελεστέρᾳ ἀμμ. ἀχέων* (Cod. *αχαιῶν*).

Fr. 59. Herodian. Cram. An. Ox. III 239, 28: *Τὸ μέντοι πὰν ἐπὶ μόνου τοῦ Πανὸς λέγεται καὶ κλίνεται, ἐπὶ δὲ τοῦ οὐδετέρου παντός· ἐπεὶ καὶ πᾶς, παντός· ἐπεὶ ἐάν σοι προτείνῃ τις τὸ πᾶς κλῖναι· πύθου, εἰ μὲν τὸ κοινόν· εἰ δὲ παρ' Αἰολεῦσι, παντός· οἱ γὰρ Αἰολεῖς λέγουσι πᾶς παῖς ὁ χῶρος· „ἵνα ἴδωμεν ὅτι πάντα.“* * *

Fr. 60. Cramer An. Ox. I 63, 29: *ὕψος ... ἔνθα οἱ Αἰολεῖς ἀναλογώτεροί εἰσιν ἴψος λέγοντες καὶ κατ' ἰψηλῶν ὀρέων.* et 418, 31: *ἀλλὰ καὶ τὸ κατ' ἀρχὴν Αἰολεῖς τρέπουσι υ εἰς ι· κατ' ἰψηλῶν ὀρέων. Sapphus* videtur.

Fr. 61. Cram. An. Ox. I 327, 3: *Τὸ γὰρ ὀρῶ δευτέρας μὲν ὡς πρόδηλον, ἀλλὰ καὶ πρώτης, ὡς δῆλον ἐκ τῆς Αἰολίδος διαλέκτου· ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ οἰκῶ ἡ μετοχὴ ... οἰκείς, οὕτω ἀπὸ τοῦ ὀρῶ· ἀλλ' ὦ π. ἐφορεῖς Ἄλιε.* — Scripsi *ἐπόρεις Ἄλιε. Alcaei* videtur, quoniam Grammaticus ibi componit cum alio Alcaei fragmento.

Fr. 62. Choerobosc. in Aldi Cornu Cop. 268: *Οἱ δὲ Αἰολεῖς καὶ Λάκωνος, οἵτινές εἰσι μέρος Δωριέων, προσθέσει τοῦ σ ποιοῦσι τὴν γενικήν· οἷον ἡ Σαπφώ, τῆς Σαπφῶς, καὶ ἡ Λητώ, τῆς Λητῶς, καὶ δηλοῦσιν αἱ χρήσεις οὕτως ἔχουσαι· Τὸ δὲ ἐκ Σαπφῶς ἀ. μ. τ. φ. καὶ παρ' αὐτῇ τῇ Σαπφοῖ· μάλα κτλ.* Ahrens coniecit:

Ἐκ Σάπφως τόδ' ἀμελγόμενος μέλι τοι φέρω.

sed quod addit a Sapphus *discipula* versum profectum esse, manifestus error est.

Fr. 63. Cram. An. Ox. I 208, 13: *Ἰδρώς· τοῦτο παρὰ Αἰολεῦσι θηλυκῶς λέγεται· ἀναδέχεται κλίσιν ἀκόλουθον θηλυκῷ γένει .... ὅμοιον τῷ ἠώς· εἶτα ἡ γενική· ἰδρῶς ἀμφότερα ἀντὶ τοῦ ἱδροῦς, ὡς Μελάγχρως ἀντὶ μελάχρους καὶ αἰδῶς ἄξιος.* Ahrens *ἴδρως ὀμφόρα* vel *ἀμφόρα*. Fort. *ἴδρως ἀμφιρύτα*, vel *ἀλιωτέρα*.

Fr. 64. Hesych.: *Πασσύριον, ἀντὶ τοῦ πασσυδίην. Αἰολεῖς· Τὸ πασσ. κτλ.* Meineke *Αἰολεῖς* corruptum esse putat, et legendum suadet:

65.

Κλαΐην δάκρυσιν.

66. 1056

Αἰτιάο τὰ μέτερρα.

67.

Ὁ δ' ἐξύπισθα κασταθείς.

68.

Demetrius *περὶ ποιημ.* Vol. Hercul. II 122: *ιδαρις | —νλ . . εναι . . . . νω | . . . δεκενη — σπε | . . . . ρενας οινος οτδι | ωτοιος καπω γαρ κεφα|λαν κατισχοτον Ϝον | θαμα θυμον αιτιαμενοι | πεδαπετομενας | τακετητοδουκετι | . . . . ενπc . . . αι.... τωκαι τ . . . λυτακαιρυ.* Aeolici poetae, haud dubie *Alcaei*, fragmentum latet (sed non licet in integrum restituere, nisi quod *οἶνος ὁ Βοιώτιος* scribendum videtur; Hartung haec edolavit; *αἰ δέ κε μὴ | σπλάγχνα καὶ φρένας οἶνος | Ϝοι διώδευσέν τε κάλως | καὶ κεφάλαν κατίσχει, | τὸν Ϝὸν κατὰ θῦμον, | αἰτιάμενος ἔλπιδας | πετομένας, τάκεται· τὸ δ' | οὐκέτι.*) praesertim cum statim p. 123. *Sapphus* videatur mentio fieri: *ερω . . . ι . . . σαιφωστονεντωιθωριο | κιc ου συνισταμενο . . . . . | θυμον και ταραστ — | την ψυχην.* ubi Hartung scripsit *Σαπφώ· τὸν ἐντός θ' ⏑⏑ εὑρίσκεις Οὐ συνιστάμενον θυμὸν Καὶ ταρασσομένην ψυχήν*, Sapphus versiculos se restituisse ratus: atque etiam p. 124 poetae alicuius reliquiae delitescere videntur. Alcaei autem et Sapphus aperte fit mentio p. 128: *τησις πραγματικὴ αὕτη· διὰ γὰρ τὴν ἐντροχάζουσαν ἀδηλότητα περὶ τουνπλ . . . cημασιν εἰσιν Ἀλκαῖός τε καὶ Σαπφώ κ.* — Alii quoque poetae ibidem commemorantur, ut p. 115 *παρ' Εὐρειπίδῃ ἐν νιυσανιωι (Λικυμνίῳ)*, p. 117 *παῖς ἐκ τῶν Σώ(φρ)ονος μείμων.*

. . . *Διώλετο Πάσσυρτον ἡμῶν* (*δυστυχὲς*) *πάντων γένος*, ut tragici alicuius sint versus. Fortasse scribendum . . . *ἀπὸ δ' ὤλετο Πάσσυρτον ἄμμεων ἀπάντων Ἔθνος* . . . quae *Alcaeo* vindicare possis.

Fr. 65. Et. M. 574, 65: *Μανίην· ἀντὶ τοῦ ζητεῖν. ἐκ τοῦ μαίω τὸ ζητῶ . . . καὶ ὥσπερ τὸ κλαίειν διῄρηται κλαΐην δάκρυ, οὕτως καὶ μαΐην καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν μανίην*, sed V *ὥσπερ τὸ κλαίειν Αἰολικῶς διῄρηται καὶ γίνεται κλαΐειν δάκρυσιν.* Etiam *μανίην* Aeolici poetae est: quod legitur apud Hesychium: *μαλιεῖς· ζητεῖς*, Schmidt *μανίεις* correxit.

Fr. 66. Et. M. 587, 12: *Μέτερρα· τοῦτο τὸ πάθος τῆς Αἰολικῆς ἐστι διαλέκτου· οἷον· Αἰτιάο τὰ μέτερρα* (D *αἰτιάοτὰμέτερρα*, M *αἰτιάο τ' ἀμετερρα*)*· ὁ γὰρ μέτριος μέτερρος παρ' αὐτοῖς λέγεται.* Hemsterhuys *δίζεο*, Valckenaer *αἴτιδδε*, Ahrens *αἴτη ἀϊν.* Scribendum puto *διαιτῶ τὰ μέτερρα*, quamquam alia possunt coniici, velut *αἰτία ὅτα μετέρρα.*

Fr. 67. Apollon. de adv. Bekk. An. II 563: *Βαρύνεται καὶ ὅσα ἐκ μεταλήψεώς ἐστι τῶν εἰς θεν, ὅπερ ἐστὶ παρ' Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσι . . . ὄπισθεν, ὄπισθα· ὁ δ' ἐξ. κ.* Ahrens *κασταθεις*, sed potest etiam *Alcmanicum* esse.

69. 70. 71.

Ἱστοπόνοι μείρακες.
Οὐδὲ λεόντων σθένος, οὐδὲ τροφαί.
Αἲ Κυθερήας ἐπιπνεῖτ' ὄργια λευκωλένου.

72.

Ὡς πὸς ἔχει μαινομένοισιν.

73. 1057

Κιδαλίης κρηνίδος ἐπλανήθην.

74.

Τυῖδ' ἀν κολώναν Τυνδαριδᾶν.

75.

Πόθεν δ'
ὠλκὸς εὐπετὲς ἔβλης;

76.

Ναρκίσσου τερενώτερον.

77.

Γέλαν δ' ἀθάνατοι θεοί.

Fr. 69. 70. 71. Hephaest. p. 50: *Περαιοῦται μὲν γὰρ (τὸ χοριαμβικὸν) καὶ εἰς τὴν ἰδίαν, τὸν δάκτυλον ἢ κρητικόν, οἷον δίμετρον μὲν τό· ἱστοπ. μ. τρίμετρον δέ, οἷον· οὐδέ . . . τροφαί, τετράμετρον δέ· Αἲ Κυθ. κτλ.* Repetit Schol. — *αἲ*, A *αἶ*. — *Κυθερήας* PC, *Κυθερῆας* A, *Κυθερείας* vulgo.

Fr. 69. *ἱστοπ. μ.* etiam Mar. Plot. p. 286.

Fr. 71 etiam Greg. Cor. in Hermog. VII 988, ubi *ἐκ Κυθερ.*

Fr. 72. Et. M. 635, 22: *καὶ τὸ πός, οἷον ὡς πὸς χειμαινομένοισιν ἀπὸ τοῦ πους γέγονε.* sed Choerobosc. ap. Bekk. An. III 1361 *ἔχει μ.* Lobeck coni. *ὤ πὸς ἄγ' ἱεμένοισιν.*

Fr. 73. Et. M. 513, 18: *Κιδαλία (κρήνη οὕτω καλουμένη)· οἷον Κιδαλίης κτλ.*

Fr. 74. Hesychius: *Τῦδε·* (cod. *τύδαι*) *ἐνταῦθα· Αἰολεῖς τυδᾶν κολωνᾶν· Τυνδαριδᾶν κολωνᾶν.* Male haec dispescunt, quasi duae diversae sint glossae, sed in fine nonnulla exciderunt, scribendum *Αἰολεῖς· τυῖδ' ἀν κολωνὰν Τυνδαριδᾶν· κολωνὰν (Τυνδαριδᾶν τὴν Θεράπναν λέγει).* *Alcmanis* haud dubie est versiculus. — Scripsi *τυῖδε*, quamvis *τῦδε* possis tueri, cf. Ahrens I 155.

Fr. 75. Et. M. 199, 52: *Ἢ ἀπὸ τοῦ βλῆμι ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔβλην, οἷον πόθεν δὲ ὠλκὸς κτλ.* Fort. *ἕλκος* sive aeolice *ὄλκος*. *Anacreontis* vel *Sapphus* videtur.

Fr. 76. Cram. An. Ox. I 413, 12: *Ἔνθεν σημειοῦνται τὸ ναρκ. τερ. καὶ λέγουσιν ὅτι ἀπὸ τῆς τέρενος εὐθεῖα γίνεται ὁ τέρενος· ἐκ τούτου τὸ τερενώτερος ... ὁ δὲ Ἀντίμαχος ἀπὸ τοῦ ὁ τέρενος εἶπε κατὰ συγκοπὴν τερέντερον.* *Sapphicum* videtur.

Fr. 77. Et. M. 225, 8: *Γέλαν· οἷον γέλαν κτλ. κατὰ συστολὴν λαμβάνεται, ὡς ἡ μετοχὴ δηλοῖ· γέλαντος γὰρ ἡ γενικὴ κατὰ συστολὴν τοῦ ᾱ.* *Sapphus* videtur.

78.

Ἐπὶ δ' ἴαχε
Ζηνὸς ὑψερεφὴς δόμος
ζάχρυσος.

79.

Κάπρος ἠνίχ' ὁ μαινόλης
ὀδόντι σκυλακοκτόνῳ
Κύπριδος θάλος ὤλεσεν.

80. 1058

⏖́ ⏑ – ⏖́ ⏑ – –

Γλυκυτάτων πρύτανιν ὕμνων.

81.

⏑ ⏖́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –

Μέλεα μελιπτέρωτα Μωσᾶν.

Fr. 78. Herodian. Cram. An. Ox. III 237, 23: *Ἰστέον ὅτι τοῦ Ζῆν Ζηνὸς ἐφύλαξαν οἱ παλαιοὶ Ἴωνες τὴν κλίσιν, οἷον· ἐπεὶ δ' ἴσχε Ζ. ὑψηρεφὴς δόμοις ζάρῆς.* Emendavi, nisi quod dubitanter *ζάχρυσος* scripsi.

Fr. 79. Hephaest. p. 56: *Δίμετρον δὲ ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον Γλυκώνειον, αὐτοῦ τοῦ* (*τοῦ* om. CPEA Turn.) *Γλύκωνος εὑρόντος αὐτό· Κάπρος κτλ.* — V. 1 etiam Schol. Heph. p. 106. Mar. Plot. p. 291. V. 1 et 3 affert Schol. Arist. Nub. 563 *ὡς ἔχει τὰ Γλύκωνος*, dilucide haec Glyconi tribuens, quae ex Hephaestione descripsit. — Versu Glyconeo primus, ut videtur, usus est Alcman (vid. fr. 37, 3), frequentaverunt hunc numerum Sappho et Alcaeus, quare Glyco, si primus auctor huius versus fuit, foret Alcmane aetate maior aut certe suppar: verum poetae, qui tunc inter principes lyricae artis referendus esset, memoriam penitus oblitteratam esse, parum est verisimile: neque credo Hephaestionem id memoriae prodidisse, sed potius ille scripserat: *οὐ τοῦ Γλύκωνος εὑρόντος αὐτό, πολλοὶ γὰρ πρὸ αὐτοῦ ἐχρήσαντο, οἷον· Κάπρος κτλ.*, sed cum haec intercidisssent, librarii *αὐτοῦ Γλύκωνος* correxerunt. Glycon autem videtur ignobilis aliquis Alexandrino saeculo poeta fuisse, in cuius honorem artis metricae magistri versus hoc genus *Γλυκώνειον* appellaverunt. Tres autem versus, quibus Hephaestio utitur, ipsius Glyconis, neque vero antiquioris alicuius poetae esse arbitror: itaque debebam hos versus ab hac sylloge segregare, sed quoniam alii aliter de ea re sentient, nolui hac sede depellere. Glyconis nomine extat in Anthol. Pal. X 124 epigramma, quod magis etiam novicium videtur. Hephestionis scholiasta (codicis Saibantiani sive Bodleiani), qui alias amplis veterum magistrorum copiis usus est, nihil videtur de Glycone compertum habuisse: nam suo periculo haec commentus est p. 60 ed. 2 Gaisf. *Κωμικὸς δὲ ἦν ὁ Γλύκων, οὗ καὶ δρᾶμα φέρεται κωμικὸν οἱ Φράτορες*, Glyconem cum Leucone confundens, quem ex Aristophanis didascaliis novit: similiter statim p. 62 Phalaecum, cuius poetae nomen ignorabat, cum Philico Corcyraeo temere confudit.

Fr. 80. 81. Athen. XIV 633 A: *Διετήρησαν δὲ μάλιστα τῶν Ἑλλήνων Λακεδαιμόνιοι τὴν μουσικὴν ... τηροῦσι δὲ καὶ νῦν τὰς ἀρχαίας ᾠδὰς ἐπιμελῶς, πολυμαθεῖς τε εἰς ταύτας εἰσὶ καὶ ἀκριβεῖς· ὅθεν καὶ Πρατίνας φησί· Λάκων κτλ.* (fr. 2)· *διὸ καὶ οἱ ποιηταὶ* (fort. *οἱ ἐκεῖ*

82. 83.

Κλῦθί μοι Ζανός τε κούρη.
Ζανί τ' ἐλευθερίῳ.

84.

Stropha.

– –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑́ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓

ποιηταί, nam de Laconicis poetis haec necessario intelligenda) *διετέλουν προσαγορεύοντες οὕτως τὰς ᾠδάς· Γλυκ. πρ. ὕμνων* (ita L, *ὑμῶν* AB, om. PV) *καὶ· Μέλεα μελιπτέρωτα* (sic A, *μεληπτέρωτα* PVL, *μέλι πτερωτά* B) *Μοῦσαν* (sic ABPVL, *Μουσᾶν* Casaubonus, *Μοισᾶν* Dindorf, scripsi *Μωσᾶν*). Fort. *Alcmanis* sunt.

Fr. 82. 83. Herodian. Cram. An. Ox. III 237, 26: *Καὶ ἔτι μεταγενέστεροι οἱ Ἴωνες διὰ τοῦ Ζάν, τῷ Λύκανι· κλῦθι μοι Ζανός τε κουρηξαντελευθεριω.* quae correxi. Grammaticus quosnam poetas intellexerit prorsus incertum, fortasse Alexandrinos.

Fr. 84. Origenes (vel potius Hippolytus) adv. Haeret. V p. 96 ed. Miller, ubi Gnosticorum doctrinam refutat: *Μάθετε πῶς κατὰ μέρος παρὰ τῶν ἐθνῶν τὴν ἀνεξεύρητον καὶ ἀδιάφορον τοῦ ἀνθρώπου γενεὰν λαβόντες ἐπιπλάσσουσι τῷ Χριστῷ. Γῆ δέ, φασὶν οἱ Ἕλληνες, ἄνθρωπον ἀνέδωκε πρώτη, καλὸν ἐνεγκαμένη γέρας, μὴ φυτῶν ἀναισθήτων μηδὲ θηρίων ἀλόγων, ἀλλὰ ἡμέρου ζώου καὶ θεοφιλοῦς ἐθέλουσα μήτηρ γενέσθαι. Χαλεπὸν δέ, φησίν, ἐξευρεῖν εἴτε Βοιωτοῖς Ἀλκομενεὺς ὑπὲρ λίμνης Κηφισίδος ἀνέσχε πρῶτος ἀνθρώπων, εἴτε Κουρῆτες, ἢ σανίδαι οἱ θεῖον γένος, ἢ Φρύγιοι Κορύβαντες, οὓς πρῶτος ἥλιος ἔφιδε δενδροφυεῖς ἀναβλαστάνοντας, εἴτε πρὸς σεληναῖον Ἀρκάδα διαπελασγὸν ἠραρυίας οἰκήτορα, δίαυλον Ἐλευσὶν ἢ Λῆμνος καλλίπαιδα, Κάβϊρον, ἀρρήτων ἐτέκνωσεν ὀργιασμῷ, εἴτε Φελλήνη Φλεγραῖον Ἀλκυονέα πρεσβύτατον Γιγάντων· Λίβες δὲ Τάρβαντα φασὶ πρωτόγονον αὐχμηρῶν ἀναδύντα πεδίω, γλυκείας ἀπάρξασθαι Διὸς βαλάνου· Αἰγυπτίων δὲ Νεῖλος ὕλην ἐπιλιπαίνων μέχρι σήμερον ζωογονῶν, φησίν, ὑγρᾶς ἀρκούμενα θερμότητι ζῷα, καὶ σῶμα ἀναδίδωσιν· Ἀσσύριοι δὲ Ἰαννὴν ἰχθυοφάγον γενέσθαι παρ' αὐτοῖς. Χαλδαῖοι δὲ τὸν Ἀδάμ, καὶ τοῦτον εἶναι φάσκουσι τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἀνέδωκεν ἡ γῆ μόνον, κεῖσθαι δὲ αὐτὸν ἄπνουν, ἀκίνητον, ἀσάλευτον ὡς ἀνδριάντος εἰκόνα ὑπάρχοντα ἐκείνου τοῦ ἄνω τοῦ ὑμνουμένου Ἀδάμαντος ἀνθρώπου.* unde primus edidit Schneidewin in Philol. I 421 seqq., qui hoc modo in versus digessit:

Ἀντ.

. . . . ἄνθρωπον δὲ Γαῖ' ἄνδωκε πρώτα καλὸν ἐνεγκαμένα γέρας
μὴ φυτῶν ἀναισθήτων μηδὲ θηρῶν ἀλόγων,

E p o d u s.

. . . . . –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

⏕́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – ⏕́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –

– –́ ⏑ . . . .

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ ⏕́ ⏑ ⏓

ἀλλ' ἀμέρον ζωΐον καὶ θεοφιλοῦς ἐθέλοισα μάτηρ γενέσθαι· χα-
λεπὸν δ' ἐξευρέμεν,
αἴτε Βοιωτοῖσιν Ἀλαλκομενεὺς
πρῶτος ἀνθρώπων ὑπὲρ Καφισίδος λίμνας ἀνέσχεν,

Ἐπ.

αἴτε Κουρῆτες ἔσσαν θεῖον Ἰδαῖοι γένος
ἢ Φρύγιοι Κορύβαντες,
οὓς ἀέλιος πρώτους ἐπεῖδεν δενδροφυεῖς ἀμβλαστάνοντας,
αἴτε προσεληναῖον Ἀρκαδία δῖον Πελασγόν,
Παρρασίας οἰκήτορ', ἢ Δίαυλον Ἐλευσίς,
ἢ Λᾶμνος ἱρὰ καλλίπαιδα Κάβιρον ἀρρήτων ἐτέκνωσ' ὀργιασμῶν,
αἴτε Φαλλάνα Φλεγραῖον Ἀλκυονῆα, πρεσβύτατον Γιγάντων.

Στρ.

Λίβυες δ' Ἰάρβαντα φαντὶ πρωτόγονον αὐχμηρῶν ἀναδύντα πεδίων
γλυκείας ἀπάρξασθαι Διὸς βαλάνου.
Αἰγυπτίων δὲ Νεῖλος ἰλυῒ γᾶν λιπαίνων
ὑγρᾷ σαρκούμενα θερμότατι ζωά τε σώματ' ἀνδίδωσιν.

Aliter rursus Hermann ib. p. 585 seqq.

Πρώτα δὲ γαῖ' ἄνδωκεν ἄνθρωπον τότ' ἐνεγκαμένα καλὸν γέρας,
ἀμέρου καὶ θεοφιλοῦς μάτηρ ἐθέλοισα γενέσθαι γενεᾶς· χαλεπὸν
δ' ἐστὶν εὑρεῖν,

Ἀντ.

εἴτε Βοιωτοῖσιν Ἀλαλκομενεὺς λίμνας ὑπὲρ Καφισσίδος
πρῶτος ἀνθρώπων ἀνέσχεν,
εἴτε καὶ Κουρῆτες Ἰδαῖοι ἔσαν, θεῖον γένος,
ἢ Φρύγιοι Κορύβαντες,
οὓς τότε πρώτους ἴδε δενδροφυεῖς ἀμβλαστάνοντας Ἅλιος,
εἴτ' ἄρα καὶ προσεληναῖον Πελασγὸν Ἀρκαδία,
ἢ Ῥαρίας οἰκήτορ' Ἐλευσὶς Δίαυλον,
ἢ καλλίπαιδα Λᾶμνος ἀρρήτων ἐτέκνωσε Κάβειρον ὀργίων,
εἴτε Παλλάνα Φλεγραῖον ἔντυεν Ἀλκυονῆ
πρεσβύτατον θρασυγυίων Γιγάντων.

Ἐπ.

πρωτόγονον Λίβυες δ' αὖτ' Ἰάρβαντα κρατερόν
φασὶν αὐχμηρῶν πεδίων ἀναδύντα γλυκεί-
ας ἀπάρξασθαι βαλάνου Διός· Αἰγύ-
πτῳ δὲ καὶ νῦν Νεῖλος, ἰλὺν ἐπιλιπαί-
νων ὑγρᾷ σαρκουμέναν θερμότατι
σώματα ζῶντ' ἀνδιδοῖ.

Dixi de hoc fragmento in Annal. Antiquit. 1847 P. 1 seqq , ubi operam dedi, ut paucis quibusdam mutatis iustos numeros restituerem. *Pindari* autem hos versus esse probabiliter coniecit Schneidewin, sunt autem fortasse petiti ex hymno in Iovem Ammonem, neque adversantur numeri fr. 12: *Ἄμμων Ὀλύμπου δέσποτ'*, quod ipsum hymni illius fuit exordium. — Ipsum Origenis locum quoniam una cum Hermanni et Schneidewini

Στρ.

Ἄνθρωπον (ὡς) ἄνδωκε γαῖα πρώτα ἐνεγκαμένα καλὸν
γέρας
. . . . τὸ δ' ἐξευρεῖν χαλεπόν,
εἴτε Βοιωτοῖσιν Ἀλαλκομενεὺς λίμνας ὑπὲρ Καφισίδος
πρῶτος ἀνθρώπων ἀνέσχεν,
εἴτε Κουρῆτες ἔσαν γένος Ἰδαῖοι θεῶν,
ἢ Φρύγιοι Κορύβαντες,
οὓς Ἅλιος πρώτους ἐπεῖδεν δενδροφυεῖς ἀναβλαστόντας,
εἴτ' Ἀρκαδία προσελαναῖον Πελασγόν,
ἢ Ῥαρίας Δίαυλον οἰκιστῆρ' Ἐλευσίς,

Ἀντ.

ἢ καλλίπαιδα Λᾶμνος ἀρρήτων ἐτέκνωσε Κάβειρον
ὀργίων,
εἴτε Πελλάνα Φλεγραῖον Ἀλκυονῆα Γιγάντων πρεσ-
βύτατον.
* * * * * * * *

Επ.

* * * * * φαντὶ δὲ πρωτόγονον Γαράμαντα
Λίβυες αὐχμηρῶν πεδίων ἀναδύντα γλυκείας Διὸς
ἀπάρξασθαι βαλάνου·
Νεῖλος δὲ . . . .
σαρκοῦμεν' ὑγρᾷ θερμότατι ζωὰ σώματ' ἀναδίδοι.

coniecturis adscripsi, paucis possum defungi. — V. 1. ὡς inserui, poeta enim dixisse videtur, *in hac re omnes gentes consentiunt, a terra primos homines editos fuisse.* — V. 2 lacunam indicavi, nam quamquam Origenes etiam hic summam sententiae poetae acceptam refert, ipsa tamen verba certo restitui nequeunt. — V. 3. εἴτε an αἴτε scribendum sit ambigas, cum alias apud Pindarum εἴτε nusquam, αἴτε semel extet. — V. 5. θεῶν scripsi, cod. θεῖον. — V. 7. ἀναβλαστόντας scripsi, cod. ἀναβλαστάνοντας. — V. 9. Δίαυλον, videtur idem esse Schneidewino, qui alias Δυσαύλης dicitur. — οἰκιστῆρ' scripsi, cod. οἰκήτορα. — V. 10. ὀργίων Hermann, cod. ὀργιασμῷ, sed genitivus vix aptus, nescio an scribendum sit ὀργεῶν', nam ὀργεῶν corrigere, ut ipsa Lemnus mysticorum sacrorum sacerdos dicatur, non sum ausus. — V. 11. Πελλάνα scripsi, cod. Φελλήνη. Post hunc versum indicavi lacunam, nam plures haud dubie deinceps fabulae commemoratae; si Pindari revera sunt hi versus, possis huc referre fr. 237 de Erichthonio. — V. 12. Γαράμαντα scripsi, auctorem Garamantum gentis, quem Servius Virg. Aen. IV 198. Apollinis filium fuisse perhibet. — V. 14 et 15 certo restitui nequeunt, lacunam antea sic redintegravi Αἰγυπτίαν δὲ Νεῖλος ἐπ' ἰλὺϊ πιαίνων, sed ζωὰ σώματ' pro ζῷα καὶ σῶμα omnino fuit corrigendum. Quae Origenes de Assyriorum Oanne narrat, quamquam bene poterat etiam poeta huius famae mentionem facere, de suo adiecisse censendus est: nam postquam Nili generantem vim illustraverat poeta, non iam locus eiusmodi fabulis fuit.

85. 1061

. . . . . –́ ⏑ ⏑ ⏖ –́ ⏑ –

–́ ⏑ – – . .

Ὅ ττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν
γλῶσσαν ἔλθῃ.

86.

–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –

–́ ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ –

Οὐ γὰρ ἐν μέσοισι κεῖται δῶρα δυσμάχητα Μοισᾶν
τὠπιτυχόντι φέρειν.

87.

– –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ –

Ναὶ τὰν Ὄλυμπον καταδερκομέναν σκαπτοῦχον Ἥραν,
ἔστι μοι πιστὸν ταμιεῖον ἐπὶ γλώσσας.

88.

–́ ⏑ – – ⏖́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒

Ἀφροδίτας ἄλοκα τέμνων καὶ Χαρίτων ἀνάμεστος.

Fr. 85. Athen. V 217 C: *Κατὰ γὰρ τὸν εἰπόντα ποιητὴν ὅττι κ. ἐ. ἀ. γλῶτταν ἔλθῃ* (*ἔλθοι* B) *τοῦτο μὴ διακρίνας γράφει.* Lucian. de Hist. conscr. c. 32: *ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν, φασίν, ἔλθῃ.* ubi G *ὅττι κεν*, deinde libri *ἐπί κε ῥῆμα, ἐπὶ καίριμαν*, alias corruptelas exhibent. *γλῶσσαν* AEGHΦ, *γλῶτταν* v., *ἐπέλθῃ* A. Idem Rhet. praec. c. 18: *μηδὲ μελλήσας λέγε, ὅττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν* (codd. ut vulgo *ἐπί κε ῥῆμα*) *γλῶτταν ἔλθῃ.* Dionysius de Comp. verb. c. 1: *εἰ μέλλουσι μὴ πᾶν, ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ, λέγειν.* Strabo I p. 23: *ἢ καὶ Ἡσιόδῳ μὲν ἔπρεπε μὴ φλυαρεῖν, ἀλλὰ ταῖς κατεχούσαις δόξαις ἀκολουθεῖν, Ὁμήρῳ δὲ πᾶν, ὅτι ἂν ἐπικερῆμα* (sic BC, *κερήμαν* l A, sed ibi i m. *ἐπὶ ἐρήμοις, ἐπὶ καὶ ῥῆμα* t) *γλῶτταν ἴῃ, κελαδεῖν.* Fortasse poeta scripserat:

Οὐ γὰρ πρέπει πᾶν ὅ ττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν
γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ κελαδεῖν.

Pindaro Dindorfius vindicat, Aeschylo non recte Valckenaer in Diatribe. Aeschyleum enim servavit Plato Rep. VIII 563 B: *Οὐκοῦν κατ' Αἰσχύλον, ἔφη, ἐροῦμεν ὅ τι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στόμα*, cf. Plutarch. Erot. c. 18 et Themist. IV 32 B, quod et forma discrepat et in aliam sententiam dictum est.

Fr. 86. Clem. Alex. Str. V 654. — V. 1. *μέσοισι*, fort. *μέσσοισι.*

Fr. 87. Clem. Alex. Str. V 661: *Ναὶ τὰν κτλ. ἡ ποιητική φησιν, ὅ τε Αἰσχύλος· Ἀλλ' ἔστι κἀμοὶ κλῇς ἐπὶ γλώσσῃ φύλαξ.* *Pindari* esse videtur. — V. 1. *σκαπτοῦχον*, cod. Par. *σκηπτοῦχον.*

Fr. 88. Schol. Aristotel. IV p. 26 B. 35: *ἐν μὲν τοῖς διαλόγοις τοῖς ἐξωτερικοῖς σαφής* (*ὁ Ἀριστοτέλης*), *ὡς πρὸς τοὺς ἔξω φιλοσοφίας διαλεγόμενος. ὡς δὲ ἐν διαλεκτικοῖς, ποικίλος τοῖς μιμήσεσιν, Ἀφροδίτης ὄνομα τέμνων κ. Χ. ἀν.* Haec haud dubie ex poeta aliquo desumta. — *ἄλοκα* scripsi, legebatur *ὄνομα*, Bernays de Aristot. Dialog. 137 *Ἀφροδίτης ἐννόμου γέμων.*

89.

–́ ⏑ – – –́ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Ὦ γλυκεῖ' εἰράνα, 1062
πλουτοδότειρα βροτοῖς.

90.

. . . ⏑ ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏒

Προβάτων γὰρ ἐκ πάντων κελάρυξεν
ὡς ἀπὸ κρανᾶν φέρτατον ὕδωρ
θάλεον γάλα· τοὶ δ' ἐπίμπλων ἐσσύμενοι πίθους·
ἀσκὸς δ' οὐδέ τις ἀμφορεὺς ἐλίνυ' ἐν δόμοις·
πέλλαι γὰρ λίθινοί τε πίθοι πλᾶσθεν ἅπαντες.

91.

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
– –́

Ὅτε Τυνδαριδᾶν ἀδελφῶν ἅλιον ναύταν πόθος
βάλλει.

92.

–́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Νυκτὸς αϊδνᾶς ἀεργηλοῖό θ' ὕπνου κοίρανον.

Fr. 89. Theodorus Metoch. p. 515: *Καὶ ποιηταὶ δέ φασιν· ὦ γλ. εἰρήνη πλ.* Fortasse *Pindari* est, quo poeta ille saepius utitur, et videtur ex eodem petitum, quod est p. 562: *Καὶ λαμβάνειν ἐξὸν καὶ χρηματίζεσθαι ῥᾷστα, κἂν εἰ πλάττωνται παρολιγωρεῖν καὶ παρορᾶν ἀνεπιστρόφως καὶ παρατρέχειν, νύττει γ' ὅμως σφᾶς θέλγητρ' ἡδονᾶς* (Mon. et Aug. *ἡδονάς*), *φησὶν ἡ ποίησις.*

Fr. 90. Plutarch. de Pyth. orac. c. 29: *Οἱ μὲν οὖν περὶ τὸ Γαλάξιον τῆς Βοιωτίας κατοικοῦντες ᾔσθοντο τοῦ θεοῦ* (*Ἀπόλλωνος*) *τὴν ἐπιφάνειαν ἀφθονίᾳ τε καὶ περιουσίᾳ γάλακτος· προβάτων γὰρ ἐκ π. κ. ὡς ἀπὸ κρηνάων φ. ὕ. θήλεον γ. τοὶ δὲ ἐ. ἐ. π. ἀ. δ' οὔτε τ. ἀ. ἐλίννυε δ. πέλλαι δὲ λίθινοι πίθοι πλῆσθεν* (sic Duebner, *πλᾶσθεν* Wyttenbach) *ἅπαντες.* quae correxi, similiter Schneidewin, qui *Pindaro* tribuit, nisi quod v. 2. *φέρτιστον* et v. 5. *πέλλαι δὲ καὶ λίθινοι πίθοι* scripsit.

Fr. 91. Plutarch. an seni sit ger. resp. 12: *Ἢ πλοίων μὲν ἄρχοντας οὐ ποιεῖ γράμματα κυβερνητικά, μὴ πολλάκις γενομένους ἐν πρύμνῃ θεατὰς τῶν πρὸς κῦμα καὶ πνεῦμα καὶ νύκτα χειμερίων ἀγώνων, ὅτε κτλ.*

Fr. 92. Plutarch. de occ. viv. c. 6: *Τὸν δὲ τῆς ἐναντίας κύριον μοίρας, εἴτε θεός, εἴτε δαίμων ἐστίν, Ἅιδην ὀνομάζουσιν, ὡς ἂν εἰς*

93. 1063

Εὐρύοπα κέλαδον ἀκροσόφων ἀγνύμενον διὰ στομάτων.

94.

Οὐ ψάμμος ἢ κόνις ἢ πτερὰ ποικιλοθρόων οἰωνῶν
τόσσον ἂν χεύαιτ' ἀριθμόν.

95.

⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –

Ἔπειτα κείσεται βαθυδένδρῳ
ἐν χθονὶ συμποσίων τε καὶ λυρᾶν ἄμοιρος
ἰαχᾶς τε παντερπέος αὐλῶν.

96.

–́ ⏑ – –́ ⏑ –
– –́ ⏑ – ⏑͡⏑́ ⏑ ⏑͡⏑ –́ –
⏑ –́ ⏑ ⏑͡⏑ ⏑ –́ ⏑ –

Ὣς ἄρ' εἰπόντα μιν
τηλαυγὲς ἀμβρόσιον ἐλασίππου
πρόσωπον ἀπέλιφ' ἁμέρας.

97. 1064

Οὐκ αἰεὶ θαλέθοντι βίῳ
βλάσταις τε τέκνων βριθομένα γλυκερόν
φάος ὁρῶσα.

ἀειδὲς καὶ ἀόρατον ἡμῶν, ὅταν διαλυθῶμεν, βαδιζόντων, *Νυκτὸς* κτλ. et rursus de EI ap. Delph. c. 21. *Pindari* ex threnis videtur versus, quibus Plut. ibi saepius utitur.

Fr. 93. Plut. non posse suaviter vivi c. 13: *Ποῖος γὰρ ἂν αὐλὸς ἢ κιθάρα διηρμοσμένη πρὸς ᾠδὴν ἢ τις χορὸς εὐρύοπα . . . στομάτων φθεγγόμενος οὕτως ηὔφρανεν;* — *ἀγνύμενον* Ven. 1, v. *ἀγνυμένων*. Fort. *Pindari*.

Fr. 94. Plut. adv. Stoic. c. 19, ubi *οὐ* Bas. Xyl. TV Mez., vulgo *οὔ*. Adde de amor. prol. c. 4: *ψάμμος . . . ποικιλοθρόων οἱ. . . . τόσσον οὐκ ἔχει ἀριθμόν, ὅσος ἐστὶν ὁ τῶν κληρονομούντων.* unde *ποικιλοθρόων* recepi, nam priore loco minus recte *ποικιλοτρίχων* legitur.

Fr. 95. Plut. non posse suaviter vivi sec. Epic. 26: *Καὶ δυσανασχετοῦσι τούτων λεγομένων, ὡς τό· ἔπειτα κείσεται* (sic Duebner haud dubie ex codd., v. *ἐπιτακήσεται*) *κτλ.* Fort. *Pindari* est.

Fr. 96. Plut. non posse suaviter vivi sec. Epic. 27: *Οὐδὲ ῥᾳδίως οὐδ' ἀλύπως ἀκούομεν· ὢς ἄρ' κτλ.* — V. 3. *πρόσωπον* Wyttenbach, v. *πρὸς τόπον*. — *ἀπέλιφ'*, v. *ἀπέλιπεν*. Nisi forte *Tragici* alicuius est.

Fr. 97. Plut. de consol. c. 28: *Εἰ γοῦν ἡ Νιόβη κατὰ τοὺς μύθους πρόχειρον εἶχε τὴν ὑπόληψιν ταύτην, ὅτι οὐκ αἰεὶ . . . ὁρῶσα τελευτήσει.* — V. 2. *τε* add. Dübner ex codd. ut videtur. Nisi forte sunt

98.

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏓

Τοιάδε θνατοῖσι κακὰ κακῶν,
ἀμφί τε κῆρες εἰλεῦνται, κένεὰ δ' εἴσδυσις οὐδ' αἰθέρι.

99.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ . . .

Ἄλλον τρόπον ἄλλον ἐγείρει φροντὶς ἀνθρώπων.

100.

⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
⏓ –́ ⏑ – –

Πρὸ χείματος ὥστ' ἀνὰ ποντίαν ἄκραν
Βορέα πνέοντος.

101. 1065

. . . . ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
–́ – – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ –

. . . χαροπὰν κύνα· χάλκεον δέ οἱ
γναθμῶν ἐκ πολιᾶν φθεγγομένας ὑπάκουε μὲν Ἴδα

tragici alicuius versus, et Tragicorum reliquiis adespotis inseruit Nauck 304.

Fr. 98. Plut. Cons. ad Apoll. c. 26. — V. 1. *θνατοῖσι*, v. *θνητοῖσι*. — V. 2. *κενεὰ*, v. *κενεῇ*. Correxit Schneidewin, qui *Simonidi* tribuit.

Fr. 99. Plut. de amicor. mult. c. 5: *Τὰ γὰρ εὔχρηστα τῆς φιλίας δύσχρηστα γίγνεται διὰ τὴν πολυφιλίαν· ἄλλον τρόπος, ἄλλον ἐγείρει φρ. ἀ.*, quae correxi.

Fr. 100. Plut. de sanit. praec. c. 13: *ἀλλὰ πόρρωθεν ἐξευλαβεῖσθαι πρὸ χείματος, ὥστ' ἀνὰ ποντίαν ἄκραν βορρᾶ πνέοντος.* Idem de garrulitate c. 2: *ἂν δ' αὐτὸς ἄρξηται διαίρειν τὸ στόμα, πρὸ χείματος ὥστ' ἀνὰ ποντίαν ἄκραν βορέου ζέοντος ὑφορώμενοι σάλον καὶ ναυτίαν ἐξανέστησαν.* ubi Wyttenbach *πνέοντος*. Adde de cohib. ira c. 4: *ὅθεν ὁ Σωκράτης ὁσάκις αἴσθοιτο κινουμένου τραχύτερον αὐτοῦ πρός τινα τῶν φίλων πρὸ κύματος ὥς τινα ποντίαν ἄκραν στελλόμενος ἐνεδίδου τῇ φωνῇ καὶ διεμειδία τῷ προσώπῳ.*

Fr. 101. Dio Chrysost. Or. XXXIII T. II 470: *Οὐδ' ἂν ὑλακτῶσιν, ὥσπερ τὴν Ἑκάβην οἱ ποιηταὶ λέγουσιν ἐπὶ πᾶσι τοῖς δεινοῖς τελευταῖον ποιῆσαι τὰς Ἐρινύας χαρόπαν κύνα κτλ.* — V. 1. *χαροπὰν*, BUA *χαρόπαν*. — *δέ οἱ*, B *δέοι*. — V. 2. *γναθμῶν*, Geel *γνάθων*. — *πολιᾶν*, M *πολιάν*. — *φθεγγομένας*, quod libri exhibent, displicuit Reiskio, qui *φθεγγομένα* requirit, et Emperio, qui quidem hic genitivum servavit, sed supra *χάλκεον δὲ εὖ* scripsit: sed mutata structura satis defenditur Homeri exemplo, velut Il. π 531: *ὅττι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο.* Od. χ 17: *δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς βλημένου.* item Il. ξ 25: *λάκε δέ σφι περὶ χροῒ χαλκὸς ἀτειρὴς νισσομένων* aliisque quae collegit Classen

Τένεδός τε περιρρύτα,
Θρηΐκιαί τε φιλήνεμοι πέτραι.

102.

Τηλέπορόν τι βόαμα λύρας.

103. 1066

⏑ ∸ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

Ὁ τὸν πίτυος στέφανον,

de Homeri dic. gen. IV 29, ac leguntur simillima exempla, si recte memini apud Herodotum. — ὑπάκουε μὲν Geel, ὑπακουέμεν BMDv, ὑπακούεμεν UA, ὑπακούομεν mr. — Ἴδα BUD, ἰδία A, Ἰδέους reliqui. — V. 3. Τένεδός τε, M in rasura τε δος τε. — περιρρύτα Emperius, vulgo περιρρυτά. — V. 4. Θρηΐκιαι scripsi, vulgo Θρηΐκιοι, M θρήκιοι, nisi malis Θρηϊκίας τε φιληνέμοιο πέτραι. — φιλήνεμοι Iacobs, φιλάνεμοι Hermann, φιλάνεμοί γε Geel, φιλίην ἔμοιγε BMUAv, φίλαι ἔμοιγε mr. — *Alcmani* vindicat hos versus Welcker Mus. Rhen. 1833 p. 430, ego olim *Ibyci* esse suspicabar, sed fortasse *Simonidis* sunt, qui cum Polyxenae sacrificium enarraret (fr. 209) potuit hanc famam persequi; Stesichoro certe nolim vindicare, qui cum Hecubam ab Apolline in Lyciam ablatam esse tradiderit, aliam ac vulgarem famam videtur secutus esse.

Fr. 102. Aristoph. Nub. 966: *Εἶτ' αὖ προμαθεῖν ᾆσμ' ἐδίδασκεν . . . ἢ Παλλάδα περσέπολιν δεινάν, ἢ τηλέπορόν τι βόαμα.* ubi Schol. τὸ δὲ τηλέπορόν τι βόαμα καὶ τοῦτο μέλους ἀρχή· φασὶ δὲ μὴ εὑρίσκεσθαι ὅτου ποτ' ἐστίν· ἐν γὰρ ἀποσπάσματι ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ εὑρεῖν Ἀριστοφάνη· τινὲς δέ φασι Κυδίδου τινὸς Ἑρμιονέως· τηλέπορόν τι βόημα λύρας. et deinde ex Eratosthene: τὸ δὲ τηλέπορον τι βόαμα λύρας. ubi Bernhardy Κυδίου coniecit, quae coniectura speciosior quam verior est. Itaque carmen quidem ipsum ab Aristophane Byzantio repertum, sed auctorem carminis Eratosthenes, Aristophanis magister, coniectura videtur indagavisse fortasse satis incerta: nam *Cydides* ille videtur non diversus esse a *Cecide* qui vulgo vocatur ap. Aristoph. ib. 985: Ἀρχαῖά γε καὶ Διπολιώδη καὶ τεττίγων ἀνάμεστα καὶ Κηκείδου (V κηκίδου, Mm κυκείδου, ego aliquando conieci Κυκλείδου, i. e. *Arionis*, nam Κυκλείδας Arionis frater, quem Boeckh ingeniose in titulo Theraeo deprehendisse sibi visus est, nimis incertus) καὶ Βουφονίων, ubi Schol. Διθυράμβων ποιητὴς πάνυ ἀρχαῖος, μέμνηται δὲ αὐτοῦ Κρατῖνος ἐν Πανόπταις, et Κυκήδης παλαιὸς ἦν ποιητὴς ἀφελὴς καὶ ἄχαρις. Nauck Mus. Rh. VI 431 ubique Κηδείδης restituendum censet coll. Et. M. 166, 4. Phot. 160, 19. (Nomen hoc in tabellis plumbeis Euboicis ΚΕΔΙΔΕΣ scribitur, vid. Ephem. Arch. Nova p. 302. quemadmodum ib. 274 ΟΚΛΙΔΕΣ extat i. e. Ὀκλείδης.)

Fr. 103. Bacchius Introd. Mus. p. 25: Δέκατος δὲ ἐνόπλιος ἐξ ἰάμβου καὶ ἡγεμόνος καὶ χορείου καὶ ἰάμβου, οἷον ὁ τὸν π. σ. — Quod ibidem dochmii exemplum proponitur: ἔνατος δὲ δόχμιος, ἐξ ἰάμβου καὶ ἀναπαίστου καὶ παιᾶνος τοῦ κατὰ βάσιν, οἷον ἔμμεν ἐκ Τροίας χρόνον, valde dubium est. Fort. pro ἀναπαίστου leg. δακτύλου, cf. Aristid. Quint. de Mus. I p. 39, et deinde:

Ἔμειν' ἐκ Τροΐας χρόνον.

quod exemplum fortasse fictum ex Eurip. Orest. 55: Ἀκταῖσιν ὁρμεῖ δαρὸν ἐκ Τροίας χρόνον Ἄλαισι πλαγχθείς.

104.

– ⏑́ ⏑ – – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

Ποικίλλεται μὲν γαῖα πολυστέφανος.

105.

Πολύμνια παντερπὴς κόρα.

106.

Οὐκ εἶδον ἀνεμωκέα κόραν.

107. 1067

Θυμελικὰν ἴθι μάκαρ φιλοφρόνως εἰς ἔριν.

108.

Βρόμιε, δορατοφόρ', ἐνυάλιε, πολεμοκέλαδε πάτερ Ἄρη.

109.

Ἴακχε θρίαμβε, σὺ τῶνδε χοραγέ.

110.

Σοί, Φοῖβε, Μούσαις τε σύμβωμον.

Fr. 104. Demetr. de eloc. 164: *Τὸ μὲν γὰρ εὔχαρι μετὰ κόσμου ἐκφέρεται καὶ δι' ὀνομάτων καλῶν ἃ μάλιστα ποιεῖ τὰς χάριτας, οἷον τὸ ποικίλλεται μ. γ. π. καὶ τὸ χλωρηῒς ἀηδών.*

Fr. 105. Cram. An. Ox. I 171, 33: *σεσημείωται τὸ Πολύμνια ἐπὶ τούτου· καὶ τὸ κύριον καὶ τὸ προσηγορικὸν ἐξέθλιψε τὸ υ. Πολ. π. κ.*

Fr. 106. Chsysippus *π. ἀποφατικῶν* c. 24: *εἰ ποιητής τις οὕτως ἀπεφαίνετο· οὐκ κτλ.* Fort. *Pindari* est versus.

Fr. 107. Hephaest. p. 75: *Συντιθέασι δέ τινες καὶ ἑτέρῳ τρόπῳ τὸ τετράμετρον, ὥστε τρεῖς εἶναι τοὺς καλουμένους τετάρτους παιῶνας, εἶτα τελευταῖον τὸν κρητικόν· θυμελικὰν* (C *θεμελιακάν*) *ἴθι κτλ.* ubi scholiasta: *ἐκ τῶν καλουμένων Δελφικῶν ἐστιν ἡ προκειμένη χρῆσις, μὴ ἐχόντων τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ.* Meineke, cum hoc scholion nunc demum Gaisfordus ediderit, versum comicorum poetarum fr. incert. 184 adscripsit.

Fr. 108. Dionysius Hal. de comp. verb. c. 17: *Ὁ μὲν γὰρ ἐξ ἁπασῶν βραχειῶν συνεστώς, καλούμενος δὲ ὑπό τινων τρίβραχυς πούς, οὗ παράδειγμα τοιόνδε· Βρόμιε . . . πολεμοκέλαδε.* ubi cod. Darmst. *πολέμοιο κέλαδε*, Mon. *πολεμοικέλαδε.* Auctius Keil Anal. Gramm. p. 8, 11: *Βρ. δ. ἐν. πολεμόκλονε, πάτερ Ἄρη.* Ut *Ἄρης* (*Ἄρες*) corrigatur, non videtur necessarium esse, cf. Schol. Aesch. Sept. 105: *Ἀττικῶς δὲ τῇ κλητικῇ ὦ Ἄρης, οἱ δὲ γράφουσιν ὦ Ἄρη.* Fort. *Simmiae* est.

Fr. 109. Dionys. Halic. de comp. verb. c. 17: *Ἀμφίβραχυς ὠνόμασται, καὶ οὐ σφόδρα τῶν εὐσχημόνων ἐστὶ ῥυθμῶν . . . οἷά ἐστι ταυτί· Ἴακχε διθύραμβε κτλ.* Sylburg *δίραμβε*, Schaefer *δίθυρσε*, rectius L. Dindorf *θρίαμβε.* Nauck tragicis reliquiis adscripsit fr. 118.

Fr. 110. Dionys. Halic. de comp. verb. c. 17, ubi de cretico numero agit, pergit de *Bacchio*, quem vocat: *ἐὰν δὲ τὴν ἀρχὴν αἱ δύο μακραὶ κατάσχωσιν, τὴν δὲ τελευτὴν ἡ βραχεῖα, οἷά ἐστι ταυτί· Σοὶ κτλ.* — *Σοί*, 1 *σύ.* — *Μούσαις* scripsi, quod in suum usum convertit Nauck, legebatur *Μοῦσαι.* — *σύμβωμον* emendavi, vulgo *συμβῶμεν*, cod. Mon. 1 *σύμβωμοι.* Nauck tragicorum reliquiis inseruit fr. 121.

111.

Κέχυται πόλις ὑψίπυλος κατὰ γᾶν.

112.

Λέγε δὲ σὺ κατὰ πόδα νεόχυτα μέλεα.

113. 1068

Ἴθι μόλε ταχύποδος ἐπὶ δέμας ἐλάφου
πτεροφόρου χερσὸν καθημένα.

114.

Ξεῖνε, τὸν Ἀρχιλόχου τάφον.

115.

Ἴθι μᾶτερ μεγάλη.

116.

Τίν' ἀκτάν, τίν' ὕλαν δράμω; ποῖ πορευθῶ;

117.

Οἱ δ' ἐπείγοντο πλωταῖς ἀπήναισι χαλκεμβόλοισιν.

Fr. 111. Dionys. Hal. de comp. verb. c. 17: *Τοῦτον χωρίσαντες ἀπὸ τῶν ἀναπαίστων Κυκλικὸν καλοῦσι, παράδειγμα αὐτοῦ φέροντες τοιόνδε· κέχυται κτλ.* — *ὑψίπυλος*, Ald. *ὑψίπυλον.* — Nisi forte tragici potius poetae est versus, et horum reliquiis addit Nauck fr. 119, versum integrum, quem tamquam cyclici anapaesti exemplum Dionysius homo doctus proposuit, inscite sic dispescens . . . *κέχυται | Πόλις ὑψίπυλος κατὰ γᾶν* . . .

Fr. 112. Dionys. de comp. verb. c. 17: *Σχῆμα δὲ αὐτοῦ τοιόνδε· λέγε κτλ.* — *νεόχυτα* cod. Mon. 1, vulgo *νεόλυτα.* Nauck tragici esse censet fr. 114.

Fr. 113. Schol. Hephaest. p. 157: *Κατὰ διποδίαν δὲ συντιθέμενος καὶ τὸν προκελευσματικὸν ποιῶν, τὰ καλούμενα προκελευσματικὰ ἢ πυρριχιακὰ μέτρα ποιεῖ, ὧν παραδείγματα· Ἴθι μόλε ταχύποδος ἐπίδεσμα* (S *ἐπὶ δεσμὰ*) *ἐλάφου πτεροφόραν χερσὸν καθημένα.* ubi S *πτε-*
α α
ροφόρον χερσό καθομαγ'. Keil Anal. Gr. 4: *ἴθι μόλε ταχύποδε· ἐπὶ δέμας ἐλάφου πτεροφόρον· χελιδόνα καθημένην,* unde priorem versum emendavi, alter versus quo modo restituendus sit nescio; atque id quoque ambiguum, an haec cohaereant. Fort. *scenici* poetae sunt. Westphal v. 2 sic redintegravit *πτεροφόρα χερὸς* (*ἄπο*) *καθιέμενα* (*βέλη.*)

Fr. 114. Marius Plot. 264: „Hemidexium trimetrum dactylicum ... de quibus unum solum ponam Graecum exemplum hemidexium, quod repperi, tribus dactylis constans, ut *ξεῖνε τ. Ἀρχιλόχου* (cod. *Ἀρχεβρου*) *τάφον.*" Nisi est pars hexametri ex epigrammate petiti, quod possis ad Callimachum referre. Meineke coni. *τὸν Ἀρχεβίου τάφον εἴσιδε.*

Fr. 115. Marius Plot. p. p. 294: „Minus ionicum dimetrum catalectum . . . *ἴθι μ. μ.*"

Fr. 116. Dionys. Halic. de comp. verb. c. 17: *Παράδειγμα δὲ αὐτοῦ* (*Hypobacchii*, quem dicit Dionysius) *τοῦτο· τίν' κτλ.* Tragico probabiliter tribuit Nauck 122.

Fr. 117. Dionys. Hal. de comp. verb. c. 17: *Ὑπόδειγμα δ' αὐτου*

118.

Κρησίοις ἐν ῥυθμοῖς παῖδα μέλψωμεν.

119.

Marius Plot. p. 259: „De pentametro integro acatalecto monoschematisto: est metrum integrum pentametrum dactylicum, quod semper quinque dactylis constat, quale est exemplum Graecum illud:

ΔΕΙΚΟΝΑ ΗΦΑΛΗΝΕΝ ΗΠΓΩ ΜΕΝΟΝΩΛΗΤΟ.

ω ω

ubi cod. *ΔΕΙΜΟΝΑΛΛΑΦΕΛΕΝΕΙΠΥοΜΕΝΟΝοΛΕCΟ.* Grammaticus cum dicit quinque dactylis versum constare, non ex Aeolico poeta petivisse censendus est. Conieci (*Ἰφιγένας ὄπᾳ*) *Δείκελον ἀμφ' Ἑλένᾳ πεπυρωμένον ὤλετο*, similiter Hecker *Εἰκόνα δ' ἀμφ' Ἑλένας πεπυρωμένον ὤλεο*, ac Schneidewin quoque *δείκελον ἄμφ'* proposuit.

120.

Ὁ Πύθιος μεσομφάλοις θεὸς παρ' ἐσχάραις.

121.

Γαλλαὶ μητρὸς ὀρείης φιλόθυρσοι δρομάδες,
αἷς ἔντεα παταγεῖται καὶ χάλκεα κρόταλα.

(*Cretici numeri*) *τοιόνδε· οἵ δ' κτλ.* — *Πλωταῖς*, l *πρώταις*. — *ἀπήναισι* Cod. Darmst. et Mon., vulgo *ἀπήνῃσι*. — *χαλκεμβόλοισιν*, cod. Mon. Darmst. l *χαλκεμβόλοις* fort. rectius. Tragico tribuit Nauck 120, vix recte.

Fr. 118. Dionys. Hal. de comp. verb. c. 25 de cretico numero disserens: *Οὐ τοιοῦτος μέντοι κἀκεῖνός ἐστιν ὁ ῥυθμός· Κρησίοις κτλ.*

Fr. 120. Marius Plot. p. 273: „Tetrametrum brachycatalectum colurum ... ut est: *Ὁ Πύθιος μεσομφάλιος κτλ.* scr. *μεσομφάλοις.*“ Alia quae ibidem leguntur graviter corrupta sunt, dubiumque omnino, quid ipsi grammatici finxerint quidve ex antiquis poetis sive scenicis sive lyricis petiverint, velut p. 275 exempla tetr. hypercatal. iamb.

Εἴδω τρυφερόν, εἴδω μελιχρόν, εἴδω ἁπαλόν, εἴδω ἄγαλμα.
ΟΜΥCΔΙΕΦλΤΕΤΗΝΠΛΤΙΚΑΤΙΡΟΛΕΠΧΑΚωCΜΑΛΛΜΑΝΗΤΑΙ.

et tetr. acatal. clod.

Ἄνασσα θνατῶν κοινὰ μοῦσα ΡΙΟΡΟΝ λίσσον.

(*ΑΝΑCCΑΘΝΑΤωΤΙΚΟΝΑΧCΟΥ.CΑΡΙΡΟΝΙΝCΟΥ.*), et tetr. cinaedoiambicum brachycat:

Ταχύ σε ΛΕΥΤΑΜΤΥΧΗ βιοτον ΜΑΙΝΕΤΕ πρόβασα.

(*ΤΑΧΥCΕΤΛΜΤΥΧΗ βιοCΤΟΝΜΑΙΝΗΤΗΝΠΡΟΒΑCΛ*), et tetr. satyricum colurum:

τὸν Πύθιον, τὸν Δήλιον, ὃν ἔτασσε βίχορος.

Fr. 121. Hephaest. p. 68: *Τοῦτο μέντοι καὶ γαλλιαμβικὸν καὶ μητρῳακὸν καὶ ἀνακλώμενον καλεῖται (ὕστερον δὲ ἀνακλώμενον ἐκλήθη, διὰ τὸ πολλὰ τοὺς νεωτέρους εἰς τὴν μητέρα τῶν θεῶν γράψαι τούτῳ τῷ μέτρῳ·* haec Westphal recte censet margini olim adscripta fuisse, corrigens *ὕστερον δὲ τὸ ἀνακλώμενον ἐκλήθη μητρῳακὸν διὰ κτλ.*, sed

122.

Κλάδα χρυσεόκαρπον.

123.

Καὶ τὰν ἀκόρεστον αὐάταν.

124.

Διὰ σὲ καὶ τεὰ δῶρ' εἴτε σκῦλα.

125.

⏓ ⏑ ⏑ – ⏓ ⏑ – ⏑⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑⏑ ⏑ –

Εὐθὺς ἀνέπλησεν ἀεροβάταν μέγαν οἶκον ἀνέμων.

126.

Demetr. de eloc. 143: *Ἐκ συνθέτου τοῦ ὀνόματος καὶ διθυραμβικοῦ· δέσποτα πλούτων* (Par. n. R *πλοῦτον*) *μελανοπτερύγων* (b *μεγαλοπτ.*), *τουτὶ δεινὸν* (Mor. *δεινῶν*) *πρὸ πτερύγων αὐτὸ ποίησον. μάλιστα δὴ κωμῳδικὰ παίγνιά ἐστι καὶ*

repetita est haec adnotatio ex ampliore Hephaestionis opere vel ex Heliodoro)· *ἐν οἷς καὶ τὰ τοὺς τρίτους παίωνας ἔχοντα καὶ τὸν παλιμβάκχειον καὶ τὰς τροχαϊκὰς ἀδιαφόρως παραλαμβάνουσι πρὸς τὰ καθαρά· ὡς καὶ τὰ πολυθρύλλητα ταῦτα παραδείγματα δηλοῖ: Γαλλαὶ κτλ.* Post v. 2 alios, quos addidit metricus, interceptos esse recte statuit Westphal, id quod etiam alias passim animadvertere licet. Hoc metro Callimachus usus est, ut testatur scholiasta: *Διὰ τοῦτο γὰρ μητρῷον·* [*ἴσως δὲ διὰ τοῦτο καὶ ἀνακλώμενον διὰ τὴν κλάσιν τῆς φωνῆς αὐτῶν καὶ ἁπαλότητα·*] *ᾧ* (legebatur *ὅ*, quod correxi, ac similiter Westphal) *καὶ Καλλίμαχος κέχρηται.* Verba, quae cancellis sepsi, postea ab alio sunt adiecta. Neque tamen ipsius Callimachi hos versus esse puto, fortasse *Euphronii* Chersonesitae sunt, atque huc spectat, quod supra legimus, recentiores poetas (*τοὺς νεωτέρους*) hoc metrum frequentavisse.

Fr. 122. Herodian. *π. διχρ.* in Cram. An. III p. 283, 5: *Τὸ δὲ στάδα λίμνην ἢ κλ. χρ. οὐχ ἕξει τινὰ εὐθεῖαν στὰς ἢ κλάς. μεταπλασμοὶ γάρ εἰσι.* Prius, quod epici alicuius esse videtur, affert etiam Choerobosc. II p. 435, qui *εὐστάδα* interpretatur.

Fr. 123. Cod. V ap. Gaisford ad Hesiod. Op. v. 664 et ad Etym. M. p. 497, 17: *Μετὰ γὰρ τὸ ᾱ φωνήεντος ἐπαγομένου προστίθεται Αἰολικῶς τὸ ῠ, ὡς . . . ἀάταν τὴν βλάβην, καὶ τὴν ἀκόρεστον αὐάταν.* Quod ibidem legitur *νώνυμος ὄκχος* et ipsum videtur ex Aeolico poeta petitum. Favorinus p. 262: *ἄαταν τὴν βλάβην, καὶ τὴν ἀκόρεστον αὐάταν.*

Fr. 124. Aristot. Rhet. III 14: *Τὰ δὲ τοῦ δικανικοῦ προοίμια δεῖ λαβεῖν, ὅτι ταὐτὸ δύναται, ὅπερ τῶν δραμάτων οἱ πρόλογοι καὶ τῶν ἐπῶν τὰ προοίμια· τὰ μὲν γὰρ τῶν Διθυράμβων ὅμοια τοῖς ἐπιδεικτικοῖς· Διὰ κτλ.—εἴτε*, Zb *εἴτι*, Ac *εἶτα*.—*σκῦλα*, Ac *σκύλλα*. Coniicias *Licymnii* esse, si comparaveris Aristotelis iudicium ibid. III 12: *Βαστάζονται δὲ οἱ ἀναγνωστικοί, οἷον Χαιρήμων, ἀκριβὴς γὰρ ὥσπερ οἱ λογογράφοι, καὶ Λικύμνιος τῶν διθυραμβοποιῶν.*

Fr. 125. Plut. de primo frig. c. 17: *Ὁ γὰρ ἥλιος ἀνίσχων, ὥς τις εἶπε τῶν διθυραμβοποιῶν εὐθὺς κτλ.*—*ἀεροβάταν*, Duebner *ἀεροβατᾶν*, fort. *ἀεροβάτας* vel *ἀεροβατῶν*.

σατυρικά. Hoc ex comico aliquo petitum videtur, qui dithyrambicum irrisit poetam, qui fort. dixerat:

Δέσποτα Πλούτων μελανοπτερύγων ὀνείρων.

127.

Aristot. Rhet. III 11: *Οἷον ἡ ἀσπὶς φαμὲν ἐστὶ φιάλη Ἄρεος* (Timoth. fr. 16) *καὶ τόξον φόρμιγξ ἄχορδος*. Cf. Demetr. de eloc. 85: *ὡς ὁ Θέογνις παρατίθεται τὸ τόξον φόρμιγγα ἄχορδον ἐπὶ τοῦ τῷ τόξῳ βάλλοντος*. ubi fort. *Θεοδέκτης* legendum, ut is in Rhetoricis ex dithyrambo aliquo attulerit, fort. ex *Timotheo*.

128.

Demetr. de eloc. 91: *Ληπτέον δὲ καὶ σύνθετα ὀνόματα, οὐ τὰ διθυραμβικῶς συγκείμενα, οἷον θεοπεράτους πλάνας οὐδὲ ἄστρων δορύπυρον στρατόν*. ubi *θεοπεράτους* Ald. Cant., vulgo 107 *θεοτεράτους*, Vind. *θεοπεράτας* (supra *ου*), deinde Ald. *ἄστρον*, Mor. *δορύπτρον*, Cant. *ἀστροδορύπυρον*.

129.

Aristot. Eth. Nic. VII 7: *Ἡ δ' ἐπιθυμία, καθάπερ τὴν Ἀφροδίτην φασί· Δολοπλόκου γὰρ Κυπρογενοῦς*. ubi Lb *Δολοπλόκας*. Fortasse redintegrandus locus ope Hesychii: *Κυπρογενέος· προπόλου* (cod. *πρόπολον*)· *προαγωγοῦ* (cod. *πρόαγγον*), ut sit scribendum:

⏑ ⏑́ ⏑ – – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Δολοπλόκας γὰρ Κυπρογενέος πρόπολον.

Ap. Hes. scribo *Κυπρογενέος πρόπολον· προάγγελον.*

130.

Plato Menone 77 A: *Δοκεῖ τοίνυν μοι, ὦ Σώκρατες, ἀρετὴ εἶναι, καθάπερ ὁ ποιητὴς λέγει, χαίρειν τε καλοῖσι* (*καλοῦσι* ΣΥr) *καὶ δύνασθαι. καὶ ἐγὼ τοῦτο λέγω ἀρετὴν ἐπιθυμοῦντα τῶν καλῶν δυνατὸν εἶναι πορίζεσθαι.*

131.

Plut. Quaest. Symp. IV 6, 1: *Ἆρα, ἔφη, σὺ τὸν πατριώτην θεόν, ὦ Λαμπρία, εὔϊον ὀρσιγύναικα, μαινομέναις ἀνθέοντα τιμαῖσι Διόνυσον ἐγγράφεις καὶ ὑποποιεῖς τοῖς Ἑβραίων ἀπορρήτοις*; eadem de Exil. c. 17 et de EI ap. Delph. c. 9.

132.

Plut. de tranquill. c. 17: *Κυβερνήτῃ γὰρ οὔτε κῦμα πραῦναι τραχὺ καὶ πνεῦμα δυνατόν ἐστιν, οὔτε ὅποι βούλεται δεομένῳ λιμένος τυχεῖν, οὔτε θαρραλέως καὶ ἀτρόμως ὑπομεῖναι τὸ συμβαῖνον ἀλλ' ἕως οὐκ ἀπέγνωκε τῇ τέχνῃ χρώμενος, φεύγει μέγα λαῖφος ὑποστολίσας, ἔστε ἐνέρτερον ἱστὸν ἐρεβώδεος ἐκ θαλάττης ὑπέρσχῃ*, (hic inserendum videtur *τότε δὲ*) *τρέμων κάθηται καὶ παλλόμενος*. Tentavit locum Wyttenbach scribens *εἰ δὲ ἐνερτ....*

μὴ ὑπέρσχῃ. Et de superstit. c. 8: *εὐχόμενος δὲ τὸν οἴακα προσάγει, τὴν κεραίαν ὑφίησι, φεύγει μέγα λαῖφος ὑποστολίσας ἐρεβώδεος ἐκ θαλάσσης.* Et haec sola Nauck tragicorum reliquiis adscripsit fr. 308.

133.

Plut. non posse suav. vivi sec. Epic. c. 23: *ὥσπερ εἴ τις ἐν πελάγει καὶ χειμῶνι θαρρύνων ἐπιστὰς λέγοι, μήτε τὴν ναῦν τινα ἔχειν κυβερνήτην, μήτε τοὺς Διοσκούρους αὐτοὺς ἀφίξεσθαι ἐπερχόμενόν τε μαλάξοντας βίαιον πόντον, ὠκείας τ' ἀνέμων* 1072
ῥιπάς. cf. de def. or. c. 30: *ὥσπερ οἱ Τυνδαρίδαι τοῖς χειμαζομένοις βοηθοῦσιν, ἐπερχόμενοί τε μαλάσσοντες βίᾳ τὸν πόντον ὠκείας τ' ἀνέμων ῥιπάς.*

134.

Aelian. Hist. An. XIV 14: *ἥ γε μὴν καλουμένη καὶ ὑπὸ τῶν ποιητῶν κεμὰς δραμεῖν ὠκίστη θυέλλης δίκην.* (Vat. *δραμεῖν μὲν ὠκ.*)

135.

Plato de Rep. X 607 B: *παλαιὰ μέν τις διαφορὰ φιλοσοφίᾳ τε καὶ ποιητικῇ· καὶ γὰρ ἡ λακέρυζα πρὸς δεσπόταν κύων κραυγάζουσα, καὶ μέγας ἐν-ἀφρόνων κενεαγορίαισι, καὶ ὁ τῶν Δία σοφῶν ὄχλος κρατῶν,„καὶ οἱ λεπτῶς μεριμνῶντες ὅτι ἄρα πένονται, καὶ ἄλλα μυρία σημεῖα παλαιᾶς ἐναντιώσεως τούτων.* Ex his quatuor exemplis quum unum alterumve ex comoedia vel tragoedia petitum esse videatur, duo priora certe ad lyricos poetas referenda sunt, et primum resp. etiam de Leg. XII 967 C: *καὶ δὴ καὶ λοιδορήσεις γε ἐπῆλθον ποιηταῖς τοὺς φιλοσοφοῦντας κυσὶ ματαίαις ἀπεικάζοντας χρωμέναισιν ὑλακαῖς ἄλλα τ' αν ἀνόητ' εἰπεῖν.* Pro *δεσπόταν* Vat. B *δεσπότα*, Ven. C *δέσποτα*, Ang. B *δεσπόθαν*, deinde *κράζουσα* exhibent Vind. F. Ang. B. Flor. R, et *κενεαγορίαις* Par. K, *καινεαγορίαισι* Vat. H. Flor. A. Deinde *Δία σοφῶν* Par. A, *διὰ σοφῶν* vel *διασοφῶν* ceteri.

136.

Athen. IV 163 F: *Διοδώρου τοῦ τὸ γένος Ἀσπενδίου τὴν ἐξηλλαγμένην εἰσαγαγόντος κατασκευὴν καὶ τοῖς Πυθαγορείοις πεπλησιακέναι προσποιηθέντος· πρὸς ὃν ἐπιστέλλων ὁ Στρατόνικος ἐκέλευσε τὸν ἀπαίροντα τὸ ῥηθὲν ἀπαγγεῖλαι τῷ περὶ θηροπέπλου μανίας ὕβρεώς τε περιστάσιμον στοὰν ἔχοντι Πυθαγόρου πελάτᾳ.* Coniecit Meineke:

Τῷ πατρὶ πηροπέπλου μανίας ὕβρεώς τε περιστάσιμον
στοὰν ἔχοντι Πυθαγόρου πελάτᾳ.

Videtur autem Stratonicus aliunde hos versus fortasse immutatos petiisse.

137.

Himerius IV 1: *Ἰδοὺ δὴ τὰ νῦν, ὁ γενναῖος, τῇ νέᾳ σου πόλει*

ταύτῃ καὶ μουσικὴ συνεγείρεται, ὠδίνουσα μὲν καὶ πρόσθεν φανῆναι τοῖς Ἕλλησιν, οὐδὲν γὰρ οἶμαι καλὸν ἐθέλει κρύπτεσθαι· ἕκατι δὲ σοῦ, ἔφη τις ἤδη τῶν πρὸς λύραν ᾀσάντων, ἐπὶ σοὶ τὴν ὠδῖνα τηρήσασα, ἵνα δὴ τελέσφορον αὐτὴν ἐπιδείξῃ καὶ ὥριον. quamquam fere ubique ignoramus, quid iste ineptus rhetor aliis acceptum referat, quidve ipse finxerit.

138. 1073

– –̇ ⏑ – ⏑ –̇ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –̇ ⏑ – – –̇ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –̇ ⏑ – – –̇ ⏑ – – –̇ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –̇ ⏑ – –
–̇ ⏑ – – –̇ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –̇ ⏑ – – –̇ ⏑ –
–̇ ⏑ ⏑ – – –̇ ⏑ – – –̇ ⏑ – –

Οὐ χρυσὸς ἀγλαὸς σπανιώτατος ἐν θνατῶν δυσελπίστῳ
βίῳ, οὐδ' ἀδάμας,
οὐδ' ἀργύρου κλῖναι πρὸς ἄνθρωπον δοκιμαζόμεν' ἀστράπτει πρὸς ὄψεις,
οὐδὲ γαίας εὐρυπέδου γόνιμοι βρίθοντες αὐτάρκεις γύαι,
ὡς ἀγαθῶν ἀνδρῶν ὁμοφράδμων νόησις.

139.

. . . ⏑ – ⏑ ⏑ –̇ –
– –̇ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –̇ ⏑ –
–̇ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –
–̇ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
–̇ ⏑ ⏑ – – –̇ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –̇ ⏑ –
–̇ ⏑ ⏑ – – –̇ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ –̇ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
–̇ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –̇ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Fr. 138. Plato Epist. I: *Κἀκεῖνο δὲ τὸ ποίημα τοῖς νοῦν ἔχουσιν οὐ κακῶς ἔχειν δοκεῖ· Οὐ χρυσὸς κτλ.* Suspicatus sum *Bacchylidis* esse, sed fort. ex tragoedia petitum, sicut ii qui praecedunt versus, tragicorum sunt. — V. 1. *ἀγλαὸς*, malim *αἰγλάεις*. — *ἐν θνατῶν*, *ἐν θνατῶ* dn, *ἐν θνατοῖς* e, *ἔνθα τῷ* fn. — V. 2. *ἀργύρου*, Ξe *ἀργυρίου*. — *ἄνθρωπον*, *ἀνθρώπων* e in marg. — *πρὸς ὄψεις*, *πρόσοψεις* dfhn. — V. 3. *γαίας*, *γαίης* f. — *γόνιμοι*, Z *γόνυ μοι*. — *γύαι*, Ξ *γυῖα*, plerique *γυῖαι*. — V. 4. *ὁμοφράδμων*, *ὁμοφράδων* n.

Fr. 139. Stob. Ecl. Phys. I 6, 13 ubi vulgo lemma *Αἰσχύλου* praemittitur, secundum Heerenium VAE *Αἰσχύλου Ἀριστοτελ.* (itaque olim hos versus *Aristoteli* vindicavi), sed Heerenii testimonium satis incertum, nam ipse sibi adversatur, cum infra ex iisdem codicibus tantum Aeschyli nomen protulerit, vid. Meineke T. II p. XXXIII. Et ab Aeschylo quidem hi versus plane alieni, huius poetae nomen fortasse referendum ad versum adespoton, qui praecedit: *Τὸν εὐτυχοῦντα καὶ φρονεῖν νομίζομεν.* Meineke *Βακχυλίδου* scripsit, mutatione leni, sed mihi hi versus ab recentiore scriptore a philosopho potius quam a poeta conditi videntur: neque enim Sophoclis sunt, quem Fortunae numen carmine celebravisse

. . . Τύχα, μερόπων ἀρχά
καὶ τέρμα· τὺ καὶ σοφίας θακεῖς ἕδρας,
καὶ τιμὰν βροτέοις ἐπέθηκας ἔργοις·
καὶ τὸ καλὸν πλέον ἢ κακὸν ἐκ σέθεν,
ἅ τε χάρις λάμπει περὶ σὰν πτέρυγα χρυσέαν.
καὶ τὸ τεᾷ πλάστιγγι δοθὲν μακαριστότατον τελέθει.
τὺ δ' ἀμαχανίας πόρον εἶδες ἐν ἄλγεσιν,
καὶ λαμπρὸν φάος ἄγαγες ἐν σκότῳ, προφερεστάτα θεῶν.

140.

– –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ – –́ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓
– –́ – –́ – –́ ⏑ – ⏓
⏑ ⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ –
⏑ –́ ⏑ – ⏑ ⏑⏑́ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –

Κλωθὼ Λάχεσίς τ' εὐώλενοι
κοῦραι Νυκτός,
εὐχομένων ἐπακούσατ', οὐράνιαι χθόνιαί τε δαίμονες·
ὦ πανδείμαντοι, πέμπετ' ἄμμιν
ῥοδόκολπον Εὐνομίαν λιπαροθρόνους τ' ἀδελφάς, Δίκαν

constat, vide quae supra p. 576 dixi. — V. 1. *τύχα*, A *τύχαν*. — *ἀρχὰ καί*, Meineke *ἀρχά τε καί*. — V. 2. *τέρμα, τὺ* Grotius, legebatur *τέρμα τι*. — *θακεῖς ἕδρας* Iacobs et Meineke, legebatur *ἄκος δρᾷς*, ego olim proposui *ἄκρον δρᾷς*, coll. Bekk. An. I 372, 5. — V. 4. *καλὸν* VAE, v. *κάλλον*. — *κακόν*, VAE *καλόν*. — V. 5. *χρυσέαν* VAE, v. *χρύσεον*. — V. 6. *τεᾷ πλάστιγγι* VAE, v. *τε ἀπλάστιγγι*. — V. 7. *εἶδες*, fort. *εὗρες*, — V. 8. *ἄγαγες*, AE *ἤγαγες*, v. *ἄγανες*. — *ἐν σκότῳ*, fort. *ἐκ σκότου*. — *προφερεστάτα*, V *προφερέστατα*, A *προφανέστατα*, E *προφανέστατον*, v. *προφερκέστατον*.

Fr. 140. Stob. Ecl. I 5, 12. ubi hoc fragmentum adespoton legitur, praecedunt et subsequuntur versus Sophoclis (*Σοφοκλέους ἐκ Φαίδρας*.) Ego aliquando *Pindari* haec esse conieci, ut sint petita ex Hymno in Fortunam, vid. Fr. Pindari 15. 16. 17. Meineke *Simonidis* vel *Bacchylidis* esse putat hos versus. — V. 1. Conieci *Αἶσα καὶ Κλωθὼ Λάχεσίς τε*, ut tres Parcae invocentur, facile autem haec duo vocabula potuerunt oblitterari, cum praecedens Sophoclis fragmentum terminetur voce *αἶσα*. Etiam Homerus *Αἶσαν* et sorores videtur dicere Od. VII 197 *ἅσσα οἱ Αἶσα κατακλῶθές τε βαρεῖαι γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ*. Sed geminas Parcas colebant Delphi, vid. Pausan. X 24, 4. Plut. de *εἶ* apud Delphos c. 2. Welcker Zeitschrift für alte Kunst p. 220. — V. 3. *ἐπακούσατ'*, VA *ἐπακούσατε*, vulgo *ἐπακούσετε*. — V. 4. *ἄμμιν*, V *ἀμμῖν*, v. *ἀμῖν*. — V. 5. *ῥοδόκολπον*, A *ῥοδοκόλπην*, V *ῥοδόκολην*. — *ἀδελφάς*, L. Dindorf *ἀδελ-*

καὶ στεφανηφόρον Εἰράναν·
πόλιν τε τάνδε βαρυφρόνων
λελάθοιτε συντυχιᾶν.

141. 1074

–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ –

Μισέω μνάμονα συμπόταν.

142.

⏑ –́ – –́ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
– –́ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – –

Ὀδεύει μοῖρα πρὸς τέλος ἀνδρῶν,
οἳ τὰν πρώταν λελόγχασι τιμάν.

143.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ – –

Χὤπερ μόνον ὀφρύσι νεύσῃ,
καρτερὰ τούτῳ κέκλωστ' ἀνάγκα.

Ceterum pauca ex multis in hunc fragmentorum adespotorum ordinem recepi, et vel in his insunt quaedam, quae fortasse non recte huc revocata sunt. Heroici versus supersunt satis multi, qui passim sine poetae nomine leguntur, sed plerique ex epicis potius quam ex elegiacis poetis videntur petiti esse. Fortasse tamen *Elegiaci* alicuius poetae, sed certe non *Theognidis* versus est, quem servaverunt Plato Protagor. 344 D et Xenophon. Memor. I 2, 20:

φεάς. — V. 8. *συντυχιᾶν* Grotius, v. *συντυχίαν*, fort. *συντυχιᾶν λελάθοιτε.*

Fr. 141. Plutarch. Quaest. Sympos. I prooem: *τὸ μισέω μνάμονα συμπόταν, ὦ Σόσσιε Σενεκίων, ἔνιοι πρὸς τοὺς ἐπιστάθμους εἰρῆσθαι λέγουσι, φορτικοὺς ἐπιεικῶς καὶ ἀναγώγους ἐν τῷ πίνειν ὄντας· οἱ γὰρ ἐν Σικελίᾳ Δωριεῖς, ὡς ἔοικε, τὸν ἐπίσταθμον μνάμονα προσηγόρευον· ἔνιοι δὲ τὴν παροιμίαν οἴονται τοῖς παρὰ πότον λεγομένοις καὶ πραττομένοις ἀμνηστίας προσάγειν κτλ.* item Plut. ap. Stob. XVIII 28, ubi *μνήμονα* (Trincav. *μνημοσύνας ποτάν.*) Lucian. Sympos. c. 3: *Μισῶ γάρ, φησὶ καὶ ὁ ποιητικὸς λόγος, μνάμονα συμπόταν.* Martial. I 27.

Fr. 142. Apollonius Tyan. ep. 83 p. 55 ed. Kayser: *Πατρίδος ἐσμὲν πορρωτέρω σὺν δαίμονι, ἤδη δὲ τὰ τῆς πόλεως πράγματα ἐν νῷ ἐβαλόμαν (ἐβαλόμην)· ὀδεύει μοῖρα πρὸς τέλος ἀνδρῶν, οἳ τὰν πρώταν λελόγχασι τιμάν.* Videntur haec ex lyrico vel tragico poeta petita esse.

Fr. 143. Plutarchus ap. Stob. Ecl. Phys. I 5, 19: *τὸ γὰρ εἱμαρμένον ἄτρεπτον καὶ ἀπαράβατον, χὤπερ* (Meineke, *χῷπερ* Gaisford, *ὥπερ* VA, *ὧσπερ* E, *ὅσπερ* Canter) *μόνον ὀφρύσι νεύσῃ* (Meineke, legebatur *νεύσει*) *κ. τούτῳ* (V *τοῦτο*, A *τοῦτοι*, Canter *τούτω*, quod praefert Meineke) *κέκλωστ'* (Meineke, vulgo *κέκλωτ'*, A *κέκλϋτ'*.) *ἀνάγκα. καὶ πεπρωμένη· διὰ τοῦτο τὴν εἱμαρμένην καὶ ἀδράστειαν καλοῦσι κτλ.* Poetae verba agnovit Meineke, qui v. 1 antea poetam *ᾧπερ* scripsisse putabat.

Αὐτὰρ ἀνὴρ ἐνάθης ποτὲ μὲν κακός, ἄλλοτε δ' ἐσθλός.

Veteris elegiographi versus fortasse est, qui extat apud Plutarchum vit. Themistocl. c. 18:

Οὐδὲ μέν, ἀμφότεροι δ' ἅμα νοῦν ἐσχήκαμεν ἤδη.

Item elegiaci poetae reliquiae videntur delitescere apud Plutarchum de εἶ apud Delphos c. 21: αὐτὸς δὲ καὶ πρώην ἐτόλμησεν φωνὴν ἐφ' ἱμερτοῖσιν ἀφεῖναι.* — Ex elegiaco fort. poeta petitus versus ap. Plat. Phaedr. p. 241 D:

Ὡς λύκοι ἄρν' ἀγαπῶσ', ὡς παῖδα φιλοῦσιν ἐρασταί.

Hermog. III 321: ὡς λύκοι ἄρνα φιλοῦσ', sed Schol. Hermog. V 487 φιλεῦσιν et praeterea var. lect. αἶγ' ἀγαπῶσ'. Sed Schol. Il. χ 263 praeter pedestrem proverbii formam servavit etiam hanc: ἄρνα φιλοῦσι λύκοι, νέον ὡς φιλέουσιν ἐρασταί, nam quod additur τὴν ἐρωμένην delendum. — Item quod extat apud Apoll. de Synt. p. 308, 21: *Καὶ γὰρ ὅτε πρώτιστον ἐμοῖς ἐπὶ δέλτον ἔθηκα Γούνασι*, ambigas, utrum ex elegiaco an ex epico carmine petitum sit, conf. Batrachom. v. 3. *Callimachium* videri dixi in Prolegomenis Anthologiae Lyricae ed. 2. — Ex elegiaco poeta potest esse petitum, quod ibid. p. 341, 12 legitur *εὐσεβίῃ τέθνηκεν* (cf. Theogn. v. 1138), fortasse *Callimachi*, cuius est, quod ibidem legitur: *Εὐμαθίην ᾐτεῖτο διδοὺς ἐμὲ* (Epigr. 52 v. 1): plane incertum, quod ibidem legitur *Ἀδρανίῃ τόδε πολλόν*. 1075

Versus autem *pentametri*, qui apud antiquos grammaticos leguntur, *Callimacho* et *Alexandrinis* poetis plerique omnes tribuendi, quemadmodum quod Hephaestio affert p. 92 (cf. ibid. Schol. p. 180) *Νηΐδες οἷ Μούσης, οὐκ ἐγένοντο φίλοι*, quod vel epigrammatographorum imitatio suadet; item *Callimachi*, quod extat ibidem: *Ῥέξειν* (ῥέζειν) *καὶ στεφέων εὔαδε τῷ Παρίῳ* (quod inserui Callimachi reliquiis fr. 37), porro ibid. *παῖς ἅτε, τῶν δ' ἐτέων ἡ δεκὰς οὐκ ὀλίγη* (quod Agathiae imitatio suadet), et fortasse: *Τίκτεσθαι· βροντᾶν δ' οὐκ ἐμὸν ἀλλὰ Διός* (conf. Plut. de adul. et amico c. 10). — Porro quae leguntur apud Io. Alexandr. p. 27, 22: *τῶν πάντων δ' ἔπτυσε πολὺ* (πουλὺ) *κάτα*. (cf. Schol. Il. ε 270. Apoll. de Synt. p. 305, 12.) Item Callimacheis elegiis vindicavi (fr. 20) quod ibidem legitur p. 18, 5: *Κοῦραι πετράων ἥριπον ἐξ ὑπάτων* (Choerobosc. II p. 456). Callimachea videntur ea quae exstant ap. Schol. Il. τ 1: *Ἄρτεμι, Κρητάων πότνια τοξοφόρων. Λαοὶ χαλκοχίτωνες ἀκούετε Σειρηνάων. Καλοὶ νησάων ἀστέρες.* nam *Epi-*

---

*) Pentametri fragmentum deprehendere visus sum ap. Schol. Aeschyl. Choeph. 344:

. . νεοκρήτου τ' εἰσεπιλειβομένας.

ubi *νεόκρητός τ' εἰσεπιλειβομένης* scribendum videtur, nisi *νεόκρητας* malis, sed possunt haec tragici alicuius esse, cf. Et. M. 637, 46: *καὶ νεοκράτας σπονδάς Αἰσχύλος τὰς νεωστὶ ἐκχυθείσας*, adde ib. 641, 31, ubi codd. Voss. et Havn. haec addunt: *καὶ παρὰ Αἰσχύλῳ* (Voss. *καὶ Σοφοκλῆς*) *νεοκραὶ* (Voss. *νεόκρας*) *αἱ σπονδαὶ λέγονται, τουτέστιν αἱ νεωστὶ ἐκχυθεῖσαι.*

charmi nomen ex ἐπιγράμμασι videtur depravatum. Non minus *Callimachi* videtur quod affert Steph. Byz. v. Θαυμακία· Θαυμακίης ἱερὸν Ἀρτέμιδος. adde aliud ibidem v. Παρρασία: Δέξονται Φολόης οὔρεα Παρρασίδος (nisi cum Meinekio ad Parthenium quis referre malit); item quod est in Cram. An. Par. IV 6, 10: ἆ πάντῃ (legebatur ἀπάντῃ) πάντα θαλυκρὸς ἐγώ, et ibidem γέντο δ' ἀλυκρά. — Aliae reliquiae utrum ex hexametris an pentametris petitae sint, non satis certo dignoscere licet, velut τοῦτό γε μοι χάρισαι ap. Apollon. de Synt. 266, 25 et de coni. ap. Bekk. An. II 517 et 518, — Μή μιν ἔδουσιν ἆσαι ap. Etym. M. 270, 16 alia id genus. — Integra disticha quae huc revocare liceat perpauca supersunt. Quod Plut. Symp. Quaest. IX 15, 2 tanquam exemplum pedestris et cacometri carminis affert:

Τῆς δὲ πατὴρ καὶ ἀνὴρ καὶ παῖς βασιλεῖς, καὶ ἀδελφοί
καὶ πρόγονοι· κλῄζει δ' Ἑλλὰς Ὀλυμπιάδα.

ex epigrammate aliquo in Alexandri magni matrem petitum est (v. 1 fort. ἀδελφὸς legendum), sed potest illud a recentiore poeta compositum esse. — In Anthologia insunt in numero ἀδήλων aliquot antiqua simplicitate insignia epigrammata, quae huc aliquis possit revocare, velut Anth. Plan. I 16:

Πᾶν τὸ περισσὸν ἄκαιρον· ἐπεὶ λόγος ἐστὶ παλαιός,
ὡς καὶ τοῦ μέλιτος τὸ πλέον ἐστὶ χολή.

quod *Eueno* non indignum. Sed quod Anthol. Pal. X 109 legitur:

Πᾶς λόγος ἐστὶ μάταιος, ὁ μὴ τετελεσμένος ἔργῳ,
καὶ πᾶσα πρᾶξις τὸν λόγον ἔργον ἔχει.

novicium videtur. In Titulis autem quae leguntur, quamquam antiqua epigrammata insunt multa, consulto procul habui.

Iambica fragmenta anonyma maximam partem ex Atticae comoediae reliquiis videntur petita esse, velut ap. Polluc. II 35: καὶ τὴν κόμην ἡψήσατο et ἐφθὴν τὴν κόμην ξανθίζεται: conf. Bekk. An. I p. 284: ξανθίζεσθαι ... Ἀττικοὶ τὸ βάπτεσθαι τὰς τρί- 1076
χας. Alia tragicis potius vindicanda videntur, velut:

Σκληράν, ἄκαρπον καὶ φυτεύεσθαι κακήν.

ap. Plut. de exil. c. 8. αἱρήσεται καὶ νῆσον οἰκεῖν φυγὰς γενόμενος Γύαρον ἢ Κίναρον σκληρὰν κτλ. Item:

Ἑσπέρου δαίουσα λαμπτῆρος σέλας.

Plut. Erot. c. 16: *Καὶ ὅπως ἐνταῦθα μὴ Φρύνας ὀνομάζωμεν, ὦ ἑταῖρε, ἢ Λαΐδας, Γναθαίνιον ἐφέσπερον* (ita BE, ἐφ' ἕσπερον vulgo) *δαίουσα* (BE δέουσα) *λ. σ. ἐκδεχομένη καὶ καλοῦσα παροδεύεται πολλάκις.* quem versum parum probabiliter *Machoni* tribuit Iacobs. — Proverbii loco erat haud dubie versus, qui extat ap. Galen. T. V 878:

Παχεῖα γαστὴρ λεπτὸν οὐ τίκτει νόον.

— Iambum, qui extat ap. Platon. de Iusto 374 A (hunc Platonis locum

respexit Aristides II 547, quod propterea notandum, quoniam rhetor hoc Platonis libro haud cunctanter tanquam germano utitur), quem versum etiam Aristoteles Eth. Nicom. III 5 adhibet:

Οὐδεὶς ἑκὼν πονηρὸς οὐδ' ἄκων μάκαρ.

ego dubitanter *Soloni* tribui; nam quamvis Eustratius ad Aristot. recte dicat proverbii loco tritum esse versiculum, tamen, quemadmodum proverbia Graecorum pleraque, a principio poeta aliquis, neque ignobilis, hunc versum effatus est, id quod Plato satis significat *οὐκ, εἴ γέ τι δεῖ τῷ ποιητῇ πείθεσθαι· ποίῳ ποιητῇ; ὅστις εἶπεν· οὐδεὶς κτλ.* Schneidewin praepostere ut solet (Philol. VIII 651) *Epicharmi* esse versum contendit, at Eustratius prudenter dicit eodem hoc proverbio usum esse Epicharmum: *παροιμία γὰρ τοῦτο, ᾗ καὶ Ἐπίχαρμος ὁ Συρακούσιος κέχρηται, ἐν οἷς φησίν· ἀλλὰ μὰν ἐγὼ 'ναγκαῖος ταῦτα πάντα ποιέω· οἴομαι δὲ ὡς οὐδεὶς ἑκὼν πονηρὸς οὐδ' ἄταν ἔχων.* Igitur versus auctor Epicharmo antiquior, neque comicus poeta integrum proverbium adhibuit, sed priorem tantum partem, quae poetae instituto conveniebat; nam quod Schneidewin apud Epicharmum quoque *οὐδ' ἄκων μάκαρ* restituendum censet, gravissimae est levitatis. Antiquus poeta cum *πονηρόν* dicit, *miserum* intelligit, id quod ex adverso positum *μάκαρ* satis indicat (nihil aliud enim dicere voluit, quam quod est apud Pindarum fr. 211 *οὔτις ἑκὼν κακὸν εὕρετο*); Epicharmus, qui alteram partem proverbii omisit, ut vis illius vocabuli plana esset, de suo adiecit *οὐδ' ἄταν ἔχων*, nisi forte iam Epicharmus, quamquam non adeo inique quemadmodum Plato et Aristoteles interpretatus, ut vocabuli ambiguitatem significaret dixit: *neque pravus neque miser quisquam sua sponte est.* Ac video etiam Lorenzium (de Epicharmo p. 241) recto iudicio usum Epicharmei versus lectionem tuitum esse. — At versus:

Κόσμον προσηνῶς ἐξακεύμενον φύσιν.

ap. gramm. ap. Gaisf. Etym. M. p. 46 not. *ἀκεύμενον· ἀκῶ τὸ θεραπεύω· ἀκέομαι, ἀκοῦμαι, ἀκεόμενος, ἀκούμενος καὶ κράσει Δωρικῇ τοῦ εο εἰς τὴν ευ δίφθογγον, ἀκεύμενον. Κόσμον κτλ.*, novicii alicuius poetae videtur, quales alibi quoque leguntur, velut *Θέσπιν κατεβρόντησεν ὁ βλέπων ὄπα* apud Favorin. p. 314 (ubi *κατεβρόντισεν*, initium versus etiam ap. Schol. Il. *β* 233), qui est *Ioannis Damasceni* ex hymno pentecostali, vid. Eustath. ap. Mai Spicileg. Rom. V 321. — Iambographi fortasse alicuius, sed recentioris, sunt quae exhibet Plut. Cons. ad Apoll. c. 15 mira dialectorum confusione notabilia:

Ποῦ γὰρ τὰ σεμνὰ (κεῖνα); ποῦ δὲ Λυδίης
μέγας δυνάστης Κροῖσος ἢ Ξέρξης βαρὺν
ζεύξας θαλάσσης αὐχέν' Ἑλλησποντίας;
ἅπαντες ἄϊδαν ἦλθον καὶ λάθας δόμους.

ubi certe *ἅπαντ' ἐς ᾅδαν ἦλθε* scribendum, nisi forte quartus versus est ex lyrico aliquo carmine petitus. — Versus qui legitur Paroemiogr. T. II 778 (Apostol. XX 19):

φιλεῖν ἀκαίρως ἴσόν ἐστι τῷ μισεῖν.

(ubi etiam *ἴσον* legitur) fortasse casu tantum versus speciem refert, ap. Maximum certe Conf. II 549. *Socrati* tribuitur et *τοῦ μισεῖν* legitur. — Trimetri duo, qui leguntur apud Plut. consol. ad Apollon. c. 5:

Τροχοῦ περιστείχοντος ἄλλοθ' ἡτέρα
ἀψὶς ὕπερθε γίγνετ', ἄλλοθ' ἡτέρα.

(qui etiam extant apud Macarium Prov. VIII 58, ubi *ἄλλοτε ἡ ἑτ*...*ρα ἀψὶς ἄνωθεν ἐστίν, ἄλλοτε ἡ ἑτέρα* legitur) non iambographi sed t...ragici videntur. — Quod Apollonius Dysc. in Bekkeri Anecd. II 490 aff...rt:

Ἧρ' ἔστι θύδωρ σ . . .

unde sit petitum, prorsus incertum. — Versus septenarius ap. Plutarch. de profect. in vit. c. 2, qui proverbii loco adhiberi solebat, qu...em olim inter adespota Lyricorum fragmenta recepi:

Πρὸς στάθμη πέτρον τίθεσθαι, μή τι πρὸς πέτρῳ στάθμην.

vel propter correptum vocabulum *στάθμη* comico poetae tribuendus. — H. Sauppe in Philologo XI 39 seq. complures versus claudos sibi v...detur indagavisse, qui proverbii vicem partim usurpabantur, quos Ar...chilocho vel Hipponacti tribuit, velut apud Phrynichum in Bekkeri An...ecd. I 67, 27:

Ὑπερδεδίσκευκας πονηρίᾳ πάντας.

id quod iam ten Brinck suspicatus est: at Phrynichus ut solet hae...c ex comico poeta depromsit, quae casu tantum hipponactei versus spe...ciem prae se ferunt: nec minus incerta sunt reliqua, quae Sauppe ibi ...attigit. — Apud Stobaeum XXVIII 18 insigne fragmentum ionici scrip...toris extat, quod non solum poesis luminibus ornatum est, sed etiam pa...ssim iambici numeri vestigia exhibere videtur: his abusus Haupt apud Meinekium in Addendis in versus trimetros redegit, sed numeri sun... innumeri, maximeque vitiosi anapaesti offendunt. — Iambographo...rum reliquiae complures apud Hesychium videntur delitescere, velut fort...asse *Archilochi* est vel *Hipponactis*: *πατρόθεν πορδηκίδαι* (cod. *πορδικίδαι*), *ὅτι πατέρων ὄνων εἰσὶν ἡμίονοι.* Archilochi haud d...ubie est ibidem: *ἐπ' Αἰνύρων ὁδόν* (legebatur *ἐπ' Αἰννύρων ὁδ*...*ὸν*)· *Αἴνυρα, χωρίον τῆς Θρᾴκης ἀπὸ Αἰνύρου ὀνομασθέν*, ita enim correxi locum coll. Herod. VI 47 (vid. Philol. XVI 590). — Item ia...mbographi videtur, quod exhibet Steph. Byz. v. *ἀγρός*· *Ἀγροικη*...*ρὴν φύσιν.* — Iambographi, fortasse *Archilochi* versus est, quem S...uidas s. v. *μὰ μήκωνος* exhibet:

Ναὶ ναὶ μὰ μήκωνος χλόην.

neque enim trimetri pars, sed dimeter videtur esse, nisi forte comico poetae adscribere malis.

Quod legitur in Et. M. 270, 9 not. (cod. Voss.) *Διαρταμήσαντες*· *διακόψαντες, διαμερίσαντες, οἷον μηληδὸν διαρταμήσαντες*· fortasse ex pedestri libro petitum scribendumque cum Meinekio *μελη*...*δόν.* Iambographi versiculum deprehendisse sibi videtur Meineke ap...ud Athen. III 126 F: *ἵνα μὴ λέγῃς· ἄκικύς εἰμι καὶ ὀλιγοδρανέω,* ...ut *κὠλιγοδρανέω* . . scribatur. Mihi videntur haec ex Aeschyli Prome-

theo v. 546 liberius conformata esse. — Item Meineke suspicatur iambographorum reliquias delitescere in Athenaei oratione IX 381 B: . . . *πολλὸν ἐπιχέας ζωμόν*, et *τὴν ἡμίσειαν ἀλφιτοῖς πολλοῖς κριθῆς*.

Difficilius etiam distinguas, quae *melicis* poetis, quaeve *scenicis* 1077
sint vindicanda. Quod olim inserui reliquiis adespotis:

Δοῦρας Ἀλεξάνδροιο ἀταρβές.

ex Bachmanni An. II 373, 11, petitum est ex *Antiphili* Byzantii epigrammate, quod extat in Anthol. Pal. VI 97 v. 1 *Δοῦρας Ἀλεξάνδροιο* et v. 5 *ἵλαθι δοῦρας ἀταρβές* (nominativum *δοῦρας* agnoscit etiam Herodianus Cram. An. Ox. I 122, 21). — Item quae Herodianus Cram. An. Ox. III 261, 30 adscripsit:

Πελίου τε Μάγνησσαν κόραν.

Callimacho vindicavi, vid. Anthol. lyr. fr. 198 ed. 2. Ex comoedia petitum, quod exhibet Apostol. XVIII 8:

A. *Χαίροις Ὑψιπύλη φίλη.*
B. *Τοὺς ἐμοὺς πλέκω κορύμβους.*
A. *Οὔ σοι λέγω περὶ τούτου.*
B. *Οὑμὸς ἀκοίτης ἐνταῦθα.*

vulgo *κορύμβους πλέκω* et v. 4 *ἄκοιτις* vel *ἥκοι τις* legitur. — Quod proceleusmatici metri exemplum proponitur in Endlicheri Anal. Vindob. 30:

Ὄνος ὄνος ἀπέθανε. τίνι τίνι θανάτῳ;

quod Plotius 283 (cf. J. Klein de cod. Nicol. Cusani p. 33) satis inepte interpretatur:

Moreris asine moreris asine vapulans.

comici poetae est. — Quod Apollonius de pronom. p. 321 adscripsit (cf. id. de synt. 156 et de adverb. in Bekk. An. II 583) Dorica poetae esse antestatus, quodque Alcmani tribuit Ahrens, ego olim adespotis Lyricorum reliquiis inserui, sed est potius Epicharmi septenarius:

Ὧτε χερνᾶτις γυνὰ οὐδὲν προμαθιυμένα.

ita vel potius *π ρ ο μ α θ ι ω μ έ ν α* scribendum (non *προμαθιομένα*, ut Ahrens, quem olim secutus sum): hanc et similes formas neque Ahrens (II 210) neque Dietrich (in Kuhnii Diario X 410) recte explicaverunt: auctior haec forma etiam apud Homerum extat, velut futurum *μαχεούμεθα* Od. X 403. XXIV 113 legitur. Hiatus in caesura tetrametri apud Epicharmum satis habet excusationis. — Scholiasta Pindari Nem. VI 85: *καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς· ἢ δορὸς διχόστομον πλᾶκτρον· δίπτυχοι γὰρ ὀδύναι μιν ἤρικον Ἀχιλλήϊον δόρατος.* Primora tantum verba ex Sophoclis fabula desumta sunt; quae sequuntur *δίπτυχοι κτλ.* ad Telephum referenda videntur, sed utrum tragici an melici sint poetae, ambiguum. — Quod est apud Dionem Chrysost. LXXX 9: *ἢ νὴ Δία εἴ τινας κόρας χαλεποὶ πατέρες, ὡς ὁ τῶν ποιητῶν λόγος, χ α λ κ έ ω ν π ε ρ ι β ό λ ω ν ἐ φ ρ ο ύ ρ η σ α ν ε ἱ ρ κ τ α ῖ ς.* tragici potius, quam lyrici poetae esse credo. — Quod est ap. Aristot. Poet. 21, 14:

Σπείρων θεοκτίσταν φλόγα.

utrum lyrici an tragici sit, incertum. — Ea quae exhibet Demetr. de eloc. 151: *ἔχουσι δέ τι στωμύλον καὶ ἀλληγορίαι τινές, ὥσπερ τό·*

δελφοῖ παιδίον ὑμῶν ἁ κύων (Vind. *ἀκύων*, n *ὁ κύων*, Ald. Vind. b *ἀκούων*) *φέρει*. ubi cum Schneidero *δελφυῖ* scribendum, fortasse *Alcaei* sunt, qui potuit cum cane praegnante non sine contemtu comparare patriam suam, cui tyrannis imminebat, velut est apud Theogn. v. 39: *Κύρνε, κύει πόλις ἥδε, δέδοικα δὲ μὴ τέκῃ ἄνδρα εὐθυντῆρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης*. Ac versus erit Asclepiadeus, si statuas *ἁ* correptum esse, quamquam hoc quidem satis dubium, vide quae dixi ad Sapphus fr. 103. — In Hesychio denique multae glossae latent, quas possis huc referre, sed plerumque incertum, utrum ex melico poeta an ex canticis tragoediarum sint petitae, velut *Χθονόπαιδ' Ὥραν· καθ' ὃ ἐκ Γῆς αἱ Ὧραι τὰ φυόμενα, ὡς ἡμέρα Ἡλίου, καθ' ἱστορίαν*. vel *Ὁμόπαιδα κάσιν Κασάνδρας· ὁμοῦ παιδευθέντα, ἢ ὁμοῦ τεκνωθέντα, ἐπειδὴ δίδυμοί εἰσιν*, alia id genus. — Non recte lyrici alicuius poetae reliquias indagavisse videtur Emperius ap. Dion. Chrys. XII p. 223, qui de cycno moribundo dicit: *οὐκοῦν οὐδὲ τότε ἀθροίζεται κηλούμενα τοῖς μέλεσι*:

πρὸς ὄχθην ποταμοῦ τινος ἢ λειμῶνα πλατὺν
ἢ καθαρὰν ᾐόνα λίμνης
ἤ τινα σμικρὰν εὐθαλῆ ποταμίαν νησῖδα.

florida haec sophistae oratio. — Quod Dio Chrysost. V 4 scripsit *τόδε μὲν δὴ προοίμιον, ὥς ἔφη τις, τοῦ νόμου*, non ex antiquo poeta, sed ex sophista opinor desumtum. — Passim veteres scriptores sententiae tantum summam, non ipsa poetae verba adhibent, velut Aristides II 555: *τῶν μὲν αἰσχρῶς οὔ φασιν ἔρωτα εἶναι, τῶν δὲ καλῶν κἂν θεοῖς εἶναι ποιηταὶ λέγουσιν*: sane hic rhetor Pindari carmina studiose legit, sed potest hoc etiam ex tragoedia petitum esse. — Quod est apud Clem. Alexandr. Paedag. I 154:

ἀρετὰ γὰρ ἐπαινεομένα δένδρον ὣς ἀέξεται.

videtur ortum ex Pindarico Nem. VIII 40: *αὔξεται δ' ἀρετά, χλωραῖς ἐέρσαις ὡς ὅτε δένδρεον ᾄσσει ἐν σοφοῖς ἀνδρῶν ἀερθεῖσ' ἐν δικαίοις τε πρὸς ὑγρὸν αἰθέρα*. — Ex tragoedia, fortasse ex *Euripidis Bellerophonte*, petitum carmen, quod exhibet Diodor. Sicul. Exc. Vat. III p. 134: *Τοσαύτην ἔχει ὁ χρυσὸς δύναμιν ἐπὶ κακῷ προτιμώμενος παρὰ ἀνθρώποις, οἵ τινες διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς πρὸς τοῦτον ἐπι-* 107
θυμίας παρ' ἕκαστα προφέρονται τούτους τοὺς στίχους τῶν ποιητῶν (sequuntur Euripidis iambi) *καὶ τὰ διὰ τῶν μελῶν πεποιημένα* (Nauck fr. inc. 102):

Ὦ χρυσέ, βλάστημα χθονός, οἷον ἔρωτα βροτοῖσιν φλέγεις,
πάντων κράτιστε, πάντων τύραννε·
πολεμεῖς δ' Ἄρεος
κρείσσον' ἔχων δύναμιν, τὰ πάντα θέλγεις·
ἐπὶ γὰρ Ὀρφείαις μὲν ᾠδαῖς
εἵπετο δένδρεα καὶ θηρῶν ἀνόητα γένη,
σοὶ δὲ καὶ χθὼν πᾶσα καὶ πόντος (πολιὸς) καὶ ὁ παμμήστωρ
Ἄρης.

Item *Euripidis* videtur carmen:

Πότνι' ὦ σοφία, σύ μοι ἅνδανε·
ὄλβου δ' ἐμοὶ μὴ χρυσέου φαεννὰν
ἀκτῖνα δαίμων διδοίη σοφίας πάρος ἢ τυραννίδα·
Διὸς ἀπωτάτω
κεῖται, καλὸς θησαυρὸς ὅτῳ προσέβα.

vid. Diod. Sic. Exc. Vatic. T. III p. 135: *Καίτοι γε πόσῳ κρεῖττόν ἐστιν ἐκφέρεσθαι τῶν ποιημάτων τὰ τὴν ἐναντίαν τούτοις ἔχοντα παράκλησιν· πότνια σοφία κτλ.* (Nauck fr. inc. 103.) — Tragici, non lyrici est, quod extat apud Stob. Ecl. Phys. I 2, 22 (Nauck 402):

Νῦν οὐκέτι μοι δίχα θυμός,
ἀλλὰ σαφὴς (λόγος ἔσθ'), ὅτι πάντα βροτοῖς
Ζεὺς ἐπικάρσια τέμνει,
καθελὼν μὲν δοκέοντα,
ἀδόκητον δ' ἐξαείρων.

V. 2. *λόγος ἔσθ'* addidi, quamquam *σάφ' οἶδ'* sententiae institutae sufficiebat; *πάντα* Bücheler et Meineke, legebatur *καὶ τά.* Credo autem *Euripideos* esse versus, ac nescio an praecesserit fragm. adesp. 72 ed. Nauck, quod nondum in integrum est restitutum.

Recentioris tragici, non Euripidis est, quod idem Diodorus XVI 92 adscripsit (Nauck 100):

Φρονεῖτε νῦν αἰθέρος ὑψηλότερον
καὶ μεγάλων πεδίων ἀρούρας·
φρονεῖθ' ὑπερβαλλόμενοι
πόνων πόνους, ἀφροσύνᾳ
πρόσω βιοτὰν τεκμαιρόμενοι.
ὁ δ' ἀμφιβάλλει ταχύπους
κέλευθον ἕρκει σκοτίαν,
ἄφνω δ' ἄφαντος προσέβα
μακρὰς ἀφαιρούμενος ἐλπίδας
θνατῶν πολύμοχθος Ἅιδας.

ubi v. 4 *πόνων πόνους* scripsi, legebatur *δόμων δόμους*, v. 7 *ἕρκει*, ubi *ἔργῳ* erat; v. 10 recte emendavit Reiske, vide Arsenium p. 371. Sed praeterea nescio an gravius vitium delitescat v. 6, ubi in libris est *ταχύπουν*, non *ταχύπους*. Iam cum Philodemus *περὶ θανάτου* Vol. Hercul. IX col. 20 extrema hunc in modum exhibeat, *ἄφνω δ' ἄφαντον προσέβα μακρὰς ἀφαιρούμενον ἐλπίδας τὸ χρεών*, liberius ut fieri solet conformata, tamen *τὸ χρεὼν* opinor non substituisset, nisi ipse poeta alio loco suppeditavisset: itaque conieci:

ἀφροσύνᾳ
πρόσω τὸ χρεὼν τεκμαιρόμενοι.
τὸ δ' ἀμφιβάλλει ταχύπουν
κέλευθον ἕρκει σκοτίαν.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Ante omnia cum merita gratiarum actione commemorandum est, Alfredum Holderum Rastadtiensem promtissimo studio epigrammata, quae in Anthologia leguntur, denuo diligentissime ad codicis Palatini fidem examinavisse.

Quae Tycho Mommsenus ad Pindari carmina emendanda vel in maiore editione, vel in minore (Berolini 1866) contulit, hic singillatim percensere non est necesse. Editionem Carminum Olympiorum, quam curavit de Jongh (Traiecti 1865) nondum vidi. C. F. Schnitzer in commentatione de Pindaro nuperrime emendato (Elwangen 1867) et Mommseni et meam operam sub iudicium vocavit. De critica arte in Pindari carminibus factitanda nuper disputavit Christ in Philologo XXV 607 seq., ubi inprimis antiquae scripturae vestigiis indagandis rectam horum carminum emendandorum viam munivisse sibi videtur, sed quemadmodum plerique, qui epigraphicae artis non satis gnari sunt, indolem ἀρχαίας σημασίας parum animadvertit; velut existimat Graecos antiquitus per omnia littera *E* loco dipthongi *EI* usos esse: qui error quamvis pervagatus penitus tollendus est: nam ubi *I* nativum et primigenium est, ubi dipthongus ex duabus peculiaribus vocalibus coaluit, etiam veteres ut par est *EI* scribere soliti sunt, velut *ΜΕΓΑΛΟΣΘΕΝΕΙ*, *ΗΕΚΤΟΡΕΙΟΣ*, *ΔΟΚΕΙ*, at ub *I* complementi loco temporis decursu se insinuavit, ibi antiquitatis tenaces plerumque simplici litera *E* defungebantur, velut *ΞΕΝΟΣ*, *ΚΕΝΟΣ*, *ΓΑΡΤΕΝ*, alia. Item a vero aberrat, cum censet Alexandrinos criticos, velut Aristarchum, Pindari libris usos esse, qui antiquam scripturam omnino servaverint: at vestigia tantum et reliquiae antiquioris scripturae passim in Pindari libris comparebant, vel casu vel inscitia describentium servatae, id quod Alexandrini critici recte animadverterunt, velut ad Nem. I 34; id quod etiam in Homeri libris usu venit, cuius rei maxime memorabile exemplum extat forma καιροσέων, de qua dixi in Philologo XVI 578, neque alia titulorum conditio, qui haud raro veteris moris vestigia ostentant. Verum non licet hic Christii commentationem singillatim examinare.

P. 4. Olymp. IX corrige operarum errorem Ol. 87; nam ad Ol. 78 retuli, vide p. 11. Disputavit denuo de hoc carmine L. Schmidt in

prooemio lect. Marburg. 1864—5 p. XI, sed Schmidtii operam examinare in posterum aegre audebunt homines prudentes: ille enim ea urbanitate, qua Bonnensis disciplinae alumni insignes sunt, ad agnatos et gentiles deducendum esse censet, si quis a se seorsum sentiat.

P. 4. Olymp. XII animadversione dignae sunt temporis notae, quas Mommsen ex suis codicibus protulit, sed de his alias dicam.

P. 6. de Pythii carminis XI et tempore et consilio disputavit Fr. Mezger (disput. Pindaricae Curiae Regn. 1866 p. 12 seq.).

P. 8. secutus sum interpretum Pindaricorum sententiam, qui carmen Isthmium VII (VI) Ol. 81, 1 adscripserunt: sed denuo examinato carmine intellexi, hoc epinicium inter prima poesis rudimenta referendum esse, ita ut ad carmen Pyth. X (Ol. 70, 3) proxime accedat: argumento est inprimis carminis primordium, quod plane prae se fert fabularis historiae copiam, quam iure Corinna in adolescentuli Pindari poematis reprehendit, vide Hymn. fr. 6. Ac satis confirmant hanc coniecturam res gestae, quas poeta in hoc epinicio attigit: neque enim scholiasta gravis erroris reus est, qui ad bellum Peloponnesiacum haec refert: nam cum Cleomenes et Demaratus Lacedaemoniorum reges adiunctis Peloponnesiorum viribus arma Atheniensibus inferrent, iure poterat hoc bellum Peloponnesiacum appellari, quamquam postea hoc nomen oblivione obsitum est. Longe aliter Mezger, qui post Ol. 83, 2 carmen conditum esse opinatur, quo tempore secundum nostras rationes poeta iam vita defunctus erat.

— Carmen Isthmium VIII (VII) Mezger contendit proximo tempore post pugnam Salaminiam scriptum esse.

P. 9. Damasiam, qui Ol. 49, 3 archon fuit, secundum appellari dixi, ne cum priore confunderetur, qui ad antiquiora tempora sit referendus: oblitus eram Dionysii testimonium addere Antiq. III 36, unde apparet Damasiam priorem Ol. 35, 2 archontem fuisse.

De Pythiorum tempore adde Boehneke Demosth. I 182.

Pindari Ol. I 24 *πὰρ'* etiam Tzetzes exhibet ad Lycophr. 156. — v. 28 not. extr. p. 17 iis grammaticorum testimoniis, quae de contracta nominativi forma *ις* adhibui, addas quae collegit Lobeck Pathol. I 262. — v. 79 *γε* Tzetzes exhibet, non *τε*. — v. 80 not. schol. Lyc. scribas Tzetzes. — v. 86 in not. M1 *ἀκράντων κτλ.*, scribendum M2.

Ol. II v. 87 respicit Schol. Aristot. p. 92 B: *ἵνα δὲ μὴ τολμηρόν τις ἡγῆταί με λίαν ἄκραντα γαρυόμενον Διὸς πρὸς ὄρνιχα*

θεῖον κατὰ Πίνδαρον, quo testimonio Mommsen poterat uti ad lectionem γαρύεται, quam commendavit, muniendam.

Ol. III 25 pro πορεύειν C. Bossler, qui de praepositionum usu apud Pindarum diligenter commentatus est (Darmstadii 1862), παρελθεῖν legendum suadet.

Ol. VII 7 καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτόν, Μοισᾶν δόσιν. hunc locum, non perditum aliquod carmen respexit Aristides or. 18 T. I 413: ἀλλ' ἐστὶν ὥσπερ Πίνδαρος τὸ νέκταρ ἐποίησεν αὐτόχυτον, πότιμον, θείᾳ τινὶ κράσει κεκραμένον ἀρκούντως. nam scholiasta quoque Pindari ad h. l. αὐτόχυτον interpretatur.

Ol. VIII 78 καν νόμον iniuria Bossler in suspicionem vocat et κἄννομον i. e. καὶ ἔννομον requirit.

Ol. IX 14 Bossler sic distinguendum censet: κλεινᾶς ἐξ Ὀπόεντος, — αἰνήσαις ἓ καὶ υἱόν· — ἂν κτλ.

Ol. IX 17 Bossler scripsit θάλλει δ' ἀρεταῖσιν ἶσον Κασταλίας τε παρ' Ἀλφεοῦ τε ῥέεθρον.

Ol. X 37 Dactylus loco iambi semel apud Pindarum compareret Ol. XIV 10 in carmine graviter depravato, quamquam in prima sede haec licentia multo facilius veniam impetrabit, quam in quarta.

Ol. XII v. 12 Bossler πήματος ἔκ πικρῶ πεδάμειψαν χρόνῳ requirit pro librorum lectione ἐν.

Ol. XIII v. 52 Σίσυφον μὲν πυκνότατον παλάμαις ὡς θεόν, pro his novissimis Bossler αἰνέων vel ὑμνέων coniecit; idem v. 83 κούφαν κρίσιν substituit, ubi κτίσιν legitur, et v. 99 non ἔξορκος, sed εὐόρκῳ legendum esse suadet.

Ol. XIV 12 θεῶν κρατίστου παῖδες, scholiasta non videtur κράτισται legisse, sed κρατιστόπαιδες, quod si quis probaverit, v. 1 erit scribendum καλλίπωλ' ἂν' ἕδραν' ὦ λιπαρᾶς ἀοίδιμοι βασίλειαι.

Pyth. I 35 Bossler commendat καὶ τελευτᾶς φερτέρας νόστου τυχεῖν. — idem v. 67 suspicatur scribendum esse: Ζεῦ τέλει', αἰεὶ δίδοι ταύταν . . . αἶσαν.

De Pythio carmine II disputavit Urlichs in Aurora 1864 p. 221 seqq., sed non licuit librum inspicere.

Pyth. II 36 Bossler παρὰ καιρὸν ἰόντ' i. e. modum praetereuntem proposuit.

Pyth. III 83 τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω respicit Aristides II 548.

Pyth. IV 5 not. in scholio scribendum οὐ γὰρ κατὰ Ἀττικοὺς ἱερεία (vulgo ἱερέα) ἡ ἱέρεια λέγεται, haec enim dicta sunt contra atticistas, qui vulgo praecipiebant ἱέρεια κοινῶς, ἱερεία Ἀττικῶς,

vid. Moeris p. 199, 15 et Bekk. An. III 1314, quod falsum esse docet Herodianus post Phrynichum p. 456; Callimachus tamen epigr. 40, 1 *ἱερέην* dixit, si sana est scriptura. De forma contracta *ἱέρη* cf. Meineke Delect. Epigr. p. 144.

Pyth. IV 253 Bossler optionem dat, utrum *ἔνθα καὶ γυίων ἀρετὰν ἐπέδειξαν μάχαις ἐσθᾶτος ἀμφὶς* an *ἐπεδείξαντ' ἀέθλοις χλαῖναν ἀμφὶς* scribendum sit.

Pyth. VI 47 in nota extr. „item a participio *δρέπων* suspensa sunt.“ scribendum: „item a verbo *δρέπει* suspensa sunt.“ — v. 50 Scholiasta recentior nuper a Mommseno editus non *ὀργαῖς*, sed *ὁρμαῖς* legit.

Pyth. VIII 47 *νωμῶντα πρῶτον ἐν Κάδμου πύλαις*, Meineke traiicere voluit *νωμῶντα Κάδμου πρῶτον ἐν πύλαις*.

Pyth. VIII 74 *πεδ' ἀφρόνων*, Fr. Mezger (disput. Pindaricae Curiae Regnitianae 1866) *πέρα φρονῶν* coniecit.

Pyth. X 15 *ἀγών*, Mezger *ἄγον* proponit, quod sit referendum ad *τὸ συγγενές*.

Pyth. XII 14 Bossler corrigit *ματρός τ' ἐμπέδα δουλοσύναν* i. e. *impedivit;* at imperfectum ab hoc loco omnino alienum.

De carminibus Nem. I—III cf. Leutsch Additamenta ad Disseni editionem Spec. I et II Goettingae 1865.

Nem. I 54 affert Schol. Eurip. Med. 1196, ubi *ἐπ'* (non *ἀμφ'*) *ἀλλότριον* legitur et *κραδία* omissum.

Nem. I 63 Mezger *αἰδροδίκας, καὶ τίνα σὺν πλαγίῳ ἀνδρῶν κόρῳ στείχοντα, τὸν ἐχθρότατον κτλ.*

Nem. II p. 192 not. l. 4 Olympica legas Olympiea.

Nem. III 23 Mezger tentat *δάμασε δὲ θῆρας ἐν πελάγεϊ, ὑπερόχων τε λίαν περ εὔνασε τεναγέων ῥοάς.*

Nem. IV 59 Vulcanum dici *Δαίδαλον* idoneis testimoniis docui; in Euripidis versu distinguendum *εἰς δεξιὰν δὲ σὴν ἀλεξητήριον ξύλον καθίει Δαιδάλου, ψευδῆ δόσιν*, tragicus clavam, quam fabricatus erat Vulcanus, *Δαιδάλου ξύλον* appellat plane ut Pindarus Pelei ensem *Δαιδάλου μάχαιραν* nuncupat: ut Herculis clavam Vulcani opus fuisse testatur Diodorus, ita hunc ensem non solum Schol. Aristoph. Nub. 1064. Photius 429, 5 Append. Prov. IV 57 *ἡφαιστότευκτον* testificantur (quibus adde Zenobium V 20, qui hunc ipsum Pindari locum respiciens: *μέμνηται ταύτης* [i. e. *μαχαίρας*, non *παροιμίας*] *Ἀνακρέων καὶ Πίνδαρος ἐν Νεμεονίκαις· φασὶ δὲ αὐτὴν ὑπὸ Ἡφαίστου γενομένην δῶρον Πηλεῖ σωφροσύνης ἕνεκα παρὰ θεῶν δοθῆναι*); sed quod longe est gravissimum Hesiodus

in versibus, quos Pindari scholiasta adhibuit, *κρύψαι δ' ἀδόκητα μάχαιραν, καλήν, ἥν οἱ ἔτευξε περίκλυτος Ἀμφιγυήεις*: nam qui Pindari poesin non primoribus attigerunt labris, sciunt, quam diligenter ille Hesiodi vestigia legere solitus sit. Neque tamen trium testimoniorum consensus satis fecit Hauptio, qui in prooemio lect. Berol. 1864 et Pindaro et Euripidi Daedali nomen abrogat; vasculi picti fidem sollicitare non ausus, satis habuit temeritate mea improbata, qui adhibuerim picturae illius titulum ad librorum Euripidis et Pindari fidem muniendam, O. Iahnii prudens iudicium collaudare (Archaeol. Aufs. p. 129); itaque facile aliquis existimet Iahnium nova interpretatione vel aliqua machina importunum illud Daedali i. e. Vulcani nomen etiam ex vasculo removisse: quare ne quis falsa spe decipiatur, adscribo Iahnii verba: „Wenn auf einem oft bekannt gemachten Vasenbilde Hephaestos unter dem Namen *Δαίδαλος* erscheint, so ist dieser freilich als Bezeichnung des Gottes sonst nicht nachgewiesen, übrigens leicht verständlich." tum infra haec adnotavit: „Wenigstens sind die angeführten Stellen angefochten. Visconti führt Pindar Nem. IV 95 an, indem er ein vom Hephaestos verfertigtes Schwert annimmt. Dort haben Boeckh, Hermann und Dissen *δαιδάλῳ* emendirt. Bergk führt zur Rechtfertigung der Lesart *Δαιδάλου* Eurip. Herc. f. 471 an, mit Beziehung darauf, dass nach Diod. S. IV 14 Hephaestos dem Hercules die Keule verlieh; Hermann emendirte auch dort *δαίδαλος*." Haec Hauptius aut non legisse aut nihil dixisse censendus est. Ceterum contra Hauptium Unger (Sinis p. 147 seq.) docte et copiose, ut solet, disputavit, sed quod in Euripide *δεικέλου ψευδῆ δόσιν* scribendum contendit, omnino improbandum.

Nem. IV 64 *δαινοτάτων*, corrigas *δεινοτάτων*.

Nem. V 43 Mezger proposuit *ἔψαυσας ὕμνων, Ἰσθμόν τ' ἐπάϊξας· τὰ καὶ νῦν κτλ.*

Nem. VI v. 4 not. schol. Eurip. Med. 1214 scribas 1224. — V. 17 Bossler coniecit *κεῖνος γὰρ ὀλυμπιόνικος ἑλὼν* (libri *ἐὼν*) *Αἰακίδαις ἔρνεα πρῶτος* (*ἐλαίας*) *κτλ.*

Nem. VII. De hoc carmine Rauchenstein, qui iam in Philologo XIII 421 seq. quid sibi videretur exposuit, denuo disputavit in Helvetiorum Museo (ut opinor anni 1866 p. 65 seqq.).

Nem. IX p. 228 adnot. l. 3 *κεχωοισμέναι*, scribas *κεχωρισμέναι*, et l. 4 inchisit scr. inclusit. — v. 24 *πυροὶ*, scr. *πυραί*. Quam ibidem in adnotatione inchoavi huius loci emendationem, eam Rauchensteinium secutus hunc in modum absolvo:

ὁ δ' Ἀμφιάρην, σχίσσαις κεραυνῷ παμβίᾳ
Ζεὺς γᾶν βαθύστερνον, χθονὶ κρύψεν θάμ' ἵπποις.

— v. 42 Δέδορκεν παιδὶ τοῦτ' Ἀγησιδάμου φέγγος, Leutsch τωὖτ' commendavit.

Isthm. III in diagrammate metrorum Epod. v. 5 novissimo ⏒ ‿ ⏑ scribas ⏒ ‿ ⏑. — v. 12 not. vulgo βαθυστέρνον, scribas βαθυστέρνου.

Isthm. V 58 not. l. 1 ἔκνιξ- scribas ἔκνιξ, et l. 4 δαπά' scribas δαπά-. — ibidem: ante „ἔκνιξ'(ε) ὅπιν i. e. schemate Pindarico pro ἔκνιξαν" excidit alii (ἔνιοι sec. schol.).

Isthm. VI 46 Rauchenstein (Philol. XXI 679) ξεινοτίμῳ proposuit, idem deinde τὸν θὲς ἄρρηκτον φυὰν coniecit. Mezger ξείνιόν μου μοιρίδιον commendat, atque idem iam Schnitzerum coniecisse addit; proximo versu pro τὸν μὲν Mezger τὰν μὲν desiderat.

Isthm. VII 33 Mezger Hartungi audaciam aemulatus pro Ἀμφιάρηόν τε proponit ἀμφ' ἀρετᾷ, τως μέν.

Isthm. VIII 4 not. οθι scribas ὅθι. — v. 11 Mezger corrigit ἀλλ' ἐμοὶ δειμάτων παροιχομένων καρτερὰν ἔπαυσε μέριμναν i. e, ὁ θεός. — 69 not. κατέχειν scribas παρέχειν.

Pag. 280 not. † Quod dixi a Suidae saeculo numeri notam ,κ ,δ non abhorrere, quam perraram esse Hultzsch Metrol. Scrip. I 173 testificatur, monendum est, etiam si scriptum fuerit ·β·, δ vel $\overset{\beta}{M}$, Δ eiusmodi errorem in proclivi esse.

P. 282 not. 2 θρηνούς, scribas θρήνους.

P. 292 fr. 20 Kiehl suasit Ὠγυγίους δ' εὗρεν ἐν ὠμησταῖς σφαγαῖσιν.

P. 297 fr. 42 Ρίνδαρος, scribas Πίνδαρος. Ceterum confer quae de hoc fragmento dixi supra ad Melanippidis fr. p. 1247.

P. 313 fr. 77 Adde schol. Bernens. ad Virg. Georg. I 17 ed. Hagen: „Pana Pindarus ex Apolline et Penelopa in Lycaeo monte editum scribit, alii ex Aethere et Oenone." ubi Oenoe corrigendum. Scholion in Theocriti Fistulam etiam in cod. Vatic. n. 915 legitur sine ulla lectionis varietate. Secundum Pausan. VIII 30, 3 Οἰνόη nympha Panis fuit nutrix, eandem VIII 47, 3 Iovis nutricibus adnumerat. Cum Theocriti interprete consentit Schol. Eurip. Rhesi 36: Ἀρίαιθος δὲ ο Τεγεάτης Αἰθέρος αὐτὸν καὶ νύμφης Οἰνόης γενεαλογεῖ, sed Schol. Theocr. I 3 (cf. ibid. v. 123): Ἀρίστιππος δ' ἐν τῷ α' Ἀρκαδικῶν Διὸς καὶ Νύμφης Οἰνηΐδος. ubi cf. Ahrensii Addend. II p. 461.

P. 326 fr. 99, 6 ἐπαγορίας nunc etiam Meineke restituit. — V. 16 ἐπάγαγ', Meineke ἀπάγαγ'.

P. 327 fr. 100 v. 8 quod Meineke ad Athenaeum dicit, Ahrensium ἔλᾳ occupavisse, omnino fallitur; ita non solum in tribus deinceps Lyricorum poetarum editionibus scripsi, sed iam in Actis Societ. Graecae I 198 (anno 1836) hanc emendationem proposui. Idem Meinekius pro ἱρᾶν praeoptat ἠρινᾶν, sed ἱρᾶν aptissimum, quamvis Schneidewin addubitaverit: falsa sunt omnino quae de veriloquio et notione huius vocis etymologi nostri praecipiunt; attigit nuper hanc quaestionem Hauptius in Mercurio Vol. I, sed is quoque rem non satis recte administravit: dicetur de hoc vocabulo alias planius.

P. 329 fr. 101 v. 4 respicit Philodemus de musica col. XII ed. Blanco: τῶν τι βαρβιΤΙΣΑΙ θυμον αμΑΛΔυνοντα και φωνην εν οινῳ γλυκυ τρωγαλιον αυτην ειναι λεγοντων παρα τα δειπνα. item Plut. de tuenda sanit. c. 18: διαλεκτικὴ δὲ τρωγάλιον ἐν δείπνῳ γλυκὺ μὲν οὐδαμῶς, κεφαλαλγὲς δὲ καὶ κοπῶδες ἰσχυρῶς ἐστιν.

P. 330 fr. 105 v. 3 Meineke pro κότταβον legendum suasit κότταβον παίζω vel κοτταβίζω.

P. 343 fr. 143 v. 3 κεράτων, Meineke κεράων requirit.

P. 345 fr. 146 v. 1 Νόμος ὁ πάντων βασιλεύς legitur etiam in Digestis I 3, 2.

P. 355 fr. 184 verba Αἰγυπτίαν Μένδητα affert etiam Choeroboscus I 144, 34 poetae nomine omisso.

P. 360 fr. 203 v. 5 ἀέξονται, Meineke ἀέξοντι requirit.

P. 372 fr. 256 plane est delendum; nam quod iam olim suspicatus sum duo diversa scholia coaluisse, quorum prius ad Abas, alterum ad Olympiam pertineat, et huc referendam esse Pindari mentionem, plane firmat cod. G (ap. Dindorf. Schol. Soph. vol. II), ubi post Ἀπόλλωνος sequitur continuo schol. ad v. 901, tum: καὶ ἄλλως· ἢ διὰ τῶν σημείων, ὅτι καὶ ἐκεῖ μαντεύονται, ὡς καὶ Πίνδαρος, ἢ ἐπὶ τῶν πανηγύρεων ἢ ὅτι καὶ κτλ. Cf. etiam Schneidewin in Iahnii Annal. LXV p. 505.

P. 377 fr. 288 delendum; nam Eustathii adnotatio referenda est ad Nem. III 54, ubi veteres libri καὶ ἔπει τὸν Ἀσκληπιὸν exhibent, itaque recte divinavi grammaticorum errorem subesse.

Fragmentis Pindari haec tria addenda sunt, quae leguntur apud Philodemum.

324.

Philodemus περὶ εὐσεβείας p. 19 ed. Gomperz: οἱ δὲ (Δία καὶ) Ἥραν πατέ(ρα καὶ) μητέρα θε(ῶν νο)μίζουσιν, Πίν(δαρος) δ'

(ἐκ) *Κυβέ(λης μ)ητρὸς ἐν τῷ . . . ΟΙΝ . . ΚΥΒΕ . . . ΜΑΤ . . . ΦΕΡΕ . . . ΚΔΟ . . . ΡΙΟΣ.* ubi legendum videtur: *Πίνδαρος δ' ἐκ Κυβέλης μητρὸς ἐν τῷ προοιμίῳ·*

Κυβέλα θεῶν μᾶτερ.

Φερεκύδης δ' ὁ Σύριος. Prooemium dicere videtur illud carmen, quod Strabo dithyrambum vocat, vid. fr. 75 A et 75 B. Philodemus saepius Pherecydis logographi auctoritate utitur, sed hic haud dubie theologum adhibuit.

325.

Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 42 ed. Gomperz (Vol. Herc. coll. nov. T. II t. 91): (*Διόνυσον δὲ Ὅμηρος ἐν τοῖς ὕμνοις ὑπὸ*) *λῃστῶν ἁλ(ῶναι) γράφει· καὶ Π(ίνδα)ρος δὲ διέρχ(εται) περὶ τῆς λῃ(στεί)ας.* Supplevi haec de coniectura: apparet autem inter chartae p. 90 et 91 unam certe paginam interceptam esse. De Baccho Philodemum dicere verisimillimum est, Homerum autem (vid. Hymn. VII) testem huius famae adhiberi non est mirum, nam Philodemus alibi quoque saepius hymnis Homericis utitur.

326.

Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 17 ed. Gomperz: (*Πίν*)*δαρος δὲ* . . . . (*ὑ*)*πὸ Διὸς φο(βηθέντος) μή τινι* . . . . *ὅπλα* . . . . Restitutio incerta, nam quae pagina praecedente leguntur, nimis obscura et attrita, videtur Philodemus ibi de Typhone dixisse, nec tamen haec conveniunt Typhoni: fortasse post hunc commemoraverat Cyclopas, quos Pindarus poterat dicere a Iove interemtos vel vinctos esse, ne alii fabricarentur arma, quamquam vulgo Apollo perhibetur Cyclopas interfecisse, vid. Hesiod. ap. Schol. Theog. 142. Hygini Fab. 49. Quae sequuntur apud Philodemum: *τὸν Ἀσκλ(ηπιὸν δ' ὑ)πὸ Διὸς κε(ραυνω)θῆναι γέγρ(αφεν Ἡ)σίοδος κα(ὶ Πίνδ)αρος.* referenda sunt ad Pyth. III 55 seq. Hesiodi versus etiamnunc extant fr. 49. Pindarus autem per totam hanc *παρέκβασιν* diligenter Hesiodi vestigia secutus est.

Pars II.

P. 397 seq. Tyrtaeus 10 v. 8 *χρημοσύνῃ τ' εἴκων*, Herwerden *Ϝείκων* requirit. — V. 11. *τοι*, Scheibe *ποι* vel *που*. — idem v. 12. *ἐξοπίσω* (vel *τοὐξοπίσω*) *γένεος* edidit. — V. 20. *φεύγετε, τοὺς γεραιούς*, Herwerden *φεύγετε ἔργ' Ἄρεος* coniecit. — idem v. 26. Hermanni et Franckii coniecturis probatis scripsit: *αἰσχρὰ τά τ'*

ὀφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὰ ἰδεῖν. — V. 28. Boissonade ὅ ῥ' ἐρατῆς ἥ. ἀ. ἄ. ἔχει.

P. 402 Tyrtaeus 12 v. 6 not. Choerob. Orth. 240 corrigas 248 (Cram An. Ox. II). Ceterum Schmidt postea scribere maluit πλουτοίη δ- Μίδεω ἢ μάλιον Κινύρεω, abusus Hesychii glossa ἠμάλιον μέγα, ubi suspicatur divisim ἢ μάλιον scribendum esse.

P. 404 Tyrtaeus 15 v. 1 et 2 Koechly Thierschii lectiones comprobavit. — V. 6 idem ὥς, γάρ pro οὐ γάρ desiderat. Cetera quae immutavit in Actis Philol. Heidelb. (1865) p. 204 (cf. 103. 104), ubi etiam fr. 16 cum hoc conglutinavit, ludibundus, non serio iecisse videtur. — Interpolatione βάλλετε (βάλλοντες) confisus Grote Hist. Graec. I 473 interpr. Germ. coniecturam de re militari Spartanorum qualis Tyrtaei aetate fuerit, periclitatur.

P. 405 Tyrtaeus fr. 16. Eodem scholio Hephaestionis, quod ex A adscripsi, videtur usus vel potius abusus esse schol. metr. Soph. Ai. 134 (T. II p. 384 ed. Dind.): τὸ παρὸν δὲ μέτρον ἀναπαιστικόν ἐστι, Λακωνικὸν καλούμενον, διὰ τὸ τὸν Λάκωνα Ἀλκμᾶνα πολλῷ τούτῳ χρήσασθαι, nam ad dimetrum haec retulit.

P. 407 Pisander v. 3: interpretationem, quam nunc proposui, etiam Pollux videtur commendare, qui canem Magnesium appellat.

P. 411 Mimnermus: fr. 9 v. 5 Ἄλεντος scripsi, videtur enim fluvius vel Ἄλεις vocitatus esse, vel Ἄλης, quemadmodum apud Pausaniam VII 5, 10 legitur, quamquam ea in re librorum exigua est auctoritas: attamen etiam ab hoc casu recto videtur eiusmodi clausula repeti posse, siquidem Arcadius testatur p. 23, 11 λύης λύεντος dici.

Mimnermi nomen Gomperz coniecit delitescere apud Philodemum περὶ εὐσεβ. p. 29, 4, sed nihil ibi extat nisi *MNEP*, neque licet assequi, de qua re philosophus ibi disseruerit.

P. 423 Solon. 13 v. 11, ubi μώωσι conieci, dixi elegiacos poetas his epicorum formis non esse usos; unum tamen exemplum extat in antiquo epigrammate Attico (nam ad Pisistratidarum saeculum referendum) apud Eustath. ad Il. 1353, 8:

Ἑρμῆ τετρακέφαλε, καλὸν Τελεσαρχίδου ἔργον,
πάντ' ὁράᾳς.

nam quod Goettling versum imperfectum supplevit: ὅσα πρόσθ', ὅσα τ' ἐν μέσῳ, ὅσσα τ' ὄπισθεν, non satis verisimile videtur; fuit haud dubie distichon.

P. 440 Cleobulina fr. 2: servavit hoc distichon sophista anonymus, quem Miltam Thessalum, Platonis discipulum, esse alias demonstraho.

P. 449 Phocylidi Meineke censet tribuendos esse versus ἀδεσπότους, qui leguntur apud Athen. V 186 B:

Οὐ χρὴ συμποσίοιο φίλους ἀπέχεσθαι ἑταίρους
δηρόν· ἀνάμνησις δὲ πέλει χαριεστάτη αὕτη.

P. 454′ Pseudophocylidea. Codicem Vaticanum (Va) n. 915 bombyc. saec. XIV form. oct., quem contulit Bekker, denuo examinavit Hugo Hinck, edit. 2 poetarum lyricorum adhibita, et omnem scripturae varietatem Roma perhumaniter ad me tramisit, quam hic subieci.

Codex Vaticanus n°. 915

fol. 34a.

φωκυλλίδου γνωμικοῦ ὡραῖα
1 δίκης
2 φωκυλλίδης
6 παρ᾽ ἑοῖσι τῶν δ᾽
ἀπέχ reliqua aqua delevit
ειν
9 νέμων superscr. m[1].
μὴ δὲ
10 κρίνε
11 δικάσει
εῖν ην
12 μαρτυρί utrumque a m[1].
αι
·/·βραβεύειν m[1]. in marg: γρ
ἀγορεύειν
αι
γρ καὶ πίςιν
13 τυρεῖν ἀγάπην superscr m[1].
δ̄᾽ ἐν
φυλάττειν
14 δ᾽ ἐπὶ
ἅπασι
ἅπαντα superscr. m[1].
16 μήτ᾽
17 ὀμόσσει
αι
γρ ἀρεῖται
18 ἕληται
γράι κάλεσιν

20 ἐν φρεσὶν superscr. m[1].
21 ἐθέλης
ἀδικοῦντα
22 εὐθὺς
μὴ δ᾽
23 πληρώσειν
αι
γρ πηγοὺς
25 ναυηγοὺς superscr. m[1].
ἢ σὴν
28 τὴν superscr. m[1].
ἢ ὧν τοι
29 ὅν σοι
ἢ τοῦτο
πλοῦτον
α
30 ἕςω
γ
31 ἀμφιβαλοῦ
β
32 αἷμα
ι
ψ
δὲ μὴ ||||| sic
αι
γρ εἴθε μὴ δὲ χρήζοις μήτ᾽
ἄνομα μήτε δικαίως
33 εἴθε δὲ μήτ᾽ ἄνομα τόδε παθεῖν μήτε δικαίως
34 ἀποκτείνεις
35 μὴ δ᾽ ἂν

37 χρῆσις | φίλον | ἀνόητος
39 δ' om.
41 χώρησ
43 ἀνθρώποισι
48 μήθ' | κραδίη κεύθησ
49 μὴ δ' | χώραν
ων
ἀμείβου
50 πᾶσι δ' ἀπλοῦσ ἴϛι τάδ'
51 ἀδικεῖν | ἂν δ'
52 βουλήν δ' εὔθυνον
53 ἐνὶ
55 μὴ δὲ ut semper
αι
γρ' ἦπαρ
κακὸν ἦμαρ
56 οὐκέτι
αι
γρ' ἄτεκτον
ἄτυκτον
αι
γρ' μὴ προπατήσης
57 μὴ προπετὴς εἰς
ὀργὴν
58 ἐξετέλεσσας
59 μὴ δὲν | μὴ δ' ut semper
60 βροτοῖσιν
υ
61 τροφὴ superscr. m¹. | ἀμέτρους
ἔρχετ'
62 εἰσ
63 τεύχει
65 ἀγαθῶν ἐσθλὸς
αι
γρ' ὑποεργὴς
δὲ πονηρὸς
γρ' πονεῦσας
66 μέγ' ὀφέλλει ἐσθλὰ ποεῦντα
68 ἀγανόφρων
69 Inc. fol. 346
ω
—) τρ φαγεῖν prima aqua delevit, sicut etiam in versibus proximis.
μυθολεγέειν
70 φθονέσης
73 —) θὼν
74 αἰεί
75 —) γὰρ | ἔην om.

76 δ' om.
77 —) η μιμοῦ | ἀπάλειψον
78 γὰρ ὄφελλος
79 —) ἴϛευε
80 ἔρδοντα
?
81 λον δεντ̈χειν Mehr vermag ich nicht zu erkennen.
82 βραδυνούσαις δουλείαις
83 πικρὸς om.
84 ἐλέσθω
85 δ' ἐκπρολίποι | αὐτούσ δε
86 φῶτασ
87 om.
88 σοφίαν | εὐθύνει
89 ἀκούειν
96 τοι om.
97 μινύθησ
99 ἐπιμοίρασθαι
100 ἀνορίξης
105 φθιμένοισι
107 καὶ πάντα
αὐτὴν
108 λευόμενοι
110 οὐκ ἔν ἐσ' ἄδην ὄλβον ἔχειν—
καὶ
111 κοινὰ μὲν μέλαθρά τε δό—
μων δὴ
καὶ πατρὶς ἄδης
112 ἴσον
113 κοινὸς χῶροσ
114 πολλὺν | ἐπίκηρον
116. 117 om.
118 ἐπαγάλευ
119 θαρσαλέ' εἰσὶν ἄπιϛα
121, 120 hic ordo
121 ἀνέμοισι
120 ἦλθεν ἄφνω
122 γρυφῶν
125 ἱερόφυτον
126 ὄρνισι πολλὴν ταχυτῆτα ἀλ-
κὴν
τελέουσι
127 δ' om. | κέρατα καὶ κέντροι
128 λόγον δὲ ὅσ ἐϛὶν ἄριϛος
129 om.
132 οὐχ' | ἀνάδεκτον

133 ἀποτροπάσασθαι
137 παισὶ νέμειν
138 ἐπιδεύησ
139 κατα μέτρον ἕλκαι
140 συνέγειραι
141 τε pro δὲ | καὶ ἀλίτροπον δεῖ ποτ' ἀλεξεῖν
142 βέρτερον | ἐχθροῦ τυχέειν φίλον ευμενέοντα
144—146 om.
147 μηδείσι sic θηροφθόρον ἀργίποσι δὲ
148 κυσὶ θηρῶν ἀπὸ, θῆρες
149 βιβλίων
150 om.
151 διχοκτασίην
152 ἶσον
153 inc. fol. 35a βιοτεύσης
155 om.
156 ἔδυσ
157 τοῦ ἰδίου βιότοιο φάγησ ἀνύβριςον (ον fast ausgelöscht.)
159 βίω | ἐπὰν
160 εἴ πλοον sic
161 γαιοπονίην
162 οὐπετὲσ
163 ὀφελ (—
165 ἄρου (—
166 πλήθουσιν ἀλωὰσ
167 οὐδ' | ἔχουσ (—
169 προσάγονται
170 ἄτρυτον om. acc.
171 ηερόφοιτος ἀριςοφόνος μέλισσ (—
175 ἄγεμος | νώνυμος
176 τῇ pro τι
178 ὁμόους
179 ψεῦδετε δεύτερα
181 sequitur v. 182
182 παλλακῆσι | λεχέεσι
181 κασιγνῆτισ
Versum 181 sequitur:
μὴ δὲ κασιγνήτων ἀλόχων ἐπὶ δέμνια βαίνειν
183 φθείρειν
184 κυσὶ

185 μηδέ τισ ἢ Sequitur v. 190.
190 συνεύνα δὲ ἄρσενοσ Sequitur v. 186.
186 παιδογόνων ποτὲ τέμνειν ἄρσενα κοῦρον Sequitur v. 187.
187. 189. 191 μη δ' ἔτι 188. γυναῖκα ἀπαισχυντικοῖσ χειλέεσσι 192
192 ἄπρ (ασ) εὔσης ἀκάθεκτον '193 οὔρως γὰρ θεὸς
194 om. (vid. supra)
195 τέκνον ἄλοχον τεὴν. τί
196 φρονέει | ἄχρι
197 μὴ δὲ πέσῃ ἄνδιχα
198 ἀμνηστευτασιη sic κούραισι μιγῆναι
199 κακὴν σοῖσιν οἴκοισιν
200 λατρεύειν δ'
201 ἵππους δ' | δίζεσθαι μὲν κατὰ οἶκον
202 ταύρους δ' ὑψιταίνοντας σκυλακας om. acc. παρὰ ἀγροὺς
203 γεῖμαι | ἀλλὰ φέρονται
204 ἀναίνεται
206, 205 } hic ordo
206 ἀωρὶ κτεάνων τε συναίμοσιν αἴθησ
205 ἄγης Sequitur νηπιάχοισ αταλοῦ μὴ μάρψῃ χεῖρα βιαίως Seq. 207
207 παισὶ | ἴςι
208 ἀλίτησι, κωλυέτω
210 τέχνην
211 μὴ θαύματα
212 ἐπέοι καὶ κόμαι | γυναιξὶ
215 φύλασσε ex φυλάσσει m[1]. πολυκλείςοισι θαλάμοις
216 ὀφθῆναι
217 τεκέεσσι sequitur v. 219 (om. 218)
219 συγγενέσι φιλότητα νέμειν φ ex δ' ὁ, ut videtur, corr. m[1].
223 παρέχειν θεράποντι

224 *νέμειν*
225 *γράφησ*
226 *κακῆ ἀγορέων*
227 *ψυχῆσ οὐ | ἐςὶ καθαρμὸς*

230 *οὐδῶ*
+[τ]*ελοσ τῆς σοφωτάτου φωκυλλίδου ποιήσεως* +

P. 464 **Pseudophocylidea** v. 84. 85. Peculiare hoc praeceptum Mosaicae disciplinae esse etiam Porphyrius de abstin. IV 14 asserit.

P. 476 **Xenophanes** fr. 1 v. 3 Meineke *παραγινεῖ* coniecit.

P. 479 **Xenophanes** fr. 3 v. 3 *ἤεσαν*, Meineke *ἤϊσαν*.

P. 480 **Xenophanes** fr. 5 v. 4 Meineke *ἀοιδοθετῶν* coniecit, idem tamen etiam *κλέος* pro *γένος* proposuit.

P. 492 **Theognis** v. 127 in nota *ποτ' ἐς ὤριον*, corrigas operarum errorem scribendo *ποτ' ἐς ὧριον*. Ceterum aliquando suspicatus sum *οὐδέ κεν εἰκάσσαις ὥσπερ πρητήριον ἐλθὼν* scribendum esse.

P. 514 **Theognis** v. 461 *νόον ἔχε*, M. Schmidt *σχέθε*.

Theognis v. 527. 528 not. in Anth. Pal. in marg. a. m. s. in rasura legitur *Βησαντίνου*, sed antea *Παλλαδᾶ* scriptum fuisse videtur, quemadmodum sequens epigramma (IX 119) inscribitur a. m. s. *παλλαδᾶ*, sed a. m. pr. *τοῦ αὐτοῦ*.

Theognis v. 530 Heimsoeth, ut solet corruptis pariter atque integris locis eandem adhibere medicinam, hic quoque interpretamento germanum vocabulum de sede sua deiectum censet, ac scripsit: *οὐδ' ἐν ἐμῇ ψυχῇ ποικίλον οὐδὲν ἔνι* pro *δούλιον*.

Theognis v. 703 Leutsch *πολυϊδρείῃσι* requirit, idem totum hunc locum inde a v. 699 Soloni vult vindicare.

Theognis v. 800 Heimsoeth coniecit *ἀλλ' ὅς λώϊος, ὅς δὴ πλεόνεσσιν ἅδοι*.

Theognis v. 864 *ἦμος ἀλεκτρυόνων φθόγγος ἐγειρομένων*, Heimsoeth scripsit *δήμου ἀλεκτρυόνων φθόγγῳ ἐγειρομένου*.

Theognis v. 899 *καὶ ἔργματα τῶν τε δικαίων τῶν τ' ἀδίκων*. Heimsoeth coniecit *καὶ ἀρχὴν τοῦ τε δικαίου τοῦ τ' ἀδίκου*.

Theognis v. 1151 *φίλον ἄλλον*, scriba Anth. Pal. voluit *φιλύδαμος* scribere, postea ipse correxit.

Theognis v. 1194 *τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν γίνεται ἢ μαλακόν*. Heimsoeth suadet *τῷ ζῶντι σκληρὸν κτλ.*

Theognis v. 1211 *μή μ' ἀφελῶς παίζουσα* Caspar Orelli ap. Conr. Orellium ad Aeneam Tact. p. IX *μὴ ζαφελῶς παῖς οὖσα* coniecit.

P. 573 Sophoclis Epigr. 4 v. 2 verba φιλοῦνθ' ἑτέραν merito vitii haud immunia videntur Meinekio.

P. 577 Ionis fr. 1 initium sic constituit Meineke . . . χορῷ δ' ἡμετέρῳ φίλος ὢν Οἶνος, θυρσοφόροις κτλ. — V. 2. λογίων tuetur Meineke, idem v. 3 cum antea Heckeri coniecturam comprobavisset, nunc praeoptat ἄν(ἀνὰ) τε Πανελλήνων ἀγορὰς θαλίας τε ἀνάκτων. — V. 9. Meineke πόνον pro librorum lectione μόνον commendat. — V. 12. Hermanni correctio ἔνθ' Meinekio displicet, qui suspicatur distichon ab Athenaeo praetermissum esse.

P. 587 Dionysins fr. 1 v. 4 Welcker (kl. Schriften z. gr. Litteraturgesch. II 222) δῶρον ἀοιδᾶς scribendum censet. In eodem hoc fr. v. 3 Lehrs coniecit χαρίτων ἐγκεράσας κύλικας (pro χάριτας) et v. 5 συμποσίου κόσμον, ubi συμπόσιον κοσμῶν legitur, quam correctionem necessariam dicit, mihi secus videtur.

P. 588 fr. 3 v. 1 Emperius pro τρίτον etiam πρέπον coniecit. — V. 5 ἀέρα, quod B pro αἰθέρα praebet, Meineke comprobat.

P. 602 Critias I v. 9 Meineke γράμματ' ἀεξίλογα scripsit.

P. 605 Critias fr. 7 v. 1: τὸν δὲ, Meineke nunc τόν σε corrigit, ac nihil post v. 4 intercidisse censet.

P. 610 in Socratis versibus Meineke v. 6 ῥόος pro γόος coniecit, idem deinde dubitanter Dobraei coniecturam οὐκ ἐθελήτως pro ἀθελήτως probat, v. 8 ᾠδῆς pro ᾠδῶν scripsit, v. 10 θελκτήρια coniecit, legebatur ὀπτήρια, idem v. 12 θρανσθεὶς tuetur, nominativum accusativi loco admissum esse censens, denique παιδὸς ἀκινήτου pro ἀνικήτου legendum esse suspicatur.

P. 614 in Antimachi Fr. M. Schmidt coniecit . . . Ἀχαίῃ τοὶ δ' ἄρα οἱ πιστοὶ ἀβολήτορες ἀ. ἔ., coniungens haec cum Lydae fr. 2, ut Ἀχαίῃ paenultima correpta sit dictum.

P. 623 Platonis epigr. 15 vertit Ausonius Epigr. 144.

P. 636 Parrhasius epigr. 3 in adnot. Meinekius nunc mavult ἂν ἕλεν Αἰολίδας i. e. Ulixes.

P. 640 Cum hoc Speusippi epigrammate componas titulum atticum nuper repertum (Ephemeris Attica nova p. 298):

Σῶμα μὲν ἐνθάδε σόν, Διονύσιε, γαῖα καλύπτει,
ψυχὴν δ' ἀθάνατον κοινὸς ἔχει ταμίας.

P. 644 De epigrammate hoc etiam Roth in Mus. Rhen. X 335 disputavit.

P. 659 Aristotels epigr. 64. Non recte usus est hoc disticho O. Iahn, qui in descript. vascul. Monacens. p. CXXIV pictorem vasculi hoc

epigramma ex Peplo repetivisse, et iam tunc Aristotelium quod dicitur opus usu satis tritum fuisse suspicatur.

P. 662 Aristoteli iambum *Εὐνοῦχος ὢν καὶ δοῦλος ἦρχεν Ἑρμίας* etiam Brinck in Philol. VI 217 abiudicat.

P. 663 Aristoteles fr. 7. In Athenaeo verba corrupta *Δημόφιλος εἰς αἰδῶ τε παρακευασθεὶς* Boeckh in hunc modum emendavit *Δημόφιλός τις διέδωκε* (Emperius *αἰτιᾶται*) *παρ.* — In Aristotelis poematio v. 8 Meineke pro *ὕπνου* commendavit *οἴνου*, at somni, qui omnium laborum et aerumnarum est requies, commemoratio philosopho haud indigna; verum quod praecedit *γονέων* nec satis pium neque omnino aptum, quandoquidem quae homines vulgo votis expetunt, hic recensentur: liberorum progeniem hic memorari multo convenientius, itaque aliquando conieci scribendum esse *καρπὸν ἀθάνατον χρυσοῦ τε κρείσσω καὶ γόνων κτλ.*, deleta copula *τ'* quae post *καρπὸν* legitur: sed ne hoc quidem satisfacit, credo Aristotelem scripsisse:

Τοῖον ἐπὶ φρένα βάλλεις
καρπόν, ὃς ἀθάνατος χρυσοῦ τε κρείσσων
καὶ γυίων μελαναυγήτοιό θ' ὕπνου.

Cf. fr. adesp. 138: *Οὐ χρυσὸς ἀγλαὸς σπανιώτατος ἐν θνατῶν δυσελπίστῳ βίῳ . . . οὐδὲ γαίας εὐρυπέδου γόνιμοι βρίθοντες αὐτάρκεις γύαι.* Ac *μελαναυγήτοιο* corrigendum esse certum, incerta emendatio v. 6 et 7, ubi etiam leniore mutatione legi potest:

Τοῖον ἐπεὶ φρενὶ βάλλεις
καρπὸν ἐπ' ἀθάνατον χρυσοῦ τε κρείσσω.

P. 670 Crates fr. 10 De versibus Timonis et aliorum, quos in adnotatione attigi, dixit etiam Meineke ad Athenaeum T. IV p. 74, qui nonnulla aliter conformavit.

P. 673 Crates fr. 20 not. versum *ἐλευθεροῖ Κράτητα κτλ.* etiam Gregor. Nazianz. de virtut. T. II p. 208 ed. Colon. exhibet.

P. 674 trimetros duos, qui Charetis nomine apud Stobaeum XVII 3 leguntur, quos Crateti vindicare conatus sum, *γαστρὸς δὲ πειρῶ . . . ἔχειν χάριν*, etiam Gregor. Nazianz. de virtut. T. II p. 213 ed. Colon. descripsit.

P. 677 in Euclidis versibus Susemihl *ἦτι δ' Ἄρην* scripsit, cum iam ante alii *ἤτοι Ἄρην* vel *ἦ τάχ' Ἄρην* coniecissent, id quod interpretatur *ἔτι δ' Ἄρην*, non recte; altero versu aliorum coniecturis usus edidit *οὐκ ἂν γευσάμενος τὸν κεῖνον ἐλλήβωρον.*

P. 690 Archilochus fr. 26 Meineke coniecit οὐδ' Ἀσίδος γῆς καρτερὸς μηλοτρόφου.

P. 699 Archilochus fr. 60; scholiasta Hephaestionis ex Longino, hic ex Heliodoro descripsisse videtur, cf. de Longino Rhet. Gr. VII 982 ed. Walz.

P. 703 Archilochus fr. 76 Meineke pro αὐτὸς requirit αὐλὸς ἐξάρχων πρὸς αὐλόν, sed postea mutata sententia καὖτις scribere et hunc versum fr. 77 subiungere maluit.

P. 704 Archilochus fr. 78 v. 3 οὐτὲ, corrigas οὐδέ. Meineke sic constituit: ὧν οὔτε τῖμον οὐδέν' εἰσενέγκαο οὔτε μὴν κληθεὶς ἐσῆλθες, οἷα δὴ φίλος φίλοις.

P. 716 Archilochus fr. 119 Westphal (Gesch. der Musik 1134) hunc in modum conformandum arbitratur:

Τήνελλα καλλίνικος ὦ χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεες
Αὐτός τε καὶ Ἰόλαος, αἰχμητὰ δύο.

ut prior versus sit talis, qualis extat fr. 120. Ceterum recte censet Archilochum hoc epiphonema ex populari cantilena petivisse, quae iam ante Archilochi aetatem Olympiae usitata fuerit.

P. 739 Simonides Amorg. fr. 7 v. 10 Heimsoeth suspicatur τὸ μὲν γὰρ αὔτ' ἔνισπε πολλάκις κακὸν legendum esse.

P. 746 Simonides Amorg. fr. 19 Pollucis cod. Ambros. exhibet ἢ τυφλος ἢ ἔκνιπος ὁ μέγα βλέπων.

P. 748 Simonides Amorg. fr. 27. Recte Meineke animadvertit apud Athenaeum librarii tantum negligentia verba novissima Ἀργείη κύλιξ omissa esse.

P. 762 Hipponax fr. 36 v. 3 Meineke οὐκ ἀτταν ίτας correxit pro οὐδ' ἀττ.

P. 774 Hipponax fr. 81 Meineke στέφανον, ὃν εἶχον legendum proposuit.

P. 775 Hipponax fr. 85 Meineke apud Athenaeum ἐν τόνοις ἐξαμέτροις pro ἐν τοῖς ἐξαμέτροις emendavit.

P. 797 Herodae nomen fortasse restituendum apud Diogenian. Prov. VI 47: Χρυσὸς ὁ Κολοφώνιος· μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ· εἴρηται δέ. παρόσον οἱ Κολοφώνιοι τὸν κάλλιστον χρυσὸν ἐργάζεσθαι νομίζονται· καὶ Ἡρόδοτος δὲ Κολοφώνιον καλεῖ τὸν κάλλιστον χρυσόν. sed nihil ea de re Herodotus memoriae prodidit. Neque de auri metallis cogitandum, nam si Colophoniorum ager auro abundasset, haud dubie aureis nummis usi essent, qui non extant (vide I. Brandis Münzwesen v. Vorderasien 324), sed laudatur hic insignis aurificum Colophoniorum opera.

Pars. III.

P. 823 Alcman fr. 15. Attigit hanc famam etiam Plutarchus Quaest. Rom. c. 90, ubi dicit propter Oeoni caedem canes Herculi invisos esse, deinde addit in pugna adversus Hippocoontidas etiam Iphiclem Herculis fratrem occisum esse.

P. 824 seq. Alcmanis fragmentum insigne nunc editum est in sylloge chartarum Parisinarum (Notices et extraits de Manuscrits XVIII 2 p. 416 seq. n. 71 atque ipsius chartae exemplum exhibet tab. L.) neque tamen editores nostris desideriis satis fecerunt, nam lithographi opera usi sunt; ita fit, ut non tam litterarum vestigia quae revera in charta comparent, exhibeantur, sed ea, quae sibi legere visi sunt, qui haec adornaverunt; id quod arguunt ea, quae ad pag. II 24. 25 infra adnotavi. Nec tamen industriae aut sagacitatis laude fraudandi viri doctissimi, nam chartae litteras rudi admodum librarii manu exaratas expedire opus difficillimum. Ego denuo subieci carminis reliquias illo exemplo usus, sed tenendum est multas litteras admodum ambiguas et obscuras esse, ego singulis locis quod maxime veri simile videbatur secutus sum. Scholia autem plane praetermittere satius visum est.

Pagina I.

ω̄ΛΥΔΕΥΚΗϹ
—'ΛΥΚΑΙϹΟΝΕΓΚΑΜΩ̄ϹΙΝᾸΛΕΓΩ
ϹΦΟΡΟΝΤΕΚΑΙϹΕΒΡΟΝΠΟΔΩΚΗ
ΝΤΕΤΟΝΒΙΑΤΑΝ
· ΤΕΤΟΝΚΟΡΥϹΤΑΝ
ΤΕϜ' ΝΑΚΤΑΤΑΡΗΪΟΝ
ΤΕΞΟΧ̄ΟΝΗΜΙϹΙΩΝ
ΩΤΟΝΑΓΡΟΤΑΝ
ΜΕΓΑΝΕΤΡΥΤΟΝΤΕ
ΠΩΡΩΚΛΟΝΟΝ
ΤΕΤΩϹΑΡΙϹΤΩϹ
ΑΡΗϹΟΜΕϹ
ΑΡΑΪϹΑΠΑΝΤΩ̄Ν
ΓΕΡΑΙΤΑΤΟΙ
ΕΔϹΙΛΟϹΑΛΚᾹ
ΡΩΠΩΝΕϹΩΡΑΝΟΝ ΠΟΤΗϹΘΩ
ΡΗΤΩΝΓᾸΜΩΝ"ΤΑΝΑΦΡΟΔῙΤΑΝ
ΓΝΗΤΑΝΗΑΤΝΑ
ΥΔΗΔ . . . ΑΚΟ
ΙΙΤΕϹΔΕΔΙΟϹΔ · ΜΟΝ
ΗΝ ΕΡΟΓΛΕΦΑΡΟΙ
ΤΑΤΟΙ
ΑΔΑΙΜΩΝ
ΦΙΛΟΙϹ
ΩΚΕΔΩΡΑ
ΓΑΡΕΟΝ
ΙΛΕΥ' ΒΑ
. ΙΛΝ
ΤΟΙᾹϹ
ΕΒᾹ ΤΩ̄ΝΔΑΜΟϹΙΩ̄Ν
ΜΑΡΜΑΡΩΙΜΥΑΑΚΡΩΙ
ΕΝΑΙΔᾹϹ
. ΗΤΟΙ
'ΠΟΝ ᾸΑΑϹΤΑΔΕ

Pagina II.

ΕΡΓΑΠΆCΟΝΚΑΚΑΜῊCᾺΜЄ́ΝΑΙ
. CΤΊΤΙCCΙΏΝΤΪ́CΙC
ΟΔ̀ . . Β . ̀ΟCΟCΤΙCЄΥΦΡΩΝ
. ΜЄΡΑΝ . . ΑΠΛΕΚЄΙ
ΑΚΗ . . . ΤΟCЄΓΩΝΔΑЄΙΔΩ
ΑΓΙΔ ΤΟΦΩCΟΡΩ͂
:7
Ρ ⁚ . . ΓΑΛΙΟΝΟΝΠΕΡᾺΜΙΝ
ΑΓῚΔΩΜΑΡΤΎΡЄΤΑΙ
ΦΉΝ · Ν · ЄΜЄΔΟΥΤЄΠΑῚΝЄ̀Ν
ΟΥΤЄ · ῺΜΆCΘΑΙΝΙΝ ΑΚΛЄΝΝᾺ
Η'
ΟΥΔЄΑῺC ЄΗΪ ΔΟΚЄЄΙΓΑΡЄΙΜЄΝΑΥΤΑ
ЄΜΠΡЄΠΗCΤῺCΩΙΠЄΡΑΙΟΙC
-ΝΒΘΤΑΙCCΤΆCЄΙЄΝ · ΠΠΟΝ
ΓΜ ΓΟΥ · ЄΘΛΟΦΌΡΟΝΚᾺΝΑΧΑ . . ΔΑ
. . Υ . Υ . . ΠЄΤΡΙΔΊΩΝΔΝЄ́ΙΡΩΝ
ΓΩΥΧΟΡΗCΟΜЄΝΚЄ́ΔΗC
ЄΝЄΤΙΚΌC · ΑΔЄΧΑΙΤΑ
ΤᾸ CЄΜᾸCΑΝЄΨΙᾸC
ΑΓΗCΙΧΌΡΑCЄΠΑΝΘЄΙ
. ΡΥCΟC . CΑΚΉΡΑΤΟC
ΤΟΤΑΡΓΥΡΙΟΝΠΡΌCΩΠΟΝ
ΔΙΑΦΡΑΔΑΝΤΙΤΟΙΛЄΓΩ
'ΑΓΗCΙΧΌΡΑΜЄΝΑΥΤΑ ΠΑΡΑΙCΑΝΩΚЄΑΝΟΙΟΡΟΑΓ
ΑΔЄΔЄΥΤЄΡΑΠЄΔΑΗΔΩΙΤΟЄΙΔΑC . . ΙΑЄΥΚ
ΔΑΠЄΤΡΗΝ ΑΡΗЄΛΙΟΙΟΠΥ
X ΙΠΠΟCЄΙΒΗΝ . . . ΚΟΛΑΞΑΙΟCΔΡΑΜЄ́ΙΤΑΙ
ΤΑΙΠЄΛЄΙΆΔЄCΓΑΡΑΜΙΝ
X ΟΡΘΡΊΑΙΦᾺΡΟCΦЄΡΟΊCΑΙC
/ ΝΥΚΤΑΔΙΑΜΙΡΟCΙΑΝΑΤЄCΡΙΟΝ
ΑCΤΙΟΝΑΥЄΙΡΟΜЄ́ΝΑΙΜΑΧΟΝΤΑΙ
Є
ΟΥΤΙΓΑΡΤΙΠΟΡΦΎΡΑC
ΤΟCCΟCΚΟΡΟCῺCΤΑΜΎΝΑΙ
ΟΥΤЄΠΟΙΚΊΛΟCΔΡΑΚΩΝ
ΠΑΝΧΡΥCΙΟCΟΥΔЄΜΙΤΡΑ
ΑΥΔΙΑΝЄΑΝΙΔΩΝ

Pagina III.

ΙΑΝΟΙ ΦΙΛ
ΑΡΩΝΑΓΑΛΜΑ
ΟΥΔЄΠ ΑΝΝΙΟCΚΏΜΑΙ
ΑΛΛΟῨ :C—̀ΔΗC
ΟΥΔЄCῨ ∴ CΚΑΠΩЄ̔ΑCΙCἩΡΑ
ΟΥΔʼЄ̀ΤΑ ΑCЄΝΘЄ́ . . ΑΦᾺCЄΙ͂C
ᾸCΤᾺΦΙC Ο . ΤΟ
ΚΑΙΠΟΤΙ ΝΦ ΥΑΛᾸ
ΧᾹΜΑ ΡΑΤΆ . ЄΙΑΝΘЄΜΊC
ΑΛΛΑΓ . C . . . ΌΓΑ . . Є . Η̄ΡЄΙ
ΟΥΓΑΡΑ ΥΡΑC
ΓΑΓΗCΙ Ρ᾽ . ῪΟΥ.
Α̇ . ΓῚΔ
ΘῺCΤΉΝ ΠΑΙΝЄΙ
ΑΛΛΑΤΑ͂Ν
X ΔΕΞΑCΘΑΙ
ΚΑΙΤЄΛΟC
ЄΙΠΟΙΜΙΓΚ°Α ΜЄΝΆΥΤᾹ
ΠΑΡ . ЄΝΟC ΆΝΩΒ̂ЄΒ̂ΑΚΑ
ΓΑΛΆΥΞΕΓΩ ΏΤῚΜΑΛΑ . . .
ΑΝΔΆΝЄΙΝ ΓΑΡ
ᾺΜΙΝῚΑΤΡ
ΕΞΑΓΗCΙΧΟΡ ΉΜΙΔΕC
. . Α̈ΝΑЄΘΡΑC
. . . CЄΤΩΡCΑ
. ΤΩ͂CЄΑ
Τ . ΚΥΒЄΡΝ
Κ . . ΝΝΑ͂ΙΜΑ
ΆΔЄΤ̀ΑΝΣΗΡΙ
ΑΟΙΔΟΤЄΡᾹΝ
X ΟΙᾹ:ΓΑΡ . ΑΝ
ΠΑΙΔΩΝΔЄ
ΦΘЄΙΓΓЄΤΑΙΔ ΞΑΝΘΩΡΟΑΙC
ΚΥΚΝΟC · ΑΔΟ ΩΞΑΝΘΑ͂Ι ΚΟΜΙCΚΑΙ

In pagina I exempli Parisini examen leviora tantum suppeditavit, velut v. 2 κ α μ ῶ σ ι ν praebet, non καμοῦσιν, ibidem ante Λύκαισ' ὄν litterae *E* vestigium tenue superest; v. 3 Ἐναρσφόρον, ut edidi, confirmat; v. 15 restitutio, quam proposui, incerta; nisi quod ἀ λ κ ά ν potius, quam ἀλκᾷ legendum videtur. — v. 17 clausula vocabuli *ΓΑΜΩΝ*'' satis incerta; item v. 18 litterae valde ambiguae, et v. 19 prope evanidae. — v. 21 post *ΗΝ* interstitium est, quod diversa vocabula hic legi vel litteram aliquam evanuisse arguit, itaque ἱμερογλεφάροι quod antea commendavi non iam probabile, neque ἱ ε ρ ο γ λ ε φ ά ρ ο ι verisimile, nam ἱαρογλεφάροι potius dici oportebat. — v. 29 *ΤΟΙᾹC* mihi legere videor, sed novissima littera valde ambigua. — v. 30 manifesto extat δαμοσιῶν, nam non solum in pronominibus, sed passim etiam in adiectivis hanc prosodiam tenuerunt Dorienses, neque vero usus sibi constat, nam p. II 15 ὑποπετριδίων legitur.

Multo plus profuit exemplum Parisinum in pagina II, ita ut iam liceat pleraque in integrum restituere. V. 6 Ἀ̄ΓΙΔω non satisfacit, nam non solum litterae *Ω* tenuis species extat, sed alia deinceps penitus detrita, tertiae superest vestigium, itaque neque *ΑΓΙΔωΙ* neque *ΑΓΙΔωΝ* (hac accusativi forma Alcmanem usum esse incompertum, praesertim cum v. 8 Ἀγιδὼ item accusandi casus esse videatur) sufficiunt: quare haud scio an scribendum sit:

ἐγὼν δ' ἀείδω,
Ἀγιδώ, σέ· τὸ φῶς ὅρωρ' κτλ.

ut Alcman glyconeo versu sit usus. — v. 7 restitutio loci difficillimi prorsus anceps: certe *ΡΕΤ* non legitur, sed secunda littera ώ videtur esse, tertia fortasse C, quarta etiam *Τ* esse potest. — v. 9 in charta manifesto *ΦΗΝ · Ν* legitur, addita interpunctione, cuius parcissimus est usus in hoc monumento: charta igitur confirmat priorem explicationem, quam postea reieci, quoniam minus commoda esse videbatur. Scribendum autem Φ ή ν η ν. Ex φαεινὸς (φαεννὸς) non φανός, sed Doriensium more φηνὸς ortum, quam formam agnoscit Arcad. p. 63, 18; hic autem, quoniam proprium nomen, accentus reiectus. — v. 10 ex litterarum vestigiis iam plane hunc locum emendare licet:

Ἐμὲ δ' οὔτ' ἐπαινὲν
οὔτε μ ω μ ά σ θ α ι νιν ἁ κλεννά.

Sane media vocalis α ambigua, sed si quis v. 18 *ΕΜᾹC* comparaverit, ubi lectio certa, non iam haesitabit; neque vero μωμήσθαι

requiro, nam fluctuat ea in re Doriensium consuetudo. — v. 12 quod charta praebet ἐμπρεπής restituendum, ego correxeram ἐκπρεπής. — ibid. charta ωΙΠΕΡΑΙΟΙC, quod videtur ΑΙΟΙC esse, sed potius meam coniecturam ὥπερ αἴ τις confirmat, nam littera *T* saepe ita est inflexa, ut prope litterae *Θ* vel *O* speciem referat, velut *TON* p. I 4. *TO* p. II 21. *TOI* p. II 22 ostentant. — v. 13 βάτοις non satis certum, in charta videtur *BOTAIC* esse. — v. 14 Egger καὶ τὸν sibi reperisse visus erat, sed τὸν certe non extat in charta, verum *ΓΟΥ*, littera quae antecedit *M* videtur, sed requiritur vocalis; litterae *M* cum in charta similis sit ω, tamen haec aliena, nam neque *Ω* neque *H* prosodiae notam prae se ferunt; suspicabar *ΓΥΓΟΥ* scriptum fuisse, ut Γυγὸς Laco esset, qui Ol. XXXIII stadio vicit, qui a chronographis Γύγις vocatur, ubi Γύγης corrigunt: verum genitivi clausula ου ab Alcmanis sermone aliena, neque probabilis emendatio suppetit, nam παγὸν nimis recedit. Versu extremo post καναχαδὰ verbum aliquod velut θέοντα excidisse censebam, quod sane necessarium, si καναχαδὰ revera extaret in archetypo, at nunc apparet scribendum esse:

. . . . . (ἀ)εθλοφόρον καναχά(πο)δα.

— v. 15 Ego ab hoc versu novam pericopam inchoavi, sed in charta paragraphi nota post h. v. addita est. Primi verbi una tantum littera superest *T*, sed ea meam coniecturam firmare videtur, fuit enim παῦε scriptum. Deinde chartae scriptura non abutar, ut olim ἀνείρων fuisse statuam, nam *Δ* et *A* in charta valde diversae. — v. 16 principales litterae Γω esse videntur, ut possis Κωὺχ suspicari, sed fuit opinor Ἦ οὐχ ὁρῇς, nam ὁρῇς charta plane exhibet. — v. 20 prima littera, quae est maximam partem detrita, sane *A* fuisse videtur, sed quinta potius *O* quam *A*. ac deinde sequitur vocula duarum litterarum, quam Egger plane neglexit: itaque apparet scribendum esse:

χρυσὸς ὣς ἀκήρατος.

nam sententiam iam antea recte eram assecutus. — v. 24 Egger τὸ εἶδος, sed potest etiam *ΕΙΔΑC* esse, quod in mentem revocat Hesychii glossam: εἶδας · εἰς αὔριον. — Consulto hic scholia marginis adscripsi, quae Egger longe aliter olim exhibuit, sed nunc quoque de fide exempli Parisini dubitatio oritur, verba enim, quae inter v. 24 et 25 a scholiasta, postquam totam paginam car-

minis descripserat, addita esse apparet, non solum maioribus litteris exarata sunt, quae prope accedunt ad speciem litterarum in ipso carmine adhibitarum, sed etiam magis amplum spatium inter v. 24 et 25 intercedit, quam alias, quod haud dubie a veritate abhorret. Ceterum post *ΔΑΠΕΤΡΗΝ* in charta comparent vestigia quaedam litterarum sed prorsus confusa et evanida, ut nullo modo restitui haec potuissent, nisi certum esset hic Homeri versum:

(*Λευκά*)*δα πέτρην* (*Ἠδὲ π*)*αρ' Ἠελίοιο πύλας* (*καὶ δῆμον ὀνείρων*)

delitescere: atque etiam quae planius scripta sunt, ambiguam speciem prae se ferunt, nam qui nescius est verborum Homericorum, is facile *ΔΡΜЄΔΙΟΙϹ* existimabit scriptum esse. — v. 25 *ιπποσειβην* potius quam *ιπποσυβην* legere mihi videor, tum sequuntur litterarum vestigia plane obscura, quasi gallinarum manibus exarata, ut in scholio, de quo dixi; deinde sane extat *ΚΟΔΑΞ*, sed litterae *ΔΑ* videntur ex librarii correctione esse. Denique huic versui addita est paragraphi nota, ut appareat novam inchoari pericopam quatuor versuum, nam post 29 recte rursus eadem nota extat. — v. 26 in posteriore parte supra exhibet scholion breviusculum, quod non expedio: item v. 27 supra *ΦᾸΡΟϹ* legitur *ΙΓΕΝΑ*, fortasse Iphigeniae nomen fuit adscriptum, quod confirmare videtur lectionem *Ὀρθίᾳ*, quam iam antea restitui. Etiam in margine scholiorum reliquiae supersunt, sed quod Egger exhibet *ικων ιππιον* frustra quaesivi. Ope exempli Parisini iam licet hos versus in integrum restituere:

νύκτα δι' ἀμβροσίαν ᾶ τ ε σ ή ρ ι ο ν
ἄ σ τ ρ ο ν ἀυειρομέναι μάχονται.

duas tantum litteras *H* et *P*, quae partim detritae sunt, redintegravi. Hoc enim dicit Alcman: p e r s a n c t a m n o c t e m u t l u c i d u m s i d u s o r i u n d a e n o b i s c u m p u g n a n t, cf. Ibyci fr. 3: *φλεγέθων ᾇπερ κατὰ νύκτα μακρὰν σείρια παμφανόωντα.* et Hesychius: *Σειρίου κυνός δίκην. Σοφοκλῆς τὸν ἀστρῷον κύνα, ὁ δὲ Ἀρχίλοχος τὸν ἥλιον, Ἴβυκος δὲ πάντα τὰ ἄστρα.* Verbum *αἴρεσθαι* de sideris ortu dictum, quemadmodum est apud Sophoclem Philoct. 1331: *ἔστ' ἂν ἥλιος αἴρῃ.*

Tertiae paginae ea est conditio, ut coniecturis omnino abstinere satius sit: illud tantum notandum v. 13 scriptum esse *ΘωϹΤΗΝ*(*ΑΙ*) non *θὼς τίς*, id quod scholion quoque in margine confirmat, ubi interpretamentum oblitteratum, nam *FΥΡ* (ita charta, non *ΕΥΡ*)

ad aliud Alcmanis vocabulum spectat, quod nunc in ipso carmine penitus evanuit. — v. 28 poeta scripsisse videtur:

Ἁ δὲ τᾶν Σηρη(νίδων)
ἀοιδοτέραν υ — —.

Scholia non attigi, nisi quod in imo margine pag. II, ubi in charta est *ΤΗΝ . . . Ζ—ΚΑΙΑΓΗΣΙΧΟΡΑΝ*, non iam puto tertium nomen latere, sed fuit *ΤΗΝ(ΑΓΙ)Δω*.

Denique non praetermittendum in novissima parte chartae exordia novarum paginarum servata esse, sed paucissimae litterae perspicuae, velut sub p. I:

ΝΟΙΚΑΠΟΙ·
Θ ΝΟ ΟΝ

P. 842 Alcman fr. 25 v. 1 *ἀγροῖκος*, M. Schmidt *ἀγρεῖος* praeoptat.

P. 844 Alcman fr. 33 v. 2 Meineke proposuit *ᾧ κ' ἐν ἐδέσματα πόλλ' ἐναγείρῃς*. — ib. v. 6 Meineke cum antea *ἔσθειν* scripsisset, nunc *ἐσθίεν* praefert.

P. 847 Alcman fr. 27 v. 1 *Μῶσαν*, Meineke *μῶἁν* non recte. In Athenaeo Cobet *ἐρασθείη* restituit pro *ἐρασθείς*. — Fr. 39 merito Meineke aliquid excidisse censet, ac scripsit *πετάλοις ἴσον καλχᾶν*. Mihi legendum videtur:

Χρύσεον ὅρμον ἔχων ῥαδινᾶν πετάλοις ἴσα καλχᾶν

P. 849 Alcman fr. 48. Add. Natalis Comes Myth. III 255: „Quidam tradiderunt Lunam fuisse uxorem Aeris, e quo Rorem filium conceperit ac genuerit, ut ait Alcman mel icus in eo carmine:

Ἄγρωστιν δρόσον αὔξει μὲν Μήνης τε καὶ Ἀέρος υἱός.

P. 863 Alcman fr. 111. Volui Hesiodi versum *Γαῖα μὲν Ἄκμον' ἔτικτ', ἀπὸ δ' Ἄκμονος Οὐρανὸς* ad Titanomachiam revocare, sed hoc incertum; nam huius carminis auctor ab Aethere omnium rerum primordia videtur repetivisse, cf. Philodemus *περὶ εὐσεβ.* p. 61: *ἐν μὲν τισὶν ἐκ Νυκτὸς καὶ Ταρτάρου λέγεται τὰ πάντα, ἐν δὲ τισὶν ἐξ Ἅιδου καὶ Αἰθέρος, ὁ δὲ τὴν Τιτανομαχίαν γράψας ἐξ Αἰθέρος φησίν, Ἀκουσίλαος δ' ἐκ Χάους πρώτου τἆλλα.*

P. 864 Alcman fr. 117 Casaubonus pro *Ὄνογλιν* scribendum censuit *Ὀνογλίταν* Meinekio probante, sed librorum scripturam tuetur Hesychius.

P. 872 Arion v. 2 *Πόσειδον*, Ahrens *Ποσειδᾶν* vel *Ποσειδάν* requirit.

P. 883 Sappho fr. 11 *ἀείσω*, Meineke *ἀείδω* dubitanter proposuit.

P. 885 Sappho fr. 21. 22 not. extr. ubi Apollonii Sophistae locum adhibui, *φεσθα*, quod ibi Aeolensibus adscribitur, vix integrum, credo *φαῖσθα* corrigendum esse.

P. 886 Sappho fr. 26 v. 2 *ἐκ τᾶς*, Meineke *ὤκ τᾶς* emendavit.

P. 888 Sappho fr. 34, 1 *κἄχαρις* respicit Hesychius: *κάχαρις . . . ἢ χαρίζεσθαι μὴ δυναμένη ἢ οὐκ εὔχαρις*.

P. 889 Sappho fr. 37 conferas Pseudo-Callisth. II 20: *ὥσποτε κἀγὼ ἰσόθεον ἔχων κράτος χερσὶν ἐμαῖς οὐρανὸν ἠθέλησα ψαῦσαι.*

P. 889. Sappho fr. 38. Legitur etiam in scholiis Ambros. ad Theocr. I 55, quae nuper Ziegler usui legentium parum prospiciens edidit: *οἱ γὰρ Αἰολεῖς εἰώθασι προστιθέναι σύμφωνον, ὥσπερ τὸ ἐπτέρυγμαι, οἷον· ὡς δὲ πάϊς πεδὰ ματέρα πεπτέρυγμαι· Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ πάθους.*

P. 891 Sappho fr. 44 v. 4 Formam *Φώκη* testatur Eustath. ad Dionys. Perieg. 437, ac fortasse recte Holstenius eam formam ap. Stephanum Byz. restituit. — v. 5 Meineke *δῶρα τίμια κἀγών* commendavit.

P. 894. Sappho fr. 51 v. 3 Koechly coniecit *καρχάσι᾽ ἄνειχον κἄλειβον, ἄραντο δὲ πόλλα πὰν ἔσλα τ. γ.*

P. 898 Sappho fr. 67 v. 2 *καλαίφις*, fortasse *καμμάρψεις* scribendum, cf. Hesych. *καμμάρψαι, καταλαβεῖν* et *κατέμαρψεν, κατέλαβεν.*

P. 902 Sappho fr. 78 v. 2 Meineke *ὄρπακας ἀνήτω συνεῖρραισ᾽* coniecit, quod probari nequit.

P. 906 Sappho fr. 91. Etiam Koechly (Abhandl. I 196 seq., ubi de Sapphus epithalamiis disseruit) in hexametros redegit, v. 2 scribens:

> *Ὑμήναιον· ὁ γαμβρὸς ἐσέρχεται ἶσος Ἄρηϊ·*
> *οὐ μὰν ἶσος Ἄρῃ, μεγάλω δ᾽ ἀνδρὸς πολὺ μείζων,*
> *πέρροχος κτλ.*

existimans supplementum v. 3 Demetrii verbis commendari.

P. 907 Sappho fr. 93 v. 1 cod. Ambr. schol. Theocr. satis corrupte *γλυκύ τι μᾶλον ἐρεύγεται ἄκρω σποδῶ.*

P. 908 Sappho fr. 93. Himerii locum perdifficilem I 9 attigit Koechly, eundem una cum aliis eiusdem sophistae locis examinavit Maehly Mus. Rh. XXI 301 seq.; utrumque criticum *ἅρμα Χαρίτων* offendit, at vide Simonid. ep. 149, 10 neque decet huius rhetoris ineptias ad amussim examinare.

P. 908 Sappho fr. 95. Koechly proposuit:

> *Οἶν σὺ φέρεις τε καὶ αἶγα φέρεις καὶ ματέρι παῖδα.*

P. 912 Sappho fr. 109 v. 2 Koechly οὐκέτι πρός σ', οὐκέτι πρός σ' ἥξω ἄπαξ λίποισα.

P. 917 Sappho fr. 133 Koechly coniecit:

Ϝέσπερος, ὅστ' ἄστρων κάλλιστος ἐφήναο πάντων.

cui alium de suo addit:

Ϝέσπερος, ὅστε κάκιστος ἐν ἀστράσιν ἵστασαι ἀστήρ.

Ex Himerii loco Maehly in Mus. Rh. XXI 307 Westphalii immemor, sed non meliore successu Sapphus versus restituere conatus est.

P. 927 Erinna fr. 3, v. 1 Koechly τούτων εἱς, idem v. 2 σιγὰ tuetur.

P. 937 Alcaeus fr. 20. Apud Athenaeum ἐν εὐφροσύναις pro ἐν εὐφρόναις restituit Meineke.

P. 944 Alcaeus fr. 41 v. 1 πίνωμεν, Meineke πώνωμεν praeoptat, idem v. 2 ὦ ἔτα commendat, cum antea νάματα coniecisset. Idem Meineke animadvertit apud Athenaeum posteriore loco librarii negligentia libri numerum omissum esse.

P. 974 Stesichorus fr. 2 Meineke nunc praeoptat . . . φέρεσθέ τε παρθένῳ Δῶρα σησαμίδας κτλ.

P. 977 Stesichorus fr. 8 v. 1 Ahrens coniecit: Ἅλιος δ' Ὑπεριονίδας δέπας ἀμφικύπελλον.

P. 978 Stesichorus fr. 14 Meineke nunc ipse improbat, quod carminis titulum immutavit.

P. 987 Stesichorus fr. 44 Ahrens proposuit: ἄρξον ἀοιδᾶς ἐρατωνύμους Σ. π. παίδων, Ἐρατώ, φθεγγομένα λύρᾳ.

P. 989 Stesichorus fr. 51 ἀτελέστατα γὰρ, Ahrens scripsit ἀτέλεστά τε γάρ.

P. 1000 Ibycus fr. 33. In Athenaeo Meineke praeterea pro ἐνναπλασίαν correxit δεκαπλασίαν. In scholio Pindarico εὑρετὴς scribendum pro εὑρητής.

P. 1018 Anacreon fr. 21 v. 3 Meineke scripsit κάλυμμά τ' (ita libri) ἐσφηκωμένον, v. 5 monet etiam suppleri posse δέρμ' ἔχων.

P. 1019 Anacreon fr. 16 χεῖρα, Meineke coniecit χῖδρα.

P. 1025 Anacreon fr. 58 Meineke ad iambicum numerum revocat:

. . φίλη γὰρ εἶς ξένοις· ἔασον δέ με
διψῶντ' ὀπυίειν.

qua mutatione non est opus, nam hoc ipsum poeta verecunde significavit.

P. 1027 Anacreon fr. 65 v. 11 post h. v. Meineke aliquid omissum esse censet, velut:

Κλεΐσωμεν Διόνυσον.

P. 1030 Anacreon fr. 78 *ταντalίζει*, cod. A *ταντaλίζοι*.

P. 1109 Lasus fr. 1 not. l. 10 pro *Κένταυροι B* exhibet *Κένταυρος*.

P. 1114 Simonides fr. 4 v. 3 *βωμός*, Emperius *κῶμος* coniecit.

P. 1153 Simonides ep. 106 v. 2 *λοῦσεν*, Meineke *λούσατο* correxit.

P. 1167 seq. Simonides Ep. 142. Krüger in fasciculo II analect. crit. (1867) denuo rationes suas adversus A. Schaeferum tuetur, nugis additis, quibus emturos et lecturos a suis libris absterrere solet.

P. 1191 Simonides fr. 189. Cavendum, ne cum hoc *'Ατάκτων* opusculo confundantur *Σύμμικτα*, quae haud dubie Simonidis genealogi fuerunt, cf. Schol. Apoll. Rh. I 763.

P. 1200 Simonides fr. 249 Hinc Nicander Ther. 34 *φύξιμον ὀδμήν* ascivisse videtur, ubi O. Schneider *φύξιον* scribere maluit, at vide Lobeckii Prol. Pathol. 164.

P. 1206 Corinna fr. 1 *Βοιωτέ*, quod versu novissimo legitur, Koechly delendum censet.

P. 1209 fr. 10 Koechly Ahrensii coniecturam probat, nisi quod *εὖ Ϝῦδ'* praeoptat.

p. 1211 fr. 20 Koechly *Κάλ' εἰρώι' ἄϊσα μόνα*.

P. 1257 Philoxemus fr. 3 v. 6 *συγκαλύπτων*, Meineke *ἐγκαλύπτων* legendum proposuit.

P. 1302 Carm. popul. 16. Praeconum hanc cantilenam etiam Pollux respicit IV 91: *τὸ δὲ κηρύκων γένος . . . καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἀνεκήρυττεν· καὶ ἦν ἀγώνισμα σάλπιγγος πρεσβύτερον· εἰς δὲ φιλοτιμίαν τῶν ἐπ' αὐτῷ προελθόντων οἵ τε καλούμενοι πόδες συνετέθησαν, ἔλεγχον ἔχοντες εἰς μῆκος πνεύματος κτλ.*, qui locus Hauptii opinionem satis superque confutat.

INDEX POETARUM.

Pars I.

Pindari Carmina.

Pag.

Index carminum . . . . 3— 8
Index temporum . . . . 8— 11
OLYMPIA . . . . 14— 99
PYTHIA . . . . 100—184
NEMEA . . . . 185—242
ISTHMIA . . . . 243—279
FRAGMENTA . . . . 280—383

Pars II.

Poetae Elegiaci.

I. Callinus . . . . 389—392
II. Tyrtaeus . . . . 393—405
III. Asius 406
IV. Pisander 407
V. Mimnermus . . . . 408—415
VI. SOLON . . . . 416—439
VII. Cleobulina 440 441
VIII. Aesopus 441
IX. Demodocus . . . . 442—444
X. Phocylides . . . . 445—449
XI. Pseudophocylidea . . . . 450—475
XII. Xenophanes . . . . 476—481
XIII. THEOGNIS . . . . 482—567
XIV. Hipparchus 568
XV. Pigres 569
XVI. Epicharmus 569
XVII. Aeschylus 570 571
XVIII. Sophocles . . . . 572—576
XIX. Ion . . . . 577—582
XX. Melanthius 583
XXI. Archelaus 584
XXII. Hippo 584
XXIII. Empedocles 585 586
XXIV. Dionysius Chalcus . . . . 587—589
XXV. Euripides 590 591
XXVI. Thucydides 592
XXVII. Alcibiades 593
XXVIII. Agathon 593
XXIX. Euenus . . . . 594—601

		Pag.
XXX.	Critias	602—606
XXXI.	Iophon	607 608
XXXII.	Socrates	609 610
XXXIII.	Antimachus	611—615
XXXIV.	Plato	616—629
XXXV.	Simmias Thebanus	630 631
XXXVI.	Zeuxis	632—634
XXXVII.	Parrhasius	635 636
XXXVIII.	Praxiteles	637
XXXIX.	Dionysius minor	638
XL.	Mamercus	638
XLI.	Astydamas	639
XLII.	Philiscus	640 641
XLIII.	Aphareus	641
XLIV.	Speusippus	642
XLV.	Demosthenes	643 644
XLVI.	ARISTOTELES	645—665
XLVII.	Cleon Siculus	666
XLVIII.	Crates	667—675
XLIX.	Theocritus Chius	676
L.	Menander	676

Iambographi.

I.	ARCHILOCHUS	683—733
II.	SIMONIDES AMORGINUS	734—750
III.	HIPPONAX	751—785
IV.	Ananius	786—788
V.	Diphilus	789
VI.	Hermippus	790—792
VII.	Scythinus	792 793
VIII.	Herodas	794—797
IX.	Cércidas	798—800
X.	Aeschrio	801—804

Pars III.

Poetae Melici.

I.	Eumelus	811
II.	Terpander	812—816
III.	Polymnastus	817
IV.	ALCMAN	818—870
V.	Arion	871—873
VI.	SAPPHO	874—924
VII.	Erinna	925—929
VIII.	ALCAEUS	930—967
IX.	Pittacus	968
X.	Bias	969
XI.	Chilo	969
XII.	Thales	970
XIII.	Cleobulus	970 971
XIV.	Echembrotus	972
XV.	Sacadas	972
XVI.	Xanthus	973
XVII.	STESICHORUS	973—996